

مستندى إقرأ الثقافي

للكتب (كوردى - عربى - فارسى)

www.iqra.ahlamontada.com

رومان

ENCESE

مركز للدراسات والبحوث فى اللغة العربية

مه مه د ئوزون

ومرگېرانى وريا غه فوورى

رووناك وهك ئهوين
تاريك وهك مردن

مستندى إقرأ الثقافي

WWW.IQRA.AHLAMONTADA.COM

مەھەلە ئۆزۈن

رەۋەتلىك ۋەك ئۆزۈن

تارىخى ۋەك مەھەلە ئۆزۈن

مەھەلە ئۆزۈن

ۋەك مەھەلە ئۆزۈن

ناوهندی روشنبیری و هونهیری نه‌ندیشه
به‌پنوههیری چاپ و بڼوکرده: دانا مه‌لا حه‌سه‌ن
به‌پنوههیری هونهیری: باسم ره‌سام

ناوی کتیب: پووناک وه‌ک نه‌وین، تاریک وه‌ک مردن
ناوی نووسه‌ر: مه‌مه‌د ئوزون
وه‌رگیزانی له‌ کرمانجیه‌وه: وریا غه‌فووری
بابه‌ت: پۆمان
تۆبه‌تی چاپ: یه‌که‌م ۲۰۱۴
چاپخانه: رجایی/ تاران
تیراژ: (۱۰۰۰) دانه
نرخ: (۱۰۰۰۰) دینار
ژماره‌ی سپاردن: له‌ به‌پنوهه‌رایه‌تی گشتی کتیبخانه گشتیه‌کان
ژماره (۱۷۰۰) یی سالی (۲۰۱۴) یی پیدراوه.

ISBN: 978-1-63068-983-4

ناوهندی روشنبیری و هونهیری نه‌ندیشه/ نه‌ندیشه بۆ چاپ و بڼوکرده وه
سلیمانی-شه‌قامی مه‌وله‌وی-ته‌لاری سروانی نوئ-نه‌ومی چواره‌م
www.endeshe.org ● andesha.library@yahoo.com
<http://www.facebook.com/Andeshacenter>
07501026400

پیشه کی

سه بارهت به به ره ره مه که وهک ده قیکی نه ده بی یان باشتر بلّین
پومانیگ له زمانی سره کی خویدا، ده توانین بلّین خاوه نی شیوارزکی
ده برپنی تایهت و میتودیکی تایه ته. هه لّبهت گوتنی «تایهت بوون»
له و مانادا نا که بچینه حالّه تی خو بواردن له لیکدانه وهی به جی
و زانستیانه تی تیکسته که و خو نه بان کردن له و هه مو و ده کاریه
نه نه ست و وشیارانه تی له پانتایی زمانه کیدا کراوه، چونکه دواتر به
باسکردن له سرجه م نه و پووکردانه تی بۆ وه رگپانه که گیراونه ته به ر و
سهرپاکی نه کته کانی په یوه ست به گواستنه وهی زمانه که، پووناکیه کمان
به شبه حالّی نووسینی پیشه کییه ک و په چاو کردنی نه وهی که نه م
پیشه کییه له لایه ن وه رگپ خویه وه نا به لکوو ته نها له سر دهستی
هاوکار و هاونه فوسی شه و پوژانی وه رگپه که وه نووسراوه، پیشه که ش
به خوینهری به پیز کردوه. که واته نه وهی هر له م سره تاوه تا
کوتایی به رچاوتان ده که ویت قسه کردنه له پوانگه یه کی دیاریکراو بۆ
نه م وه رگپانه یان باشتر بدوین؛ «پوانگه یه کی دیاریکراو بۆ وه رگپانی
نه ده بی». نه وهی ده بیینن لیکدانه وهی په وتی چوونه نیو پرۆسه ی
وه رگپانه که یه وپرای نه و پیش مه رج و پیش گریمانانه ی هه م به شیوه ی
تیوریک و هه م به شیوه ی نه زمونی له کاره که دا په چاو کراون. هه و لدان
بۆ په خساندن ی هاوکیشییه ک له سهرپاکی ده قه که دا و تا نه و ئاسته ی

دهگونجیت نزیك بوونی وه رگتپانه که له دهقی سه ره کی و تیپه پین له «وه فاداری میکانیکی» بۆ «کاریگری یه کسان» نو و نامانجانان که گه ر تاقه مه بهستی وه رگتپیش نه بوویتن به لام بن گومان ده که ونه پزی مه بهسته سه ره کییه کانییه وه .

زیارویانه نییه گه ر بلتین وه رگتپانی نه ده بی خوی به ره میکی نه ده بییه . واته به پنی پتوره ره کانی زمانی دووهم به به ره میکی نه ده بی دیته نه ژمار . خوتنده نه وه ی نوسخه ی وه رگتپدراوی به ره میکی نه ده بی، چه شنی نووسینکی نه ده بی (به شیوه ی تالیف) چتزی تاییه تی خوی هیه و هاوشیوه ی تالیفی نه ده بی، نه م چتزه ش بهر و نه نجامی سه ره که خستنی نه ندیشه و شیوازی ده برپنه . که واته به له بهر چاوگرتنی سه رجهم نه و مارج و پیتاسه ناوسراو و په سنانه، ده توانین بلتین وه رگتپری پۆمانیش ده بن بارسنایی پۆماننوسه که خوی، هه لبت به پابه ندبوونی وشیارانه به مارج و یاسا دانراوه کان، سه باره ت به م جوړه له گواسته نه وه ی زمان، دهستی ناوه لا بیت و سه لمینه ریکی راسته قینه ی نه و ته ش بیت که گوايه وه رگتپانی نه ده بی ئافراندنکی دیکه به له زمانی دووهمه مدا .

له نئو پووکرده جوړاو جوړه کانی وه رگتپاندا نه ده بییه که ی، له هه موو شوینیکا و له هه زمانیکه وه بۆ زمانیکی دی خاوه نی ئیعتباریکی تاییه ته و هه روه ها هه لگری که پاسیتییه کی بن وینه . به شیوه به ک که له چاو سه رجهم بواره کانی دیکه ی تاییه ت به وه رگتپان زیاترین و گهرم و گوپترین گوتاری هیه و هه ر له لیکدانه وه و له باره و له سه ر نووسینه وه بگره بۆ په خنه و به م دواپانه ش به راوردکردنی هه مان دهق و تیکست که له سه ر دهستی دوو یان چه ندین وه رگتپری جیاواز کاری وه رگتپانیان بۆ کراوه، نه و ئافارانان که دیسکۆرسی نه م بواره به میژتر ده که ن . وه رگتپری به پز له م کاره دا به باشی ده رکی به و مه سه له واقعییه کردوه

که خویندەری بەرھەمی ئەدەبی جیاوازه لە خویندەری لق و زانستەکانی دیکە. زۆر جار خویندەری بەرھەمی ئەدەبی بە دواى وشەى تازەشەوێه و ئەو دەکەوێتە سەر نووسەر و یانیش وەرگێری ئەو بەرھەمە که چى پیشکەش دەکات. لێرەدا یە که پۆمان هەیه بۆلێن هەر لە بەر ئەوێ پانتایی ئەدەب پانتاییهکی هیند فراوانه، کهواتە خزمەتی فراوانیشی دەوێ. ئیستا ئەم خزمەت کردنه دەتوانن بە هینانی دوو وشەى هاوواتا بێت لە پالێه کدیدا و یاخود گەپاندنەوێ وشەیهکی لە بیرکراو یان تۆراو بێت بۆ نێو زێد و هەریمی خۆی! ئەى ئەو نێه ئەلێن ئەدەبیات جیهانی ناشتی و ناوێلایی و ناسین و فراوانییه؟! کهواتە ئەدەبیات هەرۆه کچۆن دەتوانن خویندەر بباته نێو هەریمە هەرە نهێنییهکانی ژیاى مۆفەکانەو و ئەو جیهانه تابهتیا نه یان پى بناسینت، هەر بهو شیۆهش دەتوانن پانتاییهکی فراوان لە زمان و وشەى جوان و نوێ ئاراسته بکات و لێرەو دهتوانن بۆلێن بۆزیی ئەدەبیات ئەو نیشانهیه که زمانهکەشى دهکاته زمانێکی بزۆر و ههههگیر. سهبارهت به وەرگێزانی پۆمان به گشتی و ئەم پۆمانه بهردهستیشان به تاییهتی هەر ئەوهنده بهسه که بزانی پڕۆسهیهکه ئەگهري ئەوێ ههیه له پهرۆتی پوودانیدا دهقی سههرکی تووشی باش ناسین یان خراپ ناسین بێت و ئەمەش به تهواوی نهركی وەرگێره و چۆنیتی ئەنجامدانی ئەکتی گواستنهوێ زمانهکه. وەرگێر ههیه دهتوانن له پێگهى وەرگێرانهکهیهوه ناشنای چهندین بواری دیکه مانایی و زمانهوانی و ئەدهبیت بکات و بتهوێ جگه لهوێ وهک لایهنى شاراوێ چهمک و زمان و ناوهڕۆک لهو بهرهمهدا پیشکەشت کراوه، خۆشت دواى ناسین و مهعریفهى زیاتر بکهویت له مهپ ئەو میتۆد و نووسهره و ههروهها ئەو جیهان و پانتاییه. به شانازی و خوشحالییهوه ئەم کاره دهستتان داوهته خویندنهوه، بهشیکی زۆر لهو چاوهپوانی و تاییهتەندیانه دهگرتەوه و هیوادارم خوشتان دواى خویندنهوه و پامانی

ته‌واو، وته‌کانی ئەم پێشه‌کییه پشتر‌پاست بکه‌نه‌وه. به‌لام له به‌ر ئە‌وه‌ی پانه‌هاتووین ته‌نیا پشت به‌ هیوا و ئاوات خواستن بیه‌ستین له‌ درێژ‌ه‌دا له‌ چ‌ه‌ند ب‌ر‌گه‌یه‌ک‌دا باس له‌ ه‌ه‌ندێ میتۆدی کاری له‌ وه‌رگێرانه‌که‌دا ده‌که‌ین تاوه‌کوو خۆینه‌ری به‌پ‌زیشمان له‌م لێک‌دانه‌وانه‌ بیه‌ش نه‌کرد‌بێت و زانیارییه‌کانیشمان ناخۆشیار نه‌وه‌شاند‌بێت! بۆیه‌ لێره‌دا هاوکات له‌گه‌ڵ ناساندنی نووسه‌ر و ئەم کتێبه‌ی واته‌ «پرووناک وهک ئە‌وین تاریک وهک مردن» ئاماژه‌ به‌ چ‌ه‌ند خاڵنیکیش ده‌ده‌ین که‌ وه‌رگێر له‌ پ‌ه‌وتی وه‌رگێرانه‌که‌دا به‌ ه‌ه‌ستیاریه‌وه‌ به‌ره‌و پ‌ه‌ویان بۆته‌وه‌ و وشیارانه‌ مامه‌له‌ی له‌گه‌ڵ کردوون.

ناسین و ده‌رک کرنی نووسه‌ره‌ گه‌وره‌کان کاریکی ئاسان نییه‌ و کلیدیکی دیاریک‌راو بۆ ئەم ناسینه‌ بوونی نییه‌ به‌لام ئەم پرسه‌ به‌ نیه‌سه‌ت مه‌مه‌د ئۆزۆنه‌وه‌ و به‌ تایبه‌ت له‌م پۆمانه‌یدا وا نییه‌. ئەم به‌ره‌مه‌ به‌ره‌میکه‌ ه‌ه‌ندێجار به‌ زمانیکی ساده‌ و پ‌ه‌وون و پاشکاو و ه‌ه‌ندێجار به‌ زمانیکی داهێنه‌رانه‌ و خوازه‌یی ده‌دوێ. ئەو ته‌عبیرانه‌ی نووسه‌ر بۆ ده‌رپ‌رینی ه‌زری خۆی به‌کاری دێنێت به‌ شیوه‌یه‌ک وه‌رگێر‌دراوه‌ که‌ له‌ زمانی دووه‌میشدا ده‌رک و په‌سن بک‌رێت. جاری وا ه‌یه‌ که‌ مه‌به‌ستی نووسه‌ر پ‌ه‌وون و پاشکاو به‌یان ده‌ک‌رێت و ه‌ه‌ندێجار‌یش پ‌ه‌وه‌ندی نیوان پاژ و به‌شه‌کانی پسته‌ سووک و سانا ده‌ست نادات. له‌م به‌ره‌مه‌دا وشه‌کان به‌ ه‌ه‌ستیاریه‌ ته‌واوه‌وه‌ ه‌ه‌لب‌ژێ‌دراون و به‌ شیوازیکی نوێ و ده‌گه‌من ئاوێته‌ی یه‌ک‌دی ک‌راون. به‌گشتی کتێبه‌که‌ خاوه‌نی نه‌س‌ریکی ئاهه‌نگین و وه‌ک ده‌گوت‌رێ (مس‌ج‌ه‌ه‌) وشه‌ ده‌وری ته‌واوی تێ‌دا ده‌گ‌یر‌ێت. نه‌ک ته‌نها وشه‌ به‌ل‌کوو نوقته‌ و ویرگ‌وول و نوقته‌ویرگ‌وله‌کان بوونه‌ته‌ که‌رسته‌یه‌کی کارساز بۆ له‌ یه‌ک‌تر گ‌رێ‌دانی ئەو هه‌موو وشه‌ و پسته‌ کورتانه‌. که‌واته‌ لێره‌دایه‌ که‌ کاری وه‌رگێر و ه‌ه‌لب‌ژاردنی ئەو وشانه‌ی ده‌بێ له‌ شوینی وشه‌یه‌کی تایبه‌ت داب‌ن‌رێن، ده‌که‌وێته‌ پ‌ه‌و و خۆینه‌ری به‌پ‌ز خۆی

له پړوتی چوونه ناو به ش و پاڅه کانی چیرۆکه کاندای و تیکه ل بوونی له گه لیان به باشی له م پاستییه ده گات.

په خساندنې هاوکښی له وه رگپړانه که دا به مانای به دیه پتانسی کاریگریی دوو لاینه و وهک نو اړین له بهرهمه که ش به گشتی ده بڼ بلنن ده ستخستنې ده سته و تیکي جیددی له بواړی وه رگپړان و زماندا، ده کړئ وهک دوو پرهنسیپی بڼه پرتی شیاو چاوی لن بکړیت و بهرهمیکی وه رگپړدراو که نه م مه رجانای تیدا بینرا بڼ گومان ده بیته ه لگری ناو و خسله تی کاریکی باش و جیگه ی خوی ده گریته وه.

حاله ته کان زور به جوانی وه سف کراون و سه ریاری نه وه ی که کرده یان که مه، که نه مه خوی خالکی بالکیشه و جه ختکردنه وه و گرنگی پیدانی زیاتری له ناخی خویدا ه لگرتوه، تواناوه له لایه ن وه رگپړه وه به باشتین شیوه وه رگپړدریت.

جیاکاری کردن له نیوان زمانی نووسین و ناخاوتن له وه رگپړانی ده قه نه ده بییه کاندای نیجگار گرنگه و ده بڼ له لایه ن وه رگپړه وه به چاویکی وردبین و هه ستیاره وه سه یر بکړیت. وه رگپړی نه م کتبییه بهرده ستان زور شاره زایانه ی ناگای له م حاله ته زمانیه بووه و به جوانی هه ولی بو داوه، واته له و شوینانه دا که دیالوگی نیوان پیړسوناره کان له نارادایه، هه ست به گورپنی شیوازی ده رپرینه کان ده که ین و وه کی تر کانی وه سف و پیناسه کان که پاوی خوی ده دوی، زمانیکی نه ده بییه چپر به دی ده که ین.

هه روهک ناماژهی پیدرا، نووسه ر خاوه نی میتودیکی تاییه ت به خویتی و گواستنه وه ی نه م میتود و نه و چه مکه تاییه تیانه ی کاری پڼ کردووه به یهک له نه رکه سه ره کییه کانی پرپوسی وه رگپړانه که دانراوه و چوښتی یه که ده ست بوون و له یهک دانه پړانی سه رپاکی تیکسته که له م وه رگپړانه ی نیستایدا سه لعینه ری به درووستی به جیه پتانسی نه رکه که یه.

خاڵێك یان باشتر بلێین میتۆدێك كە نۆر بە وشیاڕی و بە ئەنقەست لە وەرگێڕانەكەدا پەچاو كراوە گرنگیدان بە ھەر دوو جۆری سۆرائی، واتە ئەوێ لە باشوور و پۆژەلات بەم ناووە دەناسرێت بێ لە بەرچاو گرتنی شیوەزارەكانی تاییەت بە ناوچە جیا جیاكانە. بۆئەوێ لە لایەك با خەڵكی باشوور بۆ نمونە لە مانۆپی وشەكان بە ئاگا بن و لە لایەکی دیکەش با پۆژەلاتییەكان بزانی كە شیوازی پاست و نۆزینیە كامەیه. ھەرچەندە بە نیاز نەبووم لەم پێشەكییەدا هیچ نمونەییەك بەیتمەو و نمونە ھێنانەوێ و باسکردنی زیاترم دانابوو بۆ ئەو ھیوا و ئاواتەمان كە گەر لێكدانەوێكی گەرم و گۆپ لە لایەن خۆیتەر و پەخنەگر و زمانناسەكانمانەو ھاتە ئاراو، ئەو كات نمونە ھێنانەو بەكمە كەرستەیی بەشداری كردن لەو فەزادا، بەلام یەك دوو نمونەیی سادە باس دەكەم؛ بۆ نمونە لە پۆژەلاتدا «قەناعەت» بە مانای «بە كەم پازی بوون و قانع بوون» بەلام لە ئاخواوتنی باشووریدا «قەناعەت پێ ھێنان» یان «قەناعەت كردن» واتە «پازی كردن» یاخود «پازی و قایل بوون». یان نمونەییەكی دیکە وشەیی «زەحمەت» كە لە باشوور زیاتر بە مانای قورسایی و گرانیی كار یان بابەتێك كەڵكی لێ وەرەگیرێت بەلام لە پۆژەلاتدا ھەر ئەم وشە ھەلگری مانای تەكا كردن یان داوا كردنێكی بە ئەدەبە؛ «دەكرێ زەحمەت بكێشی...». نۆر جاریش ھالەتی بەینابەین بە ھێنانی دوو ھاوواتا لای یەك پارێزراو؛ «تەرافێك قورس و خەكاو» بریتی لە خەكاوی باشوور و قورسی پۆژەلاتی. دیارە لەم وەرگێڕانەدا ھەر دوو شیوازی بەكارھێنانی وشەكان کاریان پێ كراوە تاوەكوو لەو ھالەتە پتەو و بەستوو دەركرابێتن و جێگیرییەکی فراوانتریان بە نەسیب بێت. ئەمەش ھێند پێك و پێك و بەدەستوور مسۆگەر نەدەبوو گەر وەرگێڕەكە پۆژەلاتیی ئاشنا بە باشوور و باكور نەبووایەت. چونكە ئێستا وەرگێڕی پۆژەلاتیی ئاشنا بە باشوور و باكور

توانیویه‌تی پردیگی پیوه‌ندیی جوان و پازاوه له‌م نځوانه‌دا دابمه‌زینیت. جیاوه‌ک یان نیمتیاژیکي تاییه‌تی له‌م ده‌قه وه‌رگپر‌دراوه‌ ته‌وه‌یه که به‌شیکی نژیی فه‌زا و به‌سهراته‌کان نه‌زموونی ژیا‌نکردی وه‌رگپن و بن‌گومان له‌و حاله‌ته‌دا کاریگه‌ریدانان و ویناسازییه‌کان گه‌لیک زیندووتر و به‌ره‌ستتر ده‌بن. ناسینی سرووشت، گه‌پان له‌ نځو هه‌مان دۆل و ده‌شت وچیا و هاوکاتی نه‌مانه‌ پراگواستی فه‌زا و هه‌سته‌کان به‌ شیوه‌ی نووسین هه‌ر له‌ هاوار و بانگ کردنیکی ساده‌وه تاوه‌کوو نه‌وه‌ی وا له‌ خویننه‌ر بکات هه‌ر به‌ هیئانه‌ پیش چاوه‌وه نه‌وه‌ستیت و خوئی له‌و شوین و زه‌مه‌نه‌دا ببیننه‌وه، تاییه‌تمه‌ندییه‌کی سه‌یرتری نه‌م به‌ره‌مه‌ وه‌رگپر‌دراوه‌ پیک دینیت.

به‌کاره‌ینانی پاشکوه‌ته‌کانی زمان به‌ک له‌و پیکارانه‌یه وه‌رگپر‌نکی به‌توانا ده‌توانن به‌ مه‌به‌ستی ناراسته‌کردنی به‌ره‌میکی چوپ‌پ و ته‌واو سوودی لښ ببینیت و هه‌روه‌ها هاوپن له‌گه‌ل ناماژه‌دان به‌ هه‌موو که‌پاسیتی و ده‌وله‌مه‌ندییه‌کی نه‌و زمانه‌ی وه‌رگپر‌انی تیدا نه‌نجام ده‌دات، ده‌سته‌که‌وتی کاره‌که‌ی خوژی جواتر و به‌پژتر بگه‌یه‌نیت ده‌ستی خویننه‌ران.

خالیکي دیکه که‌ هه‌م وه‌ک پرهنسیپ و یاسایه‌ک پتویسته به‌رده‌وام له‌ وه‌رگپر‌انی له‌م چه‌شنه‌دا ره‌چاو بکړیت و هه‌م ده‌توانم بلیم وه‌رگپر‌ی نه‌م تیکسته‌ی که‌ ئیستا ئیمه‌ قسه‌ی له‌ سه‌ر ده‌که‌ین پراوپ‌ر به‌ هه‌ندی وه‌رگرتووه‌ گرنگیدان به‌ ناقاری مانایی یان با بلنن ناقاری واتایی وشه‌کانه. چونکه به‌ شیوه‌یه‌کی په‌سن هاوئاسو کراون و هه‌ول دراوه‌ بونیادی پژمانی و توانا به‌یانیه‌کان په‌کانگیر بکړن. به‌ گشتی گواستنه‌وه‌ی نه‌م جوړه‌ میتوده له‌ وه‌رگپر‌اندا کاریک نییه به‌ سووک و ئاسان سه‌یر بکړیت و بدریته به‌ر دادوه‌رییه‌کی ساده و سه‌رپیښه‌وه. گرنگ به‌ده‌ست هیئانی مه‌عریفه‌یه‌کی به‌جښه له‌ باره‌ی نه‌م به‌ره‌مه

وەرگێڕدراوە و سەرچەم ئەو پووکە و پوانگانی که پەيوەست بەم کارە پەچاو کراون.

بە نەیسەت ئەم کەیسەى ئیستاشمان که وەرگێڕانە لە کرمانجیەو بە کوردی سۆرانى بابەتە که تا پادەیه کی زیاتر دەکرێ بەینابەینی زمانى یان هاوڕیشەى زمانى پێو بەدى بکریت و هەرەك دواتر خوێنەرى بەپێز خوێ لە درێژەى خوێندنەوێ کتیبە که دا لێى پوون دەبێتەو، پێوژەى وەرگێڕانى ئەم بەرەمە پێوسەیه کی مەبەستدار و خاوەن پلان و بەرنامەى تایبەت بە خوێ بوو و توانیویەتى بە پێگایەکی درووست و شایستەدا پێگە بپێت و نامانجێکی شیاو و بەمێنیش بپێکێت. لانیكەم لەم بازارە بێ سەر و بەریەى وەرگێڕانى کوردیدا و لەم بەشێویە نازانستییانەدا که تەنانت گۆفاریکی تایبەت بە وەرگێڕان و وەرگێڕەکان بوونی نییە که تەنیا بپەرژێتە سەر تەوەرە پێو نەیدارەکان بەم بزافەو، لە شوێنکاتی که هەر کەس هەڵدەستێت و خوێ بە نوخەى بوارە که دەزانێت و جگە لە خوێ کەسى قبوڵ نییە، لەم ئاژاوە گێڕیەى نووسیندا که یەكەم هۆکاری بۆ وەك دەگوترێ «قەح الرجال» لە پانتاییە که دا دەگەرێتەو، و لە لایەن دەزگا و بە ناو کارناسی دەزگاکانەو پێگەى هەموو داھێنانێکی درووست و بەجێ لە وەرگێڕی کوردی داخراوە، لەم بەرچاو تەسکی و بیرکورتییەدا که بە نەیسەت زمانەو لە ئارادایە، کتیبیکتان پێشکەش دەکریت که وەرگێڕێکی دەست ئاوە لا توانیویەتى بە یارمەتیی ئەو کەسایەتیەى بە سالانێک هاوتۆتە بەرەم، بە سەر هەموو لەمپەرە بینراو و نەبینراوەکاندا تێپەرێت و پووداویکی نوێ لە دنیای ئەدەبى سۆرانیدا بخولقینێت.

چنوور فەتەحی

گلگامش به قسه‌ی «دووپشك - مروڤ» ی کرد؛
له ناو دارستاندا، كهوته سهر پړی هه‌تاو،
به‌رهو ئه‌و كه‌ژه‌ی خوری لی هه‌لده‌هات.
پۆژه پێه‌ك پۆیشت،
ئه‌و تاریکیه‌ی ئه‌می دالده‌ دابوو، روو له زیاد بوون بوو.
رووناکی نه‌بوو، گلگامش به‌ر و دوا‌ی خۆی نه‌ده‌دی.
دوو پۆژه‌پړی بری و تاریکی زی‌ده‌ ده‌بوو.
رووناکی نه‌بوو، گلگامش به‌ر و دوا‌ی خۆی نه‌ده‌دی.
سێ پۆژه‌پړی بری و تاریکی زی‌ده‌ ده‌بوو.
رووناکی نه‌بوو، به‌ر و دوا‌ی خۆی نه‌ده‌دی.
چار پۆژه‌پړی بری و تاریکتر بوو.
رووناکی نه‌بوو، ئه‌و به‌ر و دوا‌ی خۆی نه‌ده‌دی.
پنج پۆژه‌پړی بری، دیسان تاریکتر.
رووناکی نه‌بوو، به‌ر و دوا‌ی خۆی نه‌ده‌دی.
شه‌ش په‌ژه‌پړی بری و تاریکتر،
نه‌یده‌توانی به‌ر و دوا‌ی خۆی بی‌نی.
حه‌وت پۆژه و دیسان تاریکی؛
كاتیک بوو به‌ه‌شت پۆژه‌پړی، ده‌ستی کرد به‌هاوار؛
نه‌ به‌ر و نه‌ دوا‌ی دیار نه‌بوو.
دوا‌ی پۆژه‌پړی نۆیه‌م، فینکایی بای شه‌مال له‌ روومه‌ی خزا؛

به لآم تاریکی قوولتر بوو، نه بهر و نه دواى دیار نه بوو.
پاش دهههم قوناغ ئیتر گه شتیوووه کووتایی پریگه.
دواى یازدهههمین پوژه پری، سپیده ی بهیان ده رکهوت و
پاش پوژه پری دوازده، تیشکی خوړ وهك لافاو به پریکهوت.

داستانی گلگامش

مه‌رگ

باز.

کۆتر.

ئیمه به یه‌کیان ده‌لێین باز و به‌ویدی؛ کۆتر.

باز و کۆتر. دوو ناو، دوو ئینسان، پیاویکی مامناوه‌ند و ژنیکی جوان. دوو ناو. دوو که‌سایه‌تی سهره‌کیی پۆمانه‌که‌مان. ئه‌م پۆمانه‌ باسی به‌سهرهاتی باز و کۆتر ده‌کات.

به‌لێ، باز و کۆتر. باز؛ ئه‌فسهرێکی ته‌مه‌ن نزیکه‌ی چل و دوو ساڵه‌. کۆتر؛ ئه‌و ئه‌وینه‌یه‌ که‌ هاتۆته‌ سهر پێی باز، ئه‌وینداری پۆزانی شکست و بێه‌وده‌یی، و ته‌مه‌نی بیست و دوو ساڵه‌. باز و کۆتر په‌یوه‌ندییه‌کی بالکیش-ته‌نانه‌ت ئه‌شقیکی بالکیش-که‌ له‌ بێچاره‌یی سهرچاوه‌ی گرتوه‌. بێچاره‌ ژیاوه‌ و بێه‌وده‌ش ده‌مرئ. باز و کۆتر دوو هه‌لاتوو، دوو زیندانی، دوو قوریانی. باز و کۆتر ده‌مرن، ئیمه به‌ مردن، به‌ مردنی ئه‌وانه‌وه‌ ده‌ست به‌ به‌سهرهاتیان ده‌که‌ین. ئه‌وان ده‌کوژرێن، ئیستا به‌ره‌و مردن ده‌پۆن. باز ئاگای له‌مه‌ هه‌یه‌. به‌ ئه‌زمونی خۆی ده‌زانێ که‌ به‌ره‌و مه‌رگ ده‌چن. کۆتر ئاگای لێ نییه‌ هه‌روه‌ک ئاگای له‌ زۆر شت نییه‌، هه‌روه‌ک نایه‌وێ به‌ زۆر شتی تر بزانی نایه‌وێ به‌مه‌ش بزانی.

نیټمه له ولاتیکي مهن و فراوانداین که له چند ولاتی بچوکتږ پټک هاتووه. له لایه که وه به ده ریای سوز و شین، له لایه که به شاخی به رز و بلند و له لایه که به بیابانی گرم و بڼ کوتایي سنوورداره. نیټمه له ولاتیکین به رده وام چوار وهرزی سالی تیدایه. نیټمه نیستا له پایته ختی گه وره ی نه م ولاته له گه ل باز و کوتږ سواری پاسیکي پښ بووین و ده پوین. چوار ته نیشتی نه م پاسه ته تراوه ته وه و ته نیا له ژووره وه دو په نجه ره ی بچوکی تیدایه. په نجه ره ش به ئاسن، قایم تله بند کراوه. له پاسه که دا جگه له باز و کوتږ، حوت که سی تر ه ن. شو فیږه که، دوو که س له لای نه وه وه، چوار که سی تر دووان دووان، هر دوو لای باز و کوتږ یان گرتووه. جلی مه ده نییان له به ردايه. شو فیږه که، و دوو که س، سیانیان سمیلیان هیه. نه م حوته باز و کوتږ به ره و مرگ ده بن. کوتږ؛ بالنده یه کی سهرکز و داماو، کچیکي هه ژار، ماندوو و نه خوش. بڼ ده نگ سهری به رده می خوی ده کات. چاو به قوولا چوو، سهرکز و زرده ه لگه پاو. په لکه کانی به سهر شانیدا به ریوونه ته وه. په لکه ی دریژ و پښ وهک شوین پیی دوو نه ستیره که له شه ویکی نه نگوسته چاودا ده دره وشینه وه. کوتږ بڼ ده نگه. هه میشه بڼ ده نگه، وهک خولی پښ، وهک نه ستیره و مانگی پرشنگدار، وهک گورپی سارد، وهک کیلی گورستانیکی خاموش.

باز و کوتږ؛ نریکه ی حفته یه که له نریکی ده ریاکانی نه م ولاته ده ستگیر کراون. نه وه نده ی حفته یه که خه و نه بوته میوانی چاوه کانیان. و بازیش ژانه سهری گرتووه، ژانیکي ویرانکه ر نه وی دیل گرتووه. سهری له گپږه وه دئ، وهک به سوژن، سوژن ژان بکړئ له به ر نیش ته زیوه. باز زیندانییه. به لام زیندانی بوون نا، به لکوو نازاری میگرین (شه قیقه) ماندووی کردووه. مگر هر له به ر نه م نیشی میگرینه نه بوو که ده سته سهر کران؟

یهک هفته‌ی په‌په‌قه گیراون. نه‌وان له گوندیکې بچوکی ماسیگر که که‌وتوټه که‌ناری ده‌ریا ده‌ستگیر کران. هر له‌وېشه‌وه له شه‌وټیکې تاریکدا، که‌له‌بچه‌کراو، له ناو جیپټیکې سه‌ربازیدا هینرانه پایته‌خت، ولاتی هه‌موو شت، دلۍ هه‌موو که‌س. هفته‌یه‌که، نه‌وان له دوو ژووری تاریکدا لیکدایراو چاوه‌پوانی وه‌لامټیک، بپاریک ده‌کن. ئیستا هفته‌یه‌که ده‌ستبه‌سری و گیرای کۆتایی هاتوه. نه‌وان که‌وتوونه‌ته پټ، که‌وتنه سهر پټی کۆتایی.

کټ ده‌یزانی که نه‌وان وایان لیدیت، کټ ده‌یزانی پټگی پرکند و کۆسپیان ناوا کۆتایی پیدیت!

باز به نازاره‌وه، ماندوو، مه‌لوول و نهرم ده‌لټ: «کۆتر، کۆتره‌که» به ده‌نگیکې نزم و تووړه. کۆتر سهر هه‌لدینټ. نارام و نهرم بۆ باز ده‌پوانټ. «کۆتره‌که‌م!»

کۆتر به نارامی لیوه وشکه‌کانی ده‌بنوټینټ - وهک خاکی وشکی چاوه‌پټی باران، وهک خاکی تینوو کۆتر ده‌یه‌وټ پټیکه‌نټ، سهره‌پای هه‌موو شتټیک پټیکه‌نټ. به نه‌وینه‌وه و به گهرمی پټیکه‌نټ، پټیکه‌نینی نه‌وین نیشان بدات. باز سه‌یری ده‌کات؛ تا دوا پاده نهرم، یه‌کجار گهرم، ته‌واو بیچاره. سه‌یری چاوه‌کانی کۆتر ده‌کات، سه‌یری بیلبیله‌ی چاوان و قوولایی نیگا‌کانی ده‌کات. به تماشا‌کردنیدا وا دیاره ده‌یه‌وټ به چاو، کۆتر بخاته قوولایی دل‌یه‌وه. تا ئیستا به درټژایی ژيانی، باز هرگیز هه‌ستیکې ناوا ریز، ناوا قوول و ته‌نک له ده‌روونیدا سه‌ری هه‌لنه‌داوه. هه‌گیز له ژټر شه‌پولټیکې ناوا به‌هیزدا به‌مجوړه گیروده و بیچاره نه‌بووه. کۆتر، هۆکار کۆتره. کۆتر؛ چاره‌نووسیکې تیکه‌ل، چاره‌نووسیکې گه‌ش، چاره‌نووسیکې په‌ش. سهرچاوه‌ی ژيان، سهرچاوه‌ی مهرگ و نه‌مان. کۆتر سهرچاوه‌ی سه‌بر. کۆتر به‌رده‌وام سه‌بری کرد. له هه‌موو جټیه‌ک و له هر دۆخی‌کدا، له شه‌وانی پووناکی خویندن و ژانستگادا؛ نه‌و کاته‌ی

فرمیټسکی لټکډابړان له دهروونیدا سهره وخوار بڼوه، سهبري کرد. کاتي بهر و بڼوران، نهو ده مهی سهرمای سهر چپاکان به سهریدا ده مات، سهبري کرد. کاتيک له ناو شاخه کانداه له ناو گاشه بهرد و تهخته بهرده په شه کانداه، له ژيتر گهرمای هه تاودا، له ژيتر تيرپيژي وهک بلټيسی ناگردا مایه وه، سهبري کرد. کاتيک بريندار بوو و خوټنی گهرم و سووری لټ ده چوپا سهبري کرد. له زيندانی تاریک و سارد و نمداردا، نهو کاتانهی ژيان واتای خوئی له دهست دهادا سهبري کرد. له ژيتر پهنگی مهيله و سووری خوړنواوی نيواران کاتيک هه فالان هاتنه کوشتن، نهو سهبري کرد. کاتيک دهنگ و تارمایی هه فالانی مردوو وهک سيټهري خوئی به دوايه وه بوون، سهبري کرد. له پهو و مردوو ناشتن، ترس و گرتن و کوشتنی کورپه له ساواکان سهبري کرد. هه نوکوش له سهر پيی مهرگ، دیسان بټی دهنگ سهبر دهکات. کوتر سهراچوهی سهبريکه به مهرگ تيکنالوو و پيسراوه و ته نيا به مهرگ کوتایي ديټ.

تيرپوانینی باز، نيستا له پيی کوتایي؛ باز خوئی پټ ناگيرئ، چاوی ته په ده بټی، فرمیټسک له چاوانیيه وه ديټ. چهند دلټوپ له چاويه وه بهره و خوار ده بټيه وه. باز به چاوی ته په وه له کوتر ده پوانی و پيټده کهنئ. نا پيټناکهنئ، ناگري پيټکه نينټيک به پوويه وه ده گپئ. پيټکه نين و گريان. پيټکه نينټيکی پر خهم و که سهر. ژيان، گه مه کانی ژيان. بڼسه و که مینی ژيان. بيچاره یی و بټی دهره تانیی ژيان.

شهرم؟ نا، باز نيتر شهرم له چی بکات، نهو ده زانئ؛ نهو پيگهی ده بپرن بټی گه رانه وه يه، پيگهی بهره و مهرگ، دټلی قوولی مهرگ. نيتر هه موو په يوه نديی ژين و ژيان به جټ ماون. نهو کاتی سهرکه و توویي خویندن، نهو کاته به خته وه رانهی ژيان، شهواني نهو وينداری، جوش و شهوقي نزيک بوونه وهی جهسته پووته کان، شهوه تي مردن و کوشتن. شه پوله کانی کين و نه فرهت، نهو ته ماح و پق و قينه، دوزمنايه تيی

بڼ کۆتايي، شهواني بڼ کۆتايي. نه ژيانه تاريكه و شهواني خوځناوي، گريان و هاواري ټينساني، نه چاوه بڼ نه ژماره پر سام و ترسانه ي بهر و مهرگ چوون، نه جهستانه ي دهگه و تنه بهر گولهي ويځ و وهک بيژنگ کون کون و ټيگه لي خوځ ده بوون، نه خواستي هه لوه شان و ويژان کردنه، نه خواستي يه کيه تي و شاه دان کردنه، بهر پرسياري پيرؤزي پاراستن، سووتان، هسته سوتووه کان، ټيتر هه موو نه مانه تنيا شوين پييه کي باريک و نادياري دوو که سي بيگه س و بڼ دهره تانن. به لي ټيتر نه مانه تنيا بيره وهر يي زهرده لگه پاي دوو که سي بيگه س و غه واره ن. ټيتر هه موو شت به جي ماوه. ټيدي بؤچي شهرم؟

باز ناتوان خوي بجوئي، نه ده تواني بجمي نه ده تواني فرميسکه کاني بسري و نه ده تواني ده ست بيا بؤ په لکه کاني* کۆتر و په لکه کاني بخاته پشته وه. هه دوو ده ستی باز له پشته وه به سترون، هه روه ها ده ستی کۆتريش. ده ستیان به پايه ناسنينه کاني نه و پاسه ي ټييدان، که له بچه کراوه. هه دوو بهرام بهر به يهک، قۆلبه سته و دانيشتو بؤ يهک ده پوانن، وهک پوانيني نه وينداران، وهک پوانيني برينداران.

به لام کۆتر يه کجار ماندوه. کۆتر نازاري هه يه. بڼ خه وي، سه رگيژه و سه رسامي پوژگار نازاري ده دات. نه که له بچه ي گيراوه ته مه چه کي ده ستی، نازاري ده دات. نه و پاسه که ده ناوئي نازاري ده دات. نه و حاله ي باز هه يه تي، نازاري ده دات، يه کجار نازاري ده دات. هؤکاري نه م دؤخه کۆتره، کۆتر و بير ده کاته وه. نه گه ر کۆتر نه بوايه، نه گه ر نه بوايه به بار، نه گه ر چاوه پوانی به لگه ي ساخته يان بؤ کۆتر نه کردبايه و باز بيتوانبيا پاسپورت يکي ساخته که هه موو شتي له کۆتر بجووا، به ده ست بخات، نه ده هاتنه گرتن و نه و هه موو به سه رها ته خراپه له خوي و له باز پوي نه ده دا. کۆتر ديسان چاو داده خات.

* قۆزک که ده هؤنريته وه. به هه ر شتي کي هؤنراو و چنراو ده گوتري، بؤ نمونه په لکه زرينه.

پاس ده ئاژوئ. نه به پهله، هیدی هیدی. وهك سه یاره ی ترمه لگر، قورس. باز به دهنگدا ده زانن که به باژیری گوره، به پایته خندا پاده برن. نا پانا بن، هیدی هیدی له شار درده چن. دهنگی شه مهنده په، تۆتۆمبیل، تاکسی و سه یاره دئ. دهنگی لۆرییه ک دئ. شۆفیریک ده قیرپتن. په کی دی، هی تاکسییه که، بانگ له موسافیری خوی ده کات. دوکانداریک به دهم هاواره وه هه زاننی میوه کانی به گوپی مشتیریدا ده دات. په کییک بۆینباخی هه وریشمین هه رزان ده فروشیت، تۆتۆمبیلک له ناکاو پاده وهستن. زیره ی دهنگی ستۆپ دیت. دهنگی پی پی پیبواران دیت. له پادیو و بلندگۆکان دهنگی مارشی سه ربازی دیت. دهنگی تیکه لوی شاری مه زن دیت. نه وان له ناو ئهم دهنگانه دا، بئ دهنگ ده پۆن.

نه وان ده پۆن، له ناو دهنگی پۆزانه ی شاری که ونارا و میژوویی، به ره و بئ دهنگی مه رگ ده پۆن.

باز ئیستا بیر ده کاته وه؛ ئایا هاوار بکات؟ چ ده ره نه جامیکی ده بی؟ کئ دهنگی ئهم ده بیستن؟ نه گه ره دهنگیشی بییسترئ کئ ده توانن به هاواریانه وه بیئت؟ نه وه سه رهات و کرده وه ی پابردووی خوی ده زانن؛ هیه کهس، ئیدی هیه کهس ناتوانن بیئت و یارمه تی نه وان بدات. له م ولاته په کجار به رفره دا که له لایه که هه میشه با و گیزه لۆکه په و له لایه که هه تاو و تیشکی، ئیتر کهس ناتوانن نه وان پزگار بکات. ده بوو نه گیرابا، ئیستا دوا ی گرتن، ئیدی کهس ناتوانن هاوکارییان بکات. سزای نه وان دیاری کراوه، ئیتر چاره نییه. به لām کۆتر؟ هه ره نه بوايه با کۆتر پزگار بوویا. چۆن؟ پتییه ک پتیوسته، چاره په ک پتیوسته. به لām چۆن؟

سه ره له ئیواره په، له ده ره وه له لای پۆزئاوای شار، له سه ره نه و چه مه خو په ی که سه رانه سه ری شار به درێژایی ده بیئ، پۆژ داده چن. تیریز ی خۆر له نیوان ته له بندی ئاسنینی پاسه که وه خوی ده کۆتینه ژووره وه.

په نجه يه ک تيريز به سەر زولف و ناوچه وان و سەر پووی گۆتره وه شهوق ده داته وه . سەر پوومه تی گۆتر پووناکه، وهک «فریشته»، باز بئ دهنگ بیر ده کاته وه . گهرمه، ویزای پۆژداچوون هیشتا گهرمه، سهاره، ناوه وه ی سهاره که گهرمه . گۆتر ئاره قه دهکات . ژیریا ل و بهرزگ و ئه سستی گۆتر شه لالی ئاره قه ده بیئت . ئاره قه ی لی ده پژی، کراسه که ی نووساره به جهسته ی وه . چهن دلۆپیک ئاره قه له ناوچه وانیه وه بهرده بیته وه .

شار، پایتهخت، شاری کۆن و میژوویی . شاری چه می زپین . شاری باز، شاری سهرده می مندالیی باز . باز له م شاره گهره بوو و پینگه یی، خویندی و هارسه رگیری کرد . ئه و له م شاره له مهیدانی یاریی، پای کرد، گوئی له چیرۆکی قارهمانی گرت، له شه پ و تیک ئالۆزندا سه ری له چه ند لاره شکا . هه ر لیتره بۆ یه که مجار له پیاسه ی قهراخ چه مدا تام و گهرمای لیوی ئه و کچه ی بالای که میک له م بهرزتر بوو، به ده نی ئه می ئاشنای گهرمای شه هوهت کرد . هه ر له م شاره له رێستوران و مه یخانه کانی قهراخ چه م، خه یالی گهره ی پۆزانی داهاتووی خۆی داده پرشت . باز له شه قام و بولوار ی پان و بهرین و کۆلانی تهنگی ئه م شاره دا، زۆر جار سه رخۆش و هه ندیک جار که یفخۆش، جار نه جاریش نیگه ران، گه راوه . له گه ره که کانی دهره وه ی شار ده که وه شوین کچی گه نجی میژدنه کردوو، ده چووه پووسپی خانه کان** . له گه وه پووسپی خانه ی ئه م شاره ، چووه ئامیزی ماده ر، دۆستی کۆنی خۆی، دۆستی ئاخیره تی خۆی . له م شاره

* وشه یه کی فهره نسییه که بریتیه له جاده یه کی دوو ساید و شوسته کانی که ناری و سه وزایی ناوه راست .

** ناویک که بۆ ئه م وشه له شیوه زاره کانی کرمانجی و سۆرانیدا به کار ده بریت، به چ شیوه یه ک شیواو نییه و لیتره دا له شیوازی به کاره ی تانی له زمانی فارسیدا که لک وه رگیراوه که هه م حاله تیکی میتافۆری هه به و هه میش سووکا به تییه کانی وشه سۆرانی و کرمانجیه که ی تیدا به دی ناکریت . شیواوی ئاماژه پێدانه که چه ند وشه یه کی وهک «قه به خانه» و «له زه خانه» و «که رخانه» له م دوو شیوه زاره دا بوونیان هه یه . وک

به دیسیپلینیکی بن‌کوتایی، په‌روه‌ده بوو، خوئی ناسی و دل و میښک و پوچی خوئی خسته ژیر به‌ندی دیسیپلینیکی بن‌کوتاییه‌وه. له‌م شاره هم‌میشه له‌مه‌لا بانگدان، له‌نیوه‌شه‌وان، په‌ده‌نگی به‌رز، مارش و سروودی سهربازی وت و شوکری خوځا و ولات و میللت و ده‌ولت و نه‌رت‌ش و سه‌روکی ولات و سه‌روکی ده‌ولته‌تی کرد. له‌م شاره‌دا نه‌وینی شه‌وان، نه‌وینی مانگ و نه‌وینی نه‌ستیره‌که‌وته دل‌ی و بوو به‌پیای شه‌وان. له‌م شاره‌ بو‌یه‌که‌م چارجل و به‌رگی نه‌فسه‌ری پوچی و کلوری نه‌فسه‌رانی له‌سهرنا. ماله‌که‌ی، منداله‌کانی که‌له‌میژ بوو نه‌یانیدیوو، هه‌نوکه‌ش له‌م شاره‌ بوون.

باژیر خاوه‌نی پووباریکی قه‌شه‌نگ و نازه‌نین، خاوه‌نی که‌رمای هه‌تاو و پووناکی مانگ. شار خاوه‌نی گور و گورستان.

به‌لی نه‌م شاره‌ بوو به‌چاره‌نووسی باز، بوو به‌په‌نگی چاره‌نووسی باز، بوو به‌دلخوچی و دلته‌نگیه‌کانی، ژان و نازاره‌کانی، سالانیکی دوور و دریژ له‌به‌فر و باراندا، له‌با و که‌رده‌لوولدا، له‌که‌رما و هه‌تاودا، نه‌م شاره‌ هه‌نگاو به‌هه‌نگاو بازی خسته‌سهرپی و بازی کرد به‌باز. بازی کرده‌بازیکی نیچیرفان. نیستاش له‌سهرپی مردن نه‌و شاره‌ی نه‌می کرد به‌باز، شاهید و شایه‌تعالی پوشتنی بازه. نیستاش نه‌و میژووه‌ی باز له‌م شاره‌ بوویه‌تی له‌میښک و دل‌ی بازدا بوته‌هه‌ستیکی ته‌نک، ناسک و زیز؛ بوته‌هه‌ستیکی که‌م ته‌م‌نی ده‌میکی ژور کورت.

کوتر؟ په‌یوه‌ندی کوتر و نه‌م شاره‌؟ کوتریش له‌م شاره‌ خویندی. پینچ سال له‌ته‌م‌نی که‌نجی، پینچ سالی فیزیوون و خویندن‌ی قوتابخانه‌ی له‌م شاره‌ تیکه‌ل و بالکیشه‌دا به‌سهربرد. له‌م شاره‌ نه‌و توووشی نه‌شقی به‌هیزی خوئی هات که‌دواتر لیتی ون بوو؛ جوش و خروشیکی سهرکه‌وته‌جسته‌ی. یه‌که‌م جار له‌م شاره‌دا جه‌سته و

دل و گیانی دایه بهر ههلمی ئەشق و خوشه‌ویستی، دەست و پەنجە ی دەزگیرانی پە ی به تەواوی جەستە ی برد . لەم شارەدا بۆ خۆ ی و پەگ و پێشە ی خۆ ی گەپایەوه . یەكەم جار لەم شارەدا هەستی ترسێکی بێ سنووری كەوتە دل، لە ناو حەشیمەت و خەلكێکی زۆردا، هەستی به تەنیا یی خۆ ی كرد، چەندین جار تائ ساردی ترسێك هەموو جەستە ی لەرزاند . ئیواران لە ژێر پووناکیی گۆپیی شەقام و كۆلانندا، هز و ئەندێشە و گومانی نوێ وەك ئەو تنۆكە بارانە ی لە ناو پووناکیی گل دەدرەوشیتەوه، دلی داگیر دەكرد . لە ژووری بچووكی پانسێونی خوێندنگای ئەم شارەدا لە بهر تروسكایی توورپ و بیزاری چرایەكدا، ئەو لاپەرە به لاپەرە، گۆفار به گۆفار و كتیپ به دوا ی كتیپ دە یخوێندەوه و بیر و برۆا و پوانگە ی نوێی دەناسی . لەم شارە ئینسانی نوێ، جقاتی نوێ، زمانی نوێ و فەرەنگی نوێی ناسی . لەم شارە، كۆتر به دیدێکی نوێوه سەیری پێ و پێچك و بوون و هەبوونی خۆ ی كرد و زۆر باش خۆ ی ناسی، پێگە ی خۆ ی پاست كردهوه و كەوتە سەر ئەو پێگە ی كە ئیتر ئیستا كۆتایی دیت .

پێگە كۆتایی دیت، پێگە ی تەواو دەبیت، پێگە ی دوو كەس كە هەرگیز وێك ناچن، وەك شەو و پۆژ كە وێك ناچن، بەلام لە سەر پێگە تووشی یەك هاتن و چارەنووسیان كرده یەك، ئیستا ئیتر كۆتایی دیت .

ئیستا ئەوان لە كوێن، لە كام لای ئەم شارە مەزنەن؟ باز كوێ هەڵدەخا بۆ دەنگەكان، دەنگی سروودی لەشكەری كە ئیواران دەست پێ دەكات، ئیستا كەوتۆتە سەر هەموو دەنگەكانەوه . لە دەنگەكان وا دەردەكەوێ حەشیمەتێکی زۆر لە هات و چۆدان . لە دەرەوێ پاسەكە، خەلك كار و بار ی پۆژانەیان تەواو دەكەن و دەچنەوه مألێ خۆیان . شار خۆ ی بۆ ئیوارە ئامادە دەكات . ئیوارە دادەگەپێ . خۆر هێدی

هێدی بە تیرێژی مەیلەو سوور ئاوا دەبێ. بێ دەنگ، مات. خۆر
لە پەنجەرەکانەوە دوایین سلاوی خۆی دەنێرتە ناو پاسەکه. پۆژ،
پروناکیی سەر پوخسار، مالتاوااییان لێ دەکات. باز دەزانێ؛ ئەوان
دەکەوێ ناویزی شەو و ئیتر خۆر و خۆرەتاو نابینن.

پێدەچێ ئیستا لە نزیکەی هۆلی ئەفسەرانێ ئەرەش بێ؟ باز بە
ئارامی سەری بەرز دەکاتەو و لە شیشی باریکی پەنجەرە ی ناو
پاسەکهو دەپوانێ. بێ گومان لە شەوقی تیشکی هەتاو زێدەتر هیچ
نابینن. پەنجەرەکه زۆر بەرزە. دەنگی سرود دێ. هۆلی ئەفسەرانێ
ئەرەش... لە کەناری مەیدانی هەرە گەورە ی شارەکه، ناوەندی شار،
چوار تەنیشتی بە دیواری قایم و پتەو و بەرز، گیراوه. لە چوار لاوه
سەرباز و پاسەوانی هەیه. قەلایەکی قایم لە مەیدانی ناوەپاستی شار.
لە مەیدانەکهشدا هەیکەلی سەرۆکی ولات و دەولەت دانراوه. هەیکەلیکی
گرانیتی پەشی چوار مەتری که پووی کردۆتە هۆلەکه و جلی سەربازی
لە بەردایە، سەرۆک پەنجە گەورە ی دەستی پاستی بەرەو لای شار
پاکیشاوه و پێگە نیشانی خەلکەکه ی دەدات. بە پوانین و ئاوپێکی
توند، بە سمیڵیکی ئەستورەوه. بۆلەندی گەورە ی دێندە لە سەر
شانی پاست، سەرۆک... باز چەندین و چەند جار بە پێگەنینەوه، بە
سەریلێدییەوه، بە پێزەوه لەو هەیکەله مەزنە ی پوانیبوو. چەندین جار
لە هۆلی ئەفسەران دانیشتبوو، خواردبوی و خواردبویەوه! چەندین جار
لێرە هەفالانی ئەفسەری دیتبوو و لە گەلیان لە سەر چەک و بۆسە دانان،
مردن و کوشتن، ئەشق و خۆشەویستی ژنان و کچان پەیفیبوو. چەندین
و چەند جار باس هاوتبوو سەر قارەمانیتی، هاوپیپەتی و براپەتی،
دوژمنانی ولات و دەولەت و فیداکاری و لە خۆبردوویی و بەهیزی
بەرامبەر بە دوژمن و... و هەروەها هاوسەرگیڕییەکه ی و مەراسیمە
پەنگین و خۆشەکه ی ئەو، لێرە لە هۆلی ئەفسەران.

ئىستا به گريمانه يه كى مه زن ئه وان به بهر ده مى هه يكه ل و ديوارى
 باخچى هۆلدا پاده بوون و ده پۆن. هه تيوخانه، ئه و مال و خانووه ي
 بازى تيدا گه وړه بوو، ئىستا دېته وه بېرى. ئه گه ر نها ئه وان له ده وړو
 بهرى هۆلى ئه فسه ران بن، ئينجا هه تيوخانه ده كه وېته ئه وېه رى چه م
 و له وېه رى شاردايه. له ميژ بوو باز ده يخواست بچيت بۆ ئه و ماله،
 وارگه ي منداليه كه ي، له گه ل بهر پرسيارى ماله كه ديدار بكات و هه ندې
 ديارى ببات بۆ مندالانى هه تيو، ئه و ژوړه گه وړه ي كه خۆى تيدا
 ده نووست، ببيني، له گه ل مندالانى بى دايك و باوك له چيشته خانه ي
 ماله كه نانى نيوه پۆ بخوات و چه ند سه عاتيك له لايان بمينيته وه. ئه و
 پر چه زى ده كرد سه ر له ئيواره يه ك كاتيگ خۆر هيدى هيدى ئاوا
 ده بوو له باخچى هه تيوخانه له ژىر دار چناره كۆن و مه زنه كان پال
 بداته وه و به دهنگى گه لا و شنه ي ئيواره خه و ببياته وه و ديسان خۆى
 بگه يه نيته خه ون و خه يالى پاك و زولالى مندالى. به لام نه بوو، وه ها
 نابيت، ئيدى هه رگيز ناكريت.

ژنه كه ي كه ژيانى لى تال كردبوو، و هه ر دوو كوپه كه ي كه ئىستا
 پيده چيت له و بهرى چه مى شار له ماله وه بن، چى ده كه ن؟ ئايا
 منداله كانى ناگايان لايه باوكيان گيراوه و نها به ده ستي هه فالانى
 پيشووى خۆى دېته كوشتن؟ مه گه ر چه ند ساله منداله كانى نه ديوه؟
 دوو؟ سى؟ بنگومان ئىستا بالاي كوپه گه وړه كه ي به قه د بالاي بازى
 ليتهاووه. ده بى پيش و سمىلى لى هاتى. كوپه بچكوله كه ي كه
 هه ميشه له ناو جى و نوئيندا ده هاته ئاميزى باوكى و ده ويوست له
 پال ئه ودا بنوى، بالاي كردووه؟ دوا جار كه باز هاتبووه سه ردانى
 مالى، بالاي ده گه يشته ده سنگيره ي ده رگاي ژوړى خه و تنه كه. ئه ي
 ئىستا؟

دواى ئه و ئيواره؟ ئيدى ئه وان يه كدى نابيين هه رگيز. ئه مه

مسوگره . لن دوی نهو نیواره چۆن بیر دهکتهوه؟ نهوان دهزانن باوکیان نهندامی نرتهش بوو، نهفسه ریکی بژارده بوو، گیان فیدای ولات و دهولت بوو، خاوهن بهرپرسیاریی مهن و قورس بوو. بهلام نهو خریکی چی بوو، بۆچی نهدههاتهوه بق مال؟ بۆچی ون بوو؟ مندال له بهرانبهر نه م پرسیارانه دا چی دهلین، چ بهرستیک دهدهنهوه؟ کاتن مندالان گه وره دهبن ثایا وک نه م دهبنه نهفسه ر؟ نهوانیش نیش و نرکی پاراستنی ولات - میللهت - دهولت دهگرته نهستو؟ و نهی دواپی؟ دواپی چۆن ده بیت؟

ماده ر، دۆستی سه رده می چوون بق پووسی خانه که نیتیر پیر بووه، نیستا چ دهکا؟ بیر له چی دهکاتهوه؟ نهو ماده ره ی که جارجار به سروودی سه رباری و جارجارهش به سترانی سووکی پووسی خانه نه می دهلاواندهوه، نیستا ههست به چاره نووسی باز دهکات؟

نهو سرووده سه ربارییه ی هه نوک ههش وک خوینی خۆی، وک ترپه ی دلی، له رهگ و دهمارهکانیدا، له پۆج و میشکیدا دیت و دهچیت و دهنگ دههاتهوه ... باز به م سروود و سترانه سه رباریانه خۆی ناسی، بهوانهوه مهن بوو و نه مپۆش وک گه مه ی ئالۆزکاوی بهخت بهوانهوه به ره و مه رگ ده پوا. پۆی مندالان به م سروودانهوه دهستی پیده کرد، به م سروودانه شهوه دهچوونه ناو نوینی خه و. پاش سالانی مندالیش، له قوتابخانه و دهستان، له ئاکادیمیای سه رباری و ژبانی لهشکه ریدا، پۆز و شهوی باز به ردهوام به دهنگی سروود و سترانی له خۆپایی شه ر، قارهمانی و گیان فیدایی دارپژرا. هه میشه باز، ژبانی باز، ته مه نی باز به سروود، به شوکر و سوپاسی ولاتیک که لایه کی ده ریای بئ کۆتایی، لایه کی چیا و شاخی سه ربه رز بوو، به سترانی لهشکه ری تیپه پ بوو. به ردهوام نهو له بهرانبه ر ئالای سئ پهنگی سوور و سپی و سهوز که له هه ر لایه کی ولات، له سه ر سنوورهکانی، له سه ربارانی

له شکرګه و له بڼدایي ماله کاندې ه لکراوه، ه ستاوه ته سر پټ و پراوه ستاوه و به ده نګيکي بڼد و به ټيز، به بړوا، به حه زه وه، به جوشه وه سروودی وتووه توه .

به لام ئیستا له ژیر په رده ی بڼدی ده نګی سرووده کاندې، هیچ ده نګیک له باز نایه . نه بړوا نه حه ز و جوش و خړوشیش ماوه . ئیستا ته نها ه ستيکي ئالوزکاو ی زیز و زویر ماوه . کوتر ماوه . ه ستيک که کوتر و بوونی کوتر پایانګواستوته وه، ماوه . هیژشی مه رګ ماوه . ترپه ی دلی که به رز ده بیته وه ماوه . باز دیسان له کوتر، له پوخساری کوتر و له بالای ده پوانی . ناو پاسه که تاریک بووه . نه خور، نه پووناکی و تیشکی ه تاو ماون . له تاریکيه ته نکه دا، پوخساری به په نګيکي نه سهر ددره وشيته وه . کوتر به و زولف و په لکه دریژانه وه، به پوانینی ئارامی، چاوی په شی، برؤ و برؤللی دریژی، لیوی قه له و و پری، ګه ردنې که وه ک غه زال ده چيته وه، ئیستا وه ک په ریه کی داستان، په ریه کی خه ون، خوی نیشان دده . وه ک نه وه ی که باز له خه ویکدا بیت، وه ک نه وه ی له ناو ده ریای سه يراندا بیت، وه ها دوش داماو و زیز له نه وينداره که ی ده پوانی . بولیل و سه ره تاي ئتواره که په نګيکي قاوه یی پوونی پژاندوته ناو پاسه که، کوتری کردوته په ریه کی جوانی نه فسانه یی . کوتر ماندوو و نه خوښ، ئیستا له ناو جوانییه کی بټ وینه دایه . له چاوی بازوه ئاوا ده بینرئ . پشتریش باز ده یزانی که کوتر جوانه . به لام نه وه نده ! نه و نازه نینیه، نه و نازه نینیه، نه و جوانییه ساکار و نه ګوپه ! نه و شیرینه ی هه میسه له بهر دله، بټ ده نګه ! نه و ګوله سووره ی له ناو خوین شین بووه !

کوتر؛ ه ستي نه شقی بټ سنوور و له پاده نه هاتووی باز؛ ګه رمای ناګری نه شقیک که که وتوته دلی باز. کوتر؛ دلکی ماندوو وه دلی خوی ئیستا له بهرانبه ریدا ترپه ی دیت؛ ئاواتی باز، ئیتر

هه موو شتی باز، به لای گیانی باز، مهرگی باز. کۆتر نه سیریکی بهسته زمان؛ بهخته وه ریی باز، به لگه ی ژیانی باز و مۆری مهرگی باز. باز سه رسوپماو؛ نه وهسته غه ریبانه چین له م سه ره لده ده ن؟ نه وانه خه ونن خه ونی مروفیک که تای نه وینی گرتووه؟ نه وه ئاوازی مهرگه به سه ریدا دین؟ نه م چی بکات؟ چی بلن؟

باز به ئارامی ده لن: «کۆتر، کۆتره که م...» کۆتر گه ردنی که میک پاست ده کاته وه و به چاوکی کراوه تر بق باز ده پوانن. باز دیسان ده لن: «کۆتر»، هر نه وه نده. قسه که ی ته ووا ناکات. باز چی بلن، چۆن هه سستی خۆی بیتیته زمان؟ نه وانه نیا نین. نه وانه زیندانین. ماندوو و نه خووشن. په یفیکی تر له زاری نایه. کات، نه کاتی قسه یه. به های قسه له به رانه ر پاسیتی مردنیککی سارددا چیه؟ کات، کاتی هه ست و سۆزه کانه، کاتی بن ده نگیه. هه ست و سۆزی نادیار که له دل و پۆخدا شه پۆلانیته، به شه پۆلانی خۆی هه ناسه له قوریانی ده بری.

باز بیر ده کاته وه، نه گه ر نه وانه نه گیرابان و نه که وتایه تنه نه م دۆخه وه تا کۆتر ده به ووه دایک. تاوه کوو کۆتر مندالیککی جوان هه ر وهک خۆی، مندالی بازی ده هینایه دنیا وه. له ناو هات و چۆ و ترس و په وی نه م مانگانه ی دوایی، داخوازی هه ره مه زنی باز نه مه بوو؛ مندالیککی په وناک که به ر و نه جامی هه سستی بن کۆتایی و جۆش و خرۆش و ترسی بن هاوتا بوو. نه وانه له م ولاته که جۆگه ی خوینی تیدا به پێ که وتووه، ده پویشن. له ولاتیککی نوپی دوور و غه ریب مالیکیان ده کرده وه. کۆتر منداله شیرینه که ی، له م ولاته تازه به پینایه ته دنیا. شه، پیکدادان، مهرگ، کوشتن، په و، ترس و هه موو شته کانی ژیانی پابردوو له وێ به جێ ده ما. ته نانه ت ناو و پاشناویان، هه موو شتیکیان نوێ ده به ووه. نه وانه ناو و پاشناوی خۆیان ده گۆپی و ژیانیککی

نوټيان دەست پێده‌کرد. باز دەستی به‌ کارێکی نوێ ده‌کرد. کارێکی نوێ که‌ هیچ په‌یوه‌ندی به‌ کار و فهرمانی پیشوویه‌ نه‌ده‌بوو. باز پاش کاری نوێی ولاتی نوێی بگه‌پایه‌ته‌وه‌ بۆ مال، له‌ چیشته‌خانه‌ بۆنی شیوی گه‌رمی کۆتر هه‌لچووبا، شیو ئاماده‌ بووایه‌. دواي ئه‌وه‌ کۆتر له‌ ژووری خه‌و، له‌ خه‌ودا بووایه‌. کۆتر به‌ ئارامی هه‌ناسه‌ی بگرتایه‌ و بیدایه‌ته‌ ده‌ره‌وه‌، به‌ گریمانه‌یه‌کی زۆر سکی پپی هێواش و له‌ سه‌ر خۆ له‌گه‌ل هه‌ناسه‌کانیدا ده‌هاته‌ سه‌ره‌وه‌ و داده‌چۆوه‌. بۆنی خۆشی ژنیکی دووگیان ژووره‌که‌ی پپ کردایه‌. باز به‌ ئارامی بی ئه‌وه‌ی کۆتر خه‌به‌ر کاته‌وه‌ به‌هاتایه‌ و ده‌ستی به‌ زگی گه‌رمی کۆتردا به‌یتایه‌. زگی به‌م‌الیا و هه‌ستی به‌ بزواندنسی مندالی ناو زگی بگردایه‌. هانای جه‌سته‌ی کۆتر و بزوانی مندال، ده‌ست و جه‌سته‌ و پۆخی بازی گه‌رم بگردایه‌. باز به‌ پاموسانێکی بچووک کۆتری به‌ خه‌به‌ر به‌یتایه‌ته‌وه‌. پێکه‌نینی ژیان بگه‌وتایه‌ته‌ سه‌ر پوخساریان و ده‌ستیان به‌ ئیواره‌یان بگردایه‌. خه‌ونێکی ئاوا، خه‌ونێک له‌ خه‌ونه‌کانی ده‌مانی کۆتایی.

له‌م ئیواره‌ی گه‌رمی پۆشته‌دا، له‌ باتیی په‌یف، ئه‌م بیرۆکانه‌ که‌ باز به‌ جاران بیرى لێ کردۆته‌وه‌، ئیستا، ده‌هاتنه‌وه‌ یادى. باز بزه‌یه‌ک ده‌یگرئ.

و باز ده‌گری چەند فرمیسکی تازه‌ به‌ پوومه‌تیدا سه‌ره‌وخوار ده‌بنه‌وه‌.

لێ نا. باز ده‌بی نه‌گری. ده‌بی خۆی پایگرئ له‌ لای نه‌و که‌سانه‌ی که‌ تا دوینیش هاوکاری ئیش و فهرمانی بوون. تا پپش چەند مانگیك، باز، به‌هێز، بی‌ترس، قایم، به‌ ئیقتیدار و ژیرانه‌ ئه‌وانی به‌پێوه‌ ده‌برد. کار و باریانی ده‌سووراند، باز ئه‌مری به‌ ئه‌وان ده‌کرد. ئیستا ئه‌وان، گریانى باز له‌ سستی و بی‌ده‌ره‌تانى بازه‌وه‌ ده‌بینن. نا، باز ده‌بی نه‌گری، وه‌ک تۆراو له‌ خۆی نه‌کات. باز و کۆتر به‌ وشیاریه‌وه‌

هاتبوونه سەر ئەم پێگە. ئەوان دەیانزانای لەم پێگەدا مردن دەبێتە تووشیانەوه. ئەوان مەرگیشیان لا پەسەند بوو. نێستا دەبوو ئەویش بە ئارامی وەک کۆتر مەرگ پەسەند بکات. مەگەر پەییوەندیی ئەوان لە ھێرشى مەرگەوه پێک نەهاتبوو، بە ھێرشى مەرگ دانەپێژرابوو؟ مەگەر ئەوان لە بەر بۆن و سامى مەرگ خۆیان لێک نەئالاندبوو؟ مەگەر لە بەر ترس و سامى مردن نەبوو ھەر جارەى چاویان بەستبوو و کردبوو و ھەناسەکانیان تێکەڵ ببوو، ھەر بیریان لە مەرگ کردبوو؟ مەگەر سیبەر و تارمایی مەرگ ھەمیشە لە پۆژان و شەوانى گەرمى خۆ شاردنەوه و ساردی ھەڵھاتندا دەورەى نەدەدان؟ مەگەر لە مەرگ؛ لە سام و ترسى مەرگ و سەرما و ژانى مەرگ بەولاولە و بەئاوەرۆ بوونی، لە ئەشەقەکیان بەولاولە، لە ژيانى ئەواندا چى مابوو؟ ئەو کاتە؟ باز خۆى کۆ دەکاتەوه. چاوه تەرەکانى چەند جار دەنووqینى و دەیکاتەوه، گەردنى خۆى توند بەرەو ھەر دوو شانى دەتەقینى و سینگ و بالای خۆى راست دەکاتەوه.

چاوى باز ئیدى تەر نابن، خەم لە بیلبیلەى چاوانى نانیشتى، پەنگى زەردى خەمبارى پاییز ئیتر پوخسارى داناکرێ. ئەو ئیتر بیر لە ساتەکانى کۆتایى دەکاتەوه کە سەرەپای ھەموو شت، واتایەکی نوێى دابوو ژيانى. ئەو بیر لە ئەویندارى ماندووى خۆى دەکاتەوه. ئەو بیر لەو سترانە زۆلانەى کۆتر دەکاتەوه کە لییان تێنەدەگەیی. ئیتر بیر لە چرپى گۆرانى گەرمى شەوانى درێژى خۆیان و لە سترانەکانى با و سرووشت دەکاتەوه.

ئەو دەزانى؛ ئەوان بە دەنگى سترانى با و سرووشت، تێکەلى خۆلى پەش دەبن. ئیدى سترانى با و سرووشت دەبێتە کفنى ئەوان و لە خۆیان دەگرێ...

ئەو ھەوت کەسەى ئەمان دەبەن، قسە ناکەن و لەمان ناپوانن.

باز نهوان ناناسن. ویرای نهوه که نهوان و باز به چوریک له جوړهکان په یوهندیان پټکهوه بوو و هه فالسی یهک پرباز بوون، باز نهوانی نه دیوو. له سهرنج و دانیشتنی وشکیانهوه وا دهردهکهویت که پسپوپی کاره که یانن. نهوان ده زانن باز و کوتر کټن و ده بن چیان لن بگری. باز لهوان ده پوانن، به لام ده زانن قسه کردن له گه لیان که لکی نیه. یاد کردنه وهی هه فالانی کون و باسی قاره مانسی و گیان فیدایی یه کگرتووی پوژانی پابردوو بن واتایه. تکا و پجا سوودی نییه. باسی بهخت و ویزدان یه کجار بن مانایه.

نیستا نهوان گه یشتونه ته کوئ؟ له شار هاتوونه ته دهر، دهنگی پوژانه ی شاریان لن دور که وتوته وه. دور چرای بچوک له هر دوو لای پاسه که داگیرساوون و پوژناییه کی بزار و تووپه ده پوژننه ناو پاسه که. هیشتا دهنگ دئ، کووفه کووفی دهنگی شار که له دهنگی حه یوانیکی درنده ده چن، هه نووکه ش ده گاته بهرگوپی نه مان، به لام نه مان نیستا زور له شار دوون. ویرای نهوه یه کجار له شار دور که وتوونه ته وه هیشتا ش دهنگی سروودی له شکری، بهرتر له هه موو دهنگیک ده گاته گوئیان. باز نازانن پیبکه نن یان بگری. « له م بهخته گه واده پروانه»، باز بیر ده کاته وه له ناو هه موو پوژانی خودا نهوان نه مپو ده چن به ره و دیاری په حمه ت! نه مپو! دهنگی ناوهنگی سروودی له شکری بن مو نییه، نه مپو سالتوژی ده سه لاتداری سه روکی ولات، ده ولت و میلله ته. بیست و سن سال پیش نیستا له پوژیکی وهک نه مپو ده سه روکی نه رته ش واته سه روکی ده ولت و میلله ت - که پیی ده لټن ژه نه پال سهردار ده سه لاتی ده ولتی گرته ده ست و بووه سه روکی ده ولتیش. نه و پوژی شادی و سرووره وهک دوینی دټه پیش چاوی باز. نه و کات باز تازه ببوه نه فسر. ژه نه پال سهردار هاوپی له گه ل برا ژه نه پاله که ی و دوو زاوا و هه ندئ خزمی سهر باز و ناموزایه کی که

سەربازێکی ناودار بوو و هەقال و دۆستە ئەفسەرەکانی ئەم ئامۆزایە، لە کازیووی بەیانییەکی پاییز بە توندی ھێرشیان کردبوووە سەر قەسری پاشا، پاشا و ژمارەیک لە دەست و پێوەندەکانی پاشایان دەست بەجێ کوشتبوو، کۆنتڕۆلی ئەرتەش و دەولەتیان گرتبوووە دەست و بوونە دەسەلاتدار. ھۆکاری سەرھەڵدان و کودەتاکە زۆر ساکار بوو؛ ولاتی مەزن و بەرین بلۆ دەبوو، ولات لە دەست دەچوو. ولات کە ئێمە بە ولاتی مەزن ناوێزی دەکەین. کە لە گەلیک ولاتی بچووکتر - ولاتی ژوروو، ولاتی خواروو، ولاتی بیابان، ولاتی دەریا، ولاتی شاخەکان ... - پێک ھاتبوو، بە وتەی ژەنەپال سەردار و ھارپیکانی، لە ژێر مەترسیی پارچەبووندا بوو. یەکیەتیی ولات پێویست بوو، پاراستنی یەکیەتیی ولات پێویست بوو.

ئەو پۆزی ھەشرانە کە ئالاً دەشەکاوە، تانک دەھاتن و دەچوون، دەنگی فەۆکە ی جێت ھەموو جینگە یەکی دەگرت، مەفرەزە ی بێ ژوماری سەربازی لە ھەر لایەکی ولات بە پۆستالی خۆیان زەواییان دەھەژاند، ئیستا دینەو یادی باز. باز بھوای بە ژەنەپال سەردار ھەبوو، لە ھەر کەسێک زیاتر بھوای پێی ھەبوو. بە دل و گیان، بە پۆج و ھەبوونی خۆی گرێدراوی بوو. لە برا، ئامۆزا و خزم و کەسی ژەنەپال سەردار زیاتر. لە ژن و کچەکی پتر. لە باوک و دایکی پیری زێدەتر، باز گیانفیدای ژەنەپال سەردار بوو. ھەموو قەسە یەکی ژەنەپال، ھەموو پوانینیکی، ھەر دەست ھەلپەینیکی، بۆ باز، فرمان و ئەمریکی مسۆگەر، ئایەتیکی پیرۆز بوو. بە ئێ و ھا بوو.

بە ئێ ئەمۆ، سالتپۆزی دەسەلاتداریی ژەنەپال سەردارە .

بە ئێ ئەمۆ لە رۆژی پیرۆز و پیرۆزباییدا کەمێک دوورتر لە کۆشکی ژەنەپال کە ئیستا پیر بوو، باز و کۆتر دینە کوشتن.

باز بێ ئەو ی ئاگای ئێ بێ ھەناسە یەکی قوولی خەمناک

هه‌لده‌کیشی، سهر داده‌خا و ته‌ماشای به‌رده‌می خوی ده‌کات. چهن خوله‌کیک وا ده‌مینیتوه و دواپی سهره‌لده‌بپئ و به‌ئارامی له‌و که‌سه مه‌زنه‌ی ته‌نیشتی که وهک پال‌وانان، بئ‌ده‌نگ دانیشتووه، جگه‌ره‌یه‌ک داوا ده‌کات. به‌لام که‌سه‌که هیج نالئ. چهن ساتیک تیده‌په‌ئ، هیج ده‌نگ و جووله‌یه‌ک ناکات. که‌سه‌که‌ی ته‌نیشتی له‌م ناپوانئ و گوئی ناداتئ.

باز ده‌بئ چی بکات؟ هه‌رگیز هیچی له‌ ده‌ست نایه. ده‌میکی درئژ به‌ هه‌مان بئ‌ده‌نگی پئگه ده‌بئن. له‌ ده‌نگی مه‌کینه‌ی پاسه‌که پتر ده‌نگیک نایه. کۆتر چاوی به‌ستووه، په‌لکه‌کانی له‌ سهر هه‌ردو شانه‌وه پژاونه‌ته سهر کراسه هاوینییه‌که‌ی، گه‌ردنی به‌ره‌و خوار بووه وهک ئه‌وه‌ی چوویتته خه‌و. وهک ئه‌وه‌ی له‌ ئیستاره چوویتته خه‌وی قوولی مردن، نه‌ ئازاری جه‌سته، نه‌ ماندویه‌تی مانگ و سالان به‌ پوخساریه‌وه دیار نییه، نه‌ شوپی* چرچ و لۆچی گۆمانیک، نه‌ دوودلی و نه‌ جۆش و خروش و سه‌فایه‌ک به‌ پوخساریه‌وه دیار نیه. هیج ده‌نگ و هه‌رایه‌کی لئوه نایه. ساکاری، خاوینی و ئارامی پوانینی کۆتر دیسان سه‌رنجی باز پاده‌کیشی. «لئ بئ‌گومان ئیستا سه‌ری ئه‌ویش وهک سه‌ری من دیشی» باز له‌ کۆتر ده‌پوانئ بیر ده‌کاته‌وه، «سه‌ری قورس بووه، سه‌ری دیشی، سه‌ری ئه‌و قه‌ت ناتوانئ ئه‌م پووداوانه له‌ خو بگرئ...».

باز هیشتا له‌م بیرانه‌دایه که پاسه‌که له‌ ناکاو پایدیه‌گرئ. ئایا گه‌شتوونه‌ته ئه‌و جیگه‌ی که ده‌بوو بگه‌ن؟ چهنده‌ خوله‌کیک هه‌روا پاده‌وه‌ستن. دواپی ئه‌و دوو که‌سه‌ی لای شو‌فیره‌که دانیشتون، داده‌به‌زن و دین هه‌ر دوو ده‌رگا مه‌زنه‌که‌ی دواپی پاسه‌که ده‌که‌نه‌وه. پووناکییه‌کی بئ‌زارکه‌ر ده‌روونی پاسه‌که داده‌گرئ. ئه‌مجار کۆتریش چاوه‌کانی

* شوین پئ.

دهکاته وه . نهوانه ی له تهنیشت باز و کۆتر دانیشتون، که له بچه کان دهکهنه وه و له پاسه که دایان ده به زینن . سه ره تا باز و دواتریش کۆتر . ئیواره یه ، ئیواره یه کی گهرمی هاوینکی سور . نهوان گه لیک له شار دوور که وتونه ته وه ، هیچ دهنگیکی شار ناگاته گوئیان . لی له دووره وه پۆشنایی گلۆپی بئ ژماری ناوشار، وهک په پوله ی په نگاوپه نگی به هار ده دره وشینه وه . شاریکی نه وه نده خاوین و مه زن! باز نه یزانیبوو شار نه وه نده گه وه بوه . تا چاو بپ دهکات له هه موو لایه که وه بئ کۆتا گلۆپ ده دره وشینه وه . باز و کۆتر جئ ته زووی بازنی که له بچه ی دهستان ده مالن و بۆ شار ده پوانن، له خواره وه دره وشانه وه ی بئ کۆتایی گلۆپه کان و له سه ریشه وه بئ پایانیی نه ستیره کان، خو ده نوینن . ئاسمان ساماله ، په له هه وریک نابینرئ، کۆ و ده سته ی نه ستیران به په نگی شاد و گهرم ده دره وشینه وه . و مانگ ... مانگی پروناک وهک رپبه ری تۆرکیسترایه ک، بزافی پروناکی به پتوه ده بات . پروناکی قه شه نگی سه رئ و خوارئ بونه ته ده سته خوشکی یه کدی و سه روشت . پروناکی بۆته هاوپی باز و کۆتر .

له ئاسمانی سامالدا، نه ستیره یه کی زهرد و زراف، هیلکی زپزین له شوین خوی به جئ ده هیلئ و دوی که میک ده پوا . له دوور ده نگی سه گوه پ دئ . دهنگی سه گیک چه ند چرکه یه ک ئۆلان* ده دات . ده نگی بۆق دئ . له دور و بهریان هه ندیک میشوله ویزه ویزیانه . باز ده لئ: «کۆتر» له م شه وه ئاوا خوشه بپوانه ... له م شه وه خوشه و له م چاره نووسه گه واده ...» .

نه و هه وت که سه به دور و بهریانه وهن، سیانیان که میک دوورترن، به لام نه و چواره ی له ناو پاسه که له تهنیشتیان دانیشتبوون، زۆر لایان نزیکن و ده مانچه کانیان به ده سته وه گرتوه و نهنگوستان له

ناو قهوانی ده مانچه و قامکیان له سر په له پیتکه یی ده مانچه کانه .
 له گه ل نه وهش که ده مانچه کان دیار نین، باز جوړه کیهان دناسی:
 دوونیان باریتا (جوړیک ده مانچه یی نیتالیایی) و یه ک ټولتیری نه لمانی
 و یه کیشیان وهک ده مانچه کیه یی خو یه تی؛ باریتا . نه وان له که ناری
 جادده یه کی قیرتاو که بونی قیری لئ دئ پاره ستاون . باز نه م پڼگه یه
 دناسی؛ نه وان له لای باکووری شاره کن . چه می بئ هاوتا که به
 شاره که دا تیده په پئ و ده یکاته دوو به شه وه، ته نیا که میک دورتر له
 جادده که، هاوته ریپی پڼگه، ده پوا . باز بؤ ژور له مانگ و نه ستیره،
 بؤ دور، بؤ بریقانه وهی شاره که، بؤ دور و به ری خو یی، بؤ نه و
 که سانه یی له گه ل نه مانن ده پوانی . به چاوی ته پ و به نیگایه کی
 پر هاوار . باز، هاریکاریه ک ده خوازی، حه ز به لیور دنیک ده کات .
 به هیوای موعجیزه یه که . باز ده پوانی، بؤ چاوی که سه کان ده پوانی .
 به لام هیچ سوودی کی نییه . له م نیواره پوښنه دا ترووسکایی هیوا
 به دی ناکړی . له بن نه م پوښناییه دا، ده روونیک یی تاریک هیه، ته نیا
 تاریک، تال، تژی له ترس و شکست . ده رفعت نییه، چاره نییه،
 پڼگه نییه . به لام دیسانیش خو یی کؤ ده کاته وه و پوو ده کاته وه نه و
 دوو که سه یی له بهر ده رگای پشته وهی پاسه که پاره ستاون و ده یه وئ
 شتیک بلئ . تاوه کوو شتیک پوویدات . په نکه موعجیزه یه ک پوو بدات .
 «هیچ تاوانیک یی نییه» باز وا ده لئ؛ «نه و به چاره نووسی خو یی پازی
 بوو، لئ من ناچاری هه لپاتم کرد، نه و به ردن، نه خو شه ... کؤ تر بهر
 دن ...» هیچ ده نگیک ناپه، هیچ جووله یه ک نییه . باز هیچ به رسغی کی
 ده ست ناکه وئ، وهک نه وهی لالانه وهی ناسمانیک یی پووناک له خاکی
 په ش کرد بیت . چاری کی تر، دیسانیش، باز بؤ نه وان ده روانی، قسه
 ده کات، نکا ده کات، لیپان ده پارپته وه . به لام قهت له ده نگی بؤق
 و ده نگی دوری حه یوانه کان زیاتر هیچ ده نگیک ناپه . بئ ده نگیه،

بئډهنگی مردنه، ئیتر بئډهنگی مهرگ بالی به سهریاندا کیشاوه، به سهر نهو خاکه ی نه مان پتی لی ده نین، بئډهنگی مهرگ، نهوان له ژیان، له پرووناکی ژیان دوور دهخاته وه و بهر و مردنیان ده بات. مانگ و نه سستیره ئیتر به تنیا شاهیدی مردن.

دهرد و کول، خه م، دلپری، مات بوون، بیچاره یی، زیزی و هستی تیکه لی دی ... باز له وه دایه بگری، چاوه تهره کانی پر ده بن له فرمیسک و خیرا ده پزینه خوار. باز نایه وئ نهوان به گریانی بزنان، به لام ناکری. باز دهگری، سهرتا بئډهنگ، دواتر به دهنگه وه. جهستی باز دهله رزی، له سهر نه ژنۆ نارام ده که ویته سهر زهوی. له گه ل نه وهی خوی وهک تهلیسیکی به تال، لاشه یه کی ناوساو، هست پت دهکات، را ده بیهته سهر پت. به خویدا دیته وه و جاریکی دی له وان ده پوانی. به لام ئیتر ناپه یفن. ئیتر هیچ په یفتیک به زاریدا نایه. تنها بیر ده کاته وه: «ده بئ هستی مردن، ژان و په ژاره ی بئ پیتاسه ی هستی مردن بن نه مانه». بئډهنگ به خوی ده لن: «بلی نه و مرقفانه ی منیان بهر و مهرگ نارد، پیش مهرگ هست بهم شتانه بکه ن...».

دووان له و چوار که سه دین و دیسان له پشته وه مه چه کی دهستی باز و کۆتر که له بچه ده که ن و بئ نه وهی هیچ بلین پالیان پیوه ده نین. نهوان ده که ونه پت. دوو که سی ده مانچه به ده ست له پیشه وه و دووانیش له پاش، نهوان له ریگه که دوور ده خه نه وه. نهوانی ته نیشته ده رگای پاسه که له لای پاس ده میتنه وه. باز و کۆتر و نهو چوار که سه ده که نه زهوییه کی بهرده لانی و بئډهنگ ده پۆن. زهوی پر له کلۆ و بهرد. جئ جیش دور و بهریان له بهرد و خیزه لان پیک هاتوه. گژ و گیا و کلۆش که به چند بستیک له زهوی به رز بوونه ته وه، ده نالیته پییان. دهنگی ههنگاوه کانیان دئ. له دور و بهریان بونی گیا و پوش و پروهک دئ. کۆتر لای چه پ و ههنگاو یک له پیش بازه وه ده پوا. وهک

نه‌وهی ښاګای له هیچ نه‌بڼ سهری به‌رز ګرتووه و سهری پېش خوی ده‌کات، به هه‌نګاوی ګه‌لېک بچوک و ښارام، به‌رېدا ده‌پوات. به پېلاوه خو‌له‌میشیه وه‌رزشییه‌ګه‌ی به ښارامی پښ به خاکدا ده‌نیت، کراسه دريژ و ناسکه‌ګه‌ی له بادا ده‌شه‌کېته‌وه. مورووی پېرژه‌یی ملوانکه‌ګه‌ی و ګه‌رده‌نه‌ندی زڼوینی به ښارامی ده‌نګیان لڼ دځ. شه‌وقیکی تنک له سهر پوخساری نه‌سمه‌ری، وه‌ک نه‌وه‌یه پووناکی مانګ، پوخسار و چاو و لیوی پامووسن؛ وه‌ک نه‌وه‌ی نه‌ستېره به تیری خوی قز و زولف و په‌لکه‌کانی شانه بکات. کۆتر؛ کچیکي وه‌حشی، کڼوی، کچیکي بڼ عه‌یب، کچیکي نه‌سمه‌ری نه‌شقی پووناک و مه‌رګی تاریک. کۆتر؛ کچی پږ و پږداری، کچی شه‌هوت. کۆتر؛ کچی مانګ، کچی نه‌ستېران، کچی نه‌سمه‌ری خاکی ره‌ش.

له ناکاو باز شتیکی ده‌که‌وېته‌وه یاد؛ نه‌وه‌رګیز به څاواوتن حه‌ز و خو‌شه‌ویستی و نه‌شقی خوی بڼ کۆتر ده‌رنه‌برپوه! سهره‌پای نه‌وه‌ی که نه‌وان که‌وتوونه‌ته پږی مان و نه‌مان. له‌ګه‌ل نه‌وه‌ی که نیستا باز له به‌ر کۆتر به‌ره‌و مه‌رګ ده‌پوات، هه‌نوکه‌ش پږی نه‌وتووه که خو‌شی ده‌وځ. نیستا؟ نیستا بیلې؟ ده‌لڼ: «کۆتر» «کۆتری من...» هه‌ر نه‌مه، جګه له‌مه هیچ شتیګ نایه‌ته زاری. «کۆتری من...».

کۆتر دیسان چه‌ند جار زمانی به سهر لیوه وشکه‌کانیدا ده‌ګه‌پښت و لیوی ده‌بزوږنځ، بڼ نه‌وه‌ی به‌رسف بدات له باز ده‌پوانځ، به‌و چاوانه‌ی که بوون به دوو ترووسکه‌ی ناګر، به پوخساریکی ښارام، به بزه، به داخوازی و ته‌مه‌نناوه.

نھا له دووره‌وه چه‌م دیاره و ده‌نګی ښاوه‌ګه‌ی دځ. چه‌م له ناو زه‌ردییه‌کی بڼ‌کۆتادایه، پوناکی لڼ هه‌لده‌قولڼ. مانګ و نه‌ستېره به سهر ښاوی چه‌مه‌که‌وه ګو‌له‌ندیان ګرتووه؛ چه‌م بووه‌ته کانی ګه‌ش و پووناکی. نه‌وان به‌ره‌و چه‌م ده‌چن. نه‌وه‌نده‌ی په‌نجا مه‌تریګ دورتر له

چەمەكە پادەوه‌ستن. دیسان باز جارێك بە لالانەوه، لەو چوار كەسە دەپارێتەوه. بە پەژارەوه، بە ئازارەوه، بە هاوار، بە گریان، بە نەرمی، بە پێگەننەوه بە هەموو شیوەیەك كە ئیستا دێتەوه یادی، باز قسە دەكات و دەخوایێ پەیفێك، هەر نەبێ وشە یەك لە دەمی ئەو كەسانەوه بێتە دەر. بە لām هەرچی دەكا نابێ، دەنگیان لێ دەرنایە. هەرچی كۆترە هیچ خۆ نابزوینێ. بێ دەنگ، بێ جموجۆل پادەوه‌ستن، جارێك سەرنج دەداتە سەر شەوقدانەوه‌ی چەم و جارێكیش سەر پروناکیی مانگ و ئەستێران. بۆنی خاك، گیا، چەم و ئەو داروبەردە‌ی بە دەورو بەریانەوه‌ن، بە هەناسە‌ی قوول هەل‌دە‌كێشێتە ناو هەناوی خۆیەوه. بۆنی سروشت بۆ كۆتری زۆر ماندوو لە هەموو ئەو قسانە، مرقائە، هات و چۆیانە، پێگەنن و گەمە‌کردنە و ژان و ئازاری ئینسانە‌كان باشتەر. سروشت دایکی یەكەم كە هەموو شت لە‌وه‌وه پەیدا دە‌بێت. سروشت؛ دوا‌یین دایك كە هەموو شت لە باوه‌شی خۆیدا دە‌كاتە خەو.

لێ ئیستا دەنگی تەقە‌یەك بێ‌دەنگیی سروشتی ئارام دە‌شكێنێ. دەنگی تەقە‌ی فیشە‌كێك، ئارامیی دەورو بە‌ریان تێك دە‌دات. باز و كۆتر بۆ یەك دە‌هوانن. باز؟ كۆتر؟ لە ناكاو كۆتر دە‌هه‌ژێ وەك ئەوه‌ی كارە‌با گرت‌بێتی، جەسته و قاچە‌كانی دە‌هه‌ژێ و دە‌ته‌زێن. پوخساری پەنگی ئازار دە‌گرت، سووتانێك دە‌كه‌وێتە سەر پوخساری دواتر ئارام لە زەوی دە‌گلێ. سەر‌ه‌تا لە سەر ئە‌ژنۆ و دواتر لە سەر پوخسار دە‌گلێتە ناو پەوش و گیا. بۆنی گیا و پەوش و پوه‌ك... بۆنێکی ترشۆکی خۆش و زیندوو وەك بۆنی هەرمێ و سیۆه‌كاني گوندی مندالییە‌كە‌ی. سەر و دەم و لووتی چە‌قیو‌ته ناو گیا و چە‌ند چركە‌یەك هەناسە دە‌گرت و دە‌یداتەوه، مێشی توو‌پە بە دەوری سە‌ری‌وه‌ ویزە‌ویز دە‌كە‌ن. سووتانی سەر پوخساری، شە‌پۆل بە شە‌پۆل هەموو جە‌سته‌ی

داده گړئ. به لام سهیره، وټپای سووتان هه ست به هه مووشت ده کات و بیر ده کاته وه. سهری کۆتر هر وه کوو سرووشتی شم نیواره زږد زولال و نارامه. که میک سهری بلند ده کات. په ژاره ی چی دایبگری ئه سستیږه به سر سهریه ون، ئه و نزیکیه، ئه و جوانییه، ئه و خونه! ... کۆتر ده بن ئه سستیږان له نامیز بگری، ده ستیان پیداا بیښی، هیژ له خوی ده کا که رابیتته سهر پی. نابی، تازه دپته وه یادی که ده ستیشی له پشته وه که له بچه کراوه. لن ده بن رابیتته سهر پی. ئه گه ته نانه ت نه توانی به ده ستی ئه سستیږه کان بگری، خو ده توانی هه سستیته سهر پی و به پوخسار و لیوی هه ستیان بکات و رایانمووسی. به نازاریکی بی ده نگی بی کۆتا، به هه ستی ټکه لی ترس، پق و حه سره ته وه هه لده سستیته سهر پی. سهر و جهسته ی چند جار بۆ بهر و دوا ده پوا و دی. به لام دواپی به به ژنیکی راستی وهک سیبه ری درژی ناو مژ و دوکه ل به پتوه راده وه ستی. سهیری که سانی دهر و به ری ده کات. بازیش له ویتیه، ده لئی به که م جاره ده بیښی، وه ها به سه رنجه وه، به مه راقه وه لییان ده پوانی. نینجا قیږه و هاواری بازیشی دپته بهر گوئی: «کۆترا! ... کۆتر...» به لی کۆتر به م ده لی، شم، کۆتره. باز له نیوان دو که سدا که ږنګه ی ناده ن بجوولی و خوی بګه یه نیتته کۆتر، هاوار ده کات: «کۆتر...!»، کۆتر به نارامییه کی قوول، به کجار قوول و به بزه وه بۆ باز ده پوانی، به بزه وه؟ کۆتر له بهر نازاری پوخسار به باشی ناتوانی، به لام ده خوازی به بزه وه بۆ باز پوانی.

ئه مجار ده نگی ته قه یه کی تر دی. کۆتر ترووسکه ی به ریونه وه ی ناګر ده بیښی. له ګه ل ترووسکه ی ناګر ئه مجار سووتانیکی تر ده که ویتته قوپګی. شتیکی پوون و ګهرم له ګه روپه وه به پی ده که ویت. چند چرکه یه ک ه روا به پتوه ده میتیتته وه و دواپی له ناګاو له سهر پشت به رده بیتته وه سهر زه وی. پاش ئه وه ی ده که وئی، ده نگی ته قه یه کی تر نولان ده داته وه.

چوار که سی ده مانچه به دهست، باز که به هاوار وه ده گری
 په لکیش ده کهن و ده گه پینه وه به ره و لای پاسه که که له که ناری
 جادده که چاوه پوانیان ده کات و له کۆتر که له ناو گژ و گیادا له سر
 پشت خه وتووه، دور ده که ونه وه و به جیی ده هیلن.
 کۆتر له سر زهوی له ناو گژ و گیا و پووشدا پاکشاوه و له مانگ
 و نه ستیرانی ناسمان ده پوانن بن نه وهی ئیتر هیچ ببینی یان ههست
 بکات یان شتیک بژی.

کۆچ

باز...

کۆتر...

کۆتر کوڭدا، بازىش بەرەو جىگايەكى نادىار دەبرىخ. بۆچى؟
 باز؟ كۆتر؟ ئەوان كىن؟ بۆچى دەستگىر كران؟ بۆچى سىن گولەى
 مەرگ دەم و چەنەى كۆتريان پەرش و بىلۆ كردهو، كانىيەكى خورپى
 خوينيان لە قورگىدا كردهو، كاسەى سەريان تەقاند و ناردىانە ديارى
 پەحمەت؟ پياوكوژەكان باز بەرەو كوئى دەبن و چى بە سەر دىنن؟
 لە بازەو دەست پىدەكەين. لە سەرپا، لە دەستپىكەو. وەك
 دەگوتىڻ! ھەموو ژيانىك، ھەموو بەسەرھاتى ژيانىك سەرەتايەكى ھەيە.
 ئەگەر لە سەرەتاو دەست پىكەين، دەبى ئەمە بلىين: داستانى
 بەسەرھاتى باز، شەوئىك لە شەوانى تەپ و تاريك دەست پىدەكات.
 لە كوئى؟ ديسان لەم وڵاتە گەورە. لە وڵاتى مەزن، لە وڵاتىك
 لە وڵاتە بچوكانە كە پارچەكانى وڵاتى مەزنن: لە وڵاتىكى تەرا و لە
 بىركراو. لە وڵاتى چيا. ھەرەك لە چىرۆكە ئەفسانەيىھەكاندا دەگوتىڻ:
 ھەبوو، نەبوو، لە پشت ھەفت چيا وڵاتىك ھەبوو... چىرۆكى بەسەرھاتى
 بازىش لە وڵاتى پىشتى ھەوت كىوان، لە وڵاتىكى خاوەن شاخى بلىدى

سهرگهش، دهست پیدهکات.

نه ی که ی؟ چل و دوو سال پیش نهو نیواره ی که کۆتر له ژیر پروناکیی مانگدا بئ دهنگ و ته نیا به نیگای پرچه سهرتی چاوهکانی مائئاوایی له باز کرد. پێک چل و دوو سال پیش نهو ی که کۆتر بهو سی گولله یی به چاو، دم و گهروویدا ته قین و کهوته سهر زهوی و سهری نایه سهر خاکی پهحمهت.

واته چل و دوو سال بهر له شهوی مهرگ. چل و ههوت سال پیش نووسینی ئهم دێرانه. به سهرهاتی باز چل و ههوت سال پیش لهو ی ئهم دێرانه ی ئیستا ههول دهدهن به سهرهاتی ژیا نی باز بگێرینه وه. دهست پیدهکات.

ئیمه دهست پیدهکهین و ئیستاش لهو نیواره ی مانگه شهوی چوون و مردنه، دوور دهکهوینه وه و دهچینه شهو یکی تاریکی سالانی پابردوو. نهوکات ته مه نی باز نهو نهده ی دوو سال یان دوو سال و نیوه و ئیمه له ولاتی چیا به رزهکان له گوندیکی بناری چیاين؛ دنیا شهوه زهنگه. شهو یکی ته پ و تاریک بالی به سهر ولاتی چیا ی بلنددا کیشاوه. باران نم نم دهبارئ و زولفی دارستانی ولاتی بئ پێگه و پێچکه و سهخهت دادههینئ، پهحمهت دهخاته زگی خاکی ههزاران ساله. خاکی وشک باران قووت دهدا، بۆنێکی تازه له خاک هه لدهستن. خاک ده نالینئ.

دانیشتوان و خاوه نانی ههزاران ساله ی ئهم خاکه، گونده کهیان، خاکه کهیان، به جئ دههینئ. نهوان، نه مشه و دل سووتاو، کۆچ دهکهن و ده پۆن. ئارام، بئ دهنگ، خهفته بار. ئیدی هیچ چارێکیان نه ماوه، ده بئ گوند به جئ بهینئ و برۆن؛ به رهو دلی چیا و شیو و دۆلهکانیان. ده بئ خۆیان بسپێرنه نهو شوپێناه، جیی هه یوان و بالنده. نهوان تاوه کوو نه مپۆ سه بریان کرد، دانیان به خۆیاندا گرت، به لام له نه مپۆ به دواوه ئیتر هیچ پێگه به کیان نه ماوه. دوزمهکانیان، واته سوپای ولاتی مهزن

که ئەمان پێیان دەلێن «بیانی» که به زمانیکی دی دەپەیفن، به زمانیکی دی فرمان به ئەمان دەدەن، به زمانیکی دی لەمان به قیندا کەوتوون و تەنگیان پێ هەڵچنیون. ئەوان ئیدی نه دەتوانن دان به خۆدا بگرن، و نه له گوندیش بمێنن. ئەوان بێچارە ماون، بێچارە کەوتوون. تەنیا دوو پێگەیان هەیه: پێگەی مەرگ و پێگەی شاخ و دۆلی ناشنا. واتا پێگەی پەو و هەلەهاتن.

ئەوان دەپۆن. پیر و منداڵەکانیان سواری ئەسپ و ئیستر، تووبەرە و تێر و فەردە ی ئارد، گەنم، جۆ، گەنمەشامی و دانەوێڵە و دەخڵ و دانی دی، فەردە شەکر، خوێ، برنج، ساوەر، دیزە و گۆزە و مەشکە، پۆن، هەنگوین و دۆشاویان باری سەرپشتی بارگین، هیستر و کەر کردووه و لەگەڵ سترانی دەنگی باران و شەبا دەپۆن. لە چوار پیزدا: پیزی پیشەوه که هەم پێگە دەکەنەوه و ئەگەریش مەترسییهکی نادیار بێتە سەرپێیان، ئەوانی دی دەپاریزن. پیزی دووهەم پیر و ژن و منداڵن. واتا رابردوو و داهاووی ئەوانن. پیزی سێهەم: پیشەسازیان پسپۆرانی پیشەیی، شوان، گاوان و پاسەوانەکانن که هەندێک مەڕ و دەواریان، ئەوه‌نده‌ی کراوه لەگەڵ خۆیان ببەن، داوه‌ته‌ پێش و به‌ شوێن ئەو دوو پیزە‌ی دیدا دەپۆن. پیزی دوا‌ییش دیسان لاو و گەنج و چە‌ک‌دارن. لێ سەرۆکی عەشیرە، گۆرانی بێژ و مۆسیقاری گوند، پیشە‌وای ئایینی پیر، دارتاش، ئاسنگەر، پینەچی، پێشگۆ، دوو کوێخای گوند و چە‌ند پسپۆر و زانا و بیریاریش له‌ پیزی دواوه‌ جێ دەگرن.

کاروانە‌که‌یان پێگە‌وتووه‌، دەپۆن: تێکچوو، بریندار، بێگە‌س، داماو و بێ‌هیا. ئەوان تەنیا دەیانە‌وی بژین، زیاتریان ناوێ، بە‌س بژین. له‌ سەر خاکی خۆیان، وه‌ک رابردوو. بە‌لام ئیستا بۆ ژین و ژیان دە‌بێ پەو بکەن و هە‌ل‌بێن، دە‌بێ خا‌که‌که‌یان به‌جێ به‌لێن. دە‌بێ له‌ ولاتی خۆیان، له‌ خا‌که‌که‌یان، گونده‌که‌یان، گۆڕ و گۆرستانه‌که‌یان هە‌ل‌بێن. که‌س ده‌نگی

لټوه نایه. له شتټګی پټویست زیاتر کهس هیچ نالټی و هیچ ناکات. چما دهست و پټیان کوټ و زمانیان قوډل کرابیټ. له باتیسی نهوان با و باران دهپه یخن. باران نم نم دهباری، با خوئی به باوه دهکات، نهسپ، مایین، کهر، بارګین و نیستر دهنگیان دئی، مه پ و دهوار دهجمن. چهند مندال، مندالانټیک که ناګایان نه له پق و سووتان، نه له کوچ و پهو هیه، دهګرین. مندالانټیک که نازانن خاک و ولات، دهوره و زهمانه، مه رګ و مانه وه چپیه و خه ریکی مندالټیتی خو یانن. سه گ و تاژی، به لټی سه گ و تاژی و توتکه کانیان هه ن. پټویسته مرقف سه گ و تاژییه کان، دوستی هه ره نریک، هه ر به وه فا و هه ره کوئی له بیر نه کات.

زستان به باو و باراندا هه والی هاتنی خوئی ده نیړی: چله له پټدایه. پیش هاتنی چله ده بی بګه نه جیګه یه کی پاریزراو. شویننیک که بکری له سارد و سه رمای زستاندا بیانحه ویننیه وه. شویننیک پاریزراوی نریک له بالدار و نارځه لآن و دور له بیګانه به جوړیک که دهستی بیګانه یان پی نه کات. دوو ساله، دوو سالی په به قه که خو یان پاګرتووه، جاریک ده چنه هه واری دراوسی و دوژمنه کانیان، جاریک له سه ر پړګه ی هات و چو، بیګانه که مین داده نین، ده مرن، ده کوژن. لټی نیستا نیدی ده بی بپه ون و هه لټین. چونکه نه رته ش یانی بیګانه به پړتوه و پیش هاتنی زستان ده ګه نه گوند. له سه ره تاي پاییزیکدا، سوپای ولاتی مه زن به چه ک و توپ و ته قه مه نیی خو یانه وه هاتن، نهوان بوچی هاتن؟ ده یانویست چی بکه ن؟ کهس به نه مه ی نه ده زانی، لټی نهوان هاتن؛ به توند و تیژی، به فه رمان و فه ریاد. بوچی توندوتیژی، بوچی به م شیوه؟ کهس نه یده زانی. به لام تفهنگ دهستی به ته قه کرد، له لوله ی توپ و په شاشه وه، ناګر به ربووه دار و دارستان و دار و به ردی گوندان. مه رګ که مینی نایه وه. نه و بی ده نگییه ی به سه دان سال بوو بالی به سه ر ولاتی چیاکاندا کیشابوو، به جاریک په وییوه و جیګه ی خوئی دا به هوار و قیره:

هاواری نه مان و قيرپه‌ی بيانی که له زمانی يهک نه ده گيشتن؛ قيرپه‌ی لاو و گنجان که به گولله‌ی زۆرداری مهرگ له زهوی ده گلان؛ قيرپه‌ی ژن و پيران که له بهر چالاکیی شهر هر نه ونه ده‌ی کات بوو که رهش بپۆشن و له جيگه‌ی خۆيان دانیشن؛ قيرپه و هاواری جهنگاوهران که وهک پلنگی نه و چيايه له ناو شیو و دۆل و کهنه لانداندا جارێک داده گه‌پان و جارێک هه‌لده‌کشان، جارێک به په‌له ده‌پۆیشن تاوه‌کوو پئ له هاتنی بيانی بگرن؛ هاواری بالدار و بالندان که له و دار و دارستانه‌ی له سووتاندا بوو، دوور ده‌که‌وتنه‌وه . هاوار و قيرپه و ده‌ره‌نجامه‌کانی، لئ له‌گه‌ل هه‌موو نه‌مانه‌ش، دانیشن‌توانی خاکی کۆن به هیوا بوون؛ نه‌وان له سهر خاکی خۆيان له جئ و مه‌سکه‌نی با و باپيرانياندا بوون. باو و باپيران له‌م شویته هاتبوونه دونياوه و هر له‌م خاکه‌ش مائناوایيان له دونيا کردبوو. له هه‌وت، له هه‌فتاوحه‌وت پشته‌وه، نه‌وان خاوه‌نی نه‌م ولاته بوون. هه‌تاوی گهرم، مانگی پووناک، نه‌ستیره‌ی دره‌وشاوه، نه‌رمه باران، به‌فری سپی، چياي سه‌رکه‌ش، خاکی به‌پیت، کانیاو و لافاوی به‌هاران، هه‌لۆ و ته‌واری عالم شایه‌ت‌حالی ژيانی نه‌وان بوون. ده‌نگی په‌نج و کاری نه‌وان هه‌نوکه‌ش له شیو و دۆلی چیاکاندا ئۆلان ده‌دات. شنه‌ی به‌ره‌یان، هه‌نوکه‌ش ده‌نگی ستران و داستانی نه‌وان ده‌که‌یه‌نیته هه‌موو شوینی چیا به‌رزه‌کان. له کام بنه‌به‌رددا چی گیانه‌به‌ر هه‌یه، له کام هیلانه و ناشیانه‌ی کون و قوژیندا چی هیلکه‌ی بالنده هه‌یه، له سهر کام تاشه‌به‌ردی چیا چی بالنده هه‌یه، له به‌ر کام چه‌م و پووبار چی پووه‌ک ده‌پوئ، له کام ئاودا چی ماسی هه‌یه... نه‌مانه هه‌موویان به گشت نه‌و شتانه‌یان ده‌زانی. به‌لئ ولات، ولاتی نه‌وان بوو. بیگانه ماندوو ده‌بوون و ده‌چوون. نه‌وان ئاوا بیریان ده‌کرده‌وه، نه‌وان ئاواتیان نه‌مه بوو.

نه‌و پاییزه‌ی بیگانه هاتن، گه‌یشه زستان. زستان بووه به‌هار،

به مار گه ییه هاوین، هاوین دیسان گه یشته پاییزتکی دی، لی بیگانه نه چوون. به پپچه وانه وه نۆر زیاتر، نۆر قوولتر و نۆر نزیکتر هاتنه ناوه وه. ئیدی دهنگی غریبی بیگانه و زمانی بیانییان دهگه یشته بهر گوپی نه مان. بای سارد، دهنگی سترانی بیگانه کانی دهگه یانده گوپی نه مان. له ماوه ی دوو سالدا بیگانه کان که هه والی شه پ و پیکدادانیان بیستبو له گه ل ده ولت و نه رتەش به چهک و تهقه مه نییه کی نۆده وه، شکستیان به وان هینا و هه ناسه یان له ژانی میژوویی چیا ییه کان به ی. خاوهن خاکی ولاتی چیا به هیز بوون، خۆپاگر بوون، هه لیان ده به رین، ده یان تارانندن. به لام نه زان و بیچاره بوون. به ته دبیر و به ئیمکان بوون. نه وان به شیوه ی مال مال، به نه ماله به نه ماله، باپیره باپیره، عه شیره عه شیره و ناوچه ناوچه ده ژیان. وهک راپردوو، وهک هه زار سال پیش ئیستا. نه یه کیه تییان هه بوو نه زانستی شه پ و پیکدادان له دژی سوپا، نه چهک و تهقه مه نییه کیان هه بوو نه ناگاشیان له دنیا بوو. که مینی نه وان، که پرو سییه ر و قه لغانی نه وان، هیوا و ئاواته کانیان دانه دانه له بهر یه که هه لده وه شان. دانه دانه تیکده چوون. بیگانه وهک عه شیره کانی دراوسێ نه بوون. شه پی بیگانه ش وهک شه ره ناو خۆ ییه کانی نه مان نه بوو. باز نه ی ده وریان پۆژ به پۆژ ته نکتر ده بۆوه.

ئیستا له م بارانه شه وه دا بیگانه نه وه نده ی هه نگاوه رتیهک له مان دووین، واته بیگانه نه وه نده نزیکن له مان وه! به ر خۆ دانی دوو سالیان شکستی هینا و بۆنی خوین جیگه ی بۆنی بارووتی گرت. دار، دارستان، دار و بهرد و شیو و دۆلان بوونه گۆپ و گۆرستان. له هه موو جیگه یهک خزم و ناشنا، کهس و کار و دۆست و هاوپی مردن. رهنگی خوین تیکه لی ئاوی سپی پرو یاران بوو. دار و دارستان، گوند و ئاوا ییه کان سووتان. سیداره به ریا بوون، هه ر کهس ده ستگیر ده کرا به فه رمانتیک که لی تینه ده گه یشت، ده خنکیندرا.

بیگانه هاتن و ژیا نی نه وانیان، که هزاران سال بو وهک خوی مابوو، به زور تیکدا و له شوین و خاکی خویان دوریان خستنه وه. شهو، شهویکی ناوه های کوچ و پهو؛ لادییی، خاوه نی نه خاکه، له گوند دور ده که ونه وه. پیزی یه کهم که لیک له گوند دور که وتوته وه، نه ونه ندی تۆزقالتیکی ماوه بگنه پشت نهو که ژ و شاخانه که به رهو ناسمانی تاریک هه لکشاون. پیزی دووهم و سیهم له نیوان پیزی یه کهم و گوندا به نارامی، بدهنگ پیده کهن. پیزی چوارهم له گوند دپته در. هه روهک هه موو پیزه کانی دی کردیان، که سانی پیزی چواره میش نیستا پیش نه وهی دور بکه ونه وه، ناوپیک له گوند ده ده نه وه. له ناو تاریکایی شه ودا، وهک سیبه ر، وهک خه یال، مال و خانووه کانیان، هه وش و به رهیان، بیر و ناوی سروشتی، داری سپیندار، گوژ و هه نجیر، بیر و بیره وه ریبه کانیان، دهنگ و سه دای پۆزانی پابردوویان، ته مه نیان، پۆحیان لیره له گوند به جی ده میئن. نه وان له خانووه به ردینه کاندای چاویان پشکووت. بۆنی میز و پشکه لی مه پ و ده وار له ناخوپ و که وره کانی گوندا که یشته لووتیان. نه وان له زه وییه کانی گوند زه ویی به پیتیان هه لپژارد، نه سپ و مایینیان له سه ر نه خاکه غار دا، چوونه پشتی نهو شاخانه بۆ پوی ناسک و غه زال و گیانه به ری تر، چوون بۆ نیچیری بالدار و بالنده، له پشتی گوند له بناری چیاکان بۆسه یان بۆ گورگ و پیوی، باز و هه لۆ دانا. به ماسیی چه می ناوایی مندا له کانیان تیر کرد. له شه وانی نه م گونده دا، دوی خه وتنی زاروکان و خویندن کونده به بو، دلیان دایه به ر شه پۆلی خوشی و که مه، جۆش و کوئی جهسته یان هه وانه وه. له پۆزانی گه رمی هاوینی ناواییدا زه ماوه ند و نا هه نگیان گپرا و ده ستیان به شایی و دیلان کرد، دهنگی سترانی گۆرانی بیژه کانیان که یشته نه ستیره کان. له نه وان نیستا ده پۆن، نهو شتانه یان؛ دهنگ، بیره وه ری و هه بوونی خویان، هه ر هه مووی به جی ده میئن و ده پۆن.

له ماله كانه وه هيشتا بۆنى دووگه ل و دوومانى كوانسو و تنوورىان دهگاته نهوان. ههنووكهش پشيله، سهگ، مريشك، كهله شپړه كانيان له ناو خانسوه بڼ دهره تانه كاندا، ته مبه ل و ته وه زل دهگه پڼ. ههنديكيان به نارامى دهگرين، ههنديكيش؛ شهرمؤك و بڼ دهنگ؛ په ژاره يه كى قوول دهكيشن و بؤ دواچار بؤ گوند دهپوانن.

كه پانه وه؟ پوشتنى نه م تاريخه شه وه گه پانه وه يه كى هه يه؟ نهوان كه ي دهگه پتڼه وه بؤ مال و شوينى خويان، بؤ پوچ و ژيان و ته مهنى خويان؟

كاتيك بيگانه پوشتن. به لى نه وكات نه مان دهگه پتڼه وه سر مال و خاكى خويان. ديسان خوښى و شادى دپتڼه وه گوند، ديسان ناگرى ناگردانه كان دهگه شپننه وه. ديسان شهوان به هاوارى نه مان جهستى بڼ دهنگ و بڼ تروسكايان دهكه وپته وه هاوار. تپانه و مهنجه لپان ديسان له سر ناگر دهكولپنن، دووگه ل دهگاته سر چياكان، دهگاته ناسمان. بيگانه دهپون. نهوان له م ولاته كنده لان و بهرده لانه كه له جيهان و چاخى ديبه وه دووره چى دهكهن؟ نهوان دهپون. نه مپو نه بوو، سبه ينن، سبه ي نه بوو دوو سبه ي، سى سبه ي. پوژيك زووتر يان درهنگتر، دهپونه وه بؤ شاره مهنه كه ي خويان، دهچنه وه ماله گهرمه ناپارتمانپه كانيان. نهوان دهچنه وه لاي خوښه ويسته نازداره كانى خويان. مهگر بيگانه كان يار و نه ويندريان نيپه؟ مهگر نهوان يار، نهوين، نه شق و خوښه ويستيان ناوې؟ نهوان دهپون. كوچر له م باوه پره دان. نهوان هيوايان نه ميه و نه م به تاوات دهخوازن.

كوچى گوند دهپوا. نهوان به خاك و زوى و زارى خوياندا تپه پر دهبن. بۆنى خاكى ته پر له زوى هه لدهستن. تاوه كو نه م پايپزهش له سر خاكى خويان بوون، زهويان كيلا، خهرمانيان داكرته وه، ژيرخان و عه مبارى ماله كانيان به زهخيره ي زستان پر كرد، به لام ئيستا زوى و

زار، زەخیرە و خواردنەکانی زستانیان بەجێ دەهێلن.

باران دەبارێ؛ هەم دەر و دەشت تەپ دەکات و هەم دونیا دەشوات و خاوینی دەکاتەو. ئەگەر مەزۆف دەنگی دووری هەندیک ئاژەل و لوورە ی چەقەل نەبەیتە ئەژمار، تەنیا دەنگی باران ھوارپیتەتی دەنگی پیتی ئەوان و ئاژەلەکانیان دەکات. تاریکە، شەو زەنگە. ئەو ئاسمانە ی بەردەوام زۆر جوامێرانە پھوناکی دەپژاندە [سەریان]، ئەمشەو لە ئامیزنی تاریکیدایە. ئەوان چارەپوانی شەویکی وەھا بوون بۆ کۆچ و پەو. شەوی پەو دەبوو تاریک بێت؛ کەس پیتیانی نەدەزانی، کەس نەیانێ دەدیت، لێ ئەگەر کەسیکیش بیانیدیا؛ دەیانتوانی خۆیان لە پێش چا و ن بکەن. چیا، چیا ی ئەوان بوو، ئەمانیش بەقەد وێج، گورگ و پتویی ئەم کەژانە شاخەکانیان دەناسی و ئاگاداری ھەوالەکانی بوون. بەلام باران، بارانی پەحمەت پێش بینی نەکرا بوو. شەوی تاریک بە بارانەو ھات. چارەیک نەبوو، کات بۆ ئەوان درەنگ بوو. دەبوو بەپێ بکەن.

باران؛ خاوینی، شوشتنەو ی ھەموو جۆرە ناپاکییەک، پەحمەت، بەرەکەت، نەرمییەکی تایبەت. باران؛ لە دڵۆپەکانیدا پھوناکی، کۆلکە زێزینە ی پۆشن. تۆوی ژیان. دایکی ژیانەکان. باران جۆگە و جۆبارەکانیان پڕ ناو دەکات. پشتی شاخ و کێوھەکانیان دەشێلێ. پەحمەت دەخاتە زگی خاک و شیو و دۆلەکان. باران ھوارپیتەتی ئەوان دەکات. لە کەند و کۆسپ، لە بۆسە و کەمین دەیانپاریزێ. باران بۆنێکی تازە ی تایبەت دەداتە خاک و ھەوا. بۆنی خاک، دار و بەرد، پووش و پەلاش، گژو گیا، پەیین و پشکەلی ئاژەلەکان لە دەور و بەر ھەلەدەستن. لە ژێر باراندا ئەوان ئاوی ی بەجێ دەهێلن، ھەوش و گەوێ، ناخوێ و لەوێ، زەوی و زاریک کە تۆویان تێدا دەچاند و سونبولیان لێ ھەلەدەگرت، باخچە و پەزێک کە ترێیان لێ دەخوارد، بەجێ دەهێلن و دەپۆن، پێگەیان درێژە.

سهرتا به دو پټچگه‌ی دريژ و خزی نيوان چياکاندا تيده‌پهن، دواتر هله‌دکشنه سهر چياپه‌کی به‌رز و بلند و پاشانیش به‌رو ژيژر دهبه‌وه ناو دولټکی بټ بن. نه‌وان داده‌گه‌پټن و داده‌گه‌پټن تا بگه‌نه نه‌و چيگه‌ی دياريان کردوه بټ خويان.

باران دهبارئ، بای دئ، شهو دهپوا و نهوان له ولاتی خویان داده بپئن و دهپۆن. پینگه دیار نییه، تهنگه، نییه، پپی بهرده، ئاستهنگ، دپوو و دپک و داله، خیزه لانه، بهرده لانه، پینگه دژواره، دریزه؛ ئالۆزکاو و تیکچرژاوه، کلۆبهرده، گاشه بهرده، دوی گاشه بهرد، تهپۆلکه، دوی تهپۆلکه گرد، له دوی گرد به رزی، له دوی به رزی بهرده لان به بهرده لان، چال له دوی چال، دارو دهوئن دوی دار و دهوئن، جۆگه و پووبار دوی جۆگه و پووبار دیته [سه ر پیان]. هه ندیک پتیوی و چهقل و گورگ دهلووریتن، چه ند بالنده بهرده وام له دهر و دهشت ده جریویتن. کونده بوو ده خوینن، کونده بوو دهینه هاوړتی کزچه رانی شهوی تاریک.

شوكرى خودا كه بارگين و قاتريان هيه . پئناس و قاره مانى هه ره
ژيرى ئه وان بارگين و هيسترن . بارگين و هيستر پيگه ده كه نه وه ، پيگه يان
بو راست ده كه نه وه و ئه وان له هه لخليسكان و به ربوونه وه بو ناو شيو
و دۆلّه كان پزگار ده كه ن . هه نديك له وان پير و به سه لاجوو ، ماندوو ده ين .
هه ناسه يان سوار ده بي ، ئن و پيره ئن ، بن ده نگ ده گرين و سترانى كوچ
و داپرانى خه مگين ، بن ده نگ ده لئينه وه ، جه نگاهور ، عه گيد* و لاو له كه ل
سه گ و تازييه كان ، له نيوان پريزه كاندا دين و ده چن ، جاريك پوو له
پيش ، جاريك پوو له دوا . لاو و پياو جار جاره هاريكاري سواره كان
ده كه ن له سوار بوون و دابه زيندا . له ناو بوونى تيگچرژاوى شه ودا ، كاروان
به گراني ده روا .

مڙو دواماني ڪي ته نڪ، نارام نارام به رهو خوار ده پي ته وه. جاوي

* قاره‌مان.

ماندوو و بئخەم، بەردەمی خۆی نابینى. کاروان دريژە. مەپ ھەيە، دەوار ھەيە. پير و بەسالچوو ھەن، مندال ھەن، ژن ھەيە و ئەوان دەبى پيش ئەوى تيرىژى ھەتاوى پۆژىكى نوئى ھەلبىت، بگەنە پەناگەى خويان. چەند کاوپ و شەك* لە شىوھەكان بەردەبنەوھ. جوانوويەكى تاقانەى خۆش پەو و ئەسپىكى كەحىل، ئىدى تواناى پۆشتنيان نەماوھ. سم و قولاپەيان شەلالى خويئە. چەند زارۆك دەكوخن و دەلەرزى، بۆ ئەوان ساردە، كالو و جل و بەرگى بەن و پيسراو بەشى با و باران ناكات. چى پتويستە؟ لە سەر لووتكەى شاخىكى بەرز، لە سەر گاشە بەردىكى نيوھ وشك پادەوھستن. ئىدى لىرە بە دواوھ پڙگەيان بەرەو خوارە، بەلام پڙگە تەنگەبەر و دريژە، زۆر تەسك و لە لاىك ھەلدیرە. ھەنگاوىكى ھەلە مەرگە، سوار دادەبەزى، دايك شير دەدەنە مندالى شيرەخۆر و بەرمەكان. پير و لاويش لە تووتنىكى تازە كە بۆنىكى خۆشى لىدئ جگەرەبەك دەپچنەوھ. ھەندىك جەنگاوھريش لە سەر پاخەرە ئەستورەكانيان پادەكشن و دەحەسینەوھ. شوان و گاوان چارۆكەى نان، پەنیر، تۆراخ و سەوزەى خويان دەكەنەوھ. سەرۆك عەشیرە، پيش سپی، پیاوی بەئەزمون و پتناس كۆ دەبنەوھ و دەست بە پاویژ دەكەن؛ چى پتويستە؟ گەرانبەوھ پوو نادات، ھەرگیز. پەلە كردن ناكړئ، پڙگە ناھيلى. بەجئ ھيشتنى ھەندئ شت، پەز و دەواريش ناكړئ. زستانىكى دريژيان لە پيشە، داھاتوويەكى ناديارو نااشنا لە پيشيانە، بېگانە لە دوويان. ئەو كات؟ ئەو كات دەبى ببە دوو بەش. بەشيكيان دەبى بە زووترين كات بگەنە جئ، بەشيكيش بگەويئە دواى ئەوان.

پرزەكان دووبارە پىك دینەوھ. پير و بەسالچوو، ژن و مندال، نەخۆش و ناساخ، سواری ئەسپ و مايين لەگەل چەند عەگيد و جەنگاوھر بەپئ دەكەون. ئەوان شتى زۆر پتويستيش لەگەل خويان دەبەن. پىزى

* بەرخی نۆر و مۆ.

دووه‌میش ده‌که‌وټته شوټن نه‌وان. نه‌وان ده‌پون، به‌ره‌و دټل و شیوی
قوول داده‌گه‌پن.

شهو ده‌پوا. کات ده‌پوا. له دواي پټټوانټکی درټی ته‌واوی شهو، له
دواي پټوانی گرد، شاخ و چپای سه‌رگه‌ش، خه‌ره‌ندی قوول و شیوی
ته‌نگ، پټی پټشه‌وه له سپټده‌دا، کاتن دنیا و سروشت به‌خه‌به‌ر
دټن، ده‌گه‌نه جټگه‌ی خوټان. دواي چن ساتټک که تیرټی خوټ ده‌گاته
پشت و پالی چپا و داران، پټی دووه‌میش دټت. باران پراوه‌ستاوه،
دوټیا پروناکه، تیرټ شه‌وق ده‌داته‌وه، له به‌ختی باش ئیدی با نایه‌ت.
نه‌وان ماندوون، ئیستا تینوون، برسین، کوټمه‌کانیان سوور هه‌لگه‌پراوه،
لیټویان قله‌شی برده‌وه، گه‌روویان وشکه، ده‌میان تاله. ئیدی ده‌ست و
پټیان هیچ ناگرټ. جل و به‌رگ، پټستال و پټلوه‌کانیان دپراوه، ته‌قیوه،
کون بووه، جل و به‌رگی په‌نگینی ژنان، کلاو و سه‌رپټچ، شال و چه‌کمه‌ی
پیاوان ته‌پ بوون و له ده‌ره‌لنگیانه‌وه دلټپه‌ ناوی شه‌وی رابردو ده‌پټته
خوار.

به‌لام نابټ بوه‌ستن، ده‌بی به‌ زووترین کات دابه‌زین و جټبه‌جټ
بین. ناگرټ بی‌ته‌دبیر بمټنه‌وه. دواي هه‌سانه‌وه‌یه‌کی کورت، باره‌کانیان
ده‌که‌نه‌وه، منداله‌کانیان له نامټز ده‌گرن، په‌ز و هه‌یوانه‌کانیان تاقه‌ت
ده‌که‌ن، چه‌ند که‌سټکیان نه‌سپ و هه‌یوانه‌کان ده‌به‌نه‌ سه‌ر ناو و له‌وه‌پ
و دواتریش، سه‌یرټکی ده‌ور و به‌ریان ده‌که‌ن. نه‌وان له بنه‌وه‌ی دټلټکی
یه‌کجار قوول و درټژدان. هه‌ر دوو لایان به‌ شاخ و چپای به‌رز و بلند
دالده‌ دراوه. پشت و داوټنی چپا دار و به‌رده. گه‌لټک له دار و دارستانه‌که
پووته، گه‌لاکانی وه‌ریوه. دار کراسی به‌هار و هاوینیان له به‌ر داکه‌ندووه.
به‌لام هه‌ندټک شوټنی لووتکه‌ی چپا و که‌لټنی خه‌ره‌ند شیناییه‌کی توخ،
په‌نگټکی تاییه‌ت ده‌داته‌ ده‌ر و ده‌شت؛ داری چه‌م که هه‌میشه‌ خوټان
له هات و چووی پټژگار پاراستووه، ده‌ر و ده‌شت ده‌نه‌خشټن؛ زیندوو،

سهرېلند، به بالايه کی شوخ و جوان و پهنګینی مه یله وه سه وز.
 ناسمان دووری کچه رانه، نه وان ده بی سهره لېږن تاوه کوو بتوانن
 له نیوانی چیاوه ناسمانی ساف و زولآلی نه م به یانییه بیینن. ناسمان
 ساماله، ته نیا دوو په له هه وری بچوک به پهنګیکی خو له میشی به
 ناسمانه وه یه.

له بهر ده میان له نیوانی شیوه که دا، پوویاریک ده پوا. پچکه یه کی
 تنګ له زګی زنجیره چیاکاندا کراوه ته وه. پوویاریش له سهره له زګی
 شیودایه. پوویار سهرتاسه ری ډول ده بری. چه م ده پوا، وهک لافاو نا،
 به لام به هاریکاریی بارانه کی دوینی شهو، خوړ ده پوات. له گه ل نه وهش
 ناو پوښنه، نه وهنده پوښن و ساف که کچه ده توانن بیچووه ماسی و
 زیخ و چپوی بن ناوه که بیینن. هر دوو که ناری چه مه که تاشه به ردی
 به رز و بلنده. له ناو چه م هه ندیک درز ده کړنه وه و تیشکی بچوک
 لیره و له وئ پیک دین. له و که ناره کی که نه وان باره کانیاں داده نین، له
 بهر پتی خه رنده که نه شکوت و موغاره ی لیه. ډول پری نه شکوته.
 نه وان لیره له ناو نه م نه شکوته اندا جیگیر ده بن. تاوه کوو بیانی برپون
 و نه مانیش بچنه وه گونده که یان، نیدی له مرپو به دواوه؛ مال، شوین و
 ولآلی نه وان نیره یه.

له لای پوښه لآلی شیوه که وه، هه تاو وهک سینیه کی سوور هه لدی،
 تیریزه کی له سهر چیاکان له سهر ناوی زولآلی چه م و داری چه م
 ده دره وشپته وه. پووناکي و شه وقیکی بی هاوتای وها که له چپوک و
 نه فسانه کانداه یه، نه مرپو به خیره اتنی نه وان ده کات. ده و دهشت ته پ،
 پوښن، زولآل و نارامه.

نه وان گه یشتنه جیګه ی خویان. گه یشتنه به هشتیکی شاراوه ی دلی
 چیا سهرکه شه کان. له وان زیاتر کتی دی بتوانن خوی بگه یه نیتنه نه و
 شوینانه؟ کی ده توانن نه وان لیره، له ناو نه و به رد، گرد، چیا، شاخ،

دار و دارستانه‌دا ببینی؟ به‌لام ئه‌وان ده‌توانن خۆیان بگه‌یه‌ننه هه‌موو شوپنیک. ئه‌وان به‌له‌دی هه‌موو پنگه و شاپنگه*، هه‌لدیر و خه‌ره‌ند، حال و هه‌والی ولاته‌که‌یان، هه‌ر کاتیک بیانیه‌وی ده‌توانن وەک به‌له‌وه‌ری درنده‌ی ئه‌م ولاته له ناو شاخ و چبادا بفه‌ن و بێن و بچن.

سه‌رۆک عه‌شیره و پيش سپیه‌کانیان به‌ بزه و سه‌رفه‌رازیه‌وه له به‌ک ده‌پوانن. ئه‌وان ئه‌م شوپنه‌یان ده‌سنیشان کردبوو. ئه‌وان سه‌رکه‌وتوو بوون، بێ قه‌زا و به‌لا، بێ ئه‌وه‌ی خوین له قامکی که‌سیکه‌وه بێت، گوندیان هه‌تاوه‌ ئه‌م به‌هه‌شته شاروه. پتویسته به‌ زووترین کات جێگیر بن، وەک ئه‌و کات و ساتانه‌ی له گوند له ژووره بچووک و تاریکه‌کانیان داده‌نیشتن، ده‌بێ له ناو ئه‌شکه‌وت دانیشن و ژیاکی پۆژانه‌یان ده‌ست پێکه‌نه‌وه. وەک پێشوو، وەک ئه‌وه‌ی له هه‌زاران سال پێش ئیستاهه ئه‌نجامیان داوه. پیاو و لاو، باره‌کان هه‌لده‌گرن و ده‌یه‌نه به‌ر ده‌رگای ئه‌شکه‌وتی مه‌زن. سه‌رۆک عه‌شیره، بیرمه‌ند، چهند پیاوی پيش سپی، گۆزانی بێژ، دارتاش و چهند که‌سی دی ده‌که‌ونه ناو ئه‌شکه‌وته‌کان و ده‌که‌پین. ئه‌شکه‌وت، موغاره، چال، قولکه، درز و قلّه‌ش گه‌لیکن. ئه‌وان له کوێ و چۆن جێگیر بن؟ له ده‌ره‌وه‌ی ئه‌شکه‌وته‌کاندا، له سه‌ره‌وه ئه‌شکه‌وتیکی ئیجگار گه‌وره، درێژ و قوول هه‌یه. ئه‌شکه‌وته‌که زۆر له ئاوه‌که‌ش نزیکه. ده‌رگای ئه‌شکه‌وته‌که زۆر گه‌وره و پووناکه، ئه‌م ئه‌شکه‌وته نه‌ک بۆ گوندیک به‌لکوو به‌شی ده‌ گوندیش ده‌کات. پاش ئه‌وه‌ی سه‌یری هه‌موو لایه‌ک ده‌که‌ن و بیر و پای یه‌ک وه‌رده‌گرن و ده‌که‌ونه راویژه‌وه بریار ده‌دن: ئه‌م ئه‌شکه‌وته گه‌وره ده‌بێته شوپنی مانه‌وه‌یان. له باتیی ئه‌وه‌ی که‌ل و په‌له‌کانیان له ناو ئه‌شکه‌وت، که‌پر و چه‌پر و که‌ژه‌کاندا، بلّو و په‌راگه‌نده بکه‌ن، وا باشتره له لای به‌ک بن. زستان و چله به‌پێوه‌یه. جانه‌وه‌ری درنده‌ی کیوی، ورچ، پلنگ،

* ڕێنگه‌ی سه‌ره‌کی.

گورگ، که متیار و به راز هەن. سام و مەترسی بیانییه کان هەیه. بە ئی ئاوا نۆز باشتره، ئەشکەوتی مەزن بە گوێرە ی خۆیان پێک و پێک بکەن و لێرە بژین.

بپارەکانیان وەهایه، ئەم بپارە دەبێتە یەکەم هەلە و غەلەتیان. ئەشکەوت قوول، تاریک و درێژە! ساردە، ترسناکە. چەند هەنگاوێک دوورتر لە دەرگای ئەشکەوت جێ کوانویەک هەیه، هەندێک خۆلەمیش و چەند ئێزنگی رەشی نیو سوتوای تێدایه. بێگومان ماسیگر، پاوچی و نیپیرفان هاتوون و لەم ئەشکەوتە ماوەتەو. لە ئەشکەوتەو بۆنێکی گەنیو، بۆنی خاک، بۆنی پووش و پەلاش، کە پوو، ئارەقە و میزدی. ئەوان ئەم بۆنە دەگۆن بە بۆنی گەرمی ئینسان.

ئەوان دەست پێدەکەن؛ زەویی ئەشکەوت تەخت دەکەن، لقی داران، دەسەک،* پووش، گژو گیا و لە سەر ئەوانەش پاخەرەکانیان پادەخەن. بۆ مالا و خێزانەکان و بە هاوکاری بەردی رەش، دیوار و ستوون لە نێواندا ساز دەکەن. لە بەر دەرگای ئەشکەوت کوانویەک، ئاگردانێک و چێشتخانەیک ساز دەکەن؛ هەندێک شوێن لە دیواری ئەشکەوتەو سواخ دەدەن؛ لە دەرگای ئەشکەوت بەرەهەیانێکی درێژ ساز دەکەن و گلێمە و قالی و دۆشەکی خۆیان پادەخەن.

ئاگرێکی گور پێدەخەن. ئاگرێک کە قەت نەکوژێتەو، جارێک بە ئێزنگ گورتر دەبێت و پووناکی دەپژێت بە سەر ئەشکەوتدا. جارێکیش لە ژێر ژێلەمزی بەری بەیاند، پاسەوانی خەوی قوول دەکات و بە هیوای گەشەنەو دەبێت. ئەوان، کۆچەر و دەرکەوتووانی ولاتی خۆیان دەتوانن، لە ئەشکەوتێکی قوول بنی خەرەندێکی ولتدا لە تەنیش ئاگری بەتین نۆز زیاتر لێک نزیک ببەنەو، نۆز زیاتر دەنگی نالین و شاخ هەلکێشان، نۆز پتر خەون و خەیاڵەکانیان بگەنە یەک، نۆز زێدەتر ژیانی ناچار بیان

* داری راست و بێ گری.

ببیته یهک که ئیدی کهس نه توانی لیکیان بکات.

و نۆر زیاتر چاره نووسیان ده بیته یهک.

ئاویان ههیه، نانیاں ههیه، پهز و دهواریان ههیه، له دهوور و پشتیان ماسی، ئاسک و غهزال، کهو و بالنده، دار و داره بهریان ههیه، شهوان لیتره دهژین. له ژیر بالی ئهم چه می که له دلی هه لډیره کاندای مانۆر ده دات و خو نمایش دهکات و پاده کشی و به پهنگی ساف و زولال و پۆشنی بهردهوام تراویکه درووست دهکات. ئیتره، شهو چیاپانهی بهردهوام له دلی یه کدان، له پشتی یهک، به رهو ئاسمان هه لډه کشن، شهو هه لډیر و دۆله بن بنانهی که به دهنگی چۆله که یهکی بچووکیش دهنگ ده داته وه. داری به رزی سپیندار و بی به پهنگی خو له میشی وهک تالی سپی قژیکی گهش، پهنگیکی کهونارا له پهنگه کان زیاد ده کهن. شهو بالدار و بالندانهی که بهردهوام ده جریوتن، شهو سرووشته وه حشییه، ترسناک و پهنگینه، به لئ شهو شوینه ده بیته ولاتی شهوان.

پۆژان و شهوانیان، ههستان و دانیشتیان ئاوا دهست پیده کات. جار جاره مشتیک تیریژی ههتاوی بهریانگ، له بهر ده رگای نه شکته، به پوخساریانه وه شهوق ده داته وه. جار جاره شهو فیتیکی به یانیان ده یانته زینتی. جاری واش ههیه دلۆپی بارانی به لیزمی پاش نیوه پوان له قز و سمیلی بۆزی پیاوانیانه وه بهر ده بیته وه، هه ندیک جار مه غریبی سووری ئیواران ده یانته ییته بهر گریان، جاریک نه سستیره ی شهوان ده بنه ههوال و گوئگری سترانه کانیان، گه لیک جاریش ههتاویکی نه نۆر گهرم پهنگی نه سه مه ری پوخساریان به رهو پهنگیکی قاوه یی توخ و تاریک ده بات.

پۆژان ده پۆن، شهوان ده پۆن، ههفته تیده په پین، مانگ پاده برن، سه رهتا باران ده بارن، بی وهستان، بی راوهستان. سارده، بۆرانه. دواتریش به فر دهست پیده کات. سه رهتا ئارام، کهم، وهک ئارده دار، دواتر هه ر

كلوويه كى به قەد گوڭزىك، مەزن، قايم و قورس، كە دەكە وئە سەر زەوى، ئىتر ناجمى. پەنگى سىپى دەر و دەشت دادە پۆشى. بەفر پاخەرىكى خۆلەمىشى و سىپى پادەخاتە سەر جەستەى دەشت و دەر و سروشت دەكاتە بووكتىكى جوانى پازاوهى سىپى پۆش. بەفر؛ لە دلى ولاى چىا سەرگەشەكانى ناو جىهانى كەوناراي چىرۆكەكان، ترووسكەى پووناكى سەر ئاو و لافاوان، تاجى پۆزگارى تەنبايى، بىچارەيى و ترسنۆكى، حەشارگەي پۆجى دوودل و بىچارە، و كراسى سىپى خەونەكانيان، خەونەكانى ئەوان. و ئەوان لە ئەشكەوت و موغارەى خۆياندان، لە لاىك، دىوار بە دىوار، پوو بە پوو، چاويان دەبەستى، خەويان لى دەكەوى، چاويان دەكرتەوه، لە خەو پادەبن. لە تاريكى ئەشكەوتدا دەلەزن، لە تاريكى شەودا پادەچلەكن. كەم دەخۆن، كەم دەخۆنەوه، كەم خۆيان دەشۆن، كەم دەپەيفن، كەم دەچنە سەرئاو، جگە لە منداڵ و پىر و بەسالاچوو كەمتر لە يەك دەپوانن. ئەوان لە جىهان، لە جىهانىكى نااشنا و فەرامۆش كراودا دەژين. كى ئاگاي لەمانە؟ گوند و خەلك و عەشيرهى دەر و جيران چىيان بەسەر هاتووه؟ گوندەكەيان چى لىهاتووه؟ ئىستا كى ئەوانى بىر دەكەوتەوه و ناويان بانگ دەكات؟ كى هەيە خەمى ئەمانى بىت و بىر لە خۆيان و چارەنووسيان بكاتەوه؟ بىانى ئىستا لە كوڭ و چ دەكەن؟ بىانى چىيان لەمان دەوى؟ بىگانه... پىشتريش ئەمان گوڭيان لى بوو كە ولاتەكەيان پارچەيەكى ولاتىكى مەزنتەرە، ولاتەكەيان بئەستى بىگانهكان بووه، بىگانه لە ولاى ئەمان بوونەتە دەسەلەتدار. بەلام ئەمان دوور لە بىگانه و بىگانهش لەمان دوور بوون، لە ئەستىزەكانى ئاسمانىش دوورتر. ئەوان نە بىگانهيەكيان دىبوو، نە جەندەرە و سەربازىك. لە ناو چىاكانى خۆيان لە گوندى خۆيان، لە حالى خۆياندا دەژيان. لى لە دوو سال پىشتەر بەملاوه بىانى هاتبوونە سەريان، لە ناكاو و دواتر هەيدى هەيدى، قورس، قورس.

نەھ ئەوان لە ئەشكەوتدا بەسەر دەبەن؛ لەگەڵ دەنگی گۆرانی بیژ سترانی ئەستێرەکان دەگەینە پروناکی هەتاوی بەیانان. لەگەڵ دەنگی چیرۆکبیژان شەوانی درێژی زستان لە دواى یەك پرز دەکەن و بەسەر دەبن.

قەسە و ئاخوتنیان کەمە، پەیف و وتەیان کەمە، بەلام گۆرانی بیژ ستران دەچن، چیرۆکبیژان چیرۆک دەگێڕنەو، ئەوان نا، بەلام گۆرانی بیژ و چیرۆکبیژەکانیان، مامۆستای گوتنن؛ کە خاوەنى بەسەدان و هەزاران ستران و چیرۆکی ئەوان دەربارەى ناچاری؛ بێچارەیی، تەنیاى، پەژارەى قوول و ئەویندارى؛ کە بە ئاواز و ئاهەنگی گوتنى زۆر کۆنى دیروکی، شەوانی تاریک و چارەنووسی پەشیان دەنەخشیتن؛ کە بەیتی بالکیش و زیز پۆجى خەمباریان بە پەنگی کەونارا دەخەملێنن. پۆژانە پاو و نیچیر؛ تەلە، داو و کەمین دانان، شەوانە ستران و داستان وتن. پۆژانە پروناکی بەفر، هەتاو و بۆران، بە شەو گەرمای گێژانەوێ بەسەرھات و پەندى باو و باپیران، چارەنووسی کەونارایان. ستران، بەسەرھات و گێژانەوێ تەنیشە ئاگرى بەتینی ئیژنگ کە دڵ دینیتە جۆش، بێکۆتاییەن. هەروەك چەمەکەى بەردەم ئەشكەوتەکان. هەروەك ژێانیان لە ئەشكەوتەكە، کاتەکان لە بنی دۆل و هەلدێران. لە کات و زەمەنى بێکۆتاییاندا چاوەپوانن؛ چاویان لە دەرگای ئەشكەوتە، لە چەم، لە بناری چیا، لە خۆرەتاوی چیاکان، لە دار و دارستانەکان، لە لووتکەى چیاکان، لە ئاسمان، ئەوان بەردەوام چاوەپوانن. لە ئەشكەوتەى کە بەهەلم و بۆنى جەستەیان گەرمی دەکەن، چاوەپوانن بگەرێنەو کوخەکانى خۆیان لە گوند، بگەرێنەو سەر زەوى و زاریان، باخ و باخچەکانیان. لە بەرەبەیانى پۆژیکدا، کاتیک پیاویکی لاو، کەمێک دوورتر لە ئەشكەوت، چوو ئەودەست، لە چال و قولکەکاندا گیاپەکی تازە پشکووتوو دەبینن. گیا شین بوو؛ بەهار بەپۆو، گەرمی، گەشى

و وشياری، به خه به رها تهنه وه له پښه. تير پښی هه تاو که په نکي سپی بهر ده پښی، بهر نارام نارام ده توپته وه و ده چپته وه، باران ده بارې، خوښاوکی وهرزی گهرما ده بارې. نار و لافاو هه لده ستن و ته زوو و سه رما و دار و پووش و په لاشی وشک ده داته بهر و ده بیا. پرگ و پيشی دار و دره خت ده ږيپه ته وه، دار کراسيکی نوپی شين له بهر ده کات. گه لا شين دهن، شکوفه و چرو ده پشکوین، و پوژيکيش کاتيک که کان جه په و گوزه به ده ست ده چنه سر جه، ده سته يک بالنده ی خو له میشی و به له ک له بهر ناو که هه لده فرن، بالنده ی کزچهر وک کزچهر هاتون. چه م هه ستاوه، ده روا، بڼ ده نکي و خه م و که سهری چه ندین مانگ به جڼ ده میښ. چه، ماسی پشت به له ک له ناویدا به کایه، به جوش و خروش، به هازه هار، به پرهنگی که میک سپی، دلی شیو ده قله شین و به ره و خوار، به ره و پووناکی ده روا. نه و چه می به مانگان بڼ چه و بڼ بزاف بوو، نیستا بوته کانی ژيان، له ژیر تیشکی مه یله و سووری هه تاودا بوته سه رچاره ی پرهنگامی ژيان.

ژيان که راوه ته وه بڼ کزچهران، نه وانیش نیدی ده بڼ بگه پښه وه بڼ ژيان. ده سته يک له گه نچ و لاو پیک دیت. لاوان جل و بهرگ و پیلایوی خو یان توند ده به ستن، تفهنگ و فیشه کدان هه لده گرن و به ره و لووتکه ی چیاکان هه لده کشن. نه وان ده چنه وه بڼ گوند، بزائن له گوند چ باسه، هه والی دنیا بزائن. پیده چی بیگانه له وځ نه مایتن و پوشتیتن. له وانه په کاتی گه پانه وه هاتیت. دوی چه ند پوژیک ده سته بڼ که م و کووپی، هه ندیک مه نجه ل و شتی پیوستان سوار ی پشتی بارگینه کانیان کردوه و ده گه پښه وه. که سیان نه دیت، هیچ جموجو لیکیان نه بینی، گوندی دهور و بهریش هه موویان چولن، تووشی که س نه هاتن. به لام وا دیاره هه ندیک که س هاتونه ته گوند. ده رگای ماله کان کراوه ته وه، سندووقه کان شکاون، له کوانوه کاندا ناگر کراوه ته وه، خواردن ساز کراوه، زه خیره ی

ناو کووپه‌کان کهم بوونه‌ته‌وه، کادینه‌کان به‌تال کران. بئ‌گومان نه‌و که‌سانه بیگانه بوون. به‌لام نه‌وان چ بیگانه‌یه‌کیان نه‌دیت، و بئ نه‌وه‌ی که‌س بیانبینی، به‌دزییه‌وه چوون و به‌دزییه‌وه هاتنه‌وه.

پاسته که‌س نه‌بینیون، به‌لام لاویک له ده‌سته کاریکی کردوه، پیش نه‌وه‌ی ده‌سته له گوند بیته ده‌ره‌وه، نه‌و عه‌گیده له که‌ناری دیواری خانوویه‌ک داده‌نیشی و ده‌ست ناو ده‌کات، دواتریش به‌ به‌ردیک خوی پاک ده‌کاته‌وه، هه‌لده‌ستیته سه‌ر پی، پانتۆله‌که‌ی هه‌لده‌کیشی و دۆخینه‌که‌ی گرئی ده‌دا. له کۆگای گهرمی پیساییه‌که‌ی که‌ هه‌لمی لی هه‌لده‌ستئ ده‌پوانی و بئ نه‌وه‌ی به‌ به‌رد یان گه‌لا و پوش و په‌لاش دایپۆشی، سمیلی با ده‌دا و به‌پیده‌که‌وی و خوی ده‌گه‌یه‌نیت هاورپییانی... ده‌سته، عه‌گیدانی ده‌سته، یه‌ک به‌ یه‌ک باسی هاتن و چوونی خویان ده‌کن، به‌لام لاوه‌که نه‌م کاره ناگپیتنه‌وه، پیده‌چی به‌ پیویستی نه‌زانی، پیده‌چی شه‌رم بکات.

ئاوده‌ستی نه‌م لاوه سمیل بادراوه ده‌بیته دووه‌مین هه‌له‌یان. چی پیویسته؟ نه‌وان دیسان کۆ ده‌بنه‌وه و پاویژ ده‌کن. گوئی له یه‌ک ده‌گرن، پیشکۆکه‌یان، فال ده‌گریته‌وه، «ئه‌ز نه‌و بالدار و بالنده و په‌ره‌سیلکانه‌ی که‌ نه‌مسال زووتر هاتوون، ده‌بینم» فالبین وا ده‌لئ. «که‌رویشکی ئاوس ده‌بینم، هه‌لۆ له سه‌ر چیا بلنده‌کان ده‌بینم، دنیا له شادی و خوشیدایه، له به‌ر گیا، گوڵ و خونچه‌ی په‌نگین، له به‌ر بۆنی خۆش، دنیا هار بووه. نه‌وه‌نده خۆشی، نه‌وه‌نده جوانی، نه‌وه‌نده ده‌لالی... نا، نا، به‌ختی ئیمه هه‌رگیز نه‌وه‌نده ریک، نه‌وه‌نده باش نه‌بووه... نا، ئیمه ده‌بئ به‌ ته‌دبیر بین». و نه‌وان بریاریکی نوئ ده‌ده‌ن؛ نه‌وان له جیگای خویان به‌مێننه‌وه و چاوه‌دیر بن و بنواپن.

تاوه‌کوو ئیستا، بئ گله‌یی و گازنده، بئ‌ده‌نگ، نه‌وان به‌ پتیه خویان له به‌ر با و باران، به‌فر و بۆران پاگرت. سه‌بر و خۆپاگرییان

وهك چياكانيان بوو؛ مه تين و له سرخو. له و پوڅه وهی هاتوونه ته هم نه شكه وته، دوو پيره ميږد و سئ پيره ژنيان مردوون. دوو لوی گنج بوون به ژير هره سى به فراهه و ون بوون. عه گيديكيان له خلیسكښ به ربڼوه و پشتی شكا. سئ منډال، دوو كچ و كوپك له دايك بوون. هه رگيز دهنكيان دهرنه هات، سهریان نا به يكه وه و بيريان له چاره نووسيان كرده وه، گوڼيان له دهنكي گوزاني بيژ گرت و چاوه ديږيان كرد و نيسستاش ديسان هه ر دهنواڼ.

و روژيک له پوڅه كانی چاوه پوانی، شتيك پرووده دات. ژيانی پوژيكي نوځ به تيشكي هه تاوی به يان ده ست پيډه كات. تيريژ ديسان له سر ناوی چه م ده بريقيته وه. خو شيبه كي بئ هاوتا، به پهنگه كان، به بونه كان، دهر و دهشت سرخوش ده كات. كچ و ژن به جل و بهرگی پهنگينه وه، كراس، دهرپي، جل و بهرگی خاوين له بن ده ستياندا، به ره و چه م ده پځن. نه وان وهك ناسكيكي نازدار به له نجه و لار به سر بهرداندا هه لدین. وهك گلډله به فريک به نهرمی له سر چال و قولكه كاندا داده گه پځن. نه وان ده چن سهری خويان بشوون. توژيک دورتر له نه شكهوت و له هه شارگه يه كي بناری چيا، له بهر چه م جله كانيان داده كهنن، به كراسه كانيان وه، خويان به سابوون و ناوی ساردی به يانی، كه ده لتي سه هوله، ده شوون.

لئ له و كاته دا هه نديك دهنك دئ، دهنكي سهر، وهك دهنكي با و باهوژ و گهره لول، دهنكيك كه هازه و گفه ی دئ، دهنكيكي غريب كه له دهنكي دهر و دهشت ناچئ. له باكوور، له سر چياكان، دوو شتي رهش كه وهك هه لئ ده چن، ديارن. به لام نه وانه زډ له هه لئ مه زنترن، قه له ووترن. له نيوان چياوه به ره و خوار ده فځن، گه وره تر ده بن، نه وانه چين، چ شتيكن، چ هيوانتيكي دپندهن؟ ژن و كچ له و شته سهره ی كه به ره و نه وان دپن ده پوانن، پياو و لاره كانيش له نه شكهوت و بنه

بهرد و شیوه‌کان دینه دهر و سهیری نهو شتانه ده‌کەن. کهسیان لهو شتانه‌ی نه‌دیوه، نه‌بیستوو. نه‌وان ده‌ست له‌و شته بالدارانه هه‌لدینن، کچ و ژن جل و به‌رگی ده‌ستیان به‌رز ده‌کەنه‌وه و ده‌یشه‌کیئن. شته‌کان له‌ به‌رزایی چیا و دۆله‌کان به‌ سەر نه‌واندا ده‌فین و ده‌پۆن. به‌لام دیسان نه‌مجار لای باشووره‌وه ده‌گه‌پینه‌وه و به‌سه‌ریاندا ده‌فین. له‌و کاته‌دا بیرمه‌ندیکیان پهی به‌ شته بالداره‌کان ده‌بات؛ «فرۆکه...» نه‌و وا ده‌لێ، «نه‌وانه فرۆکه‌ن و هی بیگانه‌کانن... با نه‌مانبینن، زوو خۆ بشارنه‌وه... خۆ بده‌نه لایه‌ک...» لێ ئیدی دره‌نگه. فرۆکه وهک هه‌لۆ دووجار به‌سه‌ریاندا ده‌سوورپینه‌وه، ده‌فین و ده‌پۆن.

نه‌و ده‌ست پاوه‌شاندنه ده‌بیته سیته‌مین هه‌له‌یان.

پۆژیک به‌ سەر فرینی فرۆکه‌کاندا تیده‌په‌ریت، لێ هیچ پوونادات. دوو پۆژ ده‌پوات، سێ پۆژ، هه‌فته‌یه‌ک، دوو هه‌فته، به‌لام هیچ نابێ، که‌س دیار نه‌یه. پاش هه‌فته‌ی سیه‌م عه‌گیدی زیره‌فانی سەر گۆپکی شاخه‌کانی به‌رده‌م شیوه‌که، ده‌گه‌پینه‌وه، شوان په‌زه‌کانیان ده‌بن بۆ له‌وه‌پ، پاوچی ده‌چن بۆ پاو، گۆرانی‌بیژ له‌ به‌رده‌می چه‌مه‌که ته‌مبوور ده‌ژهنن و کچ و ژن دیسان ده‌چنه به‌ر ئاو و خۆیان ده‌شۆن. ژیان دیسان وهک پێشوو له‌ ژێر ئاسمانی ساف و زوڵال و مانگ و نه‌ستێره‌ی پۆشندا به‌رده‌وام ده‌کات. هه‌لآله و سوێسن ده‌پشکوین، گۆل ده‌کرینه‌وه و دار ده‌نه‌خشین.

نه‌وه‌نده‌ی بیست پۆژی دی ژیان ئاوا به‌رده‌وامه، به‌لام دوا‌ی بیست پۆژ ده‌گه‌نه پۆژی کوتایی ژیانیان. ده‌توانین بلێین پۆژی کوتایی ژیانیان ئاوه‌هایه؛ دنیا ئیدی ته‌واو گه‌رم بووه، ئیدی می‌ش هه‌نگوین له‌ ده‌وری نه‌شکه‌وت ده‌فین، ماری جیوت خۆیان نه‌لقه ده‌کەن و خۆ ده‌ده‌نه به‌ر خۆره‌تاوی هه‌تاوی گه‌رم. پۆژیکی نوێ به‌ پۆجیکی زیندوو و به‌ جوانی ده‌ست پیده‌کات. هه‌تاو به‌ ئارامی هه‌لدێ. ژیان له‌ سەر ئاوی

چەم و خۆره‌تاوی چیا شەوق دەداتەو، ئەو ئاوەی بە تیشکی هەتاو
دەدرەوشیتەو و دەپوا، شەوقی خۆی دەگەیه‌نیتە سەر خۆره‌تاو و ناو
دۆڵەکان. پۆزی کۆتایی بە جموجوولی پەنگە سروشتییە زوڵال و سافەکان
دەست پێدەکات. جگە لە دەنگی سووکی ئاو و جریو جریوێ خۆشی
بەلندەکان دەنگێک نایە. ئاسمانی دوور و بلند بە رەنگێکی سەوزی کال
دەدرەوشن، هیچ هەورێک، هیچ بەلدارێک دیار نییە.

عەگیدیکی بەهێز و قەلەو، بەلابەرز، سمیل بادراو، پانکەوچۆخە
پێسراوی پەنگین لە بەر، لە دەرگای ئەشکەوتەکاندا دیارە. ئەوەندە
چەند خولەکیک لە دەور و بەری خۆی دەپوانن و پێدەکەن. ئەو
بێ‌دەنگی و ئارامییە، ئەو جوانییە، ئەو پازاوییە، ئەو قەشە‌نگییە،
ئەو خۆشییە کە خۆینی مرۆف دینیتە جۆش، ئەو خاک و ولاتە، ئەو
سرووشتە دەست لێنەدراو، هەمووی هەو، هەو، هەو، هەو، هەو، هەو، هەو،
کۆ دەکاتەو، دۆخینە‌کە‌ی گریژ دەدات و بە هەنگاوی قایم بەرەو خوار،
بەرەو چەم دەپوا. لە بەر چەم، لە سەر دوو بەرد هەڵدەتروشکێ و
دەستی راستی دەخاتە ئاوە‌کە‌و، هەموو جەستە‌ی دیتە لەرزین، دەستی
دەتەزێ. ئاوە‌کە‌ ئەوەندە فێنکە، ئەوەندە زوڵالە. لاو بە ئارامی بە هەر
دوو دەست، دەم و چا و پشت گەردنی دەشوات. هەڵدەستیتە سەر
پێ، بە قۆلی چۆخە و کراسە‌کە‌ی پوخساری وشک دەکاتەو و سمیلی
بادەدا. لەو کاتەدا دەنگی بەلندە‌یە‌ک دێ، لاو سەری هەڵدینێ و بۆ
ئاسمان دەپوانن، بەلندە‌یە‌کی بە‌لە‌ک، کە‌مێک دوور لە ئەم لە نێوان
دارستان و چەمدا، دەفڕێ. بەلندە بەل لێنادا، وەک ئەوێ بێهەوێ بە
ئاراستە‌ی ئارامی ئەم بە‌یانییە زێڕینە‌دا بفرێ. بەلندە کە‌مێک بەرەو لای
لاوە‌کە‌ دەفڕێ. لاو دەنووک و چاوە‌ بچووکە‌کانی بەلندە دەبینن. بە‌لێ
بەلندە‌کە‌ بازە. بازێکی بە‌لە‌ک کە‌ خەمی نیچیرفانە‌کان دەپە‌وینیتە‌و.
لاو پێدەکە‌ن و دەگە‌پیتە‌و پوو لە ئەشکە‌وت تاکوو بچیتە‌و بۆ ئەوێ.

بە لām لەو کاتەدا دەنگی تەقەبەك دیت. لەو کاتەدا دەنگی تەقەبەك دەشت و دەردەنیتەو. لەو کاتەدا دەنگی تەقەبەكی جارەجار، بە چەندین جار لە ناو دۆل، شاخ و چیاکاندا دەنگ دەداتەو. لەگەڵ دەنگی تەقە، بێ دەنگی دەرد و دەشت درزی تێدەکهوێت و لە ناکاو بەلدار و بەلندە دەفڕن و دوور دەکهوێتەو. سووتانیکی وێرانکەر دەکهوێتە دەروونی لاو. سەرەتا لاو نازانی ئەو دەنگی چییە و لە کوێو دیت. لاو، مات و پەشوکاو لە دەرد و بەری خۆی دەپوانی، لێ کەس نابینی، جەستە ی گەرم دادی، قورس دەبێ، سووتانیکی کە تا ئێستا نەیدیووە بە دلیدا دەگەپێ. شتیکی گەرم و تەپێ لێ دەپوا. دەستی دەبا بەرەو زگی، بەلێ خوینی لێ دەپوا. هەول دەدا. دەیهوێ بە پەلە خۆی بگەیهنیتە ئەشکەوت، چەند هەنگاو هەڵدەگرێ، بە لām جەستە قورسە، قورستر دەبێ. هەناسە ی لە بەردەپێ بە ئارامی لە سەر ئەژنوی بەردەبیتەو سەر زەوی. ئەوەندە ی تۆزقالتیک بە هەمان شیوێ لە سەر ئەژنۆ دەمینیتەو، بە پەلە و قوول هەناسە هەڵدەکێشێ و دەیداتەو. لە دار و درەخت دەپوانی، لە دەرگای ئەشکەوت دەپوانی. باز؟ باز دیتەو یادی . چاوەکانی بۆ باز دەگەپن. دیسان هەول دەدا، دەستی پاستی دادەنیتە سەر زەوی و بە هەموو توانای هەڵدەستیتە سەر پێ و بەرەو دەرگای ئەشکەوت دەبیتەو. هەنگاوێک، دوو هەنگاو، سێ هەنگاو. هەر ئەوەندە. تەقەبەكی تر ئارامییە کە لەت دەکات. دوایی بەکێکی دی. و یەکی دی و لاو دەموو پوو دەگلێتە زەوی. و ئیتر لە زەوی پانابێ.

لەوکاتەدا چەند لاوی دی، بە پوانینیکی واق و پساو، بە روخساری کۆنی پڕکەسەر، تەنگ بە دەست لە ئەشکەوت دەرنەپەپن. سەیری دەرد و بەریان دەکەن، قەت کەس دیار نیە، کەس نییە. کێ وەهای کرد؟ کێ، هاوڕێکەیان، براکەیان، لاوی وەك کێویانی، لە سەرەتای ئەم پۆژە پۆشنەدا گلەندە خاکی پەش؟ کێ؟ بۆچێ؟

تفنگه کانیان هه لده گرن، گولله ی ده خنه بهر و له دور و بهر ده پوانن. دوونیان بهر و لای لای سهر خاک ده پۆن. لای پیش نه وهی بگه نه لاوه که، دیسان دهنگی ته قه هه لده ستن و له چیاکان دهنگ ده داته وه. نه مجار به په له، له دوا یه که، پیکه وه، بیکه م و کوپی. نه مجار دهنگی ته قه ی فیشه کی موسه لسهل ده شت و دهر ده گری. عه گید یه که به یه که ده که ون، بیک نه وهی بتوانن ده ست بیهن بۆ چهک و فیشه کی که به قینن، له که ناری نه و ناوهی ده بریقته وه و به شوق دانه وه پئی ده کات، نیستا خوین جارییه. له و عه گیدانه ی پهرش و بلالو له زهوی گالون، خوین جارییه، که سانیک ی دیش هه وئ ده دن له نه شکوت بینه دهر. به لام هیچ ده رفه تیان نابن. هه موو له سهر یه که، وهک مریشکی به کپ له نه شکوت دا گیرۆده ده بن.

و نه وان واته بیگانه یه که به یه که، پیز به پیز، له پشت دار، بهرد، بنار، تاشه بهرد، قولکه و سهنگه ره کانیانه وه دیارن. جلی سهریازی سه وزی پۆشن و کالیان له بهردایه، به چهک، پهخت و فیشه کدان هیدی هیدی، نه لقه یه کی ته نگ به ده وری نه شکوت دا دروست ده کهن. نه وان بیک نه ژمار نۆن. هه موو جیکه یه که ههر نه وانن، بیگانه ن. چه ند نه فسه ر له ههر دوو لای نه شکوت، هه ندیک دورتر له نه شکوت، سهریازی بیک ژماره به پیره ده بن. له ده رگای نه شکوت وه چه ند فیشه ک ده ته قن، ههر نه وهنده، له وه زیاتر، ئیتر هیچ ده نگیک نایه. بیگانه ده نگیان ده چنن، ناهیتلن نه وان بیک به خویندا. له هه موو لایه که وه بیگانه ده رگای نه شکوت گولله باران ده کهن. بیک وه ستان، بیک پاوه ستان، سه ره تا به تفهنگ، دواتر به په شاش، دواتریش به دوو توپی بچووک، جار جاره. هه تا وه کوو نیوه پۆ، تا نه و کاته ی هه تاو دیکه سهر سهری نه شکوت و له وئ پاوه وه ستن و شوقی خو ی وهک گلۆپیک ده خاته دلی چه م، ته قه بهرده واهه. له ناوه وه له نه شکوت ده نگیک نیه. وهک نه وهی که

هه رگیز نه ژیا بیتن. نه دهنگیک، نه هه رایهک. نه شوین پیییهک. به تنیا چهند که رسته ی دارینی یاری مندا لآن و چهند مافوریک له بهر ده رگای نه شکوته که نهیستا دووکه لی لی بهرز ده بیته وه، هه والی بوونی نه وانی پییه له و شوینه دا.

پاش نیوه پۆ له شکر هییدی هییدی له هه دوولا، به ره و ده رگای نه شکوته ده بنه وه، دار و چرپی* کو ده که نه وه و ناگری ده دن. ده رگای نه شکوته له ناو ناگر و دووکه ل و دووماندا ده مینیتته وه.

پووش، په لاش، دار، چرپی، ده ون و ناگر. پووش، په لاش، دار، چرپی، ده ون و ناگر. و دووکه ل و دوومان و جار جارهش ته قه ی توپ و په شاش.

نه و ناگره گوپه که له لوولای په شاشه و توپه کان دیتته ده... دوو توپ که هه ریه که له لایه کی ده رگای نه شکوته، ناگر و مه رگ و مه رگ ده باریتن...

به ره و نیواره، کاتیک هه تاو به په نگینکی سوور، خوی ده که به نیتته نه و بهری خه رهنده که، له شکر راده وهستن. له شکر ماندوون. له نا کاو دونیا دیسان نارام ده بیته وه. به لام ده و ده شتی زو لال و بی ده نگ، ئیدی بووته مهیدانی شه پ. به هه شتی شاراره بوته دۆزه خ. دار ده سووتن. له ده ور و بهری نه شکوته دووکه ل هه لده ستن. لاشه ی په ز و ده وار و بارگینان په رش و بلالو له ده و ده شت گه وزاوان. دنیا گه رمه، زور گه رم. ته قه ی تفهنگ، په شاشه و توپ دونیای کردۆته کوانووی ناگر. ئیدی نه دهنگی بالنده و ئاژه لآن دئ، نه بۆنی گو ل و گو ل خونچه. به تنیا بۆنی بارووت، خوین، ئاره قه، دووکه ل و دوومان دئ. ته نیا بۆنی مه رگ دئ.

نه فسه ر و سه رباز، نه نگوست له سه ر په له پیتکه ی ده مانچه و تفهنگه کان،

* به مانای دار و لقی وشکه وه بوو دپت که زیاتر په رژینی لی درووست کراوه.

هیددی هیددی دین به رهو ده رگای نه شکوت، لښ که س ناچیته ژوره وه،
 نه وان له بهر ده رگا پاده وه ستن و گوځ هه لده خه ن بو نه شکوته که .
 ده ننگیک نایه، له و نه شکوته ی دووکه لښ لښ هه لده ستن هېچ ده ننگیک
 نایه . نیددی هه موو شت ته واو بووه؛ نیتتر نه شاردنه وه، نه چاوه پوانی،
 نه هیوا، نه گه پانه وه، نه حسرت، نه که سر و په ژاره، نه گومان،
 نه ترس و نه حاله تی دیکه ی نینسانی بیچاره . ته واو، هه موو شت
 ته واو بووه .

به لام پاش چه ند خوله کیک شتیک که زیاتر له نه فسانه کانا پیک
 دیت، دیته پودان؛ له ناو دووکه لښ ده رگای نه شکوت، په شاییه ک دیاره .
 توله یه کی بچووک به نووزه نووزیک که به ناستم دیته بهر گوځ،
 له ناو دووکه لښ دیته ده ر. به شوین توله دا په شاییه ک دښ؛ مندا لیکي
 بچووک که به زحمه ت هه نگاو هه لده گرځ. نه م مندا له، نه وه نده ی دوو
 سال، دوو سال و نیو یک ده بښ، بښ ده نگ، ترس له سر پوخسار و چاو
 له نه شکوت دیته ده ره وه . مندا ل کوړه . کراسیکي چه رمی له به ره، قزی
 کوړتکراوه ته وه، بو نیکي تیزی ثاره وه، دووکه لښ و میزی لیدځ . پوخساری
 بچووک، چاوه کانی بچکوله وه ک ده نکه نیسکیک. که چاوی به نه فسر
 و سه ربازه کان ده که وځی ده ستنی هه ل دینن و ده خوائن شتیک بلښ، به لام
 ده نگی لښ نایه، نه وکات نه فسر یک فیشه ک ده خاته بهر ده مانچه که ی
 و دیت له سر مندا له که ده وه ستن «له وانه ده بښ هېچ که سیک، هېچ
 شوین و ناسه وارنیک، هېچ ده ننگیک، هېچ پشه یه ک، هېچ پڅکه یه ک
 نه میتن» نه فسر به زمانی خو ی نه مه ده لښ. نه فسر که وا بیر
 ده کاته وه . مندا له که ناگای له نه فسر و بیروکه کانی نیه، ده ست ده خاته
 سر پشتی توله به له که که و له گه لښ گه مه ده کات. لښ نه فسر یکي دی،
 یه کی سمیل قیت ناهیلښ مندا ل بیته کوشتن .

نه فسره ی سمیل قیت مندا ل هه لده گرځ، له باوه شی ده گرځ و

به دهستی پاستی، دهم به پیکه نین، به هیواشی دهست به سهری
منداله که دا دینن. منداله که ش به و چاوانه ی که هیچ شتیک نادرکینن،
بو نه فسر ده پوانن.
به لئی نه و منداله، بازه .
به لئی به سهرهاتی باز ناوها دهست پیده کات.

له دايك بوون

به سهرهاتي باز كه خوى مسؤگه ر هه رگيز پيى نه ده زانى ناوه ها ده ست پيډه كات. به مهرگ و خوين، به سام و ترس، سارد و سه رما. ئه ي به سهرهاتي كوتر؟

به سهرهاتي كوتريش با بلتين نه وه نده ي بيست سال پاش به سهرهاتي باز، ديسان له ولاتي چياكان، له پوژيكي گرمي كوتايى به هاردا ده ست پيډه كات. له شاريكي گه وه ره و ته فلي هه في* ولاتي چياكان. له ويستگه گه وه كه ي ترين.

ئيمه ئيستا له پيش ترينيكي ره شي دريژي سه ربازي پاهه ستاوين، ئيمه ديسان له پيگه داين، ئيمه سواري ترين ده بين. ديسان ده پوين به ره و شويني ناديار، نااشنا، به ره و شويني غه ريبى. ويستگه ي كوڤ و ده ور و به ري پره له ئينسان. پير و به سالچوو، منداڤ، ژن، پياو تيگه لي يه ك بوون. له بهر ده رگاي سه وزى فاگونه كانى قه تار به ريز بوون و چاهه پوانن ناويان بخويننه وه تاوه كوو سواري ترين ببڻ و به قڤڤ. له پيش هه ر ده رگايه كي ترينه كه چوار نه فسه ر و چه ند سه ربازيكي چه كدار پاهه ستاون. له پيش ده رگا گه وه كه ي ويستگه سه ربازي چه كدار

* تيگه ل و له ناو يه كدا.

وەستان. لە ژوورەوێ ساڵۆنی وێستگە و لە پێش گیشەکان سەرباز
پاوەستان. لە دەور و بەری وێستگە، سەربازی چەكدار پاوەستان.
دەوری وێستگە بە تانک و جیپی سەربازی تەنراوە. لە بڵندگۆی
وێستگە دەنگی سرودی سەربازی دیت و پەردە بە پەردە بەرزتر
دەبێتەو. پۆڤ، پۆڤتکی ئاسایی نییە. پۆڤ، پۆڤی سەربازانە؛ پۆڤی
حەشرە؛ پۆڤی بارکردن و گۆچکردنە. پۆڤ پۆڤی دوور خستنه‌وه‌یه، دوور
خستنه‌وه بەره‌و تاراوگە، بەره‌و دیاری غەریب.

بەلێ، پۆڤ پۆڤی سەرباز و ژەنەپالەکانە. دوو مانگ پێش ئێستا لە
ولاتی مەزن، شەویەک دواى خەوتنى سەگی کۆلانیان و پێش بەخەبەر
هاتنى کەلەبابی مالا، ژەنەپالەکان لە ژێر پێبەرایی سەروکی
گشتیی ئەرەش (کە ئێمە پێی دەلێین ژەنەپال سەردار) لە دژی پاشا
و دەسەلاتەکی سەریان هەڵدا و دەسەلاتیان گرتە دەست؛ ژەنەپال و
سەربازەکانی، پاشا و دەست و پێوەندەکانیان لە نوێندا کوشت. سەروک
وەزیر و هەموو وەزیرەکانیشیان گرت و لە زیندانیان توند کردن. و
دەنگی رادیۆی میلییان تاوێکی شەپۆلی کۆتایی کردووە و دەسەلاتی
خۆیان بە سروودی سەربازی گەیاندە سەرتاسەری ولاتی مەزن و
جیهان. پەردەى دەستپێکی سەرھەڵدانەکیان ئاوەھا بە خۆین کرایەو.
دواتریش بە خۆین درێژە درا؛ بزووتنەوێ کرێکاری، پۆشنبیر، خۆیندکار
و زەحمەتکێشان قەدەغە کران. (ئەوێشی چاپ و بڵاو کرایەو لە ژێر
چاوەدێری کاربەدەستانی ژەنەپالەکاندا ئەنجام دەدا). لە هەموو ولات
حوکمی ئاوارتە و ئاناسایی ژەنەپالەکان جێ بە جێ دەکرا و بەپێوە
برا.

ئەمپۆ هەموو کەسێک، تەواوی گەل پێویستە بە گۆیرەى ئەو
حوکمانە هەلبستێ و دانیشی، بێ و بچێ، بخوات و بخواتەو، بخەوێت
و لە خەو هەستێ، بێر بکاتەو و قسە بکات.

له پارچه بچووکترهکانی ولاتی مەزن، له دوو مانگ پېش ئیستاه،
له سەر وە فۆکە سەریازی له ئاسمان، له ناو دلی هەرەکاندا
دەخولیتەوه، له خوارەوش به هەزاران، به دە هەزاران، به سەر
هەزاران تانک، تۆپ، سەریاز، جیپ و سەیارە سەریازی بەردەوام
له سەر پێگەکان، له ناو شارەکان، له سەرکۆیستان و نۆزانەکان،
له دەشت و دۆل، به چەک و تەقەمەنی قورسەوه، به دەم سرودی
سەریازییهوه، به دەم نمایش کردنی قووت و زۆر و هیژ و توانایانهوه،
دەگەپێن.

له ولاته بچووکەکان، پووناکبیرە پێشەنگەکان، کەسانی سیاسی و
ناسیۆنالیست دەستگیر کران. بزوتنەوه، کۆمەڵ و پێوهندییه فەرهنگی
و سیاسیهکان یاساخ کران. دوو ناوکاری ولاتی چیاکان له سێداره دران.
ئێستاش ژەنەرāl سەردار و هاوڕێکانی، فەرمانیکی نوێیان داوه؛ سەرجهم
خانەدان، مāl و خێزانی مەزن و هەلکەوتوی ولاتی چیا له مāl و
شوینی خۆیان دەریکێن. ئەوان بچنه شوینی دی. دورو بخێنەوه.
ئەمڕۆ پۆژی پۆیشتنه، ئەمڕۆ پۆژی فەرمانەکەیه.

پۆژیکی گەرە، وێرای ئەوه هیشتا هەتاو به تەواوی بەرز نەبۆتەوه،
هەر گەرە، ئاسمان شین، دنیا سامالە. هەتاو وەک یاقوتیکی سوور
دەدرەوشیتەوه، هەر وەک بەردیکی مەرجانی کەمێک سپی خۆی
دەنوین. پووناکی و زولالی هەتاو بە پەژارە و حوزنی ئەم پۆژی
فەرمانە ناکەوێت. بەلام حوکمی دانیشتوانی ولاتی چیاکان دراوه،
دەبێ بپۆن. مروفەکانی چیا مەزن کە دەبێ ئیستا بپۆن له ناو
خەونیکدان، وەک ئەوهی له ناو خەونیکدا بن، وەک ئەوهی کابووسیک
ببینن، ئەوان هەنووکە تێنەگەیشتونوون چی دەبێ، هەنووکەش بپوا
ناکەن کە به سەدان مāl و خێزان به بار و بنەوه له ماوهیهکی
کورتدا له مāl و حالێ خۆیان، له پەگ و پێشەیان دابپێندێن. ئەوان

هەشتا تەنەگە یەشتوون کە بۆچی دەبن بپۆن، بۆچی؟ لە بەرچی؟ بەلام ئەمپۆ درۆزترین پۆژی ژیاڵیانە، خەون نییە. ئەم پۆژە گەرمە، ئەم سەربازە چەگدارە مەغرورانە، ئەو قەتارە پەشەیی کە وەك جانەوهریکی هەزار پێ دیارە. هاتن و هەبوون و پاوەستانیان لێرە، لە وێستگە، پاستییە. پاستیی ئەوانە. ئەوان هیچ کابووسێک نابینن، لێ کابووس بۆتە ژیاڵیان. کابووس هەلگە پاوەتەو و بوو بە ژیاڵیان، ئینسانی ولاتی چیا و ژیاڵی ئەوان؛ تەنیا، هەژار، نەزان؛ پوخساری ئەسمەر، سمبۆلی بادراو، بەزنی شوخ و گەردنی زراف؛ ناشقی شاخ، چیا، زۆزان و کوێستان، هەلدێر و خەرنەند، ناشقی سرووشت. ئەوینداری تەنیا و تەنیاپی؛ مرقۆی سەرەلەدر، مرقۆی جەنگ و جەنگاوەری، چارەنووسێک کە بەردەوام لە شەپدایە و هەمیشە لە بەرخۆدانادا، بەردەوام حوکمی لێکراوە، هەمیشە لە ناو شەپۆلی مۆتەکە یە کەدا دێت و دەچێ.

وەك ئێستا، ئەوان لە پێش دەرگای فاگوننی ترین بە پیز بوون و چاوەپوانن. سەركز، ماندوو، چاوەلئاوساو. سەربازەكان، دوو پۆژ، تەنیا دوو پۆژ کاتیان دانن کە بۆ پۆشتن خۆیان ئامادە بکەن، دوو پۆژ پێش ئێستا ئەفسەر و سەرباز هاتنە بەر مأل، شوپن و جیی کاری ئەوان و بریار و حوکمی ژەنەپالیاڵیان پێ راگەیاندن؛ ئێوە بۆ ماوێهەکی کورت بار دەکەن و دەپۆن. دواتر کاتی کە دنیا خوێش و ئارام بۆوه، دەتوانن بگەپێنەووە مائەکانتان... حوکم ئاوەهایە...» بۆ ماوێهەکی کورت... بەلام تا کە ی؟ بپۆن... جا بەرەو کوێ؟... بەچی؟ چۆن؟ کاتی کە دنیا ئارام بۆوه... کە ی؟ چۆن؟ بە چ شێوێهەکی؟ کێیە بریار دەدات کە دنیا ئارام بۆتەووە یان نا؟ ئارامی؟ چۆن؟ بە پێوانە ی کێ؟ و لە چل و هەشت کاتر مێردا ئەوان ئامادە ی پۆشتن بین، چی لە گەل خۆیان بیەن؟ چی بکەن؟ هەلپێن، خۆ کە نار بگرن؟ هەلکشێن بەرەو چیاکان؟ وەك باو و باپیرانیان کردوویانە، ئەمانیش خۆیان بسپێرنە هەلدێر و دۆل

و شیوان؟ دهی دوايي چي ده بڼې؟ دوايي؟ چل و هه شت کاترميتر... چل و هه شت کاترميتر بڼې سر و بهر، هات و چو، نالوزکاو، فکر و گومان و پرس، چل و هه شت کاترميتر کي و تن و بنده ستي، بېچاره بيه کي پاش چل و هه شت کاترميتر، له سپېده و بهراني کي به ياندا، نه فسر و سهربازي چه کدار نه وانيان له مال و جيگي خويان هه لگرت و سوري سهربازي سهربازيان کردن و هينايانيان و ښتگي ترين. نه وانيان چييان بکړدايه؟ ... قهت، قهت هېچ شتيک... نه وانيان به چاره نووسي خويان پازي بوون، بڼې نه وې شوي دوايي سهربازي سر سهر و خو بکړ و ښته چاويان، چل و بهرگ له بهراني، سندوق و کهرسته کانيان ناماده، له بهر به ياندا، له گه ل خوياندني که له باب، چاره پوانی هاتني سهربازي کان بوون. نه نيا سندوق و بوخچه بچوکه کانيان پڼې بو، له چند تاقيک چل و بهرگ، زير و نالتون، پول و پاره، موو و بهردي به بهر زياتر هېچيان له گه ل خويان هه لگرت. نه بوخچه چل و بهرگ، نه کهرسته ناو مال، نه کوپه و ډيزه پڼ و خوراک، نه جيگ و بان، نه ليفه و سهرين، نه تيانه و مهشکي شير و ماست، نه توورکه و کيسه يادگار بيه کان، نه پرف و قهقهه سي کتيب و دهفته ره کان، نه کتيب و دهفته ري شارو هې پشت ديواره کان، نه ره سم و تابلوي باو و باپيران، خوشه ويست و پايه بهرزان. و نه نه سپي کحلي خوشپوه که له دهشتي سهوز و زهردي زوزانه سپي و شينه کان به غار و بازدان ده بونه هه ل. و نه سهگي گورگ خنکين و تاښي به له کي باريک که له ناو شيو و ډول و شاخ و چپاکاندا ده بونه پلنگ. و نه گه له مه و پهزي دهسته مو، که له بابي سووري پوپ ډريژ، که و کوزي به له ک... و نه هېچي تر. له ژير چاره ډيري سهربازي بهرگ سهوزدا، نه وانيان مال نه ره کانيان، شوي باو و باپيران به جي هشت و که و تنه پڼ.

نهوان چاوهپوانی بریاریکی لهم شتوه نهبوون، بهپچهوانهوه بهمیوا بوون که دنیا خوشتر بی، سهریازی سر کولان و شهقام و گوندهکان کهمیک کهمتر بینهوه و بگهپینهوه ناو پادگانهکانیان. دوو مانگ بهسر کوودهتادا تپهپیوو. ژهنهپالهکان شهوهی خویان ویستبوویان، کردبوویان، خواستهکانی خویان پیک هینابوو، هه موو شوینیکیان به زورداری گۆنترپۆل کردبوو. هه موو وتنیکیان، بریار و فرمانیکیان به بی بوونی دهنگیکی دژهر و بهرخودانیکی ناشکرا، جیههجن دهکرد. بهلام نهوان بۆچی به فرمان و توندوتیژی دهسلاتیان سهقامگیر و جیگیر دهکرد؟ مروفهکانی ولاتی چیا، وهک هه موو جاریک که وهها بیوو، ساده و ساف بهلام ههله، بیریان دهکردهوه.

وهک هه موو جاریک، نه مجارهش نهوان دیسان بهپئی کهوتن، نیستا له پنگه دان. زاروک جاریک دهگرین، جاریک دهچنه خه، جاری واش ههیه دهره لنگ و داوینی دایکیان دهکیشن. پیر و بهسالآچووان له سر کورسی دریزی بهر دهرگای ویستگه و له سر بهردی پهش و سووری ویستگه که دانیشتوون. پیران قه ننه و جگهره دهکیشن، بهسالآچوو وه نهوز دهن، هه ندیکیشیان له سر تهخته بهندی ویستگه که پالیان داوه تهوه و خه ونووچکه ده یانباتهوه و بیر له پۆزانی پابردوو، له فرمانی پابردوو، له شهپ و پیکدادانی پابردوو و له قات و قهری و کۆمه لکۆزی پابردوو ده که نهوه. هه ندیکیش هه ن که هه رگیز بیر له هیچ ناکه نهوه، نایانهوئی بیر له هیچ بکه نهوه، یان ئیمه وا ده لئین، هه ن که بیر له ژیا نی دریز و بۆشاییه که ی، بۆماناییه که ی، بۆسوودییه که ی ده که نهوه. هه رچی پیای پوگرژ و تیک سمرپو، ژنی پوو داپۆشراو، لاو و گهنجی پوو نه سمه ریش هه ن، له پیشه وه ی بهر دهرگای فاگۆنه کاندایا له پیزدان، به میشک و جهسته ی ماندوو، به چاو و پۆهی هیلاکه وه.

به لام چاو، چاوی نهوان، به تاییه تی چاوه کانیان؛ خه م، په ژاره،

گومان و دوودلی، ترس و سام. به تاییه تی ترس. ترسی ئالۆزی ئەمپۆ، ترسی له کرده، لیقه ومان، پووداو و به سه رهاتی دویتن، ترسی ئاگادار نه بوون له داهاتوو، ئەو تهه و مژهی له پیشیانه، پێگه یانی برپوه، به ته نیا یهك شت ئەو مرقفانهی ئیستا له پێگه دان ده کاته هاوبهشی یهك؛ ترس و چاره نوسیکی یه کگرتوی له ترس پێکهاتوو، بێجگه له م شت و به شه، ئیدی ئەوان یه کتری ناناسن. هه رکام له م مال و خیزانانه له شوینیکه وه هینراون. هه ندیکیان ئاغا و به گی گوندن و له گونده کانه وه هاتوون. هه ندیکیان عه شیره و سه رۆک عه شیرهن و له شاره بجوکه کانی ولاتی چپاره هاتوون. هه ندیک شیخ و پێهه ری ئایینین و له شوین و جێگه ی دوری دلی چپا کانه وه هاتوون. هه ندیکیش خویندکار- پزیشک، پارێزهر، ئەندازیار، ده رمان ساز،... که زیاتریان مالتیان له م شاره گه وره یه که ئیستا به سواری ترین به جیی ده هینن.

به ئن، یه که م ترین ئیستا ده پوا. کئ ده زانی چه ند ترینی دی ده پۆن؟! برپاری بالآ به رفه ری. به سه دان مال و بنه ماله ده که ونه به ر ئەم فره مانه. ترین ده بین به پۆزان، به هه فتان، له وانه شه به مانگان به پۆن و بین، سوار بکه ن و دابه زینن.

ئیستا کاتیک تیشکی هه تاو ئیدی خۆی ده گه به نیتته سه ر به رده فره شی سووری سه ربانی ویتسه، له ناکاو ده نگي به رز و تیژی سه روودی بلندگۆکان پاده وه ستن. ئەوه نده ی چه ند خوله کێک هه موو دونیا بین ده نگ ده بین، ته نیا چه ند مندال ده گرین، چه ند پیر و به سه لآچوو ده کۆخن، چه ند ئن ژیرانه ده پۆن و سه ربازیک به ده نگي به رز چه ند که سه یکی تازه هاتوو ده خاته ناو پیره کانه وه. هه موویان به روخساریکه وه که پرسپار، شک و گومانی پێوه دیاره، چاوه پوانن. دوا ی که مێک چاوه پوانی بین ده نگ له ده رگا گه وره که ی ویتسه گه ره ژنه پالێک و به شوینیدا شه ش ئەفسه ر ده رده که ون. سامناک، خۆفناک، جیددی.

ئەفسەر و سەربازی ناو ویستگە که خو کۆ دەکەنەوه، بالاییان پاست دەکەنەوه و ئامادەیی سلاوی سەربازی پادەوهستن. ژەنەرال و ئەفسەر قورس قورس، چاویان لە سەر ئەو حەشیمەتەیی لە بەر دەرگاگان پاوهستان، دین و لە ناوەندی پێگە ئاسنینه که پادەوهستن. ئەوەندەیی چەند چرکەیک، ژەنەرال بە پوانینیکی وشک، لووت بەرز و سەربلەند، لە دەور و بەر لە هەر دوو لای درێژی ترین دەپوانن. فایلهکەیی دەستی دەکاتەوه و سەیری دەکات. ئەفسەرەکان که میکی دی لێی نزیک دەبنەوه و پێکەوه سەیری لاپەرەکانی ناو دۆسیه که دەکەن. دواییش سێ ئەفسەر چەند لاپەرەیک بە دەستەوه بەرو لای دواوەی ترینه که دەپۆن. سیپانەکەیی دیکەش بەرو لای پیشەوه بە هەلەاتن. ژەنەرالییش چەند سەرباز بە دەورییهوه بە ئارامی بەرو دوا دەبێتەوه و لە بەر دەرگای گەورەیی ویستگە پادەوهستن.

ئێستا کۆچ دەست پێدەکات. ئەفسەر لە بەر دەرگای فاگۆنەکان بە دەنگی بەرز ناوەکان دەخویننەوه. ناو، ناوی ئەوان، ناوی کۆچبەرەکان، پاشناو، ناوی باو و باپیر، باوەگەرە و باپیران. ناوی بنەمالە و عەشیرە، ناوی شوین و جیگە، ناوی کەونارای سەدان سائە ... ناوی ئەوان؛ چارەنووسی ئەوان، حوکمی ئەوان؛ هەر کەسیک ناوی دەخوینترتەوه هاوار دەکات و بە زمانی ئەفسەرەکان دەڵێ «لێرەیه» و بەرو پیشەوه دەپوات. لەگەڵ ژن، منداڵ، سندووق و بوخچە بچکۆلەکانیان و ئەگەر پیر و بەسالچووشی هەبێ، ئەویش. ئەوان دین بەرو دەرگاگە و لە بەر دەم ئەفسەرەکان پادەوهستن. ئەفسەر جاریکی دی ناو و پاشناویان، جیگە و شویتیان دەپرسێ، دەیانژمێرێ، بۆ کاغەزەکانی دەستی دەپوانی، هەندیک شت دەنوسێ و بە پیشەنگیی سەربازیک سواریان دەکات. یەک دوو کاتژمێر بەم حەیس و بەیسە، بانگ کردن، قیپەر، هاتن و سواریبونه تێدەپەرێ و دواتریش هۆلی ویستگە، پێی ئاسنی ترین،

دەور و بەری وێستگە، لە ناکاو چۆل دەبێت. ئەو حەشیمەتە، ئەو حەج و لووردی چەند کاتژمێر پێش، بەجاریک ون دەبن. ئەو شینییه "خەرشاوە ئیدی دیار نین. بە تەنیا یەک دوو سەگە بەرەڵا زۆر تەوێزەل لە ناو وێستگە کە دێن و دەچن. و ئەو ژەنەپالە مەغرورە بە نوارینیکی سەرەرازانە بۆ ترین دەپوانن، ئەوەندە ی دە ئەفسەر بە دەورییە وەن، دەستی داوەتە پشتی و هیشتا لە بەر دەرگای وێستگە کە یە. کار بەرپێوە چوو؛ کۆچبەری ولاتی چیا چوونەتە ناو ترین و ترین پشتی لە ولاتی چیاکانی باکوور، و پووی لە شوینی نادیاڕی باشوور کردوو. دەنگی سەرودی سەربازی دیسان دەست پێدەکات. بە لām دوا ی چەند خولەک، دەنگیکی دی کە لە سەر هەموو دەنگەکانەو خۆی بە هەموو شار و تەواوی جیهان دەگەیەنن، بەرز دەبێتەو؛ دەنگی بەرز و تیز و درێژی ترین.

ترین دەکەوێتە پێ. هیدی هیدی وەک شاماری ناو چیرۆکەکان کە حەوت قاتی لە ژێر زەویدایە، دەجم و خۆی بە سەر ئاسنی پراخوای پێگەدا درێژ دەکاتەو. وێستگە ی کە وئارا کە بە بەردی پەشی مەزن و داتاشراو ساز کراو، بە جێ دەمێنن. کە فێوشی سووری سەربانی وێستگە کە بە تیشکی هەتاو شەوق دەداتەو، بە جێ دەمێنن. دیمەنی ئالای سێ پەنگی ولاتی مەزن کە بە با دەشەکیتەو لە بەر چاو ون دەبن. خانووی کۆن، پەراگەندە و ناچاری شاری گەورە کە بە گرانیی پەش بە دوو سێ قات ساز کراون، یەک لە دوا ی یەک دێن و ون دەبن. حەشیمەتی شار، خەزم و کەس، ناسیاو و نەناسی کۆچبەران کە بە جل و بەرگی هەرمیی خۆیانەو لە شەقام و کۆڵانان دەگەپێن یا لە بەر دەرگای مائی خۆیان پراوەستان، یان لە باخچە و پارکی شارە کە دانیشتون، پیز بە پیز دەردەکەون و ون دەبن. چەند

خویندنگا و قوتابخانه که زاروکی کۆچبه‌ران به زمانی نه‌فسه‌ره‌کان په‌روه‌رده ده‌کن، له هەر دوو لای ترینه‌که ده‌بینرین، و به‌جی ده‌مینن. و پێش نه‌وه‌ی ترین به ته‌واوی له شار ده‌ربچن، پادگانی سه‌ربازی نه‌و نه‌فسه‌ر و سه‌ربازانه‌ی که ئیستا ده‌رکراوان ده‌بن، ده‌رده‌که‌وئ. ترین ده‌پوا، تانک و توپ، سه‌یاره و لۆری سه‌ربازی به چه‌ک و ته‌قه‌مه‌نی، گروپی سه‌رباز و نه‌فسه‌ران، سه‌ربازی زی‌ره‌شان و چه‌کدار، شوپن و مه‌یدانی ژیمناستیک و پاهێتانی سه‌ربازی، شوپنی په‌روه‌رده و نیشان لێدانی سه‌ربازی، یه‌ک به یه‌ک له دوا‌ی خۆی به‌جی ده‌هێلن و ده‌پوا. له شار ده‌چێته ده‌روه، پوو له باشووری ولات ده‌کات و ده‌که‌وێته ده‌شتیکی سه‌وزی بێ کۆتایی.

ئه‌م ترینه‌ی ئیستا ئیمه‌ی تێداین له یازده فاگۆنی درێژ پێک هاتوه. فاگۆنێکی یه‌کجار درێژ هی نه‌فسه‌ره‌کانه. یه‌کیکیشیان چێشتخانه‌یه. نه‌وانی دیکه‌ش ده‌مینن بۆ کۆچبه‌ره‌کان و نه‌فسه‌ر و سه‌ربازی پاسه‌وان. له هەر فاگۆنێکدا نه‌وه‌نده‌ی چل که‌س هه‌یه، موسافیر جیگایان گرتوه، هەر که‌س له به‌ش‌ه‌ی بۆی ته‌رخان دراوه، دانێشتوه، ئیمه‌ له سێهه‌م فاگۆنی ترینه‌که‌داین، - که بۆ به‌سه‌ره‌اتی کۆتر و هه‌روه‌ها بازیش گرنگه.

باز؟

به‌ئێ، بۆ به‌سه‌ره‌اتی بازیش، چونکه بازیش له‌م ترینه‌دایه، له هه‌مان فاگۆندا. لێ نه وه‌ک یه‌ک له کۆچبه‌ره‌کان، [به‌ل‌کوو] وه‌ک چاوه‌دێری نه‌وان، وه‌ک پاسه‌وانیان. باز نه‌فسه‌ری پاسه‌وانی فاگۆنه‌که‌یه. به‌سه‌ر نه‌و پۆزه‌ی که ناگر و دووکه‌ل له ده‌رگای نه‌شکه‌وت بێند ده‌بوو، نزیکه‌ی بیست ساڵ تێپه‌رێوه. ئیستا ده‌بێ بڵێن ته‌مه‌نی باز نزیکه‌ی بیست و دوو ساڵ و نیو ده‌بن، ته‌مه‌نیک به‌سه‌ر پۆزی سووتان و مردندا تێپه‌رێوه. ساڵ پۆشتوه، کات پابراوه، ئیدی نه

دەنگی تۆپ و پەشاشەیی ئەو پۆژە دەبیستری و نە دووکەل و دوومانی
فیشەک و سووتان دیارە. لە ئێمە زیاتر کەس بەو پۆژە نازانی. ئەو
پۆژە کەوتە بەر شەپۆلی تەواکەری زەمەن و لە بیر کرا. بەلام باز
ماوە، وەک سیبەری ئەو پۆژە سەختە، وەک شوین پیی مەرگ، سووتان،
ون بوون، پق و ترس و سام.

ئەمڕۆ باز ئەفسەرە، ستوانیکی نوێی دڵگەرم و چالاکە، ستوانیکی
لاو و بەهین، مەغرور، بەخۆ باوە، خاوەن بیر و دووربین، ژیر و
پێک و پێک. چۆن وای لێهات؟ چۆن باز لەو سوپایەیی باو و باپیریان
قەر کرد، بوو بە ئەفسەر؟ چیرۆکی ئەمە کە ئێمە جار و بار باسی
دەکەین، درێژە، بەلام ئەوەی ئەمڕۆ کالۆیکی سەوزی سەربازیی بە
سەریهوهیه و لە جل و بەرگی ناسکی سەربازیدا، لە بەر دەرگای فاگونی
سێهەمی تریڤن پراوەستاوه، چاوەدێری ئەو کۆچبەرانی دەکات کە دراوەتە
دەستی و سەربەزانی بیر لە ئەرك و بەرپرساریتی مەزن و پیرۆزی
خۆی دەکاتەوه؛ ئیدی چاوی هەر لە پیشە، پەوی ئەو، بیر و قامەتی
ئەو، هەروەک ئەو تریڤنی کە ئیستا دەپوا، بەرەو پیشە. ئیدی پۆژانی
تەنیاپی، سارد و دڵتەنگی، بەسەرچوون، ئەو ئیدی لە پاش خۆی
ناپوانی. خەونەکانی هاتوونە جێ، بوونە ئەفسەر، جل و بەرگی
سەربازیی لە بەر کردووه، چەک و فیشەکانی بەستووه، و دەست بەکاری
ئیشی پڕپایەخ و پیرۆز بووه. ژیاپی ئەو ئیستا دەست پێدەکات، ئەو
نەها کەوتۆتە ناو ئافراندن و خولقاندنی ژیان. پاز و نەینیی ژیان، ئەو
ئیستا ژیان دروست دەکات، ژیاپی ژیاپی دەنافرینی. ئەو ئەفسەر
و فەرماندەیی تازە پێگەبێستوو، ئیدی ئیستا دەبێتە فەرمانداری ژیان...
ئەم تریڤنە، ئەم مۆفانە، ئەم سەفەرە، ئەم پۆژە گەرمە گرنگانەیی
ولاتی مەزن... ئەمانە هەموو یەکەم هەنگاوەکانی خەونی ئەو کە
ئەمڕۆ دەبنە راستی. راستی ژیاپی ئەو، و ئەویش لە پۆژانی داهاستوودا،

و دەزگاكانى دەولەت ئەويان پەوانەى مالى هەتيوان كردهبوو. تەنيا جارجارە ئەفسەريكى سەيل قيت كە خزمەتي دورى بوو، دەهات و سەردانى دەکرد. بيست سال ژيانى بەم شيوە لە ناو گەمارۆى قوول و ويرانى تەنيايدا بەسەر بردبوو.

بەلام ئەمەى ئىدى هەموو شت گۆپاوه، ئىدى نە تەنيايە، نە هەتيويش. ژيانىكى دريژ وەك ئەو دەشتە بەرينەى ئىستا پييدا دەپۆن، لە پيشەى. ئەرك و بەرپرسيارى مەزن و قورس وەك ئەو چيايانەى بەجىماون، چاوهپوانى ئەون. خۆشى، باشى، جوانى، دەرفەت و هەبوونى ژيان، ولات، ميللەت، دەولەت و سوپا چاوهپوانى ئەون. بەختەوهرى، سەرفەرازى، خواردن و خواردنەو، گەشت، پۆشاک، كەيف و خۆشى، كچ و ژن، ئەشق و خۆشەويستى، وەك ئەو شوپانەى لە پەنجەرەى تريتەوە ديارن، دەست لە باز هەلەتەكەين و بانگى دەكەن. و كچ و ژن، بە تايبەتەش ئەو كچ و ژنانەى ئەو لە شەوانى تەنيايى و ساردى هۆلى خەوتنى قوتابخانە و خويندەگاكاندا، لە ژيەر ليفەى ناسكدا دەستى راستى لە ناو لنگى، بەردەوام خەيالى دەکردن. شاخ ئەو كچ و ژنانە، تامى ژيان، پەنگ و بۆنى بوون، نەخشى جيهانن... ئەو كچ و ژنانە... ئەو زولف و پەلكە ئاوريشمينانە، چاوى بەكل، ليتوى گۆشتن، گەردنى بەرز، سينگ و بەرۆكى كراوه، مەمكە جوانەكانيان، بەر و بەرزگى نەرم و گەرميان، پەشايى قلەشى شاراوە و پەنپەنى بەرزگ، پان و پى وەك پەشتى ماسيى نەرم، جەستەى جوان و قەشەنگ... ئەوانە هەموو چاوهپوانى بازن. باز بە گويى ئەواندا بە ئارامى، ئەو گوتن و قسە هەرە نەپتەيانەى بە سالان دووبارەى كردهبوو و هەمووى لە بەر كردهبوو، دەچەپتەن. لە بن گوپيانەو، بە قسەى مەحرەم بە هەناسەى گەرمى خۆى دەكەوتە ناو جەستە، دل و پۆحيان. باز دەبەن ئەوان بخوا، بياخواتەو، بە هەموو جەستەى خۆيەو، بە هەموو هەبوونى

خۆیەو بەوێتە ناو ئەوان و لە ناویاندا بمینیتەو. بە خولەکان، نا
نەک بە خولەکان، بە کاتژمێران، نا نەک بە کاتژمێران، بە پۆژان، بە
مانگان، بە سالان، بە درێژایی تەمەنیک، ئەو لە ناویاندا بمینیتەو،
لەوێ هێلانەیەک ساز بکات و بمینیتەو. ئیدی باز کێ بخوێ، دەست
بۆ کام ژن پاکێشێ، ئەوا بە کەیف و خۆشی دێت و لە بەردەم بازدا
دەخەوێ. ئیدی باز بە توانایە، داھاتیکی باش، ئەستێرەکانی لە سەر
شان، هێز و توانای سوپا و دەوڵەت لە پشتی ئەو. هێدی هێدی،
یەک بە یەک، دانە بە دانە ھەموو ئەو خەیاڵ و داخواییانە بەجێ
دینێ. نە پەلە، نە ھەڵھاتن، ئارام ئارام. ژبانی پاستەقینە تازە دەست
پێدەکات. ئەو پۆژانەی کە چاوەپوانی دەکرد و دەیزانی کە دەگەن،
ئەمڕۆ تازە دین. پۆژباش پۆژی نوێ، ژبانی نوێ!

جۆش و خروشەکە ئێمەوا بۆ خۆشی و سەرلەندی باز پایانیک
نییە. جۆش و خروشی ئەمڕۆی بێسنوورە. لە پۆژیکی ئاوا مێژوویییدا
ئەو دەستی داوەتە ئەرکەکە. شتی ئاوا بە نەسیبی کێ دەبێ؟ سەرباز
و سوپا، ئەمڕۆ لە سایەی جەسارەتی ژەنەرال سەردار، دەسەڵاتدارە.

کار و باری دەوڵەت بە دەستی سوپا دەگەڕێ، قسەی سوپا بێزار
و فەرمانە. ئەگەر سوپا، پاشا و دارودەستەکە ئەدەپووخاند، خودا
دەیزانی چی بە سەر ولات و دەوڵەتدا دەھات! لەوانە بوو دەوڵەت
بپووخایە، ولات پارچە ببوایە، شەڕیکی ناوخۆیی دەستی پێبکرایە.
بەلام پیشی بە ھەموو ئەو گریمانە نەباشانە گرت. لە سایەی سوپاوە،
ئەمڕۆ، دیسان، باشی و خۆشی و ڕیک و پێکی ھاتۆتە ئاراوە، بەلام
ئەرک قورسە، بەرپرسیاریتی مەزنە. نابێ هیچ ھەلەیک بێ. دوودۆلی،
شک، گومان، ناپەھەتی، پووبادان، قەڵس بوون، سستی، سەرگێژ بوون،
نابێ بێ. ئالۆزی و تەقڵی ھەقی نابێ بێ. دەبێ بەرنامەی سوپا
بەپێوە بێ. ھەرچی پوودەدا با بدا، دەبێ ئەو بەجێ بگەیەنرێ.

و له بهر بهختی باش، باز له پوژیکي ئاوه هادا دهست به خزمهت دهکات.

ئەو پوژەي که ئەو دیپلۆمی سەربازییەکی وەرگرت و ئەستێرهکانی سەر شانی پتووه کران، ئیستا له بهر ده‌رگای ڤاگونی سییه‌می ترینی کۆچ، دینه‌وه یادی؛ ئەو شه‌وه خه‌و نه‌چووه چاری. پوژیکي دواتر ده‌بووه ئەفسەر! ئەو له‌و ژيانه‌ زیندانه‌ پزگاری ده‌بوو، ده‌رگای ژيان و جیهانی له‌ پێش خۆیدا ده‌کرده‌وه! ئەو ده‌بووه‌ خاوه‌ن ئەرك... سەر له‌ به‌یان، پێش ئەوه‌ی مژی سپیده‌ بکه‌وێته‌ سەر دونه‌یا، له‌ ناو نوێنه‌کە‌ی هه‌ستا، له‌ هه‌ڤالانی خه‌وتووی ناو هۆلی خه‌وی نوایی، بێ ئەوه‌ی ده‌نگیکي لیوه‌ بیت، به‌ هه‌نگای سووک به‌ره‌و هه‌مام چوو. وێرایی ئەوه‌ی مانگی گولانی‌ش ته‌واو ده‌بوو، هه‌مامی که‌وره‌ سارد بوو. ئەو گلۆپی هه‌مامی داگیرساند و چه‌ندیک له‌ به‌ر ده‌ست شۆره‌که‌ پاره‌ستاو له‌ ئاوێنه‌کە‌ی به‌رامبه‌ری پوانی. به‌لێ، ئەو بوو، ئەو که‌سه‌ که‌یف خۆش، لاو، قز کورت و پیکه‌وته‌ که‌ له‌ ناو جلی خه‌وی سەربازیدا لێن ده‌پوانی، ئەو بۆ خۆی بوو. «پوژباش»، باز به‌ که‌سی ناو ئاوێنه‌کە‌ی وت، «پوژ باش ستوان... پوژباش ئەفسه‌ری نوێ... سەرداری نوێ» و پیکه‌نی، «پوژباش دونه‌یا، پوژباش ژيانی ده‌ره‌وه‌، به‌ هیوای من به‌، من دیم، بۆ قوت دانی تۆ، داگیر کردنی ئیوه‌...» دوایی، چووه‌ ناو ئاوده‌سته‌که‌ که‌ بۆنی تیژی میزی لیده‌هات. پاره‌ستا، پیژامه‌ و ده‌ریکه‌ی تا سەر ئەژنوی داگیرشا، له‌ پێش خۆی له‌و شته‌ی له‌ ناو پێیدا ده‌جوولایه‌وه‌، و وه‌ک «سه‌ریلندی من» به‌ناوی کردبوو، پوانی. پیکه‌نی و به‌ نگه‌سته‌ گه‌وره‌ی لێیدا و «پوژباش بۆ تۆش سه‌ریلندی من» ی پێ گوت.

به‌ ده‌ستی راستی یاری پیکرد، هیندی هیندی. به‌ یاری پیکردن شتی ناو لنگ قه‌به‌تر ده‌بوو. سه‌ری هه‌لێنا و دوای که‌میک په‌پ بوو.

باز دیسان لئی پوانی، به حیرهت، به مهغرووری. «پۆژی تۆش نه مپۆ دهست پیده کات» باز وتی، «نیمه ده بئی ئهم پۆژه پیرۆژ بکهین...» «دواتریش چاری نووقاند، بیرى له پهریه پووته کانی ناو خهون و خه یالی به سالانی خۆی کرده وه و دهستی راستی به دهوری پیاوه تیه که ی، سه ریلندییه که یدا برد و هینای. سه رتا ئارام، دواتریش به په له، تاوه کوو چهند دلۆپیک ئاوک* وهک فیشه کی ده مانچه به ره و قوولایی ئاوده سه ته که په پی. چاری نووقاند، بیر و هۆشی له لای به هه شته شاراوه که ی، هه ژیا، که وته هه ژانیکى گهرم و قوول. دواتر کاتیک جه سه ته ی که میک ئارام بۆه، چاوه کانی هه لئنا، دلۆپیک ئاوک نه که یشته بووه جیگای خۆی، نووسابوو به ده ره لنگی پیژامه که یه وه. نه و به نه نگوست دلۆپه که ی له پیژامه کرده وه، له نزیکه وه لئی پوانی، پاز و نه ینی نه و دلۆپه بئی په نگه چی بوو که ژیانیک، چه ندین ژیان، که لیک ژیا نی به دی ده هینا. بۆنی به ئاوه پوونه که ی سه ر نه نگوستیه وه کرد. نا، هیچ بۆنیکى لئ نه ده هات، دوا یی نه نگوستی برد بۆ ده می و تامی دلۆپه که ی کرد. نا، تامیکیشی نه بوو. به لام هه رچییه کیش بوایه، نه و نه م ئاوه، نه م ئاوه سهیره ی ده پژاند، وهک تۆوی زهوی، له قوولایی تاریک و گهرمدا ده یچاند و ژیا نی لئ دروست ده کرد. «پۆژی ژیا نی تۆ پیرۆژ بیته نه ی حوکمدار، نه ی فه رمانه وه ی ژیا ن» نه و وتی. نه و نه نگوسته ی تۆوا یی پیوه بوو له سته یه وه و له سه ر به ردی ئاوده سه ته که دانیه شت و نه وهنده ی ده میکی درێژ خۆی به تال کرده وه. ئارام، هیدی و به ئاسوده یی. نه هیچ بۆنیک ده که یشته بهر لووتی، نه به ردی ساردی زینکه که نازاری دها. به پیچه وانه وه نه و به که یفخۆشی سه روو دیکى سه ربازی ده فیکاند و به فیکه کاره که ی دیشی ته و او کرد. خۆی شوشت و گه راپه وه هۆلی خه وتن. کاتیک

گەراپاوە چوو بەر دۆلابی جلەکانی کە لە تەنیشت جینگەکی بوو. بە نارامی دەرگاکی کردەو؛ جل و بەرگ لەویدا بوو. تاقمێک جلی نوێی ئەفسەری لە دۆلابەکەدا هەڵواسرابوو. خودایە! لە بەر جۆش و خروش و هەیه جان چەندین جار وتی «خودایە»، دەنگی لێدانی دلی دەهاتە بەر گوتی. ئەو ئیدی ئیستا ئەو جلانەی لە بەر خۆ دەکرد. ئەو جل و بەرگەکی کە بەردەوام لە خەیاڵیدا بوون، ئیستا، لە بەر دەمی، چاوەپوانی لە بەر کردن بوون. ئەو جلانە لە پیش چاوی ئەم وەک جلی قەیسەر بوون، وەک زۆی و پارێزەری هەبوون و پاراستن بوون. وەک ئەوێ کاتێک ئەو جلانەی لە بەر کرد هەموو جۆرە دڵخوازی، خەون و خەیاڵەکانی دەهاتنە دی. ئەو پیش هەمووان جل و بەرگی نوێ و ناسکی سەوزی لە بەر کرد. کاتێک هاوڕێیانی بەخەبەر هاتن، ئەو لە ناو جلە نوێیەکانیدا بوو. لە باخچەی بێهاوتای ئاکادیمیای سەربازی دەستی بە پیاسەش کردبوو. دواي سویند، سروود، بەرناشتا، راھێنان و ژیمناستیک بەیانی، ئەوان هەموویان پیز بە پیز - کە لە چوار کەس پێک دەهات - چوونە مەیدانی مەزن بۆ پێپۆرەسمی سەربازی. هەموو کەس لێرە بوو، ژەنەرالیک لە سەرۆکایەتی کۆدەتا کە تازە دەستبەکار بوو، فرمانداری ئاکادیمیای، ژەنەرال و ئەفسەری بلیمەت کە مامۆستای ئاکادیمیای، دوو وەزیر، بە دەیان کاریبەدەستی مەدەنی دەوڵەت، سەرۆکی شارەوانیی ئەو دوورگە و گرافەی ئاکادیمیای لێیە و گەلێک کەسایەتی دی. دەوری مەیدان بەو تۆپانەیی دەدرەوشێتەو، تەنراو. تۆپ بە ئالای سێ پەنگ خەمڵیون. لە هەموو بەرزاییەکانی ئاکادیمیاش ئالای بە زەحمەت دەشەکایەو و سروودی نەتەوێی دەوڵەت و ولات بە موسیقای ئۆرکێسترای سەربازی دەخویندرا. ئەوان لێرە لەم پۆزە گەرمەیی سەرەتای هاویندا ئالایان ماچ دەکرد، بە ناوی دەوڵەت، میللەت و سوپا سویندیای دەخوارد و یەکەمین نیشان و دەرەجەیی

سوپایان له دهستی فرمانداریی ئاکادیمیای سهربازی وهرده گرت. باوک و خزمی ههرکه سیگ هاتبوون بۆ پۆپه سمهکه، جگه له کهس و کاری باز. جگه له هی باز. کئ بهاتایه؟ کئ جلی جهژن و بۆنهکانی له بهر بگردایه و بهاتایه؟ باز کئی ههبوو که بیته؟ به لام کیشه نهبوو. ئه و پۆزه باز دهبووه ئه ندامی خیزانیکی پپ مهژن، مهزنترین له ههموو جیهاندا. ئه و دهبووه ئه ندامی سوپا. ئه و ئه ندامیتی و عایدبوونه بهشی ههموو ژيانی [بازی] دهکردا... ئه ی ئه و کاته ی ژنه پالی فرماندار هاته پیش ئه و و لئی پوانی؟ مه گهر ههرگیز ئه و کاته ی له یاد دهچیت؟ خۆزگه که سیگ وینه یه کی له و کاته هه لده گرت. ئه و کاته پوپه لیتی نوێ له ژیانیدا دهکرایه وه، ژيانی ئه و پێگه یه کی نویی ده گرت بهر. به ژنی راست، سه ری راست، نیگای له پیش، به پاره ستانیکی زۆر جیگیر، به پیز و پیزدارییه کی زۆر مه زنه وه و به جۆش و خرقشیکی بین سنوور، ئه و شهوقی ئاسنی دهره جه که ی که له دهستی فرمانداردا بوو، ده بینی. دهره جه هی ئه و بوون! به لئی کانی هاتبوو، فرماندار دهره جه کانی له سه ر هه ردو شانی داده نا. دوایی؟ دوایی ئه و کاته کورته، شتیکی زیاتر نایه ته بییری باز. له بهر جۆش و ههیرانی، ئیدی چاوی ههچی نه ده دیت، ئیدی سه رنجی له سه ر هه یج شتیگ نه بوو. دهره جه ی پێوه بوو و ببووه ئه فسه ر...

ترینی کۆن و پیسی سهربازی، قورس قورس به و دهنگه تایبه ته یه وه ده پوا. دهشت ده میکه یه به جئ ماوه. چهند دهشتی دی، زهوی و مه زرای دی، دار و دره ختی دی، هه ریمی چیا یی و زنجیره چیا ی دی، گوند و ئاواپی دی، شار و شاروچکه ی دی، به جئ مان. کات پۆیشتووه، کاتژمێر پۆیشتووه، کات و ژمه کانی پۆژ پۆیشتوون، موسافیر کاتیان گه یاندۆته ئیواره. ترین گه یشتۆته سه ر سنووری ولاتی چیاکان که به چه میکی خوپ ده گوێزێته وه سه ر ولاتیکی دیکه ی جیران و دراوسیی ولاتی مه زن.

ټوان ټیستا ولاتی چیاکان به جی ده هیټن و له ناو خاکس ولاتی مه زندا به رهو خوار، به رهو باشوور، به رهو ولاتی دهشت و بیابان ده پون. ولاتی سارد له دوا و ولاتی گرم له پیش. پوژ ناوا ده بن. دونیا، دهرو دهشت، له ناو په نگیکی مه یلو سووردا، به نارامی هاوته ریسی ترین، ده جوولتی و ده پوا. میګه لیکي مامز و کارمازان که میګ دوورتر له ترین له پیش دارستانیک ده له وه پن، که ترینه که ده بینن به په له هلدین و له ناو دارستانه که دا ون ده بن. له سهره وه چند پول بالنده له لای باشووری ترینه وه به رهو باکوور، ټو شویټی کچبه رانی لیوه دین، ده فین و ده پون. له دور له بهر پیټی زناریک، ټسپی گهردهن پش، سپی و به له ک به رهو خوار داده گهن و دواي چند خوله کیک، که میګ دوورتر له ټسپه کان، له لای چه پی ترینه وه گوندیک ده رده که وئ. گوندیکی بیچاره، کاول، خانوه کانی به به ردی گهر ساز کراون. له پوچنه ی هندیک مالوه دوکه ل هلدسته ی. له م گونده که س نایه ته ده ره وه بو به رده رگا بو ټه وه ی سهیری ټو ترینه بکات که به بهر گونددا پاده برئ. ناګایان له کوچی ټینسانی ولاتی چیا نییه. کوچی ټینسانی ولاتی چیا سهرنجیان پاناکیشن. ټوان له گوندی خویانن، کوچبه ریش له فاگونه کانی خویاندا.

سهریازی پاسه وانی فاگونه سیټهم، له هر چوار لای فاگونه که چرایان داگیرساندووه. پووناکیی چراکان له گهل پووناکیی قه لاس و توورپی زه رده په پ که له ده ره وه پا له پشت شاخ و دارستانه کانه وه ون ده بن، شه و قیک ده پرنیټه ناو فاگون. باز له بهر ده رگا له سهر دوو کورسی دانیشتووه و پالیداوه ته وه. کورسییه کانی فاگونه که تهخته کرد و په قه. به لام باز چاره یه کی بو خوی دیوه ته وه؛ سهریازه کان دوو دوشه کیان خستوته سهر کورسییه کانی باز. خه لکی ناو فاگون، بیزارن؛ جیګه که یان ته نگه، په ق و ناپه حه ته؛ برسین، تینوون، ماندوون. و

هه نووکه ش نازانن به ره و کوئی دهچن. له ئیستاوه بۆن، بۆنی جگهره،
 بۆنی پشانه وه، بۆنی ئاره قه بیان و بۆنی میز و گویی منداله ساواکانیان
 فاگۆنه که ی پر کردووه. هه لمیکی قورس و بۆگن فاگۆنی کرتۆته وه و
 هه ناسه یان له بهر ده بهی. په نجه ره گه وره کانی فاگۆن توند له حیم بووه
 و داخراوه. هه ر دوو ده رگای فاگۆن که پاسه وانی له بهر دایه، به ستراون.
 ته نیا ده رگای پیشه وه که باز له بهری دانیشتووه، جار جاره، گه ر زۆر
 پیویست بیته، ده کرتۆته وه. هه موو جییه ک داخراوه؛ ده وری زیندانییه کان
 گیراوه. خۆ جوو لاندن، خه وتن، پالدانه وه، هه ستان، پۆیشتن، پێگه
 پیدراو نییه. نه وان بۆیان هه یه ته نیا جارێک بچه ناو ئاوده سته خانه ی
 ترینه که، بێ گومان له ژێر چاوه دیزیی سه ربازاندا. لاقی پیره ژنیک
 ئاوساوه، یه کێک که برینداره و ئازاری زۆره له ناوه پاسستی فاگۆن
 پاکشاوه، هه رچه ند سه رباز هه ول ده دهن، له زه وی هه لئاستی. مندال
 ده گرین، دایکان به زمانی خۆیان ده یانلاویننه وه. پیر و به سالآچو به
 زمانی خۆیان چه بیان دئ. یه کی لاو وهک نه وه ی هیچی به خه یالدا
 نه یهت، وهک بلێی نه و دوور ناخریتۆته وه و له ناو نه و فاگۆنه شدا نییه،
 به ئارامی به زمانی خۆی ستران ده لئ. نه م کۆچه نادیاره تاوه کوو
 که ی به رده وامه؟ ولات، نه و ولاته هه زنه ی که به شی هه موو که س
 ده کات، بۆچی ئاویه؟ بۆچی به رده وام ئالۆزاوه، وهک بلێی بوومه له رزه
 لئی دابیت، دیت و ده چیت؟ نه م لا و لا ده کات و ده له ریتۆته وه؟ بۆچی
 نه م ولاته ناتوانی وه کوو نه و چیا، شاخ، گرد، خه رهند، شیو، درهخت،
 دارستان، گۆم، چه م، ده شت، زه وی و زار، بیابان و که پر و ساباتانه
 ئارام بیت، سه قامگیر بیت، نه که ویت به ر شه پۆلی با و بۆرانی جفاکی و
 سیاسی؟ هۆکار چییه؟ هۆکار کیته؟ نه و سه ربازانه؟ نه م نه فسه ره که
 له ته نیشته ده رگا که لووتبه رزانه دانیشتووه؟ ژه نه پال؟ سوپا؟ پاشای
 کوژراو؟ نه وانه بۆ خۆیان؟ کئ؟ کئ؟... یان که س نا. له وانه یه نه و

هه موو کاره ساته تهنیا چاره نووس بئ، چاره نووسی ئه وان.
 شه و دادئ، هه تاو ده پوا، ئه ستیره ده رده که ون، لیڤه و له وئ ئاسمان
 دهنه خشین. ئه وان پشتیان، برپه ی پشتیان دیشئ. له یه کدی، له
 زارۆکه نوستوووه کان، له ئه ستیره ی دور، گه لیک دورو گه شاهه ده پوانن.
 مه گه ر ئه و ئه ستیرانه ئه ستیره کانی ئه وان نین؟ ئه ستیره کانی که ژ
 و کوستان، دۆل و چیا و هه لديره کانی خویان نین؟ ئیستا چاویان
 برپوه ته ئه ستیران و له کوستان، شیو و دۆل، چیا و خه رندان
 دور ده که ونه وه. بارته قای دوری ئه ستیره کان، ئه مان ئیستا دورن
 و ئه و ترینه ی به هوژه هوژ ده پوا هیشتا دورترین ده خاته وه.
 ئه وان که نگئ ده گه پینه وه ناو بۆنی ئاشنای کوستان، دۆل، چیا و
 هه لديران؟ نازانن. ئه فسه ر و سه رباز نایلین. که س، هیچ که س نازانئ.
 لئ ئه وان ده پۆن، له سه ر پئی ئاسنینی نادیار، بئ پیزانینی پۆژ، کات
 و زه مه نی گه رانه وه، ئه وان ده پۆن. ئه ستیره، ئه ستیره به زیاده به بووه کان
 دلیان ده گووشئ. مال و شوینیان دینته وه یادیان. ئاگری سووری
 کوانوووه کانیان، ئاوی لافاووه کانیان، به فری سپی چیاکانیان، هه وای
 خاوتی گوند و کوستانه کانیان، دووکه لی چایخانه و مه یخانه کانیان و
 هه وای شه هوته شه وانی پر ئه ستیره یان دینته وه یادیان. تهنیا هه ر
 ئه وهنده نا، ئه ستیره ی بئ ده نگ، ئارام، تاک و ته را، چاره نووسیان
 دینته وه یادیان.

خواردن دئ، ئه گه ر بکری پئ بلی خواردن. جگه له چه ند شتی
 سووک که پئیان بوو، هیچیان نه خواردوو. ئیستا سه رباز، خواردنیان
 ده ده نئ؛ سه روو پاروویه ک نانی وشک، ده ده نک زه یتوون و چایه کی
 سارده وه بوو له ناو پیاله یه کی گلیندا. و سه رباز هوشارییان ده ده نئ؛
 ده بئ به ته دبیر بن، تا به رناشتا ئیدی خۆراکێک نییه. ئه وان چ بلین؟
 هیچ، هیچ شتیک. له گه ل هاتنی نان و زه یتوون، قسه و باسیان، چه

چپ، دهم به یه کدا دان، کوخه و قرخه قرخیان ده بپردی. نان، نانه، چ گهرم چ سارد، چ نهرم چ وشک.

باز، لاقی پاستی که تزیوه، ده جولینتی، به شهرمه وه له مروفانه ده پوانتی، له جوولیهان، نان خواردنیان، پوو و پوخساریان. باشه نهم مروفه بیچاره و هه ژارانه که هیشتا نازانن نان بخون، به چ بویری و جه ساره تیک ده خوازن له به رانبهر ده ولت سر هه لبدن؟ به چ زانست، هیز و توانایه که وه، قسهی ده ولت به جی ناهینن و داوای شتی دی ده کهن؟ مه گهر نه وانه نازانن که ده ولت، سوپا ده توانتی نه وان، هه موویان، مال و مولکیان، شوین و ولاتیان، به خیرایی بروسکه یهک، به یه کجاری هه لبوه شینیتته وه و له گهل زهوی بیکاته یهک؟ مه گهر له نه زمونه کانیان دهرسیان وهرنه گرتوه؟ چه ندین جاران سهریان پان نه کراوه ته وه و سرکوت نه کراون؟ مه گهر ناگایان له نه زمونانه نییه؟ نهم هه ژار و نه زانانه کین که دهم ده بن بوی یه کیتی ولت، میللهت و ده ولت؟ باز ده بن نه وان بناسی، زور باش بیانناسی، نه، نهم مروفانهی که له پی لایان داوه، هه لخرپاون و بوونه ته داره ده سستی دوژمنانی دهره وه، قهت نه دیوه. له هه موو ژیانی خویدا نه جاریک هاتوته ولاتی نه وان، نه که سیشیان ده ناسی. لی له سر نه وان، نالوژی، ته شقه له و پیکدادانه کانیان گه لیک شتی خویندوته وه. له ناکا دیمیا باس و قسه، به رده وام له سر نه وان و کهسانی وهک نه وان بوو. نه وهش به شیککی نه وانه بوو له سر یه کیتی ولت و ده ولت، دوژمن و دوژمنایه تی، شه پ و پاراستن بوو. مه گهر نه و مروفانه هه ناواش یه کیک له هوکاره کانی هاتنی ژه نه پال سهردار و سوپا نه بوون؟ مه گهر نه وانهش له ناو نه و فرت و فیلانیهی له به رانبهر ده ولت ده گپرردان، نه بوون که ژه نه پاله کان به رده وام باسیان ده کرد؟ نیستا نه وان ده پون. حه قی خو یانه و موسته حه قی نه ون. دهرسیان پیویسته،

ئەدەب کردنیان پتویستە، ترس و شمشیر پتویستە، سیستم پتویستە. باز لە پەنجەرەو بە دەرهو دەپوانی؛ مانگ دەردەکەوئ، ئەو مانگە لە شەوانی تەنیایدا هەمیشە هەفال و هاو دەمی بوو، ئیستا لەم سەفەرە درێژەشدا دەبێتە هاوپی. هەفالیکی وەها دڵسۆز کە لە هەر دۆخێکدا، لە هەر هەستیێکدا و لە هەر جێگە و شوێنێکدا هەمیشە لەگەڵیەتی. باز لە دۆستی راستەقینەیی کە ئیستا لە ناو ئەستێراندا دەدرەوشێتەو، بە گەرمی دەپوانی. ئەو جوانییە، قەشەنگییە، ئەو دوروییە، بە هەستیاری و زویر بوونیێک کە هی دوروییە! «هەرەک شیریکی کەوانی تیزێ لە کێلان دەرھاتووە»، باز شانە ماندووەکە لە دەرهو، بێر دەکاتەو، «شیریکی تیز کە شەوق دەداتەو، کە هەستی پێز و پێزداری، سام و ترس، سەردانەواندن و حورمەت پێک دینێ، کە هیما ی هیز و قووەت، حەق و دادە...» لە ناو هەموو ئەستێراند، مانگ، ئارام، قورس، زوڵال، کشاو، لە هەموو ئەستێران مەزنتەر، جوانتر و بەهیزتر دەدرەوشێتەو. مانگ؛ پووناکیی شەوانی نەرم و گەرم؛ سەرداری ئەستێران، تاریکی و شەوان؛ پێهەری پێواران، کۆچبەرەن، فەرماندە و فەرماندارەکان؛ پاسەوانی دار و دارستان، شاخ و چیا، دەشت و گوند، جفات و شار، مۆفایەتی و مۆفەکان؛ شەوقی وڵاتی مەزنی بێکۆتایی کە هەمیشە لە سەر پێ دەمیێتەو و بەهیز دەبێ. مانگ؛ لەوێ، لە دور ئەوەندە بێ دەنگە کە سەدای بەهیزی دەنگەکان لە دڵ و مۆشی مۆفەکاندا پێک دینت.

لەشی باز خاوەن بۆتەو، چاوەکانی دەبەستێن.

لێ ترین دەپوا، جوغرافیای بەرفەر* و بێ سەرۆبەر، سروشتی بێکۆتایی، ناوچە و هەرمەکانی وڵاتی مەزن دەگرێتە بەر و دەپوا، قورس قورس دەپوا. ئێوارە دەبێتە شو، شو دەبێتە بیان، بیان

دەبیتە نیوہ پۆ، نیوہ پۆ دەگاتەو ئیوارە. تریڤن ھەر بەو ھووشە ھووشە، بە گفە گف، دەپوا. ھەوای ساردی ولاتی چیا دەگوپدری بۆ ھەوای فینکی ناوچەکانی دیکە ولاتی مەزن. ھەوای فینک دەگوپدری بۆ ھەوای نەرم، ھەوای نەرم دەگوپدری بۆ ھەوای گەرم و ھەوای گەرمیش دەگاتە گەرمای کولاندن، لێ تریڤن دووگەل لە پاش خۆی بەردەدا، دەجمێ و دەپوا. «ھۆ تریڤن، ھۆ مأل کاول، ھۆ تریڤنۆ، پێگەت بەرەو کوپپە؟ لۆ تریڤن، ھۆ... نیستا لە دووھەم ئیوارە کۆچدا، کە ھەتاو دیسان بە پەنگیکە مەیلەو سوور، نارام، بێکەم و کوپی ئاوا دەبێ». ئەو لاوەی کە بە زمانی گەوناری باو و باپیران بەردەوام سترانی دەگوت، بە شیوەی ئاوازی باو و باپیران سترانی تریڤن دەلێتەو، «نازار و ئیشی دلێ من، ھۆ تریڤن، مل کزی و ھەژاری من، ھۆ تریڤن، دە بلێ، دەخیلی ئەو بەختەت بێ، دە بلێ...».

کۆچبەرەکان بێزارن، نە توانایان ماوہ و نە سەبر، نە خواستی پەیفین و قسە کردن. لە لاوی ستران بێژ و چەند پیر و بەسالچوو کە دەنالێتن و منداڵەکانیان زیاتر، ئیدی کەس دەنگی لێوہ نایە. پوخساری ئەسمەریان کە بە تیشکی کوتایی ھەتاو کە لە پەنجەرە مەزنەکانەوہ دەگەنە ژوور، دەبریقێتەو، شەلالی ئارەقەییە. دلۆپی ئارەقە لە سەر تەویڵ و ناوچەوان، چەناگە و گەردنیا دەبریقێتەو. پوخساریان لاواز بوو، لەشیان سست و خاو بوو. جەستەیان بێج بوو و تەزیوہ و زگ برسین. لێ مأل وێرانی ھەرە دژوار و گەورە ئەوہ کە تینوون، تینوو، یەكجار تینوو. تا نیستا بە درێژای پێگە ھەركامەیان تەنیا دوو پەرداخ ئاویان خواردووتەو. پەرداخیکێ دیش تا تاویکی تر دیت، بەلام نەك پەرداخ و پیالە کە سەتل و دۆلچەش دادی تینوویەتیان نادات و نایشکێتن. لێو، دەم و قورگیان وشکە. ئیدی تیفیشیان نەماوہ کە تۆزقائێ قورگیانی پێ تەپ بکەن. ئاوا، تاسەیک ئاوا، دلۆپیک

ټاو، قومېک ټاو... ټاو... دوتيا دسوتوت، ژوروی فاگونه که دسوتوت و ده کولت. جل و بهرگی گهرميان داکه ندووه، شتی زیاده يان دانه به دانه له خو کردوته وه، تنيا کراسيکيان له بهر دا ماوه. به لام گهرمه، په کجار گهرمه، ئیدی نه بلندي و شاخېک، نه باخ و بيستانېک، نه دار و دره ختيک، نه ټاو و چه ميکيش له و در و ده شته ديار نييه. تنيا زه وييه کی بژي که س نه کيل که شه پلان ده دا دياره. ټاو، کوا ټاوی جوگه و گول، چه م و لافاوه کانيان؟ کوا ټو ټاوه فينکه ی کاني، پوويار و قاميشه کانيان؟ کوا ده نگه کانيان؟ ټاو، ټوه نده ی لاگو يليک، مشتېک... له ټاوی مه ند، پنگاو... چي ده بټ با بيټ، که ميک ټاو... ټو مړوځه زيندووه چيايانه، ئيستا خاو بوونه ته وه، چما له سهره مهرگدان. له وانه يه بلتي له سهر خو چوون. له دهنگي ناله نال و له دهنگي نانا سايي ستران به ولاوه، دهنگيک ده رنایه؛ ټوان بوونه ته مردووی زيندوو.

باز به سهر پتوه له بهر درگا لاقی ده جو ليټن. ټو يش ژاکه تی ناسکی سهر بازي داکه ندووه، قوچه کاني کراسه خاكيه که ی که هميشه به ستراون، تا سهر سينگ کراوه ته وه. دلوي ټاره قه له ناو مووی په شې سنگيه وه بهر و خوار ده بنه وه. بن ه نكلي، بهر زگی و ناو پانه کانيش ش لالې ټاره قه بووه. باز، بيزاره، له گهرمای هه وای پيس و قورسي فاگون، له و مړوځه بټ سوود و بټ که لکانه، له دهنگي ټو لاوه جه رده يه، له زمانه هيچ و پوچه که يان بيزاره. به لام ناتوان بي زاريه که ی دره بېرټ. نابټ، له گه ل بنه ما کاني کارگېرې و بهر پرسيار ټيټيه که ی نايه ته وه. لټ باز له گه ل ټوان ناپه يشي، له گه ليان ټيکه ل نابټ، ناچېته ناويان، به تنيا له بهر درگا به لټ و رد بوونه وه سهيريان ده کات. به لټ، باز خوی ده گه يه نيټه قولايی دلی ټوان و ټيده گات له قولايی تاريخی دلياندا چي هيه.

یه کێکیان که له سووچی دواوهی فاگۆن دانیشتوو، ههڵدهستێ، دیت و به پێزهوه ههر دوو دهست له سهر يهك له بهر دهم باز پادهوهستێ. باز ئارهقهی ئاوچهوانی دهسپێ، بێ دهنگ لهو پیاوه درێژه، باریکه چاو گرده سمیل باریکه دهپوانێ، لهو پیاوهی که کهمیک سهری خۆی کز کردوو، دهنگیک دهرنایه، ئهو پادهوهستێ. باز به توپهیهوه دهلێ «چییه؟» پیاوه که کهمیک خۆی کۆ دهکاتهوه و به شهرمنی به زمانی باز دهلێ «ئاو» ستوانی به پێز... کهمیک ئاو... بۆ من نا، بۆ خێزانه کهم که خهريکه مندالی دهبن... ئهو دووگیانه... ئهو زۆر قورسه، له بهر ئهو منداله، له ناوهوه دهکوێ... ئهمپۆ، سبهی... ههر ئهوهندهی کهمیک ئاو...» قسهی نیوهچلی پیاوه که له وریایهوه، زاراوهی وەک زاراوهی ئهوانی دی خراپ و لێک ترازاه. کراس و پانتۆلی له بهردایه. له پاوهستانه که یهوه دیاره که ئهم پیاوه خوێندهواره. باز به دهنگیکی نه مترلێیده پرسێ: «نیشی تو چییه؟ بۆچی له ناو نه مانه دای؟»

«پاریزه، پاریزه ری... نازانم... وا دیاره ههله یهک پوویداوه» پیاوه که شه لاله ئارهقه، بێ ئهوهی بجوێ، نیوهی قسهکانی دهخواتهوه و دهلێ و به پارانهوه و تکاوه له باز دهپوانێ. باز به چهند قسهی کورت سهربازه کهی ته نیشتی ده نێرته چیشتهخانه تا دهفریک ئاو بێنیت و پیاوه کهش به رهو دوا ده نێرتهوه سووچه کهی خۆی. ژيان له ترین و فاگونی سێیه م ئهوهنده زیز بهردهوام ده بێ ده لێی ههنگاو به ههنگاو به رهو مه رگ ده پوات، - تاوه کوو بگهینه دوا بێن ههنگای ئهم سهفه ره؛ پاش نیوه پۆی پۆی سێیه مه. سێ پۆز و دوو شهو به سهر کۆچدا تیده په پێ. کهس له کۆچه ران نه مردوو له که سیش ساخ نه ماوه. نیوه مردوو، به هه موو حالهت، تایبه ته ندی و لایه نی کهسانی نیوه مردوو له ترین داده به زن. ئهوان گه یشتوو نه ته کۆتایی سهفه ر و

سەرەتای ژيانى نوڧى تاراوگە، گەشتونەتە شوڧنى نوڧى ژيانىان لە ولاتى غەربىيى. دواى قىرپە، فەرمان و قسەى ئەفسەران، يەكەم شت كە بەخىرەتنيان دەكات، هەتاو و پووناكى و شەوقى پووناكيە. هەموو جىگەيەك خۆرە، دونيا لە ناو خۆرەتاودا بەردەبىتەو، دەر و دەشت گرمۆلەى ناو خۆرەتاو. شەوقىكى تىژ و بەهيزى نەبينراو چاويان دەگرىت. دواى ماوەيەكى درىژ دەتوانن چاوەكانيان بكەنەو و سەيرى دەور و بەرى خۇيان، ولاتە نوڧەكيان بكەن. بۆ دەور و پشتى خۇيان دەپوانن، دەگەپنەو و لە يەكدى دەپوانن و ديسان سەيرى دەر و دەشت دەكەن و گەرمایەكى توند بەر جەستەيان دەكەويت. جەستەيان دەهەئى، دل و مېشكيان دەگوشرئ، پىر و بەسالچووكانيان لە سەر ئەژنۆ دادەنەنە سەر زەوى. نا، نەك زەوى، سەر لم.

بەئى، لە، لم و خىز، بە تەنيا لم و خىز. تا چاوبەر دەكات و ئاسمان ديارە لە، تەنيا لم، لەمىكى زەرد كە قەتيان نەديو، لەمىكى گەرمى سنوورى كە تەنيا لە چىرۆكەكاندا بىستويانە. بيايانىكى بىنكۆتايى لە پىش چاويان شەپۆلانىەتى. نە خاك، شىناى، زەوى، باخ، باخچە، بىستان، نە دار، دەو، رەگ و پىشە، نە گول، چەم، پووبار، لافاو، جۆگە، پەنگاو، كانى و بىر، نە دەرياش. نا هېچ شتىك، لە لم زياتر هېچ شتىك نىيە؛ هەموو ئەو شتانەى ئەمان لەگەلى و تىيدا هاتنە دونيا و گەورە بوون، نين. ئەوانە هەموو لە ولاتەكيان بەجئ مان. سىبەرى قەلا كەوناراكان كە لە سەر لووتكەى چيا و كەنارى پووبارەكان درووست كراون، دالە و شاراوەيى ئەشكەوت و موغارەكانيان لە قوولايى شيو و خەرنەدەكاندا، فېنكاىى كوڧستانە بلەندە سەرسەوزەكانيان كە بە رەشمالان نەخشىنراون، حىزورى زيارەتگاي ئايىنىي بەجئماو لە هەزاران سال پىشەو، گەورەيى پردە مېژووييەكانيان كە لە سەر ناو و لافاو، پىگەى ولاتى سەخلەت دەگەيەننەتە يەكدى، لە دوور، زۆر دوور

بهجی مان، پوچ و گیانیان، ژیانیان له ولاتهکیان مایه وه. هاتنه ولاتی بیابان و لم. ئیستا تیدهگن؛ دوور خراونه ته وه بۆ ولاتی چۆل و ونبور تاوه کوو دئ زیاتریش ون ده بن. نه گینا نه ولاتهی که ته نیا له لم پتک هاتوه، نه و گهرمایه ی نه ته نیا له ش و جهسته، که پوچ و میشکیش سیس دهکات، نه و پوناکیه ی که نهک وهک پوناکیه که ی خویانه و به تیشکی خۆی ههست و سۆزی مرقه کان ده کوژئ، دئ ببیته ولاتی نوئی نهوان، ده بیته ولاتی ته نیاییان، تیکپوو خان و ون بوونیان. نهوان ئیستا تیدهگن؛ نه و ولاته بئ دهنگه، بئ ناوه، بئ سیبه ره، بئ دره خته، بئ ژیان ده بیته ولاتی مهرگیان. له کوپوه تا کوئ؟! له باکووره وه تا نیره، کوژیی ولاتی مه زن، کوتایی دنیا و ژیان.

چاره؟ چاره نییه. نهوان هه ره به و جوړه هه ندیکیان له سه ره لم، هه ندیک به پیوه، به سه دان کهس له ولاتی بئ کوتایی لم ده پوانن. شنه یه کی سووکی باشوور ده دا له پوخساری ماتیان. لئ بایش، له بای لای خویان ناچیت؛ گهرمه، هه ناسه یان له به ره ده بپئ. گهرما، گهرمای هه تاو، پوو ناکی، لم و با نهوان ده سوتینن، جهسته یان، دلیان ده کوڵینن، ئاره قه یان ده کوڵینن و هیژ و توانای دوا یان نه وه نده ی ماوه، لییان ده ستینن. هه ندیک ژن و پیره ژنیان، له سه ره لمی سووتاو، له سه ره چۆک دانیشتون، ماتماو و له ش و گهردن ئاره قاوی، پوخسار تره کاو، لیو قه شاو، ماندوو، تینوو، برسی، ده گرین و به زمانی خویان، به ده نگیکی زیری شینگیرانه، ده نرکینن، «بۆچی؟ هه ی لۆ چاره نووسی به قورچوو بۆچی؟ مه گه ره مردن له مه باشته نه بوو؟ مه گه ره به زیندوو یی بیانخستینایه ته گۆری ساردی ولاتی کوستانان، له م گۆره گهرمه باشته نه بوو؟»

نه مروف و ئافرینراویک، نه بالدار و بالنده یه ک. له سه ریاز و نه فسه ره به ولاره هه یچ شتیک له زهوی و ئاسماندا دیار نییه. نه فسه ره و

سەرباز، ديسان ئەوان بە پىز دەگەن و پىز بە پىز بە پىيان لە دوا
وېستگى وېزانى ترين دوريان دەخەنەو. لەو گەرمای دۆزەخەدا پاش
ماوەیەك، دواى گەردىكى لە لم پىك هاتوو، چەند دارىك كە كۆچەر لە
ژيانى خۆياندا نەياندىو و خانووى تەنكە، دەردەكەون. خانوویەك لە
تەنكە، دوو، پىنچ، دە، بیست، پەنجا، سەد... و سەرباز نەگەرچى نە
ئەوئەندەى لمیش بن، لە پىش پاش و دەور و بەرى خانووە تەنكە و
تەختەییەكان دیارن. ئەو كە پرانە، مائە نوێیەكانى ئەمانە. ئەوان دەبى
لێرە، لە ناو لمى مردوو، ولاتى مردودا، بژین.

بەلام لە سەرەتای ژيانى مردودا، ژيانىكى نوێى زیندوو هەیه؛
دانەیهك لە قارەمانەكانى پومەنكەمان پاش ژماردن، سپاردن و جىگىر
بوونى كۆچەرەن، پۆزى دواتر، پاش سەرمای شەوى بیابان و پىش
گەرمای پۆز، بەرەبەیان، كاتىك باز و ئەفسەرەكانى دى لە بارەگای
ئەفسەرەن دینه دەرتاوەكوو پىكەون و بگەپنەو، باز لە بەر
دەرگاىەكى بچووكى بارەگاىەك، ئەو پیاو سەمىل بارىكە پارێزەرەكە
دەبینن. پارێزەر سەلۆ لە باز دەكات. باز وەلامى دەداتەو، كەمىك لە
دەستەى ئەفسەرەن جودا دەبیتەو و بەرەو پارێزەر دیت. بى ئەوێ
هیچ نىگاىەكى دیار بە پوخسارىو دیار بىت، باز لە حالى پارێزەر
و ژنەكەى دەپرسن. پارێزەر بە دەم بزرەو دەلێ: «خەو نەچووەتە
چاوى ئێمە و خزمەكانمان... منداڵەكەمان لە دایك بوو»، «ناكرى
هیاو لە بەزەبى خودا بپەردىت، مەرف نازانى چى لە پىگەبەتى...
كچىكمان بوو» باز چى بلێ تەنیا لە بىلبىەى چاوانیدا تروسكەیهكى
خۆشحالى هەیه، سەرى دەلقىنن. «فەرموو، وەرە ژوورەو». پارێزەر
بى ئەوێ چاوەروانى وەلامىك بىت و دەلێ و خۆى دەكیشیتە كەنار تا
باز بىتە ژوورەو. ناو خانووەكە لە چىشتخانە و ژوورىكى بچووك پىك
دیت، پووناكە. ژنى پارێزەر لە سەر تەختىك لە سووچەكە، پاكشاو و

شیر ده داته منداله تازه له دایک بووه که . که چاوی به باز ده که وئ،
خوی و لانکه که پرووده کاته لایه کی دی تاوه کوو باز سینگی نه بینئ .
پاریزهر ده چیتته لای خیزانه که ی و منداله که ی به نارامی لئ وهرده گریئ
و ده یهینئ نیشانی بازی ده دات .

باز هیران و مات له مندالی باوه شی باوک ده پوانئ؛ مندالیک،
په ریه کی جوان... چاوه بچکوله کانی هیشتا باش نه پشکوتوون،
پوخساری بچوکی خپی پووناک، لووتی وهک لووتی که رویشکیک
ده له رزئ، ده سته بچوکه کانی ده جوولن، په نجه و نه نگوستی یاری
ده که ن، بونیکی گهرم و ترشای تایبه تی که باز هرگیز نه بییستوه،
لئ دی. باز نه نگوستی گهره ی ده سستی پاستی ده داته ده سستی، مندال
به ده سستی چه پی که له مه چه کیدا نیشانه یه کی په شی بچوکی پتوه یه،
نپه نجه ی باز توند ده گریئ .

به لئ نه و منداله کوتره .

به لی به سهرهاتی کوتر ناوا ده ست پیده کات .

شایی

به سهرهاتی کۆتر که خۆی دواتر له دایک و باوکییه وه دانه به دانه
 لییان ئاگادار ده بیئت، وه ها دهست پیده کات. به ولاتی غیرییی مه رگ.
 به هه تار و گه رما. به لم و بیابان.
 باز؛ مندالی مه رگ.
 کۆتر؛ مندالی دورخستنه وه و شار به ده ری.

ئێستا؟

ئێستاش ئێمه ده گه پێینه وه بۆ شاری گه وری پایتهختی ولاتی
 گه وری، شوینی ژنه پال سهر دار. تا ئێستا ئێمه به سهرهاتی به کۆمه لمان
 ده گێت پایه وه، ئێستا پوو له که سه کان ده که یین و ده گه پێینه وه بۆ دلی ولات
 و ده چینه هۆلی ئه فسه ران و که میکی دی له باز نزیک ده بیینه وه. ئه مپۆ
 ئیواره یه کی سامالی پاییزێکه، و باز هاوسه رگیری ده کات. ئه مپۆ به سه ر
 پۆژه سه ره تاییه کانی کوده تا، کۆچ و هات و چووی چر و پر دا ده سال
 تیپه ریوه. باز که له و پۆژانه دا وه ک ستوانیک دهستی به ژانی ئه فسه ری
 کرد بوو، ئێستا بووه به سه ره نه گێکی ناودار. باز بلند و پایه به رز بووه،
 پله و ده ره جه کانی زیادیان کردووه، داهاشی زیاتر بووه. له هه مووشی
 گرینگتر، باز به شیک له خه ون و خه یاله کانی هیناوه ته دی، ئه وه شی

ماوه دهیپنیتته دی. له نامانچ و مه بهسته کانی ژیانیدا، ههنگاو به ههنگاو سهرده کهوئ. ئەم ئیواره له هۆلی نهفسه‌ران له پایته‌ختی ولاتی مه‌زن، باز هه‌نگاوێکی نوێ هه‌لده‌گرێ و هاوسه‌رگیری ده‌کات. له‌گه‌ڵ کچێکی که‌مێک خرپن، قژ زه‌رد، که‌ردن که‌وه‌ر، چاوشین، جوان، و خه‌نده‌پوو- که‌ ئیتمه‌ پیتی ده‌لێین خانمی باز. هه‌ر نه‌وه‌نده؛ خانمی قژ زه‌ردی باز. ئیواره‌ ده‌ستی پێک‌دوو، که‌سانی بانگه‌یشت کراو که‌ هه‌موو نه‌فسه‌ر و خه‌زانه‌کانیان ده‌گرێته‌وه، هاتوون. هۆلی که‌رمی نه‌فسه‌ران، له‌ ناو پروناکیی کاره‌بادا ده‌دره‌وشیته‌وه. هه‌موو لایه‌کی هۆله‌که‌ به‌ وینه‌ و کاغه‌زی زێنه‌خش و نه‌ستیره‌ی زیوین خه‌ملێندراوه. ئۆرکیسترای سه‌ربازی که‌ به‌رده‌وام سه‌روودی سه‌ربازی ده‌ژهنی، ئیستا له‌ ته‌نیشته‌ شاتوی دانس و سه‌ما موسیقایه‌کی ئارام ده‌ژهنی. له‌ هۆلی مۆدێرن، چل میزی که‌وره و گرد به‌ گویره‌ی سیسته‌می شایی دانراوه. میز به‌ گشتی پر بون. میوانان به‌ جل و به‌رگی سفیلی خاویڤ و نوپوه له‌ پشت میزه‌کان دانیشتون و شیو و نانی ئیواره‌ ده‌خۆن.

بووک و زاوا، واتا باز و خانمی قژ زه‌رد که‌ ئیستا، پاش که‌میکی دی، کاتیک که‌ ماره‌ به‌ردا، ده‌بیته‌ خانمی باز، له‌ ده‌وری میزێکی بچووکتر له‌ ته‌نیشته‌ مه‌یدانی سه‌ما که‌میگ له‌ لای ئۆرکیستراکه‌وه، به‌ ته‌نیا خۆیان دانیشتون و نان ده‌خۆن.

هه‌موو شته‌واوه، هیچ که‌م و کوورپیه‌ک نییه‌. هۆلی پروناک و که‌رم، خواردن و خواردنه‌وه‌ی هه‌ره‌باش، باشترین ئۆرکیسترای هه‌موو نه‌رته‌ش، موسیقای نه‌رم و جوان، پاخستن و نه‌خشی جوان، کار و بارێکی باش و پێک‌هه‌ستنیکی پێک و پێک. میوانی به‌زاردی هه‌موو ولات، ئاهه‌نگ و به‌زمی بێ‌وینه، که‌رمایی و که‌یفخۆشی، رابواردن و هاوپییه‌تی... ئەم ئیواره‌ هه‌موو شته‌واوه. ته‌نیا که‌مییه‌که‌ هه‌یه؛ ژه‌نه‌پال سه‌ردار. ژه‌نه‌پال سه‌ردار نه‌هاتوه، لێ هه‌والی نارده‌وه که‌ شه‌و

درهنگان دیت. ژهنه پال سەرداریش دیت! باز خوشحاله. باز بهخته وەر، سەریڤند و سەرفرازه؛ به جۆش و به خرۆشه، باز لاپەرپه کی نوێ له ژیانیدا دهکاتهوه. ئەو ژيانى خۆى له گەڵ برازای ئەفسەرە سەمیل قیتەکه، که هەمیشە وەک باوکێک خاوەندارێتى له باز کردووه، دهکاته یەک. لەم ئێواره به دواوه، ئیدی ناو، بەژن و بالا، تام و پەنگ، هەستان و دانیشتنێکی دیش له ناو لاپەرپه ی ژيانى بازدا دەبێ. ژيانى ئەو ئیدی دەبێتە ژيانى دوو کەس.

باز تاقمێک جلی پەشى له بەردایه، کراسێکی سپى و بۆینباخێکی سوورى خال خال. پێلاره نوێیه پەشەکانى دەدهروشینەوه. پوخسارى و پيشى تاشراوى شەوق دەداتەوه. بیلبلێی چاوه بچکۆلهکانى دەبريقيتهوه. بووک له جل و بەرگی سپى بووکیندا له پال باز دانیشتووه، له ژێر چاوهوه، به بزه له باز و دەور و بەر دەپوانی. تەمەنى زیاتر له بیست و یەک و بیست و دوو نییه. بازیش گەشتۆته سى. سەرەتای ژيانى ئەفسەرى، پۆزانی غەددار، سالانى فێریوون بەسەر چوون. ئیستا باز، ئەفسەریکی زانا، تێگەشتوو، جێی باوه و خواوهن بەرپرسارێتییه. ئیستا باز ئیدی شاگرد و بەردهست نیه، وهستايه، و ئیستا له پۆزان و تەمەنى کامل بووندا هاوسەرگیری دهکات.

باز له بهر خوشحالی، جۆش و خرۆش و ماندوویهتیى چەند پۆزه ی ئامادهکاریى ئاهەنگ و شاییهکه، ناتوانی به باشى نانهکەى بخوات، جارجاره پله گۆشتیک دهخاته دەمییهوه و هیدی هیدی دهیجۆی و قوتی دەدات. سەیری دەور و بەرى خۆى دهکات و بیر دهکاتهوه، ئەو کەسانەى لێیان گێژاونهتەوه، ئەفسەر و کەسایهتیى ئەرتەش و دەولەتن. ژهنه پال، فەرماندار، ئەمیر، نهقیب و ئەفسەرى هەلبژاردەن که هاتوون. له ناو ئەواندا ئەمیر، فەرماندار و سەربازەکانى بازیش هەن، هاتنى

* له شیوهزاری موکریانى به مانای بانگهێشت کردن دیت.

نهوان شستیک نیشان دهدات؛ باز سرکه وتوو بووه، باز سرده که ویت. له سررووی مهیدانی سه مادا، له ژور سرری ژورکیسترا به پیتی مهن و زهر له سر قوماشیکی سووری پان و دریز نووسراوه؛ «پیرۆز بیّت». به لئ، پیرۆز بیّت... کوپه هه تیو، که سی بیکه س لیت پیرۆز بیّت. باز بیر ده کاته وه. نه نووسراوه هیمای نه وهیه که باز نه ندامیکی بژارده ی خیزانیکی مهن، واتا نه رته شه. و له سررووی جاوئی سوور و زهر دیش، وینه یه کی گه وره ی ژهنه پال سهردار که به دهستی هونه رهنه ندیک کیشراوه، هه لواسراوه. ژهنه پال سهردار له وینه به چاوی چاوه دیران، به نیگای تیژی، به سمیلی بۆقی، له هۆل و له باز ده پوانی. ژهنه پال سهردار، ولاتپاریزی ههره مهن، پزگاریده ری ولات، پیر و سهرداری میلله ت؛ فه رمانده ی گه وره، سه رمایه ی ولات، ده ولته ت و میلله ت. ژهنه پال سهردار؛ باوکی مینوکی باز؛ نه ستیره و مانگی شه وانی؛ هه تاوی پۆژانی، پیریه ری ژانی. و ژهنه پال سهردار دیت و شهرف ده به خشیته نه و شاییه که...

به لئ، لاپه ریه کی نوئ... باز هه موو شستیکی کرد، هه موو داخواییه کانی جیبه جی کرد، هه موو خه ون و خه یاله کانی یه ک به یه ک هینایه دی. ئیستا لاپه ریه کی نوئ هه لده دریته وه. نا، هه لئاندریته وه، یه کی نوئ به و لاپه رانه ی تا ئیستا ژیاوه، زیاد ده بیّت. لاپه ریه ی چی؟ لاپه ریه کانی ژانی نۆن؛ لاپه ریه ی سه ریازی و نه فسه ری، لاپه ریه ی هاوپیته ی و دوستانیه تی، لاپه ریه ی گه مه و خو شحالی، لاپه ریه ی خو اردن و خو اردنه وه، لاپه ریه ی ژانی جفاکی و کۆمه لایه تی، لاپه ریه ی عه گیدی و قاره مانیتی... لئ نه ی [لاپه ریه ی] نوئ؟ نه وی نوئ له چی زیاد ده بیّت؛ کچ و ژن، له لاپه ریه ی کچان و ژنان. له لاپه ریه ی ههره گرنگ، ههره ره نگینی ژانی. له پۆژانی تاریکی، مندالی و لاویدا، زیاترین خه ون و خه یاله کانی له

مه پ کچ و ژن بون. ژن، هه میسه پیش هه موو شتیك؛ دایکیکی دلگهرم، دلپاک و دلسۆز بوو که ئامیزی خۆی بۆ بکردایه ته وه، بانگی کردبا، له ئامیزی گرتبا و له ناو سینهیدا بیجه واندایه ته وه. ئه وه به ههستی، هۆشی، میشک و ژيانی، دایکیکی دهویست. دواپیش، خوشکیك، باجییهك، هه والێك، یاریك و خۆشهویستیك. بهلام ژن. بۆ ئه وه، بۆ پیاوه تییه که ی که وشیار ده بۆوه، بۆ ژيانی پیاوه تی، دونیای پیاوه تییه که ی، ژن پتویست بوو. سالانی ئاکادیمیای سهربازی سالانی سووتان و ئازاری خه یالی کچ و ژنان بوو؛ سالانی غه دداری به خه بهر هاتنه وه ی جهسته، سالانی ویستی بئ کۆتای کچ و ژن، به ئێ ئه وه سالانه، سالانی سهرفرازی، سهر بێندی و سهرکه وتنیش بوون. باز له و سالانه دا بوو به باز. ئه وه سالانه، پێگه ی ئه مرۆ، ئه م ئیواره یان بۆ کرده وه. لێ له لایه کی دیش؛ شه وانی درێژی بئ نه ژماری ئه وه سالانه یه کجار سهخت بوون. هه ر شه وێکی به ته نیا ژیانیکێ دۆزهخ بوو. ئه وه شه وانه، شه وانی ساردی ته نیایی. ته مه نیکێ جوان، جهسته یه کی به هیز و شه وانی تاریک و به تال.. ژيانی ئاکادیمیای، ده ور و به ری باز و شه وانی، ته نیا هی پیاوان بوو. هاو پێیه کانی، ئه وه خوێندکارانه ی له گه ل ئه م ده یان خوێند، سه ر نه فسه ره کانی، مامۆستا و فه رمانداره کانی، چێشته خانه، خوێندنگا، هه مام، هۆلی خه و تن، هه موو پیاو بوون. بهلام ئه وه ژنی ده ویست، ژن، ژن...

له گه ل خه یالی ژن چاوه کانی ده چوووه خه وه، به خه ونی ژنان له خه و پاده بوو؛ قژی درێژیان، پوخساری کراوه یان، نیگای نه رم و گه رمیان، لیوانی شیرینتر له هه موو شیرینییه کی جیهان، گه ردنیان، گه ردنی به رزیان، سینگ و مه مکیان، گۆیی قاوه یی مه مکه کانیان، جۆره کانی سینگ و مه مک؛ گه وره، بچووک، داکه وتوو، داکشاو، خپ، زگ و به رزگیان، به ر زگ؛ دارستانیکێ بچووک که پتی وه ک که وان کشاوه یان ده نه خشانده، ده ور و به ری قله شه که یانی ده خه ملانده، په شایی به ر زگ،

ئاوەندی خەون و خەیاڵەکانی باز، ئەو شوێنەیی که فانتازیایەکانی بازی تیدا ون دەبوو، ئەو شوێنەیی که باز لە هەسره تیدا دەمەرد، پانی خەپ، لاقی وەك سەتوون و بەدەنی نەرم و گەومەرینی ژنان... ئەوانە هەموو لایەنی جوان و شوخ و شەنگی ژانی ئینسانی بوون. ئەوانە؛ ژن. ژن؛ هەبوونی باز، ژانی باز، باز بیرى لەوانە دەکرده وه، بەردهوام لە هەموو شوێنیک بە تاییەتی شەوان و نیوہ شەوان، دەستی لە ناولنگی، ئەنگوستی لە سەر «سەرلەندییەکی»، چار و نووقاو، بیرى لە لنگی جۆراوجۆری ژنان دەکرده وه. لنگی لە یەك دەکرده وه، سەیری ناو لنگ و دواتریش دەچوو ناویانە وه، سەرەتا ئەوەندەیی قامکێک، دواتریش ئەوەندەیی بستیک، دواى ئەوەش هەموو جەستەیی، هەموو بوونی. و ئەو کات ئەنگوست و دەستی تەپ دەبوون، تۆواى لێل لە نیوان قامک و پەنجەکانی دا بەپێ دەکەوت. جارێک، دوو جار، سێ جار، جاری واش بوو بە جارەن. پێش خەوتن، پێش هەستان، لە هەمام، لە ئاودەست، لە هەر شوێنیک که دەرەفتی هەبوایە، هەنگاو بە هەنگاوی ئاکادیمیای بە تۆواى بێپایانی باز ئاو درابوو.

پاش تەواو کردنی ئاکادیمیای و قوناغی خویندن، پێگە بو بە باز ئاوەلا بوو تاوەکوو بتوانی خەون و خەیاڵ و فانتازیایەکانی بخاتە بواری ژیانە وه. ئیدی کات، کاتی ئەزموون کردن، تام کردن و ژیان بوو. ئیدی دەیتوانی ئەسپی فانتازیایەکانی لە ناو مەیدانی شەهوەتدا غار بدات. ئەو ئاوەهای کرد؛ کچی ناسی، ژنی ناسی، بە بەدەن و جەستەکان ئاشنا بوو، دارستانی تاریکی جۆراوجۆری ناسی. جۆرەکانی مەمک، کون و قەلشی ناسی؛ چار و لێوی ناسی، دەنگ و ئاخ و ئالەیی تیکەلێ شەهوەتی ناسی. شەوانی سووتان و ئازاری دۆزەخ، بوون بە شەوانی بەهەشت. تەنیاپی تەواو بوو. شەوان ئیدی سارد و تەنیا نەبوون. هەمیشە، هەموو جار، هەر کات باز بیویستایە، دەیتوانی لە ناو چوار، پێنج یان شەش

کچ و ژندا، يه کيک هه لېژيټي و بانگي بکات. له هر چوار لای پایته خت، که باز له وي له قه رارگي بلندي ئه رتهش دهوامی دهکرد، دؤستی ژنی هه بوو. ئیستا کاتيک پارچه گوشتيک دهخاته ناو دهومی خوی و جامی باده دهباته سر لیوی، له ژنی پۆزانی داهاتوی دهپوانی، بیر له دؤست و هاوړپيانی پۆزانی پاږدوی دهکاته وه.

کچيکی قژ زهردی خویندکار هه بوو. بالابه رز، تازه پيگه يشتوو، پيکه وته و چاوشين. کاتيک کچه سر له ئیواران له زانکو دههاته دهر، باز، له وي، له بهر دهرگای مه زنی زانکو به جل و بهرگی سهربازيه وه چاوه پوانی شو ده بوو. کچه سواری ئۆتومبيله کي باز ده بوو و پيکه وه ئارام ئارام بهر و مالی باز ده چوون. مالی باز له که ناری پھویاری مه زنی ناوشار له گهړه کيکی سهریازی بوو. ئاپارتمانہ کانی شاروچکي سهریازی له دوازه نهؤمدا ساز کرابوو و ئاپارتمانہ کي بازيش له نهؤمی يازده بوو. ليتره وه هه موو شار؛ پھویاری نازه نين که له بهر تريفی مانگه شه و دهره وشايه وه، ئۆتومبيلي ناو شه قام و کۆلنان، گلپي بن ئه ژماری ناوشار، هر هه مووی ديار بوون. باز هه فتهی دوو جار کچهی ده ديت. هر جار که کچهی ده ديت کراس و ده رپيی ئاوريشمينی جوانی بو ده کړی. کاتيک ده گه يشته وه مال، باز ده مانچه و جل و بهرگی سهریازی داده کهد، جل و بهرگی کچه شی داده کهد، پووتی ده کرده وه و به دهستی خوی کراس و ده رپيی نوی پی ده پؤشا و دواتر به فؤدکای جين تونیک شه ويان ده ست پيده کرد. له و شه وانه دا باز بن سنوور دلخوش بوو؛ نه و جل و بهرگی له بهر کچه دهرده ميټنا، کراس و ده رپيی له بهر داده کهد و پووتی ده کرده وه و ليی ده پوانی، به دهققان، به خوله کان، به کاترميران. نه م کاره بازی ده ميټنايه جؤش، دلخوشي و شه هوه تيکی نه ناسراوی ده دايه و به سهرخوشييه وه جهستهی کچه و پاز و نهينيه کانی سر له نوچ که شف ده کرده وه. جار جارهش به مه و دايه کي

دریژ. و باز به تۆواوی خهستی خۆی، کچه و پاژ و نهینیه کانی و تهواوی جهستهی ناو ده دا.

پۆژیکیش باز له م هۆلهی که ئیستا تییداین ژنیکسی مامناوهندی په شتالهی ناسی. ژنه له گه ل چه ندیکسی دی له سه ر میژیکسی دوور دانیشتبوون، سه ر له ئیواره بوو، باز له دهوام گه پابۆوه، لیتره به ته نیا له بهر په نجه ره گه وره کهی نزیک باخچه دانیشتبوو، له داره کانی ناو باخچهی ده پوانی و فۆدکایه کی ساردی لیمۆنی ده خواره وه. وا دیار بوو که ژنه پیشتی نه می دیبوو. چونکه کاتیگ چاوی به ژنه کهوت، چاوه پر له که کانی ژنه له باز بوو. به نیگایه کی هه وه سبازانه، به چاوی پر بزه و نیگای داواکاره وه. بازیش که سه ری نه سپی خۆی شل کردبوو و به شوین نیچیره وه بوو، نه م ده رفه تهی له ده ست نه دا، نه جامی نه م نیگا و چاو تیبرپینانه دیار بوو؛ نه وان بوون به دۆست. ژن له کاری خۆیدا وه ستا بوو، له شه وانی زۆپنه خشی پایته خشی ولاتی مه زندا، ده ست، نه نگوست و زمانی ژنه، هه موو جهستهی پینه گه یشتووی بازی ده ست به ده ست، بست به بست په روه رده کرد. په نجهی ژنه بوونه مه ره م، زمانی بوونه ده رمان و به ده نی تۆژی خپی بووه کانی نا لهی شه هوه ت. باز که هیشتا له هونه ری نه شق و ئاشقیدا به رده ست و شاگرد بوو، به گه مه و گالته و یاریی ژنی زانا و خاوه ن نه زموون له ماوه یه کی کورتدا بووه وه ستا. به ئی، ژنه ده یزانی چ ده کا؛ نه، باز، هه موو گیانی باز، گیان و پۆخی بازی پاده کی شایه ده روونی خۆی و نه یده هیشت دلوپیک تۆواوی باز به فیرو بچیت. باز که به رده وام خه ریکی ئاودیتری کردنی ده ر و ده شت بوو، ئیدی بیوه نه سیری ژنه؛ ژنه هه موو تۆواوه کهی قووت ده دا. سه ره تا هه فتهی جاریک یه کیان ده دیت، دواتر بوو به دوو جار، دواتریش سه و کاتیگ هات که ئیدی ژنه به هه ر شیوه یه ک بوویت هه موو شه و ده هاته مانی باز. کاتیگ ده نگی زه نگی ماله که دوو

جاران تیز له سهر يهک لیده در، نه و کات باز ده یزانی که ژنه له بهر ده رگایه. «نه ز هاتووم نه فسه ره قاره مانه که م بخوم»، ژنه وای ده گوت و بئ نه وهی شتیکی زیده تر بلئی دهستی به کاری خوی ده کرد. پاش ماوه یهک ژنه هاوړپیه کی خوی که که میک له خوی کورتتر و خړتر بوو، له گه ل خو هینا. نیواړه یهک کاتیک باز ده رگای کرده وه دوو ژن له بهر ده رگا بوون. «نیمه هاتوون نه فسه ره قاره مانه که مان بخوین»، ژنه وای وت و هر دوو هاتنه ماله وه. نه وان بوونه دوو ژن. دوو ژنی لیزان له کار و باری خویان. باز هیچ لارییه کی له مه نه بوو؛ نه و خوی و جهسته ی خوی ته سلیمی ده ست و په نجه و زمانی ژنه هونه رهنده کان کرد. نه و له نامیزی ژنه کاند له هوش خوی ده چوو و ده که وته ناو خه وی قوول. پاش سال و نیویک کاتیک باز به بیانوی هندیک کاری نه پنی چوه ولاتی ده ریایی ولاتی مه زن، باز له خه وی نه رم، گهرم و قوول وه خه بهر هات. لئ خه ویکی خراپ نه بوو به لکورو وهک نه و نیواړه، خه ویکی گه ش بوو!

جاریکی دیکه ش باز دیسان له گه ل کچیکي بالابه رزی خویندکار ناشنا بوو، کچیکي نه سمه ری پیک و پیک، خه لکی ولاتی چیا، سه ره پای نه وهی خویندکاریش بوو نه بده زانی به زمانی باز په یقن و به له هجه وشپوه زاریکی تیکه ل و پیکه ل قسه ی ده کرد. به لام سترانه کان یه کچار خوش بوون. نه و له ناو نوینه شپړزه که ی بازدا به پووتی داده نیش و گوزانیی بؤ باز ده چپی. بازیش جاریک جگه ره له سه ر لئو و جاریکیش قه ده حی فودکا به ده ست، ده میک له نامیزی کچه دا و هندیج جاریش پاکشاو له سه ر جئ، گوپی لیده گرت. گوزانیی ساده و شاد، نه وی که یفخوش ده کرد. کچه هه ژار بوو، به بؤرسیه ی ده ولت ده یخویند، بؤیه ش باز ناوه ناوه بریک پاره ی ده دایه. له ماوه یه کی کورتدا، کچه به هه موو شپوه یهک، به هه موو شتیکیه وه وابهسته و گریندراوی باز بوو.

باز حەزی له هەرچی بوویه، بیرى له چى بکردایه تهوه، چ شتیکی له خه یالدا بوویه، له گه‌ل کچه دهیکرد. نهوهی که باز ژوری پس خۆش بوو، وابسته بوونی کچه که بوو. باز جارێک کچهی سەر و بن دهکرد، جارێک له سەر پشت، پووت دهیخه‌واند، دهست و پیتی به ئاسنی تهختی نووستنه‌که وه گرێده‌دا و هه‌موو شتیکی له گه‌ل دهکرد. پاش ماوه‌یه‌ک کچه خۆشی فیری ئه‌و گه‌مه و یاریانه بوو؛ ئیدی کچه خۆی ده‌چووه ژووری نووستن، خۆی پووت ده‌کرده‌وه، له سەر تهخته‌که‌ی باز پاده‌کشا، دهستی درێژ ده‌کرده‌وه و چاوه‌پوانی باز ده‌بوو.

ئه‌م ماجه‌راش نه‌وه‌نده‌ی سالتیک به‌رده‌وام بوو. تاوه‌کوو کچه له به‌ر هه‌ژاری دهستی له خۆیندن هه‌لگرت و گه‌پایه‌وه بۆ ولاتی خۆی.

کچ و ژن... هیشتا چه‌ندین کچ و ژنی دی...

به‌لام له ناو هه‌موو نه‌وانه‌دا، هێ هه‌ره د‌ل‌دار، پ‌ر‌ن‌رخ و ه‌ی‌ژا، نه‌وه‌ی پ‌و‌وس‌پ‌ی خانه‌که‌ی پایته‌خت بوو. باز پیتی ده‌گوت «ماده‌ر». ماده‌ر؛ قه‌له‌و، خ‌پ‌، بالابه‌رز و سینگى مه‌زن، پ‌ان‌ پ‌ان، نوکته‌زان و گه‌رم، و نه‌رم و قوول. هه‌میشه چار و لیو و ده‌می سووراو و ماتیک کراو. سه‌ره‌تای یه‌که‌م سالی ئاکادیمیا، له کۆتایی هه‌فته‌یه‌کدا، کاتیک باز له گه‌ل هاو‌پ‌یکانی ئاکادیمیا ده‌هاتنه ناو شار، باز له پ‌و‌وس‌پ‌ی خانه به ماده‌ر ئاشنا بوو. باز و هاو‌پ‌یکانی به جل و به‌رگی فه‌رمیه‌وه هاتبوونه ناو شار. باز نه‌ خاوه‌نی جل و به‌رگی مه‌ده‌نی بوو نه‌ پاره‌یه‌کی ژۆریش. ل‌ئ‌ هاو‌پ‌یه‌کی که کوپی نه‌فسه‌ریکی به ناویانگ بوو، هه‌میشه ده‌هات به هاتایه‌وه. پ‌یکه‌وه ده‌چوونه‌وه بۆ مائی هاو‌پ‌یکه‌ی. له‌و‌ی جلی مه‌ده‌نیان له به‌ر ده‌کرد و نه‌مجار ده‌هاتنه‌وه ناو شار. جلی هاو‌پ‌یکه له باز ده‌هات. ئه‌و جلی هه‌فاله‌که‌ی به ماوه‌ی پ‌و‌ژیک له به‌ر ده‌کرد و ده‌چوو بۆ که‌شفی نوێ له ناو شار.

ئه‌وسا، پ‌و‌ژیک له پ‌و‌ژانی پ‌شوو، باز ماده‌ری که‌شف کرد. نا،

باز نا، مادر بازی دۆزییه وه. باز و هاوپیکی چوبونه نهو جیگهی که هه موو جارێک له هاتنه وه یاندا بۆ ناو شار، دیداریان لێ ده کرد؛ پووسی خانە. مادر له پیش ده رگایه ک پاوه ستابوو و له وه شیمه تهی ده پوانی که ده هاتن و ده چوون. کاتیکی که چاوی به باز که وت، یه کسه ر بانگی لێ کرد. باز له گه لێ چووه ژوره بچوکه که ی که مژیکێ قورسی به سه ره وه بوو. سه ره تایی په یوه ندیی درژماوه یان به م شیوه ده ستنی پێ کرد. پۆژ به پۆژ، هه فته به هه فته باز وابه سته و گرێ دراوی مادر ده بوو. دوا ی نه وه باز چیرۆکی ژیا نی خۆی، نه ونده ی که ده یزانی، به تیر و ته سه لی بۆ مادر گێژایه وه، ئیتر مادر بۆ باز بوو به ژن، بوو به دۆست، بوو به هاوپی، بوو به هۆگر و بوو به دایک. مادر نه مجار ده یگوت: «وه ره وه ره پۆله هه تیوه قاره مانه که م»، و بازی ده کیشایه سه ر خۆی، سه ری ده خسته ناو مه که کانی و به دهنی ده گوشا. جار جاره باز له ژوری مادر که به گلۆپی سوور که میک پووناک ده بۆوه و هه میشه بۆنی تۆدکۆلۆنی هه رزان، ئاره قه و نه شقی لێ ده هات، له ئامیژی مادر دا، (جاری واش بوو له ناو لنگی دا) خه وی لێ ده که وت. نهو سه ر خه وانه بۆ باز زه مه نیکێ کورتی به هه شت بوو. هه ره که بێچوه چۆله که یه کی ئارام، که هیشتا نه فریوه، سووک بکه ویتته فرین، باز ده چووه خه ویکێ فینکی سووکه وه. بۆنی میز، تۆواو، ئاره قه و خۆشه ویستی وه ک بۆنی موشک و عه بیر ده گه یشته به ر لووتی باز. دوا ی ماوه یه ک ئیدی مادر پاره ی له باز وه رنه ده گرت، له دوا ییشدا نهو ده ستنی کرد به دانی پاره به باز. یار، دۆست، هاوپی، ژن و دایکیکی که باز لێی ده گه را، له پووسی خانە ی پایته ختی ولاتی مه زن په یدای کرد. له یه که م پۆژه وه تا نه م ئیواره یه په یوه ندیی گه رم و پێ به دلپان به رده وامه و تا هه تابه هه روا ده بێ. مادر؛ هاوپی هه تیوان، یاری که سانی ته نیا، هاو به شی پۆژگاری هه ژاری و بێچاره یی. له پۆژانی سه ختیدا مادر خاوه نداری له

باز کرد. لە پۆژانی خۆشیشدا باز خاوەنداری لە مادەر دەکات.
هەرچەندە باز ئەم ئێوارەیه هاوسەر دەگرێت.

ژن؛ ژیان، خاوەنی ژیان، هۆکاری ژیان، هەبوونی ژیان، گەرەنتیی
ژیان. کچ و ژنانی باز. هۆکار و هەبوونی ژیانی ئەو. هەرچەندە باز ئەم
ئێوارە هاوسەرگیری دەکات، کچ و ژن هەمیشە هۆکاری هەبوون و ژیانی
ئەو دەبن.

باز سەیری دەور و بەری دەکات و لەو خانمانەیی کە ئەمشەو هاتوون
دەپوانی، خانم لە پیاو زیاترین. خانمان لە پیاوان زیاتر سەرنج دەدەنە
سەر کەیف و خۆشی و شای و دیلان. خانمی قەزەرد کە ئێستا لە پال
باز دانیشتووێ زۆر پێک و پێک چاوانی بە کل پشستوو و لێوەکانی سوور
کردوو. پاش کەمێکی تر، ئەمشەو باز، ئەو لێوە گۆشتنانه دەخاتە
دەمی و دەیمێژی. ئەو لیوانە، ئەو بەدەنە، ئەو کچە گەنجە ئیدی هی
ئەو. باز دوا تۆکی جین -تۆنیک دەخواتەو و کەمێک توپە دەلی:
«خواردنە کەشیان قەت تەواو نابێ».

خانمی قەزەرد بە پێکەنینەو دەلی: «زەماوەندە، شەوی کەیف و
خۆشی و شایە، بۆچی پەلەتە؟»

باز لەم قسە کەمێک بیزار دەبێت، بەلام هیچ نالی بە دەست بانگ
لە یەکیەک لە گارسۆنەکان دەکات کە لە ناوەدا دین و دەچن و داوی
جین-تۆنیک دەکات. ئایا ئەو هەنگاوەی ئێستا هەڵدەگرێ بەجێیه؟ ئەو
کچە ئێستا لە تەنیشتی دانیشتوو، دەتوانی لێی تییگات؟ بێتە
بنکە بۆی و بە قسە بکات؟ مادەر پێی وتبوو: «کۆرە هەتیوێ کەم
باش بیر بکەو، ژن هێنان داو، ئەگەر جارێک لاقت تێی بکەو، ئیدی
پزگاریبونت زۆر زەحمەت دەبێت، باش بیر بکەو». ئایا ئەو باش بیر
کردبۆو؟ باز ناتوانی بانگەشە ئەو بکات کە ئەو کچە تەنیشتی بە
باشی دەناسێ. بەلێ، کچە برازای ئەفسەری سمیل قیتە. بەلێ باوکی

کچەش ئەفسەرە و کچە بە پەرورەدەى سەربازان بارهینراوه . بەئى باز جاروبار ئەوى لە مالى ئەفسەرى سەمىل قىت، لەم ھۆلە، لە ھەندىک جىگەى دى دیو، بە کانزىمىران قسەى لەگەل کردووه، زۆر جار پىگەوھ چوونەتە سىنەما، بە قسەى گەرم و خۆش لىى نزیک دەبۆو، دەستى دەگرت و دەبیرد بۆ پارک و باخچە و سەیرانگای پایتەخت، پىاسەى پى ئەکرد، لە باوھشى دەگرت، پایدەمووسى، کچەش پەوى لى وەرئەدەگىرا، بە پىچەوانەوھ بە کەیفخۆشى لىى نزیک دەبۆوھ و دەخواست . بەلام ئەوانە بەشى بەھاوسەر بوون دەکەن؟

زمانى شیرىنى، قسەى بەپى و جىى، زانایى و تىگەیشتنى، ئەدەب و تەربىيەتى، پۆشین و بەژن و بالای، پووخواشبیەکەى، ھەز کردنى لە خۆشى و گەمە، ئەوانە ھەموو [لایەنە باشەکانى] بوون کە بە دلى باز بوو . بەلام لە لایەکى دیش، پەسن و خۆھەلکیشان و لووتبەرزى ئەو، مەغرورى و لە خۆ پارى بوونى، پۆدى و چنۆکییەکەى، خۆشەویستى بۆ مالى و زىر و پارە و ھەندىک لایەنى دیکەى لەم چەشنە کە بە دلى باز نەبوو . ھەمیشە چاوى بە شوین مالى و مولک و زىر و دیارییەوھە . ھەر جارێک کە لەگەل باز یەکیان دەدیت، بە حال و ھەرەکەتى خۆى بازى تىدەگەیانە کە دیارییەکى گران و بەنرخى دەوئ و ھەر جارێک کە باز ویستبىتى باسى ئیش و کارى خۆى بۆ بکات، ئەو بابەتەکەى گۆپیوھ و ھیناویەتە سەر مالى، مولک، پارە، خانوو، ئۆتۆمبیل، گەشت و گەپان و سەیران، خواردن، خواردنەوھ، پۆشاک، جل و بەرگ، ئۆدکۆلۆن و ھەتر . ئەو ھەمیشە ویستوویەتى سەرنجى باز بۆ لای ئەو شتانە پابکیشیت . بۆیە باز ھەنووکەش ھەست بە دوودلى دەکات . ھیشتا دلى ژانێک دەگىرئ، ھەمیشە لە زەینیدا شک و گومانێک ھەبە . ئایا؟ دیسان ئایا؟ بەلام ئەفسەرى سەمىل قىت کە زۆر ھەزى دەکرد ئەم ھاوسەرگىرییە سەر بگىرت، قەناعەتى بە باز ھینا و ھینایە سەر ئەوھى کە ھاوسەرگىرى

بکات. ئیواره یهک با بلئین شهش مانگ پیش ئەم ئیواره ی زه ماوه نده، ئەو کاته ی باز بۆ سەردان چوبووه مائى ئەفسەرى سمیئل قیت، پاش خواردنى شتو، ئەفسەر به تايه تی له گەل باز قسە ی کرد و له باره ی هاوسەرگیرى له گەلى ناخفی. دوا وته کانی ئەفسەرى سمیئل قیت هه نوکەش به باشى دینه وه یادى باز؛ «کوپه کهم ئیدى دەست له و ژيانه پەرش و بللوت، له ژن و کچى بێهەند و بار هه لێگره، به سه، مه گەر کئ بنى قوول و قوولایى تاریكى ژنانى دیوه که تۆش بیبینى؟ بئ بنه، گۆتایى نییه. به سه، هاوسەرگیرى بکه، بیه به خاوهنى مال، دامه زراوه، نه زم، منداڵ... و له بیر مه که که له ئه رته شدا مه رجى یه که مى سه رکه وتن؛ نه زم و دیسپلینه، ژيان، مال و خیزانه». بئ گومان گه لێک هۆکارى دیش هه بوو، لئ ئەم وته دوايانە ی ئەفسەرى سمیئل قیت له برپارى بازدا کاریگه ریه کى زۆرى هه بوو. باز ده یزانى که ئەفسەرى سمیئل قیت که خۆى وه جاخ کوێر بوو، ئیدى خانه نشین بووه و له گەل ژنه به رتزه که ی ژيانیکى ئاسان و داخراویان پاده برد، وهک کوپى خۆى بازى خوێشه ویست و زۆرى پئ خوێش بوو بیته هاوسەرى برازا که ی. ئەفسەرى سمیئل قیت که هه میشه، له منداڵیه وه تا ئیستا خاوه ندارى له باز کردبوو، به رده وام لئى پرسیبوو و هاریکاری کردبوو، پێگه ی بۆ پاست کردبووه و پێگه ی ئه رته ش و سه ریازى بۆ کردبووه، لای باز زۆر هێژا و خوێشه ویست بوو. باز به رتزه و حورمه ته وه گوێى له قسه کانی پاده گرت. له بابەتى هاوسەرگیریشدا هه ر بهم شتیه ی کرد؛ بیرى له قسه کانی ئەفسەرى سمیئل قیت کرده وه و دوايیش برپارى دا و ئاوه هاش گه یشته ئەم ئیواره یه .

ئەم ئیواره خانمى قژ زەرد له ناو جل و به رگى بووکێنیدا؛ له هه میشه سه رنج پاکێش تر و جوان تر دیاره . پوخسار، تەن و به ده نی به په نگی شیرى ئەم ئیواره له ژێر شه وقى گلۆپى کریستالدا شیرێتر دیاره . به

ئارامى لە قەدەحى شەرابى سېى دەخواتەو و دانە دانە دەپەيڭى. ئەو كەم قسە دەكات، لووتبەرزانە لە دەور و پىشتى دەپوانى. ھەمىشە لە نىوان ئەو و كەسانى دى، پەوداوى دى و پىوانەى ديدا، مەودايەك ھەيە. ھەمىشە لە نىوان ئەو و دەور و بەريدا جياوازى ھەيە، ھەك ئەو ھەي ئەو زۆر پاك و خاوين و دەور و بەرى يەكسەر پىسى بىت. كاتىك دەپەيڭى، ئەودەم قسەكانى، ھەك وتەى ئايەتىك قورسەن. قسەى ھەلېژىردا و قورسى زياتر لە نىگا ئارام و سارد و پوانىنە مەغورەكانى كاريگەرى لە سەر ئىنسانەكان دەبىت. بەلام باز، سەريازى نەترس، ئەفسەرى لىھاتوو و موڧى بەسەبر، دەزانى دەبى چى بكات؛ كاتىك كە چل و بەرگى لە بەر داكەند، پەوتى كەدەو، لە ناو جىدا بە دەست و پەنجە و زمانى خۆى، جەستەى گەوھەرىنى داگىر كرد و خۆى گەيانە قوولايى دال و بەدەن ئى، ئەو كاتە نە ئەم مەغورى، مەودا و جياوازيە دەمىنى، نە نىگەى سارد و قسەى رېك و پىكى بىمانا و پەوپوچى قورس. ئەو كچە نازەنەن و لە خۆپازىيە ھىشتا بە باشى بازى نەناسىو، ئەو كچە زانا سادە ئىتر دەزانى كە دۇنيا، زيان چىيە...

باز قەدەحە نوپكەى بەرەو قەدەحى ئەو دەبات و دەلى:

«بەخۆشى تۆ، ئىمە، ھاوسەرگىرىمان و ژيانمان...» خانمى قىزەرد بە كەيفخۆشىيەو دەلى: «بەخۆشى». بە ئەنقەست دەست و پەى كەمىك زياتر لە ئاستى ئۆپمال پادەوھەشەن تاوھەكوو زىپ و زىنەتى دەست و پەى و گەردنى شەوق بەدەنەو و بە ئارامى ھەموو شەرابەكەى دەخواتەو.

نان خواردن تەواو بوو، جموجولى پاش نان خواردن كەوتۆتە ناو سالتۆنەكە. دانىشتووانى سەر مەزەكان ھەلدەستەن، دىن و دەچەن. ئۆركىسترا ئىستا موسىقاىەكى شادتر لىدەدا. پىاو و ژنى جوان ھەستاو.

لە مەیدانی هەلپەپکێ بە ئارامی خۆیان دەجووڵێن. گارسۆن لە نێوان میزەکاندا بە پەلەتر خواردنەوی جۆراوجۆر دەگەیەننە میوانان. لە ناو هات و چۆی میواناندا، گروپێک بەرەو میزی باز و خانمی قژزەرد دێن. ئەفسەری سمیل قیت، ژنەکی، باوک و دایکی خانمی قژ زەرد و چەند کەسیکی دی. کە ئەفسەری سمیل قیت و کۆمەڵەکی دەگەنە بەر میزەکە، بە پڕویەکی پڕ پێکەنین و گەشبین دەڵێ: «ئیدی کاتی هات، والی و سەرۆکی شارەوانی هاتوون ئیدی لێک ماره دەکێن...».

باز و خانمی قژ زەرد لە سەر جێگەیەکان پادەبن و بەر لەوێ باز بکەویتە شانی خانم، ئەفسەری سمیل قیت بە پەلە خۆی دەکات بە نێوانیاندا و دەکەویتە شانیا و بەرەو ئەو لای مەیدانی هەلپەپکێ دەپۆن. لێرە لە پشت میزێکی درێژ بە شایەتیی شایەتەکان ماره دەکێن.

شایەتی ژن هێنایی باز، ئەفسەری سمیل قیت، مامی خانمی قژزەرد، و شایەتی خانمیش قایمقامی سەربازی پایتەختی ولاتە. ئەوان هەموویان لێرە، یەکە بە یەکە، یەکدی لە نامیز دەگرن و پیرۆزیایی دەکەن و لە تەنیششت میزەکە دادەنیشنەو. سەرۆکی شارەوانی کە ژەنەراییکی ناسراوە، دێت ماریان بکات. باز بە پوختاریەو بەزەکی گەش، سەری لە قەدەحی جێن تۆنیک خۆش، لە دەور و بەری خۆی دەپوانێ. ئەم پۆژە، ئەم ئێوارە، ئەم ساتەوختە، کە باز زۆر بیرێ لێ کردۆتەو و هەرچی چۆنیک بێت بە سەر هەموو مۆفیکدا دێت، ئیستا هاتوو! زەماوەند و ژن هێنان. هەر شتێک کە باز ئارەزووی دەکرد، ئیستا لە لایەتی، هەر کەسیک کە دەبویست ببوایە هاتوون. ئەفسەری سمیل قیت کە باوکایەتیی دەرحەق کردوو، لێرە. باوکی خانمی قژ زەرد و دایکە بێدەنگەکی کە دەبنە خەزور و خەسووی باز، لێرە. قایمقام و سەرۆک شارەوانی، ئەو دوو ژەنەرپالە ناودارە کە هەمیشە بۆ باز نمونەیی بەهێزی، پیاوێتی و ولتپارێزی بوون، لێرە. سەربازەکانی باز

که همیشه پشتیان داوه به پشتی بازوه و هاوکاریان کردوه، لیږن. هاوپی و دوستانی باز، نندامانی دیکه ی بنه مالیه مزن واته نرتش، لیږن. گوره یی و سه ریلندی، هیژ و توانای ده ولت و نرتش لیږن. خوشی، گالته، بون و ژن لیږن. و هاوپی پوژانی داهاتوی، [پوژانی] مان و نه مانی، نیستا له لایه تی.

«به لن» باز وا ده لن، کاتیګ سه روکی شاره وانی لئی ده پرسن که نایا خانمی قز زرد وک هاوسه ری خوی قه بول ده کات. «به لن، به لن...».

«به لن، به لن، به لن...» و نیمزا، چه پله، ماچ، نامیز و پیړزیایی. به لن دوی ماره برینسی باز و خانمی قز زرد به دنگ و چه پله، موسیقا دیسان ده ست پیډه کاته وه. باز و خانمکه ی ده ست به یکه مین دانسی زه ماوه نده که یان ده کن. به تنیا له ناوهند و ناوه راستی مهیداندا، به ناهنگی چه پله. پیډه چن که نه مه بهختیاری بیت. باز له بهخته وهری و خواردنه وه سه رخوش، به دهوری خویدا نه زور به لره لره، بن نه وه ی ناګای له پیتمی موسیقا بیت، ده سووړپته وه و خول ده خوات. شوقی گلپه کان له پومت و چاوی ده دهن، دنگی زیر و زینه تی خانم که وک دنگی بولبول و که ناری دپته به رګویی، به ته وای سه رمه سستی ده کات. دنگی چه پله و هله له؛ په یزه یه کی به رز و بلند به ره و ناسمان. په یزه ی قایم، جیګیر و بلند ی زیان، ده ولت و نرتش، باز پلیکانه کانی په یزه که یه که به یه ک ده بری و به ره و ژور ده چن. باز هله ده کشن، له ناو دنگی به رزی چه پله دا، هله ده کشن به ره و ژور، قاتی هره ژور و له وپوه به پیکه نین و به غرووره وه له جه ماوهری چه پله لیدره ده پوانی.

باز تینو ده بن، ده یه وئی بن پشوو بخواته وه، نه وان ده پون و له شوینی خویان داده نیشن. نه وکات پیړزیایی گه وره و بنه پته تی ده ست

پێدەكات. میوان یەك بە یەك، دەستە بە دەستە، پیز بە پیز دێن، باز و خانمەكەى پادەمووسن، لە ئامیزیان دەگرن، دیارییان دەدەن و دەگەپێنەو سەر مێزەكانیان. یەك، دوو، سێ، پێنج، دە، بیست، سی، چل، پەنجا، سەد، سەدوپەنجا، دووسەد... بە لانی كەمەو دووسەد پامووسین، باووش. بە لانی كەمەو هەزاران پەیشی پیرۆزبایی وەك یەك، هەركام هەزاران جار هەستان و دانیشتن. بە سەدان پوخساری هەمە پەنگ، لەش و لاری جۆراوجۆر، دەنگی لێك نەچوو. لە ئێواندا ئەوەندەى باز دەرفەتێك دیتى چەند قەدەحى جىـ تۆنیک. باز سەرسام و سەرخۆشە. خانمى باز ماندوو، لى كەیفخۆشە؛ دەست، پەنجە، پى، سینگ و بەرۆك، گەردنى، ئیستا پىن لە زىـ. لە ئیستاه ئەوەندەى تەمەنیک زىـ كۆكردۆتەو. خانمى باز پێدەكەنى، بالى فرپى نیه تا پێى بفرێ.

ئێواره دەگاتە شو. شو و ماندوویەتى شو پەردەى دەخاتە سەر سالتۆنى ئەفسەران. ئەوانەى سەما دەكەن، كەم بوونەتەو، موزیک وشكە. چەند مێزێك چۆل بوون. میوان هێدى هێدى دەپۆن. «ئەم شەو تەواو بوايە» باز، سەرقورس، بێردەكاتەو؛ «تەواو بوايە و هەركەس چووبایەتەو، منیش، ئیمەش پۆشتباين، من سەرى خۆم خستبايەتە ناو ئەو سینگ و بەرۆك و گەردنە گەوهرە. ...» لەو كاتەدا جموجۆلیك دەكەوێتە ناو سالتۆنەكە، شتێك پوویداو. زیاتر لە بیست ئەفسەر بە یۆنیفۆرمى سەربازییەو دێنە ناو سالتۆنەكە و بە چوار دەورى سالتۆنەكەدا بلاو دەبنەو. پارێزگار و سەروێكى شارەوانى و كەسانى دى هەڵدەستن و بەرەو دەرگای گەورەى سالتۆنەكە بەپێدەكەون. باز بە ئەزموونى خۆى لە جموجۆلى سەربازى دەزانى؛ شتێكى گرنگ پوو دەدات. ئەفسەریك لەوانەى هاتوونەتە ناو سالتۆنەكە دێتە نزىكى باز و بە ئارامى هۆكارى پەلە پەلەكە بە گوێى بازدا دەچرپێنى؛ ژەنەپال سەردار دیت. ژەنەپال

سەردار ھات!

قەسەكانى دى نايەنەو ە يادى باز، ئەويش بەرەو دەرگاي سالتۇن ھەلدەت و دەچىتە تەنىشت پارىزگار و سەرۆكى شارەوانى، پادەو ەستى. ئەى خانم؟ كوا خانمەكەى؟ سەرۆكى شارەوانى ئەفسەرىك دەنىرتتە ژوورەو ە تاو ەكوو خانمى باز بىتنن. پاش چەند خولەكىك شەش ئۆتۆمبىلى مېرسېدېسى پەشى وىكچوو دىن، دەچنە ناو باخچەكە و لە بەر دەرگاي سالتۇن پادەو ەستى. ئەو ەندەى بىست ئەفسەر لە ئۆتۆمبىلەكان دادەبەزن و دەور و بەر دەگرن. دواتر دەرگاي ئۆتۆمبىلى سىيەمى كاروانى ئۆتۆمبىلان دەكرىتەو ە ژەنەپال سەردار دادەبەزى. ژەنەپال سەردار؛ باوكى ولات، سەرمایەى دولەت، سىستەمى ئەرتەش؛ بالايەكى بەرزى بەخۇ، سەمىلى بۆرى گەنجان بە نىكاي ھەلۆى ھىرش و پاراستن.

«ژەنەپال سەردار، ژەنەپال سەردار، ھەر بژىت!...» چەپلە، قىرە، ھاوار، پىزدارى. «ژەنەپال سەردار، خۇرى ولاتى ئىمە، ئەستىرەى ئاسمانى ئىمە، ژەنەپال سەردار...».

ژەنەپال سەردار، دەستەى ئەفسەران بە دەورىيەو ە، دىتە لای پارىزگار، سەرۆكى شارەوانى، باز، خانمى باز، ئەفسەرى سەمىل قىت. سىبەرى بزەيەكى ناسك بە پوخسارىو ە، پىرۆزىايى لە باز و خانمەكەى دەكات و نىشانىكى بچوك دەدات لە سەر سىنگيان. نىشان، نىشانىكى زىوينى ئالای سى پەنگى ولاتى مەزنە. دوايش ھەموان پىكەو ە دىنە ناو سالتۇن. كاتىك ژەنەپال سەردار دىتە ژوورەو ە، تىكپراى جەماو ەرى ناو سالتۇن دەست لە قەسى خۇش، جگەرەكىشان و خواردنەو ە ھەلدەگرن، ھەلدەستە سەر پىن و چەپلە لىدەدەن. پراوژكارانى ژەنەپال سەردار لە بەشى سەرووى سالتۇنەكە، جىگەيەك لە تەنىشت باز و خانمەكەى نىشانى ژەنەپال دەدەن، بەلام ئەو دانانىش. ئەو كاتى نىە بۆ دانىشتن. ئەو لە پىشەو ە و جەماو ەر لە پشتى، لە سالتۇنەكدا چەرخىك دەدەن.

لە لایەكەوه تا ئەولای دیکە، چەپڵە بەردەوامە. کەس ناتوانی نزیکی ژەنەپال سەردار بێتەوه، ئەو لەگەڵ کەس تەوقە ناکات، بە سەر سلاو دەکات لە جەماوەر و بە دەستیش سلاو دەنێری بۆ کەسانی دوورتر. لە دواى ئەوەی کۆمەڵ دەگەڕێتەوه و جارێکی دی دەگەنەوه پێش دەرگای مەزن، ئەو کات ئۆرکیسترا دەست بە لێدانی مارشی (سەرودی) نەتەوهیی ولات دەکات. هەموو کەس بە پێوه، سینگ و سەر و پوو لە ژەنەپال، بە یەک دەنگ، لە سەر هەمان پێتم و بەهێز، سرود دەخوینن. سالتۆن بە دەنگی بەرزى جەماوەر دەهێژێ. ژەنەپال هەروەك هەیکەلەكەى مەیدانى دەرەوه کە لە خۆی ساز کراوه، بێجۆولە، لە سەر پێ، لە ناوهراستى جەماوەردا پراوەستاوه، نیگای هەندێک بەرەو ئوور گوێ لە سرود دەگرێ.

باز بە دەنگێکی بەرزى لە ئاستى قیپەدا سرود دەخوینن. بەلێ، باز ئەندامى بنەمالەیهكى ئاوه‌ها جێگیر و بەهێزە. بەلێ، ئەو بنەمالەى کە ولات دەپاریژێ، یەکییتی ولات بە پێوه پادەگرێ، پێشکەوتن و دەرفەت دەپژێنن بە سەرگەلى ولاتدا. بەلێ، ژەنەپال سەردار کە بە بوونی خۆی بۆتە گەرەنتیى بوونی ولات و دەولەت. باز بە هەیه‌جانیکی گور، بە جۆشێکی بێ‌پایان هاوار دەکات؛ «ولات گیان فیدای تۆین. ئالای پەنگین، ئێمە حەیرانى تۆین، خوێنمان بە قوربانت... سەرۆک، ئەى سەرۆک، بە گیان، بە دل، بە خوین، ئێمە لەگەڵتین ئەى سەرۆک...». پاشان سەرۆک ژەنەپال سەردار، دیسان بە پەله‌ دەگەڕێتەوه، سواری ئۆتۆمبیل دەبێت و لە چا و ن دەبێ.

ئیدی چی ماوه؟ هیچ. ژەنەپال سەردارێش هاته‌ شاییه‌که، بە هەموو گەورەیی و هێزی خۆی سلاوی لە شاییه‌که کرد، شاییه‌که‌ی پەنگاند. ئیدی هەموو کەس دەتوانن بە سەرفرازی، بە هەست و سۆزی زیارەتى ژەنەپالەوه بگەڕێتەوه مالى خۆی. ئیدی شەو و شایى سەرکەوتوو، بلأوه

دەكات. ھاپپىيانى باز ھەز دەكەن بۈۈك و زاوا بىيەن لە بولوارى كەنارى
پووبارى شار بە ئۆتۈمبىل بىيانگە پىتن. بە لām نە باز و نە خانمە كەشى
ئەو ەيان ناوئ. مالى. بە زووترىن كات مالىەو. باز تەنيا ئەمەى دەوئ.
مالى گەرم و ھەيەجانى ئەم شەو.

دووھەمىن پەردەى ئەم شەو لە مالىەو دەكرىتەو.

دو ھاپپى باز، بۈۈك و زاوا سوارى ئۆتۈمبىلىكى سەربازى پەش
دەكەن و دەيانبەنەو مالى. مالىك كە نىزىكى ئەستىرانە.

مالى گەرم... مالىك كە باز سەر لە نوئ بۆ ئەمشەو، بۆ ژيانى
ھاوسەرى تەيارى كىردو. مالىكى گەورە كە لە چوار ژور پىك ھاتو
و بە پىك و پىكى پاخراو. ھىچ كەم و كوپپەك نىيە. ھۆل، چىشتخانە،
ھەمام، ژورى مىوان و نوستن و پاىخ و قاپ و كەچك، ھەمورى
تەواو. ھەر دو پەنجەرە گەورەكەى ھۆلى پىشوازى گەورە دەپوانىتە
سەر ئەو پووبارەى ئىستا بە پووناكىى ئەستىرانى شەو دەدرەوشىتەو.
لە ناو ھۆلى گەورەدا، يەكەم شت كە سەرنج پادەكىش، تابلوى
وینەيەكى گەورەى ژەنەپال سەردارە كە بە دىوارەو ھەلواسراو. لە
دىوارەكەى دىش بەرامبەر بە وینەكەى ژەنەپال، ئالايەكى سى پەنگ
و چەند وینەى سەربازى باز كە لە قاپىكى سادەدا دەور گىراو،
ھەلواسراو. لە دىوارى كەنارى دەرگای چىشتخانە، كلۆكسىۋنىكى چەقۇ،
خەنجەر و شمشىزان لە ناو كالانى زىوین و زىپنەخشا ھەلواسراو. پاش
ئەو ەى باز ژاكەت و بۆينباخەكەى دەرپىن، ئەو ەندەى چەند خولەك كىك
سەيرى دەرەو، سەيرى پووبارى پووناك دەكات. پووناكىى ئەستىزان،
شەوقى بە تروسكەى پووناكىى پووبار لە پەنجەرە دەدات و دەبرىقتەو.
باز ھەموو گلۆپەكانى دانەگىرساندو، ژورەكە كەمىك تارىكە. خانم
دىار نىە. باز لە بەر مۆزى بچووكى كەنارى پەنجەرەيە و دەگەپىتەو و لە
ناو شووشەكانى سەر مۆزەكە لە شووشەى جىن دەگەپ، دەبىيىتەو،

ئەى تونىك؟ ناتوانى شووشەى تونىك بېيىنىتەو. باز ناتوانى، ئىستالە تونىك بگەپ. قەدەخىك پە دەكات لە فۇدكا و ئاوى لىمۇن و بەجاریك نىوہى دەخواتەو.

خانمى باز، دەست و دەم وچاوشۇراو، ھەورى و دەستكىشى سېى و جل و بەرگى بووكتىنى داكەندراو، پەلكە درىژەكانى بەرداوتەو، دېتە ھۆلەكە. سىنىيەكى بچووكى بەدەستەوہە. كەمىك دورتر لە باز، سىنى دادەنیتە سەر مېزى ناو ھۆلەكە و بە پىگەننەو لە سىنى دەپوانى. ئەو زىر و زىنەتانەى ئەمشەو بە دىارى پىسى دراون خستووہتە سەر سىنىيەكە. ئەنگوستىلە، گوارە، بازنە، ملوانكە، تاق بە تاق، جوت بە جوت لە ناو سىنى دەدرەوشىنەو.

باز لە بەر پەنجەرە بە پىتە دەلى: «وہرە بۆ لام»، «تۆ وەرە بۆ لام». خانم بى ئەوہى بۆ باز پەوانى چاوى بېوہتە سەرمايەكەى زىانى، و دەلى: «وہرە لەمانە، لە جوانىيەكەيان پەوانە» باز كە چاوپەوانى وەلامىكى وەھا نەبوو ھەندىك سەرى سووپ دەمىتى. لى بى دەنگ دەچى بۆ لای خانم. ھىشتا بۆنىكى يەكجار خوشى لىدى. لىوہ سوورەكانى لە خوشىدا دەبزۆپىن. چەن دىلۆپ ئاو لە نىوانى مەكە گەرەكانىدا بەرەو خوار دەبنەو. باز، خانم بەرەو خۆى دەكىشى و دەستى چەپى دەخاتە سەر مەكەكانى. خانم تۆزىك خۆى لادەدا. «نا، ئەمشەو نا، ئەز، ئىمە زۆر ماندووين».

چۆن ئەمشەو نا؟ مەگەر ئەمشەو شەوى پەردە و زاوايەتى نىيە؟ چۆن شەوى زەفاف نا؟ باز كەمىك لىتى دور دەكەوتەو و بە سەرنجەرە لىتى دەپوانى. دىسان ھىچ نالى. دەچىتە بەر پەنجەرە، قەدەخى فۇدكاكەى ھەلدەگرى، تا دوا دىلۆپ دەخواتەو. «بەسە ئىدى، تۆ ئەمشەو زۆرت خواردەو» خانم بە دەنگىكى كەمىك توورە بە باز دەلى. باز بى ئەوہى وەلامىك بداتەو، دووبارە قەدەخ پە لە فۇدكا دەكات و كەمىكى

لښ دهخواته وه. نه وه نندهی چنه خولهک نه وان ناو هه، باز چاوی له تروسکه ی قایمی نه ستیره و ناو، خانمه که شی چاوی له دره وشانه وه و تروسکه تروسکی زیږ و زینه ته کانی، پاده وه ستن. پاشان خانمه که ی وهک نه وه ی له ناکاو له خه و پاچله کابی، ده لښ: «ده ی با بڅه وین، یه کجار ماندوین» و بی نه وه ی چاوه پښی باز بیت، به ره و ژووری نو ستن ده بیت ه وه. له بهر ده رگای ژوره که پاده وه ستن وهک نه وه ی شتیکی له بیر چو بیت ده که پښته وه و سهیری ناو هله که ده کات. «پښتیش من گلیک جار هاتومه ته هم ماله، لښ نه وکات مالی من نه بو». نه و نیگای له سر دیواران ده لښ: «لښ نیستا مالی منیسه، ده بیت مالی نیمه، مالی من و تو بیت، نهک که مپی سه ریازی، من نه و تابلو، چه قو و فیشهک و شته سه ریازیانه له ماله که مدا ناخوام».

باز، ماتاو، خوینی له جوش، له و ژنه ده پوانی که چنه کاتر میړیک له وه پښ بیوه هاوسه ری، که ده بیت ه هاوړی ژانی، چی ده بی؟ باز چی بکات، چی بلښ؟... نه و ژنه چی ده لښ؟ به چ زمانیک ده په یفی؟ «که رگوئ ده یته قسه کانم، تیده که ی چی ده لیم» خانم، په یف به په یف، ده لښ. «به لښ، تو تیده که ی، نه ز به نی... ژنه پال سه ردار، سه روکی نیمه، سه رمایه ی نیمه، هه موو شتی نیمه یه، به لام پتویست ناکات هه میسه ش له مالی نیمه بیت». نه ز به نی؟ بوچی نه ز به نی؟ خانمه که ی هه موو نه مانه ده لښ، به شوین یه کدا فرمان پرز ده کات و هه میسه ده لښ نه ز به نی! باز ده هه ژئ، ده شله ژئ، قورگی وشک ده بیت. پاش نه و قسانه، خانمی باز ده چپته بهر وینه که ی ژنه پال و له دیواری ده کاته وه. نیر باز خوی پی پانگیرئ، «که ر، کچی که ران!...» له ژیر کاریگری زله یه کدا ده که وینه سه ر زه وی. به لام خوی کو ده کاته وه، به نیگایهک که باز هه رگیز نه دیوه بو باز ده پوانی و به ره و باز هه لمهت ده بات و به په نجه بهر ده بیت ه پوخساری. «که ر،

کۆپی گەر، کۆپی بێگهس و بێخانه دان». پوخساری باز دهگزینیتتهوه، دلی، به دهنی، هه موو هه بوونی دهسووتن. دهستی پاستی هه لڤین و به هه موو هیزی خۆی زله یهکی توندتر له خانم ده دات. خانم ده موو پوو ده که ویتته سه ر زه وی، لێ له زه وی پا ده بن، ده ست ده با بۆ لووتی، خوینن لیدیت. ده ست ده کات به قیزه و سه یری ده ور و به یری ده کات. چه قۆ و خه نجه ر... به ره و چه قۆ و خه نجه ران ده چن و خۆی ده که یه نیتته خه نجه ریککی خوار. به لام پێش نه وه ی بکه ویتته خۆی، باز خۆی پێ ده که یه نن و له مه چه کییه وه نه وه ده سته ی به خه نجه ره وه یه، ده یگرێ. نه وه نده ی چه ند خوله کان به قیزه و قیره، به خوین و قسه یه کتر دینن و ده به ن. پاشانیش ده که ونه زه وی و له زه وی ده گلین. میژ، کورسی، سه نده لی، میژی شووشه کان، شووشه ی سه ر میژ هه مووی ته فلی هه ف ده بن، ده شکین، بلآو ده به نه وه. پاش پیکدادانیکی دریز، هه ر دوویان له سه ر قالیچه ی سه ر نه رزه که لیک ده به نه وه و دوور له یه ک، هه لده ستنه سه ر پێ. ئیدی ده نگیان لیوه نایه، ته نیا به بق و قینه وه له یه ک ده پوانن. خه نجه ر دیار نییه، ده سته هه ردووکیشیان خویناوییه. له م لاو لای میژی ناو سالۆن، به پیوه، چاو ده ره په پیو له یه ک ده پوانن. پاشان خانمی باز وەک ته لیسکی به تال به ر ده بیتته وه.

دابړان

کۆتر.

نښتاش کۆتر. نښتا له کۆتر نژیک ده بینه وه.

نښه دیسان له پایته ختی ولاتی مەزنین. دیسان نښتیره له ناسمان به سر ناوی خوږی پوویاری شارووه شوق ده داته وه. لښ به سر شهوی هاوسه رگریی خوښی بایزا ده سال تپه پړیوه. زه من پابوار دووه، کهس له جی خویدا نه ماوه و کهس وهک خوی نه ماوه، لښ تاریکی شه و پووناکیی نښتیران هر وهک خویانن.

به لښ، تاریکی شه و پوناکیی نښتیران. به لښ، تاریکی و پووناکیی پوخی موفان.

ده روونی کۆتر، نه مشه و پری پووناکیی نه شق و خوشه ویستییه. به لام له لایه کی دیش، ده روونی کۆتر، نه مشه و پری تاریکی زیزی دابړان و ترسیشه. شهو، شهوی مالئاوایی و دابړانه؛ شهوی گری جهسته و پوچه کانه؛ شهوی سه خله تی کهسر و خه مانه، گه رمایی شه هوته و خوشه ویستییه.

نښه له ژووی بچووک و شپړزه کۆترین. نښتا نه منی کۆتر له دور و بهری بیسته، یان پاستتر، که میک له بیست زیاتر. له سڼ

سال پیش ئیستاوه، کۆتر له بینای خویندنگای پایتهخت، له ژووریکسی خویندکاران که ئیستا ئیمهش لهوئین، دهژی. کۆتر یهکیک لهو چوار ههزار خویندکارهیه که له شاروچکه گهرهیهی خویندکاراندا ژیان به سهر دهبن. گهرهکی خویندکاران له گهرهکی سهریانی که بازی لیه، سئ گهرهک دورتره. کۆتر و باز سئ گهرهک له یهک دوون-بئ نهوی یهکدی بناسن، ناگیان له یهک بیټ.

کۆتر له ژورهکهی تهنیا نییه. هاورپیهکی خویندنی، دهزگیرانی ژیانی، که ئیمه پئی دهلتین ژیر، لهگهلیهتی. کۆتر و ژیر خویندکارن. ژیر له پۆلی چوار و کۆتر له پۆلی سئ دهخوینن. بئهو نییه که کۆتر و ژیر زمانی فهرهسی دهخوینن. زمان و نهدهبی فهرهسی بۆ ولاتی مهن که شهس سال پیش ئیستا کهم تا ژۆر کۆلونیای فهرهسا بوو، یهکجار گرنگه. سیسته م و دامودهزگای ئیداری، سیاسی و جفاکیسی ولات، بهگشتی به گویرهی [سیسته می] فهرهسا دامهزراوه. کاریگهریسی زمان، کولتور، نهدهبیات، هزد و پیزمانی فهرهسی، ژۆر ئاشکرا بهرچاو دهکهوئیت. لهگهل نهوهش که ولات ئازاد بووه و فهرهسنییهکان له میژه له ولات کشاونهتهوه، له قوولایی پهگ و پیشهی بهپویهبردنی کاروباری جۆراوجۆری ولاتدا، کاریگهریسی فهرهسا دیاره. له بهر پهپوهندیی لهگهل فهرهسا، پتیهندیی لهگهل زمان، فهرهنگ و نهدهبیاتی فهرهسی، هیمای پیشکوتن، سههرکهوتن و زاناییه، پزگی سههرکهوتنه. له بهر نهوهشه که کۆتری کچی پارێزهزیکسی بهناوبانگ و دهوله مهند، ژیری کوپی سهروک عهشیرهیهکی مهزنی ولاتی چیا، له زانکۆی زمان و نهدهبیاتی فهرهسی دهخوینن.

ئیستا، لهم شهوه سامالهی پاییزدا، شاری مهن، پهردهی تاریکی شهوی له خو پپچاوه و نوستووه. گلژیسی سهر شهقام و کۆلانی شار که وهک شهوق و برووسکهی ئاگر دهرهوشینهوه، پاسهوانی شهوانی

شارن. پووبار که ئیستا زۆر ئارام ده‌پوا، له ژیر پووناکیی گۆڤسی بولواڤی که ناریدا، ده‌بریسکیته‌وه. ئه‌ستیره له سه‌ر ئاوی چه‌م شه‌وق ده‌ده‌نه‌وه. بولوار، شه‌قام و گۆل‌انان، گه‌ر سه‌گی به‌ره‌لای کورچه له به‌ر چاو نه‌گرین، چۆلن. ده‌نگ هاتۆته‌ برین. ژیان، جموجۆل، بزوتن له شار دوور که‌وتونه‌ته‌وه. خۆر، هه‌تاو، گه‌رما هیشتا دووره، کازیوه‌ی به‌یان، سپیده، پۆژیکێ نوێ هیشتا دووره. شه‌وه، ته‌نیا شه‌وی پۆشنه و له‌م شه‌وه پۆشنه‌دا، دلێ که‌سێک، دلێ کۆتر زیزه، زویره، پرچه‌م و که‌سه‌ره.

کۆتر چه‌نده ناسک خه‌یاله.

له ژووری بچووکدا که به‌ دوو مۆم پووناک بۆته‌وه، له سه‌ر ته‌خته‌ی ته‌سکی نووستن، کۆتر و ژیر پووتن. ئه‌وان پێکه‌وه له ناو یه‌ک‌دان. ژیر پاکشاوه، کۆتر به‌ سه‌ر ژیره‌وه‌یه. کۆتر بسک و په‌لکه‌ی درێژێ به‌رداوه‌ته‌وه، هه‌ر دوو لنگی به‌ سه‌ر به‌ده‌نی ژیردا بلآو کردۆته‌وه، خۆی به‌ره‌و ناوچه‌وان و چاوانی ژیر درێژ کردۆته‌وه و له پوخساری ژیر ده‌پوانی، وه‌ک ئه‌وه‌ی هه‌ز بکات هه‌موو دل و پۆخی ژیر، یه‌ک به‌ یه‌ک ببینی و بیناسن. چاوانی کۆتر وه‌ک دوو ئه‌ستیره‌ی ئه‌ستوور ده‌دره‌وشینه‌وه به‌لام نه‌ پێکه‌نین، نه‌ دلخۆشی به‌ چاویه‌وه دیار نین. به‌ ته‌نیا ئه‌و به‌ نیگای که‌لیک قوول له‌ بیلبیله‌وه، له‌ قوولایی چاوانی ژیر ده‌پوانی و ده‌خوایی تا ده‌توانی دیسان بیه‌خاته ناو قوولایی ته‌پی خۆیه‌وه. کۆتر هه‌ر دوو ده‌ستی خۆی له‌ سه‌ر ژیره‌وه‌ بردووه و خستویه‌ته‌ ناو [په‌نجی] ژیر، توند گرتویه‌تی و ده‌یگووشتی. «ژیر»، کۆتر به‌ ده‌نگیکێ زۆر نزم، به‌ ناله‌وه، ده‌لی: «ژیر، ئو‌غرت خێر بێ...».

ژیر له‌ ناو قوولایی کۆتردا، بێ‌ده‌نگ له‌ کۆتر ده‌پوانی. نه‌ به‌رسفیک ده‌داته‌وه نه‌ نیگایه‌کی دیاریش نیشان ده‌دا که‌ بپێته‌ وه‌لام. ئه‌و ته‌نیا به‌ هیز و جۆشی خۆشه‌ویستی، به‌ که‌لکه‌له‌ی گه‌رمای قوولایی ته‌نگی

كۆتر، بە چاوی كراوە لە یارەكەى دەپوانى؛ بە تگا، بە مینەت، لىی دەپوانى. دەنگىكى لىئو نایە، ئەگەر بىشیهوئى ناتوانى دەنگى لىئو بىت. قورگى وشك، لە سەر هۆش چوو، بە دەنى، دلى، پۆحى، هەموو بوونى كەوتۆتە بەر شەپۆلى قورس، قوول و قايم. دەمارەكانى لاویەتیشى هەستاوه، سەرى لە گىژەوه دىت، ژىر لە ناو سەرگىژە و شەپۆلەندا وەك لانكەيەك دىت و دەچى، دىت و دەچى.

«ژىر» كۆتر ديسان بە دەم گریانەوه دەلى: «ژىر بە خەبەر بى، لەگەڵ تۆمە، گویم لىبگرە... ئۆغر بى، من دەلىم... وەك دایەگەرەم دەيگوت؛ ئۆغرى خىرت بى، با خوات لەگەڵ بى... گویم لىبگرە ژىر... هەر وەك لە چىرۆكى هەرە كۆنى مەرفايەتیدا وتراوه؛ با لاقەكانت، تۆ بە زىندووپی و سەلامەت بگەيەننە مالى... بپۆ ژىر؛ بپۆ... و ئىستاش من بە دل و گيان، بە پۆج و جەستە، بە خۆشەويستى و ئەوین، ئۆغرت دەخوازم... بپۆ...».

ژىر بەرسف ناداتەوه. لە باتىي وەلام، هەول دەدات بى ئەوهى لە ناو كۆتر بىتە دەر، دەستەكانى لە قامك و پەنجەى كۆتر پزگار بكات، هەيژىكى كەم لە خۆ دەدات و بە ئارامى هەلدەگەپتەوه سەر كۆتر. ژىر جىي خۆى راست دەكاتەوه، لنگى كۆتر دەكاتەوه وەك ئەوهى بىههوى خۆى بگەيەنیتە بنى قوولایى كۆتر بەهەيزەوه، لە سەر كۆتر پادەكشنى. بىجولە، بى بزوتن، هەر ئاوه ها چاو نووقاو، چەند خولەك كەم لە ناو ئەو گەرماییدا دەمىن. دەستەكانى كۆتر بە ئارامى و پىك و پىك لە سەر پشنى، لە سەر سمى دەگەن. دلى كۆتر بلىسە دەدات، زگ و بەر زگى، لە بەر جۆشى خۆشەويستى دەبزوت. جەستەى كۆتر كە وەك هەوریشم نەرم، تەنك و سافە، بە ئارامى دەبزوت. لە ناو قوولایى كۆتردا، ژىر هەست بە دەنگ و سەداى سووك و قوولەى حەز و خۆشەويستى دەكات. پىشتىش هەستى بە دەنگ و سەدا كرديوو، بەلام

نە ئەوەندە بەهێز و قوول، نە ئەوەندە پوون و پۆشن. پۆشن؟ بەلێ، پۆشن وەک ئەوەی ئیستا لە دەروونی ژیردا برووسکەیک لێدات، هێند بەهێز، تێکرای جەستە بە پۆشناییەکی ئیجگار بەهێز بەند بە بەند داگیر دەکات. ئایا لە سەرخۆ چوون و بوورانه وەهایە؟ مردن ئەوەیە؟ یان نا، ئەوە لە دایک بوونە؟ لووتکە جۆشی ئوین ئەوەیە؟ بنی قوولایی خۆشەویستی ئەوەیە؟ پاش لێدانی ئەو برووسکە دەروونییە، لە دواي ئەو شەپۆلە یەكجار بەهێزانه، ئەو دەتوانی بە ئاسانی، بە پراحتی بمڕ. «ئیدی خەمی مەرگم نیە کۆتر»، ژیر لە بن گویی کۆتردا بە هێمنی ئەمە دەلێ و دەست بە مژینی گوێچکە دەکات.

کۆتر چاونووقاو، هەندێک لە خۆ بێ ئاگا، وەک ئەوەی لە خەودا بێت دەلێ: «بمره، لە ناو باوەشی مندا، لە ناو مندا بمره». کۆتر بە دەستەکانی کە پشتی ژیر دەخوێنێ، توند سمی ژیر، کەمێکی تر بەرەو زگ و ژێر زگی ئارەقاویی خۆی دەکێشێ. ئەگەر ئیستا مومکین بوو، هەموو جەستە ژیری دەخستە ناو خۆی، ئەو بەدەنی ژیر و بەدەنی خۆی دەکردە یەک. بەلام نابێ، ئەو هەرچیش بکات، نابێ. پێشتریش چەندین جار ئەو و دەزگیرانەکی لە سەر ئەم تەختە تەسکە دڵ و بەدەنی خۆیان داووه بەر ئاگری حەز و شەهوەت. بەلام ئەمشەو سەیره، ئەمشەو شەویکی ئاناساییە، شەویکی بی وێنەیه. هەرگیز هەستی ئاوا قوول، داگیرى نەکردبوون. هەرگیز ئەو بەم شیوە بە ویستێکی بێ کۆتایی نەخواستبوو کە ژیر تێیدا بووایە. ئەمشەو ویستێکی نویی بێ هاوتا بەسەریدا دێت. لە قوولایی جەستە، مێشک و پۆحیدا شتێکی وێنا نەکراو پوو دەدات. فێنگایی پووباری مانگی نیسان، سەرما و شەختە، چلە، گەرمایی تیرپژێری پەوشپەر، هێز و توانای هەرەسی ولاتی چیاکان، ناوەوەی ئەو ئالۆز دەکەن. ئەو زویرییه، ئەو زۆلاییه، ئەو گەرمایه! وەک لافاوی خۆپ لە دەروونیدا دەخولێتەوه، وەک ئەوەی گیاپەک کە

تازه سه‌ری له خاک دهره‌یتابن، تیایدا ده‌پوئ. وهک نه‌وه‌ی برووسکه‌یه‌ک له ده‌روونیدا لیبدات، کۆتر ده‌سووتن، په‌گی، به‌ده‌نی، پوخساری، دل و گیانی ده‌سووتن. دنیا ئیدی ناسووپته‌وه، کات ئیدی ناپوا. دنیا، کات، پۆزگار، دهر و ده‌شت، نه‌و شاره‌ گه‌وره، نه‌و ژوره‌ بچوکه، نه‌و جه‌سته‌ زراف و جوانه، هه‌رشت، هه‌رکس ده‌سووتن. هه‌موو شت له ناو پروناکیی سووتاندا، به‌ بلیسه‌ی ناگر ون ده‌بن. کۆتر ون ده‌بن.

به‌لام لافویش هه‌لده‌ستن. جه‌سته‌ی کۆتر سه‌رچاوه و ناوه‌زیی هه‌موو کانی، پووینار و لافوای جیهانه. هه‌موو ئاری جیهان، ئیستا له جه‌سته‌ی کۆتر هه‌لده‌قوئن. کۆتر تیناگات. به‌لن، نه‌وه‌ ئه‌وینه، چه‌زه، خۆشه‌ویستییه. یان نا، نه‌و نه‌وینه‌ی میژوو ده‌هۆنیتیه‌وه، چاره‌نوس پییده‌گه‌ینن، مروفان به‌ره‌و مه‌رگ ده‌نیرئ نه‌ویه‌! به‌لن، کۆتر تیده‌گات، نه‌وینی مان و نه‌مان نه‌ویه. کۆتر هه‌م تیده‌گات، هه‌م تیناگات. له ناو تیکه‌لییه‌کی په‌نگینی شه‌هه‌تدا، کۆتر دیت و ده‌چن. شه‌پۆلی پروناکییه‌کی بن‌کۆتا، ئیستا له ده‌روونی کۆتریشدا هه‌لده‌ستن. شه‌پۆل، یه‌ک به‌ یه‌ک، هه‌نگاو به‌ هه‌نگاو به‌ده‌نی کۆتر داگیر ده‌کات. جه‌سته‌ی به‌ ئارامی ده‌جولیتیه‌وه. «بمه‌»، کۆتر له ناکاو به‌ ده‌نگی به‌رز ده‌لن؛ «ئیستا بمه‌» و وه‌ک نه‌وه‌ی بوومه‌له‌رز له جه‌سته‌ی دابن، وه‌ک نه‌وه‌ی برووسکه‌یه‌ک له دلی دابیت، هه‌موو به‌ده‌نی هه‌لده‌ستن و داده‌که‌وئ، جارێک، دو‌جار... جار به‌ جار... بن‌کۆتایی. کۆتر هه‌ر دوو ده‌ستی ده‌با بۆ پوخساری ژیر که‌ له سه‌روه‌ له کۆتر ده‌پوانن و پوخساری جوان و ئاره‌قه‌ کردووی ده‌مالن. کۆتر له ژیره‌وه به‌ پارێز له چاوی کراوه‌ی ژیر ده‌پوانن.

نه‌و له‌رزینه، نه‌و شه‌پۆله، نه‌و په‌له‌ کردنه، نه‌و دانه‌وه، نه‌و گرته‌وه ده‌بن بن‌کۆتایی بیت، ته‌واو نه‌بیت. جاره‌جار، جارێکی دی... جارێکی تر...

به لّام ژير به نارامی له سەر کۆتره وه دیته ته نیشتی. سنگی کۆتر توند توند هه لّده ستی و داده که ویته وه. دهستی راستی له سەر مه مکی ته پي کۆتر، له پال کۆتر دا، پاکشاو، ده لّی «من ده مرم».

«به لّام لیتره له کن من بمره» کۆتر وا ده لّی و له ناو نویتی شپزه هه لّده ستی، به سەر ژیردا هه نگاو هه لّده گرئ. دهستی راستی له ناوه راستی لنگیدا، به ره و هه مامی زۆر بچوک ده پوا.

پاش که میک، کاتیک کۆتر ده سپر هه کی زۆر گه وره به دهسته وه بۆ قسه کردن دیته بهر ته ختی نووستن، ئیدی ژیر خه وی لیکه وتوه. چاوی به ستراو، پوخساری وهک پوخساری مندالیکي بچوک، نارام، خاوی و پۆشن. ژیر ده خه وی. نه وه نده ی چهند خولک به پتیه به هاریکاری پووناکی قه لّسی مانگ و نه ستیران له ژیر ده پوانی. نه وینداری نووستوو... دلی نه نگاوتی کۆتر توند لیده دات.

ژیر؛ نه و چاوه جوانانه ی وهک دوو ده نکه تری پەش که دلی کۆتر ده توینتیه وه، نه و جهسته به هیز، زراف و پیک و پیکه که ئیدی فیر بووه له گه لّ جهسته ی زرافی کۆتر بیته یهک، نه و دهسته، نه و قۆل و بازوو به هیز و جوانه که به توندی جهسته ی کۆتر له نامیز ده گرئ، ناوه دی زافی دالّده ده دا، نه و لیوه ناسک و زیان به خشه که جهسته ی کۆتر به ناگا دین و له ده روونیدا برووسکه لیده دا، نه و موفه لاه که دلی کۆتر ده بات، کۆتر ده گه یه نیته لووتکه ی هه ز، جۆش، شه هوهت و که یفخۆشی.

ژیر؛ کوپی عه شیران، به لّام له زمانێ زگماکی خوی دور، بویهش له بهرانبهر زمان، فرههنگ و پیزمانی ولّتی خوی شه ره زار، کانگای تووپه یی و سازار، نمونه ی غیرهت و شه ره ف؛ وهک ناوه که ی زۆر ژیر، تیگه یشتوو و دوربین، به لّام چالاک، سه ره لّده ر، دلگه رم، ئیستا نه و ئینسانه ده پوا، له کۆتر داده برئ، کۆتر له شوین خوی له م شاره مه زنه

به تهنیا به جیدیلئی و دهپوا. ئو پۆژانهی که له بهر باران تهپ دهبوون،
ئو پۆژگارانهی به بهر سپی دهبوونهوه، ئو کاتانهی به تینی هتاو
دهسووتان، ئو شهوانهی به سلای مانگ و ئهستیران پووناک دهبوونهوه
و ئو ژبانهی به نالهی خۆشهویستی پهنگینی دهکرد، ئیستا به جی
دهمیئنی.

ژیر.

کۆتر لهگهڵ ئهم گهنجه که ئیستا به نارامی پرخی دی، له سهرهتای
خویندن له زانکو، پۆژیک که زۆر دلتهنگ بوو و زۆر خۆی تهنیا دهدهیت،
به ههنگهوت له چیشتهخانهی زانکو ئاشنا بوو. ئهوان له کهناری ههمان
میز دانیشتیبوون. ژیر دوو هاوپی خۆیشی لهگهڵ بوو. به قسه کردن و
لهجهی ژیر، کۆتر تینگهیشته که ژیریش وهک خۆی خهڵکی ولاتی چیا به.
لهگهڵ ئهوهش که ژیر به زمانی فهرمیی ولاتی مهزن قسهی دهکرد،
ئاسهواری زمانی ولاتی چیا به زاراوهیدا دیار بوو. سهرهتا به چاوی
پهشی گهرم پهکدییان ناسی، دواتریش قسه و زمانی خۆش و شیرینی
ژیر پێگهی ئاشنا بوونی کردهوه. سهیر بوو... بۆ ههموو شتی، له
سهه ههموو شتی که وهک پهکدییان دهکردهوه، وهک پهک ههستیان
دهکرد، وهک پهک ههزیان له شتهکان دهکرد، وهک پهک پێدهکهنین،
وهک پهک ههلهوهدای شتهکان بوون. ئو ویکچوونه سهرنجپاکیش و پر
هیهجانه ریگای به پهکبوونی جهستهکانیشی کردهوه. شهویک، دیسان
لهم ژوره، دیسان له بهر پووناکیی قهلسی مۆمهکاندا، به ئیلهام و
جۆش، لێ به ترس و دلپاوی، دلی - وهک پهپولهپهک که کهوتبێته
ناو گهردهلوول - نهنگاوت، کۆتر خۆی و کچینی خۆی پێشکهشی
دهست، جهسته و پۆهی ئهوه کرد. جارێکی دیش خۆی پادهست کرد،
جارێکی دی... ههموو شتی که له ناو ویکچوونیک شیریندا که کۆتر پێی
سهههست دهبوو، بهردهوام بوو، تاوهکوو پۆژیک ژیر به نیگایهکی وهها

تیز کە کۆتر نەیدیبوو، تەقیبەو و وەک هەوری پەش گرمەى هات. نىستا باش نایەتەو یادی کۆتر کە بۆچی ژیر ئەوەندە ناپەهەت و بێزار بوو. بەلام کۆتر لایەنى نوێى ژیری ناسى کە لە تاریکی دڵ و میشکیدا خۆى حەشار دابوو. بەلێ ژیر لایەنى تاریکی هەبوو... کۆتر تیگەى کە لایەنى وێکنەچووشیان هەیه. زانى کە یەكسانی هەمیشە و لە هەر هەل و مەرجێکدا مەیسەر نابێت. بەلام قەیناکا، مەگەر ژيانش لە ناو لانکەى یەكسانی و ناپەكسانیدا نایە و ناچێ؟ مەگەر سیستەمى دونیاش بە گوێرەى ئەم نەریتە هەلناسووێ؟ گرنگ حەزە، ئەوینە. کۆتر بپوای بەمە هەبوو؛ ئەشق و خۆشەویستى دەتوانێ قوفلى زۆر ژەنگرتووش بکاتەو... .

لە زانکۆ، ژیر سالیك پێش کۆتر بوو. لە وانەکانیدا یارمەتیی دەدا، ئیواران لەم ژوورە تەنگ و بچووکەدا، پاش نیوەپوان لە کەنارى بولوارى هەر دوو لای پووبارەکە، شەوانە لە ژێر پوناکیى گۆپى شاردا، لە ناوتەم و مژى پۆژانى شیدارى پاییزدا، لە ژێر تینى گەرمى پۆژانى هاویندا، بەردەوام شیعرى فەرەنسى بۆ دەخویند. دواى فراوێن و شیوى سادەى خوێندکاران، دواى کاتى درێژى خۆشەویستى کاتژمێرانى درەنگى شەوان کە ئیدى ئەستێرانیى مائاواىیان دەکرد و دەپۆشتن، ئەوان لە سەر شۆڕشى فەرەنسا، شارستانییهتى، مێژووى فەرەنسا و نووسەرانى ناودارى فەرەنسا دەئاخووتن. ئەوان دەپەیفین، هەمیشە دەپەیفین. بە دەم ئەو قسانەو لە خەو پادەچوون. بەو قسە ئەدەبییانە جۆش و کۆلى پۆحیان بەرز دەبۆو و بەدەنیان دەهاتە جۆش. ئەوان؛ دوو پۆحى جوان، گەش و لێگەپ، بەلێ، لێگەپ. پۆحى زۆر گەرمیان لە پێگەى راست، لە ئایدیای گەورە و بلند، لە پێوان، هەز و پوانگەیک کە ژیان و جیهانیان وەک یەك لێدەکرد، دەگەپا. لە سەر پێگەى لێگەپین و گەپاندا قۆناغێک لە قۆناغە هەرە گرنگەکان، بێگومان ولاتى باو و باپیران،

ولاتی چیاکان بوو. نهوان دوور له ولاتی چیا، له پایتهختی ولاتی مهزن دهیانخویند. نیرەش ولاتی نهوان بوو. لښ ولاتی نهوان، نهوشوینهی که کهسایهتییهک، ناسنامهیهکی داوته نهوان، له دوور، له باکووری ولات، له ناو شاخهکاندا بوو. نهوان، کچ وکوپی نهو شاخانه و نهو ولاته دوور و تنیا بوون. پهوشی ولاتهکیان، هېچ حالیکې نهبوو نه دوینځ حالیکې هېو نه نه مېړ. ولات، ولات پهروهی، ولاتپاریزی و قسهی له م چهشنه له ناو گفتوگوئی لښه پینی راستیهکاندا، بو نهوان، قسهی هم بلند، هم جوانیش بوو. پښه چن بویهش نهوان، جاریک کوتر، جاریک ژیر، شیعیکی فیکتور هوگو که له سر ولاتپاریزی بوو، به سن زمان، زمانی باو و باپیران، زمانی ولاتی مهزن و زمانی فهپه نسی، همیشه له کاتی خه م و په ژاره، شادی و خوشیدا، دهیانگوتوه. «پله و گوره یی به تو دهکوهی/ ولاتی شیرین و تاهه تایي/ پله و شهره ف بهوانه دهکوهی/ که بوون به قوربانی تو.../ نیستا کوتر نیگای پر په ژاره ی بپوه ته ژیر، دیسان هندیک دپری شیعی دریژ، وهک مه قام دهچرینځی.

پله، شهره ف، گوره یی، بوون به قوربانی... کوتر پاش نه م دپره شیعرانه هه نوکەش به پتوه، بیر دهکاته وه، پله و پایه و گوره یی و سهروه یی ولاتی نهوان... و نهوانه... و لښه پینی نهوان... نهوان له چی دهگه پښ؟ نهوه ی نهوان لښی دهگه پښ له کوپیه؟ نهوان که ی دهتوان خویانی پښ بگه یه نن؟ بوچی سهرنجی پوچی به هیژیان همیشه له میژوو و زه مەنی پابردوو، له کات و زه مەنی داهاتوو؟ له ناو چیروک، به سهرات، گڼرانه وه و نه زمونی میژوویدا له چی دهگه پښ؟ نهوان له ناو لاپه رهکانی کتیبی هه زاندا که به چاپکی زور ساده بالو کراوته وه چی دهبینن؟ بوچی کوچ، کومه لکوژی، پوشتن، داپران، په ژاره، ژان، مردن، خواست، هیوا، هه یه جان و تیگوشان نهوه نده سهرنجیان پاده کیشن؟

بۆچی نیگای ساردی ژنانی بیچاره، ئاره‌قه‌ی ناوچه‌وانی پیاوانی بنده‌ست، گریانى مندالانى هه‌ژار، سترانى ده‌نگانى پیر، چرپه‌ چرپی نه‌ینیی جه‌ماوه‌ری داماو، هاوار و به‌رخ‌دانى مرقفانى هه‌ژار نه‌وه‌نده، نه‌وه‌نده به‌هیز سه‌رنجی ئه‌وان پاده‌کیشی؟ بیر و هزری نویی شه‌پ، تیگوشان، خۆپاگری، سه‌ره‌لدان و شوپشه‌ که لی‌ره و له‌وی، نیوه و نیوه‌چل به‌لام شه‌پۆل شه‌پۆل ده‌پۆی به‌سه‌ریاندا؟ بۆچی ئه‌وان که له‌ خیزانی تیر و ده‌وله‌م‌ندن، نه‌وه‌نده بۆ ئه‌و بیر و هزانه‌ کراوه‌ن؟ بۆچی دل و پۆحیان به‌جۆشی ئه‌و هزانه‌ له‌ سه‌ر خۆ ده‌چی؟ بۆچی بیریان هه‌میشه‌ له‌ لای ولاتی دور، شوینی نادیار، پۆشتن و کۆچی پر مه‌ترسییه‌؟

نه‌وه‌ی پۆچی ئه‌وان لی‌ده‌گه‌پئ، له‌ کوپیه‌؟ له‌ دور؟ له‌ نزیک؟ له‌ کۆتایی سه‌فه‌ران؟ پیده‌چی له‌ هه‌چ کوئ، پیده‌چی ئه‌وان به‌ ته‌نیا به‌ شوین خه‌ون و خه‌یالیکه‌وه‌ بن.

ژیر که ئیستا پاش که‌میکى دی ده‌که‌ویته‌ سه‌ر پزی لی‌گه‌پژن و ده‌پوا، چی ده‌بینی؟ تووشی چی ده‌بی؟ به‌لام ژیر ده‌پوا، ده‌چیت بۆ ولاتی باو و باپیران، ده‌پوا به‌ره‌و ئامیزی چیا تاهه‌تاییه‌کان، ده‌که‌ویته‌ ناو دالده‌ و هه‌شارگه‌ی میژوویی خه‌ره‌ند و هه‌لدیره‌کانی ولاتی چیا.

کۆتر ده‌زانن ئه‌و چیش بکات، ژیر بریاری خۆی داوه‌. ولات، به‌ ته‌نیا بیر له‌ ولات و چوونه‌وه‌ بۆ ولات ده‌کاته‌وه‌. ولات که ژیر جار به‌ جار بی‌وچان، به‌ جۆش و خروشیکی گوپ، ده‌یگوت؛ ولاتی جوان، بینایی چاوان، جوانییه‌کی له‌ به‌ر چاو، چیاى بلند، شیوی قوول، ئاوی زوڵل، لافاوی خوپ، دار و دره‌ختی شین، چه‌م و دره‌ختی گه‌وه‌ر، په‌نگی سه‌وز و سوور، سه‌رپۆشی سپیی به‌فر، گیا و ده‌وه‌نی شینی شیفا؛ هوژه‌ هوژی کانی و ئاوی خوپ، ده‌نگی سووکی گه‌لای داری بی و سپیندار؛ هه‌ره‌س، با و گژه‌بای بی‌کۆتایی؛ سپیده‌ی ئارام، مه‌غریبی سوور، شه‌وی سامال، نه‌ستیره‌ی دره‌وشاوی سوور، نه‌شکه‌وت و موغاره‌ی فینک، ده‌ر و

دهشتی زهرد، هه مووشت، هه شتیک که بانگ له دلی کهسانی لیگه
دهکات، له وێیه. ژیر دهیگوت له ولاتی باو و باپیرانه.

ژیر: نهوینداری دلهر، دلداری نهشقی کۆتر، نهشقی ولات....

له ناو هزر و ههستی تیکه لدا، کۆتر له ژیر دوور دهکهوێتهوه و دێته
بههه پهنجهره ی بچووک و له پووێار دهپوانی. مۆم تهواو بووه، شهمدان
خالیه، کۆتر پووت، بیهیوا، ماوهیهک بۆ دهروه دهپوانی. نهستییه
کهم بوون، له دوورهوه له سهه بانی خانووی ناوشار، سووراییهکی کال
و تهنگ دیاره. ئاوی پووێار شهوق دهداتهوه. گه لای داران له کهناری
پووێار به شنه ی بایهک دهجوڵن. دهنگی سووکی شنهیهک به ئارامی
دهگاته گوێی کۆتر. ئایا دنیا ههه ئاوا پڕ خهه و پهژارهیه یان پهژاره
و ترسی سهه دلی نهوه که بزانی، بهلام زویره، ههستهکانی نهوهنده ناسک بوون
که به دهنگیک، به جوولهیهک دهتوانی به هاوارهوه بگری.

ژیر دهپوا، ژیر دهپوا بۆ سهه شاخهکان، دهپوا بۆ شهه و تیکۆشان.
له ولاتی چیاکان، له قوولایی شیو و دۆل و هه لایران، له بنار، دوند و
لووتکه ی چیا، سههه لانیکی نوێ له دژی دهسه لاتداری دهولهتی ولاتی
مهزن و دهسه لاتداری ژهه پال سههردار دهستی پیکردووه. وهک دویستی،
وهک پیرێ. ولاتی چیاکان و سههه لدان؛ چاره نووسیک که بپوچان
ههه بهردهوامه. دیسان شهه پکی خویناوی، سووتانیکی مالدیرانی دهستی
پیکردووه و گههچ و لاو، یهک به یهک، دهسته به دهسته، وهک نهوه ی
بچه شایی، دهچن و خوینانی پین دهگهیهنن. ئیستاش ژیر دهپوا. ئیستا،
به لای ئیستا، کاتیک دوا که میکی دی سپیده ی دا، ئیدی دهنگی گۆرانی،
زمانی شیهر، خووشی و یاری جهستهکان تهواو دهبن. ئیدی نهوان
ههه رگیز، دهست له ناو دهست له کهناری بولوار ناگه پین، پیاسه ناکهه
و باسی فهلسهفه، نووسهه، کتیب، بابته و وتارهکان ناکهه. ئیدی کۆتر

ناتوانی گوی بداته دەنگی سترانی فۆلکلۆری که ژیر به زمانی باو و باپیران دەبوته. ئەو خواستی هاوسەرگیری، ژبانی هاوبەش، بەختیاریی ژبانی خێزانی و پۆزانی داهااتوو... ئەوانە هەموو بەجێ دەمێنن و دەبنە نووسراوەی سەر لم.

ژیر دەپوا.

لە ژووری بچووکدا که پەر لە سەدای پۆزانی پابردویی ژیر و کۆترە، کۆتر بێ ویستی خۆی دەست بە گریان دەکات. ئەوەندە چەند خولەک ئەو هەر ئاوا سەری داخستوو، چاوی لە دەرەو، بێجۆلە دەگری. فرمێسک یەک بە یەک بەرەو خوار دەبنەو. ئایا ئەوان دەتوانن دیسان بەکتر ببینن؟ چۆن؟ کەی؟ ئەو چ چارەنووسی؟ چارەنووسی پەشی ولاتی؟ چۆن دەتوانن ئاوەها چارەنووسی ئینسانەکانیش بهێنێتەو؟ چارەنووسی گیراو چۆن دەتوانن چارە ی کەسانی دیش بگری، بیکاتە یەخسیر؟ پۆزگاری پووناکی پاییز، ئیستا ئاوەها بە دایران، ئاوەها تاریک کۆتایی بێ؟ بە خەم و پەژارەیک که دەبێتە گریان و هەناسە لە بەر کۆتر دەبێ، کۆتر بەرەو مێزی سووچی ژوورە که دەچن، لە چاوەیک دوو مۆمی نوێی درێژی سوور دەردێنن و دەیهێنن لە سەر شەمەدانە که دایدەنن و دایدەگیرسێنن. مۆم دەسووتن، سەرەتا وەک دوو پزیسک و دواتریش وەک دوو گۆلە ی باریکی ئاگر. ژوورە که کەمێکی دی پووناک دەبێ و سێبەری مۆمەکان لە سەر دیواری سبێ و کەمێک وێران و سادە ی ژوورە که دا دەجووڵن. ئەوەندە چەند خولەک کۆتر بە پێو، بە چاوی تەپەو لە مۆمەکان دەپوانن. پووناکی و گەرمای بێزاری مۆمەکان، شەکانەو ی ئاگر، سێبەرە کە ی و یەکیەتی ئەوانە هەمووی، وەک ئەو ی دەنگ و سەدا، هزر و خەیاڵ بێت، سەرنجی پادەکیشت.

دوای ئەوەش کۆتر دیسان دەگەڕێتەو بەر پەنجەرە. شانەیک ی درێژی پەش لە بەر پەنجەرە یە. کۆتر بە ئارامی وەک ئەو ی لە خەودا

بیت، شانەكە ھەلەدەگرت و قژی پەشی درێژی خۆی پش شانە دەكات. بێدەنگ، بەپاریز، پێك و پێك. قژی درێژی بە بەژن و بالای بەرزى دەكەوێ. دلەنگ، چاو پر گریان، قژی شانە دەكات. شانە، تالی نەرمی قژی درێژ، ھیدی ھیدی لە یەك جودا دەكاتەوہ.

ئەو دەپوا، كۆتر وەك ئەوہی شیعریك بخوینن، لە ناكاو وا دەلن، ئەو دەپوا بۆ ولاتی بێبەخت، شوینی مردن و ون بوون. ئەو ولاتی كەس خیری لێ نەدیوہ، ھەمیشە لە ناو مژ و دووكەلدايە، ھەمیشە وەك چایەك كە خەریك بێ بتهقیتهوہ، تووہ و توندە، ھەمیشە پێكدادان، ھەمیشە شەپ و خوینی تێدايە. ئەو ولاتە كە ھەمیشە بە گفە گفی با و پەشەبا، ھوژە ھوژی باران و تەرزە دەنالینن. مەگەر ژیر، ئەو كۆپەى ئیستا وەك فریشتەيەك نوستووہ، نازانى كە پۆشتن بۆ ئەو ولاتە، گەپانەوہیەكى نییە؟ ژیر، ژیری بیرمەند و تیگەیشتوو، بۆچی تۆ نازانى كۆتایی پێگەى چوون بۆ ئەو ولاتە، گۆرە، گۆرستانە؟ گۆرستانی كاوی بێكەسانە؟ ژیر، ئەوینداری دلەبەر، بۆچی نازاری ئەم دلە ئەدەى؟ تۆ نازانى ئەم ئەشقە، ئەم خۆشەویستیيە بێكۆتاییە، ئەم نالینە تاھەتاییە، ئەو قسە ئاشقانەى تۆ، ئەو گەرما و ھەيەجانی ئەشقە، لەگەڵ پۆشتنى تۆ كۆتایی دیت؟ تۆ نازانى پێكەنینى وەك گول پشكوتووت، چاوی درەوشاوہى وەك دەنگە یاقووت، بەدەنى وەك خواوەندە ئەفسانەيیە كۆنەكانى موفایەتى پێك و پێكت، لەگەڵ پۆشتنت دەبنە بیرەوہرى؟ مەگەر تۆ ئەوانە نازانى؟

كۆتر دیسان بەلام بە دەنگەوہ دەگرى.

«كۆتر...»

سەرەتا كۆتر دەنگ نابیستن، دواى دیتەوہ سەر خۆ و سەرى ھەلەدەگەپێنیتەوہ. ژیر بە پتوہ لە سەر تەختى نووستن، پووت، بە چاوی خەوالوو، لە كۆتر دەپوانن. «كۆتر... بۆچی دەگریت؟ چى

دەلئى؟ وەرە بۆ لام...» «نا» كۆتر چاۋى سوور و ماسىو، نىگەرەن دەلىن، «نا، تۆ بى... وەرە، با پىت بلىم كە چى دەلىم...». ژىر دەچىتە لاي كۆتر، دەست دەخاتە گەردنى و لە ئامىزى دەگرى، بە بىزەيەكەرە دەلىن؛ «هەشال و ھۆگرى ژيانم». كاتىك مەكى قوتى كۆتر لە سىنگ و مووى سىنگى ژىر دەكەرى، دىسان تەزوويەكى بەھىز بە سەر كۆتردا دى. بەلام خۆى پادەگرى، ھەندىك خۆى كۆ دەكاتەرە و دەلىن؛ «مەپۆ، تۆ دەبىن نەپۆى»، بە دەنگىكى كەمىك بەرز و خەمىن. «كۆتر»، ژىر بە نەرمى ھەك ئەوئى تىكاي لى بىكات دەلىن.

«نا، نا، نا، دەبىن نەپۆى... دواى پىنج شەش مانگ ئىدى خويىندىت تەواو دەبىن، ئەو سالانەى خويىندىنمان كە شەو و پۆژمان كىرە يەك تا سەرگەوتووبىن، ئەو شتانەى ئىمە فىر بووين، يانى ئەوانە ھەمووى بە فىرپۆ دەپوا؟ نا، نابى تۆ بىرۆى...».

«كۆتر...»

«ئىمە باسى كۆرپەلە و مندال، مال و خىزانمان دەكرد، كوپ و كچى ئىمە بە سىترانى زمانى ئىمە، بە سىترانى ئىمە گەرە بوويان. تۆ ھەموو ئەوانەت لە بىر كىرەووە؟ تۆ نازانى؟ تۆ نازانى كە پۆيشتن، مردنە؟ پۆيشتن! واتا تەرك كىردن، داپران، خەم، ژان و مردن... مەگەر تۆ ئەو نازانى؟»

«كۆتر...!» ژىر ئەمجار لە ناكاو ھاوار دەكات و دەلىن؛ «كۆتر سىست بوونت لى نايە، شەرە، عەيبە، خۇپاگر بە... كۆتر... مەگەر مردن لەم ژيانە باشتىر نىيە؟ بلىن، باشتىر نىيە؟ مەگەر ئىمە چەندىن جار لە سەر چوون قسەمان نەكردووە، ئىمە قسەكانمان نەكردۆتە يەك؟ بلىن! ئىمە و ولاتەكەمان ئازادىمان ھەيە؟ نا. سەرەستىمان ھەيە؟ نا. ئىمە دەتوانىن بە ئاسودەيى و بە مسۆگەرى بلىيىن كە ژيانى ئىمە، داھاتووى ژيانى ئىمە و ئەو مندالانەى بىريان لىدەكەينەو، پووناكە؟ نا.

ئەم دەولەتە، ئەو ژەنەپالە، ئەو ژەنەپالەى خۆى بە سەردارى ھەموو کەس دەزانى و بە درۆ بانگى نازادى و بەکىەتى ھەلەدەدات، ژيانىكى بەکسان، دادپەرەوانە و ھاوشیوەى بە ئیەم داوھ؟ نا، نا، نا. ئەو کات؟ بلى کۆتر ئەو کات؟...».

تووپیەى بەھىز، ژیر داگیر دەکات. ئەو تووپیەى و توقینە تاریکەى کە کۆتر چەندین جارەن لە بیلەیلەى چاوى ژیردا دیبوى، ئیستا دیسان دیارە. کین و نەفرەت، ئیستا دیسان ھاتوو و لە سەر چاوى نیشتۆتەو. چاوه گەورەکانى دەرپەپسۆ. دەمارەکانى گەردنى ھەستاو، بە قیپە و ھاوار دەپەیفى. «مەقیرپنە» کۆتر بە نارامى بە ژیر کە ئیستا کەمیک لىی دوور کەوتۆتەو و لە ناو چاوهکانى دەپوانى، دەلنى.

«نا، کۆتر، نا، بلى! ئەوانە ئیەم ناکوژن، پىرئى نەیانکوشتىن، دوینى نەیانکوشتىن، ئەمىرۆ نامانکوژن؟ ئیەم بەردەوام نامرىن؟ ھەر پۆژىک کە ئیەم دەژین لە مردن پیسترنیە؟ ولاتى ئیەم لە ژیر پىدا نییە؟ زمانى باو و باپیرانمان، ھەرھەنگمان، ھەبوونمان لە ژیر مەترسىی زۆرداراندا نییە؟ ئەوانە ون نابن؟ مەگەر ئیەم، من و تۆ، ئیستا بە زمانى ئەوان ناپەیفین؟ بۆچى، بلى بۆچى؟ ئەوان، ئیەمیان لە پەگ و پىشەمان دوور نەخستۆتەو؟ پىوانەکانى ئەوان وەک چەلەنگى گەردنمان ھەمیشە لەم ملماندا نییە؟ ئەوان باشتىرین شوینەکانى ولاتى ئیەمیان داگیر نەکردوو؟ کۆشک و قەلە، شوین و شاریان بۆ خویان تىياندا ساز نەکردوو؟ ئیەمیش لە ولاتى خۆمان دیل، وەک غەریب و غەوارەى ئەم ولاتە، لە دەروە، بە ترس، بە سام، لەوان ناپوانین؟ دە بلى نا! ئیدى تۆ باسى کام مردن دەکەى؟ وای دابنى من خویندەم تەواو کرد، چى دەبن؟ چى دەگۆرئ؟ ھىچ شتىک، کۆتر ھىچ شتىک...».

«باشە برۆ، چى دەکەى بیکە، لى مەقیرپنە» کۆتر چەند دلۆپ لە چاوى بەردەبیتهو و دەلنى، «برۆ...» ناپەحەت دەبن. لەم ژوورە

بچوکه دا بەرەو کوئ بپوا، خۆی بخاته کوئ؟ شانهکه له دەستی بەر دەبێتەوه، پووی له ژیر وەردهگێڕێ و دەپواته سەر تهختی نووستنهکه دادەنیشێ. کۆتر دەگری. ماوهیهکی درێژ ئهوان ههروا له یهک دور، ژیر له بەر په‌نجهره، کۆتر له سەر تهختی نووستن، له ناو شه‌پۆلانی دنیا دەررونییه جیا جیاکانیاندا ده‌مێننه‌وه. دوا‌ی ژیر هێدی هێدی، هه‌نگاو هه‌نگاو، دیت و به‌ سه‌ریه‌وه پاده‌وه‌ستن، ده‌ست ده‌خاته قژی و دوا‌ییش له‌ ته‌نیشتی دادەنیشێ.

ژیر به‌ نه‌رمی، دانه‌ دانه، ده‌لێ: «هه‌و‌ری په‌ش سەر ولاتی ئیمه‌ی گرتوه» «ولاتی باو و با‌پیرانمان، ئه‌م‌پۆ تاریکه، په‌رده‌ی تاریکی به‌ سه‌ردا کشاوه، ئاسۆ، ئاسمان تاریکه، ئاو، کانی، چه‌م، بێر، سه‌رچاوه‌ دیلن، چپای گه‌ره‌ری دیلن، مأل، شو‌ین، گوند، شار بوونه‌ته شو‌ینی کونده‌بوو. ولات ته‌نیا‌یه، ئیمه‌ ته‌نیا‌ین، ئینسانه‌ بێ پشته‌یوانه‌کانمان، بێ به‌شه‌کانمان که‌ خۆشی، گه‌مه، حه‌زو خۆشه‌ویستی‌یان له‌ بێر کردوه، ته‌نیا‌ن... ئه‌و ئینسانه‌ هه‌ژارانه‌ که‌ له‌ هه‌موو خۆشی، مأل و دل‌خۆشییه‌کی ژیا‌ن و جیهان بێ‌به‌ش ما‌ون، ده‌ستی‌ان داشۆردوه، ئه‌م‌پۆ سه‌ر کزن و به‌ هیوا‌ی ئیمه‌ن کۆتر، به‌ هیوا‌ی ئیمه‌...».

کۆتر سه‌ری داخستوه و له‌ ژیر ناروا‌نێ.

«کۆتر، تۆ وامه‌که، من له‌خۆه‌ نیگه‌رانم، دل‌ته‌نگم، تکات لی ده‌که‌م تۆ وامه‌که، وێرانترم مه‌که» ژیر، پووی کۆتر ده‌کاته لای خۆی و به‌ په‌نجه‌ی فرمێسکی چاوه‌کانی ده‌سپێ. ژیر پێده‌که‌نێ، به‌لام کۆتر نیگای له‌ سه‌ر ئه‌و لاده‌با. ژیر به‌ هه‌ر دوو ده‌ست پوو و پوخساری هه‌ندێک به‌ره‌و ژوور ده‌کات تاوه‌کوو له‌ ژیر بپوا‌نێ. «ده‌خیلی به‌خت بم، وا مه‌که!»

«داهاتوو تاریکه‌ ژیر مه‌گه‌ر هه‌ستی پێ نا‌که‌ی؟»

«به‌لام پووناکی له‌ دوا‌ی ئه‌م سه‌ره‌ل‌دانه‌وه‌یه، کۆتر، زنجیر له‌وێ،

له بلندایی و بهرزایی چیاکان دهپسئ... بهلام تۆ خوپاگر به، من ته نیا نهوهم دهوئ.

ژیر پووی کۆتر دهکاته خوئی و پوخساری، گوناکانی پادهمووسئ و دواپیش لیوی خوئی دهخاته سهر لیوی کۆتر و چند خولهکک لیوهکانی دهوئ. کۆتر خاو دهپتهوه. نهو پاموسینانه که سهرتای برووسکی دهروونی کۆترن، دیسان گهرمای بروسک پیش لیدانی، له دهرووندا ساز دهکن. کۆتر دیسان، هیدی هیدی، له سهر خۆ نامینئ. دهکهوئته ناو دهریای شههوت، دیسان برووسکی پوناکیهکی بیپایان له دهروونیدا ههلهههه.

کۆتر به ههر دوو دهستی کهمیک پال له ژیرهوه دهئ و نهو له سهر پشت له سهر تهختهکه دهخهوئین. له ژیر کهمیک دور، له بهر لنگی نهو، له سهر نهژنۆ دانیشتوو، له سهر تهخت، کۆتر نهوهندهی چند خولهک، بست به بست به نیگای سهیری له ژیر و بهدهنی پووی دهپوانئ. ژیر دهپوا، بی نهوهی له کۆتر زیاتر کهس بزانی، به دزییهوه، به ههلاتن، به پهله، نهو دهپوا. نه قسهکانی نهو و نه هی نهههه کهلکیان نییه. قسه بیهوهیه، پتویست ناکات. کۆتر دهست پیدهکات، له پهناي پتی ژیرهوه ههتا سهرهوه ههتا چاوی، بهند به بهند ژیر پادهمووسئ، بی نهوهی زمان و لیوی له بهدهنی جوانی ژیر بگوئزتهوه. هیدی هیدی، دانه به دانه. ههر دهپوا بهدهنی ژیر به لیوی گهرم و گوشتنی کۆتر تهپ دهبی. دواپیش کۆتر، نههجار قژی درێژی شانه کراوی له سهرهوه بۆ خوار به سهر جهستهی ژیردا دهکێشن. تالی زوئفی رهش و نهرم، وهک پهپهه گولی نهوشکوفته به سهر جهستهی ژیردا دهگهپئ. ههر تایهکی بوومهلهزهیهک دهخاته دهروونی ژیرهوه. وهک نهوهی کارهبا گرتیبیتی، ژیر دههههه.

ژیر دهههههه.

کۆتر بى دەنگە؛ چاوى تەپ، نىگەرەن و دلتەنگ، جۆش و خۆشى
خۆشەويستى، دەنگ و سەدايەك كە لە دەروونیدا ئۆلان دەدەنەو،
ديسان سەرەستى دەكەن. خواستى بەدەنى جوانى ئەو كە لە ژىر
پووناكىي مۆمەكاندا پێك و پێك دەجم، ديسان كۆتر دەكەنە تىنوى
حەز و عەشق و دەيگەنە يارى مەيل و خۆشەويستى. كۆتر لە خەودايە؟
بە خەبەرە؟ كات پارهەستاه؟ كات بە خىرايى برووسك دەپوا؟ شەپۆلى
خۆشى و ئەشەقە؟ ئارامىي خەم و پەژارەيە؟ ئايا ئەو مردنە؟ ئايا
ئەو بە پێچەوانەي مەرگە؟ فەژين و ژيانەويە؟ كۆتر نازانن. كۆتر
نايەوئ بزائن. كۆتر بە ئارامى لنگى دەكاتەو و هيدى هيدى لە سەر
ژىر دادەنيشتن. بە گەرمای گۆشتى ژىر، تيرى پووناكى لە دەروونیدا
دادەگيرسى، لە خوارەو هەتا سەر، تا قورپ، تا مېشك، بەند بە بەند،
ئەنگوست بە ئەنگوست. قزى كۆتر لە سەر پھوى ژىر، پەنجەي هەر
دوو دەستى لە نار پەنجەي ژىردا، كۆتر بە ئارامى خۆي دەجوولێنن.
هەر جارێك كە خۆي دەجوولێنن هيزى تيرەكان زياتر، گەرمای پووناكى
دەروون پەتر دەبن.

كۆتر ناوچاوان و پوخسارى گەرمى بەرەو ژىر دەبا، لە پھوى ئەو، لە
چاوانى دەپوانن. وەك بلیي ئيدى جارێكى دى ژىر نابيين، وەها بەهيز
لە قوولايى چاوى دەپوانن. وەك ئەوێ كۆتر حەز دەكات هەموو ئەو
پووناكيە گەرمەي لە دەروونیدا شەپۆل دەدات، بيگۆزیتەو قوولايى دل
و دەروونى ژىر، ئاوەها گەرم و نەرم، خۆي دەجوولێنن.

ژىر دەنالێنن، «پتويست بە تۆلەيە، كۆتر پتويستە تۆلەي
مردووەكانمان بسێنين» و لە
چاوى كۆتر دەپوانن.

«ويشششش ، تۆواو پتويستە» كۆتر لايەكى بەدەن و جەستەي بە
شەوقى مۆمەكان پووناك بووئەو، قسەكەي دەپېئ و دەلئ «دواي

نهمه، تۆیش بمره، پړۆ بۆ مردن...»

«تۆواو نا، تۆله» ژیر دیسان به تگا، له ناو پووناکیی نهو تیره ی له دهروونیدایه وا ده لئ.

کۆتر به دهنگیک که به ناله وه دهگاته ئاستی هاوار ده لئ: «تۆ، ژیر، تۆ، ته نیا تۆ...» «بمره ژیر، ئیستا بمره... تۆ، من به نه شقی خۆمان تۆ ده چینم ژیر،» کۆتر ئیستا به هاوار وهك نهو ی سترانیك یانیش داستانیك بخوینئ، ده لئ: «به ئاوی تۆ، من ده یچینم. بهو گهرمای دهروونی خۆم، من تۆو شین ده کهم، نهو چه که ره ده دات، گهره ده بی... تۆو پیویسته هۆ ژیر، تۆو» کۆتر هاوار دهکات و تاوه کوو دهنگی دهگاته نهو دیوی په نجه ره ی ژوره بچوکه که ئیدی سپیده ی به یانی داوه و پووناك بۆته وه؛
«تۆو پیویسته».

شهو

باز: مندالتي مهرگ، مندالتيك كه له مژ و دووكلتي مهرگ هاته ده،
كه له وه پتيك هات. مندالتيك كه له زگي مهرگه وه سهر له نوئي، هاته
دونيا. باز نه فسهري مردن و كوشتن كه حهز له ته م و غوباري شهواني
تاريكي و مهرگ دهكات. باز: په يام هيني مهرگ.

ئيسنا ديسان باز، ئيمه دهگه پيئنه وه بۆ لاي باز.

ئيمه له ولاتي مهزني، به لام نهك له پايتهختي ولات، دور له
پايتهخت، زۆر دور، له ههريمي ولاتي چيا. وهز و كات هه هه مانه؛
نه وهندهي چهند پوژتيك به سهر نه وه شهوه پووناكه پاييزيهي كوتر و
ژيردا تپيه رپوه. كات، ديسان كاتي زيز و زوير، كاتي شه پولاني ههست و
سۆزه، به لام شوين جودايه، كوتر و ژير له پايتهختي ولاتي مهزن، دل،
پوچ و بهدنه خويان به ههست و سۆزي تيكل ده دايه بهر برووسكه
پووناكي ته شق. هه رچي بازيشه ئيسنا له ههريمي دي، له ولاتي چيا، له
شوئينيكي زۆر سه خلهت، به ههست و سۆزي تيكل، له سهر سنوره.
به لن ئيمه لاي بازين، له ناو جيبسي سهريزي، كه نه وي تيدايه. ئيمه
له بهر ده مي ده رگاي گه وره ي پادگانتيكي سهريزي شارتيكي بچووكي
ولاتي چيا له سهر سنوره ده چينه ناو باخچه گه وره كه ي پادگان. له

ناو جیپیدا، باز، شۆفیر و دوو نهفسه‌ری دی هه‌ن. باز به جلی مه‌ده‌نیی نوێ و خاوینه‌وه له‌ تهنیشت شوفیره‌که دانیشتووه. هه‌ر دوو نهفسه‌ر که جلی سه‌ربازیان له‌ به‌ردایه، له‌ دواوه دانیشتوون. ده‌نگیک نایه، که‌س ناپه‌یشت. جیپ به‌ ئارامی له‌ ناو ته‌پ و تۆزی هه‌وشه‌ی گه‌وره‌ی پادگاندا ده‌په‌وا و له‌ به‌ر بینایه‌ک که له‌ قه‌لایه‌کی چیمه‌نتۆ ده‌چن، پاده‌وه‌ستن. شۆفیر که سه‌ربازه و جلی خاکی سه‌ربازی له‌ به‌ره به‌ له‌هاتن دیت و ده‌رگاکی باز ده‌کاته‌وه. باز به‌ ئارامی داده‌به‌زی. که‌میک سه‌یری ده‌ور و به‌ری خۆی ده‌کات و به‌ ده‌ست ته‌پ و تۆزی سه‌ر جله‌کانی ده‌ته‌کێتن. پادگان له‌ ئارامیی سه‌ر له‌ ئیواره‌دایه. جگه له‌ پاسه‌وانه‌کان، سه‌ربازه‌کانی دی بۆ چه‌ک و په‌خت، ده‌سته ده‌سته له‌ به‌ر دیواره‌کانی پادگان دانیشتوون. ده‌سته‌یه‌کی بچوکی سه‌رباز، به‌ ده‌سمال و به‌روانه‌وه به‌ره‌و جیگایه‌ک ده‌پۆن. ده‌سته‌یه‌کیش که‌میک دورتر له‌ مه‌یدان، له‌ گۆشه‌یه‌کی پادگانه‌که، خه‌ریکی باله‌ن.

دونیای سامانه‌، بای فێنکی پۆژه‌لآت به‌ ئارامی شنه‌ی دیت، خۆر هێدی هێدی به‌ره‌و ئاوابوونه. خۆر به‌ په‌نگیکیی سووری نه‌سه‌ر، له‌ دوروه‌وه له‌ قولایی ئاسمانه‌وه، پووناکییه‌کی قه‌ل‌س ده‌بارێتن. باز له‌ پال جیپه‌که پاده‌وه‌ستن و جارێک سه‌یری ده‌ور و پشته‌ی ده‌کات، جارێکیش بۆ سه‌ره‌وه، بۆ ئاسمان و بۆ په‌نگی تایبه‌تی ئیواره‌ ده‌روانی. پۆژیکیی تر داده‌گه‌پێ، شه‌ویکی نوێ ده‌ست پێده‌کات. لاپه‌ره‌یه‌کی دی دیته سه‌ر لاپه‌ره‌کانی کات، نه‌لقه‌یه‌کی دی له‌ نه‌لقه‌ بی نه‌ماره‌کانی ته‌مه‌نی باز زیاد ده‌بێت. سال چه‌نده؟ ته‌مه‌ن گه‌شتۆته کوێ؟ نه‌م پاییزه، چه‌نده‌مین پاییزی ژایانی سه‌ربازییه؟ چه‌ند پاییز، چه‌ند زستان، به‌هار و هاوین هاتن و چوون؟ نه‌گه‌ر هه‌له‌ نه‌بێ ده‌بێ نه‌م پاییزه بیست بیست و یه‌که‌مین پاییزی ژایانی سه‌ربازی بیت؟ یان بیست و دووه‌مین؟ بیست و سێهه‌م؟ باز که‌میک ده‌ست و پێی ده‌جووتێتی؛ چه‌ند جاران

ګردنی خوار و ژور دهکات و هر دوو دهستی ده باته وه بڼ پشستی و توند پشستی خوۍ ده ته قینن. دواپیش ده ست ده با بڼ سمیلي و کایه پي دهکات.

هرچی بڼ؛ چنده مین پاییزیش بڼ، خو ژيانی ته رته ش به رده وامه، نه رک و بهر پرسیار یتي پیروژ هر هن. وهک نه مړو.

باز بالا بهر، نه سمر، پیک و پیک و یتیر مامناوهند، به پوخساریکی نارام و هیمن و ته نانه ت ماندووشه وه. به ژنی پاست، نیگای وشک، قزی پش و کورت. پش و سمیل پش و دريژ. سمیل که میک دريژ، پش کورت، لیو قه له و و گوشتي، لووت کول.

باز؛ ته ویلي کراوه و بهر، له سر ته ویل شوینی دور و زه مانه و پوژ و پوژگار، چنده قرچ و لوج که هه موو ته ویلي له لایه که وه تا نه و لای دی ده بڼ، چاو ورد، به ژن و بالا بهر، شان و ته ویل پان، چاوی وردی پش، وهک خه لوو، یانیش با بلین وهک دوو به ردی یاقوتی پش که بریقه ی دڼ. بروی پش و پان، مژول دريژ. برو و مژولیک که وهک که وان لای سه رووی پوخساریان گرتووه. پوخساری نه سمری که میک دريژ، چنه و پوومه ت پان.

بالا دريژ، پوخسار دريژ، ده ست و پي دريژ، برو و برژانگ دريژ. ته من... ته من دريژ؟

پوخسار به با و باهوژ، به به فر و باران، به خوړ و ګرما نه سمر و که میکیش سیس هه لګه پاره. به لام شتی هره ګرنگ پوانینه تی، نیگایه تی. له ګه ل نارامی سمر پوخساری، نیگاګانی، نیگای لیګه پانه، نیگای چاوه دیران، نیگای بیزاران، نیگای پاوچییان. نیگای بازی شوین نیچیره. نیگای باز؛ قبول، ورد، وشک و قایم، به لام له پشت نه و په رده په شه دا، نادیار، دوودلی، هز و شک و ګومان هه یه.

بالا بهر به لام هه ندیک خوار و لوق.

باز که میک سهری هلدینن و سهری ئاسمان دهکات. له لای باکووره وه په له هوریک به ئارامی دهپوا. له لای پۆژه لاتیشه وه په له ی بچوک دیاره. په نگیکی سووری گه وهری ئاسمانی داگرتووه. پاش که میک ئیواره دادیت، له گه ل داهاتنی ئیواره، زیانی پاسته قینه ی باز دهست پیده کات.

ئیواره چۆن دادی؟ شو؟ کراوه، گیراو، فینک، سارد، به باران، به با؟ ئیواره و شو له ئامیزی خۆیاندا چی دهشارنه وه؟ باز، وهستای شو و تاریکی شهوان، دهبن بزانی. تاریکی شو هه رچیش له ئامیزدا بشاریته وه ئه و شته شاراو هه ی بازه، هه ی خاوه نی شو و تاریکی شهوانه. باز ئه وه دهزانی، له وه دلنیا به.

«من که میک ده نوم» باز به وه هر دوو ئه فسه ره ی له گه لی دابه زین و له که ناریدا به شیوه ی سهرباز، وشک پاره ستان ده لئ، بن ئه وه ی لیان به وانی ده لئ؛ «سه عاتیکی دی خه به رم بکه نه وه .. ئه و کات ده بن دهسته ش لیتره ئاماده بن و ئاگادار بن که هه و له شه ودا چۆن ده بن ...».

باز به نه رمه هه نگاو له ده رگا گه وری بیئا بتونی به که وه ده چته ئووئی. پاسه وانی به ر ده رگا، ئه وانه ی له ناو سالۆنه که دا دین و ده چن، ئه و ئه فسه ر و سهربازانه ی له پستپسیۆنی بینا که دان، هه ر هه موویان، کاتیک باز ده بینن له جیی خۆیان پاده وهستن و زۆر توند سلۆی لئ ده که ن. و هه روه ها به پیز و حورمه ته وه، که میکیش به ترس و سامه وه به پیوه ده وهستن تا وه کوو باز به پیشاندا پاده بووئی. سهرنجی باز لای ئه وان نییه، ئه م ئارام ئارام هۆشی له جیگه به کی دی به ناو کریدۆرکی دریز، زۆر دریزدا ده پوات. له کۆتایی کریدۆره که دا ده رگا به کی ئاسن دیاره. باز ده پوا و ده رگا ده کاته وه. دوا ی ده رگا که ش سالۆنکی گه وری لیه که زۆر جوان پا زا وه ته وه. هه موو لایه کی سالۆنه که داخرا وه، نه

پەنجەرە یەك نە دەلاقە و جێیەکی كراوە. لە سەر دیواری پەویبە پوی
دەرگاگە وێنە یەکی یەكجار گەورە ی ژەنە پال سەردارە ئاسراوە. لە سەر
دیواریکی دیش ئالای پەنگینی ولات و لە ژێرە وەش دێرێك بە پیتی
زۆر گەورە نووسراوە: هەموو شتیك بۆ سەرۆك و ولات. لە گۆشە یەکی
زۆر دوور لە دەرگاگە، لە سەر قەنەفە یەکی چەرمی پەش سێ ئەفسەر
دانیشتوون. كە باز دێتە ژووری، هەموو بە جاریك پا دەبنە سەر پێ
و پاست دەووستن. باز بە سەر سألویان لێ دەكات و بەرپەگی خۆیدا
دەپا بەرەو لای دەرگایەکی دی كە لە بەری سألۆنەكە یە. كە دەگاتە
بەر دەرگا، وەك ئەو ی لە ناكاو شتیکی بیركەوتبێتەو لە ئەفسەرەكان
دەپرسن: «ئێو دەزانن ئەمشەو هەوا چۆن دەبێ؟» ئەفسەر لە یەك
دەروان. نا. ئەوان نازانن.

«پاش سەعاتێك یەكێكتان بێت خەبەرەم بكاتەو بە جگە لە وەكەس
ئیسراحتەم تێك نەدات،» باز ئەمە دەڵێ و بە كلیك دەرگا دەكاتەو
و دەچێتە ژوور. ژوور، ژوورێکی تەنگ، داخراو، تاریك و بێ هەوایە. باز
دەست دەنن بە سووچێكدا و گلۆبەكە دادەگیرسێن. لە ناو ژوورەكەدا
هیچ تێكبەرێك (جوداكەرەو)، دیوار یان شتیك كە جێگایەك بەش یان
لەت بكات بوونی نییە. تەنیا تەختێکی نووستن، لە سەر تەختەكە،
وێنە یەکی پەنگینی ژەنە پال سەردار بە دیوارەو، لە كەناری تەختەكە
مێزێکی بچووك، لە سووچێكدا دۆلابێکی درێژ و لە پالیشیدا كورسییەکی
دارین. لە سەر مێزەكەش تۆنگێکی ئاو، پەرداخێك، سەعاتێکی بچووك،
پاكەتێك جگەرە، تەپلەكێك و وێنە یەك لە ناو جوارجێو یەکی بچووكدا.
باز دەمانچەكە ی، بارێتایەك كە شەوق دەداتەو، لە كەمەری دەكاتەو،
لە سەر مێزە بچووكەكە دایدەنن، ژاكەت و پانتۆلەكە ی، كراس و
كراواتەكە ی لە بەر دادەكەنن، دەرگای دۆلابەكە دەكاتەو و بە پێکی لە
ناو چەكەجە یەکی دۆلابەكەدا دایدەنیت و دێتە ناو جێگە ی نووستنەكە.

باز ماندوه، به جیبکی تنگ له پښه به کی تنگی پر مه ترسی و زیخه لاندیا، نه ونده ی چوارسه د کیلومتر دور، هاتوه. به ناو ته پ و تۆزدا، بڼ نه و ی له جځایه ک رابوه ستن و شه که تی ده رکه ن و شتیگ بخون یان بخونه وه. له بیریه تی چنده تینوو بوو. که میگ خوی کو ده کاته وه و له تونگه که تۆزیک ناو ده کاته ناو په رداخه که به ک قوم ده خواته وه. به لام تینویتی ناشکن، په رداخیکی دی ده خواته وه و ده چیته ژیر مه لافه که. تاقه تی نییه بیر له هیچ بکاته وه، سهیری وینه ی منداله کانی بکات، له چند ده قاندا چاوی ده چیته خه و و ده ست به پرخه پرخ ده کات.

تاوه کوو به کیک له ده رگا ده دا و نه و بڼ ده نگیه قووله تیک ده دات. باز که خه و ی به کجار سوکه، له گه ل ده نگی ده رگا، به کسه ر خه به ری ده بیته وه. «باشه، دیم» ده لیت و له جځا که دیته ده ره وه. سهری گیز و چاویشی خه و آلووه. ژوره که پروناکه. له بیر ی چوبوو گلژپه که بکوژنیته وه. به دهنی سسته، نیشیکی باریک جه سته ی سست تر ده کات. لای چه پی جه سته ی که میگ ته زیوه. ده ست و پی پاده وه شینن، چند جار لاقی تا بهر سهری به ره و ژور دینن، پشت و گهر دنی ده ته قینن و له که نار ته ختی نووستن داده نیشی و په رداخیکی تر ناو ده خواته وه. نیواره ده ست پیده کات، ژیانی باز ده ست پیده کات. نیش و کاری تاریکه شه و ی ده ست پیده کهن. باز؛ پیاوی شه و، شه و گه پ. باز شه و کاره. باز به نارامی ده لن «شه و، نه ز دیم»، دوا یین تنوکی ناوی ناو په رداخه که ده خواته وه و هله ده ستیته سه ر پڼ. کاتیگ هله ده ستن نیگای ده پوا بو وینه ی سه ر میزه که. له وینه که دا هه ر دو کوپه که ی پیکه وه ن، خوی له ناوه راست و هه ر دو کوپه که ی له م لاو لای، سهیری کامیرا که ده کهن و پیده کهنن. کوپه گهره که ی لای راسته وه و بچوکه که ی له لای چه پ، باز پیده کهنن و ته زوویه کی خوش به سه ریدا دیت. پیویسته

جاریک بەم زوانە سەردانی مائەوە بکات لە پایتەختی ولات و منداڵەکانی
 ببینێت. باز، بیرى کۆپەکانى دەکات. «ئەز دێم بۆ لای ئێشەش»
 باز، دیسان بە ئارامى دەلێ و هەڵدەگەپتەو بۆ لای دۆلابەکە. باز
 چەمکەجەیهکی تایبەتى دۆلابەکە بە کلید دەکاتەو و جل و بەرگەکی
 ناوی دەردێنێ، دەیهێنێ لە سەر تەختى نووستنەکە دایده‌نێ.

بەلێ، شەو، تاریکە شەو، جل و بەرگی شەو پێویستە.
 جل و بەرگی تایبەتى شەوانەى باز؛ واتا هێ خەلکی بیچارە و
 هەژاری ولاتى چیا، هێ شوان و گاوانان، هێ ئەو سەرھەڵدەرانی
 ئیستا لە بەرانبەر دەولەت، لە بەرانبەر ئەرەش و ژەنەرپال سەردار، لە
 بەرانبەر باز سەریانەڵداو. یانى جل و بەرگی ئەو کەسانەى کە دەبێ
 قەبکێن. پانتۆلیکی کۆن لای سەرووی هەراو، تا ئەو کەسەى لە
 بەرى دەکات بتوانێ بە ئاسانى تێیدا بجمێ، بەلام دەرەلنگى تەنگ و
 تەسک، تاوەکو مار و دوویشک، چڕ و جانەوەر نەتوانن لە دەرەلنگەو
 بچنە ژوورێ، تاکوو لە کاتى پەلە و هەڵاتندا، دەرەلنگى پانتۆل لە دار
 و بەرد گیر نەبێت. کراسیکی قۆل درێژ و کەوايه‌کی هەراو و ناسک کە
 لە گەرما و هەتاودا فێنک، لە باران و بەفردا گەرمەن و دەست و پەنجە،
 شان و مل تیاياندا بە ئاسانى دەجووڵێ و دەگاتە تەفەنگ و دەمانچە، دار
 و بەرد. جووتیک گۆرەویی بەنى پەنگین و نەخشێندراو کە تا سەر ئەژنۆ
 دێت و لە پۆیشن، پەلە و هەڵاتنى ناو شاخ و کێو و دۆل و شیودا، لاق
 و ئەژنۆ دەپاریزن. و جووتیک پێلاوی سووک کە پووه‌کەى لە چەرمى
 قایمە و بنەکەشى قایشیکی پەشى قایم و وشک کە بە دەست دووراو.
 پێلاویک کە لە بەفر، باران، قوڕ، بەرد، شاخ، گەرما و سەرمادا بە
 ئاسانى بەرگە دەگرێ، قورس نییە و لە پێ کردنى زۆر ئاسانە.

جل و بەرگی شەوانەى باز؛ جلی پۆزگاری دژوار، زەمەنى تاریکی و

شوینی سه‌خلّت و زه‌حمه‌ت. جل و به‌رگی که‌سانیک که‌هه‌میشه له پّیدان، هه‌میشه په‌له‌ی هه‌لّه‌اتنیانه .

باز کراس و ده‌ریک‌ه‌ی به‌ری داده‌که‌نئ و به‌ پووتی له‌سه‌ر سووچّیکی ته‌خته‌دا داده‌نیشیت و جگه‌ریه‌ک پّیده‌کات و مژّیکی قوولّی لی‌ده‌دات. دیسان شه‌وچّیکی نوئ ده‌ست پّیده‌کات. دیسان کات، کاتی «پاو» هاتوو. سه‌ری، جه‌سته و له‌شی قورسه. کات وه‌ها ده‌پوات، سالّ وه‌ها پاده‌بووئ. ئاو‌ها له‌ ژووړی‌کی بچوک، تاریک، بۆگن و بی هه‌وادا. ئاو‌ها به‌ دزیه‌وه، شاروه. ئاو‌ها له‌ تاریکی شه‌واندا. نه‌مشه‌و گرنگه. نه‌وان نه‌مشه‌و پّیوسته سه‌رکه‌ون. باز چهند مژّی قوولّی دی له‌ جگه‌ره دده‌ا و هه‌ل‌ده‌ستیته سه‌ر پئ تا خوئی کۆ بکاته‌وه و جل و به‌رگی سه‌ر ته‌خته‌که له‌ به‌ر بکات. به‌لام پّیش نه‌وه پانتۆلی هه‌راوی خه‌لکی هه‌ریمه‌که له‌ به‌ر بکات، له‌ جه‌سته‌ی خوئی ده‌پوانئ. مووی سه‌ر سنگی نییدی هه‌رچی چۆنیک بیت سه‌پی بووه. له‌ ده‌وری به‌رزگی‌شی مووی سه‌پی له‌ ناو‌په‌شدا دیاره و سه‌ری‌لندیه‌که‌ی که‌هه‌میشه پئی سه‌ری‌لنده، نیستا نه‌وه‌نده‌ی ده‌نکه زه‌یتوونیکی ماوه. نه‌وه له‌ که‌یه‌وه سه‌ری‌لندیه‌که‌ی له‌ ناو‌ته‌پی و تاریکی و قوولّی ژنه‌که‌ی نه‌له‌قاندوو و وهک شیر نه‌یگوراندوو؟ مه‌گه‌ر نیستا کاتی نه‌وه‌یه که‌میک بیر له‌ سه‌ری‌لندیه‌که‌ی بکاته‌وه؟ نیستا نه‌ کاتی نه‌وه‌یه و نه‌ بیریشی لای نه‌وه‌یه. «تۆش وهک من پّیوستت به‌ پشوو هه‌یه» وا ده‌لئ و پانتۆله‌که له‌ پئ ده‌کات. دواپیش، جگه‌ره له‌ سه‌ر لی‌و، کراسی‌کی ناسکی خان خان که‌ نه‌ویش هه‌ر وهک پانتۆل له‌ گوندی نه‌وه‌ریمه‌ پّیسراوه، له‌ به‌ر ده‌کات. به‌ سه‌ر نه‌وه‌شدا کراسی قوّل دریژی نه‌خشیندراو، شالی پّیسراو و چۆخه‌ی په‌نگینی نه‌خشیندراو. باز دۆخینی شاله‌که‌ گریده‌دا و به‌ سه‌ر دۆخین و که‌مه‌ری چۆخه‌که‌دا پشتی‌ننّیکی دریژی په‌ش ده‌به‌ستن. و هه‌روه‌ها ده‌مانچه‌که‌ش. داوی له‌به‌ر کردنی جل و به‌رگ، خوئی ده‌کیشیته‌وه،

سەیری باریتاکەیی دەکات، خەشابه‌کەیی دەردیننی و فیشە‌کەکانی دەردەکا و دیسان یەک بە یەک تێدە‌خاتەوه، کۆنترپۆلی دەکات لە نیشانگا‌کە‌یه‌وه لێی دە‌پوانی، لە دواوه دە‌یکات بە بەر پش‌تینه‌کە‌یدا.

ئێستا ئیدی هە‌موو ش‌تیک تە‌واوه . باز ئامادە‌یه بۆ ش‌هو. دیسان دە‌لێ: «ش‌هو، ئە‌ز دێم» و لە دە‌رگا دێتە دە‌ره‌وه و بێ ئه‌وه‌ی سە‌یری دە‌ور و پش‌تی ب‌کات، بە س‌الۆن و کوریدۆری درێژدا پادە‌بووری، دێتە س‌الۆنی پێش دە‌رگای دە‌ره‌وه کە پێش‌وازییە‌کە‌ی لێیە و لە‌وێش دێتە دە‌ره‌وه. ئە‌وانە‌ی لە پێدا تووشی دە‌بن، هە‌موویان خۆیان دە‌کش‌یننە کە‌نار و پێ‌کە‌ی بۆ بە‌رده‌دن و بە‌ژن پ‌است س‌الۆی لێدە‌کە‌ن. کاتێک دێتە دە‌ره‌وه، ئە‌فسە‌ریک بە دە‌نگێکی بە‌رز دە‌لێ «ئامادە‌ بن». ئە‌و کات باز سووکە بزە‌یه‌ک دە‌گیرێ. بە‌لێ، لەم سە‌ره‌تای ش‌هو‌دا دە‌سته لە بە‌ر دە‌رگا چاوه‌‌پ‌تی ئە‌و دە‌کە‌ن.

باز دە‌لێ «ئێواره‌تان باش» و بە هە‌نگاوی قورس بە‌ره‌و دە‌سته دە‌بێتە‌وه. دوازدە کە‌س و دوو فەرماندە کە هە‌موویان وەک باز ج‌ل و بە‌رگیان لە بە‌ر کردووه، لێره، چاوه‌‌پ‌وانی با‌زن. هەر دوو فەرماندە‌کە دێتە لای با‌ز، دوو هە‌نگاو دوورتر، لە پش‌تی‌ه‌وه پادە‌وه‌ستن. باز بە دە‌نگێکی وش‌ک و بە‌رز دیسان دە‌پرس‌ن: «ئێ‌وه ئامادە‌ن؟» هەر دوو فەرماندە‌ی دە‌سته پێ‌کە‌وه بە یەک دە‌نگ دە‌لێن: «بە‌لێ». باز مە‌غرور، بە‌خۆ باوه‌‌پ، قایم و بە هە‌نگاوی قورس، لە پێش دە‌سته‌وه دە‌پوا، یەک بە یەک بە سە‌رنج‌ه‌وه لێیان دە‌پوانی. هە‌موو بە‌چە‌ک و پە‌خت و فیشە‌ک‌ن. چە‌کی درێژی ئۆتۆماتیک بە دە‌سته‌وه، نارنجۆک و بۆمبای کە‌مه‌ریان، هەر هە‌مووی چە‌کی مردن و سووتاندن. دە‌مانچە، ک‌لاشینکۆف، پە‌شاشە و دوو چە‌کی قورسیان پێیە. لە پش‌ت تا گە‌ردەن پ‌یز بە پ‌یز، پە‌خت و فیشە‌کیان بە‌ستووه. دە‌مانچە، چە‌قۆ و خەنجە‌ریان لە بە‌ر پش‌ت‌وێندا، دووربین لە سەر س‌نگیان، بە‌لێ، ئە‌وانیش ئامادە‌ن، دە‌سته‌پش ئامادە‌یه.

بەلێ، دەتوانن دەست بە پاو بکەن... .

بەلام باز لە بەردەم دوایین کەسی پیزەکە پادەوەستن و چەند خولەکیک بە توندی لێی دەپوانی. لاویکی تازە پێگەیشتوو کە لە بەرانبەر بازدا پاوەستاوه، لە باز نا، کە پاست لە پیش خۆی دەپوانی. باز بە دەنگێکی توورە لێی دەپرسی: «ئێمە دەچین بۆ کوێ؟» لاو بە ئارامی دەلێ: «دەچین بۆ پاو». باز دەلێ: «ئەو ئەو کات؟» «ئەو ئەو کات ئەحمەق... بەلێ ئەو کات؟» لاو کە باش تێناگا مەبەستی باز چیه هیچ نالێ، «کوا ریش و سمیلت؟ ئەو جلە خاوتێنە چیه لە بەرتدا؟» «ئەحمەق مەگەر ئێمە دەچین بۆ سەیران، دەچین بۆ شایی و هەلپەپکێی باوکت کە ئاوا خۆت پازاندۆتەوه و جلی جوانت لە بەر کردووه؟!» باز دەگەرێتەوه بەرەو لای دوو فەرماندەکە ی پشته سەری «ئەو کەرە لە پیزەکە دەرخەن، بە پەلە، یەکی دی، بخەنە جینگاکە ی با بڕۆین» و بەرەو خوار بەرەو لای جیب و لۆرییە سەربازییەکە دەپوات. «دەو خێرا کەن سوار بن، دەپۆین...»

و ئەوان دەکەوێتە پێ، لە ناو جیبێک و کامیۆنیکی سەربازیدا.

باز و هەر دوو ئەفسەرەکە کە ئیستا وەک باز جلی ولاتی چیایان لە بەر کردووه، لە ناو جیبدا و دەستەش بە شوێن ئەوانەوه لە ناو کامیۆندا لە دەرگای گەورەی پادگان دێنە دەر و بە پێدەکەون. پادگان لە کەناری شارێکی بچووک میژوویی ولاتی چیا دادایە. دواي هاتنە دەرەوه لە پادگان لە قەراخی شار، هاوتەرییی شار، دەچنە سەر پێگەی قیبتاو. دونیا تاریکە. گلۆپی شاری بچووک داگیرساوین. لە شارەوه دەنگ دێ، دەنگی منداڵ، سەگ، حیوان، ئۆتۆمبیل و مۆتۆپ تیکەلێ یەک دەبن و دەنگێکی تیکەل دەگاتە دەر و دەشت. ئەم شارە میژووییە کەناری پووبارەکە، دەکەوێتە سەر سنوورەوه و پالێ داوه بە شاخەکانەوه، بۆ ئەرتەش، بۆ باز و بۆ جموجۆلی باز یە کجار گرنگە. شارێکی بچووکە

به لّام له هم مو ناوچه دا دهناسرئ، ناوه نديکي ټابوړي و بازرگانييه،
چه قی هات و چوږه. په يوه ندييه کاني شار له گه لّ ولّات و دهوله تاني
دیش به هيزه. تاک و کو هميشه دین و ده پوښ. نرتهش که دهولّت،
میللّت و ولّات ده پاريزی و به پړوهی ده بات، له م شاره بچوکه وه،
هم مو ناوچه که کو نترپوښ ده کات. بازیش له پادگاني شار وه، هم مو
جمو جو له کاني نه نجام ده دات، به لّام، له گه لّ نه وهش که س ټاگای له باز
نييه. باز ټاگای له هم مو شتيک، هم مو جوړه په يوه ندي، جمو جوڼ و
جمه ی شار هيه، لئ نه شار و نه دانیشتونوی شار، نه که سی دیش
ټاگای له بوون، جمو جوڼ و کاروباری باز نييه.

باز جگړه يه که به ليويه وه له تهنیششت شو فیره که دانیشتووه،
ده ستيکی له بهر په نجره ی جیپه که، سهیری خانووه کاني دهره وهی شار
و گلزپه کاني شار ده کات، «پښو سته کو نترپوښی سر شار زیاتر بیت،
پیاوه کانمان ده بی زیاتر بکه ونه قو لایي شار وه، بکه ونه ناو خه لکی
شاره وه» باز بیر ده کاته وه. پاشان، له ناکاو له نه فسه ره کاني پشته وه
ده پرسئ: «برا، هه وا نه مشه و چوڼ ده بی؟»

نه فسه ریک به کورتي ده لی: «دوني ا هه نديک سارد ده بیت، هه نديک
هه ور ده بی و پښه چئ دوی نیوه شه و باران بیاری».

پڼگه له بناری چیاکان، هاو ته ریپی نه وان، دريژ ده بیت وه. نه و پڼگه
وهک زږده ی پڼگه کاني ولّاتی چیا پر مه ترسی نييه. پڼگه راست، پان
و قیرتاوه. باز و تاقمه که ی، له نئوان چیا و چه می دريژی شارد، له
دهنگی ټیکه لی شار دوور ده که ونه وه و به پڼگه یه کی دريژدا ده پوښ به ره و
مه به ستي دیاریکراو که له ټاميزی تاریکی شه و دایه. خوږ، هه تاو، پوښ
پوشتووه. تاریکی وهک مو ته که، وهک دیوی تاریکی مو ته که، داهاتووه.
به ټاسمانه وه له سه ره تای تاریکیی ټیواره دا، هه نديک هه ور، په رش و
بلاو دیارن. له لای پووباره که مژکی ته نک وهک گلزله یه کی هه وریشمی

دەر و دهشتی تهنیه تهوه. لای شاخهکان، له بناری داوینسی چیا، دار و بهرد وهک سیبهر، وهک شه تلّه پڅانی کهناری چه م که له ژیر تینی هتاودان، دیارن. گاشه بهرد، ته پوڅکه، گرد، شاخ، دار و بهردی چیا، که باز زور باش ناشنایه تی و لئی شاره زایه، ئیستا دیسان به تاریکی و بڼه نگی شه و گمارو ده درین. شه ویکی نارام و بڼه نگی پاییز، دیسان دهر و دهشت ده ته نیت هوه. دیسان باز، نه فسر و دهستی چه کدار، بڼه ننگ له ناو په رده ی تاریکی شه ودا ده پڼ.

له شه وی نوئ، بونی پاییز، بونی گژوگیای وشکه ل، بونی پشوش و په لاش دیت. باز قسه ناکات، نه فسر ناپه یفن، له ده نگی مه کینه ی جیبه که زیاتر هیچ ده نگیک نایه. هه رکس، هه رشت له ناو بڼه نگی دایه. باز و تاقمه که ی که زور باش ناگاداری کاره که یانن، به بڼه نگی چالاکیه که یان به پڼوه ده بن. نه وان فیروون، جار جاره پیان گوتراوه، جار جاره وشیار کراونه ته وه، کاری نه وان قسه کردن نییه، به لکوو کاریان جیبه جی کردنه، ته نیا جیبه جی کردن. نه وهنده ی سه عاتیک نه وان به ناو بونی تاییه تی پاییز و تاریکی شه ودا، به جیپ و کامیون پڼ ده کن. پاشان له بهر پڼگه یه کی زور ته نکه بهر و خیزه لانی داوینسی چیا، راده وه ستن. وهک هه موو جاریک، شو فیر له جیپ داده به زئ و ده رگای لای باز ده کاته وه تاوه کوو باز دابه زئ. دواتریش نه فسر و تاقم داده به زن و دینه پوو به پووی باز و به ریز ده بن. باز لیان ده پوانی و ده لئ: «له دور و بهر بالوه بکن، ئیمه ریده که وین» و ده که ویته سر پڼگه ی ته ننگ که له جاده قیرتاوه که جودا ده بیت هوه. جیپ و کامیون ده که پڼه وه و به ره و شار ده چنه وه. باز و تاقمیش ده ست به پڼکردنی خویان ده کن. ئیستاش نه وان به پڼ ده پڼ به ره و چیا. ده بی به پڼ چنه سر چیا.

دووان له پیش، دووان له پاش، نه وانی دیش بالوه ی دور و بهری

پښتانه ده کهن، باز و تاقم به ناو خيز و به رددا پښتانه ده بڼ. دوتيا تاريخه، په رده تاريخي شو به سر دوتيا دا کيشراره. نه پوژ و شوانه! نه پووناکي پوژان و تاريخي شوانه! نه گه مې پووناکي و تاريخي به که قه تهاو نابڼ! هم مو دوتيا، هم مو شت، نيتا به په ننگي شو خه مليوه. شو، نيتا بوته دهر ياه کي بڼ سر و به، بوته دهر ياه کي بڼ کوتايي که دوتيا له ناميزدا وهک گه ميه کي بچوک ديت و ده چيت.

تاريخي شو، نه ونده به ييز، نه ونده قايم، نه ونده قوول و نه ونده بڼ دنگ.

و باز، کوپي تاريخي، کوپي تاريخي نيواره و شوان. باز نيتا له ناو وندي تاقمدا، له ناو زه وييه کي خوره تاو و له که ناري شيوه پښتانه کي تنگي گوندان، به هه ننگوي سووک و تهرين کراو، به ره چيا هه لده کشن. نامانچ چيا به، به رزايي و لوته کاني، دژل و خه رند و قوولاييه تاريخه کاني. باز ده مانچه کي دهر ميناره به ده ستيه وه، په نجه ي له سر په لپيکه، له پشته وه، له به رزايي چياکان که له ناو تاريخيدا وهک جان هره ي نه فسانه يي دياره، ده پوان و پښه کات. نه دناماني ده سته که ش، به دهر ي نه وه وه کلاشينکوفي ناماده له ده ستياندا، به په له، به هه ننگوي گه وره پښتانه ده بڼ. پښتانه پښتانه، ته پوژکه و هه وران له سر پښتانه. به لام باز و ده سته پياوي شو، وه ستاي کاروباري شو، پښتانه خويان ده پوژنه وه و ده پوژن! وهک ناژه لې نهو شاخانه به هه وران هه سخته کانداهه رده که ون. به سر ناو و کانيه کانداهه لپهاتوانه و پښتانه و پښتانه هه ننگاو هه لده گرن، له که ناري جيکه سه خله ته کانداهه بڼ هېچ سهختي و زه حه تيه که هه لده گه بڼ. جاده ي قيرتاو له دواوه به جيمه، شاخ و هه لدير به جڼ ده هيلن. خوره تاو و نسا به جڼ ده هيلن، دار و درخت به جڼ ده هيلن. نه وان هه لده کشن، تاوه کوو خويان بگه يه ننه

بەرزاییەکان.

بەرزایی چیاکان؛ تەنیا شوێنی بۆلەندە، تەنیا جێی هەڵهاتوو، شوێنی ونبووەکان، بە تەنیا شوێنی پاو و پاوچییان. دۆنیایەکی فێنک، نا، فێنک نا، سارد. دۆنیایەکی سارد، تەنیا، پڕسام، پڕترس. دۆنیایەکی تاییەتی که زەمەنێکی درێژە دۆنیای باز دەهۆنێتەوە. باز هەناسە سوار، عەرەقە دەرداو، لە کهناری بناریک پادەوهستێ، هەموو قۆچەکانی کهوا و کراسەکی دەکاتەوه و دەلێ «با وچانییک بدەین». دەستە کهمیەک دور لە یەکتەر، بلۆ پادەوهستێ. پیاوانی پێش و دای دەستە، خۆیان دەدەنە بەر شاخ و بەردان. ئەوانی دیش بێ ئەوهی بێنە لای یەکدی لە جیگاکانی خۆیان دادەنێشن. باز جگەرەیک دادەگیرسێن، لێزانە لە ناو لەپی دەستیدا دەشارێتەوه و نیگای لە سەر پەنجەکانی چەند مژی قوولێ لێدەدات. هەوا زۆر ساردە، لێ نیستا کاتیکی لەو بەری چیاوه بەرەو خوار دادەگەڕێن، سەرماش نامێنێ. بە بێ سەختی و زەحمەت ئەوان گەشتوونەتە ئەو شوێنانە. نیستا لە سەر چیان. بەلێ، کۆنترۆلی ئەو شوێنانە، سەر چیا و کۆیستان و زۆزانی بی ئەژمار و بەرفەرە ئەو چیانە لە دەستی ئەواندا. ئەرتەش و دەولەت کۆنترۆلی بە سەر ئێرەشدا هەیە. هاتن و گەشتە ئێرە لە ماوێکی کورتدا، سەلمێنەری دەسەلات و کۆنترۆلی ئەرتەشە. بەلام لەگەڵ ئەوەشدا پێویستە ئەرتەش کۆنترۆلی ئەو شوێنانە بەهێزتر بکات. هەمیشە، بێست بە بستی ولات بیگومان دەبێ لە ژێر کۆنترۆلی ئەرتەشدا بێت.

پاش ئەوهی باز جگەرەکی دەکێشێ، هەڵدەستێتە سەر پێ و دەلێ «با بڕۆین» و دیسان پێدەکەون. ئەمجار لەو دیوی تری چیا، بەرەو خوار، دەستە وەک پێشتر لە هەر چوار لای باز بلۆ، دەست بە پێکردن دەکەن. پێگەیەک نییە، شوێن پێیک نییە، هێمایەکی نیشاندەری پێگەی هات و چۆ نییە. لەگەڵ ئەوەش بە پێکردن و چالاکیاندا دیارە

کە ئەوان ئەو شوپناڤانە دەناسن. پوو لە شیو و دەراویک* بەرەو خوار دەبنەو. تاوھەکوو خۆیان بگەینەنە هەندیک ئەشکەوت لە بناری چیا، لە بەر دەمی دەراوھە. ئەشکەوت لە دوورەو دیار نین. ئەگەر کەسێک شارەزای ئەو شوپناڤانە نەبێت، بە تاییەتیش بە شەو، مومکین نییە بتوانی ئەو ئەشکەوتانە بدۆزێتەو. کەسێک لە ئەندامانی دەستە کە سێ جار بە چراوەستی، پۆشناییەکی بێزار دەدا لە دەر و دەشت. پاشان لە ئەشکەوت پوناکییەک سێ جار هەڵدەبێت و دەکوژێتەو، دەستە راستەوخۆ دەچنە بەر ئەشکەوت. حەفت کەس لێرە لە بەر دەرگای ئەشکەوت، لە سەر بەرد دادەنیشن. ئێستا مانگ هەڵهاتوو و دونیا تۆزێک پووناک بۆتەو. باز دیسان پاکەتی جگەرە لە گیرفانی دەردیئێ جگەرەیک دەگیرێن. ئێستا دێتەو یادی کە برسێشیەتی. لە بەیانییەو هیچ نەخواردوو! دەلی: «من برسیمە، ئیمە برسیمانە، خواردن هەرچیەکتان هەیە، بیهێنن».

چوار لەو کەسانەی چاوەپوانی باز و ناقەکە ی بوون، خەلکی گوندن، گوندیی ئەو دەور و بەرانە، گوندییانی ولاتی چیا کە هەل و مەرجی چیا باش دەناسن، ئەوانی دیش ئەفسەری ئەرتەش، هاوکاری بازن. جل و بەرگی هەموویان هەر لە جل و بەرگی باز و دەستەکە ی دەچێت. نیگای باز لە سەر گوندییەکان، وەک ئەوێ فەرمانێک بدات، توند دەلی: «پێبەر و فەرماندە ی شەو کێیە؟» دووان لە گوندییەکان هەندیک پوو لە باز دەکەن و دەلێن: «ئیمەین فەرماندە».

«فەرماندە نا، ناوی من فەرماندە نییە، باز، لە بیرتان نەچێت باز... وەرە لای من دانیشن» باز بە دەست ئامازە بۆ جێیەک لە لای خۆی دەکات و دەلی: «جێ پاو لە کوێیە؟»
«کەمێک دوورە لێرە، لە گوندیکی کاول، بەرێز باز»، گوندییەک بە

زمانی باز، یان پاستتر بلیین به زمانیک که له زمانی باز و زمانی ولاتی چیا پیکهاتوه، به لام به لهجهیهکی نور خراپ و به قسهیهکی وا که باز نورهی جارن تیناگا نه مه دلن.

«نا به پیز باز نا، ته نیا باز... هندیک لیږه دوورتږ، له گوندیکی کاول» باز قسهکانی کابرا به شیوهی کابرا دووباره دهکاته وه.»
«هندیک لیږه دوور... به لام چهنده دوور؟»
«نه وندهی دوو قوناغ پئ»

«نه وندهی دوو قوناغ...» باز دیسان قسهکانی دووباره دهکاته وه،
«دوو قوناغ چهنده؟»

«نیستاش گوندی که میک دوش داماو ده لن: «دوو قوناغ... دوو قوناغ... دوو قوناغ، با بلیین به نه اندازهی کیشانی ده دانه جگهره، گهر کاتی پیچانه وه که ی نه هینینه نه ژمار...».

«به نه اندازهی کیشانی ده جگهره...» باز به بزهیه که وه دووباره ی دهکاته وه «دهی باشه گهر کاتی کیشانی جگهرهکانی بهینینه سر کاتژمیر، دهکاته چهنده؟»

نه و پیاوهی که وه لامی داوه ته وه له وی ته نیشتی ده پوانی و ده پرسن «دهکاته چهنده؟» به لام وه لامیکی ده ست ناکه وئ و بڼ دهنگ ده بڼ. یه که له هاوکارهکانی باز ناگای له م قسانه یه، پوو له باز دهکات: «دوینن شه و نیمه چووین و دهر و بهری گونده که مان کونترپول کرد، هه موو شتیک بڼ که م و کورتی به ته وای ناماده ی پاره، گوند لیږه وه چل و پینچ خولهک دووره.»

«با گوندیه کان بچن بۆ لای پاسه وانه کان، [نیمه ش] دهسته و هاوپیانی لیږه کو ببینه وه و جاریکی دی [نه خشی] هیرشه که تاوتوی بکهین.»

گوندیه کان هه لدهستن و دهچنه لای دوو پاسه وانی بهر ده رگای

ئەشكەوتەكە . ئەندامانى دەستە و ھاوکارانى بازیش، يەك بە يەك دېن و لە دەوری باز كۆ دەبنەوہ . لەو كاتەدا ئەو كەسەى بۆ ھىنانى خواردن چوبووہ ناو ئەشكەوتەكە، سىنىيەك بە دەستەوہ، دايدەنىتە بەردەمى باز و دەلئى: «شتىكى وەھا نەبوو، نان، پەنير، گۆشتى كولۆ و كەمىكىش سەوزە». باز كە وەك گورگىك برسپىيەتى، نانكى ساجى گوندى ھەلدەگرئى، پلىك گۆشت و پارچەيەك پياز و بىبارىكى سەوز دەخاتە ناو نان و دەلئى: «دەى دەست پىيكە...»

ئەو ھاوکارەى كە وەلامى بازى دايدەوہ، دەست بە شىكردنەوہى ھىرش دەكات؛ پىگە، شىوہى پۆشتن، پاسەوان، شويىنى فەرماندەكان، سىستەمى دەستە، ئەو چەك و تەقەمەنىيەنى كە دەبئى لەگەل خۇيان بىيەن، چۆنەتسى بەكارھىنانيان، گوند، دەور و بەرى گوند، ئەو چەند خەلكەى لە گونددا دەمىتنەوہ، دانە بە دانەى مالەكانى گوند، ئەو مالەى نىچىرى تىدايە، گەمارۆدانى گوند، چەپەر، چاوەپوانى، جموجۆلى چاوەدێرى، پۆشتن و دوايش ھىرش، ھىرشى كۆتايى و مردن، ھەموو شتىك يەك بە يەك ، دەلئى. «زەبرى مردن، دەبئى بۆ مردن بئى» ھاوکارەكەى باز بەم وتە، شىكاريە درىژەكەى تەواو دەكات.

باز: «ئابا كەسك پىي خۆشە شتىك لەم قسانە زياد بكات، يانىش پرسىارىك بكات؟» و بە دەستى راستى دەمى دەسپئ.

كەس ھىچ نالئى. «كەواتە ھەر كەس ئاگادارى كارى خۆيەتى». باز ھەلدەستىتە سەر پئ و دەلئى: «كەواتە دەتوانىن بپۆين... چەك و رەختى من بئىن... و كەمىكىش ئاوى خواردنەوہ».

پتويست ناكات تۆ بئى، ھاوكارىكى باز پىي دەلئى؛ «تۆ دەتوانى لىرە چاوەپوانى ئىمە بيت، كارەكە ئەنجام دەدەين و دەگەپىنەوہ». باز پىدەكەنئى، خۆى دەكپىشپتەوہ و دەلئى: «دەزانم پتويست ناكات، بەلام خۆم دەمەوئى» وەك ئەوہى لە ناكاو شتىكى بىر كەوتبىتەوہ،

داده‌نیش، پیل‌لوه‌کانی دهر دینن و چهند جار دایده‌ته‌کینن و ده‌یکاته‌وه پئی. جگه‌ره‌یه‌کی دی پیده‌گا، ده‌لئی «بۆ دواجار سه‌یری چه‌که‌کانتان بکه‌ن».

له‌و کاته‌دا چه‌کی نه‌ویش دینن؛ کلاشینکۆفیکی دریژی ره‌ش، چواره‌خۆریکی لوله‌ دریژ که له‌ ژیر شه‌وقی مانگدا ده‌دره‌وشیته‌وه، سن تاقم په‌ختی چه‌رمی که پپی فیشه‌کن، کاردیکی دریژی دوو ده‌م، دوو نارنجۆک و قومومه‌یه‌کی ئاو. باز دانه‌ دانه‌ نه‌وانه به‌ خۆیه‌وه ده‌به‌ستن و دواپیش سه‌یریکی قۆنداق، ده‌ریزی و خه‌شاب و نیشانگای کلاشینکۆفه‌که ده‌کات، فیشه‌ک ده‌خاته به‌ر لوله‌که‌ی و پاست و چه‌پ ده‌یکاته‌ شانی.

ده‌سته‌ش له‌گه‌ل فه‌رمانده و هاوکارانی باز که له‌ شه‌که‌وت چاوه‌پوانی نه‌و بوون، نیستا ناماده‌ن، به‌ریز بوون و چاوه‌پئی فه‌رمانی باز ده‌که‌ن. باز دیته به‌رانبه‌ریان، دانه به‌ دانه سه‌ریان ده‌کات، سه‌یری پاوه‌ستان، چه‌ک، جل و به‌رگیان ده‌کات و ده‌گه‌پته‌وه به‌و نه‌فسه‌ری له‌ پادگانه‌وه له‌گه‌لی هاتبوو ده‌لئی: «سوینده‌که بخوینه...».

نه‌فسه‌ر که نیستا له‌ گوندییان ده‌چن، راپۆرت ده‌دا، سویند ده‌خوا، ده‌سته‌ش سویند دووباره ده‌که‌نه‌وه؛ هه‌موو شتیک بۆ وه‌ته‌ن، بۆ ئالا، میله‌ت و ده‌ولت... سه‌رۆک، به‌ دل، به‌ گیان، به‌ خوین، ئیمه له‌گه‌لتاین نه‌ی سه‌رۆک، نه‌ی ژه‌نه‌پال سه‌ردار...

باز ده‌لئی: «ده‌ی به‌ گویره‌ی سیسته‌می پۆیشن بـلـاوه بکه‌ن با بکه‌وینه پئی».

نه‌وان ده‌که‌ونه پئی؛ به‌ره‌و نیچیر، یانی به‌ره‌و نه‌وانه، واتا به‌ره‌و نه‌و که‌سانه‌ی له‌ به‌رانبه‌ر ده‌ولت سه‌ریان‌ه‌ل‌داوه، که به‌ شوین پارچه کردن و دابه‌ش کردنی ده‌ولت و ولاته‌وه‌ن. نه‌وانه؛ لاو و که‌سی نه‌م ولاتی چیا به‌ن که هه‌میشه له‌ ده‌ولت و نه‌رته‌ش بی‌زارن. که هه‌میشه

بهرامبهر به دهولت بن باوهپ و لئی به شک و گومانن. نهوانه؛ نهو
 سه‌ره‌لده‌رانه‌ن که له هر دهره‌ت و فورسه‌تیکدا، وهک نیستا، بن
 نه‌وهی ئاگاداری هیزی خویان و توانای دهولت بن، سه‌ره‌لده‌دهن.
 نهوانه؛ نه‌زان و جاهیلی بن قیمة‌تن که له میژوی خویان، به‌سه‌ره‌اتیان،
 مه‌رگ و کوشتنی پابردوی باو و باپیرانیان دهرسیان وه‌رنه‌گرتوه.
 نهوانه؛ نهو سه‌ره‌لده‌رانه‌ن که پیویسته له هر هل و مه‌رجیکدا،
 پۆژ و پۆژگاریکدا، جن و شوینیکدا سه‌ریان پان بکریته‌وه... له چند
 سالتیک پیش نیستاویه نهوانه، خه‌لکی ئه‌م شاخانه، دیسان سه‌ریان
 هه‌لداوه و خویان سپاردۆته چیا، به‌و هیوای که گه‌مه به شه‌ره‌ف و
 ناموس و به‌هاکانی دهولت و ئه‌رتش بکه‌ن، به‌های ئالا و یه‌کیه‌تی
 ولت تیکبدن و هه‌ندیک کیشه و سه‌رئیشه بۆ دهولت و ئه‌رتش ساز
 بکه‌ن. به‌لام نه‌وان ئاگیان له هیز و توانای دهولت و ئه‌رتش نییه،
 هیچ نازانن، نازانن که چالاکسی و سه‌ره‌لده‌انیان بۆ دهولت و ئه‌رتش،
 وهک ویزه ویزی می‌شیکه. هر نه‌وه‌نده‌ی ده‌نگی ویزه‌ی می‌شیک که به
 ده‌ستیک به هه‌ناسه‌یه‌ک له ناو ده‌چیت.

به‌لام، له‌گه‌ل نه‌وه‌ش، له‌م چند سالداهه‌زاران نینسان کوژاون،
 سه‌دان سه‌ریاز و نه‌فسه‌ر شه‌هید بوون. سه‌دان شوین و جن کاول بوون،
 ده‌یان مۆلگه و پادگانی ئه‌رتش سووتاون و له هه‌موو لای ولاتی چیا،
 شه‌پنکی پرش و بلۆ و بن سیستم به‌لام خویناوی، لیره و له‌وی،
 به‌گویره‌ی شیوه‌ی سه‌ره‌لده‌ان، نه‌نجام درا. ستراتیژی سه‌ره‌لده‌ان دیاره؛
 نه‌وان هه‌ز ده‌که‌ن ئه‌م شه‌ره‌ بکیشه‌ن ناو زه‌ماننکی به‌کجار درۆ و
 هه‌موو خه‌لکی ولاتی چیا پابکیشه‌ن ناو مه‌یدانی شه‌پ. باز و ئه‌رتش
 ده‌زانن؛ مه‌ترسیی هه‌ره‌ گه‌وره‌ نه‌ویه. دهولت و ئه‌رتش پیویسته
 پینگه نه‌ده‌نه نه‌و شته. نه دهولت و نه ئه‌رتشیش نه‌وه‌نده کات و
 دهره‌تیان نییه. به زووترین کات پیویسته سه‌رکوت بکری‌ن. ده‌بی ئه‌م

ئاگره بکوژیته وه. هه بۆیه شه که باز وهک یه کێک له سه رباره هه ره ناودار و بهرچاوه کانی ئه رته ش، به ئه رک و بهرپرسیاریتی یه کجار گرنگی نهیانی هاتۆته ئه م ناوچه . بهرپرسیاریتی ئه و، سه رۆکایه تی کردنی هیزی شاراوه ی ده ولته، واتا ئه رکی کوژاندنه وه ی ئاگر، تێکدانی سه ره لدان، پوو خاندنی هه ست، و یست و جۆشی پاپه پینه . ئه رکی باز؛ پاوه، پاوی ئینسان، له به ربانگی ئیواران و شه وانده کاته شه وینه شوین پێ و ئاسه واری سه ره لده ران. ئه رکی باز؛ کوشتن...

» ئه م سه ره لدانه ش ده کوژیته وه « باز بیر ده کاته وه و له ناوه ندی چه کداره کانی ده پوا؛ وهک پێشو، ئه مه ش سه رکوت ده کریت، گومان له مه دا نییه ... سیسته می ئارامی و دادپه روه رانه ی پاست و جێگیری ولات دیسان، سه ر له نوێ سه قامگیر ده بیته . ئه م پیاوکوژی، به ره لایی، دزی، سووتان و بێ یاسایی که له م هه ریمه ساز بووه، به هاوکاری هیزی ده ولته و ئه رته ش له ناو ده جیت. ئه م جموجۆل، چالاکی و هیژشه شه ی تانیانه ی که له به رانه ری میله ته، ده ولته و ئه رته ش، وهک ماریک خۆی ده خشین، بێ گومان تیک ده بری. هه رچۆنیک ده بی با بی، تیایدا کوشتن و مردن، ئیش و ئازاریش هه ر ده بی، سه ری مار ده بی پان بکریته وه. ئه رک ئه وه یه . ئه وه ئه رکی هه ره گرنگی مان و نه مانه . « باز ده پوا، پوو له پێش، چه کی مه رگ به ده سته وه، ئامرازی مه رگ له سه ر سینگ، له به ر پشتوین، به هه نگاوی خیرا، به هیژ، مه غرور و له خۆبایی ده پوا. به توانای شه وقی سووکی مانگ و ئه ستیره، به هیزی پێشه نگی گوندیه کانه، به به رپۆه به ری چه ک و ته قه مه نیی چه کداره کانی مه رگ و کوشتن و به بیر و باوه پی ئه مری ده ولته و ئه رته ش، باز ده پوا. باز حاکمه، ده سه لاته، هوکمداری هه موو شتیکه، ته نانه ته هوکمداری جانه وه ری دهنده، دوو پشک و ماری ناو شاخ و بالنده ی ئاسمانیشه . ئه و هوکمداری مان و نه مان، له دایک بوون و مردنه . هه ر شتیکی

لن ده پرسرئ، پټوښته لئی بپرسرئ، باز حوکمدار و فرماندهیه؛ باز سهررداری خوښی و گالتنه، ژان و نازار، هیژ و توانا؛ باز، عهگید و قاره مان و هونه رمنده، قاره مانئ شهوان، هونه رمندی سووتان. باز، دلئیکی پر کینه وهک چیا که سووتان و گپی لن بهرز ده بیته وه.

نئستا، له ناکاو و به خیرایی پوشتنی دهسته قورس ده بی، یهک له گوندییه پېشه ننگه کان له پېشه وه، به نارامی دئ، به ناویاندا ده گه پئ، به ده ست، یهک به یهک شتیکیان پئ ده لئ. به لن، شهوان نزیکي گوندی کاول که وترونه ته وه. دهسته خیراییه که یان که م ده که نه وه و پاش چند خوله کیک، له دورره وه چند شهوقی قه لئس دیارن. هر دوو هاوکاره که ی باز، چالاکانه له هر دوو لای دهسته له نیوان نه ندامه کانی دهسته دا دین و ده چن و به نارامی، پوشتنیان پیکه خه ن. شهوان هه نگاو به هه نگاو له گونده که که پرده ی تاریکی شه و کشاوه به سهریدا، نزیک ده بنه وه. بن ده نگیه کی یه کچار سهر، لن ترسناک له دهر و دهشت دایه؛ شهو، تاریکی شهو، بن ده نگی، ترس و سام. به لام ته نیا شهو دوو سن شهوق و پوشتناییه بیزاره که به ناسته م دیارن، هیمای هه یوونی گوند و دانیش توانی گوندن. لن شهو بن ده نگیه، شهو نارامییه؟ شهوانه هیمای چین؟ له ناو شهو بن ده نگیه سهر و تاریکیه قول ده دا، ته نیا ده نگی میش و پوشتنی نه ندامانی دهسته ده بیسترئ. ته نیا ده نگی پیلاره سووکه لوکالییه کان...

گوند دیاره. شهو چند خانووه کاوله ی گوند دیارن. شهو چند شهوقه بیزاره ی که له تاریکی شهو دا وهک دره وشانه وه، ده جوولنن، نئستا هه ندیک باشر دیارن. که میک دورتر له گوند، له چالیکدا، دهسته پاده وه ستن. هر که س ده زانئ ده بی چی بکات، پېشه ننگ، نه ندامانی دهسته، نه فسه ر و هاوکارانی باز، خیرا بلو ده بنه وه و ههریهک به لایه کدا ده پون. باز و هاوکاریکي، نه فسه ریک که له گه لی هاتبوو، نه ندامیکي

دهسته و گوندیهک، هه موو پئگه وه، له تهنیشتی چاله که، له شویتنیک که له چه پرتیکی نارام ده چیت، به جی ده بن. نهو شوینه چاله، به لام پتیشه که ی ناوه لایه. نهوان له ویتوه ده توانن هه موو گوند و ده ور و بهری ببینن.

به لئ، نهوان تا بهر گوند هاتوون. نیستاش چاوه پئی ده کهن، بۆ زه بری کوتایی مهرگ. له دهرغه تیک ده گه پن. باز که زۆر ههست به ماندوویه تی ده کات، کلاشینکو فیه که ی له پال خۆیدا داده نیت، پال به بهردیکی پهقی چه پهره که وه ده دات و له سهر خاک، له سهر گیایه که که ئیدی وشک بووه، داده نیشی. پاش که میک حه سانه وه، جگه ریه که له ناو له پی دهسته کانیدا زۆر به دیقه ته وه، پیده کا و له ناو دهستیدا به شاراوویی ده یکیشی. شه ویکی ساماله. دهر و دهشت بئ دهنگ و نارامه، مانگ و نهستیره له دووره وه پرووناکییه کی سووک ده پزینن به سهر شه وه که دا. هه ندیک هه ور به نارامی له باکووره وه به ره و باشوور ده پۆن. وهک نه وه ی نهو گونده، خانووه کان، باز، دهسته که ی، له م دونیادا نین، لئ له ناو دلی چیرۆک و داستانه کاندان. کئ ناگای له م هه ریمه پر سام و له بیرکراوانه هه یه؟ بۆچی ئیره نه وه نده له دنیا دووره؟ باز که میک ده له رزئ، پیده چئ له بهر ههستی ته نیایی و دوور بوون له دنیا، دهست و پئی که میک به رزن. خۆی کۆ ده کاته وه، هیز ده داته وه بهر خۆی و سهری به رز ده کاته وه. به دیقه ت و به وردی له گوند و خانووه کانی ده پوانی. خانوو به هه موویه وه پئنج شه شیکن. خانوو له مهیدانی گوند هه مووی له ده وری به کن. هه ندیک دوورتر له خانووه کان، تارمایی کۆمه لئیک داری دریژ دیاره. گه لای داره کان که ئیدی ده وه رن، به شنه ی بایه که ده جمن و له لای داره کانیشه وه بناری تاریکی چیا به رزه کانی هه ریمه که دیارن. هه ره که گوندیه کان و تبهویان، ماله کان کاول و ویرانه ن. سهریان و هه ندیک دیواری دوو سئیه کیان دارماون.

له دوو سییه کیانه وه که نزدیکی به کن پووناکییه کی که می چراکان له په نجه ره کانیانه وه دیاره . خانوو به پیزه به ردی مه زن ساز کراون . هر بویه ش هیرش له دووره وه که لکی نابیت ، لی خانوو کان زور بلند نین ، نزم ساز کراون و په نجه ره کانیشیان گوره یه . په نجه ره کانی زور نزم . نزم بوونی خانوو و په نجه ره کان ، کاری نه مان ناسانتر ده کاته وه . به لام کات و دهره تی پیویسته ، ده بی کاتیکی باش بو هیرش کردن به دست بینن .

«ناخو ئه و پووناکییه که مه له دووره وه دیاره ، نه وانه ، له وین ،» باز به نارامی به هاوکاریکی ده لی : «پووناکی ، پووناکی جهرده کان ، پووناکی بیزاری نه وان ... ئه و پووناکییه ده بی بکوژته وه ...» ئه و جهردانه ، نه مشه و ده بی دهرسیکی وها وهریگرن که هیچ که س هرگیز له میژوی نه وانه له بیري نه کات . دهرسیکی وها که نه وان ئیدی هرگیز له بیري نه کن که ولات تهنیا یه ک هیژ و یه ک ده سه لاته ؛ ده ولت و نه رته ش . تهنیا ده ولت و نه رته ش ده توانی قسه بکات ، بلن و فرمان بدات . به تهنیا کار و کرده وهی ده ولت و نه رته ش وه ک قسهی خودا ، جیگیر ، مستوگر و نه به دییه . ئه و جهردانه ده بی بزائن . به م دهرسه ، فیر بین که له به رانه ر قسه و کرداری ده ولت و نه رته ش ، تهنیا یه ک پڼگه هه یه ؛ فرمانبه ری . هیچی دی نا ، تهنیا فرمانبه ری و په سهند کردن . تهنیا په سهند کردن و به جیپنهان ... نه وان و ولاته که بیان نه مشه و دهرسیکی ناوه هایان پیویسته ؛ له به رانه ر قسه و کرده وهی ده ولت و نه رته شدا چاره یه کیان نییه . هرکه س ، هر شتیک بیچاره یه ، بیچاره . که سیک که نه مه په سهند نه کات ، ده بی بزانی که به سه رها ته که ی هر وه ک نه مانه ده بی ... دهرس ده بی وها بی ... لی دهره فته ...

هیشتا باز نیگای له سهر خانوو کانی گوند ، له م بیرانه دایه که

دهرگای شهو خانووهی شهوقی چراکهی لیوه دیاره، دهکریتهوه و دوو کهس دینه دهرهوه. باز له ناکاو خوی دهریتهوه و له سهر جیگاکی دادهنیشی. دهنگی شهوانهی هاتنه دهرهوه، دهگاته گوپی نهمان. شهوان به زمانی خویان، به زمانی شهو هریمانه، پیگهوه قسه دهکن. باز به دهست، بی شهوی دهم بکاتهوه، له گوندیهکی پال خوی دهرستی که شهوانه قسهی چی دهکن، گوندی چند خولهکیک به وردی گوئی پادیتری بۆ قسهکانیان، بهلام نا، وا دیاره گوندی تیناگا باسی چی دهکن. شهوان به ههنگاوی ئارام و قورس بهرو لای خانووه ویرانهکان دهپۆن. تفهنگیکی درژیان بهدهستهویه. پیدهچی تفهنگی شهوانیش کلشینکوف بییت. «کهواته شهوانیش چهکدارن» باز بیر دهکاتهوه، شهو کات کار زهحهتتره، یهکجار سهخته. بهلام چاره نییه. ههرچهنده له بهرانبهر قسهی دهولت و ئهرتش چاره نییه، شهوی نهمشویش چارهی نییه؛ پاوچی دهبی کاری راو تا دواپی شهنجام بدهن.

شهو دوو کهسه چهکداره، ماوهیهکی دریژ له نیوان خانووه ویرانهکان و دهوور و بهری خانووهکاندا، دهگهپن، بهرو و پۆژئاوا و پۆژهلات، باکوور و باشوور، دین و دهچن. شهوان، شهوندهی پازده بیست مهتریک دوورتر له چهپهرهکی بازیش به پیش شهوانیشدا دهپۆن. پاشان دیسان دهگهپینهوه بۆ شهو مالهی لیی هاتبوونه دهر. یهکیان دهچیته ژوور، شهوی دی له بهر دهرگا رادهوستی. تفهنگ بهدهست، له بهر دهرگا له نیوان خانووهکاندا دیت و دهچیته.

«نهمجار کار زۆر دژوارتر بووه» باز بیر دهکاتهوه. خۆزگه ههر شهو کاتهی گهیشتهین هیزشمان دهکرد. بهلام وههاش نهدهبوو. باز و تاقمهکی ئیستا چ بکهن؟ دهرس پیویسته، زهبر پیویسته... سهرپای ههموو شتیك دهبی وهها بکهن، نه هیچی دی. شهوان چاوهپوان دهبن و چاوهدین.

چاوه پوانی؛ له ژیر پهرده ی پښی شهودا چاوه پوانی مهرگ، له ناو جل و بهرگی شهودا، به ویستیکی بن پایان دلگهرم، چاوه پوانی هله شاندن و داپووخان. له ناو شوه زهنگی پاییزی ولاتیکی له بیرکراودا چاوه پوانی دهره تی خوین پشتن و کوشتن. چاوه پوانی؛ بیچاره یی و به له نگازی تیکه ل و جادوو که ته نیا له مهرگ و کوشتن پیک دیت و به رده وام له م هریمانه بهرپایه ... چاوه پوانی، به دزیه وه، چاوه پوانی نهینتی، واتا به هیوای هیمای تیکدان و تیکچوون بوون.

شوه دهره و. لی له گه ل شوه، له گه ل تاریکی شوه، له گه ل نه و په له هورانه ی دهره و. له سستیره هه، مانگ هه یه، پووناکیان هه یه. شوه دهره تاریک بی، له سستیره دهره و بن، مانگ دهره بی ناو بی. نه وانه بډ هیرش کردن پتویستن. باز سر هله دینتی و سهیری ناسمان دهکات. له سستیره، کومه لی له سستیره کان لیره وهک نه خشی قالیچه و مافوریکه دهره سترکه هله و اسراوه. کاروانکوړه دهره وشیتوه. له یلی و هه جنوون گه لیک دور له یهک دهره و. گه لویژ، سه روکی له سستیران، پریه ری شوان، گاوان، راوچی، پڅ لی و نیو، جهرده و پیاوکوژان، به شوه و قیکی زتیرین، دهره وشیتوه. کومه لی هه تیوان له لای پوژه هله واته وه خویان دهره جمنین. دیوانی له سحابان که به گویره ی ژماردنی باز، دوازه له سستیره، هیدی هیدی له پوژه هله واته وه به ره و پوژناو دهره و.

و مانگ و تریفه که ی، ده لالیبه که ی، رازاوه یی و نه خشی دهره وشاوه ی. مانگ وهک مانگ، وهک مانگی مندالیبه کانی باز له مالی مندالانی هه تیو، له پوژه ته نیاییه کانی شدا مانگ، هر ناو ها دهات و له سر سره ریان هله وده ستا. باز و مندالانی دی که هاوچاره نوس بوون، له باخچه گهره که ی مال که دا به کاتژمیران له مانگ و پویشتنی دهره و. جوولانه وهی مانگ، شپوه و پویشنیبه که ی، شهنګ و شوخیبه که ی، جژراو جژر بوون. به لام له ناو هه موو نه وانه دا باز زیاتر هه زی له مانگه شوه بوو.

مانگیک که وهک سینبیه کی زتپین دهره وشیتته وه و پروناکیه کی له دهر و دهشتدا دهته نیتته وه. نهو کاته ی هیزی مانگ تهواو بوو، نهو دهمه مانگ جیگیر و قایم بوو، نهو ساته ی مانگ دهسه لاتی تهواوی جیهانی هه بوو. له شهوانی مانگه شهودا باز سترانیکی وه های دهگوت که له داده کانی مائی هه تیوانه وه فیتری ببوو؛ مانگه شهو مانگه شهو، خاوه نی شهوق و په ونه قی پروناکی، لئی پروانه، مانگه شهو، بالنده و په له وه، که رویشک و سموره له دارستان، له گوفه ندن. به پروناکی توی دهلال، لئ مانگه شهو... له ئاکادیمیای سهریازیش تاقه هاوپی شهوانی بی نه ژمار و بی کوتایی باز، مانگ بوو. له شهوانی تنیایی و زوږیه ی جارانش سارددا به تایبته نهو کاتانه ی باز پاسهوانی شهو بوو، نیگا هه ر له سه مانگ و بزووتنی مانگ بوو. جگهره قه دهغه بوو، خوتن قه دهغه بوو، قسه کردن، ستران، هات و چۆ، خواردن و خواردنه وه، خویندن و نووسین و ماستور باسیۆن* قه دهغه بوو. به لام سه یر کردنی مانگ و نهستیران ئازاد بوو. و نهو شهوانه ی مانگ بوو، باز پاسهوان بوو، باز بۆ مانگی دهپوانی، به خوله کان، به کاترمیران بیرى ده کرده وه، له ژیان و حالى خوئی، له داهاتووی، واتا له م پۆژانه ی ئیستا تیتیدا دهژی، بیرى ده کرده وه. مانگ هاوپی بوو. هاوپی که ی، ئیستاش بلندی چیا سه رکه شهکان، پشتی شاخه کان، دارستانی بی دهنگ، سروشتی په نگین، پاییز و پویاری زولال دهته نیتته وه، وهک توپیک هه وریشمی نه رم، ناسک و زه ریف ده یانته نیتته وه.

به لام نه مشه و نه م گوفه ندیه ی مانگ له جی خویدا نییه، پیوسته نه مشه و مانگ بهوات، ون بی. باز، پیای تاریکی، نه مشه و مانگی ناوی، نهو تاریکی، تاریکه شهوی دهوی.

به لام مانگ ناپوات. له و لاشه وه بهک له جهرده کان که له نیوان

خانۆه کاندای دیت و ده چیت، پاسه وانه . پاسه وان ئیستا گۆرانی ده لیته وه . سترانیک که به مه قامیکی ئارام و ئاوازیکی قوول به دهنگیکی زیز و زویر دیته گوتن . باز و نهوانی دی ناتوانن گۆرانییه که تیگن، لئ ئاوازی دریتی ستران، به ئارامی دهگاته نهوان . باز، نهو ئاوازه، نهو شیوهی وتنه، نهو مه قام و ئاههنگه دهناسن . نهو جار و بار لیره و لهوئ، نهو ئاوازه و نهو مه قامی بیستوه . کاتیکی باز هیشتا نهفسه ریکی نوئ بوو و تازه دهستی به ئیشی ئه رتهش کردبوو، نهو کاته یه کهم جار گوپیستی نهو مه قام و ئاوازه بوو . کاتیکی دیسان لهم هه ریمانه کۆچیکی مه زن به رپا بوو و به هه زاران کهسی نهم هه ریمانه به ترین دور خرا نه وه بۆ ولاتی باشوور و بیابان . نهو کات باز فه رمانده ی فاگۆنیک ترینه که بوو، له پنگه دا، له ناو تریندا نهو ئاوازه ی بیستبوو . لاوئیک له کۆچه ره کان له فاگۆنه که دا هه میشه بهم ئاوازه سترانی دهوت . نهو سترانه چییه که له ئامیزی نهم شه وه بیه دنگه دا دیته وتن؟ نهم ولاته له بیرکراوه، نهم چیا سه رکه شانه، نهم سه رووشته هۆفه، نهم شه وه پیر سام و بیه دنگه و نهو سترانه ... ئاوازیکی قوول، دهنگیکی دریت، به رز و زیز و نهو به ندانه ی هه میشه دووباره ده بنه وه ... تایبه ته ندیی نهم شیوه به ندانه چین؟ بۆچی نهم ئینسانه چیا یانه هه میشه وا ستران ده چین؟ نهوانه ئاوازی نهفسانه له بیرکراوه کانه یان هی چیروکه کانه؟ نهوانه، دهنگی دهرد و خه من، هی پق و کینن؟ یانیش نهوانه مه قامی خووشی و شادیی نهو مروفانه که کهس لئی تیناگا؟ باز فه رماندار و حاکمی نهو هه ریم و مروفانه، پتویسته نهم شتانه دانه به دانه فیر بیت .

به لام نهک نه مشه و . ئیستا کاتی چاوه دیرییه . کاتی به دهست هێنایی دهرفه تیکه . کات ده پوا، شه و داده گه پئ، هه ور دین و ده پۆن، نهستیره کهم ده بنه وه، پووناکیی مانگ کهم ده بیته وه، لئ نهوان چاوه دیری

دهکهن. هاوکارانی باز دین و دهچن. لهگهل یهک پاوئژ دهکهن، دیسان دهچن و دین، لئ چاوه دیری دهکهن نهو دهره تئیه ئه مان به هیواین، نایه. دنیا سارد ده بی، شهونم دهکوهیتته زهوی، سه رمای شهونم له پئلاو و گوره وییه به ن و خوریه کانیه وه به ره و ژور، به ره و دل و گیانیان ده پوات. پئ و نه ژنویان ده ته زئ، چاوه کانیه که له سه ر خانوه کانه، ده بییه ستن. لئ نه وان به هیواوه، چاوه دیری دهکهن. لهگهل نه وهش که باز به هوی پاره ستانه وه، سپ بووه، هیتشتا به هیوايه. هیوا، سه ره پای هه موو شتیک، هیوا، باز هه موو هیزی خوی کۆ ده کاته وه تاوه کوو هیوا له ده ست نه دا. باز هه ر دوو ده سته ده خاته باخه لی خوی، لاقی ده جوو لئین، جار جاره گه ردن و پشتی ده ته قینن و چاوه دیره. به هیوا. بۆنی ناره قه، ته پ و تۆز، چلک، قوپ، گیا و میزی لیدی. باز هه ست به چلکنی خوی وهک به رازیکي ناو قوپ ده کات. برسی، تینوو، تووپه، یه کجار ماندوو، چاوه دیری ده کات.

چی پئویسته؟ هاوکار دین و لئی ده پرسن، پئشهنگ دین و باسی مه ترسی دهکهن. نه فسه ره کانی دی، بیزاری ئه ندامانی ده سته ی پئ پاده گه یه نن. و نه سته ره دانه به دانه و ن ده بن، مانگ و ن ده بی، دنیا لای پۆژه لاته وه، له پشت شاخه کانه وه، پۆشن ده بیته وه.

ئیدی هیچ نییه که باز بتوانن بیکات، نهو بریاری خوی ده دا؛ خۆتان کۆ بکه نه وه، ده گه پئینه وه. کاتیک یه که مین تیرژه کانی پۆژیکي نوئ له پشت چیا کانه وه سه ر ده ردینن، باز و ده سته یش به ئارامی له چه به ره کانی گوند پاشه کشه دهکهن، بی نه وه ی باز لهگهل نه وانی دی بیه یشت و شتیکیان پئ بلئ، هه موو پیکه وه، بلآو، دیسان پئشهنگ له پئشه وه و نه ندامانی ده سته ش له پشته وه، له ده ور و به ر بلآو ده بنه وه و پئگه ده بن و به ره و نه شکوهت ده گه پئنه وه. تا به ر ده رگای نه شکوهت که س دهنگی لئوه نایه، کاتیک ده گه نه به ر نه شکوهت باز به هاوکاریکی

دەلن کە ئەو تاقمە لە گەل گوندییەکان کۆ بکاتەو، تاقم لە بەر دەرگای ئەشکەوت لە دوو پیزدا پادەووەستن. باز چەند خولەکیک لێیان دەپوانن و دەلن «ئەمجار نەبوو، پۆژیکی نوێ دەست پێدەکات. بەلام ئەم پۆژە نوێیە شەویکی نوێشی بەدواوەیە. ئێمە ئەمشەو دیسان دەچین. ئیستا بەسێنەو، ئیوارە کاتیکی تاریک داهاات، دیسان بە هەموو شتیکتانەو، لێرە نامادە بن».

پاشان باز لە گەل ئەفسەرەکان دەچیتە ئەشکەوتی پیش پێشەو، چەک و پەخت و فیشەکدانێ لە خۆی دەکاتەو و لە سەر دۆشەکی پاخراو پال دەداتەو. باز ماندووە. ئەوەندە ماندوو کە ناتوانن قسە بکات. ئەو ئەفسەرانی لە دەوری دادەنیشن، لە مەپ گوند، خانووکان، دەور و بەری مالهەکان و جەردەکان، هەندیک شتی پێ دەلین. لێ تەنیا گوێ پادێرێ. پاش کەمیک نانی بەیانی کە بریتیە لە چایی گەرم و نان و پەنیر دێتە بەر دەستیان. باز دوو پیالە چای گەرم دەخواتەو و پاروویەکی نان و پەنیریش دەخوات، و پاشان بەر لەوێ بە تەواوی چاو ببەستن و بخەویت، وەک ئەوێ لە خەودا بیت بە نەرمی بە ئەفسەرەکان دەلن: «هەوا، هەور، ئەستێرە، مانگ... باش بزانن کە هەوا ئەمشەو چۆن دەبێ».

بەلن، بەم شێوە شەویکی پادەبرێ و پۆژیکی نوێ دەست پێدەکات. لە کاتی دەستپێکی پۆژیکی نویدا، باز دیسان، لە تاریکید، تاریکی ئەشکەوت و خەودا، دەچیتە خەو. پۆژی نوێ دیسان ئیوارە و شەویکی هەیە. پاش پوناکیی پۆژ، دیسان تاریکیی ئیوارە و شەو دەست پێدەکات. باز، کوپی تاریکی، فەرماندەیی شەو، دیسان خۆی کۆ دەکاتەو، چەک و فیشەکدانێ لە خۆ دەبەستن، ملی پێگە دەگرێ و دەکەویتە شوێن نێچیر.

و هەا دەبێ. کاتیکی باز لە خەوی قوول خەبەری دەبیتەو، دونیا

دیسان تاریکه . هه موو جهسته ی ته زیوه، گشت گیانی دیشی، قورگی وشکی ده سووتیتوه . نهو هر به جل و بهرگ و پتلاوه کانییه وه نوستوه . هه لدهستی، دهست، پی، شان، گردن و لاقی چند دهقه بهک ده جوولتینی و دیته بهر ده رگای نه شکوت .

چهند که سیک له نه دنامانی دهسته، که میک دورتر، له بهر ده رگای نه شکوت و تیکی دی دانیشتوون . کاتیک چاویان به باز ده که وئ، هه موو پیکه وه هه لدهسته سهر پی، پاست پاده وه ستن . باز به دهستان پییان ده لئ دانیشنه وه و ده که پتیه وه ده چی بۆ پشت نه شکوته کان، میز دهکات و نه ونده ی میز دهکات یه کسه له ناسمانیش ده پوانی . دونیا گیراوه . هه وریکی قورس ناسمانی گرتوته وه . که یفی که میک ساز ده بی، ده لئ «ئاوه ها، وه ها گیراوه به» و ده که پتیه وه بۆ لای گروپه که . پاش نه وه ی که باز دیسانه وه پییان ده لئ دانیشنه وه، خووشی له سهر به ردیک داده نیشیت و له هاوکاریکی ده پرسیت تۆ بلئی هه و چۆن بیت . هاوکار ده لئ: «هه و هه وره و گیراوه، هه روا هه وری و گیراوه ده بی و پیده چی بارانیش بیاری» .

باز ده لئ: «که واته تۆ دهسته ئاماده بکه با دوا ی نیو کاتژمیر به رهخت و چه که وه ئاماده بن» و داوا ی خواردن له گوندیه کان دهکات . دهسته به جاریک ئاماده ده بن . باز خواردن دهخوا، پاشماوه ی گوخته کولاه که ش پله پله ده جوئ و دهخوا، جل و بهرگه که ی ده ته کینن، دۆخینه که ی توند دهکاته وه، ده مانچه، چهک و فیشه کدان له پشتی ده به ستن، جگه ره بهک ده کیشی و دیته بهر دهسته . به وردی لییان ده پوانی و ده لئ «هیچ گۆرانیکی له پلانه که ماندا نییه» «هه رهک دویئن شهو، به ره و گوند ده چینه وه، به گویره ی زانیارییه کانمان، نه وانه نه مشه و چه ندین شهوی دیش هه ره له گوند ده بن، به لام نه مشه و ده بی کیشه که چاره سهر بکه یین... به لئ که واته راپۆرت بده» باز به هاوکاری

تەنیشتی خۆی دەلێ و چەند ھەنگاو دەچێتە دواوە. دەستە بە یەک دەنگ دیسان سوێند دەخۆ! سەرۆک، بە دل، بە گیان، بە خوێن، ئێمە لەگەڵتاین ئەی سەرۆک، ئەی ژەنەرال سەردار...

و ئەوان دەکەونە پێ. وەک شەوی پابردوو، ھەر بەو سیستەمە، بەرەو ھەمان ئامانج. بەلام لە کاتی پۆشتندا شتێک جیاوازتر لە شەوی پێشوو پوو دەدات؛ باران دەست پێدەکات. سەرەتا دلۆپ دلۆپ و نم، دواتریش بەخوێ، و لەگەڵ باران مژگی تەنک دیت بە سەر زەویدا. ئیستا خۆشیی باز بێکۆتاییە. دونیا تەپ دەبێ، زۆر تەپتر دەبێ. قور و چلپاو درووست دەبێ، جل و بەرگ تەپ دەبن، بەلام کێشە نییە، بەپێچەوانەو زۆریش باشە. باز کەیفخۆشە، دەلێ «زۆکەن، خێرا بن» «ئەمشەو خوداش لەگەڵ ئێمە یە...».

کاتیەک ئەوان، ئەو پوناکییە بچووکەی بە قەد ترووسکە یەکی بچووکە، دەبینن، کەمێک رادەووستن. بەلێ ئەو گوندە ی ئەمشەویش ژانی تێدا یە، واتا جەردە لەوێن، ئیستا لە پێشیاندا یە. باز بانگی ھاوکارانی دەکات و دەکەوێتە راویژ لەگەڵیان کە چ بکەن. ئەمشەو لە ژێر ئەم بارانەدا، ئیدی وەک دوینێ شەو پتووست ناکات چاوەروان بن. ئەگەر پاسەوانیش ھەبن، ئەمان بەرەو مائەکان دەچن. لەم بارانەدا جەردە ناتوانن زوو بێن بە خۆیاندا و لە مائ بێنە دەرەو. بەلێ بریار وەھایە. باز دەلێ؛ «دە ی پیاوانی پێشەوێ لای پێشەنگەکان دیاری بکەن، ریز بە ریز بلۆ ببنەو، ئێمە راستەوخۆ دەچێنە سەر مائەکان» و دیسان دەست بە پۆشتن دەکەن. خۆیان دەگەیننە ئەو چالە ی لیبیوون. بەلام لێرە پاناووستن، بە شوێن پیاوانی پێش و پێشەنگەکاندا بەرەو مائەکان دەچن. کەس دیار نییە. لە دەنگی باران زیاتر، دەنگێک نایە. لە سییان لە خانووەکانو پوناکییەکی بێزار دیارە. ئەوان کەمێکی دیش لە مائەکان نزیک دەبنەو. چەند ھەنگاوی دی، کەس دیار نیە. چەندی تر، دیسان

کەس نییه . بێدەنگ چەند هەنگاوی دی و ئیستاش لە بەر پەنجەرە ی خانووەکانن . باز کەیفخۆشە . ئەو بپوای نەدەکرد کە ئاوا بە ئاسانی بتوانن بگەنە ئەو جێگە . لە بەر پەنجەرەکان، بێدەنگ پادەوهستن . پاشان هەر پیزیک لە دەستە، بێدەنگ، بە هەنگاوی سووک، دەچێتە بەر پەنجەرە ی خانوویەک . سێ خانوو، سێ پیز . لە ناووه دەنگ دێ . «بپوایان بە باران نۆزە» باز پێدەگەن «باران وەرە ببارە کەس نایە ... ئەحمەقانه ... فەرمو» .

باز لە کەسانی دەوری خۆی، لە پیزەکانی دی، لە پیاوانی پیش کە خۆیان داووتە بەر دیواری خانووه وێرانەکان دەپوانن . بە وردی چەند جارن نیگایان تێدەبڕی و پاشان دەستی راستی هەڵدینن و کەمیک هەروا پادەوهستن . دەستە، پیز، ئەندامانی دەستە، هەموو پیکهوه، کلشینکۆف، تەنگی درێژ، پەشاشە و نارنجۆک بەدەستەوه چاوهپوانی بازن، هەموو چاوهپوانن کە باز دەستی هەڵینراوی دانن .

باران بە خوێ دەباری . لای پۆزەهلات لە سەر چیاکانەوه بایەکی توند لەگەڵ خۆی باران دینن و دەبێژنن بە سەر گونددا . چیا، شاخ، دار و بەرد، چال، دۆل، گوند، خانووەکان، باز و ئەندامانی دەستە لە ژێر بارانی بێوچاندا تەپ دەبن . پیزەکان، ئەندامانی دەستە لە سووچی خانووەکان، لە بەر پەنجەرەکان لە بەر باراندا چاوهپوانی فەرمانی بازن . و باز ئارام ئارام دەستی دینننە خوار . دەنگی تەقینەوهیەک دەر و دەشت دەگرێ . و تەقەیهکی دی و دەنگی تەقینەوهیەکی دی . جار بە جار بێ پشوو لە پەنجەرەکانەوه بەرەو ناووه . دەنگی گولەباران، دەکەوێتە سەرروی دەنگی بارانەوه . لە ناو خانووەکانەوه دەنگی قیژە و هاوار دێ . لێ دەنگی کلشینکۆف، پەشاشە و نارنجۆکان، دەکەوێتە سەرروی هەموو دەنگەکانەوه . لە تاریکیی شەودا لەگەڵ بارانی زوڵل، ئاگر دەباری . برۆسکە، گپ و پزێسک دادەگیرسێن و دەکوژێنەوه .

چەن دىۋارى خانوۋە كە تىككەچىن، چەند كەسىك ھەۋل دەدەن كە لە دەرگاي خانوۋەكان بېتە دەر بەلام ھەر كە سەريان دېتتە دەرۋە لە قور دەگلىن. گۈللە باران بەردەوامە، فېشەكى نوچ دېتە بەر كار، فېشەكدان دەگۈپرېن، لولەي تەنگ سور دەبنەۋە و تەنگ دەگۈپرېن و فېشەكى تىكەلى چەكى مەرگ لە تارىكىي شەۋدا بەردەوام پزىسك و گپ دەپشېنن. بە داگىرسانى بووسكە و گپ دەر و دەشت پووناك دەپتەۋە. دلۆپەي باران لە ناو ئەم پووناكىي مەرگەدا، ۋەك دۈر و ياقووت دېتە بەرچاۋ.

بۇنى ئاگر و بارووت، بۇنى دار و بەرد و با و باران تىككەدا.

تا كەي گۈللە باران بەردەوام دەپتە؟ كەس نازانى، بازىش نازانى. گۈللە باران، گۈللە باران كارانىيان يەخسىر كردوۋە، لى پاش ماۋەيەكى درىژ، يەكجار درىژ، باز دېتەۋە سەر خۆ و سەيرى دەور و پىشتى دەكات. دەستە لە سەر خۆ نېن، بەردەوام لە پەنجەرە، دەرگا و پۇچنەۋە گۈللە دەبارىتتە ژورەۋە. باز بە دەنگىكى بەرز بانگ دەكات «پاۋەستىن» بەلام كەس دەنگەكەي نابېستىن. دىسان دەقېرىننى «پاۋەستىن»، ئەمجارەشيان كەس نابېينى. ئەمجار توند شانى ھاۋكارەكەي تەنىشتى كە ھىشتا گۈللە دەبارىننى، دەگرى و پايدەۋەشېنن، پىتى دەلى «بەسە، بەسە، بەوانەش بلى بەسە».

پاش كەمىك گۈللە باران پادەۋەستىن. دۇنيا دىسان لە تارىكىي شەۋدا، ئارام دەبن، دىسان تەنبا دەنگى باران دەمىتتەۋە. ھېچ دەنگىكى دى نامىنن. ھېچ جەۋۋلېك، ھېچ جەۋلەيەك نېيە. قامكى باز و ئەۋانى دى ھىشتا لە سەر پەلەپىتكەي تەنگەكان چەند خولەكېك بەم شېۋە بى دەنگ پادەۋەستىن. پاشان باز دەلى: «بېنە ژورەۋە». ئەندامانى پىزەكان بەجارىك دەچنە ژورەۋە بۇ ناو ھەر سى خانوۋەكە. بە دۋاي ئەۋاندا بازىش دەچىتە ژور. ئەۋ مالەي باز چوۋە ناۋى، دۈر ژورى

ههیه. له ژووره کانهوه بۆنی ناگر و خوین و بارووت دیت. له چەن لاهه ناگریکی بچووک هیشتا دهگپئ و تۆزیک ژووره که پووناک دهکاتهوه. لئ باز گلۆپه دهستییه کهی داده گیرسینئ و سهیری دهوړ و بهری خوئی دهکات. بۆنی خوین و بارووت لووتی پپ دهکات. دوو ژووره که پپی خوینه. له ژووری مهزندا چوار کهس کهوتوون. یهکیان هیشتا گیانی تیدایه و دهناڵینئ. له ژووره کهی دی دا سئ کهس هەن که دووانیان گیانیان تیدا ماوه. باز دانه دانه به گلۆپهوه سهیریان دهکات. جگه له دووان، ئەوانی دی هه موویان کوپ و پیاون. سییان له و ههوته ژنن. ئەو ژنهی له ژووره بچووک که دا له سهەر پشت کهوتووه و هیشتا دهناڵینئ، ههول دها که بتوانئ سهری بچوولینئ. پپییهکی په پیوه و له گهردن و که مریهوه خوین دهپوا. بانی خانووه که دلۆپه دهکات و دلۆپه کانی بن میچ دانه دانه دین و دهکهونه سهەر پوخسار و دهم و چاری. پیده چئ له بهر ئەمه بیت که ههز دهکات پوخساری له بهر دلۆپه کان لا بات. ئەو ناتوانئ چاوه کانی بکاتهوه، بهلام ههز دهکات سهری خوئی بچوولینئ. باز به ئارامی سهری [کچه] دهجوولینئ و پوخساری هه ندیک له دلۆپه کان دوور دهخاتهوه. پاشان به ئارامی له و ده رگای که لئی هاتۆته ژوور، دهچتته دهروهه. هاوکاره کانیش به شوینیدا. هاوکار لئی ده پرسن: «چی بکهین له برینداره کان؟»

باز وهلام ناداتهوه، سهری هه لدینئ و پهو دهکاته باران و به هه دوو دهستان، پوخساری به دلۆپه ی باران دهشوا. چهند چاران ئەمه دووباره دهکاتهوه و پاشان ده لئ: «بیانکوژن، هه موویان بکوژن...».

بیځانه

له شاری گهره ی ولاتی مه زن کچیکې جوانی خه لکی ولاتی
چیاکان؛ کوتر.

چند مانگ دوی کومه لکوزیې نه و په پی جیهان. له پایته ختی
ولاتی مه زن. له لای کوتر. نیواره و شه ویکی زستانی شار. و نیواره و
شه ویکی ژیانی پاوی و بیژهری نه م پومانه.
به لئ، نیواره و شه ویکی ژیانی من.

تا نیستا نیمه جاریک لای باز و جاریک لای کوتر بووین. جاریک
باسی تاکه که سیکمان کردوه، جاریک باسی کومه لیک. جاریک پوژ و
پوژگاری له بیرکراومان به زمانی داستان و چیروک گتپایه وه، جاریک
دهنگ و ناوازی با بلتین ژیانی نه مپومان، به زمانی نه مپو گتپایه وه.
نیمه هندیک دهنگ و نه فسمان له وی له قوولایی زه مه نی پاردوو،
هنديک هاوار و ناله ی خه م و نازار، یانیش نه شق و خوشه ویستیمان
لیره، له به سه رهاتی پوژي نه مپومان هینایه بهر یهک — تاوه کوو
یه کیه تییه کی شاهه نگدار بو پومانه که ساز بکه یین.

نیستاش نیواره و شه ویکی زستانی پایته ختی ولاتی مه زن، له
ژیانی کوتر و ژیانی من، پاوی پومان تاوه کوو یه کیه تیسی هاوئا نه نگی

پۆمانەكە پێك بێت.

دیسان وەك بەشەكانی پێشوو بە گێرپانەوهی زمەنی نوێ.

ئێمە، كۆمەڵێك نووسەر لە چوار ولاتی ئەوروپای پۆژئاواوە هاتووین و لە پایتەختی ولاتی مەزنین. ئێمە هەشت كەسین، سێ ژن، پێنج پیاو. دوو شاعیر، شەش نووسەر. پەوشی ھاورپییانی نووسەر، شاعیر، ھونەرمەند، پۆژنامەفان و پوناكبیری ئێمە لەم ولاتە باش نییە. ھەندێكیان گێراون و شەو و پۆژ و مانگ و سالان لە بەندیخانەى تەنگ، تاریك و شەدار بەسەر دەبەن. ھەندێكیان لە بەر دەرگای دادگان- دەرگای دادگایەك كە بە پووی بەندیخانەدا دەكرێتەو. ھەندێكیشیان پێنوو سەكانیان شكاندوو، زمانى خۆیان گریژ داو و بێ دەنگ، دڵ پرپەژارە دانیشتوون. ھەندێكیش بە دوا توانایان وەك دۆز كیشۆت، خۆ پادەگرن، بە پێى دەرڤەتەكان دەنوو سن، زۆرجاریش بە شیوەى تانە لێدان دەنوو سن و ھەندێ جاریش ھاوار دەكەن.

ئێمە ھاتووینەتە پایتەختی ولاتی مەزەن بۆ ئەوێ ئەو ھاورپییانەى لە پشت دەرگای زیندانەو، بێنین. لای ھەفالانى زمان داخستومان بێن، دەنگى ئەوانەى خۆپاگرى دەكەن، بێستین و پشتگیری خۆمان پیشان دەین. بەلێ بۆ پشتگیری، بەلام بێ ئەوێ باش بزانین چ کاریگەرییەكى دەبێت. ئەو ئێوارە و شەوێ ئێستا وەك بەسەرھاتێكى سادە دەگێتەو، دوا پۆژمان بوو لە ولاتی مەزەن. سەر لە ئێوارەى پۆژی پێنجەم. كاری ئێمە یان با بلیین ئەو بەرنامەى دیاریمان كردبوو، بەرەو كۆتا بوو. سەبەى كاتێك سێتەوێ دا، ئێمە ئەم شارە مەزەنە كە ھەمیشە پرە لە دەنگى تێكەل، و ئەم ولاتە مەزەنە كە بەردەوام لە ناو ئالۆزى و دژواریدا، بەجێ دەھێلین. پێنج پۆژە لەم شارەین. پێنج پۆژی تێكەل و پێكەل، دژوار و زەحمەت. پێنج پۆژە بەردەوام ئینسانی جودا جودا دەبینین كە بە زمانى ڤەرەنسى، بە زمانى ولاتی مەزەن

و به زمانه‌کانی دیکه‌ی ئه‌و پووسی ده‌په‌یشتن، گوئی پاده‌گرن و به‌رده‌وام له‌م کۆبوونه‌وه‌وه بۆ ئه‌و کۆبوونه‌وه‌وه هه‌ل‌دین. له‌م پینچ پۆژه‌دا زیاتر له سێ سهد که‌سمان بینیه‌وه. سێ سهد که‌سی یه‌ک‌جار جودا له‌یه‌ک‌تر؛ هه‌ندیکیان کاربه‌ده‌ست و کارگیر ئیش و کاری ده‌ولت، هه‌ندیکیان نووسه‌ر، پۆژنامه‌فان، ئاکادیمیسیه‌ن و پووناکییری تۆپوزیسیۆن و دژیه‌ر، هه‌ندیکیان ئالیه‌گر و لایه‌نگری زیندانییان، سه‌ره‌ل‌ده‌ر و تیکۆشه‌ر.

ئیمه‌ ماندووین. من ماندووم. به‌هه‌زاران، ده‌هه‌زاران، سهد هه‌زاران قسه‌ و په‌ی‌فی جودا و دژی یه‌ک، دڵ، می‌شک و پۆحی ئیمه‌/ منیان داگیر کردووه. له‌هه‌موو جینگه‌یه‌ک وینه‌، پۆرتیه‌ و په‌یکه‌ری سه‌رۆکی ولاتی مه‌زن، ژه‌نه‌پاڵ سه‌ردار. له‌هه‌موو جینگه‌یه‌ک، قسه‌کانی ئه‌و له‌سه‌ر ولات، می‌لله‌ت، ده‌ولت، ولاتپاریزی، شه‌ره‌ف و نامووس. له‌هه‌موو شوێنێک ئالای په‌نگینی ولاتی مه‌زن. من ماندووم.

پووداوه‌کانی پۆژی کۆتایی ته‌واوی توانام ده‌گیرێ؛ نووسه‌ر و پووناکییریکی ناوداری ولاتی مه‌زن له‌دادگا، له‌پیش چاوی ئیمه‌، له‌به‌ر قسه‌کانی، به‌سێ ساڵ سزا ده‌دری‌ت. نا، سزا نادریت، سزای به‌سه‌ردا ده‌سه‌پیت. دانیشتنی کۆتایی دادگا که‌یه‌تی، به‌یانی نیو کاتژمێر پیش ده‌ست پیکردنی دانیشتنه‌که‌، ئیمه‌ ده‌چین بۆ دادگا. ئیمه‌ له‌ده‌رگا، کۆری‌دۆر و سالۆنی دادگا‌دا که‌ زیاتر له‌هه‌زارتۆ ولابیری‌نتێک" ده‌چیت، پاده‌بوورین و ده‌گه‌ینه‌ ئه‌و سالۆنه‌ بچوکه‌ی نووسه‌ره‌ ناوداره‌که‌ی تیدا دادگایی ده‌کری‌ت. ئیمه‌ له‌پیش ده‌رگا له‌سه‌ر کورسی داده‌نیشین و چاوه‌پوانی کرانه‌وه‌ی ده‌رگا ده‌که‌ین. ده‌رگا ناکری‌ته‌وه‌، نیو سه‌عاتی دیکه‌ ده‌پوا، ده‌رگا ناکری‌ته‌وه‌. به‌لام دواتر نزیک به‌ کاتژمێر و نیوێک پاش کاتی ده‌ستپیکردنی دانیشتنی دادگا، ده‌رگا ده‌کری‌ته‌وه‌ و ئیمه‌ ده‌چینه‌ ناو سالۆنی دادگا. نووسه‌ری ناودار

* به‌مانای ڕێگایه‌کی پینچاوی‌نچه‌.

که ته‌م‌نی نزیک‌ی شه‌سته، به بالایی‌کی به‌رز و جه‌سته‌یه‌کی زوَر
لاوازه‌وه، لیتره له به‌رده‌می ده‌سته‌ی دادوه‌ران، به پټ‌وه پاوه‌ستاوه و
سه‌ریاز هر دوو لایان گرتووه. پشتی له ئیمه‌یه و نامانبینی. ئیمه
له سه‌ر ئه و کورسییانه‌ی له دواوه پیز کران، بټ‌ده‌نگ داده‌نیشین.
سالۆن بچوکه، جگه له دوو ده‌رگا، ئه‌وه‌ی ئیمه‌ی لی‌وه هاتینه ژووره‌وه
و ئه‌وه‌ی نزیک‌ی ده‌سته‌ی دادوه‌ران، هیچ ده‌رگا و په‌نجه‌ریه‌یک به‌ره‌و
شوینیک کراوه نیه. بو‌نیک‌ی قورسی بو‌یاخ له سالۆن دټ. له به‌ران‌به‌ر
ئیمه و نووسه‌ری ناوداردا، پټ‌نج که‌سی دادوه‌ر، هه‌ندیک له ژووری
سالۆنه‌که‌وه دانیشتون. له سه‌ر دیواری پشتی کو‌پی ژووری، له ژوور
سه‌ریان‌وه وینه‌یه‌کی مه‌زنی ژنه‌پال سه‌ردار به جل و به‌رگی فه‌رمیی
سه‌ریازییه‌وه هه‌لواسراوه و له ژیر پۆرتسه، له ناو چوارچټیه‌که‌دا،
چهند ته‌ی ژنه‌پال به دوو زمان، به زمانی فه‌رمیی ولاتی مه‌زن و
فه‌ره‌نسی نووسراوه؛ هه‌موو شتیک له پټ‌ناو یه‌کیه‌تیی ولات، میله‌ت
و ده‌ولت.

ولات، میللات و دولّت سئ وشەن کە لەم پێنج پۆژەدا بە هەزاران جارمان بیستوو. لە بەر دەمی دادوهرێک کە لە ناوهرپاستی دەسته و کۆپی ژووریدا دانیشتوو، چەن دۆسیه ههیه. دادوهر به ئارامی، چاویلکە لە چاوی پێتووس بە دەستهوه، لە لاپه‌ره‌کان ده‌پوانی. هیچ په‌له‌ی نییه. پیتووسه‌که‌ی ده‌ستی راستی به‌ میژه‌که‌یدا ده‌کێشی و به‌ ئارامی له‌ دۆسیه‌ ده‌پوانی. وه‌ک ئه‌وه‌ی کات پاوه‌ستاین و نه‌پوات. بێ‌ده‌نگیه‌کی قه‌وڵ زاله. کەس ناپه‌یشتی، کەس ناجوولتی و له‌ ده‌ور و به‌ری خۆی ناپوانی. جگه‌ له‌ ده‌نگی پیتووسی دادوهر ده‌نگیک نایه‌. پاش چەند خۆلەک سەری له‌ سەر کاغه‌زه‌کان هه‌لدێنتی و له‌ نووسه‌ر و ئیتمه‌ و سالتۆنی به‌تال ده‌پوانی و به‌ ده‌نگێکی ژۆر ناسک کە مڕۆف له‌ دادوهرێکی وه‌های چاوه‌پوان ناکات، به‌ زمانێ فهرمیی ولاتی مه‌زن

که من و دوو هاوپی نووسه‌ری دیکه م لئی تیده‌گه‌ین ده‌لئی؛ «به‌لئی، گه‌یشتینه‌ کۆتایی دۆزه‌که، هر که‌س قسه‌ی خۆی کرد، ئیستا سه‌ره‌ی قسه‌ی ئیمه‌یه. به‌لام پیش نه‌وه‌ی ئیمه‌ قسه‌ی کۆتایی بکه‌ین، ئایا قسه‌یه‌کی دیکه‌ت هه‌یه؟»

دادوهر بزه‌یه‌ک له‌ سه‌ر پوو، له‌ نووسه‌ر ده‌پوانی و لئی ده‌پرسی. نووسه‌ر به‌ زمانیکی ئارام و پێژدارانه، به‌ ده‌نگیکی قوول ده‌لئی؛ «هه‌رچی پێویست بوو وتم، پیش قسه‌ی کۆتایی ئیوه‌ منیش قسه‌ی کۆتاییم هه‌یه؛ پێویسته‌ هه‌چ که‌س له‌ به‌ر قسه‌ و بیر و پای خۆی نه‌خریته‌ زیندان، سزا نه‌درئ و سزا نه‌بینئ...». نووسه‌ر پاش قسه‌کانی به‌ پێژه‌وه له‌ سه‌ر کورسییه‌که‌ی داده‌نیشیته‌ وه.

دیسان بێ‌ده‌نگیه‌ک سالۆنی بۆن‌قورس ده‌گریته‌ وه. ئیمه‌ بێ‌ده‌نگ له‌ یه‌ک ده‌پوانین، به‌ رافه‌وه له‌ ده‌وری خۆمان و له‌ دادوهران ده‌پوانین. دادوهری ناوه‌راست دیسان دۆسیه‌کانی ده‌کیشیته‌ به‌ر ده‌ستی، یه‌کیان ده‌کاته‌وه و لئی ده‌پوانن، چه‌ند خوله‌کیک. نه‌مجار نه‌نگوسته‌کانی ده‌ستی راستی به‌ سمیله‌وه، له‌ لاپه‌ره‌کانی دۆسیه‌ ورد ده‌بیته‌ وه. کات دیسان راده‌وه‌ستن، ده‌توانرئ چرکه، خوله‌ک بیته‌ نه‌ژماردن. نه‌و دادوهره‌ی سه‌یری دۆسیه‌که‌ ده‌کات، ئیستا بیر له‌ چی ده‌کاته‌وه، چ هه‌ستیکی هه‌یه؟ نه‌و دادوهرانه‌ی دی که‌ به‌ نیگایه‌کی بێ‌ واتا، جارێک له‌ ئیمه‌ و جارێک له‌ نووسه‌ر ده‌پوانن، ئیستا چ هه‌ستیکیان هه‌یه؟ سه‌رباز؟ نه‌ی نووسه‌ر؟ ئیمه‌؟ هه‌ستی زیندانییه‌ک که‌ له‌ هه‌موو مافه‌کانی قسه‌ کردن و نووسین بێ‌به‌ش کراوه، ناچاری ژبانه‌ی تاریک، ته‌نیا و ته‌نگ بووه، چه‌یه؟ هه‌ستی ده‌سه‌لانی که‌ ئیستا سزای زیندان به‌ سه‌ر که‌سیکدا ده‌سه‌پێنن چیه‌یه؟ هه‌ستی که‌سانی وه‌ک ئیمه‌ که‌ ئیستا دلایان بۆ نووسه‌ری گیراو لێده‌دا، به‌لام خۆیان

دهستبه سهر نین و ته نیا بینهن، چیه؟

پاش ماوه یه کی دریز، دادوهر خوئی بۆ لای پاست پاده کیش و له گه ل دوو دادوهره که ی لای پاست به دهنگیکی زۆر نزم که ئیمه نایبیستین، ده په یفن، پاشانیش له گه ل دادوهری لای چه پ، دوا ی چه چپک، دادوهر ده لئ، «بریار» و به وتنی بریار، ئیمه و نووسهر هه موو تیکرا هه لدهستینه سهر پئ. دادوهر به وشه ی تایبه تی و که ونارای حقووقی، به پسته ی دریز که مرۆف تییان ناگات بریار ده خوینیته وه. ئه و باسی وتاریکی نووسهر، هه ندیک یاسا، پاراگرافی یاسا، دادپهروه ریی سیسته م، پیکهستن، ولات، میلله ت و ده ولت ده کات. من باش تیناگه م که چی ده لئ، به لام له کوتایی قسه کانیدا، دوو په یفی زولال هه یه که باش فام ده کرئ؛ سئ سال.

بریار؛ سئ سال سزا بۆ بیر و پای جودا، سئ سال ژیا نی به ند کراوی و زیندان. نه ژیا نیکی ناسایی کومه لایه تی، نه ژن و مندا ل، نه دۆست و هاوپی، نه نووسین و خویندن، نه قسه و په یفین. نه گه شت و گه پان، نه هاتن و چوون، نه خواردن و خواردنه وه یه که مرۆف خوئی هه لپیژیریت. نه هه تاو و نه پۆژ، نه مانگ و نه شه و، نه باران و نه به فر، نه گه رما و نه تیریز. نا، ته نیا زیندان. تاریکی زیندان. سئ سال، سه د و په نجا و شه ش هه فته، هه زار و نه وه د و دوو پۆژ ته نیایی زیندان. بریار واتا فه رمان، واتا سزا، یانی بئ ته هه مولی. بریار؛ چه ند وشه ی سارد، بی پۆخ و بئ هه سته ی دادوهریک که نووسهریک سزا ده دات، چه ند وشه ی فه رمی که به گویره ی تپه وانینی په سمی، نووسهریک سزا ده دهن.

دوا ی بریار، دادگا کوتایی دیت. به لام کاتیک سه رباز ده خوانن نووسهر بیهن، ئه و به ره و لای ئیمه هه لده گه رپته وه و به سهر، خه نده پوو، سالوئیک له ئیمه ده کات. ئیمه وه لامی سالووه که ی ده دینه وه - بئ

ئەوێ خەندە لە پەرومان بێت، یان شتێک بڵێین، یانیش ھێمايەک بەدەین. ئێمە نازانین کە چی بکەین، ماتماو، شلەژاو، تەنیا سلاوێکی لێدەکەین. بێچارە، دۆش داماو، تەنیا سلاوێکی نەرم.

ئێستا لە ژووری بچووکى ھۆتیلێکی گەورەى پایتەختى ولاتى مەزن، لە سەر تەختى نووستن، شپىزە، پاکشاو، بێر لەو خەندە نەرمەى نووسەرى زیندانى دەگەمەو. دیسان بێچارە. بێزار. دۆش داماو. ئەو خەندە... ئایا ھێمای ھێز و توانایە؟ بھوایە؟ شەرەفە؟ ئارامیی ئەخلاقییە؟ خۆشحالیی بینینی ئێمە؟ ھێمای دۆستی و پشتگیریی نێوان نووسەرانی؟ یانیش خەندەییەکی ناسک و بێزارە کە لە بێچارەیی سەرچاوەی گرتووە؟ لە تووپی و دەرد و خەمەو ھەڵدەقولن؟ ھێمای ھەست و سۆزی ئالۆزە؟ خۆزگە دەرفەت دەبوو کە مەرۆک لە گەڵ نووسەر لە سەر ئەو پێکەنین و خەندە قسەى دەکرد. خۆزگە. بەلام نووسەر ئێستا دوورە، لە پشت دەرگای بەندىخانە، لە زیندانە، منیش لێرەم، لە ژووری کەمێک فێنکی ئەم ھۆتیلە. سبەى لە سپێدەدا ئەم ولاتە بە جێ دەھێلم و دەگەڕێمەو، دەپۆم. نووسەر دەمێنێتەو.

دیوارە سپییەکانى ژوورە کە دەدرەوشێتەو. وەک بڵێی دیوار و پەنگى دیوار شەپۆل دەدات و خۆى دەجووڵێنن. وەک بڵێی دیواریش دەپەقن و ئەو باسانەى لەم پێنج پۆژەدا بیستوویانە دووبارەى دەکەنەو؛ ھاوکاری، پشتگیری، ئازادی، سەرپەستی، ماف، حەق، حقوق، دادپەرورە، شەپ، پێکدادان، سەرھەڵدەر، جەردە، ولات، میلەت، دەولەت، یاسا، سیستەم، مەروفايەتى... و ئەدەبیات، ھێز و توانای ئەدەبیات و ئافراندن، نووسەر و بەرپرسىاریتیی نووسەر، پۆمان، توانای پۆمان. لە ولاتێکی وەھا ئالۆز و یەک دەنگدا سەختییەکانى خولقاندنى بەرھەمێکی ئەدەبى... لەم سەر لە ئیوارە دڵگیرەدا وەک دیوار بە سەر مندا دێن و بەم قسانەى کە لە خۆو دەورى منیان

ته نیوه ته وه، هه ناسه م له بهر ده بپن. خۆم ده سپیږمه تاریکی و چاوم ده به ستم. به لām که لکی نییه، بن سووده، قسه کان له ده ور و پشتم نۆلان ده دن، نه و ناسکه خه نده، وهک حه لقه کانی شریتی فیلمیک، دیمه ن به دیمه ن، له خه یالمددا ده پوا و دئ، ده پوا و دئ.

من ته نیا ماندوو و دۆش داماو نیم، به ته نیا هه ناسه لیبران و هه سستی بن پایانی بیچاره یی دلای منیان داگیر نه کردوو، به لکوو ترسیش هه یه. من ده شترسم. من ته نیا له م ژوو ده دا. ژووری هاو پیکانم له ته نیشته ژوو ده که ی منه. من به یانی ده پۆم. به لām ده ترسم. وهک بلایی که وتوو مه ته بهر شه پۆلی کابووس و مۆته که یهک. ترسیکی بن پیناسه، نه که رچی ناشخوژم و هه بن به لām ده ققه به ده ققه له ده روونمدا گه وره ده بئ.

چاوه کانم ده که مه وه، هه ندیک خۆ کۆ ده که مه وه، له بهر ترس دلām به خۆم ده سووتن. له شووشه ی ویسکی سه ر میزی که ناری ته ختی نووستن، قه ده حیک تیده که م و به دوو جار له سه ر یهک ده یخۆمه وه. وهک بلایی پزیسکیکی ناگر به گه روومدا ده چیتته خوار، ناوا قورگ و گه رووم ده سووتین. دوا ی دلۆپی ناگر، کتیبی ته نیشته شووشه ویسکییه که هه لده گرم. کتیبیک که زۆر له میژده ده یخۆنمه وه، پۆمانیکه. به لām لاپه ره کانی نه م پۆمانه که به خۆشحالییه وه و له سه ر هاتنه وه ی تۆدیه به گپرانه وه ی هۆمپۆرس پیکهاتوو، هه یج یارمه تییه که م نادات. لاپه ره کان ناتوانن من له و ده نگانه، له و خه نده ناسکه، له به سه ر هاتی نه و پینچ پۆژم و له نه م ترسه ی که هه ناسه ی له بهر پریوم، دوو ر بخنه وه. نه حه سه رت و توو په یی تۆدیه، نه په ژاره و ناخ هه لکیشانی په نه لۆپ، نه هه ست و ویستی ته له ما کووس و نه گپرانه وه ی بن پایانی هۆمپۆرس و نوو سه ری پۆمان، ناتوانن من له داوی شک و په ژاره پزگار بکه ن.

من لاپەرە سارد و بێ دەنگەکانی پۆمانە که دەبەستم و هەڵدەستمە سەر پێ. کاتیەک دەچمە بەر پەنجەرە و لەو پووبارەی هەندێک دورە لە من، بەلام بە پێشمدا دەپوا، دەپوانم، هەست بە شتێک دەکەم؛ من هەرچی بکەم ناتوانم خۆم لەم هەستانەیی ئەم وڵاتە دور بخەمەوه. هەر بۆیەش بە پێچەوانەی هەڵهاتن و دور کەوتنەوه، پێویستە هەمیشە بە سەر ئەو قسانە، ئەو پووداوانە و ئەو ترسەدا بچم تاوه کوو بتوانم لێیان تێبگەم. و ئەو کات، کاتیەک لێیان تێگەیشتم پێدەچێ ئەو ترسە بگۆردێ بۆ هیوايەک، پێدەچێ ئەم بێزارییە، پووناکییەک پێک بهێنیت... کێ دەزانێ!

بەلام پێویستی بە هەڵدانە. پێویستی بە سەبر و ئارامییە. جەسارەت و ئازایەتی، هەندێک ئازایەتی دەویی تاوه کوو بتوانم خۆم بگەیهنمە قوولایی ئەم پێوەندی، پوودا و قسانە. یان با بلیتم؛ هەندێک جەسارەت پێویستە، تاوه کوو ئەو هەموو پێوەندی، پوودا و وتانە بتوانن بە ئاسانی خۆیان بگەیهننە قوولایی دل و میتشکی من.

هەتاو لە پشت پەلە هەورێکی قورس، بەرەو ئاوابونە. تیشکە بێزارەکانی بە هەزار زەحمەت سەر دەردێنن و خۆیان دەگەیهننە پووبار و پەنگێکی زیوین دەدەنە پووباری کەونارای شار. لە بولوازی کەنار پووباردا ئۆتۆمبیل بە چرای داگیرساوه دێن و دەچن. دنیا تاریک دەبێ و دوایین ئیوارەی من لەم شارە دەست پێدەکات.

دەگەپێمەوه پێش میزە بچووکە و دیسان قەدەحەکەم پەر لە ویسکی دەکەم و دیمەوه بەر پەنجەرە. وێنەکەم بە هاوکاری گۆژی ناو ژوورەکە، بە سەر پەنجەرەوه دیارە. پاش چەند قومێک، لە وێنەی سەر پەنجەرە دەپوانم و بە دەنگێکی بەرز و کەمێکیش توورە دەلێم: «ترسەتۆک، سەیرێکی خۆت بکە، وەرە سەر خۆ... تۆ چیت لەم مرقفانە، لەو نووسەرە زیاتر؟ دەی بڵێ ترسەتۆک!» وێنەی ئەو

بەر پەنجەرە لە من دەپوانی، بەلام سەیرە، ئەو بە بزەوہ لە من دەپوانی. من دەلێم؛ «کەواتە ئێمە پێک هاتین» دوا تئۆکی ناو قەدەحەکە دەخۆمەوہ و بەرەو حەمام دەچم».

بەرنامەی ئەم ئیوارەیان لە دوو بەش پێک دێت؛ سەرەتا لە کۆنسولخانەی ولایتیکی ئەوروپیی کە میوانداریی ئێمە لە ولاتی مەزن دەکات، شیۆ دەخۆین. دواتریش ئێمە و موسیقار و گۆرانیبێژێکی ناوداری ولاتی مەزن کە من و دوو ھاورپیم دەیناسین، پێکەوہ دەچینە ئەو بارپەیی کە ئەو گۆرانیی تێدا دەلێت.

نزیکی شەست کەس لە نووسەر، پۆژنامەشان، پارلەمانتار، دیپلۆمات، سیاسەتمەدار و پارێزەر لە میوانی کۆنسولخانەدا کۆ بوونەتەوہ. سالتۆنە گەرەکی کۆنسولخانە بۆ نان خواردن ئامادە کراوہ. گلۆپی جوان و ئاوێزە کریستال داگیرساوین. لە سەر میزەکان کە بە پێک و پێکی پیز کران، سینی زێڕ نەخش کە ھیمای پاشای ولاتیان بە سەرەوہیە، دەدرەوشیتەوہ. مۆمی سپیی درێژ ھەل کران، گلۆپی بچووکی سەر تابلۆی پاشا و گەرەکانی دیکەی ولاتی میواندار، پەنگێکی تێکەل و جوان دەپژێنن سەر تابلۆکان. گارسۆنەکان سینی بچووکی خواردنەوہی جودا جودا بە دەستەوہ، بە ناو میوانەکاندا دەگەرپێن و میوان بە جل و بەرگی خاوین و پازاوەوہ، قەدەحی خواردنەوہی جیا بە دەستەوہ، بە پێوہ و پێکەوہ دەپەیشن. شیۆ کە بە شیۆی ئەوروپا ساز کراوہ، بەم جۆرە دەخورێ. پاش خواردن کاتیکی میوان دیسان قەدەحی کۆنیاک، ویسکی، فۆدکا و جۆرەکانی دیکەی خواردنەوہ، بە دەستەوہ دەگرن، بآلویزی بآلەبەری خەندەپوو بە وشەیی بژاردەیی گوتاریکی کورت، باسی سەردانی ئێمە بۆ ولاتی مەزن دەکات، دواي سەفیر ھاورپییەکی وەفدەکەیی ئێمە، پیز و سپاسی ئێمە ھەموومان، پێشکەشی سەفیر، میوانانی ئامادەبوو، ئەو کەسایەتی

و پێکستنانەى هاوکارىی ئیمەیان کردووە، دەردەبەش و باس دینیتە سەر ئەو نووسەرەى ئیستا لە کونجى تاریكى بەندیخانەدا. ئەم هاوێمان قسەى خۆى بە دوایین وتەکانى نووسەر گۆتایى پێدینى؛ پێویستە هیچ کەس لە بەر قسەکانى سزا نەدرێ...

شەو درەنگان دواى ئەوەى زۆربەى میوانەکان دەپۆن، ئیمە مائىلواى لە سەفیر و کەسانى دیکەى ناو بالۆیخانەکە دەکەین و وێرەى ستران بیژى کە ئەمەش لە گەلمان بوو، دینە دەرهو، بۆ شەوى سامالى پایتهختى ولاتى مەزن.

شار ساردە. هەرهەکانى سەرەتای ئیوارە هەندیک بلۆ بوونەتەو. هەندیک ئەستێرە دیارن. کۆلان، شەقام و بولوارى گەورەى پایتهخت، بە شەوقى گۆرەکان پووناکن. ئۆتۆمبیل و تاکسى بە دەنگى تیز درز دەخەنە بێ دەنگى شەو و دەپۆن. چەند کەسى پێیوار و پیاده بە پالتۆ و مانتۆو لە کەنارى کۆلانەکان بە خێرایى دەپۆن. ئەو بارەى ستران بیژى، سترانى تیدا دەلێ، لە کونسولخانەکەو دور نیه. ستران بیژى حەز دەکات بە پێ و بە دەم پیاسەو بەزین. لە شەوى غەریبى پایتهختى غەریبدا، ئیمە دەکەوینە پێگە. بە هەنگاوى خێرا. مەراق، ترس، ماندووبەتى و دردوونگى بە سەر پوختارەو. ئیستا کات وەک کاتى دادگا نیه؛ کات ئیستا خێرا دەروا. خولەک، کاتژمێر دەپۆن. ئیمە دەپۆین.

کاتیەک بە بەر دەرگای ھۆتێلەکەدا پادەبوورین چوار لە هاوێکانمان لە ئیمە دادەبڕین و دەگە پێنەو بۆ ھۆتێل، ئیمە، ئەوانەى ماوینەتەو، گۆرانى بیژى لە پێشەو و ئیمەش بە دەورییەو، دەچین بۆ بار. بار دوو ھۆمە. ھۆمى خوارەو وەک پێستورانته، گەلیک کەس بە دەورى میزە بچووکەکانەو دانیشتون و نان دەخۆن. قاتى سەرەو بارە. بارىکى زۆر گەورە، پێپەر، بە سەدان کەس لە دەورى میزە بچووکەکان

دانیشتوون یان له پېش باپ به پتوه پاره‌ستان، هه‌وای ناو باپ
 یه‌کجار قورسه، دووگلی جگهره و هالووی هه‌ناسه‌کان تیکه‌لی یه‌کدی
 بوون. قاتی سه‌ره‌وه وهک قاتی خواره‌وه پروناک نیبه. پروناکیه‌کی
 بیزار له گوشه‌کانی باپ‌وه به زحمه‌ت، باپ پوښن ده‌که‌نه‌وه. کاتیک
 ئیمه ده‌چینه ژوره‌وه و چاوی ئاماده‌بووان به ستران‌بیژ ده‌که‌وئ،
 ده‌ست به چه‌پله ده‌کن. ستران‌بیژ هر دوو ده‌ستی هه‌لدینئ و
 سلو له حه‌شیمه‌ته‌که ده‌کات. من له هاتنه‌کم په‌شیمان ده‌بمه‌وه،
 به‌لام ئیتر ناکرئ بگه‌پیمه‌وه. ئیمه به‌ره و ئه‌و میزه‌ی بۆمان ته‌رخان
 کراوه، ده‌چین. میژیک‌ی گه‌وره و خپ له گوشه‌یه‌ک چاوه‌پوانی ئیمه‌یه.
 دواي نه‌وه‌ی دانیشتین، گارسۆن هه‌ندیک شووشه‌ی خواردنه‌وه و چه‌ند
 پیاله‌یه‌ک دینن و سه‌ر میزه‌که ده‌پازینه‌وه، که‌سیک له مه‌یدانی باره‌که
 ناوی ستران‌بیژ ده‌خویننه‌وه. ستران‌بیژ هه‌لده‌ستی، به‌ناو چه‌پله
 و ده‌نگه‌کاندا به‌ره و مه‌یدانه‌که ده‌پوات. ئورکیسترایه‌کی چوارکه‌سی به
 ئامیتری موزیکه‌وه له‌وین. دواي چه‌پله و ده‌نگه‌کان، ستران‌بیژ ده‌ست
 به‌گۆرانی ده‌کات. به‌زمانی ولاتی مه‌زن. به‌ده‌نگیک‌ی یه‌کجار گور،
 به‌ریتیمیک‌ی شاد و به‌وشه‌ی نه‌ده‌بی.

ستران‌بیژ ده‌خوینئ. چاوه‌گه‌وره‌کانی ده‌به‌ستی، به‌ژنی کورت و
 خپ‌ی ده‌هه‌ژینئ، پېش و سمی‌لی پپی ده‌چمن. پوخساری نه‌سه‌ری
 خوار و ژور ده‌کات. هر دوو ده‌ستی به‌مایکۆفۆنه‌که‌وه وهک نه‌وه‌ی
 له سه‌رخۆ چووبئ، ستران‌بیژ ستران ده‌لئ. ئیمه گویمان لیگرتووه.
 حه‌شیمه‌ت گو‌ییان لیگرتووه. نه‌و قیره‌ قیره‌ی پېش که‌میک، ئیستا
 نه‌ماوه. بئ‌ده‌نگیه‌کی قوول، ئارامیه‌کی به‌هیز با‌لی به‌سه‌ر
 سالۆنه‌که‌دا کپشاهه. ستران‌بیژ که‌پیشتر یاری به‌وشه‌ی سووک و
 هه‌ندیک جاریش ناماقوول ده‌کرد، ئیستا بووه‌ته‌ مروفتیک‌ی تر. مروفتیک
 که‌هیچ پتوه‌ندییه‌کی له‌گه‌ل نه‌م سالۆنه، نه‌و مروفانه و نه‌و دونیا‌یه‌دا

نییه، هیچ قسه یه کی ژبانی پۆژانه له زاری نایه ته دهه. مۆفیک که کهوتۆته ناو جیهانی قسه ی هونه ری و له دهنگانه ی پاسته وخۆ دهگه نه دلێ، ساز ی دهکات. چاوی ماندوو و میشکی ماتماوی منیش له م گۆرناکارییه سهیره، سووپ ده میئن. به دهنگیکی یه کجار نزم به هاو پیکه ده لیم؛ «موزیک، سهیری هیزی موسیقا و هونه ر که».

هه موو چاو و گوێیان لییه تی. ستران بیژ گۆرانی ده لێ.

تا که ی هه ر ده لێ، نازانم. به لام دوا یی، پاش ماوه یه کی در یژ و گۆرانی ی زۆر در یژ، ستران بیژ، ئاههنگی وتنه که ی ئارام دهکاته وه، هی دی هی دی گۆرانی ته واو دهکات و به خهنده وه چاوهکانی دهکاته وه. ستران بیژ دیسان دهگه پێته وه ئه و دنیای ئیمه ی تیدا یین. شه پۆلی چه پله دهست پیدهکات. و ماوه یه ک به هیژ، در یژه ی هه یه. پاشان ستران بیژ چه پله کان ده بر ی و ده لێ؛ «ئه مشه و چه ند هاو پێی نو سه ریش له گه ل ئیمه ن» و یه ک به یه ک ئیمه ده ناس یئن.

ستران بیژ دیت و لای ئیمه داده نیشتی. من ئیستا زۆر با شتر ئه و ده ناسم. زۆر با شتر هه ست به هونه ره که ی ده کم. خه لک دینه به ر میژه که ی ئیمه و پیروزیایی له ستران بیژ ده که ن، له گه لێ قسه ده که ن، پاش که میک کچی کی بالابه رزی قژ در یژ دی. سه ره تا پیروزیایی له ستران بیژ دهکات، پاشان پوو دهکاته من. له به ر ده مم پاده وه سستی، ده سستی پاستی در یژ دهکاته وه و به بزه یه که وه ده لێ «بۆنسیۆر»، پاشانی ش به زمانی ولاتی مه زن به ر ده وام ده بی؛ «من ئیوه ده ناسم، پۆمانه که ی ئیوه م خو یندۆته وه».

به لێ، پۆمانه که ی من، «میژووی ئه شقیکی پر په ژاره» که ئه وینی که سێکی له بیر کراو به ژیر به رگی میژوویه کی کۆندا ده گێر پێته وه، سالی ک پێش ئیستا وه رگێر پابۆوه و له ولاتی مه زن چاپ و بلآو کرابۆوه. به لام من چاوه پوان نه بووم که ئه مشه و که سێک بیت و با سی ئه و

پۆمانە بکات. مەن ھەندیک مات لە کچە کە دەپوانم و دەلیم «سپاس، سپاس بۆ خوێندنە وەکەت». مەن نازانم دەبێ چى بلیم و هیچ قسە یە ک بە زارمدا نایە.

بە شوینیدا دەلێ؛ «زمانى ئێوە ژۆر خۆشە، بەلام چەند تێبینییەکم لە سەر ناوەڕۆکەکی ھەیە» بەلێ ئەو ھەز دەکات قسە بکات. مەن دەلیم: «فەرموو، وەرە دانیشە» و کورسییەکی ھاوپیەکم کە چۆتە ئاودەستخانە، نیشان دەدەم. ئەو دادەنیشێ.

لەگەڵ دانیشتن دەلێ «ئەوین، ئەوین، ئێوە باسی ئەوین دەکەن، ئەوینی کەسیک، کەسیک کە لە پشت تەم و مژى میژوووە ماوەتەو، ئێوە باسی ئەوین دەکەن و خۆتان دەسپێرنە میژوو...».

لە زارى مەن تەنیا وشە یە ک دێتە دەر، دەلیم بەلێ و لە ژێر پووناکییەکی کەمدا، بە وردى سەیری دەکەم. کچە کە گەنجە. تەمەنى با بلێن لە دەور و بەرى بیست سالتە. چاوی گەورە و یەكجار جوانی لەگەڵ ئەو پووناکییە بیزارەش، دەرەوشیتەو. چاوەکانى، قژی درێژی و نیگای ئارامى سەر پووخسارى، پەیتا پەیتا، سەرنجى مرۆف پادەکیشتی. دیسان دەلێ؛ «ئەوین، ئەوین، ئەمڕۆ، لەم ولاتە بە ھەموو توانای خۆی، بە ھەموو شتێوەکانى، دێتە ژیان کردن. پێویست ناکات کە مرۆف خۆی بسپێرتە میژوو و بگەرێتەو ناو لاپەرە زەردەھەلگەراوەکانى میژوو...».

مەن ھەندیک پێدەکەنم و دەلیم: «لەم پێنج پۆژەدا لێرە، گەلیک قسەى ئەوینمان بیست، ئێمە ئەوەندەمان گوێ لێبوو کە پێم وابێ تا ماوەیەکی درێژ ئیدى وشەى ئەوین لە زارم نایەتە دەر».

ئەو نیگای لە سەر قەدەھەکی مەن لە سەر میزەکە، دەلێ: «ئێوە نە گوێتان لە قسەى ئەوین، بەلکوو گوێتان لە درۆکان گرتووە، ھەرچى وشە لەم پایتەختە ھەیە، درۆیە. پێویستە ئێوە گوێ نەدەنە

ئەوانە. ئەوین لەوئ، لە شوئینیکی ھەرە دووری ئەم ولاتە، لە پشت ئەو چیا سەرکەشانە ئامادەییە، من باسی ئەو ئەوینە دەکەم، نەک درۆکانی ئێرە... و لەوئ نەک ھەر ئەوین، مێژووش، ئەو مێژووی ئێوە ئەوەندە ھەزی پێدەکەن و ئەوەندەش باسی دەکەن، ئەمڕۆ لەوئ ئامادەییە، لەوئ...».

من تێدەگەم، دەلیم «ئایا شتێک ناخۆیتەو؟»
«نا، سپاس»

«کەواتە تۆ خەلکی ئەوپەری ولات، خەلکی ولاتی چیای؟»
«بەئێ» لە من دەپوانئ و دەئێ «من خەلکی ئەوئیم... خەلکی ولاتی لە بیرکراو... ئێوە ھاتوون بۆ ئێرە و ئیستا گوئ لە درۆی ئەم شارە دەگرن. سبەیی، دوو سبەیی ئێوە دەگەرێنەو و دەپۆن و دیسان دەکەونە ناو لاپەرە تۆز گرتووەکانی مێژوو و چیرۆکی ئەوین و مێژوو دەئێنەو... بئ ئەوئ ئەم ولاتە لەبیرکراوەتان بێر بکەوێتەو، بئ ئەوئ سەرنج بدەنە سەر ئەو ئەوین و مێژووی ئەمڕۆ، بە خوئین، بە ھەموو شتێوەکانی توند و تیژی، ئامادەییە... ئەوینیش، مێژوویش، لەوئییە، لە ناو خوئندایە، بە خوئین ئاو دەدرێن... من ھەزم کرد ئێوە ئاگاتان لەمانەش بێج...».

من ھەول دەدەم سەرنجی ماندوو و بلۆم بدەمە سەر قسە پەر و بەھێزەکانی. زۆر بە وردی لێی دەپوانم. ھەندیک لە نیگاكانم بێزار دەبئ. دەپرسم؛ «ناوت چییە؟» «لەم شارە چ دەکەئ؟»
«ناوی من گرنگ نییە. ویستم ھەستەکانی ئەو کاتەئ کە پۆمانەکەتانم خوئندەو، بۆتانی باس بکەم. ناوی من با بلێین؛ خوئنەر، خوئنەریکی ئاماتۆری ئێوە».

بێزار دەبئ، سەیری دەور و پشتی خوئ دەکات، دەئێ؛ «خوئندکارم، زمان و ئەدەبیاتی فەرەنسی دەخوئنم»، ھەلەدەستن، دەخووائی برەوا.

پتیده چئ له هاتن په شیمان بوو پتته وه .

من ده لئیم؛ «په له ت چیه؟» «ناکړئ پومان وهک ئاوینه ببینی، وهک پاستی زمانی کومه لگا له قه له می بدهی... پومان، نه ده بیات له باشتړین حاله تدا یوتوپیا، خه ونیکى دهره تى پاستییه کانه. وانییه؟ ئه م پرسه ی دوايم به نه نغست ده پرسم تاوه کوو دانیش پتته وه .

من سه رکه وتوو بووم، دیسان دانیش ت. «یوتوپیا، خه ون...» «قسه کانی من دووباره ده کاته وه . «به لام یوتوپیا و خه ون نابیته هه ست، ده نگ، ئاواز، تووپه یی، په نج، په ژاره، خو شحالی، گریان، به کورتی نابیته ژيان؟»

«ئمه چ نه ده بیاتیکه که بن ژيانه، ژيانی تیدا نییه ، نازی؟ نه ده بیات چیه؟ نه گهر نه ده بیات نه توانی ببیته سترانی ژيان و پرووناکی، که واته مانای نه ده بیات چیه؟... نه گهر نه ده بیات نه توانی پوځ بکات به بهر وشه کاند، وشه کان نه کاته خاوه نی ژيان و به یارمه تیى وشه ی ژیندار، باسی ژيان نه کات، که واته نه ده بیات بو چیه؟ به بره ی من له گه ل نه وهش نه رکى نه ده بیاتى نه مه یه . هه ندیک شتى دیکه ش ده لئ، به لام من باش تیناگه م. موسیقایه کی به رز ده ست پتیده کات. گروپیک لاو هاتوون و دهورى ستران بیژيان گرتووه و به پیکه نینه وه له گه لی قسه ده کهن. قسه کانی که که م باش پیناگات. سه رم هه ندیک له و نریک ده که مه وه، بو نیکى خو شى لیډئ، خو ی ده کیش پتته دواوه، به لام قسه کانی دريژه پتیده دا.

به لام هاورپیکه م، نه وه ی خاوه ن کورسییه که، هاته وه . که قسه کانی ده برئ و هه لده ست. وا دیاره به هاتنه وه ی هاورپیکه م خو شحاله . دیسان ده ستی پاستی ده دات به ده ستمه وه و به فه رهنسی مالئاوايم لیډه کات «ئاو ریفتور». هه لده ستمه سه ر پئ، ده لئیم من ده مويست گویتان لیډگرم، به لام...» ئیدى چى بلئیم؟ که به زه یه ک له سه ر پوو،

نه مجار به سهر مائتاوايی دهکات و دهگه پټه وه به هنگاوی نارام،
قزی دریژی له سهر شان و مل په خش، ده پوا، به که ناری باړه که دا
راډه بری، ده گاته نه و لای باړه که و ون ده بی.

قسه کانی نه و کچه که به په له په ل پوښت، هیشتا له هوشمدايه،
دهگه پټه وه لای هاوړپیانای سهر میزه که. زگی قه لوی ستران بیژ
ه لده خاتره و پټده که نن. هاوړپیانای دیکه ش ه و ل ده دهن ده نگیان به
یه کدی بگات. موسیقا به گرمه گرم به رده واه. وهک بلایی من لیتره
نه بم، کهس به ده وره وه نییه، یان با بلیم لیتره من ته نیام. قه ده ده
خالیه که م له شرابی سپی پر ده که م، له شه پوله بچوکه کانی ناو
قه ده ده که ده پوانم و بیر له قسه کانی کچه ده که مه وه. له م پټنج پوژده
قسه ی ناو ه ام نه بیستبو. قسه کان خوشحال م ده که ن. نا، خوشحال
و شه یه کی به جی نییه، قسه کان وا ده که ن بیر بکه مه وه. هیژی وشه کان،
جوانیه که یان، توانای ده رپړنیان، گټرا نه وه، به قه ناعت گه یان دن،
پټوه ندی و گفتوگو، وانا جیاوازه کانیان. بابته تی نه وین... وشه ی نه وین
که خه لکی نه م شاره به کاری دینن و نه و نه وینه ی کچه که نیستا
باسی ده کرد. چاوانی پر کلی و [نیکای] قوولی، په کجار قوولی،
بیگومان نه وین ده بینن. بیگومان نه وینکی تاییه تی هیه، نه وینکی
جیاواز. و قسه کانی له سهر نه ده بیات... په خنه؟ هه ستیکی تاریکی
شکانده؟ پنده؟ ته نیا چاوه دیرکی نه ده بییه؟ هه ست و جوشی
کچیکی کاله؟ جوشی گه نییه؟ وستیکی تاییه تییه؟ نکا و پچایه؟
نازانم چه نده کات تیپه پروه، به لام به ده نگی ستران بیژ دیسان
دهگه پټه وه ناو باړ، ده وری میزه که. په نجه م له سهر چاوی پاست،
چاوم له بهر دووکه لی جگهره ده کزیننه وه. ستران بیژ ده پرسن که
نایا من برسیمه. ده لیم: «نا». نا من ماندوم، من گټرم، ماتم،
شله زاوم.

دەمەھەوئ بگەپتەوہ بۆ ھۆتیل. یەك لە ھاورپكانیشم دەخوای. ئیمە ھەلدەستین. ستران بیژ دەیەوئ ئیمە بیات بۆ ھۆتیل. بەلام ھۆتیل نزیکە. لێرە ئیمە مالتاواپی لێدەگەین، پێز و سپاسی خویمان دەرەبڕین و خێرا لەم قیپە قیپە ی دەنگەکان ھەلدیین. لە دەرەوہ، لە بەر درگای بارەگە، بایەکی ساردی شەختەبەند، وەك خەنجەر، پوخساری مەن دەبڕی. مەن دەلەرزم. قوچەکانی پالتۆکەم دادەخەم، ھەر دوو دەست دەکەم بە گیرفانی پالتۆدا، سەر بەرەو خوار، ھەناسە یەکی قوول ھەلدەکێشم. مەن و ھاورپکەم بەرەو شەقامی مەزن دەگەینە پێ. ئیمە قسە ناکەین. نە مەن و نە ھاورپکەم حەز ناکەین قسە بگەین. ئەو شتانە ی بیری لێ بگەینەوہ یەكجار زۆر. دنیا دیسان تاریکە، ھەر ئاسمانی گرتۆتەوہ، ئەستێرە بە دەرەوہ نین. حەشیمەتیکێ زۆر لەو کۆلانەدایە کە ئیمە ی لێین. ئیمە بە ھەنگاوی ئارام بەرەو شەقام دەپۆین. ئیمە لە سووچی کۆلانەکەوہ ھەلدەگەپین و پو لە ھۆتیل دەگەین. کاتیك بۆ بینینی خەلکی ناو کۆلان سەرھەلدینم چاوم بە سێ کەس دەکەوئ کە لە گۆشە ی کۆلانەکەوہ ھەلدەگەپین. دوو ژن و پیاویک.

نایا یەك لەو کچانە ھەمان کچی بار نییە؟ بە ژن و قزێ درێژی ھەر لەو دەجیت. مەن بە پەلە دەپۆم، ھاورپکەشم لەگەڵم. بە پەلە پۆشتن بەش ناکات، بە ھەلاتن خۆم دەگەینە گۆشە. پێم وابێ ئەوہ. لە دورەوہ بە زمانی ولاتی مەزن دەلێم؛ «شەوتان باش»، ئەوان دەگەپێنەوہ، لە مەن لەم کەسە سەیر و سەمەرە، لەم کەسە غەریبە کە بۆ خوشی نازانی چ دەکات، دەپوانن. بەلێ، ئەوہ.

خۆم دەگەینە ئەوان و دەستم بەرەو لای کچە پادەکێشم، «لە دورەوہ ئێوہ دیت» کچە بزە یەك لە سەر پوخسار، ھاورپکانی بە مەن

و هاوپیځم که تازه گه شتوته لامان، دهناسینیت. من ده لیم؛ «ههوا سارده، من پهق هه لاتم، ئیمه به رهو کوئی ده چون؟»

نا، نه وان به پیځه ماله وه نین، به شوین جیځه یه کی نارامتردا ده گپین. من دهرفت له ده ست نادهم. دیسان ده ستم بردو ته ناو گیرفانی پالتوکه؛ «فرموون، با بچین بو هوتیله کی ئیمه، هوتی هوتیله که نارام و گهرمه...» نه وان سپاسی خوین دهرده بین، حه ز ناکه ن بین بو هوتیل. من ئیسرار ده کم؛ به کچه ده لیم؛ «حه زم ده کرد گوئی له قسه کانت بگرم» هاوپیځانی دیسان ده لین «نا»، به لام نه و هیچ نالئ. «هوتیل زور نزیکه و هوتیله که ش تا به یانی کراوه یه». «ئیمه چ ده لین؟» کچه له هاوپیځانی ده پرسئ، «بچین؟» به لام بئ نه وهی چاره پوانی وه لام بیت، پهو له من ده کات و ده لئ؛ «فرموو با بپوین» ئیمه بین دهنگ به رهو هوتیل ده پوین. پاش که میځ کچه و هه ر دو هاوپیځه کی که میځ دوا ده که ون و چپه چپ ده که ن. هاوپیځه کی من دپته لام و به نارامی ده لئ «من ماندووم، ده چم ده خه وم» کاتیک ده که یه بهر ده رگا گه وره ئوتوماتیکه کی هوتیل، هاوپیځانی کچه که ده لین؛ «ئیمه نایه یین، زور سپاس».

«بوچی؟» من به سه ر سوپرمانه وه ده لیم.

کوړه ده لئ؛ «نا، سپاس. با کوتر بیت، به لام ئیمه ده چینه وه بو مال». که واته ناوی کوتره! هاوپیځانی ده پوین، به لام نه و ده میځته وه! هه ر دو هاوپیځه ماله ناوایی له ئیمه ده که ن، ده گه پښه وه و له ناو شه وی سارردا ون ده بن. ئیمه ش به رهو ده رگای هوتیل ده پوین. کاتیک ده چینه بهر پښپښن تاکو بزانین که س تیلی بو کردوین یان نا، هاوپیځم به فهره نسسی ماله ناواییمان لئ ده کات. کلیدی ژوره که ی له پښپښن وهرده گری و له ئیمه جودا ده بیته وه. من و نه و به رهو هوتی گه وره و پاژوهی هوتیله که ده چین. هوتل نارامه. له چه ند که سیک که له ده وری

چهند میژنی ژور نزم له سر کورسیی چهرمی دانیشتون، زیاتر، کهسی تیدا نییه. گارسونیک جیگه یه کمان نیشان دندات، به لام نیمه جیگه یه کی نارامتر هه لده بژیړین له که ناری میژ، میژیک که میک دورتر له وانه ی دانیشتون، به رامبه به یهک داده نیشین. من پووم به ره و لای شه قامه که یه، هی نهویش به ره و دیواره که، من ده لیم؛ «جیگه که مان بگوین».

نه و هندیک توپه ده لئ: «نا پتویست ناکات، وه ها باشه». من؛ «نارام به، قسه گانت ژور سرنجی منیان پاکیشاوه. ده مهوئ گویت لئ بگرم، با قسه بکهین...». نه و به بزه وه؛ نارام به، قسه کردن بو نیوه ناساییه، به لام بو نیمه نا. له م ولاته نرخي قسه کردن گرانه، وهک ولاتی ناراد و سر به ست هه رزان نییه. له م جه هنده مه، وشه یهک ده توانی بیته هوئی ژیا نی مروف...»
«نایا ناوت کوتره؟»

«باوک و دایکم، خزم و کهسم، هاوپکانم وام پئ ده لئین. کوتر، کوتری گوندی شاخه کان، کوتری چیا و نوزانان. به لام من له کوستان له دایک نه بوم، به پیچه وانه وه له بیابانکی یه کجار گرم، که لیک دورتر له ولاتی چیاکان، چیا و کوستانه کان، له تاراوکه، له گرمایه کی بی وینه دا. پیده چئ حه سره تی دایک و باوکم بو چیا و کوستانان بیت که نه م ناوه یان لیم ناوه. له بهر نه وه ی نه وان/ نیمه سن سال له و بیابانه ژیاين.»

«تو له گوندیان ناچی؟ باوک و دایکشت لیره ده ژین؟»
پیده که نن، «تویش ده زانی که گوندی چوئن؟» ده سنی چه پی ده خاته سر کورسییه چه ره که، لاقی له سر یهک داده نن، له من ده پوانی و پیده که نن. «نا، من گوندی نیم، به لام به شیکی گرنگی

ژيانم له گوندیكى چيا به سەر بردووه . هاوینان ده چووین بۆ گوند .
 من و دایکم . باوکم که هه میسه سەرقال بوو، ئیستاش هه ر وایه ،
 کاتى نه بوو له گه ل ئیتمه بیته . نا باوک و دایکم لیتره ناژین . ئه وان
 له شارىكى گه وړه ی ولاتى چیان . باوکم پارێزه ریكى ناودارى ولاتى
 چیا به . پارێزه ریكى ناودار که بۆته هاو به شى درۆى ئه و شاره ، ئه و
 جوامیتره ...» . ئه مانه ده لیت و به ده ستى راستى تابلۆیه كى په نگین و
 گه وړه ی ژهنه رال سهردار که به دیواره وه هه لئاسراوه ، نیشان ده دات .
 کاتیک گارسۆن دیته بهر میزه که ، ئه و قسه گانی ده بری و سه یری
 میزه که ده کات که له کاشی چیندراو ساز کراوه . گارسۆن له ناو
 سینیه کدا قه ده حیک شه رابى سپى و فنجانیک قاوه ی هیئاوه ، قه ده ح
 له پیش من و قاوه یش له بهر ده مى ئه و داده نئ . من چه ند قومیک
 له شه راب ده خۆمه وه و به وردى ، [له ئه و] ده پوانم که هیشتا
 نیگای له سهر میزه که به . ئه و کچه ی له بهرانبه رم دانیشتووه ، به کجار
 جوانه . چاوه ره شه گانی خاوه ن قوولاییه كى جوان و نیگایه كى ئارامن .
 چاو وه ک دوو ده نکه تریى ره ش و خرین . پوخسارى کراوه ، پیکه وته
 و ئارامه . نیگاکانى نیگای که سانی به خۆ باوه پ، له خۆبایى ، زانا و
 تینگه یشتووه . چه ند تال له زولفى ره شى ، ته ویلى پانى وه ک تابلۆیه ک
 ده نه خشیئ . ته ویلى پان و پوخسارى کراوه له به ک دین . قزى ره ش ،
 هه لقه یى و درى زى ، وه ک شه پۆلانى ده ریا ده دره وشیته وه . پیده چی قزى
 به ره نگیكى وه نه وشه یى تۆخ ، بۆیه و خه نه کردبئ . ئه و کلى له
 چاوه گانى کردووه ؛ برۆ و برژانگى تۆخى به کجار جوانى وه ک نه خش
 وایه . له پشت قوولایى چاوان ، به سهر بیلبله ی چاوانیه وه ، زیپکه یه ک
 دیاره . به لئى زیپکه یه ک . به لام له هه مان کاتدا خه میک ، په ژاره یه ک .
 لیوه گانى گۆشتى و پرن . کئ ئه و لیوانه له لیوى خویدا ده وه وینتیه وه ؟
 گه ردنى وه ک ستونیک به رزه ، ئه نگوست و په نه گانى ده ستیشى .

کچه؛ بالا دریز، قز دریز، گهردن دریز، نهنگوست دریز. شیوه و بالای یه کجار پیک و پیکه. به دهن و نه دمامی به جوانییه کی مسوگر، بن پایان سه رنج پاکیشه. پیویست ناکات که نه و خوی بویاخ بکات و بۆ خۆ پازاندنه وه شتیکی تاییهت نه نجام بدات. وا دیاره خۆیشی نه مه ده زانی، کله و بویاخی سه ردهم و چاو و لیوی زۆر نییه، به پیوانه یه کی دیاریکراو، کهم و ساده یه. زگ، که مه ر و پانی وهک تیری کشاوه [ی ناو که وان]، سه رنج پاکیشی جوانییه کی ده گه یه ننه لووتکه. ئیستا پاش نه وهی پالتوکه ی دهر دینن، له ژیر پروناکیی ئاویره کریستالییه کانی هۆلدا، پوخسار و نه دمامی جوانتر دیاره. مه که قینه کانی، سینگى ده کاته ناوه ندی سه رنج و لى ورد بوونه وه. پان، لاق و لنگی وهک ستوونیکى نه نتیک، به پازاوه یی، دریز بۆته وه.

کچه؛ جوانییه کی سرووشتی، به لام هه ندیک کتوی، جوانییه ک که به ناوی فیتکی ولاتی چیا گه وره بووه. شیرینییه ک که له با، گه رده لول، به فر و فینکایی چیا و کویتسانی ولاتیکی دوری دنیا پیک هاتووه. هیمنی و ئارامییه کی پر پاز، ژنیک که به پای من ده توانی ژيانی مروف بکاته خه ونی به هه شت. یانیش به پیچه وانه وه، ژيان بۆ مروف بکاته دۆزه خ؟

پاش نه وهی تۆزگالیک شه کر ده کاته ناو قاوه که، به که وچک تیکی وه رده دا وهه ندیکی لى ده خواته وه، سه یری من ده کات و به چاوی پر پرسیار، ده پرسن، «ئیهو چۆن له م شاره هه ندیک ویزدانی خۆتان ئاسوده کرد؟» ویزدان، ئاسوده یی ویزدان...

نه و زمانه ی قسه ی پى ده کات، زمانى ناسکی خویندکارانه. کچه زمانى فهرمیی ولاتی مه زن باش ده زانی، باش به کاری دینن. به لام مروف له شیوه ی دهر برینی هه ندیک په یفی تیده گا که نه و زمانه، زمانى یه که مینی نییه. بن شک زمانى نه و له زمانى ویرانى نه م

ولآته زور باشته، به لآم به وتی زمانناسان «ئەكسانا» یشی هیه .
من بهو زمانه لیكترازاووی خۆم وه لآمی ددهمهوه، «بۆچی تۆ وا
دهئاخفی؟ وشهكانت وهك تیری ژاراوییه... ئیمه حهزمان کرد له لای
هاوپی بهدحالهكان بین و پشتیوانیان لێ بکهین، مهگر ئەمه کاریکی
خرابه؟»

«هیچ خراپ نییه، به لآم هیچ سوودیکیشی نییه، سبهی دوو سبهی
ئێوه دهگهڕێنهوه و ئیمه دهمیینهوه.»

من قسهکانی ئەو دهبرم، «بهیانی، نا، نهك بهیانی، به لکورو ئیستا
دوای چهند کاتژمێرێک ئیمه دهگهڕێنهوه.»

«به لێ، ئێوه دهگهڕێنهوه... پێدهچی که ئێوه له ولاتهکهشتان
باسی گهڕان، باسی دژاری و زهحمهتیبهکانیش بکهن. به لآم پاش
ماوهیهک ئێوه ههموو شتی که بیر دهکهن و دهگهڕێنهوه ژووری تهنگ
و تاریکی نووسینتان. ئێوه دهگهڕێنهوه ناو چیرۆکی تاریکی دور له
ئیمه، دور له مرقان، دور له مرقایهتی، به لآم، خوین وهك بهرێ و
پیشتر لێره، له لای دیکه ولات، بهرێ دهکهوێ، توند و تیژی، قیره،
گریان، گازنده، هاوار، کینه و نهفرهت بهردهوام دهبی.»

کاتی که قسه دهکات بهدەنیشی له گهڵ پیتمی قسهکانی دهجم. ئەو
دهست و پهنجهی به ئاهنگی قسهکانی دهجوڵێت، لێ ئارامی و
جوانی پوخساری قهت ناگۆڕێ.

«ئێوه وهك ههیشه، پۆمانه ههناسه سارد و بهد بینهكانتان
بنووسن و ببخولقێن.»

«به لآم قسهكانت یهك ناگرهوه» من بۆ ئەوهی زیاتر قسه بکات
وا ده لیم: «تۆ باسی توند و تیژی، قین، نهفرهت و خوینی بهرپکهوتوو
لهم ولاته دهکهیت و ئیمهش به بهدبینی تاوانبار دهکهیت...»

«نا من ئێوه تاوانبار ناکهم، تهنیا ئەو شتهی که ئێوه نایبینن

و له بیرى ده‌که‌ن، ده‌یه‌نمه‌وه یادتان. من باوه‌پ ناکه‌م که گوته‌کانم دژوازی تیدا بیت. نه‌ده‌بیات، پۆمان، ده‌بن پۆشن بیت، پروناکی برژینن. چونکه ژبان تاریکه. پروناکی و تاریکی... نه‌وه‌تا نه‌و شته‌ی که له هه‌موو میژووی نه‌ده‌بیات دا بۆته‌ بابته‌ی سه‌ره‌کی، بته‌په‌تی... پروناکی و تاریکیه... نه‌ل‌بته‌ ئیوه‌ ناگاداری داستانی گلگامیش هه‌ن، وا نییه، ئیوه‌ ده‌یزانن؟»

له‌ باتیی نه‌وه‌ی وه‌لامی بده‌مه‌وه، هه‌ندیک له‌ قه‌ده‌حی شه‌رابه‌ سارده‌که‌م ده‌خۆمه‌وه و به‌ مه‌راقه‌وه‌ لێده‌پوانم و به‌ هیوای نه‌وم. «گێڕانه‌وه‌ی هه‌ره‌ کۆنی مروفایه‌تی، گلگامیشه‌، وانیه‌؟» به‌ شیوه‌یه‌کی یه‌کجار تابه‌ت وا ده‌لن؛ «وا نییه‌». نه‌و قسه‌ ده‌کات، له‌ من ده‌پوانن، چاره‌پوانی په‌سه‌ند کردنی منه‌ و بن نه‌وه‌ی چاره‌پوانی وه‌لامیک بیت، قسه‌کانی به‌رده‌وام ده‌کات، له‌ داستانی گلگامیش دا، ئایا گلگامیش له‌ گه‌ل کئ شه‌په‌تی، له‌ به‌رانبه‌ر کئ؟ ئیوه‌ وه‌لام مه‌ده‌نه‌وه‌، من ده‌لیم. له‌ به‌رانبه‌ر تاریکی. نه‌و به‌شه‌ی داستانه‌که‌ بێنه‌وه‌ یادتان؛ گلگامیش ده‌چینه‌ ناو دارستان، دارستان تاریکه‌، که‌میکى دی ده‌پوا، تاریکه‌، که‌میکى دی، دیسان تاریک. به‌رده‌وام تاریکه‌. به‌لام نه‌و ده‌پوا، پئ ده‌کا، تاوه‌کوو خۆی بگه‌یه‌نینه‌ پروناکی، نه‌و پیده‌کا. نه‌ها، نه‌ده‌بیات، کانى نه‌ده‌بیات نه‌وه‌یه‌، ئاوه‌ها ده‌لن؛ شه‌پی پروناکی و تاریکی. پرسیک که‌ له‌ پۆژگاری گلگامیشه‌وه‌ تا به‌ نه‌مپۆ نه‌گۆپدراوه‌. به‌لام نه‌مپۆ کییه‌ سه‌رنج بداته‌ نه‌م گێڕانه‌وه‌ که‌ونارایه‌ که‌ سه‌رچاره‌ی بته‌په‌تییه‌؟ نا، هیچ که‌سیک سه‌رنج ناداته‌ نه‌مه‌، به‌ پێچه‌وانه‌وه‌، هه‌ر که‌س به‌ چاوێکی سووک و بچووک له‌م داستانه‌ ده‌پوانن. له‌ نه‌ده‌بیاتی به‌دییی ئیوه‌ و تیۆریی بلندی نه‌ده‌بیاتدا، شوینیک بۆ نه‌م داستانه‌ نییه‌. له‌و نه‌ده‌بیاته‌ یه‌کجار جوانه‌دا که‌ ئیوه‌ ده‌یخولقینن، ناوی نه‌م داستانه‌، فۆلکلۆره‌. فۆلکلۆریش به‌ نیگای ئیوه‌، نه‌ده‌بیاتیکی جوان

نیه. ئەو شیۆه گێرپانەوانە، هی بەپەپەکانە. بە دیدی ئێوە بە جۆریک ماوه بەسەرچوو و ئیکسپایەرە، وا نییه؟»

من تەنیا بە ئەدبەوه، بێ ئەوهی بیزاری بکەم، پێدەکەنم. دانیشتوانی هۆلەکە ئیدی کەمتر بوونەتەوه. دەنگی موسیقای کەمانچەیک، ئارام و هییدی بەر گوێ دەکەوێت. گۆپسی چەند لایەکی هۆلی گەورە کۆژاونەتەوه. لایەکی پوخساری کچە، ئیستا سێبەری تاریکییەکی کەمی پێوە دیارە. ئەو تاریکی و پووناکییەکی باسی دەکات، ئیستا لە سەر پوخساریەتی. ئەو، ئیستا زۆر جوانتر دیارە. لێوەکانی دەجووڵن. بە جمەیی لێوی، بە گێرپانەوهی قسەکان، هاوێڕ لەگەڵ دەنگی کەمانچە، ئەو ئەوەندە تر جوانتر دیارە. گارسۆنیکی بالابەرز بە ئارامی دێتە کەناری میزەکەیی ئیمە و دەپرسێ کە ئیمە شتی دی دەخوازین، چونکە ئیدی بارەکە دادەخەن. کچە دیسان داوای قاوه دەکات. منیش، خەوم دێ، خەو چاوی گرتووم و ناھێڵێ باشتر گوێپادێری کچە بم. لەوانەیه قاوه باش بێت.

«لەوێ، لەو شوێنەیی دەنگ توانای نەماوه، بێ ستران ماوه؛ چیا بێ تەم و مژ، دەشت بێ زەوی و بێ شینایی ماوهتەوه؛ جەستە بێ توانا، دڵ بێ هیوا، میشک بێ هۆش ماوهتەوه؛ ژن، گیانلەبەر، سرووشت نەزۆک بوون؛ گلگامیش لەوێ، لەو ولاتەیی کە ناوی لە نەخشەدا نییه، هەنووکەش دەژی. پووناکی و تاریکی و شەپەکەیان لەو ولاتە هەر ماوه. ولاتێک کە ئەمڕۆ لە ناو خوێندایە، لافاوی خوێن، کۆتەرە داری گەورە و قایمی گوێزی داوتە بەر و دەییای، ولاتێک کە دەنگی با و باران، بەفر و شەختە بە سەر وێرانەکانیدا، وەک گۆرانی شینگێپی، دەویژێنن، ولاتێک کە پوخسار و نیگای مۆفە ئەسمەرەکانی وەک کانێی وشکبوو، بێ هیوا ماوه، بێچارە بووه، ولاتێک کە میژوووەکە لە مردووان، شەهیدان و ئەو قارەمانانەیی لە شیو و دۆلدا بێ ناوێشان

و بئ گۆږ بوون، پټکهاتووه. به لّام ئیوه له کوئ و به چ توانایهک
سهرنجی ئه و شوینانه دهدهن!»

ئێستا له گه لّ ئه م قسانه ی کچه، من دیسان ههست به و ترسه ی
که سهر له ئیواره تهنگی پټهه لچنبووم، ده که م. هه ندیک بیزار ده بم،
به لّام دیسانیش نازانم بۆچی هه ز ده که م به یشت. له م کاته دا گارسۆن
دیت به هاوارمه وه. کچه قسه کانی ده به ڤ. گارسۆن وهک جاری پټش،
به پزوهه فنجانه کان داده نئ، قه ده ح و فنجانی به تالّی سهر میزه که
هه لّده گرئ و ده پوا.

بئ ئه وه ی ئه و ترسه ی له دلمدایه، نیشانی بده م، به بزه وه له
ناو چاوانی ده پوانم و ده لّیم؛ «ولات، ولاتپاریزی، میژوو، قاره مان،
قاره مانییتی، شه پ... من زۆر هه ز له م وشانه ده که م، ئه گه ر به قه د
تۆش نه بئ، به لّام منیش به سه رهاتی بئ به ختیسی ولاتی تۆ ده زانم.
به لّام ئه م قسانه ی تۆ ئێستا، وهک شاعیری که به شوین یه کدا پریشان
ده که ی، زۆر جارێ ده بنه که مین. پټده چئ جار جاره ببیته یارمه تیده ری
دلّیکی شیواو، پۆحیکی بریندار. به لّام زۆریه ی جاریش ئه وانه کاتیکی
یه کجار قورسن، زۆر جار ته لّه و داو، ده رگای دۆزه خن. ده رگای ولاتی
مردن، یان پووداو...».

ئه و هیچ نالّ، چه ند خوله کێک بئ ده نگ له من ده پوانئ، پاشان
دیته وه لای فنجانه که و دوو که وچک شه کری تی ده کات و ده شیوینی،
چه ند قومی لّی ده خواته وه، فنجانه که داده نیته وه سهر میزه که و
وهک پټشووتر پالّ ده داده وه. لاقی ده خاته سهر یه ک و: «ئه گه ر من
به وام به دلّسۆزی ئیوه نه بوویا، نه ده هاتمه ئیره و له گه لّتان قسه م
نه ده کرد» «دوای ئه مشه و پټم وانیه جاریکی دی یه کدی ببینیته وه.
پټموایه ئه مه یه که مجار و دوایین جاره. به لّام پټووسته ئیوه یه ک شت
بزانن؛ ئه و دورویییه ی ئیوه ی تیدا ده ژین، له مرقه کان، له مرقه فایه تی

و له پووداوه‌کان دوورتان ده‌خاته‌وه، نيوه ده‌لین پووداو... پووداو بؤ نيوه نه‌مړې ته‌نیا وشه‌یه‌کی خوازه‌یه. باوه‌پ ده‌که‌م نيوه‌ش هر به‌م مانا خوازه‌یه به‌کارتان هینا، وا نییه؟ به‌لام با من پیتان بلیم، پووداو نه‌مړې راستی نی‌مه‌یه. راستی ولاتی دووره. نه‌و ولاته نه‌مړې پووداوه. پووداویک که له مهرگ پیک هاتووه، به مهرگ ده‌ژي و بانگی مهرگ ده‌کات و هر که‌سیک به‌ره‌و لای خوی راده‌کیشی...».

نیگای له سر من ه‌لده‌گرئ، که‌میک له دور و به‌ری ده‌پوانی، به پوخساریکی پر په‌ژاره‌وه له ه‌موو لای ه‌وله‌که که نیستا که‌سی لینه‌ماوه ده‌پوانی و ه‌ندیک خوی ه‌لده‌که‌پینتیه‌وه له په‌نجه‌ره زږد که‌وره‌که‌وه سه‌یری شه‌قام ده‌کات. شه‌قام خالییه، نه که‌سیک، نه تاکسییه‌ک. ه‌لده‌که‌پتیه‌وه سر میزه‌که، نیگای له سر فنجانه‌که‌یه، په‌نجه‌که‌وره‌ی ده‌ستی راستی به لیواری فنجانه‌که‌دا ده‌که‌پتینی و ده‌لن «پووداو لیره‌یه» «پووداو بانگ ده‌کات، ه‌موو که‌س ده‌پوا... ژیریش پویش، منیش ده‌پوم...».

من نیدی هیچ نالیم چونکه که‌له‌که‌ل من قسه‌ناکات. نه‌و بیر ده‌کاته‌وه، به ده‌نگیکی زږد نزم که به زحمه‌ت ده‌گاته‌من، نه‌و له ناو به‌سه‌ره‌ات، ه‌ست و سۆزه‌کانیدا ده‌که‌پئ. که‌س له ه‌وله‌که نه‌ماوه، ده‌نگی مؤسیقا داخراوه. له ده‌ره‌وه، له‌و دیوی په‌نجه‌ره‌که‌وه، به‌فر ده‌ستی پیکردووه. کلوی به‌فری سپی که وه‌ک نه‌ستیزان ده‌دره‌وشیته‌وه، ه‌یدی ه‌یدی به‌ره‌و خوار دین. به‌لام من باسی به‌فری بؤ ناکه‌م، نامه‌وی پوشتنی ده‌نگ، سه‌دا و ه‌سته‌کانی تیک بده‌م. «پویش» که‌ه نیگای ه‌یشتا له سر فنجانه‌که ده‌لن؛ «به ه‌لاتن پویش، شه‌ویکی پاییزی با و سامال، شه‌ویکی نارام، شه‌ویکی وه‌ک خه‌ون. نه‌و شه‌وه‌ی نیستا بۆته خه‌ونیک، له خه‌ونیک زیاتر هیچ نییه. نه‌و شه‌وه‌ی به‌گلۆپی [ناو] بولوار که‌میک پووناک بوو، به

پروناکیی دەروونی جەستەکان پەر شەوق بوو. ئەو شەوێ ئەو لە پەنجەرەو، بۆ دەرەو، بۆ دنیا، بۆ دوور، بۆ دنیاى ھەرە دوور و گەردوونی دەروانى. ئەو شەوێ ولاتى پروداو تۆلانى دەدا. ئەو شەو مەن قەسەم کرد، گریام، لە بەرى گەپیام. بەلام ئەو پۆیشت، نیگاكانى لە پێش چامە، دەنگى ھەنووکە لە گوێمدا، وەك بۆیى ئەو لە خەونیک دەرچووبیت و کەوتبیتە نامیى خەونیکى دى، ون بوو و پۆیشت. لێم مەپرسە کە ژیر کى بوو... ژیریک کە ئەویندار بوو، دلبەرى ئەشق و دلان بوو، ژیرى کە ژیر بوو، پۆیشت... ئیمە، مەن و ئەو باسى شیو و دۆلنامان دەکرد. پاشان بە بانگەێشتى پروداو، وشەى دۆل بوو بە تۆل (تۆلە). شەوێ دواى، بەر لەوێ برەوا، مەن بە گەرمای جەستەى وشەى تۆلەم کرد بە تۆو. بەلام ژیر سەرکەوت؛ تۆلە مایەو، دۆل پۆیشت، تۆیش دوو ھەفتە پێش ئیستا پۆیشت. ژیر پۆیشت وەك تیریزى ھەتاوى سەر لە ئیواران، شەپۆلى دەریا لە کەناران، باى ناو دارستانان، بەفرى بەر ھەتاو، ژیر وەك ئەوانە ون بوو و پۆیشت. ئیدى دوورە. ئیدى دووریەکی بێ پایان کەوتۆتە ئیوانمان. دابەران، خەمى دابەران، خوین، چارەنووسی ئیمە، چارەنووسی مەن. مەن لە سەریکی دنیا، ئەو لە سەریکی دى. نە دەنگیک، نە ھەوالیک. بەلام پۆچ بەکێکە، پۆچ بەکیان گرتوو. نە پۆیشتنى پاییز، نە ھەسرەتى زستان، نە چاوەروانیی بەھار و نە دووری ھاوینیش. دل دەزانن بۆچی لێدەدا. «ھادەس» بانگ دەکات، دیسان تۆلان دەدا... منیش دەپۆم...».

مەن چی تر ناتوانم خۆ رابگرم. «پروان بەفر دەبارى» بەم جۆرە قسەکەى دەبێم «سپەتیی بەفر پروانە».

دیتەو سەر خۆی، سەرى ھەلدەسوورین، چەند خولەکیک سەیری

* ناویکی دیکەى پلۆتۆن، خواوەندى ولاتى مردووانە.

دەرەو دەکات «سپیه تی» بە بزە یە کەو دە لئ، کاتیکی ئاوپ لە من دەداتو «هەلبەت سپیه تی... بێگومان لە هۆلێکی گەرمی قالیچه پاخراودا خۆشه. بەلام ئەو تیکۆشە رانهی بە ئۆلانی هادەس دەستیان بە گوڤەند کردوو، ئیستا چ دەکەن، لە کوێن، ئەوان لە ولاتی پۆشتن و نەگە پانەو دا، حەشارگە یەکیان دۆزیووە تەو؟» هەلەدەستێ و بەرەو پەنجەرە دەپوات. ژاکە تیکێ پەشی درێژ و شەروالێکی تەنگی جینی تاریکی لە پێدایە. دەستی لە گیرفانی شەروالدا، چەند خولەکیک لە پەنجەرەو، سەیری دەرەو، سەیری بەفر دەکات. من لە جینگاکەم ناچمم. بیرم لای قسەکانیەتی و لەو دەپوانم. هەوا هەندیک، یان بە بۆنەی بەفرە کەو یانیش بە هۆی سپێدە ی بەیانەو، پووناک بۆتەو. ئەو دەگە پێتەو بەر میژە کە، بەلام دانانیشی. وەک ئەو ی لە خەو نیکدا بێ دە لئ «من ئیدی دەپۆم». «خۆت دەزانی» من بە ئارامی دەلێم و هەلەدەستمە سەر پێ. منیش ئیدی نە تاقەتی قسە کردن و نە گوێ شل کردن و نە بیر کردنەو شەم هە یە. میشکی لە خۆو ماندووم، ئیستا بە تەواوی لە یەک ترازاو. بەلام من لەو، لەو پوختسارە جوان و بەهێزە ی دەپوانم؛ زەر دەخەنە یەکی زراف، خەندە یەکی بالکیش، نیگایەکی بەهێز، بەخۆباوەر، نیگایەکی باریک بین. شوێن پێی هیوا یە ک، چاوە پوانییە ک، پۆشتنیک، شوێن پێی ویست و حەسرە تیک. و لە پشت پەردە ی نیگا کانهو، کەسە ریک، پەژارە ی بێچارە ییە ک، دوو دلێ یە ک.

«مەپۆ»

بە بزەو دە لئ: «نا، من ئیدی دەپۆم، من ماندووم، تۆیشم ماندوو کرد.»

«مەبەستم ئیستا نیه، مەچۆ بۆ ئەو ولاتە...»

«ئەو ولاتە... ئەو ولاتە... سەری خۆتی پێو هەبە شینە» وا

دهلئیت و له ده رگای گه وره ی هۆتله که وه ده رده چئیت .
«من ناو نیشان و ژماره ته له فۆنت بده مئ، په نگه پۆژیک پیویست
بوو» وای پیده لئیم و له گه لئى دیمه ده ره وه ناو به فر که ئارام ده بارئ.
«نا سپاس، پیویست ناکات، ئیدی هیچ شتیک پیویست ناکات» و
مالئاوایی له من ده کات، هیدی هیدی، له ناو به فردا ده پوا و ون ده بن.

دردونگ

باز.

له پایته ختی باز، له لای باز.

چوار مانگ پاش هیژشه کی گوند، له پایته ختی ولاتی مه زن.

باز گه راوه ته وه، له ولاتی چیا، له مهرگ و کوشتن، دوینن گه رایه وه

بژ شاری گه وره.

له سپیده ی به یانییه کی سامالدا، نیمه له بهر ده رگای مالی ماده رین.

باز ده ست به زه نگی ده رگای مالی ماده ردا دهنن. دهنگیک له ناوه وه،

له مالی ماده ر، که له گه په کی پووسپی خانه ی شاره، نایه. باز دیسان

ده سستی پیدا دهنن. دهنگیک نایه. «وهره» باز به توو په ییه وه ده لئ

«وهره ده رگاکه بکه وه ماده ر، ده رگای ژیا نی من، وهره.» ...

له م سپیده شدا دیسان خوین هیه؛ پوخساری نه و، ده سستی، کراسه

سپییه کی خویناوییه. قژی ئالوزاو، پیشی پالتو و ژاکه ت و سینگ

کراوه یه. چاوی ماندووی سوور بووه؛ ده لئی بوته دوو مومی داگیرساو.

شوینی سن نینوکی په نجه هتلیکی سووری له سه ر پوخساری دروست

کردووه. جی په نجه کان قوولن. خوین به ده وری لیویشیه وه دیاره.

چی بووه؟ چی قه و ماوه؟

«دهرگا بکه وه» باز ماوهیه کی دریژ قامک به دوگمهی زهنگه که دا دهنی و نه مجار به دهنگیکی به رز بانگ دهکات «مادهر...» ژنی گه وواد، دهرگا که بکه وه... مادهر، له ده ورت گه پیم، دهرگا که بکه وه»
به لام دهرگا ناکریتته وه. باز که میک له دهرگا دوور ده که ویتته وه، سه ری هلدینتی و بۆ سه ره وه، بۆ په نجه رهیه کی گه وره ده پوانتی و ده قیرپینتی؛ «مادهر... مادهر...» دواي چنه د جار بانگ کردن، دیسان دیتته بهر دهرگا و نه مجار به ده ست له دهرگا ده دا. «بیکه وه قه حبه ی کچی قه حبه، بیکه وه قه حبه ی ته وای شار، ته وای ولات... بیکه وه، دایکه که م بیکه وه...»

دهرگا ناکریتته وه، دواي نه وه ی باز بین تاقه ت ده بی، به نارامی به ره و زه وی لار ده بیتته وه و له بهر دهرگا، له سه ر پلیکان داده نیشی. نیستا چی بکات؟ به ره و کوئی بچی؟ دیسان بی پشوو، بگه ریتته وه ولاتی چیا و بکه ویتته باوه شی شه وانی تاریک؟ دیسان ببیتته وه به هاوړتی خوین، مه رگ و کوشتن؟ بکوژی؟ خوی به کوشت بدات؟ مه گه ر تازه له هریمی مردن و کوشتن نه گه راوه ته وه؟ نیستا چی بکات، له کام دهرگا بدات، به سه ر کیدا بقیرپینتی، کی بکوژی، دهر د و خه می ده روونی که زور کوشنده یه، به کی بلن، له لای کی زار بگری؟ له عنه ت له تو نه ی ژیان! خوا بتگری چاره نوس، به خت! به ختی بی شه رف، بی ناموس! هه وا پووناک ده بیتته وه. تیشکی هه تاو ده گاته کوژانی ته نگ و دریژ که مالی ماده ری لیه. کوژان خالییه، ته نیا چنه د سه کی به ره لا، بی دهنگ، له سه ر پی، ده گه رین. له مالیکی که میک دوورتر دهنگی مندالیک دیت. له دووره وه دهنگی توتومبیل و تاکسییه کانی شار دئ، پوژتکی نوئی، پووناک، به لام که میک سارد، به گه رمای پووناکی سامالی زستان ده ست پیده کات.

باز سه ری له ناو هه ر دوو ده ستیدا دانیشته وه و بیر ده کاته وه؛

له خوځی، له کورپه کانی، ژنه کە، ژيانی، کرده و وته کانی و بیر له چاره نووسی خوځی ده کاته وه. باز؛ ماندوو له پښه یه کی یه کجار دورره وه به هیوا یه کی مه زن هاتوه. باز؛ کوځای نه فرته و بیزار، چاوسور، پیاو کوڅ، به لام نیستا یه کجار باریک بین، یه کجار درېونگ. گه لیک سست، گه لیک توراو. خوځگه هه موو فیشه که کانی باریتاکه ی بن باخه لای بنایه به سهریه وه و میشکی بیژاندا یه، ئیدی بۆ هه میشه به ده سته وه پزگاری ده بوو. به لام نه یده ویرا، نا، نه که نه یده ویرا، به زه یی پییدا ده هاته وه. گوناح؟ به راستی گوناح؟ نا گوناخیش نا. پيش چاوی گیرا، وهک شه وهی ده ست و لاتی زنجیر کرابی، بن جموجوړ وه ستا. پیده چی باز ترسابیتیش. ترس؟

باز له گیرفانی پالتو په شه کە، پاکه تی جگهره ده ردین، جگهره یه که ده گیرین و چهند مژي قوول، یه کجار قوولی لیده دا. په نجه کانی ده ستی چه پی له ناو قژی کورترکراویدا، له سهر یه که، جگهره که ده نی به لیویه وه. مژ لیدانی جگهره، دوو که ل و بۆنه کە، گه رمایه کی خوش پیک دین. وهک بلتی باز هه ندیک به وه نارام ده گرئ. دوا یه که م جگهره، یه کی دی له پاکه ت ده ردین و به جگهره کە ده ستی دا یده گیر سین. باز چاره یه کی پتویسته. چاره یه کی مسوگر ی پتویسته تاوه کوو بتوانی شه ته م و مژدی ده وری ژيانی گرتوه، بره وینیته وه، لیلی و تاریکی ده وری خوځی بکاته سافی و زو لالی. ئاوه ها به م شیوه ناب، قه ت ناب. باز موقی شه م حاله نییه. به قسه یه کی شه م ده گرئ هه زاران مرقف بکوژین، به جووله یه کی ده گرئ چاره نووسی زۆر شت بکوژدین. به لام سهیری شه م به خته گه واده بکه که ناتوانی به سهر ژيانی خویدا زال بیت، ناتوانی ده سه لاتداری ماله کە خوځی بیت.

باز، کتیه شه م بازه؟ له کوپوه هاتوه؟ بنه چه کە کتیه، چیه؟ به لئ، نه که ته نیا ژيانی له ناو ته م و مژدایه، هه روه ها پوژانی پابردوی،

منداللی و لای و ژانی به سه چووشی له ژیر سیبهری ته م و مژکدایه .
زولاللی نهک ته نیا بۆ ژانی نه مپۆی که بۆ ژانی دوینیشی پبویسته .
زولالیهکی ناشکرا وهک تیشکی ئه م پۆزه نوییه پروناک .

دوای جگهری چواره م، دیسان هه لده ستیته سه ر پ، لاقی ته زیوی
پاده وه شینن و ماوه یه کی دریز قامکی له سه ر دوگمهی زهنگی ده رگا که
داده نن. جاریک، دوو جار، سێ جار، دهنگ نایه . نه گهر ماده ر نه چووبن
و نه که وتبیتته ئامیزی یه کیککی بن شه رف، ده بن له ماله وه بیت. باز
پیش نه وه ی بیت وه بۆ مأل، چوبو بۆ پووسپی خانه به و هیوایه
ماده ر له وچ بیت. به لام ماده ر له وئ نه بوو. نه وانه ی نه وئ به چاوکی
سه یر له باز و له خوینی سه ر پوخسار و جله کانیان پوانیبوو و وتبوویان
که ماده ر چۆته وه بۆ مأل، به لام ماده ر ئیستا وه لام ناداته وه . ژنی
قه حبه ی قه حبه کان، ژنی قه حبه خانه نایه ت و ده رگا ناکاته وه!

«ماده ر» باز به دهنگیککی یه کجار به رز ده قیرپنن. «ژنی
قه حبه خانه کان، ژنی کۆلنان، وه ره ده رگا که بکه وه!» دوایش ده ست به
تییه لدانی ده رگا ده کات. جار جاره . به قیرپه وه . هه ندیک که س بۆ نه وه ی
شتیک بلن له ده رگا و په نجه ره وه سه یری باز ده که ن. له گه ل نه وه ش
که باز نه وانه ده بینن، دیسان به شه ق به ر ده بیتته ده رگا. قه ینا با کن
سه یری ده کات، بیکات. نه گهر که سیکی به هیز، که سیکی به خۆ باوه ر
هیه به شتیک بلن، یان ته نیا ده می بکاته وه، خوا بزانه چی به سه ر
دیت! باز نه مجار به مشت و شه ق له ده رگا ده دات.

له م کاته دا له پشت ده رگا وه ده نگیک دیت. باز پاده وه ستن، پاشان
ده رگا به ئارامی ده کرپته وه و ماده ر، ژنی ئیتر پیر، ئیدی یه کجار
قه له و و خپ، له کراسیکی ته نک و ناسکی شه ودا، ده رده که وئ. چاوی
خه والسه وه، په نجه ی به سه ر چاو و ژیر چاوی هه لامساویدا دینیت و
سه یری باز ده کات.

«وہی، وہی، وہی... کوپی من، ئەفسەری من، پیایوی جوانخاسی من، قارەمانە تورپەکەم ھاتووہ» مادر بە بزەیکەوہ دەلئ. «دەبوو من بمزانیبیا کە تەنیا کوپەکەم، دەتوانئ ئەم قیپە قیپ و ئاژاوہ بگێرئ، وەرە ژووہوہ، وەرە لای مادرەری خۆت، وەرە باوہشی من، وەرە وەرە با بتەوینمەوہ، وەرە...»

کاتیەک باز مادر دەبینئ، دەنگی لیوہ نایە ئیدی. ئەو بێدەنگ بە نیگاہەکی یەکجار تیز سەیری مادر دەکات و لە دەرگاکی دەچیتە ئوور.

مادر دەستی باز دەگرئ و بە نەرمی دەلئ؛ «ئەو چ حالێکە؟ چی بوو؟ چی قەرماوہ، بۆچی وەھا خویناویت؟» باز کە مێک بە تورپەییوہ لە باتیی ئەوہی وەلام بداتەوہ، دەلئ؛ «بۆچی دەرگاکی نەدەکردەوہ، چەند کاتژمێرە کە من لە بەر دەرگام، چیت دەکرد؟»

«من چیم دەکرد؟» مادر بە خەندەوہ، «من خەوتبووم، لە خەوێکی قوولدا، ماندوویەتی پیوژیککی سەختم لە لەشم دەرەکرد» بە دەنگێکی یەکجار نەرم وەک دەنگی دایکان دەلئ «دەنگی تۆم نەدەبیست، گەر بمبیستبا، مەگەر یەکی تۆم دەکردە دوو؟! وەرە کوپەکەم وەرە.»

مادر دەستی ئەو دەگرئ لە پلیکانەکانی ناوہوہ کە دووقات ساز کراوہ ھەڵبەدە کێشیتە سەرہوہ. ژووری نووستنەکی زۆر گەورە، لە قاتی سەرہوہ. مادر لە پێشەوہ و باز بە شوینیدا دەچنە ژووری نوستن. بۆنیککی قورس و گەرم کە تێکەڵێکە لە بۆنی ئارەقە و کۆلۆنیای (ئۆدکۆلۆنی) ھەرزانی ترشاو دێتە لووتی باز. ژوورە کە گەرمە، ئەو گەرمایەکی کە باز زۆر پیوستانی پێیتە، ژوورە کە گرتۆتەوہ. باز چاوی دەنووقینئ، دەمی دەبەستئ، بە پێوہ چەند جارەن ھەناسە ھەڵدەمژئ و دەبداتەوہ.

«مادر، من مردم» باز بئ نهوهی چاو بکاته وه ده لئی «من مردم، مادر».

«نا، نا، هیچت لیته هاتوه، ئیستا له ئامیزی دایکی خۆتدا ئیدی هیچ شتیک نامینن» وا ده لئی، داده نهویتی پیلوه گانی باز له پپی دهر دینن، هه لده ستیته وه و پالتوکه ی هه لده گرئ «ئیستا ده بینن، من سینگ و بهرۆکم ده که مه مه لهم و تو چاک ده که مه وه».

«ژیانی من تیکچوه مادر» باز هه نوکه به چاوی به ستراوه وه ده لئی «ژیانی من له حهرام گه را».

«ئیستا هیچ مه لئی» مادر ده لئیت و جل و بهرگی باز له بهری داده که نن. «دوایی، دوایی...»

پاش نهوهی مادر به دهستی وهستای خۆی باز پرووت ده کاته وه، ده مانچه باریتاکه ی باز که له ناو جانتایه کی په شی چه رمی نه خشیندراودایه، ده خاته سه ر میزه بچوکه که ی لای ته ختی نووسته که . کراسه ناسکه که ی شهوی له بهر داده که نن، پرووت ده بیته وه . دیسان دهستی باز ده گرئ و به ره و چه مامی ته نیشتی ژووری نووستنی ده بات. مادر به ئاوکی گه رم سه ری باز ده شوا، چه ند جار ان سابوونی لیده دا و دهیشوا. باز خۆی ده داته بهر ئاوه که، هه ر جاره که ده ست و په نجه ی قه له وی مادر، به سه ر جهسته یدا ده گه پئ، به ئاله یه کی زراف، ئو و جهسته ی سست ده بیته وه . تو په ییه بپایانه که ی که م ده بیته وه . نه وه نده ی ماوه یه کی درێژ، ئه وان له چه مام، له ژیر ئاوی گه رمدا ده میتنه وه . «ئاو» باز ده لئی، «ئاخ، ئاو...» ئاو؛ زولائی، ئارامی، هیمنی. ئاو؛ په جمه ت، به ره که ت، ژیان. ئاو؛ به هیمزی، گه وره یی، بپایانی. ئاو؛ هه توانی پۆخی بریندار، جهسته ی حهرام، دئی پیس... ئاو.

پاش سه ر شۆردن، مادر به خاویلی خاوینی سپی، قژ و به دهنی باز وشک ده کاته وه، به نه رمی وهک بلئی دهستی مندالکی گرتبئ، دهستی

باز دەگری و دەبیاته سەر تهخته گه‌وره‌که‌ی خۆی، ناو نوێنان. نوێنی
مادر هیشتا گه‌رمه. هیشتا بۆن و هه‌لمی به‌دهنی قه‌له‌وی ماده‌ری
لێدئ. باز له‌ سەر نوێنان پاده‌کشئ، دوو سه‌رین ده‌خاته سەر یه‌ک و
پاڵی پێوه‌ ده‌دات و داوای جگه‌ره‌یه‌ک له‌ مادر ده‌کات. دواى ئه‌وه‌ی مادر
جگه‌ره‌ ده‌گیرئ و ده‌یدائئ، خۆیشی دێته‌ ته‌نیشته‌ باز و پاده‌کشئ،
ده‌ستی راستی به‌ سەر سینگ، زگ، به‌رزگ و «سه‌ریلندی»ی بازدا که
ئێستا وه‌ک قامکێکی بچووک دیاره، ده‌هێنئ و ده‌لئ؛ «ده‌ی بیژه‌ چى
قه‌وماوه، کئ پوخسارتی وا لێکرد، کئ جه‌ساره‌تی وای کردووه‌؟»

باز وه‌لام ناداته‌وه. چه‌ن خوله‌کێک نه‌فه‌س به‌ شوێن نه‌فه‌سدا جگه‌ره‌
ده‌کشئ. «ده‌ به‌ دایکی خۆت بلئ،» مادر دیسان به‌ جه‌ختکردنه‌وه
ده‌لئ «ده‌رد و خه‌می خۆت بلئ، ده‌رگای دلت بکه‌وه»

«ژنی من... ژنه‌ قه‌حب...» باز وشه‌ به‌ وشه‌ ده‌لئ. به‌لام ناتوانئ
قه‌سه‌که‌ ته‌واو بکات. «ژنه‌که‌م...» باز هه‌ول ده‌دا قه‌سه‌کانی درێژه
پئ بدات، به‌لام نابئ. ئه‌و ده‌گاته‌ ئاستی گریان، پووی له‌ مادر
هه‌لده‌گیرئته‌وه، چه‌ند خوله‌کێک هه‌روا بئ‌ده‌نگ ده‌مێنئته‌وه و پاشانیش
له‌ پڕ ده‌گری. به‌ ده‌نگی به‌رز، توند، درێژ.
باز ده‌گری!

مادر که‌ تا ئێستا بازی وه‌ها نه‌دیوو، ده‌حه‌په‌سئ. مادر چى
بکات، چى بلئ؟ ئه‌و، بئ‌ده‌نگ سه‌ری باز ده‌خاته سەر زگ و به‌رزگی
پڕ به‌ز و چه‌وری خۆی و ده‌ست ده‌خاته ناو قژى. وه‌ک زه‌وییه‌ک
بوومه‌له‌رزه‌ لێی دابیت، هه‌موو جه‌سته‌ی باز به‌ کۆلی گریان‌وه‌ ده‌هه‌ژئ.
ئه‌س‌رین له‌ چاوی ده‌بارئ. ئه‌و ده‌گری، جار جاره‌ ده‌کۆخئ، جار
جاره‌ش ده‌پژمئ، گریان له‌ قوڤگیدا ده‌مێنئته‌وه‌ به‌لام تفه‌که‌ی قووت
ده‌دات و تێر ده‌گری. ماوه‌یه‌کی درێژ وه‌ها ده‌گری. پاشان هێدی هێدی،
کۆلی گریان داده‌مرکئ. «تۆ نازانی ئه‌و ژنه‌ گه‌وواد بابه‌ چیم به‌ سەر

دینئ « باز به ئارامی بئ ئه وهی سه ره له بئینئ ده لئ؛ «من نازانم چی بگه م... نا، نا، ده زانم چی بگه م، ده یکوژم، جگه له مه هیج چاره یه ک نییه، ته نیا کوشتن ده توانئ من له دهستی پژگار بکات...» .

«کوشتن بۆ چ شتیگ بۆته چاره کوپه که م؟» مادهر بئ ئه وهی قسه کانی باز بیپئ، به نه رمی ئه مه ده لئ.

«چاره یه، من ده زانم، کاتیگ پئویست بئ کوشتن و مردن چاره ن...» .
مادهر سه ری باز له ناو لنگی خۆی به رز ده کاته وه و ده یخاته نئو هه ردوو مه مکی زۆر مه زنی. «من تۆ ده هه وئمه وه» ئه وه لئ «به لام مردن و کوشتن هیج چاره نییه... مردن، ون بوونه، ون کردنی هه موو شتیگه . که ی ون کردن ده توانئ ببیته چاره ؟ به لام ژیان، من ده زانم ژیا نی هه ره پیس، هه ره بیچاره، هه ره بیهووده، ده توانئ ببیته چاره، چونکه هیوای تئدایه؛ هه میشه له هه ره مرچیکدا ته پایی هیوا، تۆوی هیوای تئدایه...»

ماوه یه کی درێژ باز هه ره به و شیوه، سه ره، پوو، ده م و لووتی له نئوان مه مکی مادهر دا ده مئینته وه . سینگی ئه وه به ئارامی به رز ده بئ و ده نیشیته وه . بۆنکی سه یر لئ خۆش که هه ندیک له بۆنی سیوان ده چئ، له ناو مه مکی مادهر دئ. دواتر باز سه ری له ناو مه مکی مادهر ده رده کێشئ و دیسان وهک پێشوو، دوو سه رین ده خاته پشتی و داوای جگه ره یه ک له مادهر ده کات. مادهر، به مه مکی زۆر گه وره ی که تا ناو زگی دئت، به ز و چه ورێ کۆگا کۆگای که مه ره، پان و لاقی قه له ویه وه هه لده ستئ، جگه ره یه ک له پا که ته که ی باز ده گیرئنی و ده یه یتئ، ده یداتئ. «ئێواره بوو،» باز چه ن مژیک له جگه ره ده دات، به چاوی ته پ و سووره وه له مادهر ده پوانئ و ده لئ؛ «نا، ئێواره نه بوو، به ره و ئێواره بوو. من گه یشتمه شار و چوومه وه بۆ مال. به خۆشحالی، به جۆشه وه. له گیرفاندا ئه وه نده ی دوو مش ت زێ، ملوانکه، نه نگوستیله، گواره،

بازنە كە لە ناو كېسەيەكى ھەوریشمىي بچووكدا بوون، كە بۆ ئو دېئە داىك قەحبەم ھېئابوو. لە دەستىشەدا جەل و بەرگ، پېئووس و دەفتەر، سەعات و جانئا كە لە ناو پاكەتدا بوون، بۆ كۆپەكانم ھېئابوو... كاتىك گەيشتمە مائىن، داىك قەحبە تەنيا بوو، ھېشتا مندائەكان لە خوئندنگە نەگە پابوونەو. كاتىك چوومە ژوورەو و چاوى پېم كەوت، وەك بلىئى جەندۆكەيەك، جانەو ەرىكى دىيىن، وەھا چاوى دەرپە پاند و ھەپەسا. بى ئو ەوى پېئەكەنن، بەخىرەاتنم بكات يانېش بىت و پاكەتەكانم لە دەست وەرىگىرئ، ھەروا لە بەرانبەرم كەمىك دوورتر، ناو چا و گىرئ، پاوەستاو، چەند خولەكەك بە نىگايەكى بەتال يانېش ترساو سەيرى كردم. ھىچ قەسەيەك بە زارىدا نەھات. مەن قەسەم كرد، لە ھالى خۆي و مندائەكانم پرسى. ئو تەنيا وتى؛ «باشم، باشن». مەگەر تۆ نايەيت و ھاوكارىم ناكەي لەم پاكەتەنەدا؟ مەن پېم گوت. بى دەنگ ھات و چەن پاكەتى ھەلگىرت و بردى لە سالتۆنەكەي داننا. لەوئىشەو چوو بۆ چىشتخانە، مەتەرىزە تاھەتايەكەي... دەي تۆ بلىن، ئەگەر تۆ بى چ دەكەي؟»

مادەر وەلامى ناداتەو. لە باتىي وەلام، تەپلەكى سەر مېزى بچووكى نزىك تەختى نووستن پىشانى باز دەدا.

«مەن ھىچم نەگوت» باز بەردەوام دەبىن «دواي ئو ەوى پىلاو و پالتۆكەم داكەند و پاكەتەكانى دىكەم برد و لە سالتۆن دامنا، مەيش بە شوئىن ئەودا چووم بۆ چىشتخانە و لە گىرفانى پالتۆكەم زەرفى بچووكى زىپرەم دەرھىئا و دامىن. زەرفەكەش يارمەتیی نەدام، ئو زەرفەكەي گىرت و بى ئو ەوى بىكاتەو لە سەر مېزى مەتبەخ داينا. — بۆچى وادەكەي؟ مەن بە ناپەھەتى لېم پرسى. ئەوئىش قەسەكەي بۆ خۆم گەپاندەو: تۆ بۆچى وا دەكەي؟ مەن بە ئەزموونى خۆم دەمزانى كە دەرمانى ئو، زەرفەكە و زىپرە ناوئەتى. كېسەيەكى دېم دەرھىئا و دامىن و پاشان وشە بە وشە وتم؛ بېوانە، لە مېژە مەن لېرە نېم، مەن لە پىنگەيەكى يەكجار

دووڕه وه هاتووم، من له مهرگ و کوشتن، له سووتان و گهرده لول و ناگره وه گه پوامه ته وه، له هه رێمی یه کجار دووری قین و نه فرهت، شه پ و پێکدادان هاتوومه ته وه. ماندووم، جهسته م، له شم، مێشک و هۆشم، گیان و پۆحم ماندووه، مه که. تێکی مه ده. پێویستم به هه سانه وه، گه رمایی و ئارامی، نه رمی و نزیکى هه یه.»

-پێویستی من؟ ئێمه؟ ئه ی ئێمه پێویستمان به چیه؟ نه و بێ ئه وه ی سه یری من بکات، وتی من ئیدی ناتوانم لێره به ته نیا، بێ مێرد، بێ پشت و پشتیوان، به مانگان و به سالان ئاگام له مندا له کانت بێ، قه ره واشی ماله که ت بم. من پێویستم به کیسه ی زێر نییه، پێویستم به مێردێک، به هاو پێکه به ئینسانێک هه یه...

-تۆ په وشى من ده زانی. من وتم، له وه هه رێمانه، له ناو شاخ، چیا، شیو و دۆلدا، من له ناو خۆشى و شادیدا نیم. من بۆ ده ولت، میللەت و ولات له وه شوێنانه م. هه میشه له گه ل مه ترسیی مردن، هه میشه له ناو خۆین و ئاره قه دا، به رده وام تینوو و برسی، بێ خه و بێ پشوو.

-ده ولت، میللەت و ولات، ئێره هه ر وتتان و دیسان دووباره تان کرده وه، ده ولت، میللەت و ولات... من؟ ئێمه؟ له پێشدا ماله که ت، پاشانیش ئه وانی دی...

ببیره وه، با دیسان ده ست پێنه که ین...

-من قسه کانیم بری، زاری پر ئازار و ژاراوی دیسان کردبووه. هه رچه نده من ده مویت که قسه بکات، تا قه ت نه بوو گوێ له قسه قۆره کانی بگرم. من پێویستم به قسه ی نه رم و نیان، ئارامی به خش و گه رم بوو. -تم دواى قسه بکه ین و چوومه هه مام. بانێۆم پر کرد له ئاوی شیهلەتین، به سابوون ئاوه که م که فاوی کرد، پووت بوومه وه و چوومه ناوی و بیرم کرده وه... تۆ ده زانی بیرم له چی ده کرده وه؟...

«به نه رک نه بێ جگه ره یه کی دیم به رێ»

مادەر ھەلەدەستى و جگەرەيەك لە و لای دیکەى ژوورەكەو ە دینى، جگەرە بە پاکەت و چەرخیشەو ە . پاش ئو ەى جگەرە دەگیرىنى و دەیداته باز، پاکەت و چەرخ لە سەر مێزى بچووکى کەنارى تەختى نووستن دادەنى و بێدەنگ بە ھیواى بەردەوامى قسەکانى باز، لێى دەپوانى . باز جگەرە دەکێشنى . جارێک لە ژوورەكە و لە دیوارى جوداکەرەو ە پەنگینى ژوورەكە و جارێک لە مادەر دەپوانى . مادەر؛ ئیدى پیریژنیک، ئیدى نۆز قەلەو، گەرە، کوپەى پۆن و بەزە . مادەر؛ پانى گەرە و ئەستور، ناولنگى قوول، وەك شیوى بى بن، بیری قوول و تاريک . مەمكى شل بووى داکەوتوو، وەك مەمكى دایكى جن و پەریان کە باز ئەو کات لە مالى ھەتیوان خویندبوویەو ە . مادەر؛ ئەسمەر، چاوپەش، لێو پەش ھەلگەپاو، ھەموو شوینی جەستەى پەر لە مووى پەش . مادەر؛ سەرپای ھەموو ئەوانە ھەنووکەش کانى شەھوت و داخوای . وەستای بەدەن و جۆشى بەدەنە . مادەر؛ چارەنووسى باز .

«من جەستەى ماندووم تا گەرەن نوقمى ئاوەكە کرد، چاوم بەست و بیرم کردەو ە . دانە دانە ئاوا بیرم کردەو ە؛ ئەمە چ حالیکە؟ ... من دەسەلاتم، ھیز و توانای قسە، کردار و گۆرینم ھەيە . من شتەکان، پووداوەکان، پتوھندییەکان، مۆفەکان، ھەزیم و ولاتەکان و کات و زەمەن دەگۆرم . مۆرى من بە ناوچەوانى نۆز کەس و نۆز چارەنووسەو ە ھەيە . من بپوام ھەيە کە مۆرى من لە پێشکەوتنى ولات، زەمەن و مێژووش دەدرى . مەگەر شتى گرنگ، ویست و خواست، زانین و کار نییە؟ مەگەر من بە ویست و خواست، بە زانست و کارەو ە بە شوین نامانجى خۆمەو ە نیم؟ مەگەر بەم ھۆیەو ە نییە کە من بە ھیزم؟ بە دەسەلاتم؟ فرماندارم؟ بە لى وەھایە، بە لى قسەکانم توانایە، توانا و ھیزی من لە چەكەكەمەو ەيە . ھەر بۆیەش من خاوەن ھیزم . چەكدارم . مەگەر من بە کردار و کارى خۆمەو ە نەمسەلماندووە کە بیزارى، دوودلى، سستى،

دېدونگی، له من، له ژيانی من دووړن. که واته نهو سستی و بیتزاییه م له ماله وه چیه؟ بۆچی کاتیک پیم دهنیمه ناو نهو ماله ههستی دووډلی و بیتزایی به سهرما زال دهبن، تیری دېدونگی له دلم دهدری؟ بۆچی من، بازی ولاتی کتوی و وهحشی دهرهقهتی نهو ژنه نایه م؟ بۆچی نهو ویست و داخواییه پیروژانه م، نهو زانست و کاره پسپوځانه م لهو ماله دا قرووشیک ناکات؟ بۆچی من، فرمانداری هیزی هره لیهاووی دویا، بهلن هه موو دویا، له بهرانبر نهو ژنه سهگابه، وهک په پوله یه کم لیدئ؟ دلم وهک په پوله یه ک به هه لپه هه لپ لیده دا؟ بهلن، نهو ندهی ماو هیه کی دریز، له ناو نهو ناوه گهرمه دا که خوی لیده خستم، ناو هها قوول، به دووډلی، دېدونگ، چلکن، بیرم ده کرده وه... تا دهنگی منداله کان له دهره وه هات...».

باز دهستی چه پی به سهر سینگیدا ده گهرینن، به وردی سهیری مووی سینگی دهکات و ههنیک تالی سپی دهگرئ و خیرا لییده نهوئ. قزی، ریش و سمیلی، مووی سینگ و به دهنی، سپی بووه. تالی سپی، پوژ له دوی پوژ زیاتر دهبن، ژیان دهپوا، دویا دهپوا، ته مه ن دهپوا... باز جگهره ده بات بۆ ده می و له په نجه ره ی گهره ی ژووره که وه که په رده ی تاریکی پیوه هه لواسراوه، دهپوانن. وا دیاره که پوژ به ته ووی هه لپاوه. تیریژی هه تاو له نیوان په رده وه خوی ده گه یه نیته ناو ژووره که.

«منداله کانی من، ژيانی من، هه موو شتی من هاتبوونه وه.» باز جگهره که ی له ته پله کی کدا ده کوژننیته وه، سه رینه که ی پشتی راست دهکاته وه و دهلن؛ «من به په له سهرم شقورد، خوم وشک کرده وه، خاولی له دهست به کراس و ده ریپوه له هه مام هاتمه دهر. کوړه کانم له چیشتخانه، به روخساریانه وه دیار بوو که چاوه پوانی منن. من له

باوه شم گرتن، ماچم کردن، بۆنم کردن، ئای خوايه که چهنده بیریانم کردبوو! ئه وان چهنده بالایان کیشابوو، گه وره بیوون! پاش ئه وهی حال و نه حوالیانم پرسی و پتکه وه پاکه تی دیارییه کانمان کرده وه، چووم بۆ ژووری نووستن تاوه کوو جله کانم له بهر بکه م. ژووره که خاوین بوو، تهختی گه وره پتک و پتک لیفه و سه ریئی له سه ر پاخرابوو به خه یالی ئه وهی که من له وئ بزه وم. من تاقمیک جلی نوئ و کراسیکی سپیی نویم له بهر کرد، قژم شانه کرد، سمیلم درووست کرد، ده مانچه که م خسته که مه رم، بۆینباخیکی نه ژۆر په سمیم خسته گه ردنم و له ژووره که هاتمه ده ره وه، - مندا له کان ده ی با بۆین، وام گوت. له چیشتهخانه وه بۆنی خوادن و شیو نه ده هات، قه حبه دایک هیچی ساز نه کردبوو. مندا له کان برسییان بوو، مندا له به خوشحالییه وه ئه و جل و بهرگه ی بۆم هینابوون له بهریان کرد، خۆیان کۆ کرده وه و له بهر ده رگا راهه ستان. به لام دایکیان هیچ جووله یه کی نه کرد، ئه و له چیشتهخانه به شتیکه وه، بیگومان به شتیکی پر و پوچه وه، سه رقāl بوو. من بانگم کرد - مه گه ر تو برسیته نییه، له گه ل ئیمه نایه ی؟ ئه و به کورتی وتی نا. من مندا له کانم هه لگرت و چووین بۆ پستورانته شارۆچکه ی سه ربازی. له پستورانت له بهر په نجه ره یه کی ژۆر گه وره و درێژ که به سه ر چه می شارد! ده یروانی، دانیشتهین و شتیکی بی وینه مان خوارد که له چه ندین جۆر پتک هاتبوو. پستورانت گه رم بوو، له ده ره وه، گلۆپی بولواری شار ده ره وشانه وه. شه وق دانه وهی گلۆپه کانیش له سه ر ئاوی پووهار نازدارانه ده پۆیی. مندا له کان به رده وام باسی خۆیان، خۆیندن و وانه کانیان، هاوپی و مامۆستا کانیان، دژواری و سه ختییه کانی خۆیندنیان بۆ ده کردم. کوپه کانم ئیدی گه وره بیوون و مهراقی باوک و کار و باری باوکیان ده کرد. بیگومان ئه وان ده یانزانی که من نه فسه رم، نه ندامی نه رته شم. به لام ئه وان باش نه یانده زانی که من

خەریکی چ کاریکم. بۆچی مەن وەما بێ هیچ هەوال یانیش نامەیک لە ناکاو وە دەبوم و بە مانگان لە وڵاتە لە بیرکراوەی ئەو پەری دنیا دەمامەو؟ دایکیان، داپیرەشیان بە باشی مۆکاری ئەمەیان نەدەزانی. ئەوان هەموویان تەنیا ئەوەیان دەزانی کە مەن خەریکی کار و باری قورس و گرنگی دەولەتم. هەر ئەوەندە. ئەم ئیوارەش مەن هیچ وەلامیکی ئاشکرام نەدەنەو. هەر ئەوەندەم پێیان گوت؛ مەن مەندوو دەبم، لەو شوێنانە دور لە ئێوە یەكجار مەندوو دەبم. — کەواتە بۆچی تۆ ئەوەندە لەو هەریمانە دەمیتێتەو، داوای گواستەو ناکە؟ کۆپە گەرەکم لە نیوانی قسەکانماندا ئەمە پرسی. مەن ئیستا چ وەلامیکم بەدایەتەو؟ بە وردی سەیری ئەوان، سەیری ناو چاویانم کرد و وتم؛ «مەن ناچارم، لە ناچاریدایە». بە خوشی و گالته نەمان خوارد، بە خوشحالی لە پێستۆرانت هاتینە دەرەو و بە شادی و کەیفخوشی گەپینەو بۆ مەل. بەلام کاتیکی چوینە مەلەو شادی و خوشحالیمان کوتایی پێتات، ئەو کاتە حەشریک بەرپا بوو...».

لە ناکاو باز لە تەخت دیتە خوارەو، هەلەستیتە سەر پێ، ئەمجار بۆ خۆی جگەرەیک لە پاکەت دەردیتێ، دایدەگیرسیتێ و بەرەو پەنجەرە کە دەپوا. لە بەر پەنجەرە پادەووستێ، هەندیک پەردە کە لادەدا و لە کۆلان، خانووکانی بەرانبەر و دووکانەکانی کۆلان کە ئیدی کراونەتەو، دەپوانی. دنیا پووناکە، هەرچەندە هیشتا زستانە ئەمڕۆ پووناکییەکی زوڵالی سەر لە بەیانی هەیە. دووکاندارێک لە بەر دووکان لە سەر کورسییەکی بچوک دانیشتووە، جگەرە دەکێشێ، چۆتە فەرەو و خەیاڵ بریویەتی. ژنیکی و مندالێک لە لای چەپی کۆلانە کە دیارن. مندال لە پیش ژنە کەووە هەلەدێ، ژنەش خێرا دەپوا. «سەیری ئارامیی ئەم پۆژە بکە» باز بێ ئەوەی بگەرێتەو بۆ لای مەدر پێی دەلێ؛ «ئەوەندە ئارام، ئەوەندە هیمن، سادە... بەلام ئەی ئالۆزکایی مەن؟

بۆچی ئەم ئالۆزییە وێرانکەرە ژیاڵی منی تەنیوەتەرە، بۆچی؟...»
 ئەوەندەى چەن خولەکیک باز وەها بە پێوە، جگەرە لە سەر لێو، لە
 بەر پەنجەرە پادەوستن و سەیری دەرەو دەرەو دەکات. ئیستا چاوانی باز
 دیسان تەپ دەبن. «ئەو کاتە، وەختیک چووینە مائەو حەشر بەرپا
 بوو». باز بە پێوە، پووی لە مادەر، پشتی داوێتە دیوار و پەنجەرە و
 دەلێ «قەحبە دایک خۆی ئامادە کردبوو، چاوەپوانی ئیمە بوو... -
 من دەمەوێ ئیستا لە لای کۆرەکانت لەگەڵت قسە بکەم، ئەو دیسان
 بە بیزارى و توورەبیەو و تى...»

-من بە نەرمی و تەم با دواتر قسە بکەین.

-نا ئیستا، لەگەڵ منداڵەکان، پێویستە ئیمە کێشەکه چارەسەر
 بکەین، من ئیدی ناتوانم خۆم بگرم. بە مانگانە که من بە هیوای
 پۆژێکی ئاوام... ئیمە دەپەیفین.

دەنگی بەرز دەبۆو، هەر دەچوو و دەنگی بەرز دەکردهو. من بەرەو
 چێشتخانە چوم، ئەویش بە شوێن مندا. منداڵەکان تیگەبشتبوون که
 شەپۆلی توورەبی هەڵدەستن و بۆیەش چوونە سالتۆنەکه. لە چێشتخانە
 من خۆم پادەگرت، و تەم مەکه. هەر پێداگیریم دەکرد که دەنگی لێو
 نەیت. بەلام ئەو هەر درێژەى پێدا. هەر دەگوت دەبێ ئیمە ئەم
 کێشە چارە بکەین. دوایی منیش و تەم کام کێشە، تۆ باسی کام کێشە
 دەکەى؟

- کێشەى پۆیشتن و ونبوونی تۆ، کێشەى تۆ و ژنان، کێشەى تۆ
 و ژنی قەحبەخانە، کێشەى بێ خەمیی تۆ بۆ مائ و خێزان، کێشەى
 بارگەزیت و سەختییەکانی مائ، کۆرەکانت، کێشەى تەنیا بوون...
 کێشەى ترس...

ترس؟ من ئەو کێشەنەى دی تیگەبشتم، بەلام ئەو ترسە چى بوو؟
 ترسی چى؟ دیسان لێم پرسى.

- ترسی شهوهی که مندالکانت هه تیو بگهون، وهک خوت بن باوک به هه تیوی و سه رکزی گه وره بین.

من ئیدی خوم پښ پانه گیرا، قیراندم به سه ریدا؛ ببیره وه، هه یوان، ببیره وه!

نا، نایبیره وه، شه به قیره و هاوار بو منی دووباره ده کرده وه، مه گه نه مه پاستیه که ی تو نییه؟ بوچی هووی خوت له پاستیه که ت ورده گیرې؟ تو هه تیو نیت؟ بن باوک و بن مال نیت؟ بوچی ده ته وهی کوره کانیشته وه ها بن؟

نه مجار دیسان دنیا له پیش چاوم تاریک بوو. نه مجار دیسان برووسکه ی نه فرهت و توندی له دل و میشکی دام؛

- که، کچی که ران!... وام پښ گوت و زلسه یه کی توندم لیدا. وهک بلایی خو ی بو نه مه ناماده کردبښ، که میک خو ی لادا. پاشان به نه فره ته وه، به پتیکی بن پایانه وه، سهیری منی کرد، به نیگایه کی یه کجار تیژ له منی پوانی و وتی...

باز قسه کانی ده برځ. هووی له ماده ر ورده گیریتته وه، دیسان ده پواته وه بو لای په نجه ره، توزیک په رده که لاده دا، سهیری ده ره وه ده کات، په رده که بهر ده داته وه، له ژووری گه ورده ده ست به پیاسه و هات و چو ده کات. شه به بالای به رزیه وه، پرووت و قووت، زگی هه ندیک که وتوته پیش، به هه نگاوی قورس، سه ری له بهر ده می، دیت و ده چیت، ده چیت و دیت. «شه و تی» باز ده گه ریتته وه سه ر جیگا که ی، پاده کشښ و ده لښ:

«که ری کوپی که ران، کوپی بن که س و نانه جیبان... و شه وهک بزنیکی کیوی خو ی هه لدا به سه رم... ئیدی چی بوو، چی قه و ما، نایه ته وه یادم. به لام دوا ی ماوه یه که، پیمو ابښ ماوه یه کی دريژ، به هاوار هاواری کوره کان، به خومدا هاتمه وه. خوین هه سوو جیبه کی چیشته خانه که ی گرتبوو. کوره کان وهک گه شکه یان لښ هاتبښ، چاوترساو، له بهر ده رگای

چیشتهخانه هاوار هاواریان بوو. هەرچی من بووم، له زهویدا کهوتبووم. نا، نهک له زهوی، به سه ر ئه و قه حبه دایکه وه دانیشتهبووم. ده مانچه کهم به ده ستمه وه، به قه برخه ی ده مانچه لیمده دا. هیچ ده نگیک له و دیله وه نه ده هات، له زاری ژاراوییه وه ئیدی وشه ی ژاراوی ده رنه ده هات. ده م، په و، سه ر، جل و به رگه کانی یه کسه ر خوین بوو. ده سته ی من به ده مانچه که وه خویناوی بوو. من پاوه سته م، به ئارامی له سه ری هه سته م. به ره و کوره کان هاته م. کوره کان هه له اتن و چوونه ناو سالۆنی به شه وقی مانگ په وناک. ده مانچه کهم خسته گیرفانی ژاکه ته که م، له چیشتهخانه ده سته ی خۆم شۆرد و چوومه ناو سالۆنه که. کوره کان له باوه شیه یه کدا له به ر په نجه ره که ده له رزین. من به ره و ئه وان چووم تاوه کوو له باوه شیان بگرم. به لام ده سته یان کرد به قیره و هاوار. من بێ ده نگ گه رامه وه، هاته به ر ده رگا، پێلاوه کانم له پێ کرد، پالتۆکه م خسته سه ر شانم و هاته ده ره وه. تا به ره به یان هه روا سه رگێژ، سه رسام له به ر په راوی چه م که به شه وقی گلۆپی بولوار په وناک ده بووه، گه رام. پاشانیش پێیه کانم منیان هتیا به ره و ئیره، به ره و مالی تو...».

ئه مجار دوا ی ئه وه ی قسه کانی ته واو ده بین، به ئارامی سه ری هه لدین و سه یری ماده ر ده کات. له چاوانیه وه چه ند فرمیسک به ر ده بیته وه. «به لام من هه له م کرد» باز چاوی ته پی له ماده ر و هۆشی له جیگه یه کی دی ده لێ؛ «ده بوو چه ند فیشه کم بنایه به سه ریه وه...». «نا» ماده ر ده لێ، هه ندیک په و به لای بازدا ده کات و باز به ره و لای خۆی ده کێشه ی. «پێویسته بزانی مردن و کوشتن هیچ چاره یه ک نین... تویش ده بین بزانی ئه وانه چاره نین...».

باز ده لێ «چاره یه» و به هاوکاری جووله ی ماده ر، سه ری ده خاته نێوان مه مکه کانی ماده ر. به لام جیگه ی ماده ر، دانیشه نه که ی ئاسوده نییه. جیگه ی خۆی راست ده کاته وه، خۆی و باز، به هه مان شه یوه

سهری له ناو مه‌که‌کاندا ، له سهر نوین پاده‌کشینه‌وه . باز هیشتا دلی پپه، هه‌نوکه‌هۆشی، هه‌ست و سۆزی له جیگایه‌کی دیکه‌یه . مادر به نهرمی باز ده‌کیشینه سهر خۆی، لاقه‌قه‌له‌وه‌کانی له یه‌ک ده‌کاته‌وه و به ههر دوو ده‌ست ئارام ئارام گهردن، پشت و پانی باز ده‌مالئ. «کوپی من، کوپه‌که‌م، برینداره‌که‌م، ده ئارام به‌وه، من ده‌تعه‌وینمه‌وه» مادر نه‌مه‌ده‌لئ. په‌نجه‌قه‌له‌وه‌کانی مادر که له به‌ر به‌ز خپخپ بوون، له سهر پشت، که‌مه‌ر و پانی باز ده‌گه‌رپن. به‌لام باز که هیشتاش دلی پپه، ناجوولئ، ناتوانئ خۆی بجوولئین. پاش چهند خوله‌کیک، مادر بئ نه‌وه‌ی هه‌لبستئ به ئارامی باز له سهر خۆی لاده‌بات و ده‌یهینینه‌ ته‌نیشتی. باز چاو نووقاو، ههر دوو ده‌ستی ده‌خاته ژیر سهری خۆی و لاقه‌کانی دریز ده‌کاته‌وه و خه‌وه‌ییاته‌وه . «نه‌ها، ئاوه‌ها، نه‌ها، ئاوه‌ها» مادر وا ده‌لئت و لیوه‌گۆشتنه‌ په‌نگ گیراوه‌کانی ده‌با بۆ گهردنی باز. له گهردنه‌وه تا به‌رزگ، مادر به هونه‌رمه‌ندی و وهک وه‌ستایه‌کی بئ‌هاوتا، جاریک باز پاده‌مووسئ و جارجاره‌ش ده‌یمژئ. هیدی هیدی. به گهرمی. به لیوی ته‌پ. سهری له نیوان لنگی بازدا، له دهور و پشتی ژیرزگی ماوه‌یه‌کی دریز ده‌میننه‌وه . تاوه‌کوو باز ده‌چینه‌ خه‌و. به‌لئ، باز که له گهرمای ژنان له ناکاو پاده‌چله‌کا، [نه‌مجاره‌یان] ماندوو‌یه‌تی، سه‌رسامی و بئ‌خه‌وی به ئارامی ده‌یخاته ناو شه‌پۆلی خه‌و و له‌گه‌ل خۆی ده‌ییا .

کاتژمیر تیده‌په‌ن، کات ده‌گاته ئیواره . کاتیک باز له خه‌وه‌لده‌ستن، له ناو نویندا به‌ته‌نایه . مادر نییه . گلۆپی بجووکی شه‌و له پال سهریدا داگیرساوه . باز که‌میک خۆی له ناو نویندا دینینه‌یه‌ک . سهرینی ته‌نیشتی داده‌نینه‌ سهر سهرینه‌که‌ی خۆی و لاقی پاده‌کیشئ و داده‌نیشئ . سهر و به‌ده‌نی دیشئ . باریکه ژانیک گهردن، شان و پیی بازار ده‌دات . باز پاکه‌تی جگهره‌ی سهر میژی ته‌نیشته‌ه‌لده‌گرئ، له‌و

کاتەدا کاغەزی سەر پاکیەتەکە دەبینن. مەدر بە دەستخەتی هەلە و خوار و خێچی خۆی کە بە سەختی دەخوێنرێتەوە، نووسیویەتی؛ کۆپە بێ باوەکەم، بەسێو، هەموو شتیک لە مالهە هەیه خواردن، خواردنەو لە چێشتخانەیە. من درەنگ دیمەو.

باز لە پەیفی «کۆپە بێ باوەکەم» تووڕە دەبێ و دەلێ «قەحەبە دایک، ژنی قەحەبەخانە! مەگەر قەحەبە دایک هەر یەکیکە؟» باز نەفس بە نەفس، ئارام جگەرە دەکێشن. «لێرە ئەم قەحەبە دایکە یە کە لە بەر چەوری و بەز خەریکە دەخنکێ و لەوێش ئەو قەحەبە دایکە کە لە بەر پق و نەفرەت تەقیو»، باز دیسان وا دەلێ یان با بلێین وا بیر دەکاتەو. ئەو قەحەبە دایکانە؛ لە خۆبایی، مەغرور، پارە و زێڕ پەرست، مأل و مولک پەرست، خوداکەیان، ئایین و بڕواکەیان پارە، زێڕ، مأل و مولکە. جگە لە خۆیان بیر نە لە کەسێک و نە لە شتێک دەکەنەو. مەغرور، بەرەللا، بەغیل. نە ولات و میللەت، نە دەولەت و ئەرتەش، هەر تەنها خۆیان. تەنیا من. من، من، من. بەرژەوهندیی من، ژبانی من، ئاسایشی من. هەموو شتێک دەبێ بە مەیلی ئەو بێ، بە ویستی ئەو بێ. هەموو جموجۆل، پەيوەندی، خەبات و کاریک بە دلی ئەو بێ. لە مألێ خۆی، لە چێشتخانەی خۆی، پۆشاکی خاوینی خۆی، بەلام دل پێس، پۆج وێران، بێ وێژدان، سارد و سڕ، پۆج سارد، وەک ماریک کە بە مرقەو دەدات. و لێرەش ئەم قەحەبە دایکە؛ ئەحمەق، سادە، لە دنیا و لە حال و وەزعی مرقفان بە دوور. تەنیا لێزان و وەستای شتێک، خواردن، خواردنەو، خەوتن و لنگ هەلێنان. کێ دەمرێ، کێ دەمێنێ، چی دەبێ، چی دەقەومێ؟ هەر بە خەیاڵیشیدا نایەت. تێرخەو، تێر خوارن، میراتی، بەرازی، چەوری و بەز، بەرازیک کە لە خواردن و تێکوتان و مژین قەت تێر نابێت...

باز بە تووڕەیی لە ناو نوێن هەلەدەستن. سەیری سەعاتی سەر

میزه که دهکات و دهچیته خوارهوه بۆ چیشتهخانه. گلۆپی چیشتهخانه دادهگیرسیتن، سهیری ناو چیشتهخانه، میژ و کورسیی دهوری میژ دهکات و دهچیته بهر سه لاجه که و دهراگای دهکاتهوه. پههکانی سه لاجه له گهڵ مهجهلی لیوانلیو له خواردن، سهوزه و میوه. باز سهری قازانکی بچووک لادهبات؛ قازانه که یاپراخی تیدایه. قازانه که هه لده گرئ و دهچیته بهر میزه که. له سه کورسییه که داده نیشیت، به دهست، دهست دهکا به خواردنی دۆلمه ی سارد. دانه دانه، ئارام ئارام. په رده ی چیشتهخانه ش ههروهک هی ژوره که دادراوه تهوه. له دهروه دهنگی چهند که سینک و ئۆتۆمبیل دیت. دوی ئه وه ی هه موو دۆلمه که دهخوات هه لدهستی کاسه یه که ئاویش دهخواته وه و به ره و تهله فۆنه هه ئواسراوه که ی سه ر دیواری چیشتهخانه دهچیت. تهله فۆنی په شی بچووک ده گرئ به دهستییه وه و دهست دهنی به دوگه ی ژماره کانیدا؛ تهله فۆن بۆ نه فسه ری سمیل قیت دهکات. به لام کاتیک دهنگی ژنیک دیته گوئی، پوی ترش ده بیت. به ئن، ژنه که ی نه فسه ری سمیل قیته. باز ده ئن «منم، من» و بی ئه وه ی زۆر درێژه ی پئ بدات قسه که ی ده بپئ و ده ئن «بیده به مامه» و چهند خوله کیک بی دهنگ پاده وه ستن. پاشان ده ئن «نا من له مال نیم، نا له مالی نه فسه رانیش نیم... له شوینکی دیم، لئی گه پئ... مه قیرپنه» پوخساری باز سوور ده بیته وه، به دهنگی که به رز قسه کانی دووباره دهکاته وه «من ده لیم مه قیرپنه... به ئن، منیش ده مه وه ئ له گه ل تۆ قسه بکه م، ئیستا، نه مشه و... که واته به یانی، به یانی یه کدی ده بینین... نا، لیره نا، له وه به ری مه یدانه که له پشت په یکه ره که ی ژنه پال سه رداره وه کافتریایه که هیه، له وئ... باشه؟ کاتژمیر نۆی سه ر له به یانی... که واته کاتژمیر ده... باشه؟...» پاش ئه وه ی باز تهله فۆنه که داده خات، ده ئن «بی نامووسی گه وواد، تۆ راستیه کان مه ئن و له منی بشاره وه، بی شه ره ف...».

باز له چيشتخانه دپته دهره وه و دهچپته سهره وه و ديسان دهچپته ژوړی نووستن. نيستا که ميک سهرمايه تی. بڼ ټوهی جله کانی له بهر بکات، پالتوکي دهخاته سهر شانی و دهچپته بهر دولايتکی دريژ راده وه ستن. شووشی خواردنه وه و قهده که کانی ماهر له دولا به که دان. دهرگای دولا به دهکاته وه، له شووشه ريز کراوه کان ده پوانی؛ شووشه يک فودکا له ناوياندا ه لده گرئ و قهده حیکي بجوکی لڼ پر دهکات و به جاريک ده يخوا ته وه. قهده حیکي دی پر دهکات و ده که پښته وه بڼ لای حه مامه که. له حه مامه که دا، دوی ټوهی گلپه که داده گيرسيښ، له بهر ناوینه دريژ که ی حه مام راده وه ستن و سه يری خوی، سه يری دم و چاو و پوخساری خوی دهکات، ناوینه که له سوچيکي وه تا نيوهی شکاوه، به لام پارچه شکاوه کان ليک نه بوونه ته وه. وینه ی ناو ناوینه که ی بازیش، شکاو و شکسته له باز ده پوانيت.

وینه يکي شکسته، پوخساريکی شکسته، نيگايه کی شکسته.

سن خه تی قولی سوړ له سهر پوخساری باز، له ژير چاو، له سهر لووت و گونايدا به دی ده کړت؛ شوين په نجه ی ټوه قه حبه دايکه. مووی چه ناگه و قزی باز ئیدی سپی دهچپته وه. چرچ و لوچي سهر ناوچه وانی ئیدی نيستا قولتر ديارن. يک دوو کيسه ی بجووک له ژير چاویدا دروست بووه. باز له وینه که ی به رانبه ری ده پوانيت و ده قيرښ: «تو کيت؟ بلن کيت تو؟ پوخساری شکسته، پوخساری بريندار...» ټوه پوخساره دريژ، ټوه چاوه بچکولانه... چاوی له شپوهی چاوی بازیک. چاوانی نيچيریک؛ چاوانی نيچيریک؟ ته وئلی کراوه، لووتی که ميک دريژی داکه و توو، چه ناگه ی دريژ و پان. ټوه پوخساره، ټوه نيگايه له هی که سيک ده چن؟ له هی باو و باپيران؟ کوا باو و باپيران؟ ټوه وان له کوين، کين؟ له هی مامه و برازا، خالو و خوشکه زا؟ کوا ټوه انه کين؟ بيکه س... هه تيو... کوپی بڼ باوک و بڼ بڼه چه! به لن، ده قواوده ق

ههروه‌ها، ههروهك نهوهی نهو قه‌حه به دایكه جار و بار ده‌یلن؛ بێكه‌س، بێ بنه‌چه. پاستیه‌كه‌ی وه‌هایه...

«كێیت، تۆ كێیت؟» باز هاوار ده‌كات، پاشان له قه‌ده‌حه‌كه‌ی ده‌ستی چەند قوم ده‌خواته‌وه، نه‌مجار بێ‌ده‌نگ سه‌یری ئاوینه‌ ده‌كات و بیر ده‌كات‌وه؛ بیر بگه‌وه، له شه‌وان و پۆزانی بێ خه‌ویت، له كات و كاتژمێرانی هه‌ره‌ دژواری. تۆ قه‌ت بیرت كردۆته‌وه كه تۆ كێیت. تۆ قه‌ت له خۆت، له كه‌سێكی دیت پرسى كه تۆ كێیت و له كوێ‌وه هاتووی؟ ده‌ور و به‌ره‌كه‌ت به‌هایه‌كت پێده‌ده‌ن، و خۆشتیان ده‌وێ. به‌پێزیت، و پێزت هه‌یه، زۆر جارێك له به‌ر ترس و سام لێت نزیک ده‌بنه‌وه. تۆ، نه‌فسه‌ریكی به‌هێز، به‌وه‌فا، ژیر، نه‌ترس، خاوه‌ن قسه. تۆ، نیگایه‌كی به‌هێز، پۆشتنێكی به‌هێز و قایم. به‌ژنێكی جوان و پاست، بیر و باوه‌ریكی به‌هێز و ئارام، هه‌زی جوان و پۆشن و ده‌ور له شك و گومان. دنیا و ژیا‌نێكی به‌هێز و ده‌ور له دێدونگی. به‌لێ، هه‌موو كه‌سێك، ده‌ور و به‌ره‌كه‌ت و بیر ده‌كه‌نه‌وه. به‌لام تۆ، میژووی تۆ؟ كاته نه‌زانراوه‌كانی ئه‌م ژیا‌نه؟ قوناغه پێوراوه‌كانی ئه‌م دنیا‌یه؟ ده‌بلێ، تۆ كێیت! وه‌لام بده‌وه پوخساری شكسته، كێیت تۆ؟!

باز به‌ وردی ده‌ست و پووی خۆی ده‌شوا. كه‌ ئاو له جێ په‌نجه‌كان ده‌كه‌وێ، ده‌كزێنێته‌وه. باز به‌ ده‌ستپه‌یه‌ك ده‌م‌و‌چاوی وشك ده‌كات‌وه و جارێكی دی سه‌یری ئاوینه‌ی شكسته‌ ده‌كات و ده‌گه‌پێته‌وه بۆ ژووری نووستن. له‌ ئاو ژووره‌كه، ده‌چێت و له‌ دۆڵابه‌كه‌ شووشه‌ی قۆدكا ده‌ردێنی، پانتۆكه‌ی داده‌نێته‌ سه‌ر كورسییه‌كه‌ و دێته‌ سه‌ر جێگا‌كه. دیسان قه‌ده‌حه‌كه‌ پێ ده‌كات و له‌ سه‌ر جێگا‌كه‌ی پال ده‌دات به‌ سه‌رینه‌كانه‌وه و پاده‌كشێ. باز ماندووه، ماندویه‌تی شه‌وی پابردوو، ماندویه‌تی پۆزان، مانگان و سالان، بازی سست كردوو. دوا‌ی خواردنه‌وه‌ی سێ قه‌ده‌حی دی، باز دووباره‌ خه‌وی لێده‌كه‌وێ و به‌ ئارامی ده‌چێته‌ قوولایی خه‌وه‌وه.

دوای ماوه یه کی دریژی خو، به دهنگی پرخه پرخیکی بن کۆتایی
 خه به ری ده بیته وه. مادر هاتۆته وه و له ته نیشتی ئهم نوستوه. باز
 به ره و میزه بجوکه که داده نه وی و سهیری سهعات دهکات. پۆژیکی
 نوئی دهستی پیکردوه. پۆژیکی نوئی، ژیانیکی نوئی. پۆژیکی نوئی،
 نه زمونیکی نوئی. نه مپۆ، نه مپۆ نه فسه ری سمیل قیت ده بینن که
 باوکیه تی بۆ کردوه و پێگه ی چاره نووسی نه مپۆی بۆ دیاریسی کردوه.
 دوانیوه پۆش، کاتژمیر دوو ده چیت بۆ قه رارگه ی نه رتەش بۆ لای ژنه پال
 و سه رنه فسه ره کانی که به رپرسیار بوون. باز له سه ر تهختی نووستن
 به ئارامی بئ نه وه ی مادر خه به ر بکاته وه، دیته خوار و ده چیت بۆ
 حه مام. به لام سه رمایه تی. ژووری نووستن و قاتی سه ره وه ئیستا که میک
 فینکه. نه وه به ههنگای سووک، دهگه پێته وه ناو ژووره که. له سه ر نه
 کورسییه ی که باز پالتۆکه ی دانابوو، ئیستا جووتیک گۆره وی، ده رپئ،
 کراسیکی به نی سپی و ژیر کراسیکی سپی خاوین دانراون. باز پوو
 دهکاته مادر و لیتی ده پوانئ. مادر؛ هۆشه ند، دلسۆز، وه فادار، دایک،
 دۆست... باز جل و به رگه کان هه لده گرئ و دهگه پێته وه بۆ حه مام.
 نه وه نده ی ماوه یه کی دریژ به پێوه میز دهکات، ده ست و پووی خۆی
 ده شوا، له ئاوینه دا سه یری خۆی، سه یری پوخساری بریندار و شکسته ی
 خۆی دهکات. ئایا ریش و سمیلی دریژیوی بتاشن یان که میک کورتی
 بکاته وه؟ باز دهستی لئ هه لده گرئ. خۆ دوای ماوه یه کی کورت، دیسان
 دهگه پێته وه بۆ نه وه ره قه ویران و له بیرکراوانه، هه ریمی ریش و سمیلان.
 به لام نه وه ئیستا که چۆن به و جئ په نجان وه بجیته ده ره وه؟ خه لک، نه وه
 که سانه ی ده بیبنن چی ده لێن؟ سه یری ده ور و به ری خۆی دهکات، دۆلابه
 بجوکه که ی حه مام دهکاته وه و لیتی ده پوانئ. دۆلاب پرپه له شووشه و
 قوتووی بۆن و کریمی مادر. باز سه یریان دهکات و چاوی به و پۆرده ی
 مادر ده که وی که چه ند په نگه. له وه یان که تۆزیک تاریکتره ده دا له

پوومه تی خوی. جل و بهرگه کان له بهر دهکات و دیسان، بههنگای
 زۆر نارام دیتوه بۆ ژووری نووستن. دهچیته پێش نهو کورسییهی
 جل و بهرگی له سه ره. پانتۆل و ژاکه ته که ی له بهر دهکات. پشتینهی
 باریتا که ده مانچه ومه خزنی پتویه له پشتی ده به ستی. پالتۆ که ی
 هه لده گرێ و به ره و ده رگا که ده چی. به لام له بهر ده رگا پاده وه ستی. ئایا
 هه روا بێ خه بهر بپوات؟ ئایا ماده ر خه بهر نه کاته وه؟ ئایا نه ویش وهک
 نه وهی ماده ر کردبووی چهند دێرێک بنووسیت و داینیته سه ر میزه که؟
 ماده ر به پرخه پرخه وه خه وتوو. ده ماره کانی گهردی پش ده چنه وه،
 له ژوور لیوی سه ره وهی، مووی پش وهک سمیل دیاره. باز ماوه یهک
 بیر ده کاته وه، پاشان ده مانچه که ی ده ردینێ و مه خزنه که ی لیده کاته وه
 و فیشه کیکی لێ ده ردینێ و له سه ر میزی بچووک دایده نی. به لێ،
 فیشه کیک، نه نامه، نه سآلو، نه خه بهر کردنه وه، نه قسه یه کی دیش،
 ته نیا فیشه کیکی پێ، پووت.

باز له بهر ده رگا پتالوه کانی له پێ ده کات و ده پوات.

کاتی که باز به سواری تاکسییه که، له لایه کی پایته ختی گه وره وه، له
 گه ره کی قه حبه خانه وه، به ره و لایه کی دیکه ی شار، واته مهیدانی مه زنی
 مآلی نه فسه ران دیت و ده چیته ناو کافتریای که ناری مهیدان، کاتر می ر
 پێک ده ی به یانییه. هیشتا که سی دی له کافتریا نییه. کافتریا تازه
 کراوه ته وه. نه فسه ری سمیل قیت هیشتا نه هاتوو. باز له سووچیکی
 زۆر ناوه وه له نزیکه ی په نجه ره یه که له مهیدان ده پوانی، داده نیشیت
 و له و گارسۆنه ی که تا پێش میزه که له گه لێ هاتوو ده پرسنی ئایا
 شۆرباوێکی گه رمیان هه یه؟ به لێ، هه یه. باز داوای شۆرباوێک ده کات
 و پا که تی جگه ره ده ردینێ. ته نیا یه که جگه ره ی تیدا ماوه. نه وه ش
 داده گیرسینێ و سه یری ده ره وه ده کات. مهیدانی گه وره، له و لاوه ی مهیدانی
 مآلی نه فسه ران، هه یکه لی له پاده به ده ر گه وره ی ژهنه پال سه ردار، له

هەمان شوێنی خۆیدا. دۆنیا دەگۆڕێت، کات تێدەپەچێ، پرۆداری نوێ دەقەومن، بەلام ئەو هەمیشە وەک خۆیت، لە جینگای خۆیدا. هەرچەندە ئێستا پشستی ژەنەرال سەردار لە بازە، بەلام لە بیست و چەند سالتیک پیش ئێستا، ئەو هەمیشە لەم مەیدانە، پێگەی پیشانی ولات، دەولەت و میلەت داو. ژەنەرال سەردار، سەرداری باز و پێهریشیەتی. شەوی زەماوەندەکی دێتەو یادی. ئەو شەوی ژەنەرال سەردار هاتبوو. شەوی هەلپەپکێ و شایی، شەوی زەفاف و پەردە، کە بە هیوا، جۆش و خروۆش دەستی پێکرد و بە خوێن، لێ نەک خوێنی سەر خامی سپیی تەختی نووستن، بەلکوو بە خوێنی جەستە جوانەکان، کوتایی هاتبوو. «خۆزگە ئەو قەحبە دایکە ئەو کات دەمرد و لێی پزگار دەبووم» باز بیر دەکاتەو. ئەو نەمرد، ئەگەر خەنجەر کەمێکی دی بچووبایەتە قوولایی، دەگەشتە دلی. بەلام وا نەبوو. پاش دە پۆژمانەو لە نەخۆشخانە، ئەو لەگەڵ باوکی، ئەفسەری سمیل قیت و چەند ناسیایکی دی، گەپایەو بە مالت. ئەوان کێشەکیان شارەو، سەریان گرت و پێکیان هێنانەو. خۆزگە پێک نەدەهاتن! سارد، سارد، سارد، هەمیشە سارد و سێ. بەردەوام بیانی، هەمیشە دۆژمن – لە چیاپیەکانی ولاتی چیا غەریبتر، دۆژمنتر... کورپکیان بوو، هیوای پۆژگاریکی گەرم ساز بوو، بەلام وا دەرئەچوو. دیسان سارد و سێ. دواي چەند سالتیک کورپکی دی، بەلام دیسان نا. هەمیشە سارد، تەنانت کاتیک باز لنگی ئەوی دەکردهو و دەکەوتە ناو قوولایی ئەو و بە وشەي نەرم و گەرمی وەک مەرجانان ئەیدواند، تەنانت ئەو کاتەش سارد. سارد و دۆژمن. لە دۆژمنەکانی چیاکان دۆژمنتر. دۆژمنیک کە لە مالتەو بێت، دۆژمنی هەرە خراپە!... شۆریاوەکی دەگات. باز چەند پاروویەک نان دەخاتە ناو شۆریاو و بە کەوچک بەر دەبێتە سەر ئەو شۆریاوێ کە هەلپەپکێ گەرمی لێ هەلدهستن. لەم کاتەدا ئەفسەری سمیل قیتیش دەرەکەوێ؛ کورتە بالا،

هه زار، قژ ئالۆزگاو، توو په یه کی ناشکرا له سهر پوخسار، به جل و بهرگی شوق و شرپ و کونی مه دهنیه وه. ئایا نهو پیاوه کورتر بوته وه؟ باز له جیگاکی هه لده ستی، دهستی پاستی به ره و لای نهو پاده کیشی و ناماره به شوی پی پویه پوی جیگی خوی دهکات. نهو دهستی باز ناگری، پوو ترش له بهرانه ر بازدا داده نیشی. هیچ نالی. بازیش هیچ نالی. نهو ندهی ماوه یه که نهوان هه روا به دهنگ سهیری یه که دهکن. چاوی نهفسه ری سمیل قیت چووه به قولاً، پیلووی چاوه به له که کانی هه لاوساون، سمیل قیته کی که سپی ده چیته وه، ئیستا باریکتره. پیستی پوخساری نهفسه ری پر چرچ و لوجه. له سهر گلینه ی چاوه ماندووه کانی ترووسکه ی توو په یی و بیزاری دیارن. نه م روغه، ته نیا نه م پیره میرده ناگای له بهسهراتی باز و له هه موو ژیا نی باز هه یه. نهو باوکیه تی بو کردووه، خاوه نداری لی کردووه. نهو نه می خسته سهر پیگی تیاچوون. نه م پیره په پپوته بوو که باز هینده ی نرخ و بهای ده دایه و نهیده هیش قسه ی بیته دوو. نه م پو ئیستا ده بی نهو به یفی، ده بی [دهروونی] داخراوی بکاته وه و سه رجه نهو شتانه ی ده یانزانی و ناگای لیان هه یه، یه که به یه که به بازی بلن.

باز به نه رمی لییده پرسن: «تویش شو ریاو ئیک ناخوی؟ گهرمه...»

نهو وه لام ناداته وه، ته نیا له باز، له سهر و به چکی باز ده پوانیت.

«نه خوشیه که ت چونه؟ بیستم که دلت ئیستا باشته...»

وه لامیک نییه، نهو ته نیا به نیگایه کی تیژ، به خسته وه به لام غه مگین له باز ده پوانی. قسه بی سووده، باز پوی لی هه لده که پینیته وه و ده چیته وه سهر شو ریاو وه که وچه کی تیده خات. شو ریاو وه که ته واو دهکات، ده می به کلینیک سیک دهسری و دیسان سهیری دهکات. لهو کاته دا نهفسه ری سمیل قیت زاری دهکاته وه، قیره یه کی تیژ و بهرز له زاری دیته دهه!

«کورپه... ئەمە چ حالیکە؟ تۆ کەى دەبیته ئینسان، کورپه...»

«ئارام بە» باز بە ئارامى دەلئى.

«ئارام؟... من ئارام بىم! کورپه تۆ دەزانى چیت بە سەر ئەو کچه

بى تاوانەدا هیناوه؟ کورپه، گەوواد، کوپى گەووادان! مەگەر مرقوف کارى

وا دەکات؟ ئیمە تۆمان گەورە کرد. ئیمە ئەو کچه پەپولەمان بە تۆ دا

کە وای بە سەر بیئى؟ خوئپى، کورپه... تۆ کچهکەت خستۆته کۆما...

کورپه بى ویزدان، مرقوف دوژمنەکەشى والئىناکات!»

«ئارام بە، ئیوه ئەوتان دا بە من و مالمەتان کاول کرد... بەلام.

بیپرپهوه.

«من ئارام بىم!... ئیمە بیپرپهوه، هەموو شتیکت، هەموو تاوانیکت

بشارپهوه و بى دەنگ بىن! کورپه ئەمە جارى چەندەمە، بلئى جارى

چەندەمە؟...»

«قىرپه قىرپه مەکە... من نەهاتووم بۆ ئیرە کە گوئى لە قىرپه قىرپى

تۆ بگرم... من بۆ شتیکى دى هاتووم... پیم بلئى کە من کیم، چیم،

خەلکى کویم، دایک و باوکم کین، ئەو شتانهى پیمت نەوتوووه ئیستا

دانه بە دانه پیم بلئى...»

«سەرەتا تۆ وهلامى من بدەوه، گەوواد! بۆچى وا دەکەى؟ بۆچى

دەتەوئى ئەو بى تاوانە بکوئى؟ تۆ نازانى کە منیش ئەو کات میشتک

پرش و بلۆو دەکەمەوه؟ کوپى سەگ!...»

«بپوانە» باز، کاسەى شۆرپاو و سینى نانه کە دەداته لایەکى میژەکە

و هەر دوو دەستی دادەنیتە سەر میژەکە و دەلئى «دواجار پیت دەلیم،

بیپرپهوه، ئارام بە... و هەموو شتیکم پى بلئى...»

ئەمجار ئەو پەردە پەشەى کە پيش چاوى باز دەگرئى، دیسان چاوى

دەگریتەوه. وهک ئەوهى بوومهلهرزەیهک لە هەموو دل، میشتک و جەستەى

دابى، خوئى کۆ دەکاتەوه، لە سەر میژەوه خوئى کەمیک دادەنەوتین

و به دهستی پاستی به هموو توانای شه په زلله یه کی یه کجار توند له پوخساری نهفسه ری سمیل قیت ده دا. دهنگی ته قینه وه یه ک له زلله دیت. نهفسه له جیکه ی داده که وئ، به لام هیژ له خو ی ده دا، ه لده ستیته وه، دیسان داده نیشی و به چاوی نه بلق، ماتماو، له باز ده پوانی. هروا ده پوانی، به ته نیا پاره ستاو و سه کناو، بی دهنگ ده پوانی. نه و ده له رزی، هر دوو لیوی ده خاته بهر دانی و گازی لیده گری. پوخساری نیستا یه کجار زهره لگه پاو، وهک بلایی جهسته ی خوینی تیا نه مابن، وهک نه وهی هموو جهسته ی نهنگاوتبی، به هه مان ناقاری پاستدا ده پوانی. پاشان نه و پروناکییه که مه ی چاوانیشی ده کوریتته وه و به نارامی بهر ده بیته وه سه ر زهوی.

خەو

كۆتر. كۆتری ژيان، كۆتری سترانی ژيان. كۆتری ژيانی ولاتی چیا.
 كۆتری شاخه‌كاني ولاتی چیا. كۆتر له ولاتی چیا، له سەر چیاكان.
 به‌ئێ ئێمه ده‌گه‌رێینه‌وه لای كۆتر.

له مانگه‌كان، نيسانه، سه‌ره‌تای نيسانه. كات سپێده‌ی به‌يانیه‌کی
 پووناكه. به‌فر ئارام ئارام ده‌بارێ. ئێمه له نێوان زنجیره چیايه‌کی
 يه‌كجار ب‌ل‌ند، له بنی شیویکی يه‌كجار قوولای ولاتی چیا‌داين. له
 ناو ئه‌و شیوه‌ی كه ته‌نیا له چیرۆك و ئه‌فسانه‌كاندا ده‌بينرێ، ئێمه
 له بنكه‌يه‌کی سه‌ره‌ل‌ده‌رانی ولاتی چیا، له پێش ده‌سته‌يه‌ك مرۆفی
 چه‌كدارداين. ده‌سته‌كه له بیست و چوار كه‌س پێكهاتووه؛ هه‌نده پیاو و
 هه‌وت كچ. له ریزه‌كه‌دا، له لای دواوه، له ریزی هه‌وته‌مدا، كۆتر، به‌ژن
 پاست، پاوه‌ستاوه. ئێمه له پێش كۆتردا پاده‌وه‌ستين و لێی ده‌پوانين.
 كۆتر، ئێستا نه‌ كۆتره‌كه‌ی به‌شه پێشووه‌كاني پۆمانه‌كه‌مان له پایته‌ختی
 ولاتی مه‌زنه، نه‌ كۆتره‌كه‌ی شه‌وی ئه‌شق و خۆشه‌ویستی له‌گه‌ڵ ژیره،
 نه‌ كۆتره‌كه‌ی ئه‌و شه‌وی گفتوگۆكه‌ی هۆتیلیش. ئێستا ئه‌و بووه‌ته
 مرۆفیکي دی، مرۆفیکي نوێ. ئێستا جل و به‌رگه‌كه‌ی [جل و به‌رگی] ئه‌و
 هه‌رێمانه، هێ ئه‌و شیو و چیا و شاخانه‌یه. با جل و به‌رگی شه‌وانی باز

بئینه وه یاد؛ پانتۆلێکی ههراوی ده‌رلنگ ته‌نگ، کراسێکی قۆل درێژ و گه‌وره، که‌وایه‌کی هه‌راو، گۆره‌ویی به‌ن و جووتیک پێلۆی قایم بۆ ناو دار و به‌رد. واتا جل و به‌رگی هه‌ژارانی ولاتی چیا. یانی جل و به‌رگی سه‌ره‌لده‌ران، جل و به‌رگی که‌سانی شه‌رفان، پێبوار و کۆچه‌ران. ئێستا کۆتریش له‌ جل و به‌رگیکی وه‌هادایه. به‌لام هه‌ندیک شتی ئه‌م له‌ باز زیاتره؛ ژماره‌ی کراسه‌کانی دووانه، جووتیک ده‌ستگێشی به‌نی په‌نگین له‌ ده‌ستیدایه، گۆره‌ویی به‌نه نه‌خشینه‌راوه‌کانی که‌ تا سه‌ر نه‌ژنۆی دیت، دوو جووتن و پێلۆه‌که‌شی جووتیک بووتی ناو په‌مۆی زستانیه. سه‌رپۆشێکی په‌نگینی پێسراو به‌ سه‌ریه‌وه. به‌ئێ، جل و به‌رگی کۆتر گه‌رمترن. چونکه‌ به‌فر له‌ زه‌ویییه، سه‌ره‌پای ئه‌وه‌ی دنیا هیدی هیدی چله و زستان به‌جێ ده‌هێلێ، له‌م چیا و دۆله نه‌فسانه‌ییانه‌دا هه‌شتا به‌فر ده‌بارێ، هه‌نوکه‌ش سارد و سه‌رمای به‌فر و بۆران ماوه.

گۆپانکارییه‌کانی کۆتر به‌ ته‌نیا جل و به‌رگ نییه، ئێستا کۆتر ئه‌و کۆتره قژ درێژه نییه. قژی ئێستا نۆز کورته و به‌ پوخسارییه‌وه جیگای کرێم، بۆیاخ و په‌نگه‌کان دیار نییه. کۆتر؛ له‌ جل و به‌رگی سه‌ره‌لده‌راندا، قژ کورت و په‌لکه‌ کورت، ساده، زۆلال. و شتیکی دی؛ کلاشینکۆفێکی لوله‌ کورت و سووک که‌ پێی ده‌لێن «کوویی» به‌ ده‌ستی پاستی کۆتره‌وه‌یه. و له‌ هه‌ر دوو لاره، پاست و چه‌پ، دوو په‌ختی پێ فیشه‌ک به‌ سه‌ر سینگیه‌وه. له‌ پال په‌خته‌که‌شدا له‌ هه‌ر دو لای که‌مه‌ری باریکی، دوو نارنجۆک دیاره. کۆتر؛ شه‌رفان، چه‌کدار. کۆتر ئێستا سه‌ره‌لده‌ر.

کۆتریش وه‌ک دیکه‌ی هه‌فالانی ده‌سته، به‌ژن پاست، سینگ و سه‌ر له‌ پێشه‌وه‌ پاره‌سته‌وه و گوێ له‌ فه‌رمانداری ده‌سته ده‌گرێ. ئه‌وان موسافیرن، ئه‌وان ده‌پۆن.

ئه‌و پۆزه‌ی که‌ ئه‌وان هه‌مووان و کۆتریش، چاوه‌پێی بوون، هاتوه‌؛

ئەوان دەكەونە پىڭگە و دەپۇن بەرەو ناوئەو، بەرەو قوولايى ولاتى چيا.
ئەوان دەچنەو بەرەو دللى ولات.

فرماندار بە دەنگىكى نۆز بەرز، وشە بە وشە باسى پۇشتن، باسى
چيا، دۆل و شيو، خەرەند، بەفر، ھەرەس، با، باھۆز، گەردەلوول،
ئاژەلى دپندە و دىكەى مەترسىيەكانى بەردەميان و سەر پىڭگەكەيان
دەكات. پىڭگەكەيان دريژە، يەكجار دريژ. دەبى سى پۇژ بە پىڭگەو بن،
بى وچان، بى پشوو دەبى ھەر بە پىڭگەو بن، - تاوئەكوو بگەنە شوپنى
شەپ و پىكدادان. فرماندارى بالا بەرنى سەمىل بۆر لە بەرانبەريان
پاوەستاو، نىگاي لە ئەوانە، دەپەيفى، چلە پۇشت، زستان دەروا،
بەھار دىت. واتا كاتى شەپ و پىكدادان، ھىرش و لىدان، مردن و كوشتن
دىت. ئەم بەھارە، ئەم ھاوينەى كە دى، دەبى بىتە زەمەنى نەمرى،
لىدان و ھىرشى غەددار كە دوژمن ھەرگىز لە يادى نەكات. دەبى دوژمن
لە ژىر لىدان و ھىرشەكاندا گىژ بىت، بخكى. دەبى دوژمن تىبگات
كە ئەم خاكە خاكى ئەو نىيە. بەلام ھەموو شتىك، داھاتوو، ھىوا،
توانا، شەپى پىروژى پۇژانى داھاتوو، بەلن ھەموو شتىك گریدراوى ئەم
پۇشتنەيە. ئەگەر ئىو ئەم پۇشتنە، بى خەسار، بى قەزا و بەلا و
بە سەرفرازی ئەنجام بدەن، ئەوا دەتوانن لە ھەموو شتىكدا سەرکەوتوو
بن. ئەوكات ئىو سەردەكەون. سەرکەوتن بە شوپن ئەم پۇشتنەوئەيە.
«سەرکەوتن» فرماندار بەمە قسەكانى تەواو دەكات، «سەرکەوتن بۆ
ئىمە، بۆ بزوتنەوئەى چەكدارىمان، بۆ ولات و گەلەكەمان!» دەستەش بە
يەكدەنگ دەلین؛ «سەرکەوتن»

كۆتر، پوخسارى بە كلوى بەفر تەپ، گەرمای جۆش و خرۆشيك لە
بەدەندا دەلن: «سەرکەوتن». فرماندار بۆ دواچار سەپرى ئەم بىست و
چوار گەنجە دەكات، ھەناسەى فرماندار لە بەر دەمىدا پەلەى بچووكى
ھەلم و مژىك پىك دىنن. ئەوئەندەى چەند خولەكىك ھەروا بى دەنگ

سەیریان دەكات و دواتر دوا قەسەى خۆى دەكات؛ كەواتە با بگەوینە
پێگە.

و ئەوان دەكەونە پێگە.

یەك بە یەك وەك دەنگى تەزىچىك بە شوین یەكدا. پێچەك بە
پەشاشە، چەكى قورسى پۆكىت، كلاشینگۆف، دەمانچە و نارنجۆكەو.
باریان سووك، بە گشتى لە پىشتى ھەموواندا كۆلە پىشتىیەكى بچووك.
لە نێوان ھەركامەیاندا ھەودایەكى دە مەترى. دەستەى بیست و چوار
كەسى بە خێرایى برووسكە، پێك و پێك، بێ ئەوێ ئاھەنگى پۆیشتن
تێكبدەن، لە ناو خۆیاندا دەبنە سێ گرووپ؛ پیاوانى پێشەوە یان با
بلیین پێبەر، گرووپى ناوین و گرووپى دواى. پێبەر، بەلەد و شارەزای
ئەو ھەرىمانە، ژیر، لیھاتوو، پێشەنگانى دەستە. گرووپى ناوین؛
فەرماندار، دیکەى بەرپرسیانى دەستە، شەرفانانى ھەرە بژاردە. گرووپى
دواى؛ ساكار، تازە پێگەىشتوو، ھىشتا شاگرد، لە سەرەتای شەرفانیدا،
كەسانىك كە لە پۆیشتندا تووشى دژواری دەبن.

كۆتر دەكەوێتە پێگە. چاوى لە پۆیشتن و ئاھەنگى كەسى پێش
خۆى، یەكەمین پۆیشتن! پۆیشتن بۆ ولات، گەپانەوہ بۆ ولات! بەم
شیئە، بە چەك و فیشەكدان، لەگەڵ چەكدار و سەرھەڵدەران! لەم سپیئە
زولالەدا، بەم بەفرە سپییەى نەرم نەرم دەبارێ، لەم ھەوا خاویئەدا، لە
ژێر ئەم ئاسمانە كەمێك ئارام و شینەدا! ھەموو شتىك ئارام، ھەموو
شتىك سپى، ھەموو شوپىنىك گەوھەرى.

شەرفان ھێدى ھێدى لە بنكە فراوانەكەى سەرھەڵدەران، دوور
دەكەونەوہ و بەرھەو ژوور، بەرھەو سینگی چیا ھەڵدەكشێن. ئەو دۆلەى
ئەمانى تێدا بوون، ئەو بنكەى ئەمانى بە مانگان ھەواندبووہ، ھەفال و
ھۆگرێكى ئەوان لەم ھەرىمە شاراوانەى ئەم پەرى دونیا، ئیستا بەجێ
دەمێن. كۆتر بێ ئەوێ ئاھەنگى پۆشتنى تێك بدات، بەخێرایى، سەرى

ده سووړېنځ و سه يری دۆل و بنکه، سه يری سه ره له درانی به جیماو له بنکه که هیشتا ده ستیان لږ پاده وه شاندين، ده کات. نه وه چنه د مانگه که نه، لیره، له م شپوه قووله، له م شوینه له بیرکراوه ی د دنیا دایه؟ دوو مانگ؟ چوار مانگ؟ نه و نه شکوته، نه م مؤغاره که بووه شوین و مالی نه، بووه لاپه په ی یه که می ژيانی نویی... نه و پوویاره ی که سه رانه ری شپوه که ده بېږ و نیستا له ژیر پرووشه ی سپی به فردا دیار نییه و ده پوا... نه و دار گويز و قه زوانانه ی که نیستا به پوووشی سپی به شداری له ژيانی سپی دۆله که دا ده که ن... به لږ، کۆتر لیره فیری پره نسپی ژيانی نویی شه پانی بوو، نه و لیره هاوړپیه تیه کی نویی قایمی پیک هیئا که بنه ماکه ی مان و نه مانه. هؤگرانی ژيانی سه ره له درانی ناسی. لیره نه و یه که مجار چه کی هه لگرت، ده مانچه ی ته قاند، فیه کی کلاشینکوفی دره وشاوه ی له سینگی نه و چیا نه دا ته قاند، هه لکشایه سه ر لووتکه ی چیاکان، به کاتژمیران، دو کاتژمیر، پینچ کاتژمیر، هوت کاتژمیر، ده کاتژمیر له ناو شاخ، له سه ر گرد، تاشه به رد، سه رچاوه و پیره وی شیو و دۆلاند پپاسه ی کرد. لیره بؤ یه که مجار نانی برژاند، ساوه ری خسته سه ر ناگری هیزن، له گه ل ده، بیست، سی، چل هاوړپي خوی، ساوه ری زؤر جاران که م پۆنیان له که وچک ده کرد.

پاش نه وه ی کۆتر له پایته ختی ولاتی مه زن که نیواران به گلؤپی بولواران پووناک ده بؤوه، بریاری چوونه وه بؤ ولاتی چپای دا، له گه ل چنه د که سیک به دزییه وه، یه کراسه هاتنه نه م هه ریمه یه کجار سه خله تانه که له سه ر سنووی ولاتن. له و پؤزه به مالاوه، نه و به دوو هیوا لیره مایه وه. نه و هیوا یانیش هؤکارانه ی کۆتریان خسته سه ر نه م هه وایه، نه گه ر بمانه وئ به کورتی باسی بکه ین، نه مانه بوون؛ ژیر، بینینی ژیر، له گه لسی بوون، له گه لسی هاویه شبوون له ژيانیکی یه کگرتووی

سەرھەڵدەریدا. دووھم ھۆکار؛ ولات، گەڕانەوھ بۆ ولات، لە ولاتدا بوون، لەگەڵی و لە ناویدا بوون و ژیان بە سەر بردن، بەشداریی لە پاپەڕین و ھۆشیار بوونەوھی ولات... لەم چەند مانگە ئێزانی ناو ئەم دۆلە کە بە وانەئە سەربازی و سیاسیی تێپەڕ بوو، کۆتر ژیری نەدیت، نەک ھەر نەدیت، نەشیتوانی ھەوالتیکی وەرێگرێ. وەک بۆلێ ژیر لە دەرەوھە و ئیستادیتەو، ئاوەھا چاوەکانی کۆتر لە سەر کەل و قوژین و پێگەئە تەنگی مەترسیداری دۆلەکە ھەمیشە چاوە لە پێگەئە ژیر بوو. ئەو ژیرەئە کە دەستی لە ھەموو شت ھەلگرت و کەوتە ناو پێزەکانی سەرھەڵدەرانەوھ، دیار نەبوو. ھەندیک کەس دەیانگوت کە ژیر بۆتە ھەرمانداری دەستەئەک لە سەرھەڵدەران و لە لایەکی دیکەئە سنوورە، ھەندیکەئە دیش دەیانگوت ژیر لە ناو شەپۆلانی سەرھەڵدانی باشووری ولاتدا. یەکی دیش وتی ژیر لە ولاتیکەئە دراوسێ لە بنکەئە پێزەرایەتی بزووتنەوھەئە ئازادیخوازدا. بەلام جارێکیش بیستی کە ژیر لە کەمینێکدا شەھید بوو، دڵی داگەوت. تا بە ئەمێق، تاوەکو ئەم پۆزی پۆشتەئەش کۆتر ژیری نەدیت. بەلام کۆتر بەھیوا، ئەگەر ژیر ساخ بیت، ئەگەر کۆتر ساخ بێت، ئەوا پۆزێک ھەر دەبیست.

لێ ھیوا ئێمە دووھەئە، ئەمێق دیتەئە دی؛ ئەو دەرواوە بۆ ولات، دەچیتەوھ بەرەو دڵی ولات. ئازاد، سەربەست، سەربەلێد. بەلێ ئەم پۆزەئەشی دی... مەگەر کۆتر و ژیر، لە پۆژان و شەوانی بێکۆتایی پایتەختی پروناکدا، بەردەوام باسی ئەم پۆزەیان نەکردبوو؟ مەگەر ئەو کتێبانەئە خوێندبووانەوھ، ئەو شێمەرەئەئە لەبەرێان کردبوو، لە سەر ئەم پۆزە ئازاد و سەربەست و پروناکە نەبوو؟ مەگەر ئەو ھەمیشە نەخواستبوو خۆی بگەئەنیتە ناخی پاستییەکان، بنەماکانی مەزھەئە بوون، خۆپەئە دڵ و جۆشی پۆج، بە ھۆکارەکانی ئالۆزی و دژایەتیەکانی ژیان؟ مەگەر ئەو نەبوو کە ھەمیشە ھەزەئە دەکرد بێ شەرت و مەرج بژی، بێسنوور و

بىن ئاستەنگ بىر بىكەتتە، بە بىگومان و دوودلى ھەموو دەنگ و سەدا جىاوازەكانى ژيان بىيىستى و بىن شك و گومان ھەز بىكەت. بەلى ھەز بىكەت، ھەموو شىۋە و جۆرەكانى ھەز كىردن بىناسى. جۆرەكانى جۆش و خىرۆش و شەيدايى و سەوداسەرى بىناسى، بە يارمەتسى ئەو ئەزموونە بىن پايانەى ئەم پۆزانە لە ناو وانە و مومارەسە، ھاتن و چوونى نۆز دىۋار، ھەلاتن و پەوى مان و نەمان، ژيانى شەر و پىكىدادان، پىيىگات، خۆى بىناسى، مەۋف و مەۋفائەتى بىناسى، ۋلاتەكەى بىناسى. بەلى، كۆتر ھەر ئەمانەى دەويست، ھەر ئەمانەى دەۋى.

«فەرموو» كۆتر ۋا دەلىت و پىن ھەلدەگىزى «فەرموو كۆترى شاخەكان، فەرموو، ئەو پۆزەش ھات، فەرموو، ئىدى ئەمەق پۆزى سەلماندن و خۆ نىشاندانە، فەرموو...».

دەستە ۋەك مەرىكى پەشى دىزىز، خۆى نەقىزە دەدات و لە بىنارى جىاۋە بەرە ۋور ھەلدەكشى. لەگەل ئەۋەى كە ئەۋان زۆن و بارەكەيان، چەك و پەختىان قورسە، نۆز چالاک، زو، بە ئاھەنگىكى توند و تۆل دەپۆن. چوست و چالاک، بە ئاھەنگىكى قايم و توند و تۆل، بىن كەۋتن و پاۋەستان. ھىچ پىگەيەك لە ناو بەفردا بە دەرەۋە نىيە، بەلام ئەو پىشەنگانەى ئاگادارى كارەكەيانن، پىگە دەۋزەۋە و دەپۆن. پىشەنگ ھەم پىگە بۆ دەستە دەۋزەۋە و ھەم پىگە دەكەنەۋە. كارى كۆتر لە چاۋ كارى پىشەنگەكان ئاسانتەر؛ ئەو تەنبا بە شوۋىن پىسى كەسانى پىش خۆيدا دەپوات. ئەو لە ناو بەفردا بە شوۋىن پىسى ئەو ھەفدە كەسەى لە پىشەۋەن، دەپوات. بەلام لەگەل ئەمەش بە سەختى دەپوات. لاقى تا سەر ئەژنۆ دەچەقىتە ناو بەفرى نەرم. ھەلگرتن و دانانى پىن ئاسان نىيە. پۆيشتن و جۈۋلە ئاسان نىيە. ھەلگشان بەرەۋ چىاي سەخلەت ئاسان نىيە. ھىشتا لە سەرەتادا، كۆتر ھەناسەى لە بەر دەبىي. «كۆتر، خۆت پاگرە، دەخىلت بىم، خۆ پاگرە» كۆتر سەيرى

چیاى سهرگهش كه له پێشیدا بهرز بۆتهوه دهكات و دهلێ «ئه مه كاتى مان و نه مانه، بھون و نه بھونه، سهركهوتن پێویسته، كۆتر سهركهوتن...» ههوا خاویڤن، دونیا پرووناكه. خۆرى زوڵال به تیرێژى پهنگین له پشت چیاوه، هیدی هیدی ههڵدێ. كلووی بهفر كه به ئارامی دێته خوار، به شهوقی تیرێژ وهك مهرجان ده درهوشیتهوه. تیرێژى پرووناك له گهڵ پۆشنایی بهفر دهبنه یهك و شهوقیكى بێ هاوتا پێك دێنن. دونیای كهمێك سامال له ناو دهریای شهوقدا شهپۆلان دهدا. شهوق شهپۆل شهپۆل ههموو دونیا دهگرێتهوه.

بهلام ههوا سارده، ههركه دهچنه سهرهوه، هههنگاوێك كه بهرهو لوتكهى چیا ههڵیده گرن، ههوا ساردتر دهبن. شنهى با كه له گهڵ ههلكشان زیاتر دهبن، پوخسارى كۆتر دهبرێ، ههناسهى له بهر دهبرێ. كۆتر، توند ههناسه دهكێشێ و دهیداتهوه. گهرچى بارى كۆتر زۆر نییه؛ كلاشینكۆف له دهستدا، دوو نارنجك، پهختى سهر سینگ و جانتای سهر كۆل. له جانتاكه شدا شتیكى وا نییه؛ چهند پله گۆشتى برژاو، نان، كه مێك په نیر، كه مێك ههڵوا و شهكر، دوو دهفته، پینوس، دهسپهیهك، كهوكه مێك، چهقویهكى بچوك و ههندیك شتى پێویستی دی. هاوێكانى ههچ بارێكى زۆریان نه داوه تن.

سهرى دهسته ئیستا ئیدی دیار نییه. ئهوان گهشتنه ناو قهدى چیا. كۆتر ته نیا ئه و چوار پێنج كهسهى پێش خۆى ده بینى. به شوین ئه ویشدا پێنج شهش كهسى دی دین. چیا، شاخ، دار و درهخت، بهرد له پێش و كه ناری كۆتر، دیمه نێكى بێ پایان ئه فسانه یی پێك دێنن. دونیا، ژيان، ولاته كهى له ژێر ئه م به فردها چهنده شیرینه. چهنده دهلاله! كۆتر ههركیز به خه یالیدا نه ده هات كه ئه م چیا ئه وهنده پر سام و ترسه، هاوكات ئه وهندهش جوان و قه شهنگ بێت.

چیا، چیاكانى ولاته كهى؛ پردى نێوان زهوى و ئاسمان، پردى

خۆشەويستی، خەون و خەيالى ئويىن. چىپاكانى ئىو؛ ھەتوانى دلى
 بىرىندار، ئاوى قوپكى وشك و تىنوو، ناننى برسى و ھەزاران، سەرچاۋەى
 ھەموو شىتېك، ئاۋەزىي زولالى، ئارامى و پاستى، بەلى چىپاكانى ئىو؛
 سەرچاۋەى جۆگە و پوپبارى درىژ، بەرەكەتى خاك و ھەوا، بەرەكەتى
 ئاۋ و دەريا، سىترانى تەير و بالندە، پەرەسىلكە و بولبولان، بېشەى شىر
 و پىلنگ، وچ و گورگ، ھىلانەى ھەلۇ و باز، واشە و سىمۇرغ. چىپاكانى
 ولاتى چىپا؛ لە سەدان و ھەزاران سال پېش ئىستاو پىر، بە جۇش و
 خرقىشى پاپەپنەكانى دوپىن و ئەمپۇ، گەنج، نەمر، لە سەر سنوورەكان
 سەرىلند، سەرھەلەر، قسەى سەر زارى گورانى بېژان، وشەى نووسراوى
 شاعىران... ئىو چىپانە، ئىو چىپا سەرەكەشانە، جوان... ئىو چىپانەى كە
 ئىستا بوونەتە شوپىن ھىوا، بوونەتە ھىوا...

«قەزا لە تۆكەوى دۇنيا» كۆتر، چاۋى لە شەۋقى سىپى چىپاكان،
 دەلى «دۇنيا بۆچى ئەم چىپانە نابىنى، دۇنيائى نابەخىر» شەۋق
 دانەۋەى دەر و دەشت دەدا لە چاۋى كۆتر، ئىو ناتوانى نۆر لە دور
 بېروانى. سەيرى پېش خۆى، سەيرى لاق و شوپىن پېشى كەسى پېش خۆى
 دەكات. لە بەختى باش، كەسەكەى بەردەمى لاۋىكى چوارشانەى چالاك
 و شارەزايە. كۆتر ئەم لاۋەى — كە ئىمە پېشى دەلىپىن پېناس-جار
 جارە لە بىكە دەدەيت. پېناس دەھات بۆ بىكە، چەند پۆژان دەمايەۋە
 و پاشان دەپۆشت و ون دەبوو. پېدەچوو كە پېناس خەلكى گوندىكى
 ئىو نىزىكانە بېت. كۆتر بە پارىزەۋە بە شوپىن پېشى پېناسدا دەپۆشت.
 لە ناۋ بىن دەنگى قوۋلى دەر و دەشتدا دەستە دەپوات. بە تەنيا
 دەنگى پېشى ئەۋان كە لە ناۋ بەفردا شوپىن پېشى قوۋل دەكاتەۋە جار
 جارەش دەنگى پەلەۋەر و بالندەيەك بىن دەنگى تېك دەدا. و جار
 جارەش كەروپىشكى پەش و سىپى و سىمۇرەى بەلەك لە دورەۋە ھەلدىن
 و لە ناۋ دار و شاخەكاندا ون دەبىن. دەستە ئىستا دەچنە ناۋ دار و

دەوەنێکی قوول و تێکچژا، پۆشتن دژوارتر دەبێ. پووش و پەلاش و دەوێن لە پێ، لنگ و جل و بەرگیان گیر دەبێ. بەلام بەفری نەرم ئێستا یارمەتییان دەدا و ناھێڵی درک و دال پێگیان لێبگرێ. ئەوان دەپۆن، کۆتر دەپوا.

کاتژمێرێک، دوو کاتژمێر، سێ کاتژمێر... سەپێدە دەگاتە بەیانی، بەیانی دەگاتە نیوەپۆ. خۆر هەڵدێ، تیشکەکانی زیاتر شەوق دەدەنەو. خۆرێکی دوور لە گەرما، بێپۆج و سارد لێ بە پەنگی تێکەلی سوور و زەرد، بێند دەبێ. ئەوان دەپۆن. درک و دال دەپێن، دار و دارستان دەگەپێن. دار و دارستان کە پێکەتەیی سەپدار، بی و بەپووه، تەواو دەبێ، گرد و تەپۆلکەیی سەیی دەگەن. لە دواي گرد و گردۆلکە، گاشەبەرد و شاخ، لە دواي شاخ، لوتکەیی چیا کە لە ناو تەم و مژدایە. ئەوان دەپۆن. هەر هەڵدەکشێن. پێ و تۆلەپێ دەدۆزنەو و بەرەو ئامانجی دیاریکراو، بە ئەمانی چیاکان، دەپۆن. بە جیگا و شوێنی هەرە سەختدا، بە کەناری هەڵدێر و پێچکەکاندا، بە سەر تاشەبەردی زوقم بەستووی بەستەلەکدا، ئەوان دەپۆن. لە هەندیک پەلەوێری بچووکي کێوی و درەختی زیاتر، نە مەرفێک، نە ئافەینراویکی دی بەدەرەو نێیە. لە ناو تەنیايی بێکۆتایی چیاکاندا ئەوان بەردەوام دەپۆن.

کۆتر ماندوو بوو، هێزی تێدا نەماو. بەلام ئەوان دەپۆن. چرکەساتێک، هەر ئەوێندە چرکەساتێک و چانێکیان دا! قورگی کۆتر و شک بوو، ئەو ئیدی بە سەختی هەناسە هەڵدەمژێ و دەیداتەو. ئەمجار بۆرانیکی بەهێز دوا تواناشی دەگرێ. هەموو هەلکێشانی هەناسەپەک، هەر هەنگاوێکی نوێ، دەبێتە شکستیکی دژوار. نا، ئەو ئیدی ناتوانێ بپوات. بەلام چی بکات؟ پێناسی چوارشانە لە پێشپیهو، وەك بێژی تازه پێکەوتوو، بە ئاهەنگی قایم پێ دەکات. کۆتر دەبێ بە شوێن ئەوێندە بیت. ئاهەنگە کە تێک نەدات. بەلام چۆن؟ پێیکەکانی کۆتر قورس دەبن. لە

هۆش ده چىن، به لام شتى هره گرنگ هه ناسه يه. به ته واوى هه ناسه ي
له بهر ده بپئى، وهك بليى جهرك و دلى هاتبيته ناو ده مى، وهك بليى
كه وتبيته ناو ناويكى قوول، ناوه ها ناتوانى هه ناسه بگرئى.

نا، نابى، به نارامى له پيزه كه ديتە دهره وه و ده چيته لاوه تاوه كوو
به شپزه يى له سهر به فر دانيشى. به لام نابى. «خوشكه، نابى»
كچيكى كورته بالاي خپ كه له پشت نه مه وه پئ دهكات، ده لئى؛ «وه ره
ناو پيزه كه، خيراكه، نه گهر له شوينا نه دانيشى ون ده بى، كه س
چاوه پوانى تو نابى و ئيدى ناتوانى خو ت بگه يه نيته وه به دهسته،
زوبه، خيراكه».

«ئيدى ناتوانم» كوتر به دوا توانايه وه ده لئى «ئيوه بپون...» له م
كاتهدا پئناس ده گه پئته وه به ره و لاي نه وان. تيدهكات له چ حالئيكدايه،
ديت بو لاي كوتر، به بزه يه كه وه ده لئى «خوشكه نابى، خوراگره، پيمواين
پاش كه ميكي دى، دواى نه م گرده، له شويئيكى نزىك رابوه ستين.
دهستم بگره و پيكيه وه...» كوتر، بى چاره، بى دهنگ دهستى راستى
پئناس ده گرئى كه ميك له دواى نه وه وه ديسان دهست ده كاته وه به پئ
كردن.

به لام تا كه ي؟ كوتر ئيدى نازانى. خوى ديت، دهيه ويى بخه ويى،
دهيه ويى دهست له پيكردن، پويستن، ولا ت و هه ر شتيك هه لگرئى و بچيته
خويكى قوول وه. نه و چون ده پوات، به ره و كوئى ئيدى تيناكات. تاوه كوو
دهسته له ته نيشت بناريكى سه خلت راده وه ستى، نه وه روا سه رسام،
گيژ، دهستى به دهستى كوپه وه ده پوات. كاتييك دهسته راده وه ستى،
كوتر له جيذا خوى بهر ده داته وه سه ر زه وي، ده پووخته ناو به فره كه
و هه روا نه وه نده ي چهند خوله كييك، له سه ر پشت راده كشتى. هه ناسه،
بوچى هه ناسه ي دهرنايه؟ كوتر كه پيى وابوو لانيكه م، بى وچان پژه
پييهك پئ بكات، بوچى وه ها له چهند كاتزميردا سست بوو و ليكتراز؟

کلووی بچوکی به فر به پوخسارییه وه ده توینه وه. جل و بهرگ و به دهنی ته پ دهن. تیشکی به هیزی هتاو که میک پوخساری گهرم ده کاته وه. به فر، تیریز، بۆران، لووتکه ی چیا، ته م و مژی لووتکه، گهرمای به دهنی که دهره نجامی پیکردنه، جۆش و خرۆشی نهو، ترسه که ی، نهو ته زووه ی نیستا به سه ریدا دئ... تیکه لن، هه موو شتیگ به جۆریکی سه یر ئالۆزکاوه. به دهنکی پیناس که یارمه تی دهدا، چاوه کانی ده کاته وه. پیناس به سمیئی ته پ و دهم به پیکه نین به سه ر سه ریه وه پاوه ستاوه و شتیکی پئ ده لن. کۆتر خۆی کۆ ده کاته وه، پاست ده بیته وه و له سه ر به فره که داده نیشئ.

«وهه چایه ک بخۆ، چایه کی گهرم...» کۆتر تهنه که ی هه لده گری و به یارمه تی تهنه گ هه لده ستیته سه ر پئ و ده که ویته شوین کوپه. کۆتر ده پرسئ: «بۆچی وه ها بوو؟ بۆچی من وا بیزار بووم؟» کوپه به پیکه نینه وه ده لن «هیچ نییه، دلت له خۆ دانه میئن، تۆش وه ک هه موو که س فیڕ ده بئ، جهسته ت هیشتا پانه هاتووه، به لام به تیپه ریئی کات، جهسته په روهرده ده بئ، له که ئی بیه به یه ک. نیمه نیستا له جیگاهه کی یه کجار بلندداین، هه ر له بهر نه مه شه که هه ناسه ی مرۆف تهنه گ ده بئ.»

کۆتر سه یری ده ور و پشتی ده کات. نه وان نیستا له لووتکه ی چیا به کی سه رکه شدان. چه ند گاشه به ردیک چیا ده بین و له ژیر گاشه به ردد، له قوژینی کدا سن نه شکه وت هه یه. نه ندامانی ده سته پرش و بلالو له بهر ده رگای نه شکه وته کاندانیشتون. له تهنیشت ده رگای نه شکه وته گه وره که ناگریکی به گوپی هیزن داگیرساوه و له ده وری ناگریش بازنه یه ک له شه پفانان دانیشتون. پیناس و کۆتر به ره و ناگره که ده چن. دوائ نه وه ی ده که نه بهر ناگر پیناس ده که پتیه وه و ده روا بۆ جییه ک. فه رمانداری ده سته و دوو سه ره پلش به ده وری ناگره که وهن، شوینیگ نیشانی کۆتر

ده دهن که کۆتر داده نیشی، شه پرفانیک پیال یهک چای گهرمی ده داتی .
 کۆتر ده سکی شه کانی ده ردینن، چا وهرده گری و خیرا ده یخواته وه .
 «وا مه که خوشکه» فهراندار پی پی ده لئی «به په له مه یخووه . سه یر
 که، یاسای یه که م؛ له سه رما و شه خته دا، که ناگر، گهرما و گهرماییه کت
 بینن، هیچ په له مه که، مه ترسیداره . به وردی، به نارامی نزیک
 ههرچه شنه گهرماییه که به وه» . کۆتر هیچ نالئی، نیستا به نارامی چا
 ده خواته وه . ده رگای نه شکوت به چند پیز به ردی پش دیوار کراوه،
 له ناوه که شی بۆنی کا و پوش دیت . وا دیاره نه م نه شکوته وچانگی .
 سه ر پی شه پفانان . نه و شه پفانانن به ده وری ناگره که وه دانیشتون
 وه که بلئی هاتون بۆ سه یران، ناوه ها ده م به پیکه نین له که ل یه که قسه
 ده که ن . هیچ ناسه واری ماندوویه تی و سه ختی پیکردن به پوخساریانه وه
 دیار نییه . فهراندار به قامکه کانی جگهره یه که ده پیچیته وه . دوی نه وه ی
 جگهره ده پیچیته وه و به چیلکه یه که ناگر ده یگیرینن، پوو ده کاته دوو
 شه پفان و ده لئی «له نه شکوته نه رزاق و نازووقه، هه ندیک ساوه ر و
 کۆشتی له قوتوو نراو ده ریئین و دوایش سه ره که ی قایم وه که پیشوو
 به ستن و بیشارنه وه، پیش نه وه ی پوین ده بی زگمان تیر بکه ین .
 رینگه که مان هیشتا یه کجار دریزه» . «رینگه که مان هیشتا زور دریزه»
 ترسیک ده خاته دلی کۆتره وه . بلئی بتوانن پئ بکات و خوئی بگه به نیته
 ده سته ؟ «کۆتره که به هه یرانت بم، خوئ، من، پيسوا مه که»، نه و
 بیر ده کاته وه و ده ستن به ره و گری ناگره که دریز ده کاته وه . شه پفان
 گروپ گروپ، بلو دانیشتون . هه ندیکیان چا ده خوئه وه، هه ندیک
 جگهره ده کیشن، هه ندیکیش چه که کانیا ن خاوین ده که نه وه . کۆتره که میک
 هه ساوه ته وه، سه یریا ن ده کات؛ شه پفانانی لاو، به توانا، له شه پی مان و
 نه ماندا بی ترس و دوایش زۆریه ی جار شه هید . شه هیدی بی ناو، بی
 گۆپ و گلکۆ و گۆپستان . فیداکار و له خو بردوو . دلپیک که ته نیا بۆ

ولآت، بۆ گهل و بۆ نه م خاکه پیرۆزه لیده دات. دلّیک که بهم خاکه وه
گریدراوه و له گه‌لی بۆته یهک. نهویندارانی نه م خاکه، نه م شاخانه،
سهره‌لدهر، هیوای به‌یانی و دواپۆژ، قاره‌مانی میژووی سبه‌ی، شانازی و
سهربلندی پۆزانی داهاتوو. پروناکی تیشکی هه‌تاوی نه م ولآت دیل و
یه‌خسیره، هه‌ژاره، بێ پشتیوانه. ترووسکه‌ی شه‌وانی تاریکی نه م شاخه
سهرکه‌شه، بێ پێگه و بێ پێواره. ناوی شه‌وان؛ شه‌پهان، سهره‌لدهر.
هه‌ر شه‌نده. نه‌و بێ ناو [و نیشانه‌ی] که له بیچاره‌یی و مردن،
ژینیکی نوێ ساز ده‌کن. کوپ و کچی نه‌و مردووانه‌ی که له ناو نه‌م
شیو و هه‌لدیرانه‌دا سهریان ناوه‌ته‌وه، له سهر نه‌م کوستان و شاخانه
خوینیان پۆژا، کوپ و کچانیک که به پێزای باو و باپیراندا ده‌پۆن.

چاره‌کانی کۆتر ده‌به‌ستری. سهری ئارام ئارام داده‌که‌وێته خوار.
به‌لام به ده‌نگی فهرماندار به‌خه‌ر دیت؛ «یاسای دووه‌م» فهرماندار
ده‌م به‌خنده «کاتیک نیش و کاریک نه‌بێ و خه‌وت بێ، ده‌بێ ده‌رفه‌ت
له ده‌ست نه‌ده‌یت، پێنج خوله‌ک، ده‌ خوله‌ک جیاوازی نییه، خه‌وی
چه‌ند خوله‌کیش مرقوف ده‌ژینیته‌وه... تا ساوه‌ره‌که ئاماده ده‌بیته بچۆ
له ژووره‌وه بخه‌وه...» چوار که‌سی دیش، دوو کچ و دوو کوپ، له
پال یه‌کدا له سهر کا و پووش پاکشاون. کۆتر خه‌را ده‌چێته لای
ناوه‌وه. جانتاکه‌ی له پشتی ده‌کاته‌وه و تفه‌نگه‌که‌ی ده‌نیته به‌ر دیواری
ئه‌شکه‌وت و له تهنیشت یه‌ک له کوپه‌کان پاده‌کشێ و به‌کسه‌ر ده‌چێته
خه‌ویکی قووله‌وه.

دوای ماوه‌یه‌ک که‌سیک دیت و کۆتر و شه‌وانی دی به‌خه‌ر دینیت.
ساوه‌ر ئاماده‌یه. شه‌وان خۆیان کۆ ده‌که‌نه‌وه و له ئه‌شکه‌وت دینه‌ ده‌ر.
ئێستا له به‌ر ده‌رگای ئه‌شکه‌وته‌کانی دیش ئاگر کراوه‌ته‌وه. سێ بازنه‌ی
گه‌وره له تهنیشت ئاگره‌کان، له ده‌وری ساوه‌ر سازکراون. کۆتر ده‌چیت و
له جێگه‌ی پێشوو داده‌نیشیت. که‌وچک له جانتاکه‌ی ده‌ردینێ و نه‌ویش

وهك هاوړپكښي دهست به خواردني ساوهر دهكات كه له ناوه پاست له
 سر سينييه كي قوول و گه وړه دانراوه . به په له په ل، وهك گورگيكي
 برسي، ساوهری گهرم، به لام بڼ تام، دهر ووني كوتر گهرم دهكاتوه .
 له م كاته دا ديسان فرماندار ده لئ ياساي سيهم؛ «له كاتي پويشتن و
 پكردندا، زور خواردن خه ساره، جهسته قورس و هه ناسه تنگ دهكات .
 تير تير مه خو، كه متر بخو»، پاش به تال بووني سيني، شه پشان
 ده چنه نه و لاره و به دهری ټاگره وه داده نيشن . فرماندار جگړه يه كي
 دي ده پيچي ته و له شه پشان و له كوتر ده پوانئ . له گه ل نه و عيش كه
 خوره تاوه، له گه ل نه و عيش كه له كه ناري ټاگر دانيشتون، هه وا سارده .
 كوتر ده له زئي . هه وايه كي تيز وهك دهمي جه قو هه ناسه له بهر كوتر
 ده بڼ . دهست و پوي گهرم ده بڼه وه، به لام به دهنی سه رمایه تی . چكيكي
 دي خو لي ټاگر نزيك ده خاته وه . «ناوت كوتر بوو، نا؟» فرماندار
 ليی ده پرسئ . كوتر به كورتي ده لئ «به لئ» . فرماندار به رده وام ده بڼ
 «با پيت بلیم، به خت زور باشه، هه رگيز هيچ كات له م كاتانه دا، هه واي
 نه م شاخ و چيايانه نه و نده نه رم، زولال و نارام نه بووه، هه رگيز پوژيكي
 نه م چيايانه بڼ باران و گه رده لول، بڼ با و بوړان نه بووه . تو شانت
 هه يه ...»، كوتر هيچ نالئ، هه ر ته نيا ده لئ «به لكوو» . فرماندار به
 دم جگړه كي شانه وه ده لئ «نا، نا وه هايه، چياي با و با پيران تو بيان
 خوش ده وئ، به نارامي به خي رها تنت ده كه ن... توش فير ده بي... فيري
 زماني چيا، زماني نه م سروشته سه ركه شه، زماني با و گه رده لول .
 به لام ياسايه كي دي كه پويسته هه رگيز له بيرت نه چئ؛ «ده بڼ له
 سر نه م شاخانه له گورگ، گورگتر بي تاوه كوو بتواني بژيت، له بير
 مه كه، له گورگ گورگتر...» .

ديسان كاتي هه ستان و پكردن دهكات . دهسته له بهر نه شكه وني
 مه زن كو ده بڼه وه . شوين پي سي سر به فر به به تانيه كي گه وړه پاك

دەكریته وە. ئاگر دەكوژیته وە، چال دەكریته وە و سەر ئاگرەكان بە بەفریكى زۆر دادەپۆشری، دەرگای ئەشكەوتەكان خاوین دەكریته وە. جل و بەرگ قایم دەكرین، چەك و فیشەكدان گری دەدرین. دەستە ئامادە یە. فەرماندار و دوو سەرپەل لە پیش دەستە كە بە سێ گرووپ پیز بوون، پادەووەستن. كەم و كورتی نییە. هەر كەس لە پیزی خۆیدایە. فەرماندار دەلی؛ «لە ئیستا بەدواوە پێگەكەمان دزوارتر دەبێ، مەترسیش زیاتر دەبێ، ئەگەرچی پێم وا نییە تووشمان بە تووشی دوژمنە وە بیست، بەلام كۆپتەرەكانیان دین. ئاگادار بن. ئاگاداری خۆتان و پیزەكەتان و هاوڕێكانتان بن. خۆتان سست مەكەنە وە. لێرە بەدواوە ئیدی پشوو نییە. تا بگەیهنە ویستگەى شەو، پاناوەستین. ویستگەى شەو لە پشت هۆ ئەو چیاو یە.» فەرماندار بە دەستی راستى ئامازە بۆ شاخیكى زۆر دوور دەكات. دەستەواژەى «هۆ ئەو چیا یە» راست نییە، چیا هۆ ئەو چیا یە نییە! دیسان ترسیك دەكەوێتە دلى كۆتر. ئەو چۆن خۆى بگەیهنێتە ئەو چیا یە كجار دوورە، چۆن تا ئەو شوێنانە بروات؟ چیا، داوین و لووتكەى چیاكان، وەك یەك، لە ناو دلى یەكدا، وەك دەستەى چەكدار، بەپیز بوون. چیاى وێكچوو بەلام بێكۆتایی، بێند، سەر كەش. كۆتر جارىكى دى بۆ چیاى دوور، بۆ ویستگەى شەو دەپوانى. ئەگەر بە هەلەدا نەچوو بێ، دەبێ ئەوان ئیستا بەرەو خوار بپۆن، پاشان دیسان هەلكشێن بۆ سەر چیاى بەرانبەر، دواى لووتكەى چیاى بەرانبەریش دەبێ خۆیان بگەیهننە ئەولای چیاكە. ئەى خوا یە!

فەرماندار دەلی «كەواتە با بپۆین».

و كۆتر دەكەوێتە پێگە و دەپوا.

دیسان سێ گرووپ، دیسان وەك پشوو. دیسان پێناس لە پیش، كچە خرەكەش لە دواى كۆتر. دیسان وەك ماریكى گەپۆك، شیو بە شیو. دیسان لە ناو شەوقیكى بێپایاندا. لە سەر گەوهەرى بەفرى

هه‌وړتشمین که شه‌پۆل شه‌پۆل ده‌دره‌وشیته‌وه .

فه‌رماندار و دوو سه‌رپه‌ل به‌ ناو پیزه‌کاندا دین و ده‌چن . که ده‌گه‌نه لای گرووی دواوه ، فه‌رماندار دیته‌ نژیکی کۆتر و پتی ده‌لن «یاسایه‌کی دی؛ شیرینی بخو‌ چنه‌ ده‌نکه‌ هه‌لوا، زیاتر ده‌توینیته‌وه ... و یاسای بڼه‌په‌تسی، هه‌ره‌ بڼه‌په‌تسی، له‌ پښدا، له‌ پښکردنی ناو به‌فر و بوړاندا مه‌خه‌وه، چی ده‌که‌ی بیکه‌ با نه‌خه‌وی، گاز له‌ خوټ بگره، نه‌قورچک له‌ خوټ بگره، چه‌قو‌ بده‌ له‌ خوټ، چی ده‌که‌ی بیکه، به‌لام مه‌خه‌وه . له‌م شاخانه‌ مردن به‌ خه‌وئکی شیرین، به‌ نووستنئکی نه‌رم و جوان دیت . له‌ به‌فردا، مه‌رگ خائینه، کراسی خه‌و له‌ به‌ر ده‌کات، دیت و ده‌خله‌تینن، فریوت ده‌دات ... له‌ بیرت نه‌چئ . پتویسته‌ نه‌خه‌وی، هیچ نه‌خه‌وی...» و بئ ئه‌وه‌ی چاوه‌پوانی وه‌لامیک بیت، پښده‌کات، به‌لام پاش چنه‌ هه‌نگار، دیسان را‌ده‌وه‌ستئ و ده‌گه‌پښته‌وه‌ بق لای پښاس و ده‌لن «پښاس چاوت له‌ کۆتر بیت» .

ئه‌وان ده‌وړن، ئه‌مجار به‌ره‌و خوار . له‌گه‌ل ئه‌وه‌ی پتیه‌کانی کۆتر ماسیون، ئه‌و خو‌ی به‌توانا و زیندوو هه‌ست پښده‌کات . به‌ شوین پښاسدا بئ هیچ سه‌ختیه‌ک به‌ره‌و خوار ده‌بیته‌وه .

لووتکه، گاشه‌به‌رد، دوو نه‌شکه‌وت که پر زه‌حمه‌ت دیار بوون، به‌چئ ده‌مئن . شاخئکی سه‌رکه‌ش به‌چئ ده‌مئن . دارستانئکی چر و پر له‌ داری قایم و نه‌ستور به‌چئ ده‌مئن . ئه‌وان به‌ چنگایه‌کی یه‌کجار ته‌نگ که لایه‌کی گاشه‌به‌ردیکی به‌سته‌له‌ک به‌ستوه‌ و لایه‌کی دیش هه‌لدیزکی قوولی بئ بڼه، را‌ده‌بوون . کاتژمیریک ده‌پوا، دوو کاتژمیر تپه‌پ ده‌بئ . ده‌سته، گروپ و کۆتر بئ ئه‌وه‌ی ئاهه‌نگی پښکردن تیکبده‌ن، به‌ خیرایی پښده‌که‌ن . به‌ره‌و ئیواره‌ دیسان ده‌سته به‌ پښکه‌یه‌کی ته‌نگدا ده‌ست به‌ سه‌رکه‌وتن ده‌که‌ن . ئه‌مجار له‌گه‌ل هه‌لکشان، کۆتر توانای نامینن . دیسان هه‌ناسه‌ی له‌ به‌ر ده‌پښئ، پتیه‌کانی قورس ده‌بن . له‌ شوینئیک،

پئی پاستی دهکه ویتته ناو چالئیک و خویشی دهمه و پوو دهکه ویتته زهوی. پئناس دیت به هاواریه وه. نهو دهستی پئناس دهگری و هله ده سستته سهر پئ، خوی کۆ دهکاته وه، تهنه که ی هله دهگری و دهست دهکاته وه به پئکردن. به لام نابئ. پئناس ده لئ «شیرینی بخۆ، که میک شیرینی بخۆ... و له دهمته وه هه ناسه مه کیشه، له لوته وه، لووت...» کۆتر که میک شهکر دهکاته دهمی، دهمژئ و پئده کات. به لام دوی ماویه که دیسان دهکه وئ. نه مجار خوی هله ده سستته وه. کۆتر هله ده سست، پئده کا و دهکه وئ، هله ده سست، پئده کا و دهکه وئ.

گروپی پئشه وه ئیدی دیار نین. له گروپی دواوه چهند که سی دیکه ش وهک کۆتر به سهختی، به که وتن و داپووخان پئده که ن. کۆتر پئی خوشه که له بیزاری و سست بووندا ته نیا نییه. نهوان ههر سهرده که ون. خۆر، تیشکی خۆر له پشت چیاکاندا ون ده بئ. بۆران توندتر ده بئ، سارده، ئیستا هه موو به دهنی کۆتر ته ره. نهو ههم ئاره وه دهکات و ههم بیداد سه رمایه تی. هه وای وشک وهک خه نجه ریک، قورگی ده بپئ. لاقی، بوته کانی ئیستا بوونه ته باریکی قورس، وهک چیا نه ستور و قورس بوون. ههر چاره که کۆتر هه ول ده دا لاقیکی خوی هه لبیئن وهک نه وه وایه شاخیک له و شاخانه له زهوی به رز بکاته وه، وا ماندوو ده بئ و ئازار ده کیشئ. به لام ههر پئده کات، سه ره پای ههر شتیک ههر ده پوات.

نزیک لوته که ی نهو چیا به ی که نهوان به ره و نهوئ ده چن، له شوئیک، کچیک که له ریزه که دا به شوئن کۆتره وه به، دهکه ویت و ئیدی ناتوان هه لبستت. چهند خوله کچیک پاده وه ستن و ده یانه وه ئی یارمه تی کچه که بدن. به لام کچه ناتوان هه سستت. پئناس، کۆتر و چهند شه پقان به سه ریه وهن. پئناس ده لئ: «پامه وه ستن، ئیوه پئبکه ن، به چن مه مئین...» گروپ دهکه ویتته وه پئ. پئناس و دوو شه پقانی کوپ لای کچه

دەمىننەو. پاش ماوئەك پىناس و ئەوانى دى خۆيان دەگەيەننەو بە گروپ. كچە ئىستا بە كۆلى كوپە شەپقانكى چوار شانەوئە. كاتىك كۆتر ئەم كچە لە سەرخۆ چوو بە كۆلى شەپقانەو دەبىن، لە لايەك دلى بۆى دەسووت، لە لايەكيشەو شەرم دەكات. بەلام سەيرە. لە لايەكيشەو خۆشحالە كە كەسى سەر كۆلى شەپقان خۆى نىيە، يەكى دىكەيە. ئەو دەبى پىكات، خۆ پاگرى، سەرەپاى ھەر شتىك، لەگەل ھەموو سەختىيەك خۆى بگەيەننە دوا قۇناغ. ئەو دەبى پى بكات. بۆران نابىتە ئاستەنگ، بە پىچەوانەو دەبىتە يارمەتيدەر؛ بەفر نابىتە كەمىن، دەبىتە مافورىكى سىپى و ناسك كە پىگەى پىشان دەدا. سارد و سەرمای دەر و دەشت نابىتە كفن، دەبىتە فىنكايەكى ناسكى زۆزانان، لاقى ئىدى نابىتە بارىكى قورس، دەبى بىتە لاقى سووك و چالاكى ئەو كەروىشكانەى لىرە و لەوى دەرەكەون و پسپۆرانە ھەلدىن. كۆتر دەبى پى بكات؛ دەنگى بۆران دەبى بىتە دەنگى سترانىكى كەونارا، پىچكە و پىيانى ناو شاخ و چىا دەبى بىتە دەرگای كراوئە نەينى ئەفسانە و چىرۆكەكان و پىگە بدەنە كۆتر.

بەلن، كۆتر دەبى پى بكات. كۆتر خۆشحالە كە ھىشتا پىدەكات. كۆتر خەمىنە كە يەك لە ھارپىكانى ئىدى ناتوانى پى بكات. دواى ئەو ھەموو پىكرەنە، ئىستا بىرى كۆتر دەپوا. نا، بىرى ناپوا، خەوى دىت. شەو، شەو كاتى خەو. كۆتر دادەنەوئەو، مشتىك بەفر ھەلدەگرى و دەم و چاوى خۆى پى دەشوا. كەمىك ماندوويەتسى دەحەسپتەو. بەلام پىبەكانى، بۆچى پىبەكانى و ھا تەزىون؟ بۆچى پى ئىدى ناچمن؟ كۆتر پى دەكات، دەبى پى بكات. بەلام پى ناپوات. وەك بلى پى لىكراپىتەو، ئىدى پىبەكانى ھى خۆى نىيە. جل و بەرگىشى ئىستا و ھا قورس بوو دەللى لە ئاسن دروست كراو. ئەمە چ قورسايەكە كە لە ھەر لايەكەو بە سەرىدا دىت؟ نا، دەبى غىرەتى بى، «كۆتر،

غیرەت» وا دەلێ بە خۆی. بەلام خەوی دێت. خەو چاوەکانی گرتووە. پێدەچێ ئەو بتوانێ بە چاوی بەستراو، لە خەویشدا، پێگە ببێ. غیرەت... کۆتر دەکەوێ... دەگلێتە ناو بەفر و جەمی لێ نایەت. خەوی دێت، خەوی شیرین، خەوی خۆش و نازەنین، نەرم و ئارام. بەلام کۆتر بە دەنگێک بە خەبەر دێتەو. «کۆتر، وەخەبەر بێ کۆترا» پێناسە، کۆتر چاوەلدیێ و لە پێناس کە ئیستا بە سەر سەریەو پراوەستاو، دەپوانێ. پێناس وەك کۆتر بێ ئەزموون نییە. کۆتر پێدەکەنێ و دیسان چاوی دەبەستن. «کۆتر هەستە». کۆتر دەنگی پێناس دەبیسێت، دیسان چاوەکانی دەکاتەو. کە چاوەکاتەو پێناس شەقازلەیهکی توندی لێدەدا و دەلێ «هەستە» شەقازلەیهکی دی و یهکی دی. کۆتر کەمێک دێتەو سەر خۆ، بە زەحمەت دەلێ: «ئێو بەپۆن، مەن خەوم دێت، ئێو بەپۆن. پێناس دوو شەقەزلە دی لێدەدا، بە هەر دوو دەست پادەووەشین، پشتی تێدەکا لە سەر چۆک لە بەر دەمی کۆتر دادەنیشێ، بە هەر دوو دەست دەیگرێ و دەیکاتە کۆلی خۆی. «نەخەوی» پێناس بە سەریدا دەقیرپێت «نەخەوی، پێگەکەمان نۆزی

نەماو، قسە بکە، گاز لە زمان و لێوت بگرە، نەخەوی...»

کات دەپوات، ئەوان دەپۆن، خەو دێت، خەیاڵ دێت، خەون دێت. ئەوان دەپۆن، بە ئاھەنگێکی خێرا و توند. بەهەنگاوی گەورە، کۆتر بە کۆلی پێناسەو، ئەوان دەپۆن. کۆتر دەپوا، لە نیوان خەو، خەون و شاخ و چادا دێت و دەپوا. ئەوان چەندە دەپۆن، کات چەندە دەپوا کۆتر ئیدی ئاگای لێ نییە. کاتێک کۆتر دیسان چاوەکاتەو، لە ناو ئەشکەوتێکدان. کۆتر لە سەر کا و پووش پاکشاو. پێناس و چەن کەسی دیش بە دەوری کۆترەو. پێناس دەلێ «هەر بۆیت کۆتر، ئێمە سەرکەوتین، هاتین... چاوەکانت بکەو... مەگری...». ئینجا کۆتر بە خۆی دەزانێ کە دەگری. لە ناکاو بێدەنگ دەبێ. بۆنی ئاگر

و دووکه لى هیژن ده گاته لووتى. کۆتر هه ندیک خوی کۆ ده گاته وه، دهیه وئ هه سئیته سه ر پئ، به لام شاگای لئ نییه به ده نی دیشن، هه موو گیانی ته زیوه، کۆتراوه. له گشتی سه یرتر، پیه کانی دیشن. نا، ناییشن، پئ ده سووتین، وهک بلئی له ناو ناگردا بن، وه ها ده کزیته وه. «بمبه نه لای ناگره که» کۆتر وشه به وشه به زحمه ت وا ده لئ. ده نگیک ده لئیت «نا». فه رماندار، ئه ویش ئیستا هاوته لای کۆتر «هه ر بژیت کۆتر، ئه زموونی تۆ بئ وینه بوو... به لام ده بئ له ناگره وه دوور بیت.» پئناس سه تلئیکی قوولی پر له به فر به ده سته وه، دئته سه ر سه ری کۆتر. خه نده پوو پئی ده لئ «ئیستا پاش که میکی دی هیچی تیدا نامینئ» و پۆتینه کانی کۆتر له پئی ده ردینئ. دواى پۆتین، گۆره ویی به نی ئه ستوریش له پئی داده که نئ، ده رلنگی پانتۆله که تا ئه ژنۆی هه لده کات و به به فر پئی کۆتر ده مالئ. سووتانیکی که س نه دیو و بئ کۆتایی ده گاته دلی کۆتر. دهیه وئ بگری، هاوار بکات، دهیه وئ بمری. کۆتر گاز له لیوه کانی ده گری. تا هیژی هه یه لیوی له ژتر ددانیدا ده گووشئ. لیوی خوینی لئ دئیت. خوین ده چیته قورگی. ماساژدان ماوه یه کی درئژ به رده وام ده بیت. پئناس دواى ماساژه که، هه ر دوو پئی کۆتر ده خاته ناو سه تلئیکی پر له ئاو و ئارام ئارام به ده ست و په نجه قه له وه کانی ده مالئ. ئه وه نده ی ماوه یه کی درئژ پئناس سترانیکی که ونا را ده لئته وه و پیه کانی کۆتر به وردی ده مالئ. گۆرانیه که ی پئناس که وشه کانی به جوانی ناگه نه گوئی کۆتر، کۆتر خه و لئده خات و ده بیاته ناو خه وئکی نه رم. پاش چه ن کاتژمیریک، کۆتر له ده نگى ناله نالیک خه به ری ده بیته وه. له ته نیشته کۆتره وه دوو که سی دی، کوپنک و کچنک خه وتوون. کوپه که ده نالئینئ. ده ور و پشت تاریکه. له لای چه پی کۆتره وه چرایه کی ده ستنی بچووک له سه ر دیواره که ده گریئ. ئه وان له لای دواوه ی ئه شکه وتئیکی

یه کجار قوولن. به تانییه کی گهرم به سهر کۆتره وه یه. بۆنی قورسی کا، پووش، سووتان و خوین و میز ناو نه شکه وتی گرتۆته وه. له لای پاستی نهوانه وه له پال دیواردا چهند پیز هین دیاره. له دووره وه، له بهر ده رگای نه شکه وته که، پروناکی بچوکی ناگرێک دیاره و ده نگیش له وێوه دیت.

کۆتر ده ئی، سهیره، کۆتر له خوی شیرینی بئ گه پانه وه وه خه بهر هات!

کۆتر به پارێزه وه خوی ده جوولینن و به ئارامی هه لده سستیه سهر پئ. پیه کانی به خاویلی گهرم دا پچراون. جل و بهرگ و فیشه کدان و پهختی له بهره. نهو هیدی هیدی، ههنگاوێک، دوو ههنگاو ده گوزێته وه. به ئی نهو ده توانن پئ بکات. به ئارامی خوی ده گه یه نیت بهر ده رگای نه شکه وت، لای ناگره که، لای هاو پیکانی. «خوشکه وه ره» یه ک وا ده لیت و له ته نیشته خوی جیه کی بۆ ده کاته وه. کۆتر داده نیشتن. شهرفان چهند پیز هین داده نینه سهر ناگر و وهک نهو ی بیانه وئ قه لایه ک ساز بکهن، ناگر به گوپ ده کهن. مه شخه لانی ناگر لیک ده ئالین و بهرز ده بنه وه. کۆتر چاو له پیناس و فه رماندار ده گه پینن. به لام نهوان دیار نین. «تۆ چۆنی؟» نهو شهرفانه ی جیگای نیشانی کۆتر داوه لیی ده پرسن، «باشی؟... چایه کی بۆ بینن.»

«به ئی، من باشم، باشترم»

ئیواره گه شتۆته شهو. به فرپاوه ستاوه. ناباری. شهوێکی سارد و بن ده نگ دهستی پیکردوه. به لام دنیا پروناکه. له سهر وه، له ئاسمان، نه ستیره ده ره و شین. له خواره وه، له سهر زهوی به فرکی سپی، زۆد و بن کۆتایی تراویله که یه ک ساز ده کات. نهو شوینه ی نهوانی تیدان، به رهو ئاسمان له نزیکي نه ستیران، هه لدیرکی خوار و خپچه. نه ستیره چهنده نزیکي نهوانن! نهو نهو ده ی ده نه شکه وت [قوول] شاراوه،

یهک له دواى یهک، دیارن. له بهر ده رگای هه ندیک نه شکه وتی دیش ناگر کراوه توه. چەند شه پانیک له ژیر [شه وقی] نه ستیره ی زیړیندا وهک سیبه ری نه و شاخه میژویانه، له بهر ده رگای نه شکه وته کان دین و ده چن. دیمه نیکی بڼ هاتو له پېش چاوی کوتر دایه. کوتر نازاری پښ و ماندوویه تیی به دهنی له بیر ده چته وه. بیر ده کاته وه «ولاتی من، ولاتی بیچاره و بیکه سم...» چیا، چیا ی سپی گوه ری، وهک یهک، هه ر وهک خو، بڼ گوړان، شوینی هه میشه یی و تاهه تایی ریوار و کاروانی جودا جودا و تیکه ل. دوینن، پیړی، به سه ر پیړی، هه ندیک دی، نه مړو، نیمه، سبه نین و دوو سبه ی نه و خه لکانه ی به شوین نیمه دا دین. ریواری جودا، پوو و پوخسار جودا، جل و بهرگ جودا، پوژ و پوژگار جودا، به لام شوین هه مان شوین، رهنگ هه مان رهنگ، زستان هه مان زستان. سارد و سه رما هه مان. به فر هه مان، نه ستیره هه مان. «ولاته کهم، یه کهم نه سرینی نه وینی من... دوایین وشه ی نه شقی من که نیستا ونه» کڼ هات؟ کڼ چوو؟ کڼ تو ی داگیر کرد؟ کڼ حه زی لیتکرد؟ کڼ نه فره تی لیتکردی؟ کڼت حه وانه ده وه، کڼت خو شو یست، باوه شت بو کڼ ناوه لا کرد، کڼت له باوه شتی خو تدا برده گوړ؟

«میژووی تو؟ زمانی میژوه کهت؟ زمانی نه و چیا یانه؟ کڼ ده لئ که تو ون ده بی و له میژوو له لاپه په کانی ژبان مالئاوایی ده که ی؟ فره موو من هاتووم، له نامیزی تو دام، له گه ل جوشي نه وینمدا، به که فنه ی مردنمه وه، به بیر و هوشمه وه، به نه زانی و بڼ نه زمونیمه وه، هاتووم. فره موو بمحه وینه وه، ناشقم به، بمکوژه... ولاته هه ژاره کهم، ئیدی خو ت ده زانی، فره موو» کوتر چاوی بریوه ته گوپکه ی چیا و نه ستیران و بیر ده کاته وه.

شه پانیک پیا له یهک چای گهرم دینن و ده پداته کوتر. کوتر چا ده خواته وه. دواى چاکه ش، یهکی دی چەن پاروو نان و سینیه کی پر

لە ساوهری گەرم دینن و دەیداتن. ساوهر پەپى پلە گۆشتە. كۆتر هەیدی هەیدی نان و ساوهریش دەخوا. شەپانەكەى تەنیشتى دەلن «خوشكە سەیرى ئەم جوانییهى ئەو چیا پووناكە بكە، خۆشتەین خۆشیى دوتیا ئەمەیه. هۆ ئەو چیا حەشارگەیه، حەشارگەى مەرگەسێك، مەرشتێك، مەر ئافەرتنراویك. مەرگەسێك مەر كاتێك كەوتە تەنگانە، پوو لەم چیا بە وەفایانە دەكات... خوشكە سەیرى كە...».

چیا، حەشارگە، بەوفا؟ كۆتر هیچ نالن. كۆتر كەسانى دانیشتووی دەوری ئاگر دەژمێرن. ئەوان هەشت كەسن. سێ كچ، پێنج كۆپ. پوو بە خەندن. دووكەلى جگەرە تێكەلى دووكەلى ئاگر دەبن. وەك بلیى بە پۆژدا هیچ پێگەیان نەكردبن، وەك ئەوێ بە پێگەى شەپ، پێكدادان و مردندا ناپۆن، وەها خۆشحال و زیندوو، دەپەیشن و گالته دەكەن. هەموویان گەنجن، تەمەنیان لە نێوان هەژدە تا بیست و پێنجدایه. كۆپ، بەهێز. بەلن، كۆپ خۆین گەرم، چاوەتەرس، بە خۆ باوەر و ژیر. ژیر؟ كوا ژیر؟ تۆیش كەوتیتە ناو شیو و دۆل و چیا، هەلکشایته سەر لووتكەى تەم و مژاویى ئەم چیايانە؟ تۆیش خۆت سست كرد، تۆیش كەوتی؟

لەگەڵ دەنگى سترانیك كۆتر بە خۆیدا دیتەو. شەپانێكى بارىكى درێژى سمیل قەیتان كە لەو بەر ئاگرەكەو لە بەرانبەر كۆتر دانیشتوو، سترانیكى خەمگین دەلێتەو، دەنگى نەرمە و ئاوازیشى ئارامە.

بێ ئەوێ دەنگى هەلپێتن، بە ئارامى گۆرانى دەلن و بە وشەى نۆز زولال و سادە، باسى چیا، ولات، سروشت و خاك دەكات. تۆ ئەى خاك، ئەى شاخ، ئەى چیا، ئەو وا دەلن. لە بیر مەكە، ئەو كەسانەى بۆ تۆ، لە شەپدا كۆژان، بە گولەى غەدار لە زەوى گلان، لە بیریان مەكە. ژمارەیان بێ ئەژمار، یەك بە یەك لە بیرى ئێمەدا [ماون]، ناویان لە سەر دلى ئێمەیه، لە بیر مەكە. بێنەو، بیر، بە ناوی خۆیان

بانگیان بکه، به ئه وینی خۆت ئه وانت خۆش بوئ، خوینیان هه نووکه گهرمه، نه فه سیان له گه ل بای کویتستانان له در و ده شته . تو ئه ی خۆر، ئه ی ئه سته ره، ئه ی مانگ، تو شه هیدی، ئه وان ئه سته ره ی ئه م خاکه، مانگی ئه م شاخه، هه تاوی ئه م چیا به، به ختی ئه م ولاته، هۆ له بیر مه که ...

خۆزگه کۆتر ئیستا دهیتوانی وشهکانی ئه م شهرفانه بنووسن. ئه و سترانه، ئه و وشانه هی ئه و شهرفانه؟ یان کهسانی دی پێیان وتوو؟ یان بهندهکانی گۆرانییهکی فولکلۆرن؟ ئاواز و شیوهی وتن کۆنه، بهلام وشهکان نا. شهرفان هه ندیک دهعه سیته وه، که میک بێ دهنگ ده بێ و دیسان ده ست پیده کاته وه .

هۆ تو، هۆ ئیمه، ئیمه ی بریندار، ئیمه ی پیشه نگ، ئیمه ی قوریانی. خوین پیده که وئ، له میژوو که مان، له ئیمه، ئیمه ی که وتوو، ئیمه ی رابوو، ئیمه ی وشیار، ئیمه ی ئه فسانه، ئیمه ی په سن و خاوه ن په سن، ئیمه ی دل و دلدار، نا نا، ئیمه له بیر ناکه ین، نه خوینی پژاو، نه خۆری گهرم، نه تیشک و دره وشانه وه ی پووناک، ئیمه ین، ئیمه ی سه ره لده ر، ئیمه ی دۆستی تو، دۆستی کۆن، تو هه ی خاک، هه ی شاخ، هه ی چیا ...

گۆرانیی شهرفان وه ک شین گێپی دیته گوئی کۆتر. کۆتر قورس ده بێ، شه که ته و خه وی دیت. له لایه کیشه وه ده به وه ئی گوئی بۆ شهرفان شل بکات. وشهکان باش بیستی. بهلام خه و به سه ریدا زāl ده بێ. که سه ری داده که ویته خوار، شهرفانی ته نیشتی وه خه به ری دینیت. «ههسته، به یانی پۆژیکسی دژوارتر به هیوامانه، برۆ به وه» و ده ینیرئ بۆ ناو ئه شکه وت. کۆتر به چاوی خه والوو ده روا بۆ جینگه که ی پیشووی و به جل و به رگ، پهخت و فیشهک و خاویلی پێچراو له پێیه کانی وه راده کشن، به تانی ده کیشن به سه ریدا و ده خه وئ.

«كۆتر، خوشكە، كۆتر...» كۆتر بە دەنگی پێناس وە خەبەر دێت. «خوشكە، كۆتر، هەستە، سپێدەى داو، هەستە، ئێمە پێدەكەوین.»

كە كۆتر پوخسارى دەم بە خەندەى پێناس دەبینى، خەندە لە لیوى خۆیشى دەنیشى و دەلى «سپاس پێناس» كۆتر پێدەكەنى و بەرەو لای ناووەى ئەشكەوت دەپوا. كۆتر بە ئارامى خۆى دەجووڵێتى. بەلى، لاق دەجووڵن. لاقى بەرەو خوار و بەرەو ژوور دەكات، پێى خۆشحاله. لەگەڵ ئەوەش كە لاقى ژان دەكات، بەلام توانای بە سەرىدا هەیه. كۆتر هەلدەستێتە سەر پى، خۆى كۆ دەكاتەو، گۆرەوییە وشكەكانى دەكاتەو پێى، بە زەحمەت پۆتىن دەكاتە پى ماسیوێهەكانى، دۆخىنى پانتۆلەكەى توند دەكات، پشتوێنى درێژى دەبەستى، سەپۆش دەدا بە سەردا، تەفەنگ لە تەنیشتى هەلدەگرێ و دێتە دەرەو. بەلام لە ناكاو وەك ئەوێ دەرزىبەك چووێ بە چاويدا، چاوى ژان دەكات؛ شەوقى دەر و دەشت دەدا لە چاوى. چەند خولەكێك لە بەر دەرگای ئەشكەوت، چاو نووقاو، دەست و پەنجەى بە سەر چاویەو پادەوێستى. پاشان بە ئارامى چاوى دەكاتەو. لەگەڵ ئەوەش كە هێشتا سپێدەى نەداو، خۆر و تیشكى خۆر هێشتا دیار نییە، بەلام دۇنيا سبى دەكاتەو. دۇنيا دیسان لە ناو شەوقىكى سپىدايە. بايەكى سارد، وەك چەقۇ پوخسارى كۆتر دەبێ. ئەمۇ هەوا ساردترە، با زیاترە. پێدەچى لە بەر بەرزایى [شۆینەكە] بێت. لەوانەى كاتێك بەرەو خوار بوونەو هەوا گەرمتر بێت. كۆتر دەلەرزى. «ياسايەكى دى» دەنگێك لە تەنیشت كۆترەو دێت. بەلى فرماندارە. ئەو بە بزەو سەبرى كۆتر دەكات و دەلى «پۆزباش، بەلى ياسايەكى دى، ژێر چاو، تەوێل و دەور و بەرى چاوت پەش بكە. ئەم شەوقى بەفرە زۆر مەترسیدارە، دەتوانى چاوان كۆر بەكات. دۆینى سەرەتا بوو، بەلام ئەمۇ مەترسییە. تەنیا تەدبیر خەلووزە.» كۆتر بە فرماندار دەلى: «سوپاس، سوپاس بۆ یارمەتیت...».

«يارمه تىسى چى؟ لىيگە پى؟ ئىمە ھىشتا زۆر جار يارمه تىسى يەك دەدەين و پشت بە يەكتر دەبەستىن. ئەو ەش ياسايەكى ژيانى شەرقانىيە. تۆ ئەمىر چۆنى؟ پىيەكانت چۆنە؟ بەلام با شتىك بلىم، تۆ قارەمانى. تۆ وەك پلىنگ ەلەكشايتە سەر چىا. ەەر بژىت... ئىستا خۆت كۆ بگەو، ئامادە بە، پاش كەمىكى تر دەكەوينە پى.» بەلام ئەوان ئەوئەندەى كاترمىرىكى دى لە لای ئەشكەوت دەمىنەو. شەرقان دەچنە پشت تەپۆلكە و بەردان، پىويستى خۇيان بە جى دەگەينەن و دىنەو لە دەورى ئاگرى داگىرساۋ دادەنىشن، چايەكى گەرم و پىالە يەك شەكراۋ دەخۆنەو، ناننى وشك و دۆشاۋى لە قوتوۋ نراۋ دەخۆن، بە سەر ئەو شىدا ەوت قوتوۋ دۆشاۋ دەخۆن، جگەرە دەكىشن، چەكەكانيان كۆتەرپۆل دەكەن و پاشان ەلەدەستەن سەر پى. كە ەلەدەستن، رىئاس پىالە يەك بە دەستەو دىتە لای كۆتر و دەلى «ئەمە بخۆو، شەربەتە، بەھىزت دەكات، بەم بادا ديارە ەوا ئەمىر زۆر غەددارە، ئەمىر زەمانى با دۆستانە نىيە» كۆتر شەربەتەكە دەخواتەو و دوايى دەچىتە ناۋ رىزەكەى خۆى.

فەرماندار و دوۋ كەسى تەنىشتى، دىسان لە پىش ئەوان لىيان دەپوانن. فەرماندار دەلى: «لىرە رىگەكەمان جودا دەبىتەو، دەبىن بە دوۋ بەش، دوازە، دوازە. ئەو يازدە كەسەى كە ئىستا ناۋيان دەلىم دەبى لە رىزەكە بىنە دەرەو و بىن لە لای چەپەو رىزىك دروست بگەن. فەرماندار بە دەنگىكى بەرز ناۋەكان دەخۆينىتەو. ناۋى كۆتر و رىئاسىشى تىدايە. ئەو يازدە كەسە بە خىرايى برووسك لە رىز دىتە دەر و رىزىكى نوئى ساز دەكەن و چاۋەپوانى دەنگى فەرماندار دەبن. «منىش لەگەل ئەم دەستە دەبم، ئەو دوۋ برايەشمان لەگەل دەستەى پىشوو... خۇتان گورج بگەنەو، ئازا و بەھىز بن. بە گفەى بادا ديارە ئەمىر دژوارە، زۆر دژوار. بەلام ئىمە ناچارىن، دەبى بە رىگەكەماندا بپۆين. دەى

مالئاوایی له یهک بکهن با پیکهوین، سه‌رکه‌وتن... سه‌رکه‌وتن...
 نهو بیست و چوار که‌سه‌ی که تا نیره پیکه‌وه هاتن، ئیستا
 لیک داده‌بپین، باوه‌ش به یه‌کدا ده‌که‌ن، مالئاوایی ده‌که‌ن و ده‌لین
 «سه‌رکه‌وتن»

و نه‌وان ده‌که‌ونه پئی. و کۆتر ده‌که‌ویته پئی.
 به‌لام هیشتا له یه‌که‌م هه‌نگا‌دا با توانای پۆشتن له کۆتر ده‌ستینن.
 خۆر هیشتا هه‌لنه‌هاتوه. بلایی پاش که‌میکی دی هه‌وا نه‌رمتر بیت؟
 بلایی به‌هه‌ل‌هاتنی هه‌تاو و تیشک، با پاره‌ستیت و هه‌وا گه‌رمتر بیت؟
 به‌لام نه‌گه‌ر خۆر هه‌لنه‌یه‌ت و هه‌وا هه‌روا گیراوی بیت؟ کۆتر هه‌ر دوو
 گوشه‌ی سه‌رپۆشه‌که‌ی به‌ژێر ملیدا دینن و سه‌رپۆش تا سه‌ر ده‌می
 دینن و ده‌ست به‌پێکردن ده‌کات. پێناس هه‌روه‌ک دوینن له‌پیش
 نه‌مه‌وه‌یه، به‌لام به‌شوینیدا ئیستا کچیکی بالابه‌رز و قه‌له‌وه‌یه، پاش
 که‌می‌ک پێکردن، دیسان کۆتر ماندوو ده‌بن. «نا» کۆتر ده‌لن «نا،
 ده‌خیلت بم، نا، شه‌رمه‌زارم مه‌که‌» بۆچی نه‌وان به‌ره‌و خوار نابنه‌وه؟
 نه‌گه‌ر به‌ره‌و خوار بینه‌وه بلایی با پاره‌ستن؟ نه‌وان له‌سینه‌ی چیاوه،
 نزیک له‌لووتکه‌کان، پاسته‌و پاست پێده‌که‌ن.

با توندتر ده‌بن، هه‌وا ناکرێته‌وه. تیرژی هه‌تاو دیار نین. به‌فریکی
 سووکی وشک ده‌ست به‌بارین ده‌کات. به‌فر تۆز ده‌کات. با، به‌فری
 سووک و به‌فری سه‌ر زوی تیکه‌ل ده‌کات و ده‌یکاته‌ بۆزان. با توندتر
 ده‌بن، با ده‌گفتین. به‌لن، با وه‌ک ماریک ده‌فیکینن. ترسیکی قورس
 دلای کۆتر داده‌گرێ. ئاهه‌نگی پێکردن توند و خێرایه. پێناس به‌هه‌نگاوی
 گه‌وره، وه‌ک بلایی له‌گۆشه‌ندا بن، به‌ئاهه‌نگ پێده‌کات. کۆتر ده‌بن
 وه‌ک پێناس پئی بکات، وه‌ک نه‌وه‌نگاو هه‌لبگریت. کۆتر به‌مانگان له‌م
 شوینانه، له‌و دۆله‌ قووله‌دا ته‌مرینی کردبوو، چووبوو، هاتبوو، له‌ژێر
 به‌فردا مابۆوه، له‌ناو به‌فردا به‌جێ بپوو، برسی مابوو، تینوو مابوو،

لیوه کانی، جه سته ی قه له شیبوو، مه گهر نهو پاهینانه، نهو زهحه تانه، نهو فیږ بوونه بو پوژنکی وهک نه مپو نه بوو؟ مه گهر نه وانه نابئی نه مپو بین به هاوار و یارمه تییه وه؟ «کوتر غیرهت». کوتر به دهنگیکی به رز ده لئی «غیرهت، خوټ خه مگین مه که، تو مروفی، مروف دهره قه تی هه موو شت دیت، به سهر هه موو سهختیه کدا زال ده بیت، غیرهت، تو ده بی به سهر به فر و بقران و با و سهرمادا زال بیت، غیرهت، تو ده بی سهرکه وی...» به لام دوا وشه له زاریدا ده مینیتیه وه. نهو ده که ویتیه سهر زه وی و ناو به فر. پیناس ده که پیتیه وه به لایه وه، به لام نهو ده لئی «نا، من هه لدهستم تو برپو» «من هه لدهستم، من پیده کهم، من به سهر سرووشتدا زال ده بم، ده بم... کوتر هه نگاویک هه لده گری و ده لئی «ده بم» هه نگاوکی دی و دیسان «ده بم...»

نهوان ده پون، له سهر سینگی چپای بی کوتایسی، به ره و چپایه کی دی پیده کهن. با به هیز ده بی. به دور و پشتی شه پفانانه وه، وهک پلنگی سهر شاخه کان ده خولیتیه وه، وهک ماریک ده خشی، وهک زه بریکی کوشنده، دهیدا به بن گاشه به رد و هه لدراندا، دهنگیکی سهیری پر ترس و سام درووست ده کات و به هه موو لایه کدا ده پوات. با ده بیتیه که رده لوول، گیزلوکه. با به فری زه وی هه لده گری، تیکه لی نهو به فره ی ده کات که ده باریت، کلوی وشک و نه ستوری که رده لوولی پی ساز ده کات و ده یته قینن به پوخسار و ناوچه وانی شه پفاناندا. با ناهیلن کوتر چاوه کانی بکاته وه. نهو چون پی بکات؟ نهوان چون برپون؟ کوتر دیسان ده که ویتیه ناو به فر، به لام ههر یه کسهر هه لده ستیتیه وه. «پاشه وپاش» پیناس هاوار ده کات «پاشه وپاش برپون، با له پیشه وه دیت»، نهوانیش هه لده که پینه وه و وها پیده کهن.

پیناس هه له ده کات. کوتر و نهوانی دیش هه لده که پینه وه و وها پاشه وپاش به پی ده که ون. به لام نهو شپوه پوشتنهش بی که لکه. با و

بۆران لە ھەر لایەكەو دەیت. ھێرشى با، بەفر و بۆران لە ھەر لایەكەو ھەبە. كۆتر دەبەستى، جل و بەرگ، سەرپۆش، پوخسار و سەر و چاوى پەر دەبى لە بەفر. «پێناس» كۆتر دەقیرپێنى «پێناس مەگەر ناتوانى تۆزىك پاوەستى؟» پێناس باش تێناگات كە كۆتر چى دەلى، دەیت بۆ لای كۆتر «با پاوەستى» كۆتر بە گوێیدا دەقیرپێنى «با پاوەستى تا با تەواو دەبى، بلى با پاوەستى».

«نا» پێناس دەلى «نا، نا» كە پاوەستى ھەموومان دەتەزىن، لەم نزىكانە ھىچ ھەشارگەيەك نىيە، دەبى تا ئىوارە پێبەگەن. پێبەگە، تا دواى ھەر بۆ، پاوەستان نىيە، بۆ...» پاش قسەكانى، پێناس بەرەو دوا دەپوات و بەو كەسانەى بە شوین كۆترەو ھەمان شت دەلىت و دەگەپتەو جىگاگەى خۆى.

«نا» كۆتر دەلى «نا، نا...» ھەتا ئىوارە؟ بە چ جۆرىك؟ بە چ شىوہەيەك؟ چۆن؟

دەستە دەپۆن. كۆتر دەپوا. بە كەوتن، بە ھەستانەو، ھەلەكشان، ھەسانەو، چركەساتى، پاشەوپاش، پوو لە پێش، ئەوان ھىدى ھىدى دەپۆن. كاتزمىرىك، دوو كاتزمىر، پێدەچى سى كاتزمىر. «بۆران زىاتر دەبى، ھەموو شت دەداتە پێش خۆى و تىكەلى دەكات. بەفرىش توندتر دەبى. با، بەفرى تۆز خول دەدات و گىژەلووكى وەھا ساز دەكات كە شەرفانان ناتوانن چاوان بەكەنەو. بۆران وەك ھوشترىكى ھار و توورەى لىدیت، گەھى بۆران ئۆلان دەدات. كۆتر بە تەواوى لە توانا دەكەوئ. جل و بەرگ يەكجار قورس دەبن، جەستە قورس دەبى، پى قورس دەبى چا و قورس دەبى، ديسان خەوى دەیت، ھۆشى دەپوات. سەرما، شەختە، سەختە، خودايە! خودايە! چىا، ھاوار چىا! قەزا لە تۆ كەوئ چىا! خودا غەزەبەت لىبگرئ چىا. با، بۆران، بەفر، چىا، ھاوار چىا، مەن دەخىلت بىم چىا! ئىستا دەستە گەشتۆتە سەر لىواری

هه‌لډيرټيک و به هه‌زار زه‌حمت به‌ره و ژوور هه‌لډه‌کشښ. کۆتر چي بکات، ده‌توانښ چي بکات؟ هه‌نگاوټيک، دوو هه‌نگاو، نا، نابښ، کۆتر پاده‌وه‌ستښ، هه‌ناسه ده‌گرځ و ده‌يدات‌وه. ديسان دوو هه‌نگاوي دي هه‌لډه‌گرځ، به‌لام له شوپښکدا ئيدي ناتوانښ به‌وات. به پټوه پاده‌وه‌ستښ، نه‌فاس ده‌گرځ، هه‌نديک خوځي کۆ ده‌کاته‌وه تاوه‌کوو هه‌نگاوټيک هه‌لډه‌گرځ. به‌لام له باتيښ هه‌نگاوه‌لډه‌گرځ، له زه‌وي ده‌گلښ و ده‌که‌ويته ناو به‌فر. و ئيدي ناتوانښ هه‌ستښته‌وه. هيژ و تواناي به ته‌واوي له به‌ر به‌راوه. جه‌سته‌ي به ته‌واوي ته‌زيوه و ئيدي هه‌ست به هيچ شتيک ناکات. هيچ ده‌نگ و سه‌دايک ناپه‌ته به‌ر گوځي. پټناس دټه سر سرځي و ده‌لښ «هه‌سته، هه‌سته دانښتن مه‌رگه‌ښه‌ره.» کۆتر به ده‌نگيکي زۆر خه‌مين ده‌لښ: «ده‌زانم، به‌لام ئيدي ناتوانم، نټوه به‌رځن، من به چاره‌نووسم پازيم، تو به‌رځ...».

نه‌و شه‌رفانانځي به شوښن کۆتردا دښن، به پال کۆتر و پټناسدا پاده‌بوون و ده‌پځن. کۆتر و پټناس به ته‌نځا ده‌ميښنه‌وه. [ده‌سته] له چاو ون ده‌بښ. «هه‌سته» پټناس به تووره‌پيه‌وه ده‌لښ «وه‌ک شيتان قسه مه‌که، هه‌سته، زوو هه‌سته.» کۆتر هه‌ول ده‌دات هه‌ستښ، هيډي هيډي به ياره‌تيښ پټناس هه‌لډه‌ستښته سر پښ. به‌لام هيشتا له به‌که‌م هه‌نگاودا ديسان ده‌که‌وي. با، به‌ران، به‌فر وه‌ک شه‌قازله‌يک به سر پووي نه‌ودا ده‌ته‌قيت و ده‌به‌لټيته‌وه. کۆتر ئيدي ناتوانښ به‌يځښ و به نامارځي ده‌ست ده‌لښ «به‌رځ». پټناس داده‌نه‌ويته‌وه به سریدا، ده‌ستی چه‌پي ده‌خاته ژيړه‌ردني و سرځي توژيک هه‌لډيښ و به ده‌ستی پاستي چه‌ند شه‌قازله‌ي زۆر توند به پووه‌تيډا ده‌دات و ده‌لښ «من ده‌پوم و دي‌مه‌وه، ليږه به‌هيوام به.» کۆتر سه‌يري پوشتني پټناس ده‌کات. وه‌ک نه‌وي تازه ده‌ستی به پيکوردن کردبيت، وه‌ک نه‌وي هيچ باريک به کولي‌وه نه‌بيت، به هه‌نگاوي گه‌وره، وه‌ک که‌رويشکي نه‌و شاخانه، وه‌ک

ئەستێرەى ئەو ئاسمانانە کە لە نیوەشەودا دادەچن، پێناس بە خێرایى بە هەڵدێردا هەڵدەکشى و [لە چاوا] ون دەبن.

«ئەهها، ئاوه‌ها» کۆتر لە سەر بەفرە کە پادەکشى و بە خوشحالییه‌وه دەلێ «ئاوه‌ها.. بە تەنیا، لە سەر ئەم چیا خەیاڵکراوه‌دا، لە ژێر بەفردا... ئەهها، ئاوه‌ها، ئۆغەر بێ هاورپێکانم، مالتان ئاوا هەڤالانم... ئەهها، ئاوه‌ها...» کۆتر چاوه‌کانى دەبەستێ. لە بن گوێیدا ویزەى با دێت. بەفر، کلوى بەفر لە سەر پوومەتى دەتوێنەوه، دەپێستێ. تەزوى بەدەنى، دەست، پێ، لنگ، هۆش و میشکى پوو لە زیاد بوونە. خەویكى نەرم و شیرین دایده‌گرێ. بەلێ ئەهها ئاوا، ژيان و مەرگ، مەرگێک لە سەر زەویى بەفرگرتوو، لەگەڵ بەفر دێت، ئەو ژانەى لەگەڵ تەزین دێت. زەوى سارد، ئاسمان سارد، لە نێوان با و بۆرانى سارد و خەو و خەونى گەرمدا. لە نێوان ژین و مەرگدا. ئەها ئاوه‌ها، بێ دەرەتان، بێکەس، بێچارە، بێهیا، نە کەس و نینسانێک، نە بالەندە و پەله‌ورێک، نە گۆل و گۆل خۆنچەیه‌ک، نە شێمەر و سترانێک لە دارى دونیادا بە تەنیا، لە ناو بەفرى بێکۆتایى، کفنیكى سپى یەكجار گەوره، بەلام بەختەوه‌ر، بەلام وەک شەوقى بەفرى دوێنى پروناک، دڵ پۆشن، ئاهها ئاوه‌ها، خەو دێت، هەنگاو بە هەنگاو، شەپۆل بە شەپۆل، خەو دێت.

بەلام قیرەیه‌ک ئەو لە خەو پادەچلەکێنێ: «هەستە» پێناسە لەگەڵ دوو شەرفانى دى. پێناس گەراوه‌تەوه. «نا» کۆتر بە زەحمەت بە بێزارییه‌وه دەلێ «بۆچى هاتیتەوه، ئێوه گەپانەوه!» پێناس و هەر دوو هەڤالەکەى، بە پەله، کۆتر لە ناو بەفر هەڵدەستێن، هەر کامەیان شانێكى دەگرن، پێناس بە پەنجە پانەکانى چوار پێنج شەقازله لە کۆتر دەدات. نا، کۆتر ناتوانێ بە پێوه پراوه‌ستێ. ئەوان، لە سەر بەفر درێژى دەکەنەوه، هەر دوو شەرفانەکە، پۆتینه‌کانى کۆتر کە بەستویه‌تى

به هه زار كېشه له پټی دهر دینن و نه مجار لاقی هه لدینن. دواپی پټناس به قونداخی تهنه گه ۲ كی به پټی كوتردا ده كېشیت. لیدانیک، دوو، سئ، چوار، پینچ، شش. پټناس پټی كوتر به لیدانی تهنه گه پان ده كاته وه. «خیرا كهن، په له بكن، سه ره تا نایلونیک پاخن، دواپیش به تانییه ك له سه ر نایلون، خیرا كهن». دواپی شه ره ی شه رپان نایلون و دوو به تانی له سه ر به فر پاده خهن، پټناس ده لئ «كوتر له لایه كی پال بخهن، منیش له لایه كی پاده كشیتم، جانتا و تهنه گه كانمان، كه میك نان، هه لئا، چهن د ده سپر و چهن د خاولیش بخهن نیوانمان و نایلون و به تانی بیچنه وه، هه ر دوو سه ری به تانیش باش به ستن».

كوتر و پټناس ده خرینه ناو به تانی، سه ر و ده ور و پشتیان گرئ ده ری. ده نگی پټی شه رپان دوو ده كه ویتته وه و ون ده بی. شه وان هه ر دوویان نیستا له پال یه كدا له سه ر به فر له ناو به تانی دا پاكشاون. دونیا ئیدی سپی نییه، ئیدی به فر و بۆران پوخساریان نابری، ئیدی كلوی به فر به پوخساریانه وه ناییه ستن. به لام ویزه و فیه كی بۆران له بن گوینادایه. پټناس ده لئ: «كوتر به یفه، شتیک بلئ. نه فه س و هه لمی هه ناسه ی پټناس كه رمایه ك ده پزینتته سه ر پوی كوتر. كوتر چاوه كانی ده كاته وه. شه و چاوی پټناس و سمیله به سته له ك به ستووه كانی پټناس ده بینئ و ده لئ «ده بوو برۆشتبای».

«لپیگه ری خوشكه، قسه بكه، باسی خۆت بكه»

كوتر چاوه كانی ده به ستن و ده لئ «برا»

«خوشكه به یفه، باسی خۆت بكه، خوشكه...»

«من» كوتر ده لئ «من كوتر، كوتری شاری مه زن، كوتری گونده كه مان، moi، خویندكاری زمانی فه ره نسی، من، منیک، دوو من، سئ من، ... ون، deux، trois ... من هیوادار، چاوه پوان، نه حمه ق، كه ر...» كوتر ناتوانئ دریزه ی پیددا و ده لئ «پټناس خه وم دیت».

خه و دیت، نا، نهک خه و، سه ره تا خه ون دیت، خه یال دیت. گوندیکی پر دار و بهر، دارستان، ناو، جۆگه، گۆلی ناو، پووبار، دهنگی بالنده و په له وهر. خانووی سازکراو له بهردی رهش. دنیا پووناک، گهرم، قزه قژی هه تاو. بۆنی گول و گولخونچه که له ده و دهشت دیت. له ژیر خانوه کان، له پال باخچه ی په نگین، کانیاویک و له پیش [کانیش] نه ستیلک. داری بی و سپیدار که به ره و ناسمان چوون. کانی و نه ستیلی فینکی ژیر سیبه ری داران. کۆتر و چهند مندالی دی له ته نیشته نه ستیلکه دان. کۆتر لاقی ده خاته ناو ناوه که. ته زوویهک دیت و جهسته ی که میک ده چه میته وه. دایکی کۆتر که له گه ل هه ندیک ژن و پیره ژنی دی له ژیر داریکی زۆر به رزدا دانیشتون، به نیگایه کی یه کجار نهرم و گهرم سه یری کۆتر ده کات. کۆتر پیده که نی. دایکی پیده که نی. کۆتر دیت بۆ لای دایکی و ده لئ «داده» دایکی ده لئ «داده به قوربانت بن کۆتره که م» و کۆتر ده کاته باوه شی. کۆتر سه ره ده خاته سه ره سینگی دایکی، نه نگوستی گه وره ی خۆی ده خاته ده می، ده میژنی و هیدی هیدی ده چپته خه و.

کۆتر نارام نارام ده چپته خه و.

خوین

له ولاتی چیا دوو پوویار ههیه. دوو پوویاری گهوره، قوول و دریز. دوو چه می ناوداری هه موو هه ریمه که. دوو پوویاری کۆن که له میژوو و وانهی موفایه تیشدا باس ده کرین. ناوی یه کیکیان چه می پۆژه لات، ئهوی دی چه می پۆژناوا. به لئ، یه که له دلی پۆژه لات هه سه رچاوه ده گری و به ره و خوارووی ولات ده پوا، ئهوی دیش سه رچاوه ی له پۆژناوی ولاته و به ره و خوار ده بیته وه. هه ر دوو کیشیان زیکزاک، به که ند و له ند له دلی ولاتدا ده گه رپن، به ناو چیا و شیو و دۆلاند ده پۆن، دار و درهخت و دارستان به جی ده میلن و له لای خوارووی ولات ده گه نه یه که. چاره نووسی هه ر دوو پوویار له خوارووی ولاتدا ده بیته یه که. هه ر دوو چه می گه وه و خوړ له خوارووی ولات له شوینیکی فراواندا ده بنه ئاویکی بپایان وه که ده ریا.

چه می پۆژه لات و پۆژناوا و چاره نووسی ئه وان.

باز و کۆتر و چاره نووسی ئه وان.

له م لاپه ره نوییه ی پۆمانه که ماندا ئه گه ر ئیمه دیداری ناو بیابان نه مینینه ئه ژمار، باز و کۆتر، یه که م جاره وه که چه می پۆژه لات و پۆژناوا تووشی یه که ده بن. کۆتر له لایه که، باز له لایه کی دی. به لام

له چه پهری گوندیکی لای خواووی ولاتی چیا، نهوان پویه پووی بهک ده بنه وه. وه ها:

ئیمه ئیستا له م لاپه ره نوییه ی چاره نویسی باز و گۆتردا، ده چینه سپیده یه کی به هاری ولاتی چیا و خۆمان ده گه یه نینه پیکردنی دریزی گۆتر و هه فالانی. به لئی، به لئی، ئیمه له گۆتر وه ده ست پیده گه یین. سه ره تا ده چین بۆ لای گۆتر.

سه ره تای سپیده یه کی بۆن خۆشی به هاره، تیشکی سه ر له به یان هیشتا لیینه داوه. ئه ستیره هیشتا به ته وای ون نه بوون. پروناکی هیشتا پراوپر به سه ر تاریکیدا زāl نه بووه، به لام پۆژیکی نوێ دهستی پیکردوه. له سه ره تای ئه م پۆزه نوییه دا، شه پفانی سه ره لده ری ولاتی چیا هیشتا پیده کهن. له ئیواره به ملاره نهوان هه روا به پینگه وهن. دنیا، دهر و دهشت، ئاسمان زوāl و ئارامه. دوا یین ئه ستیره کانی شه وی دوئی، هیشتا به رهنگیکی مه یله و سوور ده دره وشینه وه. داری بالۆی دارستان که شه پفان به ناویدا پیده کهن، به رهنگیکی تیکه ل ده بریقینه وه. گز و گیا که شه ونم ته پی کردوون، نه ونده ی دوو بست سهریان دهره یناوه و ده نالینه پیی شه پفانان.

شه پفان، گۆتر و هه فاله کانی، بیست کهس ده بن. نهوان به ره وتیکی پیک و پیک، نه زۆر ئارام و نه خیراش پینگه ده بپن. پوخساریان، چهک و فیشه کدانیان، به رهنگیکی ئه سه ره و به لکه ده بریقینه وه. دهسته کانیان، په نجه و نینۆکه کانیان ده بریقینه وه. شهشیان کچن، نهوانی دی پیاو. شه پفان؛ بیست کهس که جل و بهرگی یه کده ستیان له به ره، وهک یهک پیده کهن، وهک یهک هه ناسه هه لده مژن و ده یده نه وه. وهک یهک سهیری دهر و پشت ده کهن، وهک یهک پیده کهنن و وهک یهک ده په یفن. سه ره لده ر؛ نه ونده ی بیست کهس که چاره نویسیان وهک یه که. به گشتی به پشتی هه موویانه وه کۆله پشتیه ک هه یه. که وا

و پانتۆلی بەنی وەک یەکیان لە بەرە . سەرھەڵدەرائی کچ سەرپۆشی
 پەنگینی گوندییەکانی ناوچەکیان بەستوو بە سەریانەو . شەرفانی
 پیاویش جۆریک کالو و جامانەیان ناو بە سەریانەو . بە کەمەری
 ھەمووشیانەو پشیتینکی گەورە و پەنگین بەستراو . بە سەر پشیتنەو
 پەخت بەستراو . پەخت تەنیا ئەوێ دەوری پشیتان نییە ، وەکی تر لە
 سەر سینگیشیان راست و چەپ [فیشەکدان] بەستراو . پەختی چەرمین
 لەگەڵ خۆ جوولاندنەو،یان، دەبریقیتەو . گۆرەویی بەنی پەنگین کە تا
 سەر ئەژنۆ دیت لە پیتی ھەموویاندا بە پیتیان لە ناو پیلۆیکدا کە
 لە چەرم و قایشی سووک درووست کراو و بە ئاسانی وەک پلنگ
 پتووی دەپەخسن . ئاوەھا دەجووتن . بە دەست یان بە پشیتانەو ش
 چەکیان ھەلگرتوو ؛ تەنگ ، کلاشینکۆف ، ئارپی جی ، بی کە ی سی
 و بە ئاوقەدی زۆریەشیانەو دەمانچە ی قورس و درێژ و بە کەمەر و
 پالاسکەکانیانەو نارجۆک . نارجۆکی مەرگ کە بە ئاھەنگی پێکردن
 لەرە ی دیت .

ئەوان بە ئاسانی لە ناو دار و بەردی و دەوێ و گیادا پێگە ی خۆیان
 دەدۆزنەو و دەپۆن . لەگەڵ ئەوێش کە باریان قورسە ، پتەکانیان چالاک ،
 پەسپۆر و سووکن . وەک بلتی گۆھەندیان گرتبێ وەھا پێک و پێک ، زۆر
 ھاوئاهەنگ ، بە ئاھەنگیکی سووک دەپۆن . دیارە ؛ ئەوان پێناس . دیارە ؛
 ئەوان ئاگاداری دۆخی ئەو پێکردنە سەیرەن . دیارە ؛ ئەوان زمانی ئەو
 ھەریمانە ، زمانی دار و درەخت ، شاخ و دۆلان دەزانن .

بیسە شەرفانی سەرھەڵدەر ؛ یەک لەوان کۆترە . یەکیشیان پێناس .
 ھەر دوو لە پیزی پێشەو لە تەنیشە یەک ، پێناس کەمێک لە
 پێشترە ، [ئەوان] پێدەکەن . لە پەوتی سپێدە ی ئەم بەیانییە گەشە ی
 بەھاردا ، کۆتر بە مننەت ، بە دڵخۆشی سەیری پێناس و پێکردنە کە ی
 دەکات . پێناس ھەر وەک فریشتە یەکی بەھەیبەت ، بە ئارامی پێ بە

زهویدا دهنیت و پیدهکات. پیناس وهک شاخیک وهک چپایهکی پاست، له خوبایی، سهرکش، به چک و باری قورسهوه ههنگاوی بلند دهنیت و پیگهی نهناسراو دهپریت. نه وهک چه میکی به هار که ده بیته لافاو به پاریزهوه له سهر خق ده پوات. ناوچهوانی کراوهی، چاوانی پهشی، پوخساری نه سهری، سمیلی بۆری، جارجاره له گهل ههنگاو هه لگرتن دهرهوشیتهوه. فریشته، فریشتهیه که له شیوهی مروف، فریشتهیهکی بندهنگ و له هه لاسوکه و تدا دلنزم. فریشتهیه که که چه ندین جار کۆتری له مهرگ و تیاچوون و ون بوون، ئاستهنگ و سهختی، شه میونی و شه رمه زاری پزگار کردوه. فریشتهیه که که له پۆژ و پۆژگاری پابردوهوه هاتوه و سه رجه م به سهرهات و نه زمونی با و باپیران، به که م قسهیی و پرکاری بن کۆتایی خوی، بۆ کۆتر و دیکهی هه فالانی، پیشهنگی دهکات. نیگای گهشی کۆتر له پیناس و پهوتی پۆشتنی. «برا» کۆتر به بزهیه که وه ده لئی «تۆ برای مان و نه مانمی پیناس...».

«تۆیش خوشکی من» پیناس به خندهوه، ئاوپیکی دم به خندههی لیده داتهوه.

«تۆ منت له گه وره ترین دوژمنی جیهان، له سارد و سه رما، به فر و شهخته پزگار کرد، تۆ منت له هۆفترین، دژوارترین دوژمن، له سرووشتی هۆف که ببوه هه یوانیک و دوام که وتبوو، پزگار کرد.»

«لئی گه پئی، تۆیش پۆژیک یارمه تی من ده دهیت و پزگارم ده کهیت... لیگه پئی و سهیری بهر پیت بکه، ئاگادار به له شوینیکه وه بهر نه بیتهوه...».

«تۆ منت پزگار کرد، ژیا نی منت له مهرگ پزگار کرد. تۆ ژیا نت گه پاندوه بۆم. ژیا نیکی نویت پی به خشم...».

«کۆتر لئی گه پئی، نه مه جاری چهنده مه که نه مه ده لیت، به سه، ببیره وه.»

«تۆ منت له دژوارترین دوژمن پزگار کرد...».

«بەسە... دوژمنی هەرە دژوار سرووشت نییە، مۆڤە، لە بیرت

نەچێ، مۆڤ دوژمنی هەرە دژواری مۆڤە...».

کۆتر دەبیرێتەو، ئیدی ناپەیشن. پێناس کەمیک خێراتر دەپوات و لە کۆتر دوور دەکەوێتەو. کۆتر لە پشتهو سەیری بەژن و بالای دەکات. ئەم هاوپییه منی پزگار کرد، ئەم هاوپییه منی پزگار کرد. کۆتر وا بیر دەکاتەو، ئەگەر ئەو نەبوابێت لەو سەرما و بەفرەدا دەست و پێی من دەبێست و سەرما دەبیرد، من پەق هەڵدەهاتم. پێدەچوو منیش وەک زۆر هەڤالی دی کە ئیستا شان و قۆل یانیش پێ و لاقیان لە دەست داو، سەقەت بوابێتم. من دەبووم بە ژێر هەرەسەو و لووتکە ی زستان دەبوو کفنی من و لەو دوند و هەورازانە بەر دەبوومە ناو هەڵدێر و شیو و دۆلان. ئەو پزگاری کردم. ئەو زۆر کەسی تازەکاری وەکۆو منی پزگار کردوو. بەلام وەک ئەوێ هیچ شتێکی نەکردبێ وەها سادە، وەها بێ فیز پەفتار دەکات، هەمیشە هەر بەو شیو بە هانای کەسانی کەوتوو و بێچارەو دەچێت. خودایە قەت ئەو نەخەیت، قەت نەهێلێ بێچارە بێت، ناچاری نەکە ی. من؟ من چۆن لە ژێر قەززی باشییەکە ی، پیاوێتیەکە ی بێمە دەری؟ لە ناو ئەم ژیا نی شەرفانییە کە بەردەوام بە مەرگ، بێچارەیی و ناچاری تەنراو، چ دەرفەت و توانایەک بە دەست بێم کە لە ژێر قەززی ئەم پیاوێتیە بێمە دەری؟

ئەو پۆزە زەحمەتە ی بەر با، بەفر، بۆران و باوو دێتەو یادی کۆتر. کۆتر لە سەر خۆی چوو بوو، چوو بوو خەو، خەوی مەرگ. مەرگ بە سەریدا زāl ببوو. بەلام پاش ماوێهەکی درێژ، لەوانیە دوا ی ماوێهەکی درێژی چەند پۆژی کاتێک چاوێهەکانی کردبوو، لە ناو تاریکیدا جوتیک چاوی دیتبوو کە وەک مرواری دەدرەوشانەو. بەلێ، چاوی پێناس بریقە ی دەهات. بەلێ پێناس لە تەنیشتی ئەمدا بوو، ئەمە ی لە

ژیر به فر و بۆراندایه به تهنیا به جی نه هیشتبوو.

«خودایه تهنه نیکه دریزی بدهیتی» کۆتر به ئارامی ده لیت.

به شوین پێناسدا، به سهر ئه و پێگهی پێناس ده یگاتهوه، کۆتر به ههنگای سووک پێدهکات. ههنگاو نانی پێک و پێک و به پارێزهوه. ههناسهی دریز و پێکردنی ئاسانه. سهیره، کۆتر بیر دهکاتهوه، سهیره، من ئه و پۆزانهشم بدیبا! که من بهتوانیبا ههروهها به کاتژمێران له ناو شاخ، چیا، دار و دهوه و هه لدراندایه پیم بکردبا! سهیره، من ماندوو نه بووم، برسیم نییه، تینووم نییه، له سهر خۆ ناچم، نابوویمهوه، له نیش و ژان و شهرم و بیزاری ناگه پم. سهیره، به ده نهم ناچه میتهوه، دل و میشکم ناتهنی. سهیره، من کچی ماله دهوله مه ندیک، جگه رگوشهی باوکیکی پارێزه، دایکیکی خانزاد، من کچی شاری گه وره، ده بستان و خویندنگای بالا، شاگردی نه ده بیاتی فه ره نسی، ئیستا له م ده ر و ده شته هو ف و پر سامه دا به ئاسانی پێده که م. ئه و ده ست و په نجه نه رمۆلانه ی من که تهنیا ده فته ر و کتیب و پینوسیان هه لده گرت، ئیستا [فیری] په قیسی چه ک و خۆپاراستن بوون. لیوه قه له شیوه کانم، قژی کورتی چلکنم، پێیه هه لاوساوه کانم، جه سته ی نه شو راوم... له که نگێوه په که خۆم نه شتووه؟ بۆنی چلک، بۆنی قورسی ماندوویه تی، ئاره قه، نه شکه وت و شاخه کان... سهیره منیش هی دی هی دی ده بم به و قاره مانه گونددیه ی پیش خۆمه وه، منیش وهک ئه و ئیدی هه ست به ده نگ و سه دای ئه م سروو شته تهنیا هو ف ده که م، له گه لی تی که ل ده بم و ده به پارچه یه ک له و. ئه م دارستانه ی که ئیستا به شنه ی با نه وازشم ده کات، له ئامیزم ده گرئ، به با، ده نگ و سه دای خۆی ده چیته پۆحه وه، ده چیته ناو خوینمه وه، که به ده نم، دل و پۆحم ده کاته پارچه یه ک له ژبانی خۆی... سهیره، من بهتوانیبا ئه وه شم هه ست بکردبا... سهیره، ئیدی من ده توانم گوئ له سترانی شنه ی بای به یانییان بگرم، ئه و

دەنگە بپیستم که له قوولایی دل و پۆحی ئەم شاخانە، ئەم هەلدیر و دۆلانیوە دیت... "Oui, c'est moi q'est ici..."

شەرفان پێگە دەبێن. دنیا پووناک دەبێتەو، تیشکی هەتاوی پۆژەلات بە ئارامی خۆی دەگەیەنێتە دار و دەو، گەلا و لقەکانیان. دار کەم دەبێتەو، پووناکیی بەردەم شەرفانان زیاتر و بەهێزتر دەبێ و پاش کەمێک لە ناکاو دارستان تەواو دەبێت. کۆتر سەری سووڕ دەمیێن. ئەو دارستانە چەرە کە وا دیار بوو چ کۆتاییەکی نییە، ئیستا بە جارێک تەواو بوو. وەک ئەوێ کە سێک سیحریکی کردبێ. سروشت... سروشتی فەرت و فیألوی و فریوکار... دیمەنێکی بێهاوتای بەهەشت لە پێش چاویان دیتە ڕاخستن. کۆتر و هاوڕێکانی ئیستا گەشتوونەتە بناری زنجیرەیهک چای بلێد. ئەوێ ئەوێ سەد مەتر لە وایانەو، چەمی گەورە پۆژەلات وەک خوشترێک کە هەر بوویت، بۆتە لافاوێکی بێپایان و دەروا. لە دواي چەم و جۆگە ئێوێ چەمیش، زنجیرەیهک چیا بەرەو ئاسمان هەلکشاون. دەر و دەشت، دار و دەوێ دەور و پشت لە ناو سەوزاییکی کەمێک تاریک دا وەک بووکێکی نازدار، بە شەنێ بای بەیانی کە رویشکە دەکات. هەموو شوێنێک سەوزە. چیا، سینگ و بناری چیا لە ناو سەوزاییکی بێپایاندایە. لە سەر شاخەکان هەنووکەش بەفر هەیە. ڕەنگی گەوهری سەر شاخەکان لەگەڵ لێدانی تیشکی هەتاو، بەرزاییەکان دەگریتەو. ڕەنگی ئاسمانی شین، داری سەوز و بەفری سپی تێکەڵی یەک دەبن و وەک یاقووت و مرواری دەدرەوشێنەو. کۆتر بە ئارامی لە بەر خۆو دەلێ؛ خۆدایە! و سەیری دەور و پشتی خۆی دەکات، ئەم جوانییە، وەک دایکێکی مێهرەبان، باوێشی دەکاتەو و هەموو شتێک لە باوێشی خۆیدا دەهەوێنێتەو. من بەهاری ئەم شاخانەم بدییا، بەهاریش لەم هەرێمانە بووبام! کوا پەردە ی سپی بەفر، لە کوێیە ئەم

جل و بهرگه سهوز و شینهی که نیستا سرووشت له بهری کردوه،
 نهو دهنگی ژبان، پهنگی پوژنکی نوځ، کات و زهمه نټکی نوځ. پهنگی
 نه ژین، ژبانوه. نهو چه م و ناوانهی که هه موو بهر به سټیک دهده نه پیش
 و ده پوځ، نهو گول و گولخونچانهی که سه ره پای هه موو سهختیه کان،
 نیستا ده پشکوون و خوځان به پهنگی تیکه ل ده خه ملټن. نهو گیا و
 پوهه کانهی که خاکی پهش ده قله شینن و وهک نهو هی بیانیه وځ بگه نه
 ناسمان، سهر ده ردینن. نهو بالنده و په له وه رانه و دهنگیان، خویندنیان،
 گوردانیی نازا و سهر به ستیان، فرپن و سهمایان له ناسمان. سرووشت و
 ولاتی نازا، زهوی و خاکی نازا، چیا، پوویار و شیو و دولی نازا.

چه ند و شهی داستانی گلگامیش دیته وه یادی کوتر؛ تو ده بی دول و
 شیویک و پوویاریکی مه زنی ناو [دوله که] بیینی. له نیوان دوله که شدا
 نهو داره که میک سهوز که لق و گه لای له داری هره سهوزی پوویاره که ش
 شینتر ده بی، له ژیر داره که شدا کانیاویکی گه وره هیه ... بوچی نیستا
 گلگامیش دیته یادی کوتر؟ گلگامیش و نه م شوینه، کوتر بیر ده کاته وه.
 تو بلتی ولاتی گلگامیش نه م شوینه بیت، تو بلتی نهو له داستانه که دا
 باسی نه م شوینهی کردبی؟ ...

چه م به هاژه هاژ ده پوات. جوگه و جوپاری بچوک که له توانه وهی
 به فر پیک دین، به دلی شاخه کادا به ره و خوار ده بنه وه و خوځان
 ده گه یه ننه چه می گه وره. چه م هر دو لای شاخه که له نیواندا ده بری
 و گومی قول و گه وره دروست ده کات. نهو دیمه نهی نیستا له پیش
 چاوی شهرفانان پاخراوه، ماتیان ده کات. شهرفان هر وهک کوتر له
 که ناری دارستان راده وهستن و سهیری دهر و دهشت و دیمه نی خه ونان
 ده که ن. نهو ندهی ماوه یه که نهوان هر وا به پیوه، به بی نهو هی له گه ل
 یه که قسه بکه ن یانیش شتیکی دی بکه ن، گوځیان له سهر دهنگی
 تیکه ل هه لځستوه و له دهر و دهشت ده پوانن. کوتر به هه نگاوی نه رم،

نیگای له سەر دەر و دەشت بە ئارامی دەچیت بۆ لای پێناس که چەند
هەنگاوێک لێی دوورە . «پێناس» کۆتر بێ ئەوێ لێی پێوانی دەلێ
«من دەمەوێ بگریم» .

«بۆچی؟» پێناس که میك سەر سووچ ماو دەلێ «ئەمجار بۆچی؟»

«ئەمجار بۆ ئەو هەموو خۆشی و جوانییە...»

«نا ئێستا مەگری، هیشتا ماوێک پێگەمان ماو، با بەجێ
نەمیێنین...»

پاش که میك پراوەستان، شەرفان دیسان، هاوتەریبی چەم له که ناری
دارستانەو دەکەوێت پێگە .

«ئایا تۆ ئەم شوێنانە دەناسی؟» کۆتر له پێناس که له پالیدا پێ
دەکات، دەپرسێ .

پێناس دەلێ «بەلێ، ئەمە چوارەمین بەهاری که دێم بۆ ئەم شوێنە،
هاتن بۆ ئێرە هێمای جەنگە . ئەمڕۆ، لەمڕۆ بەدواوە شەپێ غەددار
دەست پێدەکات، شەپێ مان و نەمان...»
«ئەمڕۆ؟»

«بەلێ ئەمڕۆ، واتا کاتیگ گەیشتیێنە ئەو شیوە . لەو دیو ئەو شیوەوە،
له پشت چیاکان، ئیدی گوند هەیه، گوندی هەن، سەریاز هەن، شەپە...
لەم پۆژانەدا، له هەر لایەکی سنووری ولاتەو ئەوەندە دوو سەد سێ
سەد گروپی وەک خۆمان، شەرفان بەرەو ناو ولات دێن . تۆ ئیدی لەمڕۆ
بە دواوە له هەر شوێنێک دەنگی تانک، توپ، موسەلسەل، تەنگ و
کۆپتەر دەبیستی . شەرفانیی ئەمڕۆ دەست پێدەکات... مەرگ، کوشتن،
پەو و هێرش ئەمڕۆ دەست پێدەکات، غیرەت و بەهیزی، هونەرماندی و
وریایی ئەمڕۆ دەست پێدەکات...» .

کۆتر هیچ نالێ . ترسێک دەکەوێتە دڵی . دەلەرزێ . بەلام نا،
ئەو هەستە، هەستی ترس نییە . هەیه جانه، جۆش و خروشه . بەلێ

ههیه جاننیک دالده دی ده دات. ئەم پهنگی سرووشتی بههشتی و پهنگی شهپر، پتیکدادان، مردن و کوشتن له پشت ئەم شاخانهوه. ئەم بۆنه بژاردە ی سرووشت که له دەر و دهشت دیت و له مړۆ به دواوه بۆنی چاک و بارووت، خوین و ئاره قە ی لئ دیت، دهوریان ده دات. ههستیکی غه ریب هه ناسە ی له بهر ده بپئ. ترسه، به لئ، ئەو ههسته ترسه. «من ماندووم» کۆتر سه ری داخستووه، وا ده لئیت.

«زۆرمان نه ماوه، ئەوه تا، ئیمه گه یشتینه شوینی خۆمان» پئناس به په له وا ده لئیت و له سه ر چالیکه وه باز ده دات، «لەم شوینه له ژیر بناری ئەو چیا به دا چەند ئەشکهوت ههیه. ئیمه له وئ پاده وهستین...» کۆتر خه مگین ده بئ. ئەو به باشی نازانی بۆچی به لām مه لوولی و کوئی گریان دیت و تهنگی پئ هه لده چنئ. ئەگەر بگری، دانیشئ، یان به جئ بمئئ، دیسان شه ره زار ده بیت. نا، نا، نا... دهنگی پئناس ده گاته بهر گوئئ. «به لām مه راق مه که و مه ترسه» پئناسه وا ده لئیت. کۆتر سه رنج ده داته سه ر قسه کانی پئناس تاوه کوو بتوانئ خۆی له وهستی خه مینییه پزگار بکات. «خۆت نا ره حهت مه که...» پئناس درێژه ی پئ ده دات، «خۆت پاگره، حال و هه وای شه پر شتیکی تره، کاتیک مرۆف ده که وئته ناو مهیدانی شه پر، کاتیک ئاگری شه پر ده وری مرۆف ده گریئ، مرۆفیش ده بیته شتیکی دی. به هیز ده بئ، دلی قایمتر ده بئ، مێشکی ژیرتر ده بئ. شه پقان له شه پدا ده بیته شه پقان. گری ئاگری شه پر، دڵ، مێشک و جهسته ی مرۆف پهروه رده ده کات. به لām به مه رجیک، پئویسته مرۆف هه میشه ئاگادار بیت، چاوکراوه و زرت و زیندوو بیت... له بیر مه که، ئاگاداری و وشیا ری...

ئوه ونده ی ماوه یه کی دی هه روا به ره و خوار ده پۆن. کۆتر ئیدی قسه ناکات. نیگای جارێک له پپی پئناس و جارێک له دەر و دهشت، پئده کات. له ناکاو ئەوان له که ناری چه م، له بهر بناری چیا، پاده وهستن. له و

کاته دا که پوو له بناری چیا ده کهن، درگای چەند ئەشکەوت که له بنی بناردایه، درده که ویت. شاخ و گاشه بهرد به روو چەم نهوی بوون و درگای ئەشکەوت دهشارنهوه. تاکوو مرۆف نهیه ته بهر درگای ئەشکەوتان، مومکین نییه بتوانی ئەشکەوت بدۆزیتهوه. ئیدی ئەوان هاتن، گەشتنه جینگە ی خۆیان؛ قوناغی نوێی سەر پێگه که یان. کاتیک گروپ هه موو دهگه نه بهر درگای ئەشکەوت، فرمانداری دهسته که یه کی کورته بالای قهلهو، سمیل درێژ، پوو ئەسمه ره و نیمه پیتی ده لێین فرماندار چیا، به دهنگیکی بهرز ده لێ «نیمه لێره پاده وههستین، چهک و فیشه کدان و جانتا کانتان دانین، ئەوهنده ی چەن کاترمتریک لێره ده بین، بههسته وه. ئیستا سه رههستن. پیک و پیک به ناو ئەشکەوته کاندایاوه بینهوه.»

زۆریه ی ئەندامانی دهسته و پێناسیش، فرماندار ده ناسن. به لام کۆتر نا. یه کهم جاره که کۆتر ده بینن. پێرئ ئیواره کاتیک چیا و چەند کهس له گه لئ هاتن بۆ ئەو شوێنه ی کۆتر و هه فالانی له وئ بوون، ئەو کاته بوو که کۆتر نهوی دیت. ئەو که سانه ی له گه ل چیا هاتبوون، برپاری برپارگه ی ناوهندی هیزی چه کداری بزوتنه وه، که چیا ی وهک فرمانداری سه ربازیی دهسته دیاریی کردبوو و دهسته ی خسته سەر پێگه ی پۆشتن، هینا و وتیان، شیوی شهو بخۆن، چیا بۆ خوشی خواردی و ئەوان پۆشتن. چیا مایه وه. ئەو کاته کۆتر یه که مجار چیا ی ناسی. چیا لایکی چوارشانه ی ناوشان پان، سه رزل، چاو چکۆله، برۆ و برتۆل قهوی، ئیدی له دوو پۆژ پێش ئیستاوه، فرمانداری نوێی ئەمانه. ئیدی کۆتر فیزی ئەم ژیا نه بووه؛ هه موو پۆژیک یه کی که ده پوا، یه کی نوئ دیت. هه ر پۆژه وه له شویننیکن، به شهو ده پۆن، به پۆژ ده نوون. به گشتی ناوی هه موویان له ناوی سه رووشت گیراوه؛ زنا ر (شاخ)، چیا، دهشت، ئاسمان، پۆژ، ئەستیره، مانگ، شهوگه پ، پوناھی، هه له سۆر، که سه سۆر، هه یفه پوون، شیو، لافاو، گولستان، گولخونچه، ... وهک ناوی

كۆتر؛ كۆتره ...

كۆتر ئیدی فیتر بووه؛ كهس له كهس ناپرسن كه ئهوه كۆیه، چیه، خهلكی كۆیه، چی كردووه، له كۆیه هاتووه ... كه كهسێك لهوان دیت و دهپوات كهس ناپرسن كه ئهو بۆچی و بهرهو كوێ دهچن. كاتیك بریار و فرمان له «سهروه» دین، كهس ناپرسن كه ئهوه چیه، چۆنه. كۆتر ئیدی دهزانن؛ فرمان بۆ قسه و باسكردن نابێ و بۆ كردن و بهچن هێنانه. ژیانی ئهوان ژیانی ئاسایی خهلكی نییه. ژیانی ئهوان به دزییهوه، به شاراوویه. ژیانی ئهوان، ژیانی شهوه، هی خۆپاراستن و هێرشه. پاروویهك نان، چهن تیکه گوشتی برژاو، نارنجۆك و گوللهیهکی دهمانچه و تفهنگیشیان ههمیشه پێیه. نان و گوشتی برژاو بۆ كاتی تهنگانهی برسی بوون، نارنجۆك و گوللهش بۆ كاتیك دهوریان لێدهگیرن و ئیدی هیچ پێگه چارهیهك نییه. بۆ خۆكوژی. ژیانی ئهوان؛ تالێك مووی باریك له سهرا پردی سیراتی مان و نهمانه.

كۆتر كڵاشینكۆفهكهی و كۆلهپشتیهكهی دادهنێته تهنیشتی خۆی و له سهرا بهردێك پادهكشن. پێناس و ئهوانی دی بهرهو ئهشكهوتهكان دهچن. بهلام كۆتر ناچن و كهمێك دوورتر له ئهشكهوتان دادهنیشن. تیریزێ ههتاو ئیستا گوپتر بووه. فینكایی بهیان ئیستا بۆته گهرمایهکی سووك. له ژێر تیریزێ پووناکی ههتاودا، جۆگه و پوویار، دار و بهرد، گاشه بهرد و شاخ دهبرهوشینهوه. پۆلیك بالندهی مهزنی بهلك له لای پێشهوهی چیا بال دهگرهوه، به سهرا شیو و دۆلدا دهفرن و دهپۆن. چهن بالنده كه له واشه یان باز دهچن له لای خوارووی دۆلكه به سهرا چهمهوه دهفرن. بێ ئهوهی بال لێدهن و خۆیان بجوڵێنن، وهها ئارام وهك تاله موویهك دهپۆن. كۆتر چهن خولهكێك لێیان دهپوانن. بازهكان خهریکی یارییهكن. ئهوان بهرهو ئاسمان دهبنهوه، ههڵدهكشن

و له ناکاو به خیرایې برووسک خویان به‌رهو خوار، به‌رهو پوویار، به‌رهو دده‌نه‌وه. کاتیټک ده‌گنه سهر ناوی چه‌م، ماو‌یه‌ک به سهر ناودا به نارامی ده‌فین و پاشان دیسان به‌رهو ئاسمان ده‌فین و بالیان له ه‌وران دده‌ن، پی‌ده‌چئ ئه‌م بالندانه بی‌چووه تازه باله‌وازه‌کانیان فی‌ری فرین بکه‌ن. له‌وانه‌یه ئه‌م بالندانه‌ش به‌خیرها‌تنی به‌هار و ژیانې نوئ بکه‌ن. له‌وانه‌یه ئه‌وانیش وه‌ک ئه‌م سروشته، وه‌ک ئه‌م پوویاره، به‌فه‌ژینی ژیان، هار بووین. کو‌تر فی‌شه‌کدانی سهر سینگی ده‌کاته‌وه و لای کل‌شین‌کوفه‌ک‌ی دایه‌نئ. له‌گه‌ل لی‌دانی تیشکی ه‌تاو، به‌رده‌ک‌ش گهرم دادئ. ئه‌و جانتا قورسه‌ک‌ی ه‌ل‌ده‌گرئ، ده‌رگا‌ک‌ی ده‌کاته‌وه و نان و گوشتی برژاوی لی‌ ده‌ردی‌نئ. نانی ساجی له‌ یه‌ک ده‌کاته‌وه، پله‌ گوشت ده‌خاته‌وه، هی‌دی هی‌دی، پارو پارو ده‌یخوات. ئه‌و ئیستا ه‌ست به‌ماندوویه‌تی و برسیه‌تی ده‌کات. پی، چوک، شان، مل، گهردن، ه‌موو به‌ده‌نی ئیستا ژان ده‌کات. پاش ئه‌وه‌ی نانه‌ک‌ی خوارد، ه‌ل‌ده‌ستیته سهر پی و به‌رهو جو‌که‌ ناوه‌ک‌ی ته‌نیشتی ده‌پوا، داده‌نه‌ویته‌وه سهر ناوه‌که و به‌ مشت له‌و ناوه سارده‌ی وه‌ک سه‌ه‌وله ده‌خواته‌وه. ده‌ستی له‌ سه‌رمادا ده‌ته‌زئ. قورگی ده‌ته‌زئ. دوا‌ی داگرتنی سه‌رپوشه‌ک‌ی ده‌ست و پووی خوی ده‌شوا، ده‌ست و ده‌م و چاو به‌سه‌رپوشی په‌نگین وشک ده‌کاته‌وه، ده‌گه‌رپته‌وه سهر جی‌گه‌ک‌ی و داده‌نیشتئ. هاو‌پیکانی ه‌رکام به‌ شوین‌کدا بلا‌و ده‌بنه‌وه. پیناس، چیا و فه‌رمانداری سیاسی دیار نین. وا دیاره که‌ چووین‌ته‌ ناو ئه‌شکه‌وت و خه‌وتبیتن. کو‌تر بیر ده‌کاته‌وه، ئه‌مه‌ چ نارامیه‌که‌ خودایه‌! ئه‌مه‌ چ هی‌منی و هی‌وریه‌که‌ که‌ له‌ ده‌نگی ناو، بالنده، په‌له‌وه‌ر و گه‌ل‌ای داران پی‌که‌ها‌تووه! کو‌تر دیسان جانتا‌ک‌ی ه‌ل‌ده‌گرئ و ده‌فته‌ری‌کی بچووک و پی‌نووسیک‌ی سووری لی‌ ده‌ردی‌نئ. به‌ نارامی ده‌ست به‌ به‌رگه سووره‌ک‌ی ده‌فته‌ردا دینئ، ته‌زویه‌ک به‌ سه‌ری‌دا دیت. ده‌فته‌ری سپی هی‌ل‌داری کو‌تر! تامه‌زوی ده‌نگ، سه‌دا،

هسته‌کانی ده‌روونی کۆتره. نهک بۆ نووسینی پاپۆرت و به‌سه‌رهاتی سه‌ربازی ژبانی شه‌پفانی، به‌لکوو بۆ به‌سه‌رهاتی سه‌دا و هه‌سته‌کان. وهک شیعریکی درێژ، وهک داستانیکی که له په‌خشانه شیعریکی درێژ پێک هاتبێ. کۆتر پێده‌که‌نێ و په‌که‌م لاپه‌په‌ی ده‌فته‌ر ده‌کاته‌وه. له لاپه‌په‌ی په‌که‌مدا، له لای خوارووی په‌په‌که‌وه به ده‌ست‌نووسیکی زۆر جوان، لار و باریک، به پێنووسیکی سوور و هه‌ا نووسراوه؛ من کۆتر... کۆتری چیا به‌رزه‌کان... کۆتری ولاتی چیاکان، ولاتی مه‌رگ... مردن، کوشتن... نه‌و شتانه‌ی که په‌که‌جار زۆر ده‌یان‌بیستم... مردن، کوشتن، سووتان، پوو‌خان، لی‌ره ئاسانه‌ترین پوودا و کرداره‌کانن، به سانه‌ی لی‌ره نه‌جام ده‌درێن. بۆچی؟ مردن وهک نان و ئاو، هه‌وا و هه‌ناسه‌ی لی‌هاته‌وه... بۆچی؟ لی‌ره مرۆف هه‌رزانه؟ زۆر هه‌رزان... بۆچی؟ لی‌ره پێوان و پێوه‌ر، ژبان نییه، مه‌رگه... بۆچی؟

له لای خوارووی په‌په‌که‌شدا به پیتی گه‌وره، له ناو ئاوێنه‌یه‌که‌دا و هه‌ا نووسراوه؛ ترس... من نامه‌وه‌ی بترسم... من ناخوایم بترسم... ترس... هه‌ستی هه‌ره خراپ، هه‌ره دژواری مرۆف...

کۆتر لاپه‌په‌ی دووه‌م ده‌کاته‌وه و دێره‌کانی ده‌خوینێته‌وه. له لاپه‌په‌ی نوێدا به دێری شیعری، له ژێر په‌که‌دا و هه‌ا نووسراوه؛ ژیر... تۆ له کویتیت؟ ژیر، من هاتم، تۆ له کویتیت؟ ده‌خیلت بـم پو‌خسار له به‌ر دلان، ده‌ بلێ، تۆ له کویتیت؟ منی شیتی دونه‌ لی‌ره‌م. تۆ له کویتیت، شیتته، شیتی دونه‌؟ ده‌تگوت تۆله، هه‌میشه تۆله، فه‌رموو ئه‌وینداری خه‌ونان، خه‌ونه شیتته‌که‌م، فه‌رموو/ تۆله. فه‌رموو من لی‌ره‌م. تۆ له کویتیت؟! ئاخ له تۆ، جوامیری خه‌ونان، هه‌ژاری خه‌ونان. ئاخ له من، هه‌ژاری خه‌ونی خه‌ونان. پـر خه‌می خه‌ونان... ده وه‌ره کوپی بێزاری و خه‌مان، له سه‌ر ئه‌م شاخه‌وه، له ناو ئه‌و دارستانه‌وه خۆت به‌رده‌وه، وه‌ره‌وه. منی پـر خه‌می خه‌وان، منی په‌خسیری خه‌ونان وه‌خه‌به‌ر بێته.

بانگم لى بگە . دل و پۆڭم بۇيەنەو . ژيانەو ، پووناكىي ئەستىران، تىنى
 ھەتاو، جۈللانەو ەي جىھان و دەنگى جەستەي من، پۆڭى ژيانەو ەم...
 بېيئەنەو يادت، شىتتى ھەژار، دوايىن شەو بىئەو يادت، ئەو شەو ەي
 لە ناو شە پۆلانى تۆلە، تۆواو و كۆرپە لە دا دەھات و دەچوو. ئەو شەو ەي
 بە دەن دەينالاند، دل نزاى دەكرد. دە بلى شىتە گيان ئەو كاتە دەنگى
 من، دەنگدانەو ەي دلى منت پىدەگەيى، دە بلى... بلى مەگەر دلم لە
 دەورت نەگەر. مەگەر چاۋ ئەسرىنى نەپژاند، مەگەر دردونكى بانگى لە
 تۆ، لە شەو ەكە، لە بىدەنگى دەور و پشت نەدەكرد؟ دە بلى ژىر، شىتتى
 ئەويىن، بانگ چى دەوت، بە دەن چى دەوت، من چىم دەگوت؟ شاخ لە
 تۆ، شىتە... تۆ پۆشتى، ەك مەغرىبى ئىوارە، ەك ئەستىرەي بەرىبەيان
 تۆ پۆشتى... بەلى ەك ئەستىرەي ئاسمانان تۆ داچوويت و ونبووى...
 ژىر فەرموو من لىرەم... تۆ لە كوئى؟ دە بلى تۆ لە كوئى ژىر؟...
 دواي ئەو ەي كۆتر دىرەكانى پەپەكە دەخوئىتتەو، لەگەل خەمىكى
 قوول، چەن دلۆپ فرمىسك لە چاۋانى بەر دەبىتتەو، بە ئارامى دەلى؟
 ژىر، ژىر ەرە... ژىر ەرە... من ھاتم دە ەرە. من گويم نەدايە داىك
 و باۋكم، ناسياو و خزمان، من ھاتم. ھەر كەسك لىرەيە، ھەر كەسك
 دىت و دەچىت، كەچى تۆ لە كوئىت؟ تەنيام، كەس نىيە. دەر و
 دەشت تەنھا، دەر و دەشت خالى. من ھاتم، من دەپۆم. چەك، پەخت
 و فىشەكدان، فەرمان، پىكردن، تەمرىن و دەفتەرەكەم. دەفتەرەكەم؛
 يادگارى خەونەكانى تۆ.

خۆر ھەلدى، خۆر ئاۋا دەبى، پۆژەكان دىن، پۆژەكان دەچن، كەچى
 تۆ، بىرەو ەرىيەكانت، خەون و خەيالەكانت ھەر زىندوون. نە لە بىر
 كردنىك، نە ون بوونىك. ژىندار و زىندوو. بېوانە دونيا دەژىتتەو. گوئ
 بگرە، جىرۋە جىرۋى بالئندانە، گفەي بايە، ھازەي ئاۋە، بەھار ھاتوۋە.
 ھەموو شت زىندوو ەك تۆ، ەك شەو و پۆژانى خۇمان... بېيئەنەو

یادت، تۆ ده تگوت «تۆله» من ده مگوت «تۆواو»، تۆ ده تگوت «تۆله»
 من ده مگوت «کۆرپهله». ژیر، هۆ نه زان، هۆ بئ ئاگا، تۆله کهت
 بوو به تۆواو، تۆواو بووه کۆرپهله، به ئئی تۆله بوو به کۆرپهله.
 ئاسه واری تۆواوه کهت له دهروونمدا شین بوو. تۆواو گه شهی کرد و بوو
 به «کۆرپهله»، به لام کۆرپهله گه وره نه بوو، هۆ ژیر! گه وره نه بوو.
 له شوینی عه مه لیا تسی دکتۆریکی بئ په حم و بئ ویزداندا من کۆرپه له م
 کوشت. من کۆرپه له م دا به کوشت. کۆرپه له ی من و تۆ... به ئئی، من
 نه وم کرد، من پارچه یه ک له به ده ن، دل، پۆج و میتشکی خۆم لیکرده وه
 - تاوه کوو بتوانم بئیم بۆ لای تۆ، تاوه کوو خۆم بگه یه نم به تۆ، تاوه کوو
 پئیکه وه بئین. ژیر، من هاتوم، کۆتر هاتوه... تۆ له کویت؟
 کۆتر ده گری.

له م سهر له به یانه دا له سهر به ردی په ش، ژانیکی وێرانگه ری
 هه ست و هه سه ره تئیکی مه زن له سهر دل، بیره وه ریی پۆژانی پابردوی
 جیهانیکی دی له یادا، به چاری په شی به کله وه، کۆتر ده گری. لیه
 قله شیوه کانی به کوئی گریان ده جوولن، پوخساری که به خۆر، به فر،
 باران و په شه با داگیرساوه، ده هه ژئ، له پۆحیدا ده نگه ژیا نیکی دی
 ئۆلان ده دات. به هه موو به ده نی، دئی، گیان و پۆحی خۆی، بئ ده نگ،
 به شه رمی، به پارێزه وه کۆتر ده گری.

کۆتر لاپه په کانی ده فته ره به سه تیت، ده فته ره ده خاته جانتا که ی،
 هه لده سه تیت هه سه ره پئ و به ره و ئاوه که ده پوات. دیسان ده ست و پوی
 ده شوات، مشت به مشت ئاو به پوو، ناوچه وان و گه ردنی خۆیدا ده کات
 و ماوه یه ک به مجۆره له سهر به ردی که ناری ئاوه که پاده وه ستئ. کۆتر
 سه ره سووپماو له ئاوه که ده پوانئ. نه وه نده زولال، له بئ کانیاوی زولالدا
 که به خیرایی ده پوات، زیخ و چه دیارن. له ده ور و به ری ئاوه که کوئی
 تئیکه لی په نگین سه ریان ده ره ئناوه. میتش هه نگوینتیک له سهر گولان

دەنیشیتهوه. چەند پەپوولەى بەلەك بە دەوری كۆترەوه هەلەفەن.
 «من ماندووم» كۆتر دەلێت، هەلەستیتە سەر پێ، بەرەو ئەو بەردەى
 لە سەرى دانیشتبوو دەگەڕێتەوه، چەك، جانتا، پەخت و شتەكانى
 هەلەگەڕێ و بەرەو ئەشكەوت دەپوات. لە بەر دەرگای یەكەم ئەشكەوت،
 لە لای ناوەوه، لە كەنارى دوو شەپفانى ژن كە سەرپۆشەكانیان كێشاوه
 بە خۆیاندا، بە جل و بەرگ، پۆتین و پەختى پشتیەوه، وەك دیکەى
 هەفالەكانى كە بالۆ، چۆك لە ناو زگدا نوستوون، سەرپۆشە بەنەكە
 دەكێشێ بە سەر خۆیدا و لە سەر گیای وشك پادەكشی. بە جارێك
 كە سەرى دادەنیتە سەر جانتاكەى، چاوى دەچیتە خەو و ئەویش
 وەك دیکەى هەفالانى دەست دەكات بە پرخە پرخ. كاتیك كۆتر بە
 دەنگێك وە خەبەر دیت و یەكسەر خۆى كۆ دەكاتەوه و دیتە دەرهوه
 لە ئەشكەوت، ئیدى ئێواره، پاش عەسەر. ئەویش وەك شەپفانانى دى
 لە ژێر بەردێكى شاخەكەدا جێگەىك دەدۆزیتەوه، پێویستى خۆى پێك
 دینێ، دەچیتە سەر ناوەكه، دەست و پەوى خۆى دەشوا، پشتوین و
 پەختەكەى دەبەستى، سەرپۆشەكەى دەدا بە سەریدا و دەگەڕێتەوه بەر
 دەرگای ئەشكەوت. لەم كاتەدا بۆنێكى گەرم دەگاتە لوتى. «شۆرباو»
 كۆتر وا دەلێ و پێدەكەنێ. «بۆنى شۆرباو، شۆرباوى گەرم...». بۆنى
 شۆرباو ئەو ناوەى گرتۆتەوه. چوار شەپفان لە بەر دەرگای ئەشكەوت،
 بە دەوری ئاگرێكى گوپەوه بە پێوه پاوەستان. یەكیان كچێكى بالۆ
 بەرز، پوخسار درێژ، لوت درێژ و هەژارە كە پێى دەلێن شیلان، بە
 هەسكێك* قازانى گەورەى سەر ئاگر دەشیوین. كۆتر دەم بەخەندە و
 خۆشحال دەچیت بۆ لای ئەوان. بەدەن و پشتى ئازارى هەیه، بەلام
 بۆنى شۆرباو هەموو ئازار و ئیشێكى لە بیر دەباتەوه. كۆتر دەچیتە
 بەر قازانەكه، دادەنەوێتەوه سەرى و بۆنى شۆرباو دەكات. جارێك،

* كەوچكى گەورە.

دوو جار، سىن جار... شۆربا، شۆرباوى نىسك... بۆنى شۆربا و كۆتر دەژىيىنئەو. بە دەنگىكى زىندوو بە كچە بالابەرزەكە دەلى؛ «خوشكە، ئادەى ھەسكەكە بدە بە من، منىش دەمەوئى يارمەتیت بدەم...».

شىلان دەلى: «خۆ ئىدى كولاو، ئىمە خوئ و ببىارىشمان تىكردوو، بە لام خۆزگە كەمىك پۆنىش دەبوو» و ھەسك دەداتە كۆتر. ئاگر، شۆربا، بۆنى شۆربا، پوخسارى گەش و خۆشچالى لاوى بە خۆ باوہ پ و مەغروور، ھەوى خاويىن و زولال، سرووشتى ئارام، پەنگى ژيان و جىهان. ئىستا كۆتر خۆشچالە، بىپايان دلخۆشە.

دەنگىكى بەرز بانگى شەپقانان دەكات «وہرن شۆربا ئامادەيە...»

شەپقان دىن، يەك بە يەك، بە خۆشچالى، گەرم، ئاخوتن، ھەر يەك كاسەيەكى قولل يانىش دەوريەك بە دەستەو، دىن، بەشى خويان لە كۆتر وەردەگرن و دەپۆن. قازانى گەورەى ئالۆمىنيۇمى لىوانلىوہ لە شۆربا و لانيكەم بەشى پەنجا كەس دەكات. دواى يەكەمجار، شەپقانان جارىكى دىش دىن، كاسە و سىنىيى ئايلىونىي خويان پەر دەكەن و دەپۆن. پاش ھەمووشيان، كۆتر سىنىيەكى قوللى ئايلىونى و كەچكەكەى لە جانتا دەردىنئى، سىنى پەر دەكات لە شۆربا و لە پشت ئاگر دادەنىشىت و دەست بە خواردن دەكات.

دواى ئەوہى كە ئەوان شۆرباوەكەيان بە نانەوہ دەخۆن، دەچنە سەر ئاوەكە و ئار دەخۆنەو، ھەموويان بە دەنگى چىا دىنە بەر دەرگای ئەشكەوت و بە دوو پىز بە شوپىن يەكدا پادەوہستن. پوو لە پىش، بەژن پاست، تەنگ و كلاشىنكوف بە دەستەو، لە چىا، فەرماندارى سىاسى و دوو پىشەنگى دى كە لە بەرانبەريان پاوہستان، دەرمانن. پاش خەو و خواردن ئەوان ديسان گەپاوەتەوہ سەر پاستىي خويان؛ پاستىي سەريازى. جىددى، ئاگادار، چاو لە فەرماندار، بە نىزامىكى سەريازى، پاوہستان. كۆتر لە دەستەي يەكەم، پىزى دووہەمدا لە تەنىشت پىناس

که له پیش هه مووانه وهیه، پاره ستاوه . کهس قسه ناکات، کهس نابزوی .
 ئیستا تهنه دهنگی بای سه له ئیواره، بالنده و په له وهه و چه م
 دیته بیستن . چه می گه وهه، دریز و پر پیچ . چه می که و نارای موفایه تی
 ئیستا به تیریژی بیزاری سه له ئیواره په نگین، شوینی خوی ده کاته وه
 و وهک ئه وهی لافاو هه ستابن، وه ها به هیژ له تهنیشت شه پفانانه وه
 ده پوات . چه می که ئیستا قهت که سیک نازانی له کوپه دیت و به ره و
 کوئ ده پوات، دیسان بن پشوو، بن گوپان، هه ره وهک هه میسه به ره و
 دیاری نه ناسراو، به ره و هه ری می غه رب ده پوات . چه م، کن هات؟ کن
 چوو؟ کام به گ، میر، قه یسه، ئیمپراتور و سه روک خوی به ئاوی
 فینکی تو شۆرد، له گه ل دهنگی هاژهی تو چاوی چوه خه، له گه ل
 پۆیشتنت پۆیشت و که وه ناو لپه ره تاریکه کانی میژوو؟ کن؟ نه م
 شه پفانانه؟ - که کوپ و کچی تۆن، به ئاوی تو گه وهه بوون، به
 خه یالی ئاوی تو په ره وهه بوون؟

مه و دایه ک بن دهنگی، به دهنگی چیا تیک ده چیت؟ «ئیمه ئیستا
 ده که وینه پتکه، پتکه به کی زۆرمان نه ماوه . تهنیا قوناغه پتکه له
 پیشماندایه . دواي ئه وهش ئیدی مهیدانی شه ره . من هیوادرم سبه ی نه م
 کاتانه گه یشتبیتینه گوندی ئه و دیوی چیا . ئیوهش ده بن ئاگادار بن له
 ئیستا به دواوه هه ره نگاوێک که هه لیده گرن، هه نگاوی شه ره . هه نگاو
 ده بن به هیژ، جیگیر، به وردی و زانایی بن . با گویتان له هه ره جوژه
 دهنگ و سه دایه ک، چاوتان له هاوپی و هه فالانتان بیت . ئیوه ده بن
 بزانی له پشت هه ره چیا، شاخ، گاشه به رد، به رد و داریکه وه ده کری
 دوژمن بیت . کۆپته ره کانیان له ئیستا به دواوه له وانه یه له هه ره شوینیک
 ده رکه ون . به ته دبیر بن، ده بن فیشه ک هه میسه له به ره چه که کانتاندا
 بیت، ده بن هه میسه نارنجۆک ناماده بن...» .

چیا پاده وهستی، به وردی سه یریان ده کات، دانه دانه چاویان پندا

دهگپښې و دواییش دهقیرپښې؛ «نښوه نامادهن؟»

شهرپان به یهک دهنگ دهلښ «بهلښ». پرسپار و وهلام دووباره دهپتوه.

«نښوه نامادهن؟»

«بهلښ»

«کهواته نښمه پریدهکهوین»

نهوان پریدهکهوین. به قهراخی چهکهکه دا بهره و ژورر دهبنهوه. خور و تیشکی خور نیستا داچوون. هر چهنده هیشتا سر له نښوهارهیه، هوا کهمیک تاریک بووه. پهله هوری گهوهی تاریک ناسمانیان داگرتووه و به خیرایی خویان دهجوولینن. نهوان، به سر چیادا له باشوورهوه بهره و باکورر دهپون. کوتر که کهوا و پانتوله کهی پیک و پیک کردووه، پخت و فیشه کدانی راست کردوتهوه و قهیتانی پیلوه کهی قایم کردووه، به ناسانی به ناو گژوگیا، به سر چال، بهرد و دهوه ندا دهپوات. پرناس نه مجاریش له پیشی نهوه. پرناس دیسان پیکه ی بوق دهکاتهوه، چیا، چیا، چیا، هه موو شوینیک، هه موو لایهک به چیا گه مارو دراوه. زنجیره ی چیا به شوین یه کدا، له دلای یه کدا دریژ دهبنهوه و دهپون. چه می پوزوه لاتیش له دلای چیاکاندا، به دهیان ناو، جوگه و کانی له سینگ، سر، پشت و بناری چیادا دهزین و هه لده قولن و دهکهونه پئی. به سهدان شاخ، هه لدر، گاشه بهرد و بهرد، لیره و لهوئی پیک دین و دهبنه تهواکه ری زنجیره ی چیاکان. هرچی پیکه، پیره و و سه رچاوه، شیو و دول، خه رند، نه شکوت و موغاره ن، نهوانیش بی نه ژمارن. دار و دهوه ن و باچه و دارستان... که رویشک به دهور و بهریانهوه، به خیرایی هه لدرن. غه زال له گهل بینینیان به خیرایی برووسک سر هه لدرن، به نازهنینی، به ترسه وه... مه غروور هه لدرن، سموره هه لده کشنه سر داران، ژیانیکی نوئی دهستی پیکردووه، به فر چوتهوه، پونگه، پخانه،

گیا و گول و گولخونچە سەریان دەرھێناوە. کۆلکە زێڕینە ی پەنگامە
دونیای دەخەلمێنێ و ئەوان دەپۆن. پێک و پێک، بێ ئەوەی بزانی کە
چی لە پێشیانە. ئەوان هەنگاو بە هەنگاو دەچنە دای چیاکان و دەپۆن
بەرەو مەیدانی جەنگ، بەرەو مەرگ، مان یان نەمان...

کۆتر بێر لە دەفتەرە کە ی و شیعەرەکانی ناو دەفتەر دەکاتەو و
بە ئارامی لە بەر خۆو دەلێ؛ چیا، دۆست، دوژمن، هەفال، نەیار،
چیا... من لە ئامێزی تۆدام، پۆحی من، جەستە ی من، تەسلیمی تۆیە/
چیا دە ی پێم پێیدە، پێم بدە یە. چیا پێ بدە با من داستانی خەمین
و خەزین، سترانی بەرخۆدان و خۆپاگری و سەرھەلدان بۆیەو. خەم
بەسە، حوزن و تاریکی با بەس بن... بەیڵە من سترانی پووناکی و
ئازادی بھۆنمەو. چیا بپوانە من بەرەو لووتکە ی تۆ هەلەدەکشێم، بەرەو
دڵ و میشتکت. چیا ئاخ لەم نالینە، ئاخ لەم زاری و گریانە. ئاخ لەم
قیرە و ھاوارە، چیا ئەم دەنگانە پێ دەگات؟ چیا جیھان و ژیان بە
تۆو دەستی پێکرد، بە تۆو بوون بە ژێر ئاوەو، بە تۆو ژیانەو.
چیا ژیا ی من، ژیا ی ژیانەو ی ئێمە. چیا من دەخیلت بم. چیا بە
دار و بەردە کەت، بە ئاو و چەمە کەت، بە توورە یی و خەمت، بە جۆش
و کولت، من، ئێمە، ھەبوونی من، ھەبوونی ژیانەو ی ئێمە، چیا. چیا
ئەم بن دەستی یە ھی تۆیە؛ ئەم تاریکییە، ئەو پووناکییە، ئەو سەرما،
ئەو گەرما، ھی تۆن؛ ئەم سەبرە، ئەم سەبوورییە، ئەم جموجوولە بۆ
تۆیە. ئەم نەفرینە، ئەو پیاھە لگوتنە، ئەم وشە ساکارانە ی من ھی تۆن
چیا، چیا...

وشەکانی دوایی بە دەنگێکی بەرزتر لە زاری کۆتر دێنە دەر. پێناس
دەگە پێتەو بەرەو لای کۆتر و دەلێ؛ «تۆ بانگی چیات کرد؟»
کۆتر وەلام دەداتەو «بەلێ» بەلام نەک چیا ی فەرماندار، بەلکوو
ئەم چیا کە لە ئامێزی خۆیدا دەمانەوینێتەو...»

پیناس بئ نهوهی هیچ له قسه‌کانی کۆتر تیڤگات قسه‌کانی دووباره ده‌کاتهوه «ئهم چپای که ئیمه له ئامیزی خۆیدا ده‌هه‌وینیتیهوه...!» و لئی دوور ده‌که‌وینته‌وه و ده‌پوات.

ماوه‌یه‌کی درێژ هه‌ر به‌و شیوه به‌که‌ناری چه‌مدا پێده‌که‌ن. پاشان ده‌که‌ونه ناو دارستانیکی چر، پاش پێکردنیکی دژواری ناو دار و ده‌وه‌ن، دینه به‌ر چه‌م و پا‌ده‌وه‌ستن. ئه‌و شوینیه‌ی لئی پاوه‌ستان، ئهم به‌ر و ئه‌و به‌ری چه‌م زۆر لێک نزیک و به‌ یارمه‌تی هه‌ندیک گاشه‌به‌رد که له‌ هه‌ر دوو لاوه به‌ر بوونه‌ته‌وه بۆ ناو ئاوه‌که، ئهم به‌ر و ئه‌و به‌ر ده‌که‌یه‌نن به‌ یه‌ک. شه‌پان دانه دانه له‌م به‌ر چه‌مه‌که‌وه به‌قه‌له‌مباز خۆیان ده‌که‌یه‌ننه ئه‌و به‌ری چه‌م و به‌م شیوه‌ش ده‌په‌پنه‌وه بۆ ئه‌و به‌ری شیوه‌که و بئ نهوهی پاوه‌ستن به‌ دلی دارستان و چپادا به‌ره‌و ژوور هه‌ل‌ده‌کشن. هه‌نگاو به‌ هه‌نگاو، نه‌فس به‌ نه‌فس، دار به‌ دار، گاشه‌به‌رد به‌ گاشه‌به‌رد، شاخ به‌ شاخ هه‌ل‌ده‌کشن. ئه‌وه‌نده‌ی کاتژمێرێک ده‌پۆن. کاتژمێر ده‌بئ به‌ دوو، دوو ده‌بئ به‌ سێ. هه‌وا به‌ ته‌واوی تاریک ده‌بئ. پروناکی نییه، ئه‌ستێره نییه، مانگ نییه. شه‌پان زۆر زیاتر لێک نزیک ده‌بنه‌وه و پێده‌که‌ن. پێش نهوهی بگه‌نه سه‌ر چپا، باران ده‌ست پێده‌کات. سه‌ره‌تا نم نم، دواپیش توند و به‌ لێزمه. به‌لام هه‌ر ده‌پۆن. جل و به‌رگه‌کانیان ته‌پ ده‌بئ. کراس و ئیله‌کی به‌ریان ته‌پ ده‌بئ، به‌لام هه‌ر ده‌پۆن، بئ وچان، بئ پشوو. ئیواره به‌ره‌و شه‌و ده‌پوات، ئیواره ده‌گاته شه‌و، ئه‌وان ده‌پۆن. به‌ ئاهه‌نگی سووک هه‌نگای گه‌وره. له‌ ژێر لێزمه باراندا، له‌ شوینیکی زی‌ک‌زاک و پڕپێچدا، به‌ ناو دار و دارستانی ئارام و بئ‌ده‌نگدا. هه‌وا سارد ده‌بیت، بایه‌کی توند ده‌ست پێده‌کات، به‌لام سه‌یر نه‌وه‌یه‌ گه‌رمیشه. کۆتر ئاره‌قه ده‌رده‌دات. له‌ لایه‌ک ته‌پیی باران له‌ لایه‌ک ته‌پیی ئاره‌قه. خوین له‌ ده‌ماره‌کانی کۆتردا له‌ به‌ر گه‌رمای جه‌سته‌ی خێراتر دیت و ده‌چیت. خوین له‌ ده‌ماره‌کانیدا له‌ به‌ر باران و

سەرما، بەستوویەتی. ئایا یاوی ھەیە و تایی لێھاتوو؟ تووشی ھەڵامەت بوو؟ بۆچی ئاھەنگی ھەناسەکانی تێکچوو؟ بۆچی دڵی ئەوەندە توند لێ دەدات؟ ئەو تەپیپە دڵۆپی بارانە یان ھی ئارەقەیە؟ کۆتر ھەست بە ھیچ شتێک ناکات، ھیچ نابیستی، تەنیا دەپوات، پێکردن، پێکردن، پێکردن.

بەلام کاتێک شەرفان دەگەنە سەر چیا و ماوێەک بە سەر چیا دا پێدەگەن و پاشان خۆیان بەرەو خوار بەر دەدەنەو، لەو کاتەدا لە تەنیش لوتکەی چیا، لە شوێنێک کە لە ئەشکەوتیکی گەورە دەچێ، دەستە رادەووستێ. «ئێمە لێرە ماوێەک رادەووستین» ئەمجار نەک چیا، بەلکوو پێناسە کە بە ناو شەرفاناندا دەگەڕێ و بە دەنگی گوپی دەلێ «بەلام زۆر نا، ئەوەندە ی چەند خولەکیک، ئێو سەر بەستن...». کۆتر بە زەحمەت خۆی دەگەڕێتە بەر بەردێک، جانتا و کلاشینکۆفەکی دەخاتە تەنیشتی و لە سەر بەردی تەپ رەک ئەوێ داپوخابێ لاقی رادەکێشێ و دادەنیشێ. ھەناسەی لە بەر بپاوه، دەنگی لێو نایە. ھەر تەنیا بە پاکشاری، بە قوولێ ھەناسە دەگرێ و دەیداتەو. ئێستا ئەو ھەست بە دەنگی دڵی دەکات کە خێرا لێ دەدات، دواي ماوێەک کە کەمێک گیانی پێدا دێتەو، لە جانتاکە ی چەندێک شەکر دەردێنێ، دەیخاتە دەمیو و دەیمژێ. دونیا تاریکە، باران دەبارێ. کۆتر دەست و چەند جاریش پوختساری پاک دەکاتەو، بەلام بێسوودە. دواتریش دەست و پێی ھەروا بلۆ، جەستە ی سست، چاوەکانی دەبەستێن و دەچێتە خو. کاتێک کۆتر بە دەنگی کچێک، شیلان، وە خەبەر دێت، چەندە کات بە سەر پشودا تێپەریو؟ نازانێ. لە تاریکە شو و خرەخرمی باراندا ئەو دەرفەتە نیبە سەیری کاتژمێر بکات. خو کاتیش نیبە. «خێرا کەن» ئەمجار چیا بە دەقێرێن «خێرا کەن پێش ئەوێ پۆژمان بە سەردا بێت، دەبێ بگەینە حەشارگەمان،

خیرا کهن» نهوان هه موو خیرا له پال شاخه که وهک پېشوو به پړز ده بن. یهک له فرمانداران دیت و دانه به دانه دهیانژمیرئ. دواتر به دهنگی چیا دیسان دهکونه وه پڼگه: «نیمه ده پوین...».

نهوان ده پوین. له ناو دار، دهوهن، دارستان، بهرد، شاخ، جوگه و ناودا، به سر چیادا، به رهو خوار ده پوین. له تاریکیدا، له ژیر باراندا. به لام بهر له وهی پوژیکي نوځ دهست پڼبکات، له سپېدهی بهیاندا نهوان دهگنه دوا قوناغ. نهو شوینهی نیستا بوی هاتوون چند نهشکوته له بهر پپی چیا، له تهنیشت چه میکی گوره. ههوا به نارامی پوژشن دهبیته وه، باران به نارامی راده وهستیت. نهوان هه موو یهکسر ده چنه لای نهشکوت و به ناو نهشکوته کاندایلاو ده بنه وه. نهوان ماندوون. بېخهون. پڼیوان. پشوویان پتویسته، حسانه وه و خویان پتویسته... دیسان نهشکوت. له نهشکوتیکه وه بوی نهشکوتیکي نوځ، له قوناغیکه وه بوی قوناغیکي نوځ. هه تا کی؟

نهوان، بېدهنگ، به پاریزه وه، به شیویه کی پڼک و پڼک له ناو نهشکوته کاندایلاو ده بنه وه، دیسان خه، دیسان پرخه پرخی خه. له تهنیشتی یهک، به جل و بهرگ، پیللو و گوره وییه وه. جانتا وهک سهرین، سه رپوش و پشتوین وهک پخهف، چهک و پهخت له تهنیشت. له ناو بونیکی قورس و گهنیودا. له تاریکییه کی پرتس دا. به تهنیا. له شوینی هره دوری جیهان، مړوف و مړوفایه تی.

به لام کوتر نه مجار خهوی لی ناکه وئ. هه رچی دهکات خهوی نایه. هه لدهستیت به نارامی جانتا که ی هه لده گری و له نهشکوتی نزم و تاریک دپته دهره وه. ههوا پوژشن دهبیته وه. پوژیکي نوځ دهست پیدهکات. چیا نیستا له پشته وه به جی مان. له پشیه وهش دهشتیکي کاکي به کاکي دیاره، و چه، چه می پوژه لات. نهو چه می هه میسه له گه لیاندایه، هه میسه به شوینیانه وهیه، هه میسه له گه لیان ده پوات. دونهیا

نارامه به ته نیا دهنگی چه و دهنگی بالنده و بالداران دیت. نه وندهی ماویهک کۆتر، هه ندیک پۆشنایی به سه ر چاو و پوو و تهوئلیه وه، له پال ده رگای نه شکهو وندا دانیشتوو و گوئ له دهنگانه دهگرئ. نه نارامی و هیمنییه... نه دهشته بپایانه. دهشت... بهلئ، دهشت هیمای قوناغ و کاتی نوئی پیکردنیانه. دواي چیاکان دهشت دیت و له دهشتیشدا شه پ. نایا وه ها ده بئ؟ کۆتر له پاسه وانه دووره که پاللی داوه به بهردیکه وه و به تهنه که یاری دهکات، دهپوانئ و بیر دهکاته وه، مه گه ر وه ها ده بئ؟ کۆتر سه ری دهخاته ناو هر دوو دهستی خۆی و به نیگایه کی قورس، به چاوی پووناکه وه، له دیمه نه دهپوانئ. نه و لاته، نه م چه مه، نه م پووناکی تیریزانه، نه و چیا و دارستانه ی پشته وه، نه و ئاسمانه زولاله ی ئیستا... نه وانه هه موو چین؟ هیوا؟ بئ هیوایی؟ پووناکی؟ تاریکی؟ هیز و توانا؟ بیزاری؟ سستی؟ مان؟ نه مان؟ و بۆچی؟ نه م هه موو شته بۆ چی؟... کۆتر جانتاکه ی هه لده گرئ و دیسان ده فته ر و پینووسه که ی ده ردینئ. ده فته ره که ی له باوه ش ده گرئ، ده یخاته به ینی سینه و مه مکی و وه ک نه وه ی مندالکی شیره خۆره بلاوینتیه وه، خۆی ده له رینتیه وه. «ده فته ره که م» کۆتر نۆر نارام ده لئ «هیوای پاشه پۆژی من، زمانی خه م و که سه ری من، سه رچاوه ی جه ساره تم، هیزم، توانام...» کۆتر ده فته ره که ده کاته وه. دپړ، کۆپله، رسته، وشه. لاپه ره به لاپه ره. به لام په رش و بالۆ. هه موو به ده ست خه تیکی نۆر جوان نووسراوه. کۆتر پیده که نئ، به لئ نه و له ئیستاوه بیست لاپه ره ی نووسیوه.

کۆتر لاپه ره یه کی نوئ ده کاته وه، پینووس به ده ست سه ری دیمه نه که ی به ر ده می ده کات و بیر ده کاته وه. پاش که میک به نارامی یه که م دپړ ده نووسئ؛ نه شکهو ت، به رده م نه شکهو ت و دهشت... دواي یه که م دپړ دانه به دانه به رده وام ده بئ؛ تۆ تیشکی نوئی ده رها تووی

هه تاو، گژوگیای ته پ و دهشتی شینی مردن له ده رگای نه شکوهتی
نزمه وه ده بیینی. هه ر ته نیا لیږه وه. نه ونده دی ده توانی لیږه وه بیینی.
تو به ته نیا پروناکی خوری کون ده بیینی نه شتیکی دی. به ته نیا نه
پروناکیه له سه ر ته ویلت، له سه ر پوخسارت ده دره وشیته وه نه هیچی
دی. دلته به م پروناکیه گهرم ده بیت نه به هیچی دی. هه نه وه به
نه فست پی دده نه هیچی دی. پروناکی هه تاو، به ته نیا پروناکی
هه تاو که بونی خاک، بونی دار و به رد و گیا، په نگی نه وه دشته شینه ی
که رویشکانیه تی، به تو ده گیه نی. نه گهر تو بژیت، نه و جار جاره،
هه نگاوه هه نگار، تو، جه ست، می شک و دلته ده ژیه نیته وه. به ته نیا
نه وه و هیچی دی نا... نه گهر تو نه وه له ده ست نه ده یت، نه گهر نه وه
تو له ده ست نه دات...

لاپه په کی نوئی، شه پوړیکی نوئی هه ست، پیش نه وه ی هه نگاهی
نوئی نه مړو ده ست پیبکات، قسه کانی نار پڼگی پیناس دینه وه یادی؛
«هه موو شتی که نه مړو ده ست پیده کات...» بو نه مړو ناماده کاری و
ته دبیر پیویسته. کوتر لاپه په کانی ده فته ر ده به ستی، ده فته ر و پیووس
ده خاته وه ناو جانتا، هه لده ستیت و ده چیته ناو نه شکوهت. به لام خه وی
نایه ت. نه وه له پال چوار شه رښان که پر خه ی خه ویان دیت، پاده کشی،
سه ر ده کاته سه ر جانتا که، سه ریو شه که ی تا سینگی ده دات به خویدا،
نیگای له بن میچی تاریکی نه شکوهت، بیر ده کاته وه.
نه وه بیر ده کاته وه تاوه کوو خه و دیت و داگیری ده کات.
خه و، تیږخه وی. ناماده کاری هه ره گرنگی پوژ بو شه و...

کاتی که کوتر له خه و هه لده ستیت و چاوه کانی ده کاته وه، به که م
شت که ده بیینی تیشکی پروناکی هه تاوه که له ده رگای نه شکوهت وه
هاتو ته ژور. ده رگای نه شکوهت له ناو شه و قیکی بن پایاندایه. شه و قی که
که گهرما ده بارینن به سه ر مړو ددا. کوتر خوی کو ده کاته وه و له

ئەشكەوت دېتە دەرەو. ئەو ئىستا دەر و دەشت زۆر باشتەر دەبىنى. ئەو شوئىنە ئەمانى لىن هېشتاش لە بەرزايى لە ناو چيادا بە داران تەنراو تەرە. لە بەر ئەمەش مەرف دەتوانى تەنيا پېش خۆى، ھەموو دەشت، چەم و دەر و دەشت بە ئاسانى بېيىت. بەلام كۆتر ئىستا لە دەور و بەرى خۆى پوخسارى نوئ دەبىنى. نە يەك، نە دوو، نە سى، لەوانە يە پەنجا كەس، سەد كەس، سەدوپەنجا كەس. جموجۆلىكى زۆر بەرپايە. ھاتن و چوون زۆرە. چەك و فېشەكدان پەر دەكرىن. پەخت دەبەستىن. دوربين خاوين دەكرىنەو. ئەم شەرفانانە كەى ھاتن؟ لە كۆيو، چۆن؟ چۆن كۆتر ئاگاي لە ھاتنيان نەبوو؟ لەوانە يە كاتىك كۆتر و ھارپىكانى ھاتن ئەمان لىرە بوويىتن؟

«پۆزىاش!»

پىناسە، كە كۆتر ھەلدەگەپتەرە بە لاي دەنگەكەدا پوخسارى گەش و بەژن و بالاي بەرز و شەنگى پىناس دەبىنى. بە پىكەنەو دەلى «پۆزىاش، ئەوانە كەنگى ھاتن پىناس؟»

«ئەوانە دىن و دەپۆن... ئەم شوئىنە دوا ھەشارگەى سەر سنوورە. شەرفان ھەميشە دىن و دەپۆن... بە گۆيرەى زانباريەكان لە دەور و بەرى گوند و ئەشكەوتى خوارەو شەپى گەرە كراو... شەپكى قورس دەستى پىكردوو، دە زووكە كۆتر ئىمە دەپۆن. لە بەر دەرگاي ئەو ئەشكەوتە ھەفالاڤ ساوەرمان لىناو. ساوهرى گەرم بە گۆشتەو!... بېژ بخۆ و دوايش ەرە بەر ئەو ئەشكەوتەى خوارەو. ئىمە لەوئى كۆ دەبىنەو و دەپۆن...»

«بەرەو كۆ؟»

«بەرەو شەپ... زووكە...»

كۆتر زوو دەكات. دواى چەند خولەك كىك پىداويستى، خواردن و خواردنەو، كۆتر خۆى دەگەپتەرە گروپى ھارپىكانى و دەچىتە ناو

پەزەو. لەم کاتەدا کۆتر بە شتێک خۆشحال دەبن. ئەو، فەرمانداری پۆژانی زستان دەبینن کە لێرە لە بەر دەمی هەئالاندا پراوەستاو. ئەو فەرماندارە بالا بەرزە سمیل بۆرە کە لە پۆژانی بەر و بۆرانی زستاندا پێبەریی دەستە دەکرد. فەرماندار بە پێگەنینهو بە دەنگە گوپ و کراوێ دەئێ؛ «پۆژباش کۆتر»

«پۆژباش...» کۆتر بە خەندەو دەئێ بەلام قسەگە تەواو ناکات. پادەووستن. برا ناوی فەرماندار چی بوو؟ نا، کۆتر ناوی ئەو نازانی، سەیرە، دواي ئەو هەموو شتە بەسەریاندا هات، هیشتا کۆتر ناوی نازانی.

«چەکدار» فەرماندار وەك ئەوێ بزانی لە بیرى چۆتەرە دەئێ «ناوم چەکدارە، بچۆ پەزەو، ئەمجارەش ئیمە پێکەرە دەبین، بەلام هیوادارم ئەمجار لەو جارەگەى زستان باشتەر بیست.» «بەئێ بەهیاوی باشتەر بوون...»

پاش ئەوێ دەستە کە ئەژماری ئیستا گەشتۆتە سى کەس، نامادە دەبن، فەرماندار چەکدار دەست بە قسەکانی دەکات. ئەو وتانەى کە کۆتر لە زستانەو دەیانزانی، بە وشەى پۆشن، ئاهەنگیكى ئارام و ورد؛ دێواری، شەپ، قارەمانیەتى، ئەوینداری، ولاتپاریزی و خۆشەویستی گەل، میژوو و ئەو میژوو نوێیەى ئیستا دەنوسرێ، بەهیزی و وریایی، دوزمن و خرابییەکانی، پزگاری، تیکۆشان و دوایین کردەوێ ژیان. شەهادەت... پاش وتاریکی درێژ، دەلیت «ئیستا چەك و فیشەکانی خۆتان کۆنتڕۆل بکەن، خۆتان نامادە بکەن، دواي نیو کاتژمیری دی لێرەو دەکەوینە پێ...» دواي نیو کاتژمیر دەکەوێ پێگە. کۆتر دەکەوێتە پێ. بە پێکردنیک کە ئیمە ئیستا باش نازانین چۆنە. بە کەناری بناری چیا، داوتەرییی چەم و دەشت بەرەو پۆژەلات. کاتژمیریك، دوو کاتژمیر، دوو کاتژمیر هەر وەك پێشوو پێدەکەن. بەلام پاش دووهم کاتژمیر

پەوت ئارامىر دەبىتتەو، بىن دەنگىر و بە پارىزەو. ئۇمارى پىشەنگانى دەستە زياتر دەبن. دەستە باشتر ئاگايان لە خۇ شاردنەو دەبىت. دەستەى كەشف دىنە دەرەوۋى پىگە، دىن و دەچن. پىناس لە پىزەكە دىتە دەرەو، بەرەو پىش و دواو، بە درىزايى دەپوات و دىت. ھەفالى دەستەى دىكەش، پىشەنگ و پاشەنگ بەيەك دەگەيەنن. لەگەل درىزايى پۆشتەكە، ئىستا دەنگى بالدار و بالندەش كەمتر دەبىتتەو. گيانلەبەر ئىدى ديار نين. لەگەل ئەوۋەش كە ھىشتا لايەكيان چيا و دارستانە، لايەكى دىش چەم و دەشت، ھىدى ھىدى لە لاي دەشتەو، پەنگى دەر و دەشت دەگۆردى. خاك دەرەكەوئ. زەوىى بوورە و كەس نەكۆل دەرەكەوئ. زەوىى كشت و كال و مەزا و سنورى نيوانيان ديارن. كۆگا و كۆشكەلە بەرد كە بە دەستى موفان سازكراو، ديارن. لاي دەشت ھەنوگەش شينە، بەلام ئىدى نەك ئەو شىنايە چوپەرە.

كۆترىش ۋەك شەپقانانى دى تىدەگات، نەك ھەر دەبىنن، بەلكو ھەستىش دەكات؛ ئەوان ئىستا دەچنە پۆزگارنىكى نوئ، دۇنيايەكى نوئ. دۇنيايەك كە جودايە لەو دۇنيايەى لىي دىنە دەر. دۇنيايەكى بىدەنگ، پىسام، فرىودەر. كۆتر سەبرى كاتزىمىرەكەى دەكات. سى كاتزىمىر دەبىت، سى كاتزىمىرە كە كەوتونەتە پىگا. ئىستاش شتىكى نوئ لەو دەشتە بىپايانەدا دەرەكەوئ، ئەو چكە شىنايەش كە بووتەواو دەبن و شوئنى خۆى دەدات بە تارىكى و پەشى. تارىكيەكى سەير، پەشايەكى ئاناسايى. كۆتر بە وردى بە ھزىنەو، سەبرى لاي دەشت دەكات. دوربىنى ئەو ھەفالىە لە پىشتەو دەپوات لىي ۋەردەگرى و بە دوربىن تەماشادەكات. لەو كاتەدا كۆتر دەترس. تارىكى ھى سووتانە. ئەو پەشايەى دەبىنن، ھى ئاگر و سووتانە. زەوى سووتاو. دار و بەرد سووتاون، گيا و شىنايى، بەرد و گاشەبەرد، ھەموو شتىك سووتاو. ئەوان دەپۆن. ئەوان ئارام ئارام لە چيا دور دەكەونەو و لە چەم

و دهشت نزیك دهبنه وه و دهپۆن. ئیستا نهوان به چالێکی قوولدا به كه ناری چه مدا و هاوته ریه تی دهپۆن. ئیستا تنیا سه ریان دیاره . به لام نهوان ده بینن. كۆتر ده بینن. نهو پاستیه ی كه نهوان باسیان ده كرد، پاستی ئهم ولاتی مردنه له بهر چاویه تی. داری كۆنی گه وه سووتاون! گولله ی تۆپی هاوهن به ناو قه دیاندا ته قیوه . داری هه میشه یی تیکپوو خاون. ناسه واری چه کی قورس، تۆپی هاوهن، په شاشه ی مه رگ، به هه موو شوینیکه وه دیاره، ته نانه ت له سه ر به رد، كۆگابه رد، شاخ و گاشه به رد! ته نانه ت به رد، كۆگابه رد، شاخ و گاشه به ردیش سووتاون و په ش بوونه ته وه! له زهوی شتیک به ناوی شینایی نه ماوه، هه موو شت، هه موو جینگه یه ك سووتاوه . هه موو شوینیک وهك خه لوز په شه . هه موو شوینیک داپوو خاوه، ته رك كراوه . دار، ده وهن، كشتوكاڵ به گه ری ناگر سووتاو، دنیا ته نها، ئارام، نه كه سیک، نه په له وه ریک. مروف نین، جموجۆلی مروف نییه، حه ز نییه، سه ودا نییه، هه موو شوین، هه موو شت مردووه . به تنیا شوین پیتی پق، شوین پیتی نه فره ت هه یه و قیره و گازنده و هاوار و گازنده ی بئ دهنگی سه روشت كه گریدراوه به په شایی سووتانی په شی خۆیه وه .

په شایی، په شاییه ك كه به دهستی مروفان ساز كراوه . هه ستنی تیکه ل به ترس، سام، دپونگی، ماتن، مه لوولی كۆتر داده گریت. شه پۆل به شه پۆل. وهك ئه وه ی شه پۆلی ئهم هه سته كۆتر به خنكینن، قورگی پر ده بن. كۆتر ده یه وئ بگری. ده سته ئارامتر ده بنه وه . هه ندیک دهنگ دین، دهنگی هه ندیک په له وه و بالنده . ده سته به سیسته می خو پاراستن، بلاو پاده وه ستن. دهنگی سه بر كه له دهنگی بالندان ده چیت، نزیكتر ده بیته وه . داوای كه میك، له لای پیشه وه ی چاله كه، دوو پیشه نگ، ژنیکی مامناوه ند له نیوان هه ر دووا، ده رده كه ون. پیناس، به كۆتره وه سئ كه س هه لده بژیرئ و

بەرەو ئەوانەى دىن، دەپۇن. دواى ئەوەى دەگەنە لای يەك، فەرماندار
چەكدارىش خۆى دەگەيەنیتە ئەوان و بە دەست بانگیان دەكات. ئەوان
هەموو پێكەو دەپۇن و هەندىك دوورتر لە شەرفانان لە شوینىكى
خۆلاوى دادەنیشن. ژنە سەیری ئەمان دەكات. بە پوخسارىكى پرچین
و بە چاوانى دەپەپسەو، بە نیگایەكى بى واتا. جل و بەرگی كۆنى
هەموو دپاوه، هەرچى چۆنىك بىت ئیدى پێلاوى بە پێوه نەماوه، پێلاو
هەمووى دپاوه. چەكدار، پێناس، كۆتر و ئەوانى دى بى دەنگ لە يەك
دەپوانن. پاش ماوہ يەك بى دەنگى چەكدار دەلێ «دادە لە كۆپوہ دى؟
چى قەوماوہ؟»

ژنە بە ئارامى دەلێت «من لە گوندەوہ دىم، لە گوندى دواى چەم...
هەر تەنیا دىيەكەى ئیمە مابوو، بەلام ئەویش سووتا، ئەوان ئەویشیان
سووتان...»
«كى؟»

«ئەوان... ئەوان سووتاندىيان... ئارد، ئەرزاق و زەخیرەى ئیمەشيان
سووتاند... ئەو چەند خانووہ وێرانەى گوندیشيان سووتاند... گوند
نەما، گوندى باو و باپيران [لە دەست] چوو، مألەكەى من نەما...
مألەكەم، مالى من...»
«ئەوان لە گوندن؟»

«نا ئەوان پۆشتن، چەند پۆژىك پێش ئیستا پۆشتن... چەند پۆژە
كە من بە پێگەوہم... بە شوین كۆپەكەمدا دەگەپم، كۆپەكەم، كۆپى
من، مألەكەم، كۆپەكانم، مألەكەم...»

پێناس دەلێ «دایە» و دەپەوێ شتىك بپرسى، بەلام چەكدار
قسەكەى دەبپێ و بە سەر پێى دەلێ لىگەپێ، بپێلە.

«مالى من... كۆپە، كۆپەكەم لە كۆپىيە؟ ئێوہ كۆپەكەمتان نەدیوہ؟
مالى من... سى كۆپم بوو... سى شىر، سى لاوچاك، سى چیا، يەكیان

مرد، نهوان بهکیان، گه وړه ی گشتیان، له مهیدانی گوند کوشت، بهکیان له گه ل خویان برد. بچوکی مه مووشیان هه لّهات به و نه م شوینانه بؤ نه و ی بیته ناو نیوه. کوپه، کوپه که م له کوپیه؟ نه و هیشتا منداله، ته م نی هیشتا چوارده یه. مالی من، ماله که م...»

کوتر دهستی پاستی ژنه به هر دوو دهستی خوی ده گری و ده یعالی. به لام ژنه لیی ناپوانی. نا، ژنه لیی ده پوانی. له هه مووان ده پوانی، به لام وهک نه و ی نه یانینیی، چاوی کراوه ته وه به لام وهک نه و ی له خه ودا بیت، قسه دهکات.

«کوپه که م بدوژنه وه، کوپه که م بیتن، ماله که م... ماله که م... مالی من...»

کوتر قومقومه ی ناو ده داته ژنه. له م کاته دا ژنه هه ست بهوان دهکات، وهک نه و ی تازه ههستی به بوونی نهوان کردبی سهریان دهکات. قومقومه وهرده گری، هه ندیک ناو ده خواته وه و دهیداته وه به کوتر. چرچ و لوچی ته ویل و دم و چاوی قووله. ده ماره کانی گهرن و قوپگی په ش داگیرساوون به لام نه و نارامه. به پوخساریه وه نه شوینی دوودلی و که سه ر، نه هی پق و قینیش هه یه. له گیرفانی کو لّونجه په نگینه که ی که به ته پ و توژ داپوشراوه، چهند نوقلی په نگی و کون کون دهر دینیی و دهیداته کوتر. «نه وانه نوقلی کوپه که م، من بؤم شار دۆته وه، بیده نی»

«نا دایکه تو بیده نی، کاتیک کوپه که م بینی بیده نی» چه کدار نه م ی پی ده لیت و ده گه پته وه به لای پتناسدا؛ «با به کیک دایه هه لگری و بیبا بؤ مه قه پ، له وانه یه کوپه که ی له وچ بیت... نیمه ده بی پرۆین...»

نه و پتسه نگان ه ی ژنه که یان هی نابوو ده ستیان ده نین به بهر ده میانه وه، ده نگیکی وهک ده نگی بالنده دهر دین و هه لده ستن، دهر پون. ده سته ش

به دهنگه که هه‌لدهستنی و به‌پئی ده‌که‌وئی. ده‌سته به‌رهو پۆژه‌لات، ژنه له‌گه‌ل شه‌پفانیک به‌رهو پۆژناوا. کاتیک ده‌سته دور ده‌که‌ویتنه‌وه کۆتر هیشتا ده‌نگی ژنه ده‌بیستنی «ماله‌که‌م، مائی من...»

ماله‌که‌م، کۆتریش به‌ ئارامی ئەمه ده‌لێت و پێده‌کا، مائی من... ئیمه‌ی پێیوار، ئیمه‌ی موسافیر، ئەم سووتانه، ئەم کرده‌وانه. مائی من... ئەم ژبانه، ئەم جیهانه له‌ بیرکراوه، بیچاره و بیکه‌سه! مائی من، ئەم ژبانه وه‌ها دور له‌ دنیا، دور له‌ مرۆف و مرۆفایه‌تی، پر له‌ سووتانه! به‌ مه‌رگه! مائی من، مردن، یاسای تایبه‌تی مردن که لی‌ره پێک دێن. پئی و پێچکه‌ی مردن هه‌ی ئەم ولاته بئ پشتیوانه، ته‌نیا و هه‌ژاره... مائی من، خاکی سووتاو، زه‌ویی سووتاو، داری سووتاو و مردن و مردوو. مردن و مردوانیک که کرده‌ی ده‌ستی مرۆفه. مرۆف، مائی من، مرۆف، عه‌قلی مرۆف که توانای هه‌موو شتیکی هه‌یه، ده‌سه‌لاته، ده‌توانێ هه‌موو شتیکی بکات. مائی من، خۆشی و خۆشحالی، ترس و سام، په‌ژاره و خه‌م، توو‌په‌یی و نه‌فهرت، به‌هیزی و جه‌ساره‌ت و هه‌موو تایبه‌تمه‌ندییه‌کانی مرۆف. مائی من، هه‌مووی بۆ مردن، کوشتن، سووتان و تیکدان. مائی من. پیره‌ژن، مائی من، پاستی، پاستیی مرۆفه‌کان، پاستیی ئاوه‌لا، ئاشکرا، بئ ده‌مامک و بئ‌درۆ. مائی من، پاستی، سووتان، مردن و مردوو. مردوو‌ه‌کانی ئیمه، مائی من، هۆ مردن، هۆ سووتان، قه‌زاتان لێ که‌وئی! مالتان بسووتن، مردن، سووتان... کۆتر ده‌گری، به‌ ئارامی، بئ نه‌وه‌ی که‌س پێی بزانی، سه‌ری داخستوو.

چه‌م و چال که ده‌سته‌ی پێدا ده‌پوات، هیدی هیدی له‌ چیا دور ده‌که‌ویتنه‌وه. له‌گه‌ل نه‌وه‌ی که هه‌ور به‌ ئاسمانه‌وه‌یه، دنیا پووناکه. بۆچی نه‌وان ئاوه‌ها به‌م پۆژه پۆشنه ده‌پۆن؟ بئ‌گومان فه‌رمانداره‌کانیان شتیکی ده‌زانن. کۆتر سست، نه‌نگاوته، دل‌شکاو پێده‌کات. له‌ شوپنیک

که هر دو لای چه، وهک کانال و جه مسهر به بهردی ناو چه مه که ده گنه بهک، دهسته بهک به بهک ده په پنه وه نهو بهری چه. نهوان نیدی قسه ناکن. نهوان مه و دای نیوانیان ژور ده کن و پنده کن. کاتیک پیناس به بهر ده می کۆتردا پاده بری، به دهست هیمما بۆ گرده گه وره که ی به رانه بریان ده کات. پینگه که بیان به ره و گرده که به. دوی ماوه بهک، له دووره وه گوندیک ده بینن. گوندیکی گاول، خانووه کانی ویرانه، گوندیکی پووت و چۆل، گوندیکی سووتاو. دیواره تیگه پووخواه کانی گوند، کۆته ی داری سووتاوی دهر و دهشت [له دووره وه] رهش ده چیتیه وه.

دهسته پاناوه ستی، پینگه که ی به رده وام ده کات تاوه کوو ده گنه گرده به رزه که. گرد پره له بهرد و گاشه بهرد. نه داریک نه ده وه نه ویک دیار نییه. به لام بۆ خۆ شارده وه و خۆ پاراستن بئ هاوتایه. له دلی گردی به رزدا، گه لیک قله ش، پینگه ی بچوک و قوول و پالپشتی قایم هیه. چه کدار، پیناس و سن که سی دی که له پیش هه مووانه وه پراوه ستان، بئ دهنگ، به دهست و پی، دهسته به ناو قله شه کاندایا لوه ده کن. کۆتر، شیلان و دوو شه پفانی کوپ ده چنه ناو قله شیک. نهوان جانتا کانیان له کۆلیان داده گرن و داده نیشن. شه پفانیکی سمیل باریک پاکه تی جگهره له گیرفانی دهر دینن و دهستی به ره و نهوان پاده کیشی، خۆیشی جگهره بهک دهر دینن و به چه رخ، له ناو له پی دهسته کانیانیدا دایده گیر سینن و هر له ناو ده ستیدا ده یکیشی. کۆتر ناکیشی. نهو جانتا که ی ده خاته ژور سه ری و له سه ر بهردیکی راست پال ده داته وه. تاوه کوو پیناس دیت بۆ لایان، نهو هه روا پالی داوه ته وه و له ناو دهنگی شه پفانان و دهنگی چه که له دووره وه ده پوات، گوئی له دهنگی ههسته تیگه له کانی خۆی ده گری.

پیناس بانگی ده کات، «کۆتر وه ره» کۆتر هه لده ستیت و ده پوا بۆ لای پیناس که هه ندیک دوورتر له وان پراوه ستاوه. «کلاشینکۆفه نوییه که ت

و دوربینه که ش بینه» پټناسه وا ده لټت. کۆتر نه وانه ش هه لده گرت و دئ. پټناس به خبړای ده لټ «گروپی نټوه چوار که سه، تۆ به پرسی گروپی، نټمه نټستا زۆر له گوند نزیکن، نه گهر هیچ پوو نه دات، نټواره داده به زین بۆ گوند. وه ره»

کۆتر ده که وټه شوین پټناس و پټکه وه ده چنه سهر بهرده کان. که ده گنه سهر بهرترین شوینی گاشه بهرد، له وئ کۆتر له گه ل چه کدار چن که سی دیکه ش ده بینن. هه موویان لټره له پشت گاشه بهردیک که له چه پرئکی پته و ده چټت، دانیشتون. به ک له وان هه ندیک هه ستاوه ته سهر پئ و به دوربین سهری پټشه وه ده کات. پټناس و کۆتر دین بۆ لای نه وان. له ته نیشتی نه وان، پټناس که میک خوی بهرزه کاته وه و به ده ست بانگی کۆتر ده کات و ده به وئ کۆتر به دوربین سهر بکات. کۆتر ده پوانن. گوندیک دیاره. گوندیکی نه سووتار، پازده بیست خانویه کی تټدایه که ژيانی لټیه و له ژیر شه وقی خۆردا دیاره. چنه مندال له نټوان خانوه کانداه ل دین. هه ندیک مریشک و که له شیر به ته وه زه لی له ناو هه وش و به ره ی ماله کانداه ده گه پ. له لای خواروی گوند مه پ و بز نه ده له وه پ. کهر، هټستر و نه سپ دیارن. دوو پیره پیاو بئ نه وه ی ناگایان له شتیک بیت له بهر دیواری مالتیک له سهر کۆته داریک دانیشتون و جگهره ده کټشن. ژنیکي گهنچ، سه تلټیک به ده سته وه به ره و خوار ده پوات. که میک نزیک له شاخه که سن پیاو له ناو بیستانیکي زۆر گه ورده دا خه ریکي کارن. له ته نیشتی گوند و له لای خوارووه وه کانیه کی گه ورده هه یه. ههر دوو بهر ی کانی پره له داری به رزی بی و سپیدار. له بهر کانی و دارانه وه پټکه ی گه ورده ی گوند به ره و خوار ده بټته وه. له دوروه وه، چه م و ناوه که ی له گه ل تیریزئی خوری سهر له نټواره له یلان ده دات.

هه موو گوند، ته وای دیه نه ی گوند و دور و پشتی، نټستا له

بەر چاوی کۆترە. پێناس بە ئەنگوستی ئاماژە بۆ شوپێتیک دەکات لە گوند. کۆتر سەیری ئەو شوپێتەش دەکات. خانوویەکی درێژ و نزم کە بە بەردی پەش ساز کراوە، دیارە. مالهە کە حەوشیکی گەورەی هەیە، ژنێک لە حەوشە کە شت دەشوات، ئەو جل و بەرگانی شۆردوونی لە پال خانوودا هەڵخراون. لێ لەو بەری خانووەکەش تەنیا کراسیکی سپی هەڵخراوە. پێناس بە ئارامی لە کۆتر دەپرسێ «کراسە کە دەبینی؟» «بەلێ»

«ئەو کراسە سپییە بۆ ئێمە هەڵخراوە، ئەو هێمایە، هێمای مەترسی. مەترسی لە دەور و پشتهی گونده، سەرباز لەم دەور و بەرەن، ئێمە چاوەپوان دەبین...» «لە کوێ؟ لێرە؟»

«بەلێ لێرە، مەگەر جێگەیەکی دیش هەیە؟ ئێمە چاوەپوان دەبین، ئەگەر سەرباز نەین، ئێواره دادەبەزین بۆ گوند، ئەگەریش ئەوان بیتن، پەوش دەگۆپردێ.»

«پەوش دەگۆپردێ؟» کۆتر قسەکەی پێناس بە شیوەی پرسیار دووبارە دەکاتەوە، بەلام بەرسف ناداتەو. کۆتر و پێناسیش لە پال چەکدار و ئەوانی دی لە سەر بەرد دادەنیشن. کۆتر سەیری پوخساری ئەسمەریان دەکات کە ئێستا لەگەڵ تیشکی هەتاو بریقەی دیت. بە سەر پوخساری هیچ کەسەو نە دوودلی و ترس، نە گومان و پرسیارێک دیار نییە. بە پێچەوانەو، خۆشحالی بە پوخساریانەو دەبینرێت. دوو کەسیان لە ناو لەپی دەستیاندا جگەرەیان شارەزۆتەو و دەیکێشن. چەکدار بە دانیشتنەو لاقی پاکیشاوە و بە قسەی زل باسی ئەو شوپێتە و خەلکی ئەو گوندانە بۆ گرووپ دەکات. بە جۆش و خروشهوە.

پاش کەمێک کۆتر بە ئارامی دەجووڵێتەو و خۆی کەمێک بەرز دەکاتەو و سەیری گوند دەکات. سەرەتا بە چاوە، دواتر بە دوربین.

گوند له وږيږي، که مېک دوو تر له مان خريکي ژيانی پوژانه ی خویه تی. خانوو، باخچه، دار، کانی، باخ، بیستان، پڅ و پچکه دیارن. خاک دیاره. خاکی پش و سه وزی به بهر هکت. خاکی ولاتی چیا. خاکی کوتر. بنده نگیهک بالی به سر دهر و دهشتدا کیشاوه. جگه له دهنگی ناوه ناوه ی بالنده و په له وهر، دهنگی سووکی با و ناو، هیچ دهنگی دی نابیسترې. دهشت، گاشه بهرد و شاخی ته نیشته، دار، دهوین و گیا له ناو بنده نگیان. بنده نگیی شکاندن و که وتن؟ بنده نگیی تیځو شان و ههستان؟ به لښ خاک دیاره، کوتر بیر دهکاته وه، خاکی ناوسی به هار، خاکی بن زمان، خاکی هیوادار، خاکیک که نارامی و هیمنی لښ هه لده ستې...

نارامی نه م گونده چهند له نارامی گونده که ی کوتر ده چیت! له گوندی مندالیی کوتره وه تاکوو نه م گونده ی نه مړې... پوخته ی ژيانی کوتر. چاره نووسی وه هایه، یان وه ها ده بی؟ تو بلتی گوند چاره نووسی نه م بیت؟ بلتی ژيانی نه وه ها بیت؛ گوند، کراس و جل و بهرگی په نگیی گوند، هه لاهتن و شوین که وتنی به رخ و کاريله، ساباتی پر له میوه ی گوند، نیوارانی دوشینی شیري مه پ و بز و ده وار. هه لقولینی کانی و خوړه ی ناو، دوایش، دوا ی گوند، خویندنی سه ره تایی و ناوه ندی و بالای شاره که وره کان، ژيانی گشتیی په روه رده و فیږ بوون. فیږبوونی نه وین و شپوه کانی دلداری و دیسان گوند. وانا خاک و دیسان خاک. وانا سه ره تا و کوتایی... کوتر وهک بلتی سه یری گوندی مندالییه که ی بکات ناوه ها ژیر و هوشمه ندانه بو گوند ده پوانی. کوتر، کچی گنج، جهسته ی جوان و که رم، گولی تازه پشکو توو، له م پوژه که رم و پوونا که دا، به دلکی که رمه وه، له شویننکی سه رکه ش، بو گوندی ولاتی خوی ده پوانی و بیر له گوندی مندالییه که ی، له دایک و خزمانی و له ژيانی به خته وهری نه و گونده دهکاته وه.

به لام له ناکاو دهنګېک دئ. دهنګېک که بې دهنګی و نارامی دهر و دهشت به یه کجاری ده شپوینئ. دهنګېکی به هیز و پرتس و سام. کوتر هیچ شتیک نابینئ. که س هیچ نابینئ. به لام دهنګ دئ. «خوتان بدنه سووچېک، خوتان بشارنه وه» چه کداره وا ده لئ، چه که که ی هلده گری و داده گه پئ، «کۆپتهر دین... خیرا کهن، په له بکهن...».

جموژلېکی توند ده که ویتنه ناو شه پافانان. به په له و هلالتن هریهک به لایه کدا ده چئ. دهر و دهشت و دهر و بهری شاخه کان به جارېک چول دهر و وهک نه وهی که سی تیدا نه بئ. کوتر فریا ناکه وئ خوی بهر بداته وه و بچیتنه وه لای هه فالانی. نه، پیناس، چه کدار و دوو شه پفانی دی ده چنه ناو قله شیکې پال گاشه به رده که ی له سهری دانیشتبوون. چهک به ده سته وه، له پال یه کدا و هلتروشکاو چاوه دیری ده کهن. دهنګ به هیزتر ده بئ، په رده به په رده به رزتر ده بیتنه وه. به لام سهیره، له گه ل نه وهی که دهنګ نزدیکتر ده بیتنه وه، چه کدار، پیناس و نه وانی دی نارامن. چه کدار ده لئ «کوتر مه ترسه، دهنګی کۆپتهر له زور دوووره وه دیت، به کیلومه تران دوورتره وه دیتنه بیستن، زوریش به هیز ده فېرن، نه کهر مرؤف خوی به باشی بشاریتنه وه، ناتوانن له و سهره وه که سمان ببینن...» به لام هر ده پوات و دهنګ نزدیکتر ده بیتنه وه. پاش که میک، نه وان نووک و په په ی کۆپتهری گه وره ی سه وز به به رزایی ناسمانه وه ده بینن. پاشانیش ناو قه دیان دهر ده که ویت. کۆپتهر وهک جانوه ریک، به هیواشی ده جوولئ، نارام نارام به سهر گوند و دهر و پشتی گوندا ده که پئ. ماریکی ژه هراوی، ماریکی مهرگ. دوا ی به که مین کۆپتهر، به کی دیش په یدا ده بئ. دوا ی نه ویش به کی دی. هر سن ماوه یه کی درژ به سهر گوند، گرده که ی شه پافانان، چه م و دارستان و دهر و پشتی گوندا ده فېرن و دوا بیش هیدی هیدی دانه دانه ون ده بن.

چه کدار خیرا مه خزنه ی کلشینکوفه که ی داده نیتنه بهر ده می خوی

و ده لئى «پېناس، زووكه به هه فالان بلئ، با كه س نه جوولئ؛ كه س به هيچ لايه كدا نه پوات. با هر كه س چهك و فيشه كداني خوئ ناماده بكات و چاوه پوان بئت...». پېناس وهك ماريك به بن به رده كاندا ده پوات و ون ده بئ.

له م كاته دا ده ننگيكي تر دئته بيستن. ده ننگيك وهك ده ننگي مۆتۆپ و مه كينه. چه كدار به رز ده بئته وه و به دوربين سه يري ئه و لا ده كات كه ده ننگ له ويئوه دئت. ئه وه نده ي چه ند خولهك هه روا بئ ده ننگ ده پوانئ و دواييش ده لئى «به لئى، وهك ئه وه ي مه زنده م كرديوو...» ده ننگ زياتر ده بئ. دوو شه پفانه كه ي ديش له پال چه كدار وه به دوربين سه ير ده كن. كۆتر خوئ پئ پانا گيرئ، ئه ويش به مه راقه وه به دوربين سه ير ده كات. به لئى كاميوئن. كاميوئن خاكيسي سه ريازي. يهك، دوو، سئ، چوار... له نيوان هه ر دو كاميوئن شدا جيبئكي بچووكي سه ريازي. كاميوئن به پال دار و دارستاندا، به رځگه ي گوندا نارام نارام به رهو گوند دئ. كۆتر دوربين ده چه رخيئ به لاي گوندا. ئه مجار له گوند هات و چوونيك دياره. گوندي كه وتوونه ته جموجۆل، پياواني ناو بيستان به رهو گوند هه لدين، ژنيك كه دوو سه تلئ به شان وه به خيرا ده چئته هه وشه ي ماله كه ي، سه تله كان له هه وش داده نيئ و هه لدين ماله وه و ده رگاكه داده خات. دوو ژني دي ده ستي دوو مندا ل ده گرن و به په له به رهو مال ده پۆن. پيره پياويكي گۆچان به ده ست به شوين ئه و ژنه دا ده چئته ناو مال و ده رگاكه داده خات.

كاميوئن دئ. گوند چۆل ده بئ. هه ركه س ده چئته ژوره وه و ده رگا داده خات. «قشقره دئ، قشقره ي ره ش...» پېناسه. پېناس گه پاره ته وه و له پال كۆتر دا سه يري گوند ده كات، ده ننگي هه يه جانيكي تئدايه. چه كدار ده لئى «پېناس خيراكه با ئاپي جى و بي كه ي سى بئ بۆ ئيره، با هه ركه س ناماده بئ... خيرا كه...».

کامیون دین و له مهیدانی گوند پاده وهستن. سهره تا شهش سهریاز و ده گوندیی که هاوکاری و پیشه‌نگیی سهریازه‌کان ده‌کهن، له کامیون داده‌به‌زن و چه‌کی قورس به ده‌سته وه له سووچه‌کانی مهیدان بلآو ده‌بنه وه. دواتر سهریازی دی داده‌به‌زن. به جل و به‌رگی سهریازی خاکی و گول گولی که می خو حه‌شاردانه. به چه‌کی قورسی ناگر تیبه‌ردان و سووتاندن و کوشتنه وه. به پؤستالی چه‌رمیی دریژه وه. به جموجولی به‌هین، قایم، له خو پازی و به‌خو باوه‌په وه. به تاییه‌ت جل و به‌رگه‌کانیان؛ جل و به‌رگی شه‌پ، سووتاندن، لیدان و کوشتن. می ترس و سام. می فرمانی سهریازی. جل و به‌رگی سارد و غریب که له مروف و گهرم و گوپی مروفه وه زور به‌دوره. ترسیکی قول ده‌که‌ویته دلی کوتر. زیاتر له سه‌د سهریاز له کامیونه‌کان داده‌به‌زن. پاشانیش دوو نه‌فسر له جیپیکی بچوک داده‌به‌زن. نه‌فسر به ده‌ست هیما بؤ هندیک شوینی گوند ده‌کهن و هندیک شت ده‌لین. سهریاز به گوندا بلآو ده‌بنه وه.

کات به‌ره و عه‌سر ده‌پوات. چند په‌له هوری خوله‌میشی له ناو ئاسمانی که‌میک شیندا ده‌جوولن. خوړ و تیشکی، له پشت سهری شه‌رفانانه وه هیدی هیدی داده‌گه‌پئ. نهرمه سووراییه‌ک، دهر و ده‌شت ده‌گرئ. تیریژ به سهر چه‌مه وه دهره‌وشیته وه. خوړ به سهر به‌ردی ره‌شی خانووه‌کانی گونده وه بریقه‌ی دیت. گه‌لای داران که به نهرمه‌ی بای پاش نیوه‌پؤ که‌وتوونه‌ته جووله، سوور ده‌چنه وه. بالنده ده‌فرین. چند نه‌سپ و جوانو دورتر له گوند له ناو زه‌وییه‌کانی گوندا، ده‌حیلینن و له گوند، له نیوان خانووه‌کاندا سهریاز هه‌ل‌دین. ترس و سام، گوند و دور و پشتی گوند ده‌گریته وه. سهریاز ده‌چنه ناو ماله‌کان و قیژه و هاوار ده‌ست پیده‌کات. سهریاز خه‌لکی گوند له ماله‌کان دیننه دهره وه و به زور و لیدان ده‌یان‌هینن بؤ مهیدانی گوند.

كچ، ژن، مندال، پير و به سالآچوو، پياو و كوڤ هه مو تيكړا له مهيدانى گوند خپ ده كړيته وه. پير و به سالآچوو له زهوين. پياو، ژن و كوڤ ده ست و سهریان له پيشه وه، به پيوه. نزيكې سد- سد و په نجا كه سى هه ژارى گوند، ترس له سر پوخسار و له ناو چاويان، نيتستا له مهيدانى گوند كو بوونه ته وه. يهك له نه فسه ره كان دپته پيشه وه، ده ستى له سر ده ستى ده مانچه كى، مه غروور، پوستانلى ره شى دريژى تا سر نه ژنځو، به قيره قير بڼ كو ملى هه ژارى گوندى قسه ده كات. نه و ماوه يهك هه روا ده په يښ.

«نه حمه ق» پرتاسه كه گه پاره ته وه و وا ده لى «نه حمه قى كوږى نه حمه قان...» پرتاس پيده كهنى، «نه و وا ده زاننى كه خه لكى گوند له زمانى نه و تيده گن... نه حمه ق... به زمانى خوى قسه ده كات، نه گهر به پوژانيش قسه بكات، گوندى هيچى لى تيناگن. نه و هيشتا تينه گه يشتوه كه خه لكى گوند زمانى نه و نازانن...»

دواى نه وهى نه فسه ر گوتارى دريژى ته واو ده كات، سهرياز، چوار لوى گوند له ريز ده هيننه دهر وه و له سر زهوى پاليان ده خن و به تفهنگ و قونداخى تفهنگ تيان بهر ده بن. سهرياز له وان ده دن. ژن ده قيرژين. كچ ده گرين. دوو پيره ژن هه ول ده دن خويان بدن به سر كوږه كاندا. به لام سهرياز شانيان ده گرن و ده يانخه نه لوه. له ناكاو يهك له لوه كان له ژير ده ستى سهرياز پزگارى ده بن و ده ست به هه لپهاتن ده كات. له و كاته دا ده نكى ته قه يهك ده بيسترى. لوه كه له جيدا پاده وه ستى. به پيوه. چهند چركه يهك پاده وه ستى و دواتر به هه نكاوى نارامه وه بن نه وهى بگه پيټه وه و سه يري دواوهى خوى بكات، به ره و نه و لايه ي كه هه لده مات، چهند هه نكاو هه لده گري. ديسان ده نكى ته قه يهكى دى دپت. به دواى نه وه شدا نه مجار شتيك ده ته قى. جموجولى گوند پاده وه ستى. ده نكى سهريازان ته واو ده بن. و به نارامى ده رگاي جيب ده كړيته وه و

پیاویکی بالا به رزی پیک و پیک داده به زئی. پیاوه که به نارامی داده به زئی، ههنگاو به ههنگاو دیته مهیدان و سهیری دهور و بهری دهکات. پیاوه که جل و بهرگی مهده نیی ناوچه که ی له بهره. سمیل و که میکیش پیشی هیه. به هاتنی نهو، نهفسر به ژن پاست له پیشی دهو ستن.

«باز». چه کدار، دوشداماو وا ده لئی «نهو باز، من دهیناسم، نهو باز...» به هاتنی ناوی باز، جموجولیک ده که ویتته ناو شه پفانان. شه پفان ده که ونه چه چه... باز... سه روکی مردن و کوشتن... باز فه رمانده ی نه م شه ره ویرانکه ره... باز؛ ناوی نهفسانه یی گولی خوین... «سهیره بازیش هاتوه، بازیش له گه ل نهوانه!»

نیستا بۆ یه که م جار کۆتر چاوی به باز ده که وئی. ترسیکی نادیار و بئی پیناسه ده که ویتته دلی کۆتره وه، به دووربین له باز ده پوانی. نیستا باز به به ژن و بالایه وه له پیش چاوی کۆتر دایه؛ پیاویکی بالا به رز که ته مهنی له نیوان چل- چل و پینجدایه. مه غروور، سهنگین، نیگایه کی وشیار، زیر. بۆچی باز؟ وهک بالنده ی باز درنده و گوشت خۆره؟ دووربین و به هیز؟ بالنده ی باز؛ به به رزاییه کانی ئاسمانه وه، باسک کراوه، سینگ و ده نووک به ره و نیچیر، مه غروور؟ نه ی چاو؟ چاوی بچووک وهک تهیری باز؟ باز؛ بالا، به ژن، قامهت، پیکه وته، به هیز و وهک شه پفانان، نهسه ره.

پیناس که میک خۆی له فه رماندار چه کدار نزیک ده کاته وه و ده لئی «نه م ده رفه ته له ده ست نه ده یین، پتویسته شتیک بکه یین. باز، نهفسر و سه ریان هه موویان له ناو مه نزللی ئیمه دان. ده توانین هه موویان بکوژین...».

«نا، چه کدار، برا، من لۆژیک ده زانم. نه گهر ئیمه به لیدانیک هه موویان بکوژین و خیرا بکه یین، پیش هاتنی کۆپته ره کان، خۆمان ده که یه نینه چه م و چیا... با لییان ده یین... مه گهر ئیمه بۆ که مین نه هاتووین؟

سەیری ئەم دەرفەتە باشە بکە کە سەرۆکە کەشیان لە گەلیاندا یە...»
 چە کدار بە دووربین سەیری دەور و بەر دەکات و دەڵێ: «نازانم...
 باوەپ ناکەم...» با چاوەپوان بین بزانی چى دەبێ...»
 لە مەیدانی گوند باز قسە ناکات. ئەو لە دەوری خۆی دەپوانێ، چەند
 خولەکیک سەیری گوند، گوندییان و دەور و پشستی گوند دەکات و پاشان
 دەستی راستی هەڵدێنێ و خانووەکانی گوند نیشان دەدات. ئەمجار ئاگر
 دەست پێدەکات. ئەمجار ئاگر دەبارێ. بە فرمانی باز، سەربازەکان بە
 خێرای بڕووسکە دەبنە سێ دەستە. دەستەیک لە مەیدان گوندییەکان
 گەمارۆ دەدن. دەستەیک چاوەدێری دەور و پشستی گوند دەکەن و
 دەستەى سێهەمیش دەچنە حەوشی مالاڵان. ئەم دەستەیک بە بلێن
 سی کەس دەبن، بە چەکی قورس، ئاگر بە سەر خانووەکاندا دەبارێنن.
 ئاگر، گوپ گوپ لە لولەى چەکەکانیانەو دێتە دەر و مالاڵان دەگرێ.
 خانو، مالاڵ دەسووتن. دەرگا، پەنجەرەکانی خانووەکان، بانى کا و قو،
 ناخو و کادیئەکان دەست بە سووتان دەکەن.
 کۆتر دەڵێ: «مالی من...»

حەوش و حەسار دەسووتن. دار، بەرد، دارستان، دەوێ دەسووتن.
 گوند و دەور و پشستی گوند دەبێتە بەندەری ئاگر. لە سەر لە ئیوارەى
 بەهاریکی گەشدا، دەنگی چەک دەر و دەشت داگیر دەکات. تەقە تەقی
 چەک و گولە لە دلی سروشتدا ئۆلان دەدات. ئۆلانی دەنگی چەک و
 فیشەک بە سەر گوند، دار، دارستان، چەم و شاخەکاندا بەرز دەبێتەو.
 هەموو دەشت پەر دەبێت لە دەنگی چەک. ئاسمان هەمووی پەر دەبێ
 لە دووکه‌لى سووتانی خانووەکان. ئاگر زۆر دەبێ، گوپتر دەبێ، دووکه‌ل
 و دوومان بەرزتر دەبێتەو. پەشایی دەگاتە هەورەکان، بۆنى سووتان و
 پزىسكى ئاگر هەموو شوێنێک دەخنکێنێ. هەموو جێگەیک دەسووتێ!
 داری سپیدار و بی، دەوێنى چەری کورت، گوڵ و گۆلخوێچەى چوار دەور

ده سووتین. تهیر و بالنده ده دهڤ له شه قهقهی بال و دوور ده که ونه وه. حیوان هه لڊین، سهگ، پشيله، کهر، جاش، نه سپ، جوانوو، مه پ، بزڤ، کاريله، به رخ، دهوار، مریشک، که له شیر هه لڊین. ته نیا خه لکی گوند ناتوان هه لڊین. نه وان وه ها له ناو چه نبری ناگردد سهیری سووتانی خانوه کانیان ده کهڤ.

«مالی من...» کۆتر دلشکاو، دوشداماو، به بیزاری و خه مگینییه وه ده لڤ... «مالی من...» چه کدار، پیناس، شه پفانی دی به خه میکی قووله وه وا ده لڤین.

چه ند پیره ژڤ له ته نیشته کۆمه لکی گوندیه کان له مهیدان خویان ده دهڤ به زه ویدا و ده ست به قیزه و هاوار ده کهڤ. «هه ی پۆ!.. هه ی پۆ!...» ده نگه «هه ی پۆ» یان نۆلان ده دات. ده نگدانه وه ی ده نگ به شوین یه کدا تاوه کوو شاخه کان دیت. ته نیا «هه ی پۆ» ده بیستری، نه ک قسه کانی دی، ته نیا «هه ی پۆ»... قیزه جار جار به رز ده بیته وه، له ناکاو ده بردری و دیسان ده ست پیده کات و به رز ده بیته وه. قیزه، قیزه ی پیره ژنان؛ ده نگه ژانه، ژانی دل، ژانی گه لیکه بی پشت و په نا. ژانی سالان، سه د سالان. قیره؛ ده نگه که وتن، شپه رزه یی و بن ده ستی. ده نگه که سه ر و خه م. قیره؛ ده نگدانه وه ی هاواریکی بی هیوا. هاوار، هاوار، قیره، سترانیکی، سترانی مردن. سترانی سووتان و ونبوون. سترانیکی سارد، پپ سام. سترانی ولاتی چیا...

«ماله که م» کۆتره ده گری و ده لڤ «مالی من، سترانی ولاتی چیا، مالی من...»

پیناس که له نیوان کۆتر و فه رمانده چه کداردایه له تووپه ییدا مووی سمیللی ده خوات، جه سته ی ده له رزی، ده لڤ: «چه کدار، برا، پڤگه مان بده، له پیش چاوی ئیمه دا گوندیک ده سووتین، خه لکی ئیمه ده چه وسیتین. پڤگه مان بده، با هه موویان بکوژین...»

به شوین قسه‌کانی پټناسدا، شه‌رفانانی دیکه‌ش پشستگیری ده‌کهن و ده‌لټن «نه‌وان ناتوانن پزگار بن».

«بلټی نیمه بتوانین هه‌موویان بکوژین؟» چه‌کدار به دوربین‌وه نیگای له‌سه‌ر جموجوټی گوند ده‌پرسی «به لټدانټیک بیانکوژین و به خټرایسی پاشه‌کشه بکه‌ین؟»

پټناس ده‌لټ «به‌لټ، خه‌مت نه‌بی تا کوپته‌ره‌کان بټن، نیمه ده‌گه‌ینه‌وه چیا...»

«به‌لام نیمه زوډ له‌چیا دوربین»

«نا، نا خومان ده‌گه‌یه‌نین...»

«که‌واته ناماده‌کاری بکه‌ن. باز... نامانجی به‌که‌م بازه. کن

لټیده‌دات؟»

پټناس؛ «من، من به گوله‌یه‌ک می‌شکی بلو ده‌که‌مه‌وه.» شه‌رفان خیرا ده‌ست به ناماده‌کاری هټرش ده‌کهن. دووان دووان و سیان سیان له‌دور و به‌ری به‌رزاییه‌کانی گرده‌که، له‌و شوینانه‌ی له‌که‌پر ده‌چن، داده‌نیشن و لوول‌ی چه‌که‌کانیان به‌ره‌و گوند ده‌کهن.

چه‌کدار؛ «ناگاتان له‌خه‌لکی گوند بی. باز، نه‌فسه‌ر، کامیون، سه‌ریاز و گوندیه جاشه‌کان نامانجن. ده‌بی که‌س پزگار نه‌بی. دوی فیشه‌کی پټناس گوله‌باران بکه‌ن.» پټناس سمټلی با ده‌دات، چه‌ند جارار په‌نجه‌کانی ده‌به‌ستنی و ده‌یکاته‌وه، ملی ده‌ته‌قیټنی. قه‌ناسی دوربین دار له‌هاوړټکه‌ی ته‌نیشتی وهرده‌گرټ، بو نیشانه‌داده‌نیشی. نه‌و به دوربین لوول‌ی تفه‌نگه‌که‌میزان ده‌کات، چه‌ند جارار هه‌ناسی قبول هه‌لده‌کټشی و ده‌یداته‌وه، نه‌نگوستی نامازه‌ی ده‌ستی پاستی به نارامی ده‌چټه‌سه‌ر په‌له‌پټکه‌ی تفه‌نگه‌که. به‌لام ده‌ستی پټدا نانټ و پاده‌وه‌ستنی.

باز ده‌جوولټی. نه‌و ده‌پوات بو لای نه‌فسه‌ره‌کان و له‌گه‌لټیان قسه

دهکات. دواپیش، دیسان هه‌ندی‌ک له ئه‌فسه‌ره‌کان دوور ده‌که‌وێته‌وه. له‌م کاته‌دا پێناس بێ سهر و بێر کردنه‌وه، ده‌ست به‌ تهنه‌نگه‌که‌دا ده‌نی‌ت. نه‌مجار ده‌نگی ته‌قه‌یه‌کی قوول و درێژ به‌ سهر هه‌موو ده‌نگاندا زāl ده‌بی‌ت. به‌لام فیشه‌ک له‌ باز ناکه‌وێ، کاتی‌ک پێناس ته‌قه‌ ده‌کات، بازیش داده‌نه‌وێته‌وه و شتی‌ک له‌ زه‌وی هه‌لده‌گرێ. له‌گه‌ڵ ته‌قه‌ باز خۆی ده‌دا به‌ زه‌ویدا. پێناس ده‌لێ «ئای داخه‌که‌م، و دیسان ته‌قه‌ ده‌کات. باز له‌ زه‌وی خۆی ده‌تلی‌نێ. له‌گه‌ڵ ته‌قه‌ی تهنه‌نگی پێناس ده‌نگی چه‌کی شه‌رفانانی دی، چه‌شریک به‌رپا ده‌کات. ده‌نگی ئاپ پی جی، بی که‌ی سی، کلاشینکۆف و تهنه‌نگ ده‌ور و پشته‌ی گوند که‌ خۆیشی ده‌سووتی، ده‌کاته‌ جه‌ه‌ننه‌م. سێ پۆکی‌تی ئاپ پی جی به‌ سێ کامیۆندا ده‌ته‌قنه‌وه. پارچه‌کانی کامیۆن به‌ هه‌وادا ده‌ه‌فن. سه‌ریازانی دۆشداماو له‌ ژێر بارانی گوله‌دا، وه‌ک گه‌لای داری پاییزی، ده‌پژێنه‌ زه‌وی. هه‌ر دوو ئه‌فسه‌ره‌که‌ش له‌ زه‌وییه‌وه ده‌گلێن. له‌ ژێر گوله‌باراندا سه‌ریاز ناتوانن ده‌ست بکه‌نه‌وه. گوله‌بارانی بێ‌وچان به‌ جاری‌ک سه‌ریازانی سه‌رسوو‌رماو له‌ ده‌ست و پێ ده‌خات. ئه‌و سه‌ریازانه‌ی ده‌وری گوندیان گرتوه‌وه، نازانن چی بکه‌ن. سه‌ره‌تا به‌ره‌و خانوه‌کان هه‌ل‌دین. له‌ به‌ر گه‌پی ئاگری خانوه‌کان، ده‌که‌پێنه‌وه و به‌ره‌و زه‌وییه‌کان هه‌ل‌دین. به‌لام گوله‌یان هه‌ر پێده‌گات. سه‌ریاز یه‌ک به‌ یه‌ک له‌ زه‌وی ده‌گلێن. ته‌نیا سیانیان ده‌گه‌نه‌ سه‌ر کانیه‌که‌ و خۆیان هه‌ل‌ده‌نه‌ پشته‌ی کانی. به‌لام ئاپ پی جی، ده‌ور و پشته‌ی کانیش ده‌کاته‌ جه‌ه‌ننه‌م.

کۆتر، ئیستا وه‌ک ئه‌وه‌ی له‌ سه‌ر خۆ چووی، به‌ کلاشینکۆفه‌ کۆبییه‌که‌ی که‌ برقه‌ی دیت، گوله‌ ده‌بارین. که‌ گوله‌باران ده‌ست پێده‌کات، وه‌ک ده‌نگی هه‌ور دیته‌ به‌ر گوێی کۆتر. ئه‌و هه‌ورانه‌ی گه‌رمه‌ گه‌رم ده‌که‌ن، ئه‌و هه‌ورانه‌ی به‌ با و بۆرانه‌وه ده‌بارن، به‌لام کاتی‌ک که‌وتنی سه‌ریازه‌کان ده‌بینی، ئه‌و کات بیری دیته‌وه سه‌ر ده‌نگه‌کان.

ئەمجار دەزانى كە دەنگى مردنە [ئەم دەنگانە]. سەرباز دۆشداما، تارومار، پەرش و بلالو، ھەول دەدەن بە لایەكدا ھەلبىن، بەلام بەرەو كوئ؟ ھەموو شوپىنىك ئاگرە. سەرباز بە ناو یەكدا بى ئەو ی بیرىان بچىتە سەر شتىك، بە خىرايى ھەلدىن - تاوھ كوو فیشەكىك يانىش چەند فیشەك لە سەر و جەستەياندا برىنى قوولسى غەددارى مەرگ دەكاتەو. كۆتر دەبىنى؛ سەرباز، ھەيوان، گوندیى بە قىرپەو دەگلىن. ھەندىكىان دواى كەوتن دىسان ھەلدەستەن سەر پى و دەیانەوئ ھەنگاویك ھەلبگن، چەند ھەنگاوىش ھەلدەگن، بەلام لەگەل تەقەيەكى دى، دىسان دەكەون. ھەندىكىشيان لەگەل دەنگى تەقە وەك بەلدەيەك دەكەونە بالەفرتە و دواتر دەگلىنە زەوى. دەست، پى، شان، لاق، سەر ھەر كامەو بە لایەكدا دەفەرن و دەنگ، دەنگى تىكەل، دەنگى یەكجار سەبرىان لىوھ دىت. كۆتر دەلئ «مالئى من» و گولە دەبارىنى. ھەموو بەدەنى ئارەقەى دەرداوە، قورگى لە بۆنى سووتان و بارووت دەكۆزىتەو، چاوەكانى دەگرىن و دەلئ «مالەكەم» و بە تەنگەكەى كە ئىستا گەرم بوو، تەقە دەكات.

ھەتا كەى؟ كەس نازانى، بەلام بە دەنگىك كۆتر، پىناس و دىترانىش بە خۆياندا دىنەو؛ «زوو ئىترە بەجى بەتلىن... زوو ئەم شوینە چۆل بەكن، زووكەن زوو...»

شەرفان بە پەلە خۆيان كۆ دەكەنەو، چەك، فیشەكدان و جانتا و شتەكانیان دەدەنە يەك و لە شاخەكە دىنە خوارەو. بەھەلاتن بەرەو چەم، بەرەو چیا دەپۆن. پەرش و بلالو لە نۆوانیاندا مەودایەكى زۆر. كۆتر دەكەوتە شوین پىناس. كۆتر، دار، بەرد، چىو، زىخ، چال و قولكە دەداتە بەر و ھەلدىت. كلاًشىنكۆفەكەى كە ئاگرى دەباراند، بە دەستىيەو، جەستە، سەر و قورگى تايەكى سەبرى گرتووە، ھەلدىت و دەلئ «مالئى من». مالئى من، لەم سەر لە ئىوارەدا مردن، سووتان،

بارووت، فېشەك، لە دەست دان، ھەسرەت، خەم، ترس و خۆپن، ویست، خواست، قین و نەفرەت. مائى من، پق و نەفرەت، كۆكى* ئەم ولاتە بېچارە، بېگەسە، ئەم ولاتى بىن بەختى مەرگە ... ھەلئى، خىراکە... پەو، پەلە، ھەلھاتن... چارەنووسى ئەم ولاتە خۆپنینه. دووگەل و دوومانى ئاگر لە پشتهو، ھەور و تیشكى خۆر لە پېش، ھەلئى، كۆتر ھەلئى. كوا بالئەدە؟ كوا ئارامى؟ كوا ھىمنى؟ خىراکە كۆتر خىراکە. ئەو گۆرانىيە، گۆرانىيە مردن، گۆرانىيە سووتان، مائى من. پوخسارى ئەوان، پوخسارى ئینسانى داماو، بېچارە، بىن پەنا. پوخسارى ئەوان كە دەمرن، مائى من... پوخسارى ئەوانەى لە خۆیندا دەگەوزن، مائى منى... كوا ھىوا؟ كوا پرووناكى؟ مائى من...

«كۆتر خىرا كە» پېناسە دەگەپتەو و بە سەرىدا دەقېرپن.

كۆتر خىرا دەكات. بەلام دەنگ دئ. لە ھەورەكانەو، لە ئاسمانەو. كۆتر خىرا دەكات. بەلام دەنگەكان لە كۆتر خىراترن. «كۆتر خىراکە كۆپتەرەكان ھاتن...»

دەنگ دئت. كۆپتەر دئت. دەنگىكى تىژى وەك فېكە دئت. بە دواى دەنگى فېكەدا دەنگى تەقینەو، یەك دئت. كۆتر ھەلدئت. «كۆتر! كاتىك دەنگى فېكە ھات، خۆت بدە بە زەویدا...»

جاریكى دیش دەنگى فېكە دئت، كۆتر خۆى دەدا بە زەویدا. تەقینەو، یەكە بىن پایان ساز دەبئت. كۆتر ھەروەھا لە زەوى سەبرى دەور و پشتى دەكات. سەد - سەدو پەنجا مەتر دەورتر لەم دووگەلئىكى چر لە خاك بەرز دەبئتەو. كۆتر ھەلدەستى و ھەلدئ. دیسان دەنگى فېكە. ئەمجار شەپۆل شەپۆل راست بەرەو كۆتر. كۆتر دیسان خۆ فېرئ دەدات. تەقینەو. كۆتر زیندوو؟ ھەست بە چى دەكات؟ خۆى دەجوولئین، نا ھىچى لئ نەھاتوو. سەبرى ئەو شوپنە دەكات كە

دووکه‌لی لێ هەڵدەستێ. دوو سێ شەپقان لە سەر زەوین. یەکیان دەنگی کچیەکە دەقیرپێت «لاقم، لاقەکانم...» کۆتر چی بگات؟ بەرەو شەپقانه‌کان بپوات؟ هەر لەو شوێنەدا پال کەوێ؟ هەستی و هەلبێ؟ ئەو نازانێ، نا نازانێ. بەلام لە ناکاو دیسان هەڵدەستیت و هەلدی. دەنگی تێکەلی فیکەکان لە نزیک و دۆورەو. بەهێز و نزم هەر دین. لە بەر تەقینەو و دووکەل ئیدی کەس کەس نابینێ. بەلام کۆتر زیندوو، هێچی لێنەهاتوو. پێدەکەنێ و دەلێ «هێچم لێنەهاتوو». نا، نالێ، هاوار دەکات «هێچم لێنەهاتوو». دیسان دەنگی فیکە بەلام ئەمجار یەكجار نزیک، شەپۆل بە شەپۆل دیت. کۆتر دەکەوێ. دەنگی تەقینەو و داپووخانیک لە پشت کۆترەو دیت. هەندیک لەو لای کۆترەو دارێکی ناوقە ئەستور دەسووتێ. بۆنێکی قورسی سووتان و بارووت دەگاتە لووتی کۆتر. سەیری بەردەمی دەکات. چەمەکە دوور نییە. ئەگەر بتوانێ جارێک، دوو جاری دی هەلبێت خۆی دەگەیه‌نێتە چەم. هەندیک هەفال گەشتوونەتە قەراخی چەم. ئەویش دەبێ بگات. هەڵدەستیتە سەر پێ و بە هەموو توانای خۆی هەلدیت. وەک کارمازێک. وەک بالەندەیه‌ک دەفرم، کۆتر بە خۆشحالییەو بیر دەکاتەو. پەو، فرین و دیسان دەنگی فیکە. ئەمجار یەكجار نزیک، یەكجار بەهێز.

لەگەڵ ئەم دەنگە دوایە ئیدی کۆتر هەڵناستیتەو. وەک ئەوێ کە سێک دەستی بردبێتە دەر وونی و هەموو هێز و توانای لێ سەندبێ وەها بێ توانا دەکەوێت. هەناسەشی لە بەر دەبێ. ئایا بریندار بوو؟ ژانێک، تەنیا ژانێکی تەنک و باریک لە کەلەکەیدایە. ئایا ئەو ژانی برینە، ئێشی کەوتن و هەستانە؟ تەزوێه‌ک بە سەریدا دیت و دەپوات. ئارەقە؟ خوین؟ کۆتر دەست دەبات بۆ ناوقەدی خۆی، بۆ ئەو شوێنەی ئازاری هەیە. دەستی تەپ دەبێ. ئارەقەیه‌؟ نا، خوینە. دەستی خویناوی دەبێت.

خوین. له سهر خاکی په ش، نا خاکی په ش نا، خاکی شین، خوین. خوینتیکي سووری تاریک، که میک تاریک. کۆتر پیده کهنی و ده لئ؛ من بریندارم. له و ژانه باریکه زیاتر هیچ نازاریکی نییه. خوئی ده جوولئین. لاق، ده ست، سهر و به ده نی ده جوولئین. هوئی له سهر خویه. کۆتر پیده کهنی. خاک، خاکی په شی ولاتی چیا. خاکی که ونارا، خاکی کۆن، خاکی شه پ و پیکدادان. خاکی نالین و گازندان. خاکی سترانی مردن، وشه ی خه م. کۆتر ئیستا ههستی پیده کات؛ ئه و ماندووه. خاکی ماندوویه تی، خاکی کاره سات. خاکی به خوین ناو دراو. خاکی خه ونان، خاکی تاریک... هه ور، ئاسمان و خاک و له سهر خاکیش کۆتر و خوین. خوینی کۆتر.

پاشان دونیا تاریک ده بئ. تین و پووناکی، هیز و توانا له کۆتر دور ده که ونه وه. دهنگی فیکه، قیرپه و چه کیش لئی دور ده که ونه وه. بئ دهنگی دیت. شه و دیت. په رده ی ئارامیی ده کشیت. بئ دهنگی تاریکی دیت و کۆتر له نامیز ده گریئ. بئ دهنگیبه کی قوول بال به سهر دونیادا ده کیشئ. تاریکی دهر و دهشت ده گریته وه. له بیدهنگی و تاریکی زیاتر ئیدی هیچ نییه.

کۆتر له ناو تاریکی و بئ دهنگیدا ون ده بیت.

ترس

باز و کۆتر.

يەكتر بىننى سەريان لە و گوندە کە دەسووتا. لە ناو ئاگر و شەردا. يەكەمجار - ئەگەر جارى پېشوى كۆچ و لە دايك بوونی تەمەنيك پېش ئىستا نەيەننە ئەژمار.

چەمى ولاتى چيا. چەمى پۆژەلەت و چەمى پۆژئاوا. ئەو چەمانەى لە دلى چياوہ سەرچاوہ دەگرن و بەرەو خوار، بەرەو ئاو و دەريای نەناس دەپۆن. سەرشت، پې پېچ و خەم. نازەنين. ھار. جارجارە مەند، جارجارەش خوڤ. ئەو چەمانەى کات و پۆژگار، دەور و دەوران تېپەر دەکەن و دەپۆن.

چەمى پۆژەلەت و چەمى پۆژئاوا؛ ئەو چەمانەى لە دەشتىكى بى سەر و بن و زەرددا دەگەنە يەك، دەبنە يەك و پېکەوہ دەپۆن بۆ دەريای دوور و لە دلى دەريادا ون دەبن.

ئىستا لەم قۇناغە نوپىيەى بەسەرھاتى باز و کۆتردا، پۆژگارپكى نوڤ دەست پىدەکات. پۆژگارپک لە پۆژگارە بى ئەژمارەکان، پۆژگارە بى کۆتاييەکانى پووبارەکان. کات؛ دوو مانگ دواى گلانى کۆترە. شوين، ئەو پادگانە سەربازىيە کە باز وەک حەشارگە بەکارى دىتى. ئەو

پادگانہ سہربازیہی کہ ٹیمہ له بهشی پٹشووتری پؤمانه که دا له گهل باز له وئ بووین.

ئیتستا ٹیمہ دیسان له وئین. له ژیرزه مینی پادگان، شوینی زیندان و نهشکه نجه دان. پادگان نه گؤپاوه، هر وهک خویه تی. به لام چند که سیکي پی زیاد بووه؛ کؤتر. کؤتر ئیتستا له پادگانہ.

کؤتر له پادگان گیراوه.

کؤتر له پادگان له ژووریکي بچوک و تاریکدا زیندانییه.

کؤتر له پادگان له ژووریکي تنگ و تاریک و له زیندانیکی گهنیودا، له ژیر نهشکه نجه دایه. نه مړ دوا پؤژی کؤتره. نه گهر نه مړق قسه نه کات و هیچ نه لئ و نه بیتنه هاریکاری سہربازه کان، ده یکوژن. وه هایان پی گوتووه.

ٹیمہ ئیتستا له لای کؤترین. له و ژووره تنگ و تاریکي که نه وی تیدایه. ژووره که چؤل و پووته. له تهختیکي شق و شر و تهق و ره قی نووستن که دؤشه که یه کی پووشی خویناوی و ناره قاویسی چلکنی له سهره، زیاتر، هیچی تیدا نییه. ژووریکي بؤگن که بؤنی قورسی خوین، میز، ناره قه و شیی لیدیت. کؤتر ناگای لئ نییه به لام نه وه دوو مانگه که له م ژووره دایه. له و پؤژه وهی که سہربازه کان نه ویان به برینداری و بوراوه یی، له سهر خؤ چوو، له ناو خوین له قه راخی چه مه که هه لگرت و هینایان، تا ئیتستا هر له م ژووره دایه. ژووری کؤتر، شوینی نویی نه و؛ پزیشکه کان کؤتریان له م ژووره دا دهرمان کرد. نه و لیره ژیا نی پی به خشرایه وه، لیره چاوه کانی کرده وه و زانی که هیشتا زیندووه. لیره ناخی هه لکیشا و گوتی «خؤزگه ده مردم و نه ده که وتمه ده سستی نه مانه» برینی قوول و پر نازاری ناوقه دی، لیره هاته وه یهک و هیدی هیدی ساپیژ بوو. نه و، لیره، دوی نه وهی که میک باش بوو، بئ حهد و نه ژمار نهشکه نجه درا که پتویست ناکات

لیږه دا باسی نه وه بکهین. ژوروی بڼگه نیوی کۆتر، ژوروی ژیر زهوی،
 نه ژوروی که هرگیز پووناکی نابینئ، هرگیز هه وای خاویتی پئ
 ناگات. ژورویک که بۆنی قین و نه فرت، مهرگ و کوشتنی لئ دیت.
 ژورویک که تنیا نه و کاتانهی که نه فسر و سه ربازی لییه، پۆشن
 ده بیته وه. ژورویک-که تنیا ترس، سام و خۆفی لئ هه لده قولئ،
 که له ترس ساز کراوه و بۆ ترسه. ژورویک که به نارامی زیندانی
 ده کاته حیوان، ده کاته بوونه و ریکی ترساو. ژوروی کۆتر؛ سه رها،
 سالانی خویندن له شاری گه وړه، دواتر کات و زهمه نی نازادیی سه ر
 چیا به رزه کان و نیستاش نه م ژوروی تنه گ لانیی بیچاره ییه. ژوروی
 کۆتر؛ دیوار، تنیا دیوار. نه و دیوارانهی به به ردی په شی گه وړه
 و چیمه تنۆ ساز کراون. نه و دیوارانهی ده نگ ده خنکینن، سه دا
 ده خنکینن، بینایی کویر ده کن. له و دیوی نه و دیوارانه وه چی هه یه؟
 کئ هه یه؟ پۆشنه؟ تاریکه؟ کۆتر نازانئ. به لام له و دیو دیواره کانه وه
 تنیا ده نگ دیت، دهنگی هاوار، قیژه و لیدان. دهنگیک که ده نگ
 و سه دا و ههسته کان ده کوژیت. دیوار؛ پاسه وانی که وتن و له بیر
 چوون. دیواری که پ/ کویر/ لال بوون. دیواری گه نیو و ته م گرتوو که
 ترس ده قریئن. دیواریک که هه میسه، هه ساتیک، هه خوله کییک،
 هه چرکه یه که ده قیریئن؛ زیندانی تۆ بیچاره ی، تۆ ورت له ده ست
 ده ده ی، تۆ ون ده بی، تۆ ده ترسی، تۆ سه ر داده نه وینی، زیندانی تۆ
 ده بی نه بی، ده بی دلی من/ نیمه بی، من و نیمه خاوه نی تۆین، تۆ
 ده بی تنیا ده ست بدیه ته من و نیمه، تنیا ده ست به من و نیمه دا
 بیئی... من، نیمه، تنیا من و نیمه، جگه له من و نیمه هچ که سی
 دیکه نییه... نه و دیوارانه ی ده قیریئن، دیواری ژیا نی نوئی کۆتر و
 ههسته کانی له م دوو مانگه دا؛ [وړه] که وتن و دا پووخان، تیکچوون و ون
 بوون. نه و نه شکنه و لیدانانه ی کۆتر دیویه تی؟ دانه دانه پیویست

ناکات [باس بکړین] به لām خراپترین جوړی نه شکهنجه و لیدان و غه ددارترینیان که مړوف بتوانی وینای بکات. هه موو شیوه یهک، هه موو پهنگیک و هه همیشه بۆ تیکدانی وره ی زیندانی. بۆ داپووخان و خو ون کردن و پيسوا بوونی...

کوتر نیستا ده له رزی، ده ترسی، کوتر بریندار و نه خوشه. کوتر که وتووه؛ بریندار که وتووه، ریز که وتووه، دیل که وتووه، "که ردنی، مه چکی، ده ست و لاقه کانی پش بوونه ته وه. نینوکی ده ست و پتی پش بوونه ته وه. لیوه کانی تره کیوه، قه له شیوه. به دهنی نیوه پووتی ماندووه. هه موو جهسته ی ژان ده کات. هه موو جهسته ی چلکی گرتووه. دلپیک هه سستی شادی و نارامی له گیانیدا نه ماوه. چاوه کانی به ستران. دوو سه ربازی پاسه وان، که میک پیش نیستا هاتن و به ده سره یهک چاویان به ست. نه و کچه جوان و قه شهنکه، نه و جهسته جوان و پیک و پیکه، چاو به ستران، یه خسیر له زینداندا، له ده سستی فرمانده کانی زینداندا یه. به ده ورپه وه نیستا چوار که س هه ن. دوا ی نه وه ی پاسه وان له ژوره که چوونه ده ره وه، نه م چواره هاتن. چوار پسپوړی نه شکهنجه که زور حه زیان له نه شکهنجه دانه. چوار نه فسه ری ولاتی مه زن، ولاتی ژه نه پال سه ردار که پسپوړی کاره که یان، پسپوړی لیدان، ترساندن و نه شکهنجه. سنی نه فسه ر و فرمانده که یان.

فرمانده که یان؛ باز... به لن، نه و بازه ی که ده یناسین...

باز و سنی نه فسه ره که ی دی به پتوه سه یری کوتری نیوه پووت ده که ن. کوتر کراسیکی ناسکی پزیوی له به ردایه. مه که کانی تا

* نه م که وتنه له کرمانجیدا چه ندین مانا له خو ده گریت و ده ربړی واتای جیاوازه، لیته دا واتای بوون ده دات، بریندار بوون، ریز بوون و دیل بوون. به لām له بهر کیش و هه ر وه ها بۆ نه وه ی بتوانین فه زا و مانای وشه کان وهک خو یان بگه یه نین، به شیوه کرمانجیه که ی نووسیومانه.

نیوه بەدەرەوهن. دەست و پێی، پان و لاقی پووتن. مووی پێ، دەست، پەنجە و لاقی دەرھاتوونەتەو. کۆتر؛ پووت، چاو بەستراو. ئیستا ئەفسەر دانە دانە لە ژێر پووناکیی تیزێ گلۆپێکدا تەماشای کۆتر دەکەن. بەلام کۆتر ئەوان نابینن. ئەو دەسپەڕەیی بە چاویدا کیشراوە، زۆر پووتتر پیشانی دەدات. ئەو زیاتر هەست بە پووتیەتی خۆی دەکات. بەلێ کۆتر داپووخاوە، کەوتوو. دیلێتی، بیچارەیی و ناچاری، ژان و ئازار کۆتری پوخاندوو. کۆتر، بێھیوا، ترساو، تەسلیم بوو لە سەر کورسییەکی دار دانیشتوو و گوێ لە دەنگەکان دەگرێ. چاو نابینن، بەلام گوێ دەبیستن. ئیستا گوێ، کاتی گۆیە. بە پێی ئەزموونی دوو مانگی رابردویی، کۆتر هەست دەکات کەسانی ناو ژوورە کە چاوان. کۆتر هەست دەکات کە ئەو چوار کەسە ناو ژوورە کە، سەریاز نین و ئەفسەرن. کۆتر تێدەگات کاتی بریار، بریاری مان و نەمان هاتوو.

کۆتر بریاری خۆی داوە، دەبێ بمێ، بەلێ بمێ و پزگار بێ. خۆ لە کۆتری پیشوو، لە ژیاڵی رابردویی هیچ شتێک نەماوە. کۆتر ئیدی هیچ نییە، ئیدی بەرخەکی دایکی، کۆتری گوندی مندالییەکی، نازەنینی شاری گەورەیی چیا، ئارامیی گیانی ژیری ونبوو، کۆتری چیا بەرزەکان، نییە. خۆ ئیدی هیچ پێوەندییەکی بە جیهان و ژیاڵەو نەماوە، ئیدی کەس ئاگای لە بوون و ژیاڵی ئەو لەم شوێنەدا نییە. خۆ هەر پۆژیک لە ژیاڵی ئەم زیندانە، مردنیک و ئەو هەموو پۆژیک دەمرێ. کەواتە مەرگی پاستیی لەم ژیاڵە مردوو بەشترە. کەواتە مردن، پزگارییە، پزگاری.

یەک لە ئەفسەرەکان لێی نزیک دەبێتەو و لە پشت سەریەو پادەووستن و بە زمانی پەسمیی دەولەت دەلێ؛ «کۆتر! ناویکی خۆشە... کۆتر، بۆلەندەیکە جوان، بەلداریکە نازەنین، بەلام ترۆریست،

سهره لدر، جه رده ... كوتر و كرده وهكانی ... ویران كردن، تیکدان، كوشتن، پیاو كوژی ... چند سهربازت كوشتوو كوتر؟ ... كوتر قسه ناكات. كوتر گورانی نالئ ... كانی گه یشت كوتر. تۆ خۆت، برپاری خۆت بده. دوو پښه له پښه؛ یان قسه بکه، هاوکاری ئیمه بکه و بزئ، یانیش قسه ناکهیت، هاوکاری ناکهیت و دهریت ... نه مړ دوا پوژئ تۆیه لیږه. دوا پوژ دوو پښه هیه؛ پښه مرین و پښه مان. برپاری خۆت بده.»

كوتر به نارامی سهری هلدینئ، لیوه وشك و قه له شیوه كانی به زمان ته پر دهكات و به زمانی نهفسه ر ده لئ «نا، هیچ شتیم نییه بیلیم. من تازه هاتبووم، من تازه هاتبوومه مهیدانی شه، من هیچ نازانم ... بمكوژن ...»

دهنگی كوتر دهله رزئ، پوخساری ده شكیته وه، دهسته كانی له سهر نه ژنوی دهله رزن. وهك بلئی یاو و له رزی بن، جهسته ی جار و بار دهله رزئ.

«ئیمه نهو قسانه مان بیستوو. دهست لهو قسانه هه لگره، پاست قسه بکه و جه شارگه و مۆلگه ی سهره لدرانمان نیشان بده» نهفسه ریکی دی به دهنگی کی که میك توو پرته مه ده لئیت «کهس شاگای له بوونی تۆ نییه. تۆ مردوویت. نه گهر هاوکاریمان نه کهیت دهریت، دهریت ...»

كوتر لا دهكات به لای دهنگه که وه و ده لئ؛ «بمكوژن، نهوه ویستی منه. بمكوژن، من ...» به لام ناتوانئ قسه که ی ته واو بکات. کوئی گریان، یانیش ترسئک، توو پرته یهک یانیش خه میك، قورگی دهریت. دهنگی لیده برئ. دهنگی لیوه نابهت، به لام له میشکیدا نۆلان ده دات؛ من دهمه وئ بمرم، کوئی گریان ... به پۆله كوتر، به پۆله با نه سرین برژین، با نه سرین، ترسه کهت بره وینیته وه. با قورسای ترسی پوژ،

حەفتە و مانگانە لى دور بختەو، لىگەپى با ئەسرین وەك پەپولە، سووك، ناسك، زولال، بەخوپ بەر بېتەو. با ئەسرین، تاريكى ترست لى بکاتە شەوق... دەنگ نۆلان دەدات؛ سەرم ژان دەكات، مېشك، پۆم، بەدەنم ژان دەكات. وازم لى بېنن، بمكوژن... چىتان لىم دەوئ! دادە بەقوربانەت بم دادە، وەرە، وەرە بە ھاوارمەو... دادە، ئەوانە چىيان لىم دەوئ! نە شەو، نە پۆزە، دادە من كەوتومەتە ناو بىرىكى قوول كە ناتوانم لىي بىمە دەر. دادە ساردە، دونيا ساردە، ژيان ساردە، ئەمانە ساردە، ئەم زىندانە ساردە، دل ساردە، جەستە ساردە... ھەموو شت ساردە. دادە، كۆترەكەت سەرمایەتى، گەرمى بکەو. دادە ھەلمبگرە و بمبە، يان بەوانە بلن با ھەلمبگرن و بمبەن، با بمكوژن... من مەرگ دەخووزم، تەنیا مەرگ، نەك ھىچى دى...

«قسە بکە كۆتر، شتىك بلن»

«من... چ چ » كۆتر ناتوانى قسە بکات. دەگرى. سەرەتا بە ئارامى، دواتر بە دەنگى [بەرز] چەند خولەككە.

ئەفسەر ھىچ نالین، بە ئارامى سەیری گریانى كۆتر دەكەن.

دوايى، پاش ماوہیەك، دەستىك بە ئارامى شانى راستى دەگرى.

كۆتر دادەچلەككەت و دەقیرپنن. دەست بە ئارامى دەكشیتەو.

ئەمجار دەنگىكى نوئ كە كۆتر پېشتەر نەببىستوو دەلن: «كچى من، كچەكەم» دەنگى خاوەنى دەستەكە وەك لاواندەوہیە دەنگىكى ئارام، نەرم، قورس و زولال.

دەنگى باز...

باز لە پشت كۆتر بە پتوہ دەوہستیت و زۆر ئارام دەلن «كچى من، ئىستا باش گویم لى بگرە. تۆ دەبى ھاوکاریى ئیمە بکەیت. مەگەر تۆ گوناح نیت؟ لەم تافى لاوتیپەدا كەوتووتە سەر پىگەى ھەلە. وەك دەلین تۆ كچىكى خوتەندکاری، باوكت پارێزەرە و خیزانیكى

ناسیاون. قسە بکە، هەرچی دەزانى بڵێ. هەر ئەوەندە، خۆ زۆر نیه. تەنیا قسە بکە. ئەو کات بژی، ئەو کات بگەرێوه سەر ژيانى خۆت...

«من چی بڵێم؟ چی دەزانم؟»

«باسى خۆت بکە، باسى ئەو خراپییانەى تێیدا بەشدار بویت، باسى ئەو هزرە غەلەتەى تۆى فریو داوه... قسە بکە، بڵێ کە دەولەت یەکیکە، میلەت یەکیکە، سەرۆک یەکیکە، ئالایەکیکە، خودا یەکیکە، بڵێ کە هەلەت کردووه، بڵێ کە تۆ لە پێگەى پاست، پێگەى ئەوین، براپەتەى، یەكسانی، شادی، باشى و سەلامەتەى لات داوه و بە پێگەى هەلە، وێرانکاری، سەرکوت کردن، لە ناو چوون، سووتان و کوشتندا چوویت. بڵێ کە ئەوانە لە کوێن؟...»

«من نازانم، ئێمە نەمان سووتاندووه، ئێمە نەمان کوشتووه...»

«کچی من، دەلێى تێنگەیشتی کە ئێمە و ئێوه نیه، تەنیا ئێمە و هەى ئێمە هەیه. تەنیا ئێمە و هەى ئێمە، ولاتى ئێمە، ئالای ئێمە، سەرۆكى ئێمە، ئەرتەشى ئێمە، دەولەتى ئێمە، میلەتى ئێمە، ناموس و حەسبەتەى ئێمە، هەبوون و یەکیەتیی ئێمە، هەى ئێمە، تەنیا ئێمە و هەى ئێمە... کچەکەم، ئەمجار قسە دەکەیت؟»

«من هیچ نازانم...»

باز دیسان بە ئارامى دەلێت: «کەواتە درێژى مەکەنەوه، ئەمە تەمەنى خۆى کردووه، بیهەنە دەرەوه...» سەیره، بەلام ئەم قسەیه کە کۆتایی بە ژيانى کۆتر دێن، ئارامیەک دەخاتە دلى کۆترەوه. تەنانەت دەتوانى بڵێ: کۆتر لەم قسەیه خۆشحال دەبێت، دلى دەکرێتەوه. دوو ئەفسەر هەر یەک لە لایەکەوه شانى کۆتر دەگرن و هەلێدەستێن و لە دەرگاگە دەبیهەنە دەرەوه. ئەوان کۆتر کە ناتوانى باش پێ بکات، لە نێوان خۆیاندا پادەکێشن. ئەوان دەپۆن، ئەوەندەى

ماوەیەک هەروا پاست دەپۆن. پاشان لە پلیکانەوه بەرەو ژوور دەبنەوه و دواییش پاست و پاش گەمێک دەچنە دەرەوه.

بایەکی فێنک و خاویڤن دەیدا بە پوخساری کۆتردا. کۆتر خۆشحاله. ئەو بۆنە گەنێوی بەجێهێشت، زیندانی تاریک و لێدان و ئەشکەنجەیی بەجێهێشت. ئیدی کەس ناتوانی کۆتر ئاوا داپوخوا، ئەوەندە پووت، وەها ترساو ببینی. کەس شوینی برین، خوین، لێدان و ئەشکەنجەیی سەر جەستەیی نابینی. ئیدی کۆتر هەست بە ئەوەندە چلکنی و پیس بوون ناکات. تەواو، هەموو شتێک تەواو بوو. ژیان وەهایە، ئەوەندەیه؛ خاوەن هەست، هۆشمەند، پێنەگەشتوو، سەرئەگەوتوو، شکست خواردوو، مراز بە با. ژیان وەهایە؛ هیواکان ناگەنە سەر، مەرف بێ توانا دەبێت، بێچارە دەمێنێتەوه، بێ هیوا دەپوات. بەلام خۆشحال، ئارام، سەیرە، بەئێ خۆشحال... کۆتر نەیدەویست وەها بێت، بەلام ژیان وەهایە. کۆتر بە دەم و لووتی هەناسە دەکێشێت؛ ئەو هەوا خاویڤنەیی کە زۆر بیرى دەکرد دەباتە دەروونی خۆی. ئایا ئێستا پۆژە؟ شەوه؟ دواجار کە سرووشتی بە چارانی دیتبوو، بەهار بوو، دنیا وە خەبەر دەهاتەوه و دەژیاوەوه. ئەی ئێستا؟ هاوین؟ پاییز؟ ئێستا کۆتر پالتۆیەک لە سەر شانی، بە پێوه پادەووستی و لاقەکانی کە هەر نەجولابوونەوه، دەلهقیڤن. دنیا سامالە، نە باران، نە بەفر و نە تینێکی گەرمی هەتاویش هەیە. بە تەنیا شەنە بایەکی فێنک لە ناو قژی کورتی چلکنی کۆتردا جوولەیی دێت. کۆتر کەمێک دەلهرزێ. ساردە؟ یان ترسە؟ ترسی دل؟ یان بێ ناگایی، بێ ناگایی لە ئێستا؟

«جێبەکە پێنە بەر دەرگا...» دەنگە نەرمەکەیه قسە دەکات، بەلام ئەمجار کەمێک سارد و توورە. دواى چەند خولەکیەک دەنگ دێت. سەرەتا دەنگی مەکینەیی سەیارەیهک، دواییش دەنگی جیپێک و بە دواى

نهویشدا دهنگی نهفسه ران. چهند کهس دهپۆن و دین، قسه دهکهن، هه ندیک شت ده لّین. سهگ دهوه پهن. یهک دوو نهسپ ده حیلّیتن. له پشت ده رگاگان یانیش دیواره کانه وه چهند دهنگی تیکه لّ، بۆپ، ناسک، تیکه لّ، دهنگی مرقفان دیت. جار جاره بئ دهنگ ده بئ، جار جاره ش بهرز ده بیته وه. نهوان کّین؟ به لام کۆتر گوئ له م دهنگانه ناگریت. ئیدی کیشه یه کی نییه. کۆتر پزگار ده بئ له هه موو شتیک، له هه موو دهنگیک...

«سوار بن با برۆین...» دیسان نهو دهنگیه. دیسان هه ر دوو نهفسه ر شانی کۆتر ده گرن و ده یخنه ناو جیبه که و هه ر یهک له لایه کی داده نیشن. جیپ ده که ویتته پّیگه. هیدی هیدی.

خۆزگه ئیستا چاوانی کۆتریان ده کرده وه تاوه کوو بیتوانیا جارّیکی دی له م دونیا به دنیا به چاوی کراوه وه ببینن. ئایا تکا ی نهو یان لّ بکات؟ نا، نابئ تکا بکات و داوی هیچیان لّ بکات.

نهوان، نهوانن، کۆتریش کۆتر. هه ر نهو نهده! ... ئیستا ئیدی نهو ژیا نی له ده ست ده دات. ژیا نی نهو ئیستا له م کاته وێرانه دا، له دهستی نهواندا یه. هه ر نهو نهده! ... کیشه نییه، با وه ها بیت. ژیا نی بئ دهنگ و شکستی کۆتر، ئیدی نه هیوا و نه دلّخواز و مرازی ماوه. ئیدی کۆتر هیچی نه ماوه.

ئیستا به تنیا نهو نهفسه رانه، نه م جیبه و نه م پۆشتن و نه م شنه با ئارامه هیه. کیشه نییه، کۆتر ههزی ده کرد سه ر بکه ویت، ژیا ن پرازی نیته وه، خۆشتری بکات. بنووسن، بخوینن، هه ز بکات، له کانیای نه شق بخواته وه. به لّی ههزی ده کرد. به لام نه کرا. کیشه نییه، ئیدی کیشه نییه.

نهو ده یویست... نهو پۆژ و شهوانه ی خویندکاری له شاری گه وه، پایتهختی ژنه پال سهردار، سهرداری نه م نهفسه رانه. هه ر پۆژیک،

هەموو شەویەک بێ پایان خۆش، جوان و قەشەنگ، جۆش و خروش... ئەو خۆبەندکاری، ئەو گەتوگۆ، ئەو هیوا و ویستە تازە پشکوتوو و زۆللانە، جەستەی تەپى پاش خۆشەویستی، پیاسەى ژێر خوناوکەى باران و خۆرى ھاوین، ئەو دەست و پەنجانەى بە سەر جەستەدا دەگەپان، بە تاییەت ئەو ویستە، ئەو خواستەنە... بەئێ، کۆتر دەویست، حەزى دەکرد... خۆزگە ئیستا ژیریش لێرە لە لای ئەم دەبوو. خۆزگە ئیستا هەر دوو پێکەو دەمردن و سەریان دەناپە سەر خاکی سارد. نەک ئاوەها دوور لە یەک، هەر یەک لە لایەکی چىای ولاتی چىا. مەگەر بریارى ئەوانیش وەها نەبوو، [مەگەر بریار نەبوو] لە بەفر و باراندا، لە سارد و سەرمادا، لە تین و گەرمادا هەر پێکەو بێ؟ بەلام نەکرا. بەئێ، دئى کۆتر شىن گێرە. شىوێن لە دئیدا هیلانەى کردوو. خۆزگە ئاوەها دلبەرىندار نەدەچوو. ئاوەها بێ توانا، شکست خواردوو، تێکشکاو و زامدار نەدەچوو. خۆزگە ئەو سووتان، گوند و کوشتن، قیژە و ھاواری نەدەدیت، نەدەبوو شاهیدی تێکپووخانى دار، خانوو، مال و مۆفان. خۆزگە نەدەبوو قوریانى، نەدەبوو جەللاد. بەلام نەکرا، بەلام ئیدی کێشە نییە.

خۆی ویستی، خۆی حەزى کرد. ئەو، ئەوەندەى هێز و توانای خۆی لە دئى شەپ، شەپى کرد. بەلام شەپ بە سەر ئەمدا زال بوو. بەئێ، ئەو ئیستا تێدەگات؛ نە قسە و برۆا، نە ویست و هەست، نە دۆما و نزا ناتوانن پێ لە شەپ بگرن. شەپ، یاساکانى شەپ؛ چەک، فیشەکان، گولە، فیشەک، سەرەلەدر، سەرباز، کەمین، سەنگەر، هێرش، پاسەوان، هێز و توانا. و داپووخان و تێکشکانى مۆفەکان، یەک بە یەک، کۆمەل بە کۆمەل، بێناو، بێگۆپ، بێکەس، بێ شىن گێرێ، بێپرسە و سەرەخۆشى و فرمێسک هەلپشتنى پاش تێکپووخان، هەستى تۆلە. پەژارە و خەمێک کە دەبێتە ویستی

تۆلەسەندەنە و دیسان لیدان، کوشتن، تیکپووخان... شەپ، بەلئى شەپ. خۆزگە وەها نەدەبوو. خۆزگە کۆتر بیتوانیبا پتی لیبگرئ. بەلام نەکرا. لئ کۆتر ئیستا بەختەوەرە، بەلئى بەختەوەر. خەندەبەك لە سەر پوو، چا و بەستراو، هۆشى لە شوینیکى دى، لە نیوان ئەفسەراندا، دەپوا.

«کچی من» دیسان دەنگە نەرمەکەبە لە لای پێشەوئى جیبەكە «تۆ دەبئ قسە بگەیت»

بەم دەنگە کۆتر دیتەوەر سەر خۆ. وەلامیک پپووستە، بەلام چى؟ هیچ، هیچ شتیک. دەبئ کۆتر پووی لە مەرگ وەرنەگێرئ. کۆتر، کۆتر بیر دەکاتەوەر، خۆی لۆمە دەکات، کۆتر، بە حەیرانت بىم، ئەز بەنى، خۆت مەدۆرپنە کۆتر. کۆتر یارى بە پەنجەکانى دەکات و دەلئ؛ «هیچیکم نیبە بیلیم»

«باشە، کچی من، کەواتە ئیمە پێگەکەمان پاست دەپۆین، تۆ دەمرى...»

دەنگەكە ئەوەندە نەرم و ئارامە وەك دەنگى لاواندەنەوەر، وەك ئەوئى باسى مەرگ و کوشتن نەکات و چیرۆكى هەزار و یەك شەو بگێرپتەوەر. ئەوان دەپۆن. تا كەى؟ تا كوئى؟ کۆتر ئیدى نازانئ، ئیدى خەمى نیبە.

بەلام با بلێن پاش کاتژمێرێک، جیب پادەووستئ و هەموو یەك بە یەك دادەبەزن. کۆتریش بە هاوکاریى ئەفسەرەکان دادەبەزێت. هەوا کەمێک فێنکە. لە دوورەوەر دەنگ دئ. یەكەم شت کە کۆتر هەستى پێدەکات بۆنى گز و گیایە. بۆنى سرووشت لە دەر و دەشت هەلدەستێت.. کۆتر شان و دەست و پێیەکانى دەجوولێنئ. شان و قوڵ و لاق و پپی کۆتر ئیستا ئازادە، بەلام چاوى نا؛ ئایا دەست ببات و دەسپەكە لە سەر چاوى دامالئ؟ یانیش تەكا لەوان بکات؟

نا، نه ئهوان و نه كهسى ديش. كيشه نيبه، ئىدى لاق و جهسته به دەورى ئهوا دىن و دهپۆن. خاوهنى ئهه لاق و جهستانه چەند كهسن؟ چى دهكەن، چۆن ئهه دهكوژن؟ كيشه نيبه. كۆتر كهمىك پىدهكهئن. لىوى گۆشتى خىپنى كهمىك دهكرىتهوه. لىوهكانى؛ وهك كۆلكه زىپىنهى كهوانى، ترهكاو، قلهشاو، بهلام نهرم، گۆشتى، زىندوو. لىوهكانى؛ ههه شوخ وهك لىوى ژنىكى ههوهسكار، ههه مهسووم وهك لىوى منداللىك. كۆتر؛ سههرهپاى شه، برىن، لىدان و زىندانى بوونىش، جوان، قهشهنگ، قز كورت، بالاىرز، زراف، كههر بارىك، پا و پوز درىژ، زهريف و ناسك. كۆتر؛ پوخسارى كه ئىستا دهدرهوشىتهوه، ناسك، جوان و كهمىك درىژ، كهپۆ و لىو پىك و پىك. كۆتر؛ جهستهيهكى جوان وهك نهمام، پانى پان و پۆ، مهكى كهمىك كهوره، بهلام بىپاىان جوان.

«چاوى بكه نهوه» دهنگه نههمهكه، واتا بازه.

يهك له و نهفسهرايهى به دەورى كۆترهوهن، له پشتهوه دهسرهكه كه توند گرئ دراوه، دهكاتهوه. چاوهكانى دهكرىتهوه. چەند خولهكىك چاو نووقاو پادهوهستن، دواتر به ئارامى چاوى دهكاتهوه، چەند جار دهپترووكىنن و سهبرى دهور و پشتى دهكات. ههوا تاريكه، نا تاريك نيبه، ئىواره يانىش شهوه. بهلام دهه و دهشت سهير پووناكه، وهك پۆژ. سههرتا كۆتر به خىرايى سهبرىكى دهور و پشتى خۆى دهكات. چوار كهسن، دووان به جلى پهسمى سهريازيهوه، و دوانىش مهدهنى. دوايش سهرى ههلدىنن و سهبرى ئاسمان، ئهستىره و مانگ دهكات. ئهستىره دهدرهوشىتهوه. مانگ پىدهكهئن. كۆتر پىدهكهئن. لىوهكانى به بى پارىز دهكرىتهوه و پىدهكهئن. ئهوه مووه ئهستىره ئهوهنده نزىك. كۆتر دهستى ههلدىنن وهك ئهوهى بيهوى ئهستىره بگريت. كهوانىك له ههوا دا درووست دهكات. مانگ ئهوهنده پووناك،

مانگه شه و وهک سینیه کی ژپړین. شه ویکې نه رم، جوان، شنه بایه ک. بایه ک که به نارامی ده جوولئ وهک سترانیک بهوئیته وه. به به رزایی نه م شه وه جوانه وه، مانگ له سهره وه له سهر سهره وه هلواسراوه. بیده نگ، نه وهنده دوور، نه وهنده نژیک. مانگ... دنیا له جموجولئ پووناکی مانگدایه. کوتر پیده کهنئ، سهیری نه م به خته باشه بکه،» کوتر بن نه وهی چاوی به ستیت سهیری مانگ و نه ستیره ده کات و بیر ده کاته وه. من له م شه وه بن پایان و جوانه دا ده مرم... مانگ، مانگی نازنه نین، مانگی گوندی مندالییه که م، ژيانی مندالیم که چوڼ من دهستم راده وه شانده، چوڼ ده مویست به تو بگم و به جوښ و خروښ، به کوڼ له گه لت بېمه یه ک. نهی مانگ نه مشه و من له گه لت ده بېمه یه ک. مانگ تو ده بیته کفنی من.

کوتر سهیری ده ور و پشته خوی ده کات. ده ر و دهشت بیده نگه. زور دوورتر له مان له لای خواره وه، شاریک له ناو پووناکی گلوپه کاندایه. له لای سه روو شه وه تارمایی چند خانوو و ناواییه ک دیاره. له م لای تریشه وه هندیک ره شایی دیکه که له تانک ده چیت، دیاره. تانک، لوله ی دريژي تانکه کان. یه ک، دوو، پینچ، ده؟ بیست؟ چل؟ په نجا؟ کئ ده زانئ؟ دیسان ترسیک ده که ویته دلی کوتر و نه مجار سهیری که سانی ده وری خوی ده کات. هه موو نه فسه رن به ده ورییه وه پاوه ستاون و بن ده نگ له م ده پوانن. کوتریش دانه دانه سهیری نه وان ده کات. یه ک، دوو، سئ و چواره م که سیش که که میک دوورتر له مان پاوه ستاوه. چواره م که س! نیگای کوتر دیسان دیته وه سهر که سی چواره م. نه و؟ بازه؟ ناوی نه فسانه یی، فه رمانداری ناودار، پیاو کوژی ترسناک؟ نه و که سه نه مه یه؟ کوتر راده چله کئ، که میک به ره و دوا ده پوات و به وردی سهیری چواره م که س ده کات.

«به لن» بازه. به ده نگیکی هندیک گالته جارپانه ده لیت «پیم واین»

منت ناسی، به لئی مه زنده کهت پاسته، به لئی منیش له و گونده بووم. سهریازه کانم، نه فسه ره کانم، گوندیه کانم له وئی کورژان. دوو نه فسه رم له بهر پیئدا که وتن، خوئنه که یان پرژا به سهرمدا، به سهر جل و بهرگ و پوخسارمدا. تو ده زانی که تامی خوین چونه؟ من به پیکه وت پزگارم بوو. له ئیوه، له گولله کانتان. من له مردن پزگار بووم، به لام تو پزگار نه بووی... به لام هه نوو کهش پیکه ی پزگاریت له بهر ده مدا ناوه لایه... بیر بکه وه...»

کۆتر دۆشداماو له باز ده پوانی. ئه وه دهنکه نهرمه، ئه م پیاوکوژه خاوه نی ئه وه دهنکه یه. سهیره نهرمی ئه وه دهنکه وهک بلئی په ژاره یهک، خه میکی تیدا شاردرابیته وه و ئه وه پیاوکوژه خوین پیژه. هوکمداری خوین. فه رمانداریک که هوکمداری خۆی به خوین بونیات ناوه و خوین نیشان ده دات. که سیک که به خوین ده ژی، ژیا نی بووه ته خوین، به خوین خۆی سه لماندوه. ئه وه پیده که نی، باز پیده که نی! ئه وه سهیری کۆتر ده کات و پیده که نی. کۆتر ده ترسی. پیکه نی نی باز وهک تیریک دلی ئه م ده پیک. کۆتر هه روا پاوه ستاوه وهک بلئی جن گرتوویه تی، وهک ئه وه ی شه ی تانی بووی، سهیری باز ده کات.

«تو چی ده لئیت؟» باز هه نگاو یک به ره و کۆتر دیت و لئی ده پرس. کۆتر به ره و دواوه ده پوات. باز سهیری ده کات، قوول، ورد، به لام به نیگایه کی نهرم. بالای باز به رزه، که میک به سهر بالای کۆتر ده هیه تی. باز دیته لای کۆتر و دهستی راستی ده خاته سهر شانی چه پی کۆتر. بۆنیک ترشاو دیته لووتی کۆتر و گهرمایه ک. گهرمایه کی سهیر که کۆتر هیچ تئیناگات، ده که ویته سهر پوخسار و جهسته ی کۆتر. کۆتر بیر ده کاته وه. ئه وه نه فره ته. ئه وه گهرمایه ده بی نه فره ت بیت. ئه وه پوخساره، ئه وه مرۆفه ته نیا ده توانی نه فره ت ساز بکات. به لئی ته نیا قین و نه فره ت... به لام ئه ی ئه وه نیگا نهرمه،

ئهو دهنگه نهرمه؟ ئهو چاوه بچوکانه که به پروناکی مانگ و نهستیڙه به خندهوه، دهرهوشینهوه؟

باز و گۆتر؛ باز بالندهی پاو. گۆتر؛ بالندهی پاو. باز؛ سهربازی دهولته، ولات، ئالا و سهروکی دهولته؛ پارێزگار و چاوه‌دیزی دیسیپلین، سیسته‌م، نیازم؛ خاوه‌ن ئامانج و مه‌به‌ست، شوین و پیگه. باز؛ هه‌موو شت بۆ خووی و دهولته‌که‌ی، سه‌روک و پیگه‌که‌ی؛ هه‌موو شت بۆ دیسیپلین و یاساکانی ئه‌و. گۆتر، هه‌رچی گۆتریشه؛ سه‌وداسه‌ری ئازادی، به شوین هزر و شه‌پۆلی نوپوه، دوور له دیسیپلین و سیسته‌م، ئازاد له‌م شتانه؛ نیگای له‌ گۆپان و پیشکه‌وتن... باز و گۆتر نیستا له به‌رانبه‌ر یه‌ک. چاو له‌ چاو. چاو به‌ چاو. یه‌ک سه‌رده‌ست و ده‌سه‌لاتدار، ئه‌ویدی بنده‌ست و ژێرده‌سه‌لات. به‌لام چاو له‌ یه‌ک، سه‌یری یه‌ک ده‌که‌ن. نیگای چاوان؛ پاست، دوور له‌ هه‌موو که‌ند و کۆسپیک، ئاشکرا، ساده، پووت. پوانینی چاوان؛ له‌گه‌ڵ خوین و قین، تیکپه‌روخان و پق، گه‌رمی و گه‌رم بوون...

«من هیچ نالیم بمکوژن...»

«باشه که‌واته ئیدی من ناتوانم هیچ بکه‌م، باشه بیکوژن...»

گۆتر چاوه‌کانی ده‌نوقینن، که‌میک سه‌ری به‌رز ده‌کاته‌وه و چاوه‌پوان ده‌بن، به‌لام هیچ پوو نادات. ئه‌فسه‌ریک ده‌لێ «چاوت بکه‌وه» ئه‌و دیسان چاوی ده‌کاته‌وه. نیستا ئه‌فسه‌ریک هاتووه و له به‌رانبه‌ر ئه‌م پاره‌ستاو. ئه‌وه‌نده‌ی هه‌نگاوێک مه‌ودای نێوانیان. گۆتر هه‌ست به‌ بۆنی قورسی ئه‌فسه‌ره‌که‌ ده‌کات. ئه‌فسه‌ر ده‌مانچه‌که‌ی له‌ که‌مه‌ری ده‌ردینێ. له‌ ده‌ره‌تێنادا ده‌مانچه به‌ هه‌واوه ده‌برقیته‌وه. سمیت وێلسۆنیکی لوله‌ درێژی تۆپه‌کدار به‌ ده‌ستی پاستی ئه‌فسه‌ره‌که‌وه‌یه. ئه‌فسه‌ر به‌ ئارامی تۆپه‌کی ده‌مانچه ده‌کاته‌وه و به‌ ده‌ستی چه‌پی چه‌ند جار ده‌یگه‌رینن و ده‌لێ «ده‌مانچه‌ی شه‌ش فیشه‌که، ته‌نیا فیشه‌کێکی

تەندايە . مەن پەنجە دەنەم بە پەلەپیتكەكەیدا، جار بە جار تاوەككۆ
فیشەك دەگاتە بەر دەرزى دەمانچەكە و بە ناوچاوانتدا دەتەقیتەو و
میشكت پەرش و بللۆ دەكاتەو . خۆت و شانسى خۆت...

كۆتر هیچ نالئ . ئەو بىر دەكاتەو؛ كاتى ھات، كاتى پۆشتن
ھات، مەتىن بە كۆتر، خۆت بگرە، مردن مردنە . ئەمپۆ بئ يان
بەيانى و يانىش دوو بەيانى . بەشى مەن ئەمپۆيە، مەتىن بە ...
باز ديسان دەلئ «كچى مەن تۆ گوناھى، دەست لەم سەودايە
ھەلبگرە، قسە بگە، شتەك بئئ»

كۆتر ناپەيشت، بىر دەكاتەو، ھەست دەكات كەوتۆتە پىگە و دەپوا .
پۆشتن ... مەن دەپۆم، كۆتر بىر دەكاتەو . ولات، ولاتى بىچارەى ھەژارى
بئ پەنا، مەن دەپۆم، لە سەر خاكى تۆ، يانىش لە سەر خاكى باو و
باپىران . مەن دەپۆم . شەنەباى شەوانت گۆرانى تۆم بە گویدا دەچىرئ .
گۆرانى تۆ، مانگى تۆ دەست بۆ پۆشتنى مەن پادەكەشتن . مەن دەپۆم
ھەروەك باو و باپىران، بەلام تۆ دەمىنى ھەروەك سەردەمى باو و
باپىران . دايكى پەژارە و خەم و كەسەرەن . گۆرانى بئئ، بە شوين
مەن گۆرانى بئئ و فرمىسك بيارىنە . مەن وىستم بژىم، وىستم تۆ
بژىنمەو . بەلئ خەون بوو، خەياللىكى شىرىن بوو . بەلام مەن ھەزم
كرد، تۆ بزانە، مەن دەپۆم، مەن برازىنەو وەك بووكىك، مەن لە نامىز
بگرە وەك مەنداللىك . دايك، دايە، دادە، خاكى پەر پەحمەت، دايكى
گەرم، مەن لە بىر مەكە بىھەوینەو، مەن دىم، مەن دەپۆم...

ئەفسەر دەمانچە پاست دەكاتەو، دەبباتە بەر ناوچەوانى كۆتر،
دەمى ساردى لولە بە قورسى دەنەت بە تەوئلى كۆترەو و
پادەوەستى . ئەفسەر بەو ئەزمونانەى ھەيەتى، لە كارى خۆى باش
شارەزايە . ھەروا پادەوەستىت .

«كچى مەن قسە دەكەيت؟»

هیچ دهنگیک له کۆترهوه نایهت، چاوهکانی دادهخات، بهژن پاست، دهست و پهنجهی خۆی پیکهوه دهگوشی و پادهوهستی. دلی لیده‌دات، توند، ته‌پ، ته‌پ، ته‌پ، ته‌پ ته‌پ...

باز ده‌لێ «که‌واته بیکۆزه»

ئه‌مجار ئه‌فسه‌ر په‌نجه ده‌نیت به‌ په‌له‌پیتکه‌ی ده‌مانچه‌دا. ده‌نگیکه‌ی تیزی ترسینه‌ر به‌رز ده‌بیته‌وه. چی‌قق... کۆتر له‌گه‌ڵ بزوتنی ده‌مانچه‌ هه‌نگاوێک ده‌چپته‌ دواوه، کۆتر ده‌له‌رزێ، وهک ئه‌وه‌ی له‌ سه‌ره‌مه‌رگدا بیست، ده‌له‌رزێ. هه‌موو به‌ده‌نی ده‌پوات و دیت. ده‌نگی لیدانی دلی خۆی ده‌بیستی. دلّه!... ئه‌و ده‌نگی دیش ده‌بیستی. کۆتر هه‌ست ده‌کات که‌ نه‌مردووه. ئه‌و نه‌مردووه؛ ئه‌و نه‌مردووه. به‌ چاوی به‌ستراوه‌وه نه‌فس ده‌گرێ و ده‌یداته‌وه. نا، ئه‌و نه‌مردووه. ژیان، گه‌پانه‌وه له‌ مه‌رگ... نه‌فس، هه‌وا، سروشت، ده‌نگ، سه‌دا، دل، میشک، هۆش، هه‌ست... ژیان... کۆتر چاوه‌کانی ده‌کاته‌وه. ئه‌و، باز، ئه‌وانه، ئه‌فسه‌رانی مه‌رگ و کوشتن. مه‌رگ ئه‌وه‌یه، کۆتر که‌میک به‌ خۆش‌حالییه‌وه بیر ده‌کاته‌وه. زیاتر له‌وه نا. به‌ ته‌نیا ئه‌و. پۆشتن، پۆشتنی بی‌ گه‌پانه‌وه... خۆت پاگره، جاریکی دی په‌له‌پیتکه‌ی ده‌مانچه، ته‌قه و تو ده‌پۆیت... هه‌ر ئه‌وه‌نده. لایه‌کی پوخساری ئیستا به‌ شه‌وقی مانگ و ئه‌ستیره‌ بریق‌ه‌ی دیت. پوهیه‌کی به‌کجار خۆش وهک بلێی له‌ میژوو، له‌ پۆزگار و زه‌مه‌نی که‌ونا‌راوه‌ گه‌پاوه‌ته‌وه. وهک فریشته‌یه‌ک. پوهیه‌کی نه‌رم، ئارام، پازی، به‌ هه‌موو شت پازی. لووتی بچوکی، ناوچه‌وانی کراوه‌ی، قژی کورتی که‌ ئیستا لای پاسته‌وه بریق‌ه‌ی دیت، لێوه نه‌رمه‌کانی که‌ ئیستا له‌گه‌ڵ ئه‌وه‌ش که‌ شه‌وه به‌ هه‌موو جوانیه‌کی خۆیه‌وه دیاره، په‌نجه‌ی درێژ به‌لام پیک و پیکی و چاوه‌کانی، چاوه‌کانی که‌ ئیستا تا بیلبله و گلاره هه‌ر هه‌مووی ده‌دره‌وشیته‌وه.

باز زوو بە وردی سەیری چاوانی دەکات. چاوان، نیگایەک کە لە هیچ شتیکی دی ناچێ. نیگای چاوان، پێوەندیی چاوان، وەک بۆنی پووباریک لە پووبارەکانی ئەم ولاتی موسیبهتە بەرەو دەریاکان بپوات، خۆی بە دەریا بگەیهێنێ، وەک برۆسکەیک کە چەخماخە دەدات و دەیدا لە دلی شوینیکی کەونارا و میژوویی و دەتەقیتهوه. باز سەیری ئەو پووخسارە جوانە دەکات کە سەرباری ئەو هەموو ئیش و ئازارەش، هیشتا ئارامە. پووخساری کۆتر؛ مات بەلام مەغرور، ماندوو بەلام سەرلێند.

«کچەکەم سەرپێچی مەکە، قسە بکە» باز ديسان یە کجار نەرم، وشە بە وشە بە گوێی کۆتردا دەچرپێنێ. دەنگیک لە کۆترەوه دەرنایەت.

«کەواتە بیکۆژە...»

ئەفسەر ديسان تۆپەکی دەمانچە چەند جار دەگەرپێنێ، لولەیی دەمانچە دادەنێتە سەر تەوێلی کۆتر، پەنجەیی دەخاتە سەر پەلەپیتکە و پادەوهستێ.

«کچی من تۆ حەیفیت، قسە بکە»

کۆتر ناپەیفێ، وەک هەیکەلیکی کەونارا کە لە دەور و زەمەنی کۆن، یە کجار کۆنەوه، هەر ئاوا پاوهستابێ، چاوانو قسە، ئەمجار دەستەکانی لە پشتهوه لە یەک ئالۆ، پادەوهستێ.

«بیکۆژە...»

ئەفسەر بە ئارامی پەلەپیتکە دەگێشێت. لەگەڵ ڕاکێشانی پەلەپیتکە، کۆتر دەپووخێتە سەر زەوی. ئەوەندەیی ماوهیەک هەروا داپووخاو لە سەر خاکی شێدار دەمێنێتەوه، بەلام ئەو دەژی! ئەمجاریش دەژی! ئەمجاریش دەمانچە بەتال بوو! ترس. لە ترسا کەوت، دەبێ وەها بێ... ترس، دەمانچە، مردن، پۆیشتن... کۆتر ئیدی ناتوانی خۆ

پاڳرئ. ده‌گرئ، له ژټر لټوه‌وه، بښ ده‌نگ، له زه‌ویدا ده‌گرئ.
باز دټه سهر سهرئ، ده‌ستی بڼ درټډ ده‌کاته‌وه، ده‌ستی پاستی
کوټر ده‌گرئ و هله‌یده‌ستئ. باز زډر به نهرمی، دیسان سه‌یری چاوی
کوټر ده‌کات و ده‌لئ: «نه‌مجار قسه‌ ده‌که‌یت، وا نییه؟ کچی من؟»
کوټر ناتوانئ بپه‌یفئ، ده‌نگی لټوه‌ نایه‌ت، هر به تهنیا سهری
خوی به هیمای به‌لئ ده‌له‌قتئ.

ژان

نیمه ده‌بڼ به‌سهرهاتی باز و کۆتر دريژه پڼ بده‌ين.

پوژ، مانگ، سال، کات، زه‌مه‌ن، شوين، جي، کۆمه‌لگا، جفات، هه‌ريم، په‌نگه‌کان ده‌گۆرديڼ. به‌لام په‌وت به‌رده‌وامه. په‌وتی به‌سهرهاتی باز و کۆتر له‌ ناو پوژ و پوژگاراندا ديټ و ده‌چيت تاوه‌کوو ده‌نگی ليډانی دلپان بيټه‌ بيستن، پوخسار و نيگا، سه‌دا و هه‌سته‌کانيان دياریی بکريت. په‌وت ده‌بڼ به‌ پيچ و خه‌م و ته‌نگ و چه‌له‌مه و جارچاره‌ش پاست و درووست به‌رده‌وام بيټ تاوه‌کوو په‌نگه‌کانی به‌سهرهاتیان وه‌ک په‌نگی کۆلکه‌ زيږينه‌يه‌ک ده‌ريکه‌ويټ. پيويسته‌ ببيستري. ده‌بڼ هه‌ست پيښکري، ده‌بی ده‌نگ و سه‌دا و هۆشمه‌ندی تيډا بيټ. ده‌بڼ تام و په‌نگی بيټ.

باز و کۆتر؛ ئيستا هه‌ر دوو پيکه‌وه‌ له‌ ولاتی چيا له‌ سه‌ره‌و ليژيکی چياي سه‌ره‌گه‌ش. له‌ کۆتايی شه‌ويکی سامال و سه‌ره‌تاي پوژيکی فينگدا. نه‌وان ده‌پۆن؛ باز، کۆتر، سي نه‌فسه‌ر، نه‌وه‌نده‌ی بيست سه‌رباز و سه‌وت گوندي که‌ هاوکارييان ده‌که‌ن. نه‌وان هه‌موو پيکه‌وه‌ به‌ شوين يه‌کديدا ده‌پۆن. جل و به‌رگی خه‌لکی ولاتی چيايان له‌ به‌ره‌ و به‌ چه‌کی قورس و په‌خت و سيلاحه‌وه‌ ده‌پۆن و به‌ره‌و خوار ده‌بنه‌وه‌.

چون؟ بوجی؟

پیش نه‌وهی وه‌لامی ئەم پرسیارانهی بدهینه‌وه، با ئەو زەمانی پابردووه که له به‌شی دووی پۆمانه‌که‌دا - با بلێین به‌شی سوتان- که وه‌ک پووباره‌کانی ئەم ولاته به‌خه‌مگینی ده‌پۆشت، بێتینه‌وه یاد؛ به‌جێ هێشتن و په‌وی گوندییان، گوندیکی چۆل‌کراو، چیاکانی گوندییان، پۆشتنیان به‌شه‌و، باران، سه‌رما، ماندوویه‌تی، خێرا کردن له‌ ناو شاخ و داخ و په‌هۆله‌ و شیو و پێچکه‌دا بێتینه‌وه یاد؛ بـنه‌وه‌ی شیوی قوول، ئەشکه‌وت و موغاره‌ی ناو دۆل، زستانی ناو ئەشکه‌وت، به‌هار و سرووشتی وه‌حشی و هێرشێ سه‌ربازه‌کان بێتینه‌وه یاد؛ مردن، مردنیک که‌ بووه‌ چاره‌نووسی ئەم ولاته، مرقۆشی ئەم ولاته و ناگر و سوتان بێتینه‌وه یاد. ده‌نگی بێ پشووێ په‌شاشه، تۆپی بچووک و چه‌کی قورس بێتینه‌وه یاد. با بێته‌وه یادمان که‌ توتنکیکی بچووک چۆن له‌ ناو دووکه‌ل و مزێ ناگر و سوتانی ئەشکه‌وت هاته‌ دهر؛ که‌ چۆن کۆپنکی بچووک به‌ شوێن توتنکه‌ سه‌گه‌که‌دا، وه‌ک توتنکیک له‌ ناو ناگر هاته‌ دهر. که‌ چۆن مندالنیک له‌ ناو دووکه‌ل و مژ هاته‌ دهر و خۆی گه‌یانده‌ دنیا و ژیان. دۆشداماو به‌لام به‌ پوخساریکی ئارامه‌وه . ئەفسه‌ریکی سمیل قیت و کورته‌بالا و هه‌ژار که‌ خاوه‌نداریی له‌ منداله‌که‌ کرد، ده‌ستی به‌ سه‌ریدا هێنا، ئاگای لێی بوو و پێکنی و به‌ زمانی خۆی که‌ منداله‌که‌ هه‌چی لێ نه‌ده‌گه‌یشت، قسه‌ی ئارامه‌بخش و خۆشی بۆ کرد...

با بیت‌وه یادمان که ئەم منداڵه باز بوو.

ئىستاش باز ديسان، پاش با بلين چل سالان هر له و هر يمه دايه،
 نه و به ره و هم مان شوين و دول و نه شكوت ده پوات، به لام بي نه وهى
 ناگاي له دوينى بيت، بي نه وهى بتوانى دوينى بيتته وه ياد. بازى
 دوينى؛ منداليك كه له ناگر، سورتان، جهك و فشه كدان و مهرگ

پزگار بوو و له نه شکوت هاته دهر. بازی نه مړې؛ فرمانداری کوشتن، که ناگر، سووتان، چهک، فیسه کدان و مهرگی کردوته هونه ری خوی بؤ زیان و بهره و نه شکوته کان ده پوات. دویښی؛ دایکی نه مړې که له پشت دووکه ل و دوومان و زه نه کانه و به. دویښی؛ سیبه ری نه مړې، سیبه ریکی به میز که هه میسه له گه ل نه مړیبه. دویښی؛ پابردوییه کی تاریک، به لام کات و زه نه نیک که له گه ل پوژگاری نویښدا ده ژی، له گه لیه تی و زیندوه. دویښی و نه مړی باز؛ له نه شکوته و بهره و نه شکوت، له مردن و کوشتنه و بهره و مردن و کوشتن.

وهک ئیستا. ئیستا ئیمه ده که وینه شوین باز، کوتر و نه وانی دی و له گه لیان ده پوین. نه وان له چیای سرکه شه و بهره و خوار، بهره و هلدیر و پنجه کان ده بنه و. دهسته به دهسته، یهک به یهک. له پیسه و پیسه نگ و گوندییانی پئی به لهد و پیناس هه، به شوین نه وانداز باز، دوو نه فسر و ده سهریاز و به دواي نه وانیښدا کوتر، له پیش کوتره و نه فسر ویک و به شوینی و به دوو گوندی و پینج سهریاز. نه وانی دیش که ماونه ته و، له دهسته ی دوايیدان. ئیمه جل و بهرگی نه وان، پوژاک و بزوتنیان، چهک و پهختیان ده ناسین. نه وان سهریازن، نه ندای نه رته ش، به لام ئیستا هیچیان له سهریاز ناچیت. نه وان ئیستا له گوندی ناوچه که، له سهره لده ران ده چن. سمیل و پیشیان هاتوه، پوخسار نه شورا و به ژن و بالا پته و، پوانین و نیگا تیژ، که و و پانتولی کون، پیلاو و پوتینی قایمی شاخ و داخ. جهسته و به دهنی ناره قواي، بونگرتوو، چلکن. دل و پوخی سارد وهک به رد، تاریک وهک ژیر خاکی پهشی سارد.

نه وان ده پون، ئیمه ش له گه ل نه وان. له ناو پیزه کاندای ئیمه دپین بؤ لای کوتر. کوتر؛ دیل، داپوخوا، به هه موو شت پازی. ئیستا قری له پوژانی زیندان دریژتره، به دهنی راستتر، نیگای زیندووتر، جموجولی

به‌میزتر. به‌لام نیستا بیچاره‌تر، دِردونگتر، وه‌ها؛ دواى نه‌وه‌ی باز له‌و شه‌وه پووناک‌ه‌ی گه‌مه‌ی مه‌رگدا کۆتری به‌ ترساوی و بووراوه‌یی و له‌ سه‌ر خۆ چوو له‌ زه‌وی به‌رز کرده‌وه، ده‌ستی گرت و خسته‌یه‌وه ناو جیبه‌که، لاپه‌یه‌که‌ی نوێ له‌ ژيانى کۆتردا کرایه‌وه. لاپه‌په‌ی نوێ؛ دانپێدانان، درک‌اندن، قسه‌کردن، نیشاندانی شوێن و جێی سه‌ره‌لده‌ران. کۆتر یه‌که‌م دێری لاپه‌په‌ی نوێی نووسیه‌یه‌وه و نیستا خه‌ریکی نووسینه‌ی دووه‌م دێره‌.

له يهكهم دښېرې لاپه پړې نوښدا چيړۍ ژيانى كۆتر هاته نووسين. نهو، دانه به دانه، زور ناشكرا، پاست، بى درو، نه ونډه دى دهاته وه بېرې، به پوځان باسى ژيان و به سهرهاتى ژيانى خوى بؤ باز و ديكه دى نه فسران له پادگانى سهرىازى، جاريك سهرى داده خست و نيگاي له سهر دهستى كه به چوكيه وه بوو، جارجارهش چاوى له په نجره دى ژوره كه و نيگاي له هور و ناسمان كه له ژوره كه وه ديار بوون، له سهر كورسيه كې پهق دانېشتوو، ده كړد؛ مندالې خيژانتيكي گوره و خاوه ن ناو و پيگه، خاوه ن مال و مولك، خاوه ن گوند. تاقانه دى خيژانتيكي دهوله مند، نه براهك، نه خوشكيك، هر ته نيا خوى، به لام له گهل نه وه ش گه ليك خال، مام، پوور، ميمك، كچ مام، كوچ مام، پوورزا، خالوژا، ميمكه زا... باوكى پاريزهر، دايكى گوندى و نه خوښنده وار. باوكيكي زانا، تيگېشتوو، خاوه ن شوين و پيگه، پټوه ندى و دهرهت، دوور له سياست، به لام دوستى دهولهت، خوښين، پټوه ندى نه و كۆتر سارد به لام هرگيز پووى له كۆتر هه لته گيژپاوهت وه، پرځ به لام بؤ كۆتر جوامير. باوكى كۆتر؛ پيگه نينه كانى، گالته كانى، هستان، دانېشتن و قسه كانى زور پيک و پيک و به جتن و پي كه هه نووكه ش كۆتر حه زى پي دهكات. باوك؛ باوكيک كه كۆتر پيى دهكوت بابې؛ ترسه توك، بي جهرگ، به رده وام به شوين داهات و دهرهت دى دهوله مندتر بوون،

مىۋىسى با، بە باي سىياسى، كۆمەلەيتى جىمجىۋىسى دەكرد و تەدىبىرى
 ۋەردەگىرت، سىيىپور، جىگىر، ھەلسوۋپاۋ، ھۆشمەند، جىل و بەرگى
 خاۋىن لە بەر، سىمىل بارىك، قىز دەق دراۋ، قىز، بىن دەنگ، بە پارىز.
 دايىك كە كۆتر پىتى دەگوت دادە. دايىكى نەخوئىندەۋار، گوندى، كچى
 گەۋرە مالىك. دايىك، بىن دەنگ، ئارام، دىندار و خاۋەن باۋەپ، پازى بە
 خالى خۆى، بېۋا بە قەدەر، پازى بە چارەنۋوسى خۆى؛ ھەمۋوشت
 بە ويىستى خودا پور دەدات. ھەر شتىك بەو جۆرەى لە چارەنۋوسدا
 دىيارىكراۋە، پورودەدات. خودا و چارەنۋوس؛ سەرچاۋەى ژيان و ھەبوۋى
 ئەو، سەرچاۋەى خۆشخالى و بەختەۋەرىسى ئەو. ترسەنۆك، بەدور لە
 حال و ھەۋالى دۇنيا، بە دور لە شەپ و پىكىدادان، قىرە و ھاۋار،
 فېرى بە كىشەى ناسنامە، شوناس، زمان، فەرھەنگ، ۋلات و گەلەۋە
 نىيە و يەكجار لىتى دورە. دادە؛ دايىكى بىن ھاۋتا، دايىكى بىن پايان
 مېھرەبان، كانى ئەشقى كۆتر، دىلسۆزى، مېھرەبانى، گەرمى، نەرمى،
 نىگاي گەرم و نەرمى پىر ترس، باۋەشكى گەرم و پاموسانەكانى،
 پوخسارىكى سىپى كەمىك خىر، قىزى سىپى، پەلكەى دىزى. دادە؛ دايىكى
 زمانى زىگماكى، زمانىكى شىرىن، زمانى لاۋاندەۋە، ھۆننەۋە، زمانى
 چىرۆك، بەسەرھات، شىزىگىزى، تازىەبارى، شايى، ھەلپەپكىن، سىتران و
 زەماۋەند. يەكەم وشەكان كە كۆتر گويىستى بوۋە و لىيان تىگەبىشتوۋە؛
 «بەرخەكەم، كۆترەكەم...» و سىترانى لە پادەبەدەرى سەر كۆترەكان
 بوۋە. ئەو ھەمۋو كۆترە پەنگىنەى ئەو گوندەى كۆتر تىيدا گەۋرە
 بوۋە، تىيدا فېرى زمانى دايىكى بوۋە و خۆى ناسىۋە...

ژيانى سەردەمى مىندالىسى كۆتر لە گوند. بەلام پىش لە ژيانى
 گوند، لە دايىك بوۋىن و بە دۇنيا ھاتنى كۆتر. كۆچ. كۆتر، ئەۋەندەى
 دايىكى بۆى گىپاۋەتەۋە، لە بەسەرھاتى خۆيدا باسى كۆچ و ۋلاتى
 بىبابانىش دەكات؛ بىبابان، گەرما، لم، تەپ و تۆز، تىن، تىشك، خۆر.

بیابان؛ دوور لە ولات، چیا، دار، دارستان، کوستان و هەلدێران. دوور لە دنیا، لە مەووف و مەوفاوەتی، بێ ولات، بێ کەس، نە مەوفاک، نە دانیشتووێک، نە حەشیمەتێک. بە تەنیا سەرباز و بارەگای گەرمی وەك ئاگری سەربازی. نە سیپەر، نە دارستان، نە با، نە بالدار و بالندە، نە ئاژەل و پەلەوەر، بە تەنیا لەم، تۆزی لەم، گێژەلووکە و توفانی لەم. بیابان، بیابانێکی خۆل، بێ ئاو، مردوو، نەزۆک... ئەوەندە ی باوک و دایکی بۆیان گێژاوەتەو، لەوێ، لە بیابان چاوەکانی بە ژین پشکووت و دوو سالی سەرەتای تەمەنی لەوێ برده سەر. دوو سال، دوو سال، دوو سالی ئاگر و گەرما که دایکی بەرەوام بۆی باس دەکرد.

ژیانی گوند؛ بەلام سەرەتا کەو و کۆتر لە هەموو شوینی گوند، قاسپە قاسپی کەو، گەمە گەمی کۆتران، بێچووی شین، سوور، سپی، پەش و هەموو جۆرە کەوێک، خاسەکەو، زپەکەو، کەوی ناو قەفەس، کەوی ئازاد، کەوی شاخ و دار و درەخت، ماکەو؛ پاوه کەوی بە پۆژ و بە شەو، پاوکەر لە ناو حەشار داو دەنێتەو. ئەو ماکەوانە بە کپ دەکەون و دەچنە سەر هێلکە. بە تاییەتیش دەنگی کەوکان؛ قاسپە قاسپیان، خۆپندنیان. ئەو کەو و کۆترە پەنگینانە ی ژیا نی مندالیی کۆتریان نەخشان و مندالییە کە ی؛ ئەم کچە شاد و خوشحاله سەیری داری دەکرد و پێدەکەنی، سەیری بالدار و بالندە ی دەکرد و پێدەکەنی، سەیری مەوفا نی دەکرد و پێدەکەنی. بەختیار. پوخساریکی پۆشن، گەش و شاد. یەكەم وشەکان؛ دادە، بابە، مەن، پۆژ، نان، ئاو، بە زمانی دادە، بە زمانی خەلکی گوند. دەنگ و سەدای تاییەتی گوند، واتا یەكەم پەرورە و پاهێنانەکانی کۆتر. دەنگی کۆتر، یەكەم ستران که کۆتر لە گەل دایکی لە سەر کانپیه کە ی گوند لە ژێر سیپەری سپیدارەکاندا دەیگوت. «مەن کۆترم...» دەنگێکی ناسک، خوش و نەرم وەك هەوریشم. کۆتر؛ کچیکی بچوکی خوشحاله، دەنگخۆش، چاوجوان.

و سترانی گوندییه کان، ئەو سترانانەى شەوانى ئەویان پى دەکرد، پۆژه کانیان گەش دەکرد، ئەو سترانانەى بانگی مانگ و ئەستێران، ناو و پوویاران، بالەندە و بالداران، شوان و گاوانى دەکرد، ئەو سترانانەى کە بە ئەفس، هەست و ئاوازی هەموو ئەو شتانه داگیرابوو.

کۆتر بە خۆشحالییه وه دانه دانه باسى سەردەمی مندالیى خۆى و گوند دەکات. لەوانەى پۆژیک و دوو شەو، یانیش دوو شەو و دوو پۆژ. کۆتر جارێکى دى باسى ژيانى گوند دەکات؛ کچان و ژنانى گوند؛ سادە، گەرم و گوپ، خۆمالى، بووک، خاوەن مال، دایکى مال و هەر شتیک، زەحمەتکێشانى مال و خیزان. لاواندەوى گەرم، نەرم، دڵسۆز و خاوینیان کە پۆحى مندالانى پادەهیتنا. کاتى سترانى کچ و ژنان؛ بێرى، بێریفان، کاتى دۆشینى پەز، سەر لە ئیواران کاتیەک خۆر وەک سینییەکی سوورى زێرین بەرەو ئاوا بوونە و مەپ لە لەوه پ دینەوه، ئەمجار کات، کاتى سترانى بێرى و بێریفانانە. سترانى بێرى و بێریفانان؛ هیز و توانای ژيانیکى تەنیا، هەژار، لە بێرکراو. کچ و ژن؛ بە جل و بەرگی پەنگینەوه چۆپى کێشى گۆفەند و هەلپەپکى، خاوەنى مالان و خانەدان. کچان و ژنانى سەردەمی مندالیى کۆتر؛ دڵگەرمى، دڵپاکى، دڵدارى، مېهرەبانى، فیداکارى و لە خۆ بردوویى. ئەو کچ و ژنانەى کە ئیدى کۆتر هەرگیز نایانبینن؛ ساکار، خاوین، مەسووم... ژيانى گوند؛ باوک لە شار، ئەم و دایکى لە گوند. لە کۆتایى حەفته کاندایاوک دەهات و پاو، ئەسپ، جوانوو، بەرخ، کاریلە، کەو، کۆتر، باز، هەلۆ، واشە، پەپەسیلکە، قۆلینگ و قاز کە بەهاران دەهاتن... ئەمانە هەر هەمووی ژيانى کۆتر بوو.

دواتریش کۆتر باسى سالانى شار، سالانى خوێندکاری، دەبستان و خوێندنگای کرد، دیسان دانه بە دانه، بەلام نەک وەک باسى ژيانى مندالیى؛ سالى حەوتەم و سەرەتای خوێندن و دەبستان. کۆچى بەرەو

شار، ژیانیکی نوئی شارنشین. مالی گه وره و خاوهن ههوش و بهر و باخچه و داره بهری جوراوجوړی ناو ههوشه، گول و پېحان. وهره کانی خویندن له شاری گه وره و هاوینانیش له گوندی بچوک. خویندن. به لام سه رها ناشنا بوون به زمانیکی غریب. پېش خویندن له ده بستان، قسه کردن به زمانیکی دی به زمانیک که کوتر هرگیز نه بییستبوو. نهک به زمانی داده، که به زمانی بیانی، غریب. به وهی ماموستاکان و باوکیشی؛ به زمانی مه دهنیه و شارستانی. فیتر بوون و ناخاوتن به و زمانه. باوکی ناوای ده گوت: «کوتره کم پتویسته تو باش فیتری نه زمانه بی، له خوشیان باشتر فیتر بی تاوه کوو له کومه لگادا، له ناو مرقه کاندای پنگه و قورسایه کت هه بی...» و پرسیاره کانی کوتر: «بوچی به زمانی داده نا؟ به زمانی خومان نا؟...» پرسیار بی وه لام. پرسیار دی، می شک و پوچ. سالانی خویندن، بینای ساردی به بهردی پره سازکراو، دیواری ساردی به بویه سپی که بهردی پره ش شار دوته وه، هولی گه وره و سارد که چل، په نجا خویندکاری تیدایه، ماموستای سارد که هه میشه وهک شمشیریکی هه لواسراو به سه ر سه ریانه وهیه. «زمانت راست بکه وه، قسه کانت راست بکه وه، له هجت راست بکه وه! ده نگت راست بکه وه!...» سالتیک، دوو سال، سی سال، چوار سال، پینچ سال، ده سال. فیتر بوونی زمانی فهرمی خویندن و خویندنگاکان. زیاتر، قولتر فیتر بوون، باشتر، خوشتر فیتر بوون. هر خویندن. هر فیتر بوون. «کچه کم، کوتره کم فیتر به، له وان به چی مهینه...»

دوای فیتر بوونی زمانی فهرمی ولاتی مه زن، زمانیکی دیکه ش، فهره نسی. زمانیک که به تهی باوکی له زمانی ولاتی مه زنیش شارستانیتره. زمانیک که ماوه یکی دریزه له ولاتی مه زن زاله. پاش ده بستانی سه ره تایی و ناوه ندی، کولیزکی تاییه که به فهره نسی

وانە دەلێتەو. کتێب و فەرھەنگی فەرھەنگی، خاوەنی مامۆستا و بەپێوەبەری فەرھەنگی. "Ma fille, petite fille, il faux apprendre... bein ce langue, bein, ma kotr" سالانی پێگەیشتنی کۆتر و زمان و ئەدەبیاتی فەرھەنگی، ھۆگۆ، ستانداڵ، بالزاک، نووسەر، پووناکییر و زانا یانی شۆپشی فەرھەنگی، فلۆبێر، پۆمانەکانی فلۆبێر، "L'edication sentimentale" و "Madame Bovarry". فلۆبێر؛ "Madame bovary? C'est moi..."** "تێپوانینی نوێ، ھەزری نوێ، ئازادی، سەرەستی، یەكسانی، شۆپشگێڕی... شاعیر و نووسەری سەرەتاکانی سەدەى ئێمە و پێرس، فالێرى، ئیلوارد، چار، شاعیر و نووسەری پەسپۆر و پێشەنگ، خۆپاگرى لە بەرانبەر فاشیزم... ئەمجار ئەو ناوانەى كە باز و ئەفسەرانى دى ھەرگیز نەیانپێستبوو. و پێرس Grand age, nous venons de toutes rives de la terre. Notre rase est antique, notre face est sans nom. Et le temps en sait long sur tous les hommes que nous fumes."** U Eluard, la liberte... Sur les champs sur L'horizon /Sur les ailes des iseaux /Et sur le Moulin des ombres /J'ecris ton num...**** و شەپى ئازادىخوایى گەلانى بىدەست لە ئافریقا، ئاسیای دور، ئەمریکای لاتین. و فانۆن: "L'es damnes de la terre"*** و باوکی ئەو؛ «کۆترەكەم، تۆ پێت ناکەوێتە سەر پێگەى ھەلە و لە بەرانبەر دەوڵەت ناوەستى. دەوڵەت گەورە، كەس ناتوانێ سەر

"کچەكەم، کچە بچکۆلەلەم، ئەم زمانە دەبێ بە باشى فێر بى، باش، بە باشى، کۆترەكەم...

** مادام بوواری؟ ئەو ەمم.

*** پیری، لە سەرھەم کەنارەکانى دونیاو ەدین. ەنەچەكەمان کۆنە، پوخسارەكاهان بێ ناو.

زەمەنیش لە کۆنەو ە بە باشى دەزانێ كە ئێمە كەسایەتییەكاهان چۆنە.

**** ئازادى... مەزراكان و ئاسۆكان / ئاسیای لە سیهەر / ناوەكەت دەنوسمەو...

***** ولاتی نەفرەت لێكراو ەكان.

هه‌ل‌دات و سه‌ر بکه‌وئ، خویناوییه، گوئ مه‌ده‌یه قسه‌ی هه‌له و پووج
و به‌س بخوینه ...» و نیلوارد؛ Sur l'absence sans desir / Sur la soli
tude nue / Sur les marches de la mort / J'ecris ton nom
باوکی کۆتر؛ «کۆتره‌که‌م، خوین‌شیرینه‌که‌م، ده‌ست له‌و سه‌ودایه هه‌لبگره،
باو باپیرانی‌شمان جارجاره سه‌ریان هه‌ل‌ده‌دا، به‌لام هیچ نه‌نجام‌یکیان
وه‌رنه‌گرت، بئ نه‌نجامه، بئ سوود...» و هۆگۆ L'hymne, a ceux
qui sont morts pour la patrie** «شیرینه‌که‌م به
زانین و بیر و هزره‌وه هه‌نگاو هه‌لبگره، گویم لئ بگره، ناحالی مه‌به،
سه‌ره‌لمه‌ده ...» و هۆگۆ: بایه‌خ و گهره‌یی به‌تۆ ده‌که‌وئ/ ولاتی
شیرین و نه‌به‌دی/ به‌ها و شه‌ره‌ف به‌نه‌وان ده‌که‌وئ/ نه‌وانه‌ی بوونه
قوربان‌ت/ له‌ناو خاک و خویندا...

کۆتر هه‌موو نه‌م شتانه‌ی جارێک به‌زمانی باز و نه‌فسه‌ران و
جارێک به‌زمانی فه‌ره‌نسی وت. پاشان هاته سه‌ر سالانی خویندنی
بالا و زمان و نه‌ده‌بیاتی فه‌ره‌نسی له‌پایته‌خت. نه‌و سالانه‌ی که
نیمه‌ش ده‌یزانین و ناگامان لێیه‌تی. کاتیک نه‌و به‌کاترژمیران باسی
شاری پایته‌خت و ژبانی خۆی ده‌کرد، بێگومان ژیری له‌یاد نه‌کرد.
به‌لئ نه‌و باسی ژیریشی کرد. ژیر؛ گهره‌لولوێک که‌هات و چوو،
گهره‌لولوێک که‌دل، پۆج و می‌شک و جه‌سته‌ی کۆتری دایه به‌ر
فینکایی بای به‌هیزی نه‌شق و سه‌ودا. گهره‌لولوێک که‌قژ، پوخسار،
گه‌ردن و به‌ده‌نی کۆتری به‌نه‌رمی، به‌په‌قی فراند. ژیر؛ خاوه‌ن بریار،
خاوه‌نی کۆرپه‌له، به‌لئ کۆرپه‌له، خاوه‌نی تۆواو، به‌لئ خاوه‌نی تۆواو
و کۆرپه‌له. قسه‌کانی دوا شه‌وی ژیر که‌ نیمه‌ ده‌یزانین. پۆشتنه‌که‌ی له
سپێده‌ی به‌یانیکدا، پۆشتنی بئ گه‌رانه‌وه، به‌چاری ته‌ر و پوخساریکی

* ناره‌زووی مه‌حال/ ته‌نیاپه‌کی پووت/ پلیکانه‌ی مه‌رگ/ ناوه‌که‌ت ده‌نووسمه‌وه...

** شین بۆ نه‌وانه‌ی گیانیان له‌پنگای وه‌ته‌ن داناوه..

مهلوله وه، ژیر پوخساری له کۆتر با ده داته وه و ده پوا. کۆتر له بهر ده رگا پاوه ستاو، تاله سهر لیشیواوه کانی قژی به ده میه وه، دلته نگ، دل پر، مات، دوو دل. ژیر وهک سیبه ریکی مه غریبی ئیواران بین ده نگ ون ده بیته و ده پوا. هاواری کۆتر؛ ژیر مه پۆ، مه چۆ بۆ ئه و ولاته بیبه خت و ناموباره کی مردنه و بین ده نگه کی. بین ده نگیه کی به هیژ که ته وای جیهان ده گریته وه. به لام لیدان و ترپه ی دل، پاوه شانندی ده ست و فرمی سک هه لوه راندن به شوین ژیردا.

ژیر؟ چی به سهر هاتوه؟ ئه و له کوپیه، چی ده کات؟ خودا ده زانی له کوپیه، چی به سهر هاتوه. پۆشتن، ئه و پۆشته. کۆرپه له؟ تۆواو؟ کۆرپه له تۆواو و گهرمای پیویسته، خۆشه ویستی پیویسته، پووناکی پیویسته. کۆرپه له و تۆواو جووتیک دلی ده وئ. به ته نیا دلکی ته نگه سارد، زیز و شکاو چی له کۆرپه له و تۆواو بکات؟ پاشانیش شه وانی خه ون و خه یال، هزر و گومان. هزر، فه لسه فه، خواست و ویستی مرۆف، مرۆفایه تی، ولاتی چیا، جموجۆلی نه وئ، ژیر. له گه ل ئه و بوون. کۆتر وه هایه. ئینسانیکه وه هایه؛ هه میشه به هیوای ده نگیکه که بتوانی پووناکی برژینته سهر پۆچی گه پۆکی، به هیوای گێرانه وه ی داستانیکه که بتوانی میشکی سه ودا سه ری وه لامی ئارام بکاته وه، ده و له مهن دی بکات. کۆتر وه هایه.

پاشان له باربردنی کۆرپه له، کورت کردنه وه ی قژ... و پێگه و پۆیشتن. به ره و ولاتی چیا، به ره و چیا، به ره و بزوتنه وه ی سه ره له ده ران. پۆزانی ئه و له چیا و ژیا نی شه پفانی. کۆتر ئه مه ش دیسان دانه به دانه هه رچی چۆنیک بیته پۆژ به پۆژ، هه ر هه مووی ده گریته وه بی ئه وه ی شتیک بشاریته وه. یه که م دی ره کانی لاپه ره ی نوئ وه ها نوو سراه وه. به لئ نوو سراه وه. باز و ئه فسه رانی ده ور و پشتی، دوی یه ک هه فته گێرانه وه کانی کۆتر، هه موو ئه و به سه ره اتانه ی که با سی

کرد، پټیان نووسی. نهو نووسییه وه، به هه وهس، به خواسته وه، وهک
 بلټی له دهفته ره که ی ژبانی سر چپادا دهنووسیته وه، وه ها ساکار،
 گهرم و گوپ و پوشن هه موو شتیکی نووسی. نهو نده ی سټی لاپه پهی
 دهستنووس به پټنووسیکی پهش و پهق که په نهگهانی دټشانده. به
 زمانی باز، لټ جارجارهش هه ندټک دټپ به زمانی فه په نسی و به زمانی
 خه لکی ولاتی چپاکانیش. دواتر، پوژټیک، که ی بوو نټستا نایه ته وه
 بیري کوتر، سر له به یانی و پاش قاوه لټی، باز و نهو دوو نه فسه ره
 که هه میشه له گه ل بازن، هاتن بټ ژوره که ی کوتر. نه فسه ریکیان
 سینیییک میوه ی به دهسته وه یه، له دهوری کوتر له سر کورسییه کانی
 ناو ژوره که دانیشن. دواي حال و هه والټرسین و دواي قسه یه کجار
 نه ره کانی باز، باز به نه رمی وه های پټی گوت: «کچه که م نټستا نټمه
 گه یشینه شوینیک که پټویستی به هه نگاوټکی نوییه. به ناگایی و
 پارټزه وه، به لټنی نټمه، ژبان و داهاتوی خوت له بهر چاو بگره و
 وه لام بده وه ... چهند خودا هه یه؟

کوتر بن راوهستان وه لام ده داته وه «یهک»

«چهند باوک؟»

کوتر دوباره ی ده کاته وه «یهک»

«چهند دایک؟»

«یهک»

«چهند ده ولټ؟»

کوتر که میک راده وه ستن به لام وه لام ده داته وه «یهک»

«باشه کچی من، چهند سه رټک؟»

«یهک» کوتر بی نه وه ی بیر بکاته وه به رسف ده دات.

«چهند نالا؟» باز خوشحال له وه لامانه دیسان به نه رمی ده پرسن.

«یهک»

«چند ولات؟»

«یهک»

«باشه کچی من زؤر باشه...» و پرسیماری دوی وه لاهه کانی کؤتر، به شوین یه کدا دین. سروودی ده ولت، میللت و ولات چند دانه یه؟ ناموس و شهره ف، به ها و شهرافه تی ده ولت و میللت چندن؟ و پرسیماری له م شیوه ...

کؤتر وه لاهه کانی دووباره ده کاته وه؛ یهک، یهک، یهک...

ئه مجار هه نگاویکی نوئ ده سستی پیکرد. «زؤر زؤر باشه کچی من» به خؤشحالیه وه وتی «که واته ئیمه له سه ر به ماکان پیک هاتین، ئه مجار پئویستمان به گهشت و سهیرانه. کؤتر تۆ ده بی شوین و هه شارگه ی جهرده کانمان نیشان بده ی. شوین، جیکه، هه شارگه و ئه وه پرانه ی خویشت له وی بو ی. گوند و ئاوی و گوندی و ئه وه خه لکانه ی هاوکاری ئیه یان ده کرد... پئویسته هه موو ئه و شتانه بکه یته. ئیمتحنیکی باش بده ی تاوه کوو ئیمهش به ته وای بره واته پئ بکه ین و له مردن پزگارت بی... باشه؟»

کؤتر چاوه پوانی داخوازیکی له م شیوه بوو. ئه وه به و شتانه دا که بیستبو ی، له ئه زمونی ژیا نی شه پفانییه وه ده یزانی که کاتیک شه پفانیک ئه سیر بکری، داخوازیکی وه های لی ده کری. هه ر بۆیهش کؤتر به ته نیا قسه که ی بازی بۆ دووباره کرده وه «باشه» به ئاسانی، به ساده یی، بی هیچ شک و گومانیک. چونکه یهک له یاسا کانی شه پفانی که کؤتر فیری بوو، جار جارهش پتیا ن وتبوو ئه مه بوو؛ کاتیک شه پفانیک ئه سیر ده بی، پئویسته ئه وه نده ی سی هه فته خوی پابگری و قسه نه کات، شوین نیشان نه دات. به لام پاش سی هه فته، بۆ پزگار کردنی خوی ده توانی شوین نیشان بدات. له مه و دای ئه وه سی هه فته دا، هه موو شوین و هه شارگه کان که شه پفانی دیلکه وتوو

دهیناسی و شاره زاپه تی، چۆل ده کریښ. به لئینی شه پښانان، ژبانی شه پښانیتي وه هابه. هر بویه ش کۆتر به ئاسانی وتی «باشه...» ئیستا نه وان/ ئیمه، له پڼگه دایښ. به رهو هه شارگه و بنکه ی سهره لده ران. نه وهنده ی ههفته یه که که نه وان به شوین جی و بنکه ی سهره لده راندا ده گه پښ. پښش نه م سهر له به یانییه، له ناو نه و ههفته دا نه وان دایان به سهر چوار بنکه و هه شارگه ی سهره لده راندا، به لام ده ست به تال و بی نه نجام، بی نه وه ی که سیک له و شوینانه دا ببین. هر وهک کۆتر مه زنده ی ده کرد، هه مو شوینیک چۆل و چۆل کراو بوون. ئیستا نه وان به پڼگه وهن به رهو بنکه یه کی نوئ که کۆتر بوی باس کردوون. کۆتر به گشتی دلنیا یه؛ نه م بنکه یه ش وهک نه وانی پښوو چۆل کرابیت.

کۆتر پی وایه.

پڼگه یان نذر دریزه. نه وان نیوه شه و که وتونه ته پڼ و هیشتا ش به پیوهن. سهره تا به جیپی سهریازی له پادگانه وه تا بهر بناری چیا و له ویشه وه به پڼ، به قه دپالی چیا دا به رهو بنکه ی باز و سهریازان که له دلی چیا دایه. له ویشه وه به سهر چیاکاندا، له ناو پڼچکه ی دریز و پر پڼچدا، به دلی دارو دارستاندا، به رهو خوار، به رهو شیو و دۆلی قوولی چیاکان.

باز ده پوا - وهک نه و باو و باپیرانه ی که هر گیز نه ببینیون و ناگای لییان نییه - شاخ، گرد، ته پۆلکه، قوُلکه، چال، دار و ده وهن، ناو، جۆگه به جی ده هتلی و ده پوا.

کۆتر ده پوا - وهک پڼژانی شه پښانیتي - له سهر شاخه کان، به پڼگه ی ته نگ و پڼچه لاو پڼچدا، به سهر بهرد، زیخ و چیتو و بهرد، ئاسته نگ، دپک و دالدا ده پوا. به رهو نه و دۆل و هه لدیرانه ی کۆتر له گه ل هه فالانی شه پښان، چاویان له یهک بریوو، به سهر ماندوویه تی

جەستە ياندا زال دە بوون. بەرەو ئەو شوۋىن و جىگايانەى باو و باپىرانى باز بە ھىواى گەپانەو بەرەو مال و گوندى خۇيان، بە ھىواى پۇشتى بىگانەكان خۇيان تىيدا شارەبۇو.

مانگ ئىستا ئاوا بوو، ئەستىرە داچوون. بەلام خۇر، تىشكى خۇر ھىستا ديار نىيە. مژىكى تەنگ دەر و دەشتى گرتەتەو. شەونى پايىزى كەوتتە زەوى. دۇنيا سامالە. دەنگ نايت. بىندەنگىيەكى قول و پىسام بە دەورپانەو يە. بە تەنيا جار جارە ھەندىك بالندە، ھەندىك كوندە بەبوو جوو كەيان دىت. شەنبايەكى پايىزى بە ئارامى گەلە داران كە ئىستا لە پايىزى تەمەنى خۇياندان، دانەدانە دەوەرپىن. ئىمە لاي كۆترىن. كۆتر بىندەنگ لە نىوان ئەفسەر، سەرباز و گوندى چەكدارد، دەست بەتال، بە جل و بەرگى كۆنى گوندىپانەو كە وەك پىاوان پۇشپويەتى، دەپوات و بىر لە بىندەنگى، بىندەنگى پۇج و مېشكى خۇى دەكاتەو. ئەمە چ ژيانىكە؟ ئەو بىر دەكاتەو؛ بۇچى وەھايە؟ بۇچى واى لىھات؟... ئەمە بىندەنگىيە، ئەمە ھەرا و ھورپايە، ئەمە ئالۆزىيە، ئەمە شەپۇلى دوودل بوونە كە دەروونى ئەو وەك دەريايەكى سەرشىت دەشلە قىتىن... كۆتر چى لە دەست دا؟ كۆتر چى بە دەست ھىتا؟ ئاخ، ئىستا دادە لىرە ببوا! ئاخ ئىستا كەسەك لىرە دەبوو، ھەندىك كەس ببونا، ژىر ببوايت، ھاوپپايىنى كىتەب و دەرس و خوئىدنگا بوايتەن، ئەوان لىرە بوونايە و كۆتر بىتوانىيا لەگەلپان قسە بكات، حال و ھەواللى خۇى بۇ ئەوان بگىرپتەو. سوچەتەكى لە دلەو، گەرم، بە گريان، زىز، ئىستا كۆتر چەندە پىويستى بەمە بوو. خۇزگە ئەو نەدەترسا، خۇزگە چاوى خۇى لە مەرگ نەدەگرت و نەدەكەوتە ئەمە دۇخەو. كۆتايى ئەمە دۇخە كەيە؟ كۆتايى ويستى ئەمانە چىيە؟ دواى ئەمە چى دەبىن؟ كۆتر چى بكات؟ ئەو كام وانە و ھونەرى خۇ پزگار كردن دەزانىت؟ خۇى بكوژىت؟ ھەلبىت؟ ھەشارگەيەك؟ پارىزگەيەك؟

کۆتر ماندوو، هه ناسه لیبراو، ترساو ده پوات و بیر ده کاته وه .
 با زولفی کۆتر ده شه کیتیتته وه . فیتکاییهک به دم و لیو و لوتیدا
 دهدات . من ناتوانم، کۆتر ده مبه ستراو بیر ده کاته وه . نا، من ناتوانم،
 دواي ئه م بنگه یه ش یه کی نوئی دیتته پیش، دواي ئه ویش یه کی دی .
 پتویسته جموجۆلێک، بزوتتێک، بزافێکم هه بن . دهنگێک، هاواریک،
 تۆلانیک پتویسته . به لام چۆن؟ ئه م چه کدارانه به شوینمه وه، ئه وانه ی
 پێشمه وه، چه که کانیا، لوله ی درێژ و ساردی چه که کانیا که بۆ
 کوشتن و مردن، که ته نیا مردن و کوشتن ده خه نه وه بیرى مرۆف، که
 ته نیا تار و تاریکیی مردن به بیرى مرۆف دیتنه وه . نا، من ناتوانم، نه
 هیز و توانا، نه تاقهت و هه وه سیکم نه ماوه . مردن، ته نیا مردن ماوه ...
 کاتیک کۆتر، باز و ئه وانه ی دی خۆیا ن ده گه یه ننه ژیر پتیی چیا
 و سه ره تای شیوه که، تیریزێ خۆریش هیدی هیدی هه لددیت . دونیا
 به ئارامی پروناک ده بیتته وه . کۆمه ل و ده سته ئیستا گه یشتوونه ته
 بنه وه ی شیوکی قول، درێژ و پر پیچ و خه م که چه میکی باریک
 سه رانسه ره که ی ده بری . ده ور و پشت به شاخی سه رکه ش ته نراوه ته وه .
 قه دپال و داوینی چیا پر ی دار و دره خت و دارستانه . چه می به رده میان
 خۆی راده شه کینن و به نه رمی ده پوات . هه ندیک قوژین و قلّه ش لی ره
 و له وئ به ر پوو باره که ده گرن و له ناو شاخ و گرده کاندان و نه بن .
 تیریز به رز ده بیتته وه . چیا، دار، دارستان، ئاو، پوو بار به ئارامی له گه ل
 شه و قیکی سووکی زۆرین ده ست به بریقانه وه ده که ن . دارى کۆنى قایمی
 بی به ر، دارى به روو که ئیستا له ناو مژیکی ته نکدا وهک بینایهک
 دیارن، به ره نگێکی به کجار تاییهت که کۆتر باش بۆی ده رناکه وئ چ
 ره نگێکه، ده بریقینه وه . دونیا هه نووکه سامال، هیشتا بی ده نگه . ئه و
 بی ده نگیه، ئه و ئارامیه، ئه و زولاییه، ئه و جوانیه! ماوه یهک پیش
 ئیستا، ئه و کاته ی کۆتر له گه ل شه رفانان لی ره بوو، ده ر و ده شت

دېسان ھەر بەم شىۋە زۆپىن، بەم شىۋە بەھەشتى بوو. ئىستاش كۆتر سەيرى دەور و پىشتى خۇي دەكات؛ لە سەر چىپاكانەو چەند بالندەي گەورە لە شەقەي بال دەدەن و دەفەن. جوتىك كەرويشك، زۆر دوورتر لە كۆمەلى مۇفەكان، دەست بە غار دەكەن و ھەلدەن. چەندە لە مردن، كوشتن، سووتان و پوتاندەو دەورا لە توندوتىژى، قىن، نەفرەت و پق چەندە بە دەورا

بەلام ئەم ئىنسانانە، ئەم شەپە، ئەم قىن و نەفرەتەي ئەم ئىنسانانە؟ ئەي ويىستى ئەم كىن، نەفرەت و توندوتىژىيە كە ئەم ولاتەي گرتتەو؟ ئەو دل و پۇخانەي كە بە خويىن ئاودەدرين و خويىيان كىرەتە كانىاوي ژيان بۆ خويان؟

كۆتر، كۆتر بىر دەكاتەو، كۆتر ئىدى دەست لەو بىر و گومانانە ھەلبىگرە. ئىدى تۆنە پىويستت بە ھىز و گومان و نە بە دوولەيش ھەيە. تۆ ئىدى غەربىي، غەربىيىكى بىن نرخی ژيان، ھى مۇفان، ھى كۆمەلگا، ئىدى نە خۇشى و خراپى، نە باشى و چلكنى، بە تەنيا غەربىيىكى ونبوو، ئەم دىمەن و بەرجەوہانەي ئەمۇ ئىدى خەيالىكى ويران و پىر كەسەرى پۇچىكى مردوون. ئەوئەي تۆ دەتوانى ئىستا بىكەي ئەمەيە؛ بە ھىوا بە، ھەز بەك، دوعا بەك كە ئەم بىكەيەش چۆلكرابىن، بە ھەلە كەسىكى تىدا نەمايىن...

كۆتر وا بىر دەكاتەو، ھىواي كۆتر ئەمەيە.

بەلام؟...

بەلام؛ داى ئەوئەي ھەموو دەستە خۇيان دەگەيەننە ناو دۆلەكە، باز، ئەفسەر، دوو گوندى و دوو سەرباز كۆ دەبنەو. ئەوئەندەي ماوہەيك ئەوان پىكەو لە دارستانى پال شاخەكەدا قسە دەكەن. پاشان يەك لە سەربازەكان دىت و كۆتر دەيا بۆ لای ئەوان. باز و ئەوانى دى لەوئە لە سەربەردان دانىشتوون، باز جگەرەيەك لە ناو لەپى دەستىدا، لە

نزیك خۆی شوپێتێك نیشانی كۆتر دەدا. كۆتر دادەنیشی. باز یەكجار بە وردی، یەكجار بە ماناوه، ئەوەندەى چەند خولهكێك، جگەرەكەى دەكیشی و سەیری كۆتر دەكات و بێ دەنگ بزەى دیت. باز پاست لە چاوی كۆتر دەپوانی. گەرم، نەرم. وەك پوانینی باوكێك یانیش دلداریك. تەزویەك بە دەروونی كۆتردا دیت.

«كچەكەم سەیر كە» باز بە بزەیهكەوه دەلێ؛ «ئێمە گەشتینە دۆلەكە، دۆلى مردن. وا نییه؟ بەم دۆلە دەلێن دۆلى مردن، وا نییه؟» كۆتر هیچ نالێ، هەندێك لە پوانینی باز شەرم دەیگرێ و سەیری بەردەمی خۆی دەكات. باز جاریكى دی دەپرسێ «وا نییه كچی من؟»

كۆتر دەلێ؛ «بەلێ»

نیگای باز لە سەر كۆترە. دیسان چەند خولهكێك لێى دەپوانی و جگەرە دەكیشی. پاشان پوو دەكاتە ئەفسەرەكەى تەنیشتى و دەلێ «هەندێك گۆشتى برژاو بدەنە كۆتر، ئێمە كاتى خواردن و خواردنەومان نییه، كەمێك گۆشتى بدەن» ئەو دیسان هەڵدەگەڕێتەوه بە لای كۆتردا «كچی من، نیستا بلێ حەشارگەكەتان لە كوێدا بوو؟»

كۆتر دەستى راستى هەڵدینێ و هێما بۆ لای خوارووی دەراوهكە دەكات.

باز سەیری گوندییەكان دەكات، گوندی سەریان بە هێمای بەلێ دەهەڵقێن. «كەواتە بنكە لە دۆلى شیوەكەدایە، كەواتە هەستن خۆتان كۆ بكەنەوه، چەك و پەخت توند بكەن، لێرە بە دواوه ئێتر دەنگ نەبێت. ئێمە بە هێما و ئاماژە جموجۆڵ دەكەین... دەى هەستن، زووگەن، خێرا كەن، بەر لەوهى خۆرمان لێ هەلبێت، خۆمان بگەیهنێنە ئەو شوپێنە. زووگەن، زووگەن...»

ئەوان هەڵدەستن، خۆیان دادەتەكێنن و دەكەونه پێ. كە پێدەكەون

باز ھەلەدەگە پێتەو ھە بە لای ئەفسەرەکی پال خۆی و دەلێ «کۆتر لای
نێمە دەبێ، ئاگات لێی بێ...»

بە خێراییی برۆسک خۆیان کۆ دەکەنەو، سەیری چەک و
پەختەکانیان دەکەن و بێ دەنگ بە سیستەمیکی بەھێز، دیسان پیز
بە پیز بەرەو خوار، بەرەو دلی شیوەکە دەپۆن و لە ماوێکی کۆرتدا
خۆیان دەگەینە دەور و بەری شوێنەکە. باز، ئەفسەریک، گوندییەک،
دوو سەرباز و کۆتر خۆیان دەدەنە پال شاخێک. لێرەو ھەبکە ئیستارەک
دەیمەنێکی بە ھەشتی دیارە. بکە، چەند ئەشکەوتێک، ئەشکەوتێک کە لە
ناو دلی یەک و لە تەنیشتی یەکن، لەو بەر پوویارەکەو، کەمێک دوورتر
لە پوویار لە بەر پیتی شاخ و گەردەکاندان. ھێچ دەنگ، ھێچ سەدایەک
لە دەور و بەر نایەت. ھێچ جموجۆل، ھێچ بزوتن و ھێچ ھێمایەکی ژیان
بە دەور و پەشتی ئەشکەوتەکانەو دیار نییە. بێ دەنگییەکی قوولە،
جگە لە دەنگی نەرمی ناوی پوویار ھێچ دەنگێک نایە. ئەو بێ دەنگییە
کە ھێچ وشە یەک ناتوانێ وەسف بکات، ئەو پەنگی مۆر، وەنەوشەیی،
زەرد و سوورە کە پێکەو پەنگیکی نوێی نەبینراو پێک دێنن. ئەو
بۆنی تێکەلی دار، بەرد، چیا، ئاو، گەلا، گیا و خاکە، ئەوانە ھەموو
پێکەو، ھەستییکی سەیر، ھەستیارییەکی زۆر ناسک بەدی دێنن. لە
سەر چیاکانیش خۆر، پووناکی، تیریز کە ھەنگاو بە ھەنگاو، شەپۆل
بە شەپۆل بەلام ھێدی و ئارام بەرز دەپێتەو، درەوشانەو ھەوێ شەوق
لێرە، لەوێ، پێکدێنن و دەسەلاتی ھەموو پەنگەکان، ھەموو ھەریەکان،
ھەموو دەور و دەشتیان لێ دەستێنن.

پیزەکانی دەستە ی باز، بە خێراییی، پسپۆرانی، بێ دەنگ، دەور و
بەری ئەشکەوتەکان دەگرن و لە پەشت بەرد، کەپر، شاخ و گەردەکان،
چەک بە دەستەو، لولە ی چەک بەرەو ئەشکەوت، بە پێو، دانیشتوو،
ھەلترۆشکاو، پاکشاو، چاوەدێری دەکەن. چاوەدێری، چاوەپوانی، شەپ،

پتکدادان و کوشتن. هر چرکه یهک، هر خوله کتیک به قهه ته مه نیکه. چاوه پوانیه کی قورس...

دوای ماوه یهک چاوه پوانی، شتیکی مه زنده نه کراو پروو ده دات. له ده رگای نه شکه و تیکه وه که هیشتا له ناو مژیکی ته نکدایه تارمایی مروفیک وهک سییه ر ده رده که ویت. تارمایی هیدی هیدی له مژ دوور ده که ویته وه و به ره لای پروبار دیت. مروفیک. تارمایی ده بیتنه مروفیک. مروفیکی نه سمه ری بالابه رز، وشیار، به زن پاست، لاو، سمیل دریز. مروفیک به جل و به رگی شه پفانانه وه. شه پفانیک.

لیره، نیستا دوینن دووباره ده بیتنه وه. دوینن؛ لایک له خرم، کهس، ناسیاو، باو و باپیرانی باز- له وانه یه - باوکی باز- له به ریانگی به یاندا له نه شکهوت هاته ده ر هاته بهر پروبار که، - بن نه وهی ناگای له شتیک هه بن. نه مپو؛ شه پفانیک له شه پفانانی بزوتنه وهی سه ره لدهر، له م به ره به یانه سامال و پرووناکه دا له نه شکهوت دیته ده ر و دیته که نار پروبار که - بن نه وهی ناگای له شتیک بیت. دوینن؛ به سه رهاتی لایکی چیاپی که نایه ته وه یادی باز. نه مپو؛ به سه رهاتی شه پفانیک که به فرمانی باز نه نجام ده دریت.

له گه ل ده رکه و تنی شه پفان کوتر مات ده میتن. هه موو به ده نی ده له رزئ، ته زوویهک به سه ریدا دیت. قورگی پر ده بیت و به نارامی ده لن «نه ی وای، هه ی واخ، هه ی واخ، نا، نا، نابن، نا، نا، نا، بچی؟ بچی؟ بچی نه وه لییره یه؟ بچی وه ها بن ته دبیر، بن پاسه وان؟ بچی؟ نا، نا...

هه رچی بازیشه خوشحال ده بیت. باز چاوه بجوکه کانی له سه ره لدهر، پیده که نن و ده لن «وهره، وهره جه رده ی بن عه قل، وهره...» شه پفان دیته بهر پروبار، له وئ به پتوه پاده وه ستن. له ده ور و پشت، له ناسمان ده پوانی و پاشان دۆخینه که ی ده کاته وه و پروو له باز،

کۆتر و ئهوانى دى ماوه يەك مىز دهكات. دواى مىز كردن و چەند جاران
خۆ پاشەكاندن، دۆخینهكەى ده بهستیتەوه، له سەر قینچكان دادەنیشتی
و دەست و پەوى خۆى دەشوات، ماوه يەك خەریك دەبیست بى ئهوهى
په له بكات. دوايش هه لدهستیتە سەر پى و به قۆلى كراسهكەى دەم
و چاوى وشك دهكاتەوه و بهرەو ئه شكەوتەكان دهگه پتەوه تاوه كوو
بچیتەوه ناو ئه شكەوت، به لام لهم كاته دا دوتین دووباره ده بیتهوه.
لهم كاته دا دهنگى تهقه يەك دەر و دهشت دهگریتەوه. لهم كاته دا
دهنگى تهقه يەك به جاران له ناو شیو و دۆل، شاخ و چيادا ئۆلان
دهدات. ئه مجار به دهنگى تهقه، بى دهنگى دەر و دهشت دهقلەشتی و
بالدار و بالنده له ناکاو دهفهرن و دور دهكهونهوه. شهرفان دهمه و پوو
دهكه ویتە زهوى، به لام دواى كه ميک هه لدهستیت و به هه لهاتن بهرەو
ئه شكەوت دهپوات. ئه مجار ده بیته گورمه ی چهك، تهقینه وهى ناگر.
شهرفان ئه مجار دهكه ویت و ئیدی هه لئناسیت.

لهم كاته دا کۆتر به قهیره وه هه لدهستیتە سەر پى و دهيهه وى بهرەو
پووبار، بهرەو شهرفانى كهوتوو بپوات. به لام ئهفسەر و گوندیهكەى
تهنیشتی زۆر توند دهست و پى دهگرن و به زۆر له چالى تنیشتی
شاخه كه دا دايدەنن. کۆتر ئیدی ههچ نابینن، تهنیا ده بیستن. له گه ل
دهستپيكردن ئه م گورمه سه رلێشیواوه، له ده رگای ئه شكەوتیش دهنگى
تهقه دیت. تهقه يەكی بههیز، گه وره و تهقه له هه ر دوولاوه. به هه موو
تواناوه دهست پتدهكات. به ئاپپیجی، كلاًشینكۆف، بى كه ی سى،
چهكى قورس، قه ناس. بى پشوو، بى پاوه ستان. به كاتژمیران. خۆر
هه لدیت، سپیده ده گاته به يانی و تهقه درێژه ی ههیه. به يانی ده گاته
نیوه پۆ و گورمه گورم هه ر بهرده وامه. له لای ئه شكەوتەكانه وه، له
ده رگای ئه شكەوتی گه وروه ناگرێكى بههیز له گه ل هاوار و قهیره ده بارێ.
ئه وان چەند كه سن؟ چۆن ده توانن ئاوه ها به و توندیه ناگر ببارێنن؟

به لام به ره و ئیواره، هر وک نه وهی دوتینن قه و مابوو، کاتیک خور به سر چیاکاندا له لای پوژه لاتوه به ره و پوژناوا داده گه پئی و له لای پوژناوای چیاوه به ره و خوار ده بیتوه، نه مجار نه و سهربازانه ی به ره و نه شکوت هاتوون، نارنجوکیکی بئ نه ژمار هه لده هاوژنه ناو نه و نه شکوتهی ناگری لئ ده بارئ. نارنجوک به شوین یه کدا، بئ پشوو. پاشانیش له زور نزیکه وه، چه کی قورس که ده لئی نه ژدیهایه و ناگری له دم دپته دهر، ده ست به ناگر باران ده کهن. نه مجار نه و ناگری له نه شکوته وه ده بارئ، هیدی هیدی ده پردیئت.

ناگر ده پردیئت. ده نگ ده پردیئت، قیره ده پردیئت. نه مجار نه و ناگری له پشت دار، به رد، به رده لان، به رزایی، تاشه به رد و شاخ و که پره کان ده بارئ، نارام نارام ده پردیئت و پاده وه ستیئت. دوتیا دیسان نارام ده بیتوه، دهر و ده شت که بیوو جه هه ننه م دیسان ده که وپته ناو بئ ده نگیه کی قول.

باز جگه ره یه که له پاکه ت دهر دینن، ده یگیرینن و چه ند مژی قولی لئ ده دات. له پشت نه و لاپالهی نه وانی تیدان، له حالیکدا که نیگای به وردی له سر نه شکوتهی دووره که هیشتا دووکه لئ لئ هه لده ستئ، بئ ده نگ جگه ره که ی ده کیشن. له پوالت و پوخساری، له نیگا و جموجولی هیچ شتیک نایه ته تیگه یشتن. ئایا نه و خوشحاله؟ پازیه؟ خه مینه؟ به په ژاره یه؟ باز بیر له چی ده کاته وه؟ باز چ هه ستیکی هه یه؟ نه و به س جگه ره ده کیشن. هه موو که س، کوتر که ئیستا هه ستاوه ته سر پئ و خوی داوه ته پالیک و بق نه شکوت ده پوانئ. نه فسر، سهرباز، گوندی، له شوینی خویانه وه، بئ ده نگ، بئ جوول، پاوه ستاون و چاوه پوانی فرمانی باز ده کهن. باز په له ناکات، ئیدی پیویست به په له نییه. دوا ی جگه ره ی یه که م باز جگه ره یه کی دی دهر دینن و ده یگیرینن.

دهنگيک نييه، قهت نييه . بئ دهنگييه کي سهر قوول، سهر قورس،
وهک کفنيک دهر و دهشتي گرتوته وه .

دوای نه وهی باز دوهمم جگهرهش دهکيشن . له لاپال دپته دهر
و يهک به يهک، شوپن به شوپن، که پر به که پر له دهر و دهشت
دهپوانن . نيگای خوئی به سهر نهفسر، سهر باز و گوندياندا دهگه پيئن،
پاشان دهستي پاستی خوئی به رهو سهر باز و گوندييه کان که خوئیان
گه ياندوته ههر دوو لای نهشکهوت، هه لډيئيت و نامازه بؤ نهشکهوت
دهکات . سهر باز و گوندي، جووت جووت ههر يهک له لايه کي دهرگای
نهشکهوته وه دهچنه ژوره وه . جووتیک، دوو جووت، سئ جووت ... چهند
سهر باز له بهر دهرگای نهشکهوتیکي دی پاده وهستن . دوای ماوه يهک
دوو سهر باز له نيوانياندا تهرميک، سهر بازیک دهست و نهوی ديش
لاقی تهرمه که يان گرتوه، له دهرگای نهشکهوت دهرده که ون . نه وان دپنه
دهره وه، دهچن و تهرم له شوپنيکی تهختايی له نيوان نهشکهوت و
پووياردا داده نيئن . دوايش دهگه پيئه وه به رهو نهشکهوت . بهر له وهی
نه وان بچنه ناو نهشکهوت، دوو سهر باز که دهست و لاقی دوو تهرمی
ديکه يان به دهسته وه يه، دهرده که ون . و تهرميکی دی . تهرميکی دی .
تهرميکی دی . ژماره ی تهرم دهگاته شش . باز، کوتر، نهفسر و نهواني
دی به دهر يانه وه، بئ دهنگ سهری نهو جموجوئی مردنه دهکن .
شش تهرم و نهو شرفانه ی له بهر دهرگای نهشکهوت کهوتوه، ههوت
مردوو، ههوت کوژاو .

نهفسر، سهر باز و گوندي له سهر تهرمه کان کو دهنه وه . نهفسريک
له دهسته ی کوژهو دوده پريت و ديت بؤ لای باز . نهو بانگ له
باز دهکات، به نارامی، چهند خوله کيک ههنديک شتی پئ دهلئ . باز
گوپن لئ دهگريت و دوايش برئ قسه ی بؤ دهکات و دهگه پيئه وه پال
شاخه که . نهفسه ريش دهگه پيئه وه بؤ سهر تهرمه کان . نهفسر به سهر

تهرمه کانه وه ده مانچه که ی دهر دینن، دیتنه سهر تهرمیک و سئ گولله ده نیت به تهرمه وه. پاشان نه فسر هه مان شت له سهر تهرمیک دی دووباره ده کاته وه.

نه مجار ئیدی کۆتر خۆی پئ پاناگیری، له شوینه که ی دیتنه دهر، به رهو تهرمه کان دهره وات، سه ریازیک ده خوازئ پایبگرئ به لام باز به نارامی ده لئ «لئیگه پئ، لئیگه پئ با بهوات...». کۆتر به ههنگای قورس، له سهر هۆش چوو، دۆشداماو، وهک بلئی له خه ودا بیت، خۆی ده خاته ناو ئاوه که و ده په پیتنه وه ئه و بهری پوواری باریک و ده چیتنه سهر تهرمه کان. بئ دهنگ، چاو پئ له فرمیسک، له دهر و پشتی، له نه فسر و گوندی ده پوانئ و پاشان له پال یه که م تهرم قینچکان ده کات. ئیستا حهوت تهرمی مرۆف، لاو و جوان، له به هاری ته مه نیاندا، له پال یه کدا پیزکراو، دریز کراون. حهوت مرۆف که ماوه یه ک پیش ئیستا ده ژیان. یه که م تهرم که کۆتر له تهنیشتی دانیشتوه کچیکه. پۆخساری خویناوییه، لایه کی چه ناگه ی پارچه بووه. لای چه پی قزی هه لپهرو زکاوه. لیوه کانی و سهر چاوانی خویناوییه. کۆتر به نارامی به قۆلی که واکه ی خۆی، سهر چاوان، لیو و پوخساری ده سپیت. نه و نه ده ی ماوه یه ک کۆتر وهک بلئی هیپنۆتیزم بوو بیت، بئ دهنگ له کچی کوژاو ده پوانیت. پاشان هه لده ستیتنه سهر پئ و سهیری تهرمه کانی دی ده کات، دانه به دانه. له تهنیشتی نه وان، قورس قورس. دووه م تهرم لاوکی به خۆیه که دهستی راستی له گرژنه وه قرتاوه. تهرمی سیهه م؛ شه پانیکی کورته بالای قه له وه که سهری پارچه پارچه بووه، پوخسار و سهری پهژاوه و میشکی له که له سهری پارچه بوویه وه دیاره. چواره م تهرم کچیکی بالا کورته که وهک بلئی له خه ودا بیت و نوستبئ، هیه شوینی برین و خوین به سهریه وه دیار نییه. پینجه م تهرم... تهرمی پینجه م!

پىنجەم تەرم!...

كۆتر دەلى «نا» و دەقىرپىنى «نا، پىناس، نا... نا!...»

بەلى، پاستە، پىنجەم تەرم ھى پىناسە. پىناس گەتوۋە، مردوۋە، كوزراۋە. پىناس؛ بالابەرز، خوشسەرنج، مەزىن، بلىند. پىناس؛ شەرفانى فېداكارى پۇژانى تەنگانە، قارەمانى بەفر و بۇران، سارد و سەرما. پىناس؛ ھەقال و ھاوپىسى مان و نەمان، دۆستىك كە دەبوۋ كۆتر لە شايىەكەيدا سەرچۇپى بگىشايەت. ژانىك، ژانىكى زۇر بارىك، زۇر بەھىز ھەموو گيانى كۆتر، ھەموو دل و مىشكى سەرتاسەر، پراوپەر و قوۋل دەپرېت. «پىناس» كۆتر زۇر بە ئارامى بە لاۋاندنەۋە دەلىت؛ «پىناس... پىناس...» پىناس ئىستا چاۋ بەستراۋ، پوخسار تۇزاۋى، بەلام پىچكەى خوين بە پوخسارەۋە ناديار، نوستوۋە. پوخسار و دەم و چاۋى ھىچى لىنەھاتوۋە. ھەك بلىلى لە خەۋدا بىت، ھەك بلىلى خەۋنىك دەبىنىت، ھەسا ساكار، سادە، بىتاۋان و مەسسوم، بىئاگا و بىگومان، نوستوۋە. كۆتر لە تەنىشتى دادەنىشتى و بە ئارامى سەرى دەخاتە سەرپانى خۆى. بىدەنگ، بىئاۋار، بىگازندە و بىجوۋلە. لەۋكاتەدا كۆتر دەبىنى؛ لە كەمەرى پىناسەۋە خوين دىت. ۋرگ و پىخۆلەى ھاتونەتە دەر. بۇنى ترشاۋى، بۇنى قورسى خوين، ئارەقو و باروۋت لە تەرمى پىناسەۋە دىت. كۆتر دەستى پاستى خۆى بە سەر پوخسار، چاۋ، كولم و تەۋىلى پىناسدا دىنىت، بە ئارامى ھەك ئەۋەى مىندالىك نەۋازش بكات. پىناس دەخەۋى، ئارام. ئىدى لە دەر و خەم، گومان و پەژارە، پەلە و خىرايى، شەپ و پىكدادان بە دور. ئىدى لە ھەموو شت بە دور. پىناس دەپۋات، بىدەنگ، بىسەدا، بى نەفەس، چاۋ بەستراۋ، ھەموو شت بەجى دەھىلى و دەپۋات. سەيرە، لەم كاتە بى پايان زىز، بى پايان پىرخەم، بى پايان پىر ژانەدا مانگ دىتەۋە بىرى كۆتر. كۆتر بە ئارامى لە پوخسارى پىناس دەپۋانى و

له مانگ، له گټرپانه وهی داستانی کۆن پاده میڼی؛ عه گیدیش، پټناسیش
 وهک مانگن. سهرتا نهوان گوره و مه زن ده بن، شهوق ده ده نه وه،
 ده بریقینه وه، پاشان ون ده بن و ده پۆن...
 پیناس ده پوا. وهک مانگیك، وهک نه و خوره ی که نیستا له م سر
 له نیواره دا به ره و ناوابوون ده پوات.

نیگا

باز و نیگای باز. جارجاره نهرم، پرپه ژاره، خه مگین، جارجاره تیژ،
 وشک، سامناک، جارجاره ش رهش، تاریک وهک مهرگ.
 کۆتر و نیگای کۆتر؛ هه میشه نهرم، مه لول، ته م و مژاری وهک
 خه ونیک.

پوانین له به کی دی، له به کی دی پوانین؛ زمانی هه ست و سه داکان،
 زمانی دل و پۆح؛ پێگه ی بینین، که شف کردن و ناسینی مروفیکی دی.
 پوانین؛ برووسکه یه ک که له نیتوان دلی مروفه کاندای ده دات.

باسی نه مجاره مان له سه ر پوانینه. ئیمه ئیستا له به ر ده رگای
 مالتیک له ماله کانی گه ره کی ئاپارتمان ه سه ربازییه کانین. له شاری هه ره
 گه وره ی ولاتی چیا، له شوقه ی سه ربازی، له ئاپارتمانیکی سه ربازی
 گه ره کی نه فسه ران. با بلێین کات ئیستا مانگیک به سه رسووتان، مردن
 و کوشتنی دۆلی مه رگدا تیپه ریوه. ئیمه ئیستا له به ر ده رگای مالتیک له
 لای بازین. باز له م ده رگاوه ده چته ژوره وه. کات شه وه، کات گه شتوته
 نیوه ی شه و. له ده ره وه بارانه. بارانیکی به لیزمه به ده نگیکی گوپ
 ده باری. هه و سارده.

باز له شه ویکی ئاودا له کوپوه دیته وه؟ ئیمه نازانین، به لام

جله کانی، نه جل و بهرگی سهر چیا به و نه جلی فهرمی نهفسه ری. جل و بهرگ تا قمتیکی پهشی مهده نیه. باز کلیل به دهستیکیه وه، جانتایه کی پهشی بچووک به دهسته که ی دیکه یه وه، له بهر ده رگای ئاپارتمان له نهومی چوار پاره ستاوه و به نارامی نهفسه ده گری و زور به دیققت ده چینه ژوره وه. بن دهنگ ده رگاکه داده خات. هالوئیکی گهرم، بونئیکی خوش ده گاته لووتی باز. مال، گهرمی مال، سهر پای هه موو شتیک، حنووړیک ده دا به مړوف. باز پیلووی پهشی مهده نی داده که نن، جووتیک نه علی چه رمی ده گاته پی و به ره و ناو مال که هه نگاو هه لده گری. به لام له ناوه وه دهنگ دیت. دهنگیکی خوش. دهنگی گزانی و ستران. دهنگی کوتر.

به لن کوتر له ژوره وه یه، له م مال دایه. کوتر هیشتا نه خه وتوه. کوتر ده ترسن، به زمانی خو ی به ئاوازیکی زین، به نارامی [گزانی] ده لیت.

باز له هۆله که پاده وه ستن، خو ی ده داته سووچیکی مال و ژوری نوو ستن و له ویتوه گوی له دهنگ، له زمانی بیگانه و غریب که چند وشه زیاتری لن نازانیت، ده گری. نهو دهنگه، نهو زمانه، نهو وشه سهیر و غریبانه، باز تییان ناگات، به لام جار جاره، جار و بار ده بیستن و گوپی لن ده گری. دهنگی زمانی مروفانه کانی نه م ولاته نه حله ت کراوه. نهوه چند ساله که باز نه دهنگه ده بیستن؟ ده سال؟ بیست سال؟ بیست و پینچ سال؟ له یه که م پوژی نه رکی نهفسه رییه وه تاوه کوو نه مړ. زیاتر له بیست ساله. نهو دهنگه چی ده لیت؟ باسی چی ده کات؟

دهنگی کوتر نه رم، زیز دیت؛ به ته نیا دهنگ. نه پوخسار، نه جهسته، نه پوانین، ئیستا به ته نیا دهنگ دیت بهر گوپی باز. دهنگی نهو کچه گنجه، نهو کچه غریبه. سترانیکی غریب، وشه گه لئیکی غریب. نهو سترانه هی کتیه، هی چیه، باسی چی ده کات؟ نهو ئاوازه

که به ئارامی بئ ئه‌وه‌ی به‌رز یان نزم بێته‌وه، هه‌روا ده‌پوات ئیستا زیره، خه‌مگینه. ستران باسی خه‌مگینی ده‌کات؟ باسی مردن و کوشتن، ئاگر و سووتان ده‌کات؟ باسی وێرانی و مآل‌وێرانی ده‌کات؟ باسی تینوو و برسییان، بریندار و که‌وتووێر ده‌کات؟ ئاوازیکی ئه‌وه‌نده نهرم، ئه‌وه‌نده زیره‌وه‌ک بلیی وشه‌کان به‌ ژان و په‌ژاره‌وه هاتووێته هۆینه‌وه.

باز پآل ده‌دات به‌ دیواره‌وه، سه‌ری خۆی به‌رز ده‌کاته‌وه، چاوی ده‌به‌ستن و گوێ پادێرێ. ئه‌و پۆژه‌ی باز بوو به‌ ئه‌فسه‌ر، ئه‌و ئه‌م زیری، ئه‌م نه‌رمی و ئه‌م هه‌ستی غه‌ریبی و دوور بوونه‌ی که‌ به‌ هۆی ده‌نگی گۆرانیی ئه‌م ئینسانانه‌وه بآل‌و ده‌بۆوه، بیستبوو. له‌ سه‌ر چیاکان، له‌ ناو دۆل و هه‌لدێران، له‌ شه‌وانی تاریک و گورگ و مه‌پی کازیوه‌ی به‌یاناندا، لیته، له‌وێ، ئه‌مه‌ی بیستبوو. به‌لام ئیستا له‌ مآله‌که‌ی خۆی له‌ شوقه‌ی ئه‌فسه‌ران، له‌ پادگانی سه‌ریازیش ئه‌م ده‌نگه‌ وێرانه که‌ هه‌ستیکی سه‌یر و غه‌ریب دروست ده‌کات، ده‌بیستن. به‌ئێ، له‌ مآله‌که‌ی خۆی. ده‌نگ که‌شتۆته مآله‌که‌ی ئه‌وا خاوه‌نی ده‌نگ؟ ئه‌و که‌چه‌ گه‌نجه که‌ ئیستا له‌ مآله‌که‌ی ئه‌ودایه‌؟ باز بیر له‌ ئه‌و و پوخساری ده‌کاته‌وه. پوخساریکی ئه‌سه‌ر وه‌ک پوخساریک که‌ له‌ داستانه‌ ئه‌فسانه‌یه‌یه‌کانه‌وه هاتبێت، وه‌ک پوخساری په‌یکه‌ریکی ئانتیک که‌ خۆی له‌ به‌رانبه‌ر با و تۆفانی پۆژ و پۆژگاران پاگرتبێ. پوخساریکی ساکار وه‌ک پوخساری فریشته و په‌رییه‌ مه‌عسوومه‌کان، به‌لام پێر له‌ پاز و نه‌یئێ، وه‌ک ده‌مامکێک. ده‌می، لیوه‌کانی و ئه‌و وشانه که‌ ئیستا له‌و لیوه‌ جوانه‌ پێکه‌وتانه‌وه دینه‌ ده‌ر. ئه‌و ده‌نگ و ئه‌و وشانه‌ی که‌ باز هه‌میشه‌ وه‌ک ده‌نگ و وشه‌ی دوژمن دیتبووی و بیستبووی ئیستا له‌ مآله‌که‌ی خۆیدا به‌رز ده‌بێته‌وه! ئاواز ده‌لاوێنێته‌وه. باز چاوی به‌ستوو و گوێی لێ ده‌گرێ. ئه‌م ده‌نگه‌ و خاوه‌نه‌که‌ی که‌ که‌وتۆته ناو قوولایی ئاواز، هاتنی باز، کرانه‌وه‌ی ده‌رگا و هاتنه‌ ژووره‌وه‌ی بازێ هه‌رچی چۆنیک بێت نه‌بیستوو. ئاوازیک

که هستی نوئی و شه پۆلی نوئی له دهروون و پۆحی ماندووی بازدا به دی دینیت؛ شه پۆلی چ هستیک؟ ترس؟ غه ربیی؟ دوژمنی؟ گهرمی؟ چی؟ باز نازانی، به لام هست به ماندوویه تی دهکات. ماندوویه تی، به تهنیا ماندوویه تی؛ ماندوویه تی جهسته، ماندوویه تی میشک، بیره وه ربیه خویناوویه کانی ژیا نی، ئه و چاره نووسه ی بازی خسته سه ره ئه و پڭه گه واده ی ئه م ولاته گه واده . پۆژ، مانگ و سالانی [ژیانی] ئه و له ژیر نه ستیره ی ژږپنه خشی ئه م ولاته، له دهشت و کویتسانی وه خشی ئه م مرقه وه خشیانه، له شه وانی تاریک، پر فهاکات و پر مه ترسی ئه م شوینه واره وه خشی به بیرکراوه . بۆنی سه یری ئه وان، تامی سه یری ئه وان، هه ستان و دانیشن و پۆشاک سهریان، بزوتن، هزر، ناخوتن و قسه کردنی سه یر و سه مه ره یان، وشه سه یره کانیا ن. باز ماندووه .

به لّام نهم دهنگه غهريبه كه تنيا هي نهم ولّاتيه چي دهلّي؟ له گهل
نه وهش كه باز له ميژ ساله له ناو نهم شتانه دايه، له ناو نه وانداه،
له دل و پوحي پر نهيني نه وانداه دهژي، كه چي هيشتا نازاني كه نهم
شاوازه، نهم وشه دلّسوزانهي نهم كچه باسي چي دهكات. باز نه وهنده
له وان به دووره! نا، نه وهنده نزيكه لتيان تهنانهت دهنگي نه وان له
ماله كه خوي ديت، كه چي له گهل نه وهش نه وهنده دوور كه باز نه
قسانه نازانيت و له مانايان تيئاگات. هرچنده به قوولايي به هر
شيوهيك له ناو واقيعي چلكني نهم ولّاتيه دايه كه چي نه وهندهش لتي
دووره. هر وهك نهم كچه. نهم كچه كه وهك ناوي كانياوي نه و ولّاتيه
گه وواده زولّله، وهك يه كه تيرژه كانسي خوري سر نه و چيا ويرانانه
زيندووه، كييه، چييه؟ نهم كچه كه له قوولايي چاواني پر حهز و
پووناكيده هه ميشه پچكه ي ترس و سام ناشكرايه و نيتستا له سايه ي
بازدا هيشتا دهژي، بير له چي دهكاته وه و چ هسستيكي هه يه؟ پوحي
نهم كچه ي كه به زماني باز رقر به باشي، به لّام به رهنگيكي كه ميگ

سهر، که میګ غریب دهوئ، چی ده لئ، و دلی شو بوچی لئ ده دات؟
 هال، چی شتخانه، بهر ده رګای چی شتخانه و ژووری نوستن تاریکه . له
 ناوه وه، لای ژووری دانیشن، شه وقیکی بیزار دیاره . به لام دنگ خوی
 ده پیچیت به تاریکی شه وه و بالو ده بیتوه . تاریکی شه و مالګه
 قورسای ناواز و وشه کان زور زیاتر ده کن . باز به نارامی به هه نګای
 قورس بهر و ناوه ده پوات . کاتیک به بهر ده رګای ژووری نوستندا
 پاده برئ و ده گاته بهر ده رګای ژووری دانیشن، نه مجار کوتر ده بینئ .
 کوتر له زوی له سهر دوشه کیکی پاخراو، کراسیکی ساده ی درژ له
 بهردا، له بهر په نجره دانیشنوه . له سهر میزی ژوره که که هندیګ
 له کوتر دوهر و له بهر په نجره که ش چند موم داگیرساون . مومی
 سوور و سپی سووکه پووناکییه که ده پزیننه ناو ژوره که . نه و پستی داوه
 به دیواری سپی په نجره وه، سهری پو له په نجره که یه، لاقه کانی کو
 کردوته بهر زګی، دهستی داوته بهر نه ژنوی و له په نجره وه سهری
 دهره وه ده کات و هیدی هیدی به ناوازی لاوانده وه، به دنگیکی ماندو
 [ستران ده لیت] . ده ترسئ، وهک بلئی له سهر خو چوویئ، وهک بلئی
 به سهر دونیاوه نه بیت، ناوه ها سهری دهره وه ده کات . نیګای نه و؟
 هه سره و؟ ویست؟ خه م، ژان؟ یانیش خوشحالی نه وه ی که هه نوکه ش
 ده ژی؟

باز به نارامی ده لئ «کوتر» به لام وا دیاره که کوتر دنگ نابیستن .

باز جاریکی دی که میګ بهر زتر بانګ ده کات: «کوتر»

نه مجار کوتر پاده چله کی و دنگیکی سهر که باز لئی تیناګات له
 زاری دینه دهر . ده سته به چی گورانییه که ده پریت، خوی کو ده کاتوه و
 هله ده سته سهر پئ . به پوخسارییه وه ترسیکی بن پایان قوول، ده لئ
 «نا» و خوی ده داته پال په نجره که .

باز دم به خنده ده لئ «مه ترسه کوتر، مه ترسه که که م، منم...»

کۆتر ده ترسئ، به پئوه دهستی له پیشهوه له ناو به گدا، ده له رزئ. باز ههنگاوئیک، دوو ههنگاو به رهو لای دئت و ده لئ «کۆتر، چ ناویکی خوش...» به لام کۆتر چاوهکانی بن کۆتا ماتماو، ده به پیر، چند ههنگاو به رهو دوا، به رهو په نجه ره ده کشیتتهوه تاوه کوو خۆی له باز دوور بختهوه. «چ ناویکی خوش» باز دووباره ی ده کاتهوه، به لام ناتوانئ درێژه به قسهکانی بدات. ئه پئویستی به و قسه نه زمانیه که ترسی کۆتر به و پئیتتهوه. به لام چی؟ به چ وشهیهک؟ به چ زمانیک؟ نیگای سهیری کۆتر، گهرمایهک له وانه شه چلانی گهرمای دلسۆزییهک - له دهروونی بازدا پیک دینیت. باز ههروا بن دهنگ، که میک دوورتر له به پئوه پاده وهستئ و لئی ده پوانئ. خۆزگه ئه و نه دهاته ژووره وه و کۆتری له خهونی تاییه تی خۆی وه خه به نه ده هینا و له ئاوازی سهیری ئه و گۆرانیه سهیره دووری نه ده خسته وه. ئیستا هه رچییه کیش بلئ بن سووده. قسه ئیدی ناتوانئ سیحری ئه م ژوره که کاریگهری له سه ر بازیش داناوه، بۆ خۆی و بۆ ئه ویش بگه پئیتتهوه، ئه م کچه شیرینه، ئه م کچه کتویه زانا و تیگه یشتوو به ترسه وه پاچله کا. قسه ئیدی کاریگهری له سه ر دانانیت... ئه وهنده ی چه ند خوله ک باز خهنده یه کی نه رم به پوخساره وه و کۆتریش ترسیکی گهره له سه ر پوو، ههروا به پئوه که میک دوور له یه ک بۆ یه ک ده پوانئ.

پاشان باز به ههنگای ئارام به سه ر یکی قورسه وه، ده گه پئته وه چیشتهخانه، گلۆپی چیشتهخانه داده گیرسیئ، ده چیئ و ده رگای سه لاجه ده کاته وه، شووشه ی درێژی فۆدکا و شووشه ی بچوکی لیمۆنی لئ ده ردینئ، ده یخاته سه ر میزی چیشتهخانه. له دۆلابی چیشتهخانه په رداخیک ده ردینئ و فۆدکا و لیمۆنی تیده کات. په رداخ هه لده گریت و ده به وه ی له چیشتهخانه بپته ده ر، به لام پیش ئه وه ی بپته ده ره وه، وهک ئه وه ی له ناکاو شتیکی بیر که وتبپته وه، ده گه پئته وه به ر سه لاجه، ده رگاکی ده کاته وه و

چەند کۆنەیک سەھۆل ھەلەدەگرت و دەرخاتە ناو پەرداخەکی. ئەمجار دەگەرپتەو ەبۆ ژووری دانیشتن. کۆتر ھیشتا بە پتوھ لە شوینی خۆی پاوەستاو. باز ھیچ نالێ، بێدەنگ دەپوات و لە سەر قەنەفی درێژ و گەورە دادەنیشیت، پەرداخ دادەنیتە سەر مێزەکە، ژاکەتە پەشەکی لە بەر دادەکەنن و دەلێ «لە دەرەو بارانیکی سەیر دەبارێ، ھاوپییان منیان تا بەر دەرگا ھینا، بارانیکی سەیر» ژاکەت دادەنیتە تەنیشتی خۆی، لە گیرفانی ناوھەوی ژاکەت پاکەتی جگەرە دەردینێ، جگەرەیک دەگیرینن و بەردەوام دەبیت «ئیدی زستان ھات، زستانیکی نوێ، زستانیک لەو زستانە بێ ئەژمار وەک یەکانە، زستانیکی نوێی ئەم ولاتە گە...» ئەو قسەیی خۆی دەبێ، نایەوێ درێژە بێ بدات و چەند قومیک لە قەدەح دەخواتەو. ئەمجار دەستەیی دەمانچەکی لە پیشیەو بە تەنیشتی کەمەری پانتۆلەکیەو بریقەیی دیت.

کۆتر ھەروا بە پتوھ سەیری دەکات. بێدەنگ، بە پوخساریکی سارد، بێپۆج وەک پوخساری پەیکەرێک. بەلام بە نیگاہەکی قوول، نیگاہەکی لێگەر، پەر لە پرسیار، دێدوونگ. بەلێ بێدەنگ؛ بێدەنگییەک کە ئیدی بوو تە ژیا نی کۆتر، ئەو ئیدی لە پۆژی مردنی پێناس بەملاو، لە لای مۆفان، ئەو مۆفانەیی ئەویان خستە سەر ئەم پێگە، ھەمیشە بێدەنگە. لە ھەندیک جار زیاتر، ئەویش زۆر بە کەمی و مەگەر زۆر پێویست بیت، ئەگینا دایکی بێدەنگ، پۆحیکی بێدەنگ. وەک خاکی بێدەنگی ئەم ولاتە. وەک بەربانگی پۆژانی ئەو لە گوند، وەک مۆفی کەوتوو و کوژدای پۆژانی پابردووی، وەک ئەم مالا سارد و نامو بارەکی شوقەیی سەربازی.

باز چەند قومی دی دەخواتەو، جگەرە دەکێشن و دەلێ «ماندووم»، بە ھیوایە کۆتریش شتیک بلێ. بەلام کۆتر ھیچ نالێ. باز لێی دەپوانێ. کۆتر؛ قزی ئیستا درێژتر، نیگاہەکی مەعسووم، چاوی پەشی پووناک،

چاوانی هیج ناتروکینن، چاوانی قول، یه کجار جوان، پترس، پرپه ژاره . چاوانی غریب... باز فودکا ته واو دهکات. هه لده ستن ده پوا بۆ چیشته خانه و پاش که میک به قه ده حیگی پرپه وه ده گه پیتته وه . دوی نه وهی له سهر قه نه فه داده نیشیت ده لئ «بۆچی به خه به ری؟» کۆتر که هیشتا به پیوهیه، وه لام ناداته وه . له دهره وه دهنگی خو په ی باران دیت. پروناکی که می مؤمه کان به سهر دیواری ژوره که وه ده شه کیتته وه . له ژوره که دا، له قه نه فه یه کی دریز و گهره، میژیکی دریز، دوو کورسی و دۆشه کی که کۆتر له بهر په نجه ره پایخستوه، زیاتر هه رچی چۆنیک بیت، هیج شتیکی دی نییه .

باز فودکا که ی ده خواته وه و ده لئ «دانیشه، مه ترسه، ناتخۆم، دانیشه... ده مه وئ که میک قسه ت له گه ل بکه م...»

کۆتر بئ دهنگ له سهر دۆشه ک داده نیشیت، چۆکی کۆ دهکاته وه ناو زگی، کراسه دریزه که ی بهرده داته وه به سهر لاقیدا، په نجهکانی داده نیته سهر نه ژنۆی و سهیری باز دهکات. مؤم له بهر په نجه ره و له سهر میزه که له ههر دوولوه پروناکییه کی ده ده نن. پوخساری هه ندیک دریز و شیرینی، لۆچی سهر پوخسار و ته ویلی، چالی ده وری چاوی دیارن. زولفی په شی دریز، نیستا به سهر شانیه وه به شه وکی [پروناکی] ده بریقیتته وه . کۆتر نیستا زیاتر له هه میشه نه سههر دیاره .

باز دم به خنده دوی خواردنه وهی چهند قوم ده لئ: «نه و گزانییه چی بو ده تگوت؟ ده نگت یه کجار ریز بو...»

کۆتر وه لام ناداته وه . باز پیاله که ی داده نیته سهر میز و مژیک له جگهره ده دات و جهخت دهکاته وه «من بهس مه راق ده که م... مه ترسه... ستران باسی چی دهکات؟»

«داده، دایکم نه و سترانه ی ده گوت» کۆتر بئ نه وهی بۆ باز پروانی، نیگای له سهر په نجه ره دریزه کان وا ده لیت «باوکم له کۆتایی هه فته دا

دههات بۆ گوند و هه موو ئیوارانی به کشه ممان دهگه پایه وه بۆ شار. نه و ئیوارانه، ئیوارانی به کشه ممان، کاتییک داده منی ده کرده خه، نه م سترانهی دهگوت. ئاوازی ستران به کجار گۆنه. له و کاته دا که داده دهیگوت، من لیلی تیته دهگه یستم. نه و سه ری منی دهخسته سه ر پانی و بۆ دوور ده پوانی، وه ک بللی له شوینیکی دی، له دونیا به کی دیدا بیته، دهیگوت. من سهیری ده می و لیوه کانیم ده کرد که پیک و پیک به ئاههنگ ده جوولان. نه و وشانهی له زاری نه و دههاتنه ده ر، ئاوازی گوند و چیاکان بوو. وه ک بللی فینکایی شنه ی کویتستانان، پووناکی سپیده ی به یانان له نار نه م وشانه دا شار درابیتته وه ... جار جاره گورانییه که ی ده بپی و ده یوه ستاند، وشه کان ده بپوسکان. پاوه ستانی ستران و نه و بینه نگیه ی له پاوه ستان دروست ده بوو، به شیک له سترانه که بوو. ستران باسی کۆچیک ده کات. کۆچی گوندیک. ژنیکی خاوه ن مندالیک به رلانکه له گوند دا ماوه ته وه، به دوا ی کۆچدا، به دوا ی نه ویندار، دایک و خوشک، باو و با پیرانی خۆیدا نه م سترانه ده لیتته وه. وشه کان ساده و زیز و به خه م و په ژاره ن. داده نه م سترانه ی دهگوتته وه، سه ره تا به ئارامی، دوا یی وه ک داستانییک و دواتریش به گریان ... نه وه سترانی داده یه ...»

کۆتر پاده وه ستن، وچانییک ده دات و ده لئ «داده» به لام درێژه ی پینادا و پاده وه ستن. بینه نگیه که ده ست پیده کات. بینه نگیه کی قوول. بازیش نا په یفی، ته نیا فۆدکا ده خواته وه و سهیری کۆتر ده کات. له ده ره وه خر مه ی باران دیت. مۆمه که ی به ر په نجه ره، پیده چی له به ر هیزی نه و با به ی له درزی په نجه ره وه دیته ژووره وه، ده شه کیتته وه. کۆتر به نه نگوست و په نجه کانی ده ستنی که داویه ته به ر نه ژنۆی، بینه نگ یاری ده کات. باز جگه ره ده کیشن، لاقی خۆی که میک درێژ ده کاته وه و له کۆتر ده پوانی! کۆتر، کچیکی نه رمۆله، ناسک، که میک تر سه نهۆک،

كەمێك شەرمەن كە لەوانەشە لە بەر ئەو دۆخە بێت كە تێیدا بە. نەرمۆلە بەلام لە هەمان كاتدا سەركەش، مەغرور و تێگەشتوو. باز بێر دەكاتەو «خۆزگە ئەم كچە چیاى نەبواى، خەلكى ئەم هەرمەنە نەبواى. خۆزگە ئەوم لەم دۆخەدا نەناسیایەت.. خۆزگە نەك وەك دۆژمەنێك كە وەك دۆستێك دەمناسى...»

«دادە» باز پاش كەمێك بێ دەنگیەكە دەشكێنن و دەلێ «كۆتر باش گویم لێبگرە... تا ماوێەك، ماوێەكى یەكجار درێژ، تۆ ناتوانى دایك، باوك، هاوڕێ، دۆستان، ناسیاو و خزمەكانت ببینی، یان لەگەڵیان پەيوەندى بگرى یانیش بچیت بۆ شوێنێكى دى. پێویستە بە زووترین كات ئەم شتانە لە سەرت دەریكەى و لە خۆتى دوور بخەیتەو تاوێكوو بتوانى هەندێك ئارام بیت. تا ماوێەكى درێژ، تۆ، تۆ نیت. تۆ كۆتر نیت، تۆ نیت... تا ماوێەكى درێژ زیانى تۆ وەها بە دزی و شاراوێى دەبێت. لە بیرت نەچى!»

كۆتر هیچ نالێ، وەك ئەوێ لەگەڵ ئەوێ نەبێ، وەها بێ جوولە، بێ پوانین، سەیری پەنجەكانى خۆى دەكات.

«دۆخى تۆ هیچ باش نییە» باز دواى قومێك بەردەوام دەبێ؛ «پەوشى منیش باش نییە... سەرۆك و فرماندەكانى من دەیانەوێ تۆ پادەست بكەم... سەدان كەسى وەك تۆ هەن. وانا ئەو كەسانەى كە دەستیان لە سەوداى سەرھەڵدەری هەلگرتوو و ئیستا لەگەڵ ئێمە، لەگەڵ دەولەتن، كار بۆ دەولەت دەكەن و هاریكاری بە ئێمە دەدەن. زۆریەیان لە زیندانان. كاتیك پێویست بێ، لە زیندان دەریان دێنن و لەگەڵ خۆیان دەیانەن بۆ مێرش. هەندێكیشیان بژاردەن و لەگەڵ ئێمەن. بەلام ئەوان شەو و پۆژ لە ناو شەپدان. هەموو پۆژێك دەمرن و دەكوژن... پەوشى هیچ كەس لە تۆ ناچیت، بە زانستەو من تۆم هێنا بۆ ئێرە تاوێكوو بتوانم بپارێزم... لە مردن پزگارت

بکەم. گەر راست دەوێ خۆشم نازانم بۆچی بەلام لە دەرووندا شتیک
وەک گەری پۆشناییەک داگیرسا. دڵم پازی نەبوو کە کچێکی خۆینەوار،
تینگەیشتوو... و جوان، قەشەنگ و گەنجی وەک تۆ بیتە کوشتن... بەلام
نێستا فرماندەکانی من تۆیان دەوێ... بە گریمانەیهکی زۆر بۆ کوشتن...
تۆ بێ ئێمە چی بکەین؟...»

کۆتر وەلام ناداتەو، لە باتیی وەلام سەیری مۆمی بەر پەنجەرە
دەکات کە خەریکە تەواو دەبێت. «کۆتر» باز هەندیک بە ترسەو دەلێ
«کۆتر من ماندووم، مێشکم، دڵم، پۆجم ماندوو... سەرم ژان ئەکات،
ناوچەوانم دێشێ، ماندووم مەکە بێ چی بکەین؟»

ئەمجار کۆتر پوو دەکاتە باز و زۆر بە ئارامی دەلێ «من نازانم، من
نامەوێ بیمە بار، خۆ هیچ شتیک نییە من بیلێم یانیش بتوانم بیکەم.
فرماندەکانت راست دەکەن، من بە کاری هیچ نایەم، خۆ من مردووم،
ئەگەر تۆ حەز دەکەیت من پادەست بکە...»

«نا، من هەندیک شتم پێیان وتوو. لام وایە تا ماوەیهک قەناعەتم
پێ هێنابێت. تۆ دەمێنی، بەلام لەوانەیە جارجارە لەگەڵ ئێمە بیت
بۆ هێرش»

دوای قسەکان، باز هەڵدەستێتە سەر پێ، دەپوات بۆ چێشتخانە و بە
قەدەحیکی پرەو دەگەرێتەو بۆ ژوورە کە دادەنیشێ. «پێویستە کەس
تۆ نەبینێ، تۆ نیت. خۆت فێری ئەمە، فێری هەستیکی وەها بکە...
ژیانی تۆ نێستا کەوتۆتە سەر پێگەیهکی نوێ و پێموابێ تا مردن
هەروا بەردەوام دەبێت... ناوی تۆ، پاشناوی تۆ، جل و بەرگی تۆ،
هەموو شتی تۆ دەگۆردێ،» باز ئەمە دەلێت و بە وردی بە سەرئەو
سەیری کۆتر دەکات. ئەو بێ دەنگیەکی ئەم کچە، ئەو لە خۆبایی
بوونە چیبە و لە چیبەو دێت؟ باز جگەرە بە دەمیو بەر دەکاتەو،
هۆش و مێشکی، جەستە و پۆچی ئەم کچە بە چیبەو سەرقالە؟ بیر

له چی ده کاته وه و چ ههستیگی ههیه؟ خوین، تۆلهی خوین؟ قین، نه فرهت؟ جۆش و کوئی توندوتیژییه که مرۆفه کان ئه سیر ده کات؟ شه، پیکدادان، کوشتن؟ توران و دردونگی؟ ترس و خهه؟ ماندوویه تی؟ به لئى ماندوویه تی، پیده چی ماندوویه تی [بیت] له وانهیه که کهش ماندوو بیت، هه رهک باز ماندوو. دل جهسته و پۆحیکی ماندوو. کئ ده زانی له وانهیه ئهه پۆحه غه ریب، نه ناسیاو و ماندوو به ره تیبی پۆحی ماندوو بازیش بدات تا وه کوو باز ئالۆزیی پۆح و میشکی خۆی تیپه پ بکات؟ به لام خۆزگه ئهه که که خه لکی ئهه ولاته نه ده بوو. لهه کاتی شه، پیکدادان و کوشتنه دا، ئهه شته، زمانی دایک، باو و باپیرانی ئهه که که ده بنه بارزکی قورس، ده بنه کۆسپیکی گه ره. به لام هه رچیش بیئ، پتویستی باز به کچیک، ژنیک، هارپییه که، دۆستیک که ئهه بتوانن قسه ی له گه ل بکات، بخوات، بخواته وه و بهه وئ ئیجگار زۆره. بۆ دل، میشک، پۆح ئهه ناچاره. به لئى بازی ناودار، به هیژ، فرماندار به وهی فرمانداره کانی بازیک که وهک پۆلا قایمه، پتویستی به مه ههیه. دلی ئهه که ههچ کهس له ده ره وه ناتوانن ببینن، پۆحی ئهه که ههچ که سیک ناگای لئى نیبه، موحتاچه.

«گۆتر» باز چند قومی دی دهخواته وه و ده لئ «تۆ ده توانی زه حه مه ت بکشی جانتاکه ی من له هاله که بیتی؟»

[illegible]

سهرتا ڪوٽر تيڻاگات ڪه باز چي ده لڏي، چي ده ڪات، به لام ڪه

سهیری دهفته ره که ی دهستی باز دهکات، پهنگی دهفته ره که ده ناسیته وه. دهفته ره که ی کۆتره!... هه فال و هاوړتی سه ر چیا، زمانی ژان، خه م، ویست و ناره نوزو، پاز، نیش، که سه ر، هه سهرت، هز و هیواکانی. نهو دهفته ره ی که کۆتر جار جاره به پینووسی جودا، به شیوه ی تیکه ل هندی که دی پی ساده وه که شیعریکی ساده ی تیدا ده نووسی. نهو دی پانه ی له دل و پوچیه وه ده هاتن و نهو نهیده توانی به هیچ که سیکی دیکه یان بلن. دهفته ری که هه ندیک پاز و نهینی کۆتری تیدا شاربووه. دهفته ری که نارامی و هه سانه وه ی که ده داته کۆتر و هه ناسی له بهر براری ده که پینته وه. به لن نهو دهفته ره ی کۆتر که کانی برینداربوونی له که ل جانتا که ی ون بوو. نیستا دهفته ره لیزه یه، له مالی شوقه ی سه ریازی، له م نیوه شه وه شلیوه دا، له بهرده میدایه! و باز، له ناو هه موو نیسانه کانی جیهاندا باز، بازه که پیشکه شی ده کاته وه!

«فه رموو» باز به بزه یه که وه ده لن «من سه یرم کرد، سه یری نهو لاپه پانه ی به زمانی نیمه نووسی بووت، نهوانی دیش که که سانی دی خویندیان وه، شتیکی مه ترسیداری تیدا نه بوو، شیعره کانت خوشن. تو ده توانی نه مه وه ریگری و بهرده وام بیت. له وانه یه کاتیک دلته نگ ده بی، شیعر بتوانی یارمه تیت بدات.»

کۆتر هه لده ستیت و دپته لای باز، دهفته ره که ی له ده ست وهرده گریت و ده لن «سپاس» هه ر نه وه نده. به لام له وانه یه نه مه یه که مجار بیت که کۆتر به نیگایه کی دی، به وردی و پوانینیکی دی، له باز ده پوانیت. کۆتر ده که پیته وه و له شوینه که ی خوی داده نیشیت. نهو دهفته ره که ی وه که بلتی مندالیک له باوهش ده گریت، له نامیز ده گریت. جاریکی دیش به دلگه رمیه وه ده لن سپاس.

باز ده م به خه نده ده لیت: «شیعره کانت خوشن، منیش هه ر وه که تو وتوته وه که نه وه ی له خه ونیکدا بم، خه ونیک ببینم، نه م ولاته ده ژیم،

دهبینم و دهبیستم، بهلام تو به پاستی نۆر جوان وینات کردوه. «
نه مجار کۆتر به دهنگیکی به کجار نهرم دهلّیت: «نا، نه و لاته و
مروّفه کانی نه و لاته خهون نین؛ نه و شتانهی من نووسیومن خهون و
خهیاڵ نین. نه و گوند، دار و دارستانهی که دهسووتن، نه و مروّفانهی
که دهمرن، نه و قیرپه و هاوارهی که دهبیسترئ، پاستین، پاستی نه و
ولاته.»

«بهلام وهک خهونیکه، وا نییه؟» باز بۆ نهوهی کۆتر بداته قسه
کردن وا دهلّیت.

«نا، نهک وهک خهونیک، وهک کاره ساتیک، وهک حه شریک. نه وانه
هر هه موو پاستن، پاستین. نه و لاته، نه و مروّفانه، نه و هریمانه
هر هه مووی دهژین، نه و ان پهگ و پیشه یان، ناو و نیشانیان، نه زموون
و میژوویمان هیه... نه وانه پاستین. مردنه کان له و لاته پاستین،
کوشتنه کانیش. پاستیه کی وها که هر مردنیک، هر کوشتنیک
پاستیه. پاستی نه و لاته، پاستی ولاتی مه زن. پاستی ئیمه
هه موومان، پاستی مروّفایه تیش. هه ندیکی دی ده کوژن، پاستیه کی وها
که له گه لّ کوژراوه کان، که سانی دهست به خوینیش ده کوژرین...»
«نهی تو پیم نالّیی که ژیر چی به سه رهات؟» باز به هه راقه وه
به لام به نیگای نهرمی کۆتر و به درّژه پیدانی قسه کانی خوشحاله،
ده پرسئ «نه و ژیره ی که تو بۆ ئیمهت باس کرد، که تو له
دهفته ره که تدا نووسیوته؟»

«من نازانم» کۆتر له پیر وهک له خهونیک راجله کابیت به کورتی
دهلّیت و راده وهستئ.

«تو بلّیی نه ویش کوژرابیت؟»

«نازانم»

«هیوات هیه که جاریک دی له م دنیا نه و ببینیته وه؟»

«نازانم» کۆتر که میک بین دهنگ ده بیئت و دیسان به رده وام ده بیئت
«نا، پیم وانییه...»

«پیم بلن تو خۆشت ده ویست؟»

«به لن» کۆتر به دهنگیکی بنه بر و مسوگر وه لام ده داته وه.

«تو چۆن حەزت لن ده کرد؟ چیت ده کرد، چیت پی ده گوت،
خۆشه ویستییه که ت چۆن بو؟»

کۆتر وه لام ناداته وه. باز له وتی خۆی په شیمان، قه ده حه که ی
هه لده گریت، که میکی لن ده خواته وه و کاغەز و ده فته ر و دۆسیه ی سه ر
میزه که دیسان ده خاته وه ناو جانتا، ده رگا که ی داده خات و دایده نیته به ر
پی قه نه فه که.

نه مجار کۆتر به ئارامی شتیکی چاوه پوان نه کراو ده لیت: «بۆچی
ئیوه ئیمه وه که هین، وه که ده ژین، قه بوول نا که ن؟ بۆچی نا هیلن
ئاسوده بین و ده تانه وئ هه میشه به مانکوژن؟...»

باز پیده که نئ «کچی من خۆ ئیمه پیک هاتبووین، ئیمه و ئیوه
نییه، ئیمه هه یه، به ته نیا ئیمه، ئیوه ش ئیمه ن، ئیمه ش ئیمه یین.
وانییه؟»

«به لام...» کۆتر له قسه که ی خۆی په شیمان، ده لن: «به لام
دانیشتوانی نه م ولاته ده یانه وئ وه که خۆیان به مینه وه، به ره که و
پیشه ی خۆیان به میژوو و ناسنامه ی خۆیان بژین، نه که هیچی دی،
نه که ویستیکی دی، مه گر نه مه داخواریکی زۆر که وره یه؟»

«نه وانه هه موو که مه ن، که مه ی دوژمن... ده ست له و قسانه هه لبره .
پنویسته جاریکی دی قسه ی وات له زار نه یه ته ده ر... تو ئیستا پیم
بلن ئیمه پیک هاتبووین وانییه، به ته نیا ئیمه هه یه، ئیمه هین، و
نییه؟»

کۆتر ده لن «به لن» و پوی خۆی وه رده گپیت و له په نجه ره وه

سەیری دەرهو ەكات.

باز لە قەدەحەكەى دەپوانى. قەدەح دیسان بەتال بوو. مۆمىكى سەر مێزەكەش بەتال بوو. لە ناو تەپڵەكى ژێر جگەرەدا لە سەر مێزەكە چەن قونجكە جگەرەیهك كۆ بۆتووە. باز حەز دەكات ھەستىت و بچىت بۆ چىشتخانە. بەلام ناتوانى، ھۆشى پۆشتوو. ئەو ماندوو، سەرى ئەوەندە دىشتى لەوهدایە بتهقى، خەوى دىت. دیسان دادەنیشیتو، ھەستى بە ماندوویەتییى خۆى كردوو، لاقى لە سەر قەنەفەكە پادەكیشیت و بىر لە كات، شەو و پۆژان دەكاتو. ئىستا كاتژمىر چەندى شەو؟ یەك، دوو؟ كام پۆژە؟ ئەو كچە كىيە؟ لە كام لایە؟ دۆست؟ دوژمن؟ نا، من دەبى ئەخەوم. باز بىر دەكاتو، من تەنیا ھەندىك جار دىم بۆ ئەم مائە، بۆ لای ئەم كچە، نابى بخەوم. من دەبى ئەو بناسم، قوولایى دڵ و پۆحى بناسم، لە پشت ئەم دەمامكە ساكار، خاوین، ساف و جوانەدا چى ھەيە دەبى ببینم. نا، خەوتن نا. كەواتە ئۆدكا پتووستە، خواردنەو، جگەرە پتووستە. داواى لىبكەم؟ نا، نابى. با ماندوویەتى، با خەویش بىت، بەلام من بازم، نابى بخەوم. دوژمن یان دۆست، ناسیای یان نەناس، دەبى من لە چاوانى ئەم كچە غەریبە، لە لىو، پىكەنین، بەدەن، پان، لاق، دڵ و پۆحى بپوانم. گاز لەو ھەمكەنە بگرم، بىمژم، بكەومە ناو سینگ و بەرۆكى گەش و ھەسانەوئى ماندوویەتى چارەى شكست و دەرمان و ھەتوانى لاویتى لەویدا بدۆزمەو. من دەزانم ئارامى لەوئى، لە ناو لىو، گەردن، گوئى، سینگ و بەرۆك، لاق و پان و جەستە و بەدەنى جوانىدايە. لە ناو دلى غەریب و پۆحى نااشارىدايە. من دەبى لەوئى بخەوم...

لە پەر باز دەلى «كۆتر كچى من وەرە، وەرە بۆ لای من، لىرە لە تەنیشتم دانیشە» كۆتر ھىچ نالى. باز دیسان وەك ئەوئى بپاڤیتو دەلى «وەرە لای من، دەستت بدە بە من» بەلام كۆتر ناچىت، ھەر

ناشجوولن، تنيا به ترسه وه، به چاوی پر له پاپانه وه سهیری باز دهکات. دیسان نهو چاوانه، نهو چاوه پرهش و پوښنانه که وهک موم شوق دده نه وه! دیسان نهو ترسه ویرانکهره که نیستا هاتووه له قوولایی چاوه کانیدا نیشتوته وه!

«مه ترسه کچه کم» باز به دوا غیره تی به لام که میک به شهرمه وه ده لن «من ناتخوم، مه ترسه، وهره بق لام، ده ست بد به من، له م باران و سرما، شه و تاریکیه دا، نهرماییه ک، گهرماییه ک بگه یه نه به من... کوتر، ماندووم، سهرم دیشی، ده ست بد به ده سته سارده کانه وه، له نامیزم بگره، گهرمای خۆم بدیه، بیگه یه نه به من... تینووم ناوه که تم بدیه، برسیمه خۆم بدیه... من دمه وی تو، به دهن ت، هه موو شت بناسم، له ناو مه که کانتدا بخوم، وه خه بهر بیم، تیتیدا ون بم... وهره.» باز جاریکی دی به لام نه مجار ده قیرینن «وهره!...»

نه مجار باز له پر قسه که ی ده بریت، باز بیر ده کاته وه، نه م قسانه چین؟ من سه رخو شم. باز تو سه رخو شی، تو نازانی که چی ده لیتی، گویت قسه کانی خۆت نابیس تن! نهو بین ده نگ تماشای کوتر ده کات که دانیشتووه به ترسه وه له م ده پوانی. لیوه کانی به زمان ته پر ده کات، لیوی ده بزینن و ده خوائن شتیک بلن، له وانه یه شتیک بیرسی، به لام قسه له زاری نایه ته دهر. دیسان بین ده نگیه ک بال به سه ر ژوره که دا ده کیشی، جگه له ده نگي باران هیچ ده نگیک نایه. بین ده نگي قوولتر، گه وره تر ده بیت. باز ده پوانی! ماندوو، سه رخو ش، گیتژ. باز ده پوانی! هیوادار، هه وه سدار، به ناوات. باز ده پوانی! تینوو، برسی. چاوانی باز هیدی هیدی قورس ده بن و له سه ر قه نه فه پاکشاو ده ست به پرخه پرخ ده کات.

له گه ل خه و تنی باز، کوتر ده فته ره که ی هیشتا به ده ستییه وه، خیرا هه لده ستنه سه ر پین و ده پوات بق چیشته خانه. نه وهنده ی چهنده خوله کیک

هه‌روا به پێوه سه‌یری ده‌ور و پشتی، سه‌یری میژ و کورسییه‌کان، سه‌یری په‌نجهره‌ی چێشتخانه، دۆلاب، تۆجاخ و سه‌لاجه ده‌کات و ده‌لێ «ئه‌مه‌ چ حالێکه‌! خودابه‌ ئه‌مه‌ چ حالێکه‌ منی تیکه‌وتوم؟» کۆتر ده‌چێته‌ به‌ر تۆجاخ، سه‌ری مه‌نجه‌لی چێشتی ئێواره‌ که‌ به‌ سه‌ر تۆجاخه‌که‌وه‌یه‌، هه‌ڵده‌گرێ، دیسان دایده‌نیته‌وه‌، ده‌چێته‌ به‌ر سه‌لاجه‌، ده‌رگاکی ده‌کاته‌وه‌، سه‌یری میوه‌ و سه‌وزهی ناوی ده‌کات، ده‌گه‌رپته‌وه‌ به‌ر میزه‌که‌، تماشای شووشه‌کانی باز له‌ سه‌ر میزه‌که‌ ده‌کات و دواپیش داده‌نیشیت. سه‌ری خۆی ده‌خاته‌ ناو هه‌ر دوو ده‌ستی و به‌ ده‌نگه‌وه‌ ده‌لێ «ئه‌م چ حالێکه‌؟» ... چاره‌یه‌ک پێویسته‌، پێگه‌یه‌ک پێویسته‌ ... ده‌فته‌ره‌که‌ی دێته‌وه‌ یادێ. ده‌فته‌ر ... هه‌ڵده‌ستی ده‌چێ ده‌فته‌ره‌که‌ی له‌ ته‌نیشتی تۆجاخه‌که‌ هه‌ڵده‌گریت و دیت داده‌نیشیته‌وه‌. ئه‌و به‌ جۆش و خرۆشه‌وه‌، به‌ گه‌رمیه‌کی بێ‌پایان، ترساو، دودۆل، لاپه‌ره‌کانی ده‌فته‌ر ده‌کاته‌وه‌. ده‌ستوو سه‌کانی لار، جوان به‌ زمانی ولاتی مه‌زن، به‌ زمانی باز، جارجاره‌ش به‌ فه‌ره‌نسی. هه‌ندیک دێریش به‌ زمانی دایکی خۆی. ده‌فته‌ره‌که‌ی؛ دێرێ ناته‌واو، زمانی هه‌ستی گه‌رم، جۆش و که‌سه‌ری تازه‌، برینی غه‌دار، هه‌ست، بێر، گومان و سه‌ودای په‌رش و بۆلۆ، پاسته‌وخۆ به‌ بێ شێوازیکی پته‌و.

ئێستاش دێر پێویسته‌، نووسین پێویسته‌ ... هه‌توان له‌ ده‌فته‌ره‌که‌دایه‌! کۆتر هه‌ڵده‌ستی ده‌چێته‌ به‌ر سه‌لاجه‌، ده‌ست ده‌بات و له‌ سه‌ر سه‌لاجه‌ سێ پێنوس هه‌ڵده‌گریت و ده‌گه‌رپته‌وه‌ بۆ لای میزه‌که‌، له‌ سه‌ر کورسی داده‌نیشیت. به‌ خێرای لاپه‌ره‌یه‌ک له‌ لاپه‌ره‌ گۆتاییه‌کانی ده‌فته‌ر ده‌کاته‌وه‌ و هه‌ر به‌و خێراییه‌ به‌ پێنوسیکی سوور ده‌نوسێ «ئه‌مه‌ چ حالێکه‌!» هه‌مان پرسته‌ چه‌ند جاری دیش به‌ دوا یه‌کدا ده‌نوسیته‌وه‌. تۆزیک راده‌وه‌ستێ، دیسان به‌ خێرای برووسکیک هه‌مان پرسته‌ ده‌نوسیته‌وه‌. جاریکی دی، جاریکی دی تاوه‌کوو لاپه‌ره‌ به‌هه‌مان

پستہ پڙ دہیٔت. لاپڙه يه کي نويں ده کاتوه و هر به و خيرايه ي پڙشور
ده نووسى «من ده مرم، من ده خنکيم، من مردوم، من خنکاوم... خوين
منى کوشتوه، ترس منى خنکاندوه. خوين، ترس. خوين و ترس
بوونه ته چاره نووسى من... من چي بکه؟ من له له ت بووم، من
ون بووم. ژيان کوژاوه ته وه، پارچه کاني ژيانم له تاريکيدا پهرش و بلاؤ
بوونه ته وه. هر کامه وه له شويننک. خه وم نيه، خواردنم نيه، دقست
نيه، هاوږن نيه، نيش و کار نيه، ژيان نيه، ږوو و پوخسار نيه.
من چژن بتوانم نه و پارچانه وهک پارچه ي گوزه يه کي شکاو که ټټه
هه زار پارچه و بلاؤ ټټه وه بخه مه وه سر يهک؟ من بهر وه کوږن بچم؟
چي بکه؟ ده توانم چي بکه؟ نه مه چ حالنک؟ هه موو شويننک هر
خوينه، هه موو شويننک مردنه، کوشتنه، ږپنه. هه موو شويننک ترسه.
من ده ترسم، خوين و ترس من ده کوژن. نه م ولاته من ده کوژن. نه م
ننسانه من ده کوژن، من ده مرم...»

وهك ئه‌وه‌ى شتىكى بىر بگه‌ويته‌وه، كۆتر هه‌لده‌ستىت ده‌چىته به‌ر دۆلاب، له‌ دۆلايىك سىنىيه‌ك ده‌ردىنى، دىت و سه‌رى مه‌نجه‌ل لاده‌بات، به‌ كه‌وه‌مىك سىنى پې ده‌كات له‌ خواردين و ده‌چى داده‌نىشىت. ده‌فته‌ر كه‌مىك له‌ خۆى دوور ده‌خاته‌وه، سىنى داده‌نىت و به‌ كه‌وچك، بى نان، تۆر به‌ په‌له‌ خواردنه‌كه‌ ده‌خوات، بى وچان. ئه‌مجار دواى ئه‌وه‌ى سىنى به‌تال ده‌كات هه‌ر به‌و خىراييه‌ سىنى دوور ده‌خاته‌وه، ده‌فته‌ره‌كه‌ى ده‌كيشىته‌وه به‌ر ده‌ستى خۆى و له‌و شوينه‌وه ماوه، له‌ سه‌ر پېزىكى نوڤ ده‌نوسىت «من كىم؟ من كىم؟ دوژمن؟ خاڤىن؟ بۆچى من وه‌ها بېوم؟ بۆچى كه‌وتمه‌ ئه‌م حاله‌؟ من بىر له‌ ئه‌و ده‌كه‌مه‌وه، بىر له‌ ئه‌وان ده‌كه‌مه‌وه، ئه‌وان ئىدى منيان خوش ناوى. ئىدى من هاوړى ئه‌وان نىم، كۆترى ئه‌وان نىم. من ده‌زانم، ئه‌وان ئىستا له‌ من نه‌فرت ده‌كەن، به‌لې نه‌فرت، ئه‌و نه‌فرتەى بووه‌ته‌ چاره‌نوسى ئه‌م ولاته‌،

چاره نووسی ئیمه هه موومان. باران ده بارئ، دونیا سارد ده بئ، چیا ته پ ده بئ، به فر ده که ویتوه زهوی، به لام من ئیدی له گه ل نه وان نیم. من کیم؟ خائین؟ خائینی ولات، ده ولت، ئالا، ئه رتەش، میلەت، شه پهان، بزوتنه وهی سهره لده ران؟ قرژم دریز بۆتوه، برینه کانم ساپیژ بوون، ئیستا، ئه مرۆ، نا، دوینن خوینم لئ ده هات. من هه م، من ده ژیم. من ده زانم نهو خوینیهی ئیستا له م من ده پوا، ژیا نه، ژیا نی منه. من ده ژیم، به لام خائین، وهك خائینیک، خائین به هه موو شتیک، هه موو که سیک...
خائینی ژیا ن و دونیا...»

کۆتر ده ست به گریان ده کات، ده ست له ده فته ر و پینووس هه لده گرئ، ده ست ده باته سهر پوخساری، وهك نه وهی هه ز بکات خۆی بنا سیتوه، که میك ده ست به سهر و چاری خۆیدا دینیت و ده گری. به ئارامی نه سرینی چاوان له سهر پوخساری خۆی بلآو ده کاته وه، به نه سرینه وه پوخساری خۆی ده مائئ. پاشان ده ست ده خاته سهر ده می خۆی، نه نگوستی ته پی به سهر لیویدا ده گه پینن، ده ستی له ویتوه به ره و خوار، به ره و گه ردن، شان، په نجه، هه مک، زگ، ناوژگ و به ر زگی خۆی ده بات و ده گری. نه وه ندهی چهنده خولهک هه ر دوو ده ستی له سهر به ر زگی له ناو هه ر دوو لنگیدا له گریان به رده وام ده بیت. به لئ، نهو خوینیهی ئیستا لئی هاتووه، لئی ده پوات، وهك خویننی مردن ناچیت. به پیچه وان وه خویننی ژیا نه، سه لمینه ری ژیا نه، هیما ی ژیا نه وهی ژیا نه. به لام ژیا نیکی چۆن؟ نهو ئیدی هه رچییه کیش بکات، بئ سووده، جارێک ژیا نی نهو به فیرۆ چووه.

نهو پۆژهی بۆ یه که مجار خویننی لئ پۆشتبوو، ئیستا به وردی دیتوه یادی. کۆلیژی فه ره نسێ له هۆلی ده رس خویندن، سهر له به یانییهک، له گه ل هاورپییهکی خۆی دانیشتبوو. گه رمایهک له ناو لنگیدا درووست بوو. و ته رییهک. وهك نه وهی بۆنیکی گه رم و سهیری لئ هه لبستئ،

وهك ئه‌وه‌ی چوپیتته‌ حه‌مامیکه‌وه، وهك ئه‌وه‌ی ئاوی گهرمی حه‌مامی
لئ بپوات، وهك ئه‌وه‌ی ئه‌و کورسییه‌ی له‌ سه‌ری دانیشته‌وه، ده‌ور و
پشت و هه‌موو پۆل له‌ ناو ئاوێکی گهرمدا بیت. وهك ئه‌وه‌ی هه‌ر که‌س
سه‌یری ئه‌م بکات. هه‌رچه‌ند کۆتر تیده‌گات که‌ چی لئ قه‌وماوه، به‌لام
شه‌رم ده‌کات، وهك ئه‌وه‌ی بچئ به‌ زه‌ویدا شه‌رم ده‌یگرئ... ده‌رس ته‌واو
ده‌بیت، هه‌موو له‌ پۆل ده‌چنه‌ ده‌ره‌وه، به‌لام ئه‌م و هاوپیکی ته‌نیشتی
که‌ کۆتر باسی خوینه‌که‌ی بۆ ده‌کات، له‌ شوینی خویان هه‌لناستن.
کۆتر له‌ به‌ر شه‌رم و ترس ناویرئ هه‌لبستن. مامۆستای فه‌ره‌نسی به
چاوێکی پڕ پرسیار لێیان ده‌پوانئ، دیته‌ به‌ر ده‌میان و پاده‌وه‌ستن.
ئه‌مجار هاوپیکی کۆتر به‌ بزه‌وه به‌ سه‌ر هێما بۆ کۆتر ده‌کات و به
وشه‌یه‌کی کۆن پتی ده‌لێت “regles” پاشان درێژه به‌ قسه‌که‌ی ده‌دات
“menstruation, mensture...” مامۆستای پیری چاو شینی قز درێژ
پیده‌که‌نئ و کۆتر له‌ باوه‌ش ده‌گرئ، به‌ خۆشحالی و مێهره‌بانیه‌وه
ده‌لئ: “Mon petite fille...” «تۆ ده‌بیته‌ کانی، کانیای ژبان،
ماده‌ری ژبان. پیرۆز بیت...»

خوین. خوینێکی - وهك مامۆستا ده‌لێت - پیرۆز، خوینێکی خه‌ست،
که‌مێک په‌ش، تاریک، هه‌موو مانگ، هه‌موو جار، چه‌ند پۆژ... خوینێک
که‌ خه‌ون و خه‌یال، هه‌زد و مرازی نوئ پێک دێنیت. خوینێک که
جموجۆلێکی گهرم، جۆش و خروشیک له‌ هه‌موو به‌ده‌ندا ساز ده‌کات.
خوینێک که‌ نه‌مامی جوانی ئاو ده‌دات، ده‌ست نه‌خواردویی هه‌ر ده‌کات.
سه‌ره‌تا تووپی و ماندوویه‌تی، دواپیش خوین، دواتر خواست، هه‌ز،
هیوا... وهك گولێکی تازه‌ پشکوتوو، وهك گولخونچه‌ی په‌نگین که‌ له
سه‌ره‌تای به‌هاراندا له‌ ناو به‌فر سه‌ر ده‌ردینئ. هیوای مانگ و سالانی
کۆتر؛ پۆژیک هه‌ستی بچ ئه‌ندازه به‌هێز دلی داگیر ده‌که‌ن، ده‌نگ،
قسه‌ی پیاوانی شوخ و شه‌نگ و گه‌ش، مێشکی ئه‌م پڕ ده‌که‌ن، دل

دەبنە یەك، جەستە دەبنە یەك، بە ئارامی، بە دوور لە پەلە پەل، بە جۆش و خروۆش، بە مەراق، گەرمی و پروناکی دەروونی كۆتر پەر دەكات. لە پەنجەوه تا زوڵف، هەتا تەوقی سەر، مێشك و هەموو جەستەى كۆتر بەو گەرما و پروناکییە گەرم دادیت، دەسووتێ. جارێك، دوو جار، دە جار... و پۆژێك خوێن پادەوهستێ، ئیدی نایە. مانگیك، دوو مانگ... زگی كۆتر گەوره دەبێ، مانگیك، دوو مانگ، تۆواوی تێدا شین دەبێ، كۆرپەلە یەك دروست دەبێ. كۆرپەلە بکەوێتە جوولە، دەست بکات بە لەقە فەردان. ئیدی خوێن نەیت. بە لام كۆرپەلە گەوره بێت و بێت. مندالێكى دى. مالێكى گەرم، بە دەنگى مندالان. ژيانێكى بەختیار، سەرفراز... هیاكانى كۆتر هەموو مانگیك پاش خوێنەكە... ئەو هیاوانەى ئیستا هەلپەوسكاون... و ئەو خوێنەى گۆی بۆ هیچ شل ناکات و ئیستاش لێى دەپوا، خوێنێك كە هیاكانى ئەو بە تەواوی دەتارین.

«ئەمە چ حالێكە!» كۆتر هەر دوو دەستی لە ناو لنگیدا وا دەلێت و دەگرێ. «لە كۆتیه بۆ كوێ!...» بلیى چ بێت، كۆتر؟ كۆتر بە دەنگێكەوه وا دەلێت و لە پەر وەك ئەوهی لە خەو هەستێ، هەلەدەستێتە سەر پێ و دیسان سینی پەر دەكات لە خواردن و دیتەوه لای میژەكە. خواردنەكە وەك ئەوهی لە قاتسالییەوه هاتیبێت، زۆر بە پەلە دەداتە بەر كەوچك و بە ماوه یەكسێ سینی بەتال دەكاتەوه. «بلیى چ بێ!» كۆتر جارێكى دى لە خۆى دەپرسێ، ئەم حالە، ئەم ئەحوالە! نە پۆژ، نە شەو، ئاوهەما دەستبەسەر، لە ناو چواردیواردا، لەگەڵ ترسی مەردن و لە دەست چوون، بێ ئاگا لە پوودا و جموجۆلى دنیا. نە پۆژنامە یەك، نە رادیۆ، نە تیڤى، نە كاترۆمێر، نە ئاوێنە. هەر تەنیا چەند كۆتیب كە چەند ئەفسەر لە سەر میژووی ولاتی مەزن و لە سەر ژيانى ژەنە پال سەردار نووسیویانە و دوو كۆتیبى بچووكى سەرووی

سهریازی ولاتی مەزن. هەر تەنیا سهریازیکی بالابەرز و نۆر هەژار که جارجاره به کلیتیک دەرگا دەرکاتوه، دیتە ژووروه و هەندیک نان، میوه، سەوزە، گوشت، پۆن و شیریی بۆ دینن. به تەنیا له مالتیکی بێ پەرده، بێ موبیلیات، بێ پۆحدا دانیشتن و له پەنجەرەوه سەیری دەرەوه و مالتی ئەفسەران کردن و له ژووری چۆلی نووستندا له سەر تەختیکی پەق و تەق، به جل و بەرگی پزێوهوه نووستن. هەر تەنیا سترانی داده و باو و باپیران که کۆتر له خۆی دەرپرسن و هەزد و گومان، خەم و پەژارە... و له دەرەوه پاسەوان له هەموو لایەکی شوقەقی سهریازی. باز که جارجاره ئاوه‌ها له نیوه‌شەواندا سەرخۆش، دەرمانچە به که‌مه‌روه، دیت داده‌نیشتن، چەند قسە‌ی بێ مانا دەرکات و — نەک له ژووری نووستن — له سەر قەنەفە دەرخوا و له بەره به‌یاندا بێ ئەوه‌ی کۆتر خەبەر بکاتەوه، هەڵدەستن و دەرپوا. بێ هیچ قسە و باس و شیرکردنەوه‌یک. به‌لام ئەمشەو؟ بۆچی ئەمشەو وەها بوو؟ بۆچی ئەمشەو ئەوه‌نده نۆر قسە‌ی کرد، وەها خۆی ئاشکرا کرد، نییه‌تی خۆی نیشان دا؟ که‌واته ئەوه‌ی ئەو دەرپه‌وێ، ئەمه‌یه؟ به‌لام بۆچی ئاوه‌ها؟ بۆچی وا به هەژاری، که‌وتوو، دەرپوخوا و ماندوو که مەرۆف به‌زه‌یی پێیدا بێته‌وه؟ ئەو و باز! ئێستا له مالتیکدا! ئەگەر که‌سێک ماوه‌یک پێشتر له ئێستا باسی شتی وای بکردا، هەموو که‌سێک گالتە‌ی پێ دەکرد. کێ بپوای دەرکرد که ئەو و باز ئاوه‌ها له مالتیکدا بن، له مالتیکی نووستن!...

کێ بپوای دەرکرد که کۆتر له بەر ترسی وێرانکەر، له بەر ویستی ژوانی وێران، ئەم دۆخه وێرانە‌ی قەبوول کردووه؟ «بۆچی کۆتر؟» کۆتر به‌ گریانە‌وه که‌مێک دەرنگی خۆی به‌رز دەرکاتوه و دەرلێ «بۆچی ئەمەت پەسەند کرد؟ بۆچی دوا هەنگاو هەلناگریت و خۆت له‌م پێساییه که هەر پۆژێکی مردنیکه، پزگار ناکه‌ی؟ ماسیبه‌ک که به‌ داوه‌وه بووه، چی دەرپێ، چی به‌ سەر دیت؟ کۆتایی؟ کۆتایی ئەم تەنیا‌یه، تەنیا‌یی

پوځ و دل، کډتايي هم بڼه ننگي ته نيايي، کډتايي ده ننگي باران،
کډتايي هم چاوه پوانيبه بڼه ننگه؟»

کوټر هه لده ستيتنه سر پي، به هه ننگوي نډر نارام، هډي هډي له
چښتخانه ديتنه دهر و ده پواته ناو سالونه که. باز له وي له سر قه نهغه،
له سر شان، پوخساري له سر سرينه که، به پرځه پرځه وه خه وتووه.
کوټر نارام نارام ده پوات و به سر سرينه وه ده وستي. موم کوڅاوه ته وه،
به ته نيا يه که له وانه ي سر ميڙه که که به ره و ته واو بووه، پووناکيبه کي
بيزار ده پڙتته سر پوي باز. نه کي به؟ کوټر بڼه ننگ، بڼه جو له،
به لام به وردي و به سر نهجه وه له باز ده پوانې و بير ده کاته وه، باز؟
کي به باز؟ باز؛ مردن، کوشتن، سووتان، ترس، قين، نه فرهت، خوښ...
له مانه زياتر؟ به لن، خاكي سارد، به ردي په قی سارد، مهرگي سارد،
تاريکي ساردی مهرگ. به لن، پياوي شه، پياويک که له پووناکي و
سپيده پووناکي يه کجار دووره. باز؛ ژان، په ژاره، ناله، هاوار... به لام
نه ي جگه له مانه؟

کوټر چکيکي دي ده نوشتيتنه وه و سهيري پوخساري باز ده کات. هم
پوخساره، کوټر بير ده کاته وه گه له هم پوخساره که نيتا نارام و
هيمن له خه ودايه، پوخساري پياوکوژيکه؟ بوچي خه و ناوه ها ده کات و
پوخساري تيکه ل، هي خوښ پڙ و بڼه تاوان، هي تاوانبار و نډر ليکراو،
هي هه موو جوړيک، هه موو چه شنه مروفنيک ده کاته پوخساريکي هيمن
و نارام؟ نيتا چ جياوازيه که له نيوان پوخساري هم و پوخساري
پناسدا که کوټر بووه هوي کوشتني، هه يه؟ هه مان ته ويل، هه مان
چاو، هه مان په ننگي نه سمه، هه رچي چوښ بيت هه مان سميل،
هه مان بڼه تاواني له سر پوخسار... به لام نه مه بازه! کوټر، نه مه
بازه!... کوټر ده ست بڼه جوړيک... خوټ مه دپښنه، خوټ پيسوا مه که...
کوټر که ميک له باز دوور ده که وښته وه، ده چپته نه و بهري ميږي

سالۆنه که و بیر ده کاته وه . هه موو شتی که ده توانی له چرکه ساتنیدا
 پوو بدات و ته واو بییت . ته نیا که می که توانا، که می که وره ی پتویسته .
 نه وه نده ی چرکه ساتنیک . کۆتر که می که به میز به ... ئیستا ده مانچه ی
 باز که وتۆته ژیری . به لام مه گه ر کۆتر ناتوانی به خیرایی برووسکه یه ک
 له وئ ده ریبتنی و بیخاته سه ر ته وئلی باز، ده مانچه له سه ریدا به تال
 بکاته وه و دواییش خۆی بکوژی؟ کۆتر ده زانی چۆن ئیش به ده مانچه
 بکات، نه وه ده توانی به سانایی ده ست به په له پیتکه دا بنیت . غیره ت
 کۆتر، چه ندین جار نه م شته ت هینا وه ته بیری خۆت، چه ندین جارن
 بیرت له کوشتن و مردن کردۆته وه . چه ندین جار نه زموونت کردوه .
 به لام ئیستا، ئیستا کاته تی، که می که وره ... به لام بۆچی ئیستا کۆتر
 نه وه نده سسته ، ترسه تۆکه ، بۆچی هه لگرتنی ده مانچه و ده ست پیدانانی
 ئیستا نه وه نده دژواره ؟ نه گه ر نه مه نه وه نده دژوار بییت، نه ی بۆ ناتوانی
 بچی له چیشخانه چه قۆیه کی دریز هه لبگریت و بییت و بیچه قیتی
 به دلی نه م پیاوکۆزه دا و تا ده توانی چه قۆ له دلیدا به قوولایی
 بگه پینن؟ جارنیک، جارنیک دی، جارنیک دی تاوه کوو جه سته ده بیته
 بیژنگ . و دواییش چه قۆ بخاته سه ر شاره گی خۆی و چاوی به ستن و
 ده ماره که ی بیژی؟ و خوین، نه مجاره خوینی مردنی لی بهوات؟ غیره ت،
 وره ، کۆتر...!

به لام کۆتر ده ترسی . کۆتری ترسه تۆکا! ... بۆچی کۆتر نه وه نده
 ده ترسی؟ بۆچی ژیا نی ویران ئیستا نه وه نده شیرینه ؟ کۆتر هه ول
 بده ، کۆتر هه لبگره ! ... چه ند هه نگاو به ره و باز دیت، دیسان دیته
 سه ر سه ری پاده وه ستن . چه ن خوله کیک هه روا پاده وه ستن . دوا مۆمیش
 ته واو ده بی، دوا پووناکی به دوا وره ی خۆ ده جوو لینن و ده کوژیته وه .
 باز به پوخساریکی یه کجار هیمن و ئارامه وه پرخی دیت .
 کۆتر پووی له باز هه لده گه پیننیه وه ، ده گه پیتیه وه ، کۆلی گریان له

قورگیدا، دیسان دهچته وه چیشتهخانه، دهچته لای میزهکه، له سهر
کورسی داده نیشی، دهفته ر و پینوس هلده گریت و له لاپه په کی
نویدا به دهست خه تیکی لار ده نووسی؛ «من ده ترسم... جگه له ترس
به کاری هیچی دی نایه م...»

بیره وه‌ری

باز. کۆتر.

کات. کات ده‌پوا! کاتژمێر ده‌پۆن، پۆژ ده‌پۆن، هه‌فته ده‌پۆن، مانگ ده‌پۆن، وه‌رز ده‌پۆن.

باز و کۆتر به‌ پێگه‌ی ژياندا ده‌پۆن.

وه‌ک هه‌موو ئینسانێکی دی، زۆر لایه‌نی ئالۆز، تاییه‌تیه‌ندیی جیاواز و شتی تاییه‌تی باز و کۆتر هه‌یه که پتۆیست ناکات ئێمه ئیستا دووباره‌یان بکه‌ینه‌وه. به‌لام سێ چه‌م، له‌گه‌ڵ زۆر شتی دی، سێ چه‌می په‌نگین هه‌ن که به‌رده‌وام له ژيانی باز و کۆتردا به‌شیوه‌یه‌ک بوونیان هه‌یه؛ هه‌ر دوو پوو‌باری ولاتی جیا و پوو‌باری پایته‌ختی ولاتی مه‌زن. سێ پوو‌بار؛ که وه‌ک ژيانی باز و کۆتر هه‌میشه به‌ پێگه‌وه‌ن و ده‌پۆن، که بوونه‌ته هاویه‌شی چاره‌نووسی ئه‌وان، به‌رده‌وام ئاسه‌واری ئه‌و پوو‌بارانه له ژيانی ئه‌واندا دیارن.

وه‌ک ئیستا.

ئیستا ئێمه له پایته‌ختی ولاتی مه‌زنین، نزیکي پوو‌باری درێژی شار، که شار له سه‌رێکه‌وه تا سه‌رێکی دی، سه‌رانسه‌ر، به‌ خوپی ده‌به‌ی. ئێمه له لای باز و له‌گه‌ڵ ئه‌وداین. باز له شاری پایته‌خته. باز

له ولاتی خوین و مردن گه پاره توه و هاتوتوه بۆ شاره کی خوئی، شاری مندالی و لایسی خوئی، شاری ژیانی خوئی که مال و منداله کانی له وئی ده ژین. کات کوتایی به هاره، پاییز و زستان به جی ماون، به هار به جی ده مینن، هاوین ده ست پیده کات و باز له پایته ختی ولاته، بۆ گزبونه وه، بۆ پاویژ و په یوه نندی. بۆ بینینی هر دوو کوره کی. بینینی مادهر له وانه شه بۆ بینینی هندیگ کچ و ژنی دی. بۆ دیتنی ژیانی شاری گه وره، شارنشین. بۆ ژیان، ژیانگی ناسایی وهک ژیانی مروئی ناسایی.

نیستا له کاته کان، به رقلیانی پوژگی نوئی به کجار پووناکه، نیمه له مالتیکین که بۆمان ناشنایه، مالی مادهر. نیمه له چیشخانه ناشناکه نه و داین. مادهر له چیشخانه له بهر میزی قاپ و که وچک و له نزیکي ئوجاخه که، به پتوه پاره ستاوه و که میک سه وره، خیار، باینجان و بیبار ورد ده کات. مادهر کراسیکی ناسکی خوی له بهر دایه. هه موو بالای کورتی، جهستهی قهله و به خوئی، مه کی گه وره و قهلهی که تا ناو زگی داشوپاره، پانی زور گه وری، لاقی وهک نه ستوونی، به ز و چه وری به دهنی که چین چین پاره ستاوه، ده ماره تاریکه کانی قاچ و لنگ و مووی لاقی که زور پهش ده کاته وه، له ژیر کراسه ناسکه که یوه دیاره. قژی کورتکراوه و بلای نیستا به پهنگیکی نه رخه وانی بۆیه کردوه.

مادهر فراوین ناماده ده کات. له سهه میزی چیشخانه چند جور په نیر، زهیتوون، مرهبا و دوو سینیی گه وره، دوو فنجانی گه وره، چه قو، چه نگال و که وچکی چا هیه. مادهر له گهال باز جه ژن و ئاهه نگیک پیک ده خه ن. له په نجه ره ی چیشخانه وه پووناکییه کی که میک سپی خوئی ده خرینیته ژووره وه. له رادیژی بچوک و په مهیی نه سخانه وه که له نه نیشته په نجه ره که یه، دهنگی گر و نه ستووری گورانییژگی پیاو

به‌رز ده‌بیت‌وه. وشه‌ی قه‌له‌وی ستران که له سر قاره‌مانیتتی، به‌ها و شه‌ره‌فه، چیشته‌خانه پر ده‌کات. مادر به چه‌قویه‌کی دریزی چیشته‌خانه خه‌یاریکی دریز قاش قاش ده‌کات و ده‌یخاته سر سینییه‌که لای بیبار و باینجانی ورد کراو.

کاتر میزیکی بچوکی دیواری که به په‌نگیکی په‌مه‌یی نه‌خشینراوه، کات نیشان ده‌دات؛ سر له به‌یانی، سره‌تای پۆزیکی نوئ. دوی شه‌وی مادر ئیشی خوی له سر میزی قاپ و که‌وچک ته‌واو ده‌کات، سینی هه‌لده‌گریت و ده‌چیته سر میزی نان خواردن. ئه‌مجار باز خوی شور‌دوه و به قزی کورتی ته‌په‌وه، خاولیه‌کی دریزی به‌یانان له به‌ر، پیکه‌نینیک له سر پوخسار، دیته ژوره‌وه و ده‌لئ «پۆزباش»، «پۆزباش مادر، دایکی پۆزانی خوشیم...»

مادر به خه‌نده‌وه ده‌لئ «پۆزباش، پۆزباش کوپی پۆزانی گه‌شم...» باز دیت و له سر کورسییه‌ک له کورسییه‌کانی ده‌وری میز له لای پیشه‌وه داده‌نیشیت و ده‌لئ «پیشیم تاشی، ئه‌مپۆ پۆزیکی گرنگه، ده‌چم بۆ لای فه‌رمانده‌کانم، پیده‌چی له‌وئ چه‌ند ژه‌نه‌پال و هه‌ندیک ناوی ئه‌فسانه‌ییش بیینم... له‌وانه‌یه ژه‌نه‌پال سه‌رداریش، کۆبوونه‌وه‌یه‌کی گرنگ ساز ده‌گریت.»

«ناوی ئه‌فسانه‌یی، ژه‌نه‌پالی ئه‌فسانه‌یی که به سالانه له ژبانی ئیمه‌ حوکم ده‌که‌ن» مادر به گه‌رمی سه‌یری پوخساری ئه‌سه‌ری باز ده‌کات و وا ده‌لئ، «ناوی ئه‌فسانه‌یی، هه‌موو هه‌ر وه‌ک یه‌ک، وه‌ک شه‌وی هه‌موویان له قالبیک هاتبیتنه‌ ده‌ر یه‌ک ده‌پوا، یه‌کی دی دیت. به‌لام هه‌میشه له مالی ئیمه ته‌نانه‌ت له چیشته‌خانه‌که‌شمان حوکم ده‌که‌ن» مادر مه‌به‌ستی ده‌نگی پادیویه و به ئه‌نگوست ئامازه‌ی بۆ ده‌کات و ده‌لئ: «له بری چا، نسکافه‌م دروست کرد.»

باز وه‌لام ناداته‌وه، نانیک له سر میز هه‌لده‌گریت، پارویه‌کی لئ

دهکاته وه، په نیری سپی دهخاته ناوی و دهخاته ده می. دوایش دوو دانه زهیتوون و که میگ خه یاریش له گه لی دهخاته ده میپه وه و ده لی «نسکافه باشه، تو نازانی له و چیا، که پر، دۆل، باخ و دارستانانه چنده بیر چایه کی تازه، قاوه یه کی تال ده که م! ... هه موو شت له لایه ک، بیر کردن له لایه ک. بیر کردن، [بیر کردنی] کچی شنگ، به ده نیکی نه رم، سوچه تیکی خوش، گشتیکی خوش، خویکی خوش، خونیکی خوش، گرمای هه لمی چایه کی تازه، تامی قاوه یه کی خوش، بیر کردن...»

مادره فنجانه که ی باز و خوی پر دهکات له قاوه ی ناماده، چایدانی قاوه ده با و له سه ر توجا خه که دایده نییت و ده گه پیته وه. مادره، چرچ و لۆچی پوخسار، ناوچه وان و گهردن قوولتر، کیسه ی ژیر چای هه لاوساوتر، ده ماره کانی قوپگ و گهردن تاریکتر دیارن، مادره تیگچوه، باز سه بیر مادره دهکات و بیر دهکاته وه. مادره پیرتر دیاره. به لام وهک بلتی هه ر دوویان بیر له یه ک شت ده که نه وه، مادره به ر له وه ی باز شتیک بلتی، سیبه ری گومانیک به پوخساره وه به باز ده لی «تو پیر بوویت، تاله کانی قژت، مووی سمیلت نیستا سپی تر دیاره، دویتن شه و باش نه مدیت، به لام نیستا له پروناکیدا باش ده بیینم...»

باز ده لی «به لی». پاروویه کی دی هه لده گریت، له گه ل په نیر و دوو ده نک زهیتوون دهخاته ده می، نه وه نده ی چهند خوله کیک له ناو هز و گوماندا نان ده جوو و دیسان سه بیر مادره دهکات و قسه که ی دوویاره دهکاته وه «به لی پیر ده بم... ژیا نی من له و ولاته گه وادی مردنه ئاسان نییه. من ناتوانم ده ردی خۆم به هیچ که سیک بلیم، هه موو که س لای وایه من له پۆل و ئاسنم، هه ر که س من به مه کینه یه کی قایم ده زانیت، به لام ژیا نی من له و هه ریمانه، له و ولاته جه هه ننه مه، سه خته، زه حمه ته ... مردن، کوشتن، سووتان، برین هه میشه به ده وری

منه وه یه، قین، نه فهرهت، تۆله، دژایه تی، به ریه رییهت، هه موو جوړه پیسییهک، هه میسه له پال مندايه ... چیا، شاخ، که پر، دار، درهخت، دارستان، شیو، دۆل، هه لډیر، نه شکوت، به فر، باران، بۆران، با، تین... ژیا نی من له ناو نه مانه دا تیده په پئی. شهو، ژیا نی شهوان، به دوور له پووناکی که هه ست و سه دا، ویست و هیواکان ده کوژی... مه یینه وه یادم، نامه وئی بیر له و ژیا نه بکه مه وه، قسه ی له باره وه بکه م، یان باسی بکه م.»

«به لام تۆ ده توانی ده ردی خو ت به من بلئی، باسی نه و ولاته تاریکه بۆ من بکه ی، مه گه نا؟ مه گه من ماده ری تۆ نیم؟»
«به لئ، به لئ به لام من نامه وئی هه میسه بیر له و ولاته بکه مه وه، کاتی که من بیر له و ژیا نه، له زه حمت و ناسته نگیه کانی نه و ولاته که بنه ما سه ره کییه کانی نه و ژیا نه، ناکه مه وه، یا خود باسیان ناکه م، وه ک بلئی نه و ژیا نه زۆ له من دوور بیت، لیم دوور ده که ویته وه، نه مجار که می که نارام ده گرم... بیر نه کردنه وه و قسه نه کردن، باشته له بیر کردنه وه و قسه کردن...»

«که واته بلئی دوینئ شه و چۆن بوو، پازی بوویت؟» ماده ر بۆ کوپینی باب ته ی باسه که وا ده لیت. چه ند قوم له فنجانه که ده خواته وه، به خه نده وه سه یری باز ده کات و چاوی پاستی داده گریت. «چۆن بوو؟ باش بوو؟»

باز به نارامی هه ندیک به شه رمه وه به لام به خه نده ده لئ «به لئ، به لئ زۆد باش بوو، یه کجار پتویستم پتیی بوو...» شه وی پابردوو؛ له ژووری نووستنی ماده ر، له ناو بۆنی تیکه لئ عه تر و کۆلۆنیا دا، له سه ر جینگه که ی ماده ر که مه لافه، لئفه و سه ری نی په نگینی نه خشی ترای تیدا بوو، به سه ریه وه، یان له پال به ده نی ماده ر که بۆنی قورسی عه تری تیکه لئ لیده هات. شه وی دوت؛ باز چاو داخراو، ده سستی به

سەر جهستهی قهلهوی مادهروه که پیتستی گامیشی دههینایه وه
یادی باز. بهدنی باز به سەر بهدنی پیر، چرچ و لۆج و قهلهوی
مادهروه، بئدهنگ، بئجۆش و خرۆش، ئاگای له شوینیکی دی، له
ناو مادهردا. هاتنی پشتوه و بهتال بوونه وه. شهپۆل شهپۆل. به
هاوار. وهک ئهوهی لافاوئیکی لیوه ههلبست. به لهزینه وه، به خیرایی.
دوینن شهو؛ ههولدان بۆ جاریکی دی، بهلام سهره پای هه موو شیوه یهک
له ههولدان، به دهست، نهنگوست، پهنجه و زمان، بئنهجام و نهجار
زمانی مادهر. زمانی پسپۆر و خاوهن نهزموونی مادهر. دهم، لیو و
زمان. گرم، قوول، دریز، پان. به سەر جهستهی بازوه، بست به
بست، نهنگوست به نهنگوست، بئ پهله پهله، به ئارامی، جارنه جار.
گرمایی و قوولایی ده می مادهر، ئه و زمانه ی وهک ماریک ده خوشی
و نهجار دوی کار و جموجۆئیکی دریز، جاریکی دی بهتال بوون.
ئهوهنده ی چرکه ساتنیک کورت، لهزینیکی سووک، نهجار بئدهنگ. به
دوی ئهوه شدا، سەر له ناو مهکی گهروهی مادهردا، هه ندیک ماندوو،
خه و پرخه پرخ، هه ر ئهوهنده.

باز که ئیستا له و چیشخانه گرم و پر له بۆنی قاوه دا دانیشتوه،
دوینن هاته وه. به فرۆکه یهک له شاری گهروهی ولاتی چیاوه، به
بۆینباخیکی تاریک، کراسیکی سپی و تاقمیکی مهده نیی په شه وه.
سهرتا [چوه] مائی نهفسه ران، میوانخانه ی مائی نهفسه ران و له وئ
[چوه] ئووریکی گهروهی خوشپاخراو و خاوین. پاشان چهند تهله فۆن
بۆ نهفسه رانی هاوپی به مه بهستی ئاگادار بوون له دۆخی پایتهخت و
یهکتر بینین، بۆ دوو ژن بۆ رابووردنی شهوی پر شه هوهت، بۆ قه رارگه ی
ناوه ندیی ئه رتهش، بۆ ئاگاداری له کاتی کۆبوونه وه ی گرنگ، بۆ
نه خوشخانه ی سه ر یازی شار و بۆ ئاگاداری له کاتی چاوپێکه وتنه کان،
بۆ کوپه کانی و بۆ مائی مادهر. دوا یین تهله فۆن بۆ مادهر. دوی

خەۋەتن، خۇ شۇردن، كورت كۈندەۋەي قىز ۋە لە بەر كۈندى جىل ۋە بەرگى خاۋىن ۋە ئوتتۇركراۋى ئەفسەرى ۋە دوۋ قەدەج جىن - تۆنىك، لە خوارەۋە، لە چىشتخانەى مالى ئەفسەران، شىۋى ئىۋارە، ھاۋپى لەگەل دوۋ ھەئالى ئەفسەر كە لە پايتەختى ۋلات دەۋام دەگەن. چەندىن قەدەج شەرابى سوۋرى ياقوۋتى. باسى «ئەۋ ھەرىمانە ۋە ئەۋ مۇقائە»؛ بۇنى خۇين لەۋى دىت، خۇين ئەۋ ۋلاتەى گرتۇتەۋە. توندوتىژى ئەۋ ۋلاتەى ھىپنۇتىزىم كۈدۈۋە. باشى ۋ خراپى، پاكى ۋ ناپاكى كەۋتۈنەتە ناۋ يەك، ھىچ پىئورەيك نەۋاۋە. خۇين بەپى كەۋتۈۋە، بىن پايان، لە ھەر لايەكى ئەۋ ۋلاتە كاۋلەدا. ھەئالانى مەن، ئەفسەر ۋ سەربازەكانم، كۈندى ۋ لايەنگرەكانم لە پال مەۋە دەكەۋن ۋ دەمەن. ھەر جارىك كە ھاۋپىيەكم دەكەۋى، پى ۋ نەفرەتى مەن زىاتەر دەبى، بىزىرى ۋ كىنى مەن قوۋلتەر دەبى. ۋىستى تۆلەسەندەۋە، بىزاندەن زۆر زىاتەر دەبىت. كىن ۋ نەفرەت يارمەتەت دەدەن، بەلى يارمەتەت دەدەن تاۋەكوۋ مۇۋ ترس ۋ كارەسات نەبىن، نەبىستى ۋ نەپەيىق. مەن فېر بوۋم كە مۇۋ چۇن خۇى لە كەپى، كۆپىرى ۋ نەزانى بدات، چۇن مۇۋ دەتۈانى بە سەر خۇين ۋ بۇنى خۇيندا زال بىت. چۇن مۇۋ دەتۈانى فېرى دۇخى ھەرە خراپ، ھەرە ناۋىنسانى بىت، لە ساپەى كىن ۋ نەفرەتدا. ۋىستى تۆلە، كۆلى كىن ۋ نەفرەت، ۋاتا پىگەى ھەرە ئاسان، پىگەى ھەرە باشى فېرىۋونى ژيانى سوۋتان، مەردن ۋ كۈشتن. مۇۋ بەۋە فېرى كۆپىر بوۋن دەبى... بەلام لە لايەكى دىكەۋە، مەردن، كۈشتن، نەفرەت، ھەموۋ شەكان، ھەموۋ مۇۋشەكان دەگۈپ. مەن فېر بوۋم، مەن دەزانم كە مۇۋ چۇن دەتۈانى بە سەر نەفرەت ۋ كۆلى نەفرەتدا زال بىت. مەن پىم ۋاپە كە فېر بوۋم. مەن گۈپدرام، مەن دەگۈپدرىم، ئەزمۈۋى سالان فېرى كۈردم. مەن ھەز ناكەم كە ئىستا باسى ئەۋە بكام، بەلام بۆگەن كەۋتۇتە ئەۋ ۋلاتە.

قەسە و باسیکی لە شیوەی سەر نان خواردن. سوحبەتی تێکەڵ، پەرش و بلۆ و لنگە و قولووج، هەست، پوانین و پای تێکەڵ پێکەڵ و بلۆ. دواى شیویش، لە مەیخانە یەکی کەمیک چۆل، کەمیک بێ دەنگی کەنار پووباری پایتەخت، دوو قەدەح قۆدکا. ئەمجار لێرە لە ژێر پووناکی گۆپی بولواى کەنار پووبار کە لە ناو دەوی بارێک دەچێت، باسی هیوا و ئاواتی ژن و کچ؛ زۆر جارن کە بە ئاگا دیی، بە دەنت گووشراوە، پەپ بوو، تۆ دەرفەت بە جەستە نادەیت، بە دەن هاوار دەکات، دەخوازێ، شتێک کە هەرچی چۆنێک بێت، لە بەرد نەرمتر دەخوازێ. بە دەن بۆتە بورجیکی زێرین، لەخۆبایی و بلند، داوا دەکات. بە دەن بۆتە ئازەلیک. بە دەن دەیهوێ هەموو قەید و بەندیکی بشکێنێ، هەموو جل و کراسان بدڕێنێ، وەک ئەسپێکی غارکەر، سەر هەلبێنێ و بپوات. بە لام پۆچن هەیه، بە دەن... جەستە بۆتە ئەشکەوتیکی گەنیو کە ژیاى تێدا نییه. بە لام دووریون، نەبوون، حەسرەت، ویست و ئاوات جەستە هار دەکات، بە دەن شیت دەبێ و دەکەوێتە چۆل و بیابان... دواى مەیخانەش، بە تاکسی [چوون] بۆ مالى ئاشنا و گەرمی مادەر و مادەر کە ئیدی شەوانە ناچیتە پووسپی خانە. و بە دەنی پیری مادەر کە بە دەنی هار بە لام زۆر ماندووی باز هەندیک دەحەسینێتەو. «مال؟ مال و منداڵە کانت؟» مادەر کەمیک مەربا دەخاتە سەر پاپوویەک نان و دەیداتە باز و بە نەرمی لێی دەپرسێ: «تۆ چی لە ماله دەکەیت؟ ئایا ناچیتەو بۆ مالى خۆت؟» باز دەلێ «نا» نەنە کە لە پال دەستی دادەنێ، لە فەجەنە کە کەمیک قاوە دەخواتەو، دەنکیک زەیتوون دەخاتە دەمی و پوو دەکات بە لای پەنجەرە کە دا و دەلێ «نا، ناچم، کوپە کانم دین بۆ مالى ئەفسەرەن، [لەوێ] قەسیان لە گەڵ دەکەم. من باوکی ئەوانم، ئاگام لێیان دەبێت، بەختیوان دەکەم... بە لام چیرۆکی من و ئەو ژنە تەواو

بوو. من ئیستا له مائی ئەفسەران، له میوانخانە دەمیتمەوه، تاوه کوو مائیک پەیدا بکەم و پایخەم. من ئیدی نامەوێ پوخساری ئو ژنە ناموبارە که که دونیای لێم کردووه به زیندان، ببینم. سبە ی دوسبە ی له گەڵ پارێزەرێک قسە دەکەم تاوه کوو کارەکانم ئەنجام بدات. من بەرەلای دەکەم، لێی پزگار دەبم... خۆ هیچ پێوه ندییە کیشمان ئەماوه، من قسە ی له گەڵ ناکەم. قەت. ئیتر بەسە. سەختی دەرد و ئازارە کانم که مە، دەردی ئەویشی بکەوێتە سەر! نا، بەسە...»

باز سەیری کاترەمیری سەر دیوار دەکات. له پەر هەڵدەستێ و دەلێ « با جەلەکانم له بەر کهم، ئەکەومە درەنگ، ئەمڕۆ کارم ژۆرە. » ئو بەرەو ژۆر دەبێتەوه و دەچێتە ناو ژۆری نووستنی مادەر که بۆنێکی قورسی لێدیت و به گۆزپێکی که مێک سوور که مێک پووناک بۆتەوه و پیژامە، گۆرەوه ی، ژێر کراس، کراس و پانتۆڵە که ی هیدی هیدی به وردی، پێک و پێک له بەر دەکات. مادەر له گەلی هاتۆتە ناو ژۆرە که، یارمەتی دەدات. دوا ی ئەوه ی باز بۆینباخە پەشە سەریازییه که ی گرێ دەدات، دەچێتە بەر ئاوێتە و قژی کورتی به شانە یه کی پەشی بچوکی مادەر دادەهێنێ. ئو سەیری خۆی دەکات، به وردی... گەلۆ ئو پیر بووه؟ گەلۆ ئو خەتی قوولی سەر تەوێڵە، ئو چرچ و لۆچی دەوری چاوه، ئو پێستی پوخساره که هەندێک خاوبۆتەوه، ئەوانە هەموو هێمای چین؟ ژیان دەروا. کات دەروا. ئو پووبارە که ونارە ی پایتەختی باز پێدەکات و دەروا.

بەلام ئو...

ئو دێتەوه یادی باز. تەزوویه ک دەکەوێتە دەروونی باز. باز پێدەکەنێ، له وێنە ی خۆی له ناو ئاوێتە که دەروانی و به دەنگی بەرز پێدەکەنێ. ئەوه ندە ی چەند خوله کێک. ئو پێک و پێک سەمێلی خۆی شانە دەکات، برژانگ و برۆشی به پەنجە ی دەست پێک و پێک

دەکات و ئەمجار بە سەر بەرزى، بە سەرفرازى، لە خۆى دەپوانى. باز...
 ھەرمەندار، دەسەلات، و تەکانى ھەرمان. باز؛ ژیر، زانا، تێگە یشتوو،
 سەرەپای ھەموو شت سەرکەوتوو. سەرکەوتوو؟ گەلۆ؟
 بەلام ئەو.

باز لە ئاوێنە دوور دەکەوتەو دەت بۆ لای مامەر و دەلێ «مامەر»
 دەست دەکاتە ملی و درێژەى پێدەدا «من شتیکت پێ دەلێم، بەلام
 بەھەلەدا مەچۆ، من دەستم بە خۆیندەوێ شیعەر کردووە، شیعەری
 ئەشق و سەوداسەری، شیعەریک کە باسی ئەوین دەکات...»
 مامەر ھەندیک ماتماو دەلێ «خێر بێت، ئەمە چ شتیکی نوێیە!...»
 کوپە ھەتیوھەکی من و شیعەر!

«بەلێ» باز بێ ئەوێ ئەمجار لە وتنى کوپە ھەتیوھەکی من
 تووپیە بێت، دەلێ «بەلێ، من دەخوینم و شتیکی دیش، من دەستم بە
 نووسین کردووە. ھەرچەند شیعەر نییە، پاپۆرتیکە، پاپۆرتى سەربازى،
 بەلام نووسینە.»

مامەر ژاکەتە سەربازییەکی باز دینى و پایدەگرێ و دەلێ «کوپەکەم
 ئەو ھێمای خێر نییە.»

باز قۆلێ دەکات بە ژاکەتى خاکی پەنگى خاویندە و ژاکەت لە بەر
 دەکات و دەلێ «شتیکی دى، من دەستم کردووە بە گوێ گرتن لە
 موسیقا، نەک ئەو موسیقای رادیۆی چێشتخانە، بەلکۆ موسیقای
 کلاسیک.»

«ناخ کوپەکەم... وا دیارە کە تۆ لە پێ دەرکەوتووی، لەو پێگەى
 کە خۆت دەیزانى و پێى ناشنايت... ئەم شتانەى کە دەلێى ھێمای
 دلداری و خۆشەویستیە. تۆ لەو پێگەى کە خۆشەویستی و دلداری
 تێدا نییە، لات داوھ...»

«نا» باز دیسان دەچیتەو بەر ئاوێنە، کراواتەکی راست دەکاتەو،

قۇپچە زىيىنەكانى ژاكەتەكەى دادەخات. نىگای لە سەر پوخسارى لە ناو ئاويتەدا، دەلىن «نا، من دەكەومە سەر پىگەى خۆم، ئىستا، يەكەمجار...»

«نەكا تۆكەوتىتتە خەياللى ئەوين؟» مادەر لە دواو دەيت، شانى باز دەگرىت و پوى دەكاتە خۆى و دەلىن «ئەم قسانە، ئەم کردارنە، ھىماى نەخۆشىنى سەودان، نەكا تۆلە و چيا و چۆلانە بە تاى خۆشەويستى كەوتىسى؟»

باز بە خەندەو سەيرى چارى ھەلامسايى مادەر دەكات و دەلىن «من نازانم، ئەم ھەستە نوئيە، ناوى چى لى بنىم، نازانم، بەلام ئەو ھاوئەكە كە ھەستىكى نوئى لە دەرووندا شەپۆل دەدات و پۆز لە دواى پۆز بەھىزتر و گەرەتر دەبىت. ئىدى من نازانم كە ئەوينە، كىنە، ماندوويەتتە، نەفرەتە، برسى بوونە، سەرگىزىيە... نازانم، بەلام يەكەم جارە كە شتىكى ھەم بە سەردا دىت. پىشتەر ھەرگىز بە ھەستىكى ھەما ئاشنا نەبىوم. ئىستا ئەمە پوو دەدات. پىدەچى خۆشەويستى نەبىت، نازانم.»

«كوپى من» مادەر لە باز دوور دەكەوتەو و دەچىتە پال تەختى نووستن دادەنىشى و دەلىن؛ «كوپە بىكەسەكەم، من دەردەكەتم زانى... ھەست، ھەستى ھەرە پىچەوانەى يەكيش، ئىجگار نزيكن لە يەك. من بە ئەزمونەكانى ژياندا دەزانم. ھەرە، ھەست و دەنگ و سەداى ھەستەكان لە من بېرسە. تۆ پىت واپە كە من بە ويستى خۆم كەوتە پووسپىخانە؟ بە ھەز و ئاوات، ھەموو پۆژىك لنگى خۆم دەكەمەو و دە/ پارزە/ بىست پىاوى غەرىبە و ئاشنا لە خۆم دەنېم؟ نا، كوپەكەم نا، ھەست بوونە ھۆكار. ئەوين چىبە؟ نەفرەت چىبە؟ شەو و پۆز چىن؟ تارىكى و پووناكى چىن؟ مەگەر يەكيان نەبى ئەوى دى دەتوانى بى؟ با من پىت بلىم، نەفرەت و ئەوين، شەو و پۆز،

تاریکی و پروناکی جووتن. جیاوازییه‌که‌یان، مه‌ودای نێوانیان نه‌ه‌نده‌ی تاله‌ موویه‌کی نادیاره‌، هه‌ر نه‌ه‌نده‌ی تالێکی سپیی قژی خۆته‌...»

ماده‌ر قوولایی هه‌ر و گومان به‌ پوخساره‌وه‌، ئیدی هه‌لده‌ستێته‌ سه‌ر پێ، ده‌چێته‌ به‌ر گه‌لۆپی سوور و ده‌یکوژنیته‌وه‌. له‌وێوه‌ ده‌چێته‌ به‌ر په‌نجه‌ره‌ و په‌رده‌ په‌نگینه‌کانی په‌نجه‌ره‌ی داخراو، لاده‌دات و ده‌شیکاته‌وه‌. پروناکییه‌کی به‌هێز دێته‌ ژووره‌وه‌، نه‌ه‌نده‌ی چهند خوله‌ک ماده‌ر له‌ په‌نجه‌ره‌وه‌ تماشای ناو کۆلان ده‌کات و هه‌ر له‌وێوه‌ بێ نه‌وه‌ی لا به‌ لای بازدا بکات ده‌لێ «با پێت بلێم من ده‌مزانی که‌ تۆ له‌ وڵاتی ترسه‌ به‌ تای ئه‌وین ده‌که‌وی و به‌ هیوا بووم که‌ به‌ تای ئه‌وین بکه‌وی...»

«بۆچی؟» باز ده‌چێته‌ به‌ر ته‌ختی نووستن، ده‌مانچه‌ باریتاکه‌ی له‌ سه‌ر میزی بچوکی ته‌نیشته‌ ته‌خت، هه‌لده‌گرێت و له‌ که‌مه‌ری خۆی ده‌به‌ستێ و به‌ ئارامی له‌ سووچی ته‌خته‌که‌ داده‌نیشیت و شان و ملی که‌میک داده‌نه‌وینیت و ده‌پرسێ «بۆچی؟»

«چونکه‌ ئه‌وین خه‌ونه‌، خه‌یاله‌» ماده‌ر وا ده‌لێت و ده‌گه‌ڕێته‌وه‌ دێته‌ لای باز، هه‌ر به‌ پێوه‌ ده‌ست ده‌خاته‌ سه‌ری باز و په‌نجه‌کانی به‌ نه‌رمی به‌ ناو قژی بازدا ده‌گه‌ڕێنێ و ده‌لێ «چونکه‌ ئه‌وین خه‌ونی که‌سانی هه‌ژار و بێچاره‌یه‌. چونکه‌ ئه‌وین خه‌یالی نه‌و مرفه‌انه‌یه‌ که‌ له‌ ناو سه‌ختی، ناخۆشی و دژواریدان. چونکه‌ ئه‌وین پێگه‌ی نوێ و نادیاره‌ی که‌سانێکه‌ که‌ ده‌ست له‌ پێگه‌ی خۆیان هه‌لده‌گرن. چونکه‌ نه‌و وڵاته‌ی که‌ من هه‌رگیز نه‌مدیوه‌، به‌لام نه‌ه‌نده‌ی ده‌زانم، وڵاتی هه‌ژار و بێچاره‌کانه‌، وڵاتی زه‌حمه‌تی، ناخۆشی و دژوارییه‌کانه‌. چونکه‌ خه‌ون و خه‌یال نان و ناوی مرفه‌ی وه‌هایه‌. چونکه‌ مرفه‌ی وه‌ها، پێویستی به‌ پێگه‌ی نوێ و پروناک، خه‌یالی پێگه‌ی نوێ و پروناک هه‌یه‌. چونکه‌ تۆش ئیدی مرفه‌ی نه‌و وڵاته‌ی، بووێت به‌ ئینسانی نه‌و وڵاته‌، بێ نه‌وه‌ی به‌ خۆت بزانی... دنیا وه‌هایه‌ کوپی من، دنیا به‌ سه‌ره‌یه‌،

به زۆر نيبه».

باز كه ميگ سه‌رى هه‌لدینن، سه‌یری مادر ده‌كات و ده‌لئ نا، من له‌وان نیم، پاسته زیاتر له بیست ساڵه كه له ناو ئه‌واندام، به‌لام له‌وان نیم. بیست ساڵ زیاتره كه من به كار و ئاره‌قه، مردن و كوشتن، ده‌خه‌بتم، هه‌ول ده‌دم كه ئه‌وانه بگه‌م به ئینسانیک له ئیمه، بیانکه‌م به ئیمه...

«من نازانم» مادر له پال باز داده‌نیشیت و ده‌لئ «له‌وانه‌یه راست بکه‌ی، به‌لام ئه‌وه‌ی من ده‌یزانم دونیا‌یه، هه‌لکه‌وته و به زۆر نيبه. زۆر ناتوانن شوینی سه‌ره بگرئ، کورپ ژیر و تیگه‌یشتووکه‌م. مه‌گه‌ر تۆ ده‌توانی به زۆر پوهی بایه‌کی به‌گور به‌ره‌و شوینیکی دی وه‌رچه‌رخینی، یان شه‌و بکه‌ی به پۆز، شوینه‌که‌یان بگورپی، و ئه‌ستیره و مانگ بکه‌ی به خۆر؟ پۆحی ئینسانیش وه‌ها‌یه. پۆح به زۆر په‌روه‌ده ناکریت...»

«من ده‌بێ هه‌ستم» باز وا ده‌لئیت و هه‌لده‌ستیته سه‌ر پئ «با نه‌که‌ومه دره‌نگ»

مادر: «من قسه‌کانم ته‌واو نه‌کرد».

باز هه‌لده‌ستیته سه‌ر پئ و ده‌لئ «من ده‌بێ برۆم».

«تا خواره‌وه له‌گه‌لت دیم» مادر ئه‌مه ده‌لئیت و ده‌که‌وئته دوا‌ی باز و درێژه به قسه‌کانی ده‌دات «من لئت نا‌پرسم كه كټیه؟ چپیه، چۆنه؟ چی پوو ده‌دات؟ به‌لام من زۆر ده‌مویست كه تۆ تایه‌کی وه‌ها به‌هێز بگرئ، چون پئویستییه‌کی زۆرت به ئه‌زمونیکی وه‌ها، نا ئه‌زمون نا، به نه‌خۆشییه‌کی وه‌ها بوو. له به‌ر ئه‌وه‌ی نه‌خۆشییه‌کی وه‌ها، پۆح، دل و هه‌ستی مرۆف ده‌خاته پوو و ئاشکرای ده‌كات. چون مرۆف، بۆ تۆ تا ئیستا مرۆف نه‌بوون، ژنه‌که‌ت، منداله‌كانت، منیش له ناودا، ئه‌وانه هه‌موو بۆ تۆ هۆکار بوون، ئامیر بوون. ددانه‌کانی مه‌کینه‌ی پوانین و پئسای تۆ بوون. ئیمه هه‌ر هه‌موو ددانه‌کانی چه‌قۆی سیسته‌می مه‌زن

بووین. ئەو سیستەمە ی که تۆ خزمەتی پێ دەکە ی. لە بەر ئەوە ی
لەو پۆزەوێ من تۆم ناسیو، هەرگیز مەرفەکان، دڵ و پۆج و هەستی
مەرفەکان تەدیو و زەحمەت بە خۆت ئەدا که ببینی، بەلام ئیستا
ئیدی دەبینی. چون تە ی ئەوین، یاوکی هەستی، یاوکی ئینسانییە.
بەلام لە ئیستا بە دواوێ ئیدی تۆ ئینسانەکان دەبینی، سەری خۆت بە
هەستان و دانیشتیان، بە مەز و گومانیان، بە قسە و بەسەرەتیا، بە
ویست و ئارەزوویان، بە هەست و هەستیارییان دیشینی. چونکە ئەوین،
نەخۆشینکی ئینسانییە، ئینسانەکان دەکاتە ئینسان. چونکە...

بەلام مەدەر ئیدی ناتوانی درێژ بە قسەکانی بدات. باز ئیستا
پێلاوێ پەشە بۆیاخ کراوەکانی لە پێ کردووە و لە بەر دەرگایە. باز،
جانتا پەشەکە ی و کلاوی ئەفسەری بە دەستی پاستییەو، بە دەستی
چەپی دەرگا دەکاتەو و هەنگاوێک دەنێتە دەرەو. بەلام پێش چوونە
دەرەوێ تەواوەتی و پێش پۆشتن، دەگەریتەو بە لای مەدەردا و دەلی
«سپاس».

«من نەمدەویست ئەم قسانە بکەم، بەلام ئەمۆ ئیدی کاتی هاتبوو،
بە هیوام تۆم نەشکاندبیتەو و نەپەنجابیتی» مەدەر دەست دەخاتە
سەر شانی باز و ئەمە ی پێ دەلی.

«نا، من دەپۆم، بەلام ئەمشەو یان سبە ی ئیوارە دیمەو، ئەوکات
قسە دەکەین.»

باز لە دەرگا دێتە دەرەو. پوو دەکاتە لای پۆژئاوای کۆلانی تەنگ و
دەگەریتە پێ. دەنگی دەرگا که بە دوا ی ئەمدا دەبەستری، دێتە گوێ ی.
بە هەنگاوی ئارام، جانتا بەدەستەو پێگە دەبێ ی. خۆر و تیشکی
خۆر، دەور و پەشت، کۆلان، دووکانەکانی سەر کۆلان و ئاسمانیان
خستۆتە ناو جموجۆلی پروناکی. مەرفی جۆراوجۆر بە جلوبەرگی
جۆراوجۆرەو، بە هاتن و چوونی جۆراوجۆرەو، دین و دەچن. لە بەر

دووکانه کان پاده وهستن. به لئې ژيانی شار و شارنشیني که باز نه وهنده بیري کردبوو.

به لام نه، کوتر.

خه ونی نه، پوخساری نه و له خه ودا. چه ندین پوژ پېش نیستا، دوا جار کاتیک باز شو درهنگان چوه وه بۆ مال، کوتر خه وتبوو. له سر نه و قه نه فیهی که باز هه میشه له سهری ده خه وت. له سر پشت، به تانییه کی سهوز تا سر نه ژنو به سهریه وه بوو. له بهر دوو مۆم که ئیدی له ته و او بووندا بوون. خه وی نه؛ نارام، هیمن، خاوپن، بېندهنگ. به پوخسارییه وه نه شوینی شک و گومان، نه هی ترسیش. نه فیهی سووکی به ئاههنگ. قژی رهشی دريژ که که میک ده بریقایه وه. پووناکیی قه لسی مۆمه کان به سر پوخساری خاوپنییه وه ده شه کایه وه. چاوانی بې پایان خوشداخراوی، پیلووی پیک و پیک، بېژولنی جوانی داخراو، دم و لووتی بچوکی پیک و پیک، باریک، نهرم وهک هه وریشم که له ژیر پووناکیی بیزاردا که میک شه وقی ده دایه وه. گنده مووی چه ناگه و ده مچاوی. گهردنی بهرز، سینگی که میک کراوه، مه کی لای چه پ که تا نیوهی دیاره، مه کی تازه سه ره لداو، مه مکیک که وهک هه رمییه کی گهره ی گه یشتوه، که بۆنی هه رمی لئ ده هات. نیوان مه مکان که ده بریقته وه، که بانگی ویستی هه ز و شه هوهت ده کات. بۆنی تازه ی خوش که له سینگ و بهرۆک، له به ده ن و جهسته ی دیت. نه مجار شه پۆلدانی دهروونی باز، نه مجار خواستی پاموسانی نه و پوخساره پۆشنه. به نارامی، به نهرمی، به خوشه ویستی. نه مجار ته زوی ژانیکي باریک له دهروونی بازدا. بۆچی نه م کچه، نه م کچه ونبووه، دۆشداماوه، نه وهنده له من، له موفه کان، له دنیا ده ترسن؟ بۆچی نه و دلی خوی، جهسته ی خوی ناکاته وه، ناتوانی بیکاته وه؟ خواستی بانگ کردن، قسه کردن. خواستی ده ست بۆ بردن، مالین

و پامووسان، خواستی ژین و ژیان، سهره پای هر شت. پروناکی که له سهر پوخساری یاری ده کرد، سیبهریک که به پوخساریه وه دیار بوو. پروناکی و سیبهر؛ دوو لایه نی ژیان؟ بئ دهنگی، ته نیایی، قوولایی ههسته بئ دهنگه کان. خواستی پامووسانی پوخسار، چاوان، ناوچه وان، دهم و لیو و له لیو دا پاهوستان، نه ونده ی چند خولهک، نا، که میک زیاتر، ماوه یه کی دریژ، به کاترمیران، به پۆژان. له وئی مان، له وئی مردن. له ناو نه و ماندوویه تی، ترس، خوین و ئاره قه دا، له ناو نه و ههسته قووله پروناکانه و نه و خواسته پروناک دا و له ناو نه و شه پوله پۆشنه دا.

ترسی نه و و جاریکیش کاتیک باز له سهر نه و قه نه فه خه وتبوو، قیره قیری نه و. وه خه به رهاتنی باز و نه و، کۆتر له سالۆن به جل و بهرگی پزار و له وانه شه بۆگه نیو، به پیوه. به چاری دهر په پیوه وه، به و چاوانه ی که برووسکه ی ترس تییدا لییده دا. هه ناسه ی قوول، به رز بوون و داکه وتنی سینگ و مه کی خر سهره لداو. مه مه، مه مک. «چی بوو، چی قه و ماوه؟» بئ دهنگی. «بچۆ ژوره که ت بخه وه...» بئ دهنگی. «وهره بۆ لای من...» بئ دهنگی. چند ههنگاو به ره و پاش. «چی بوو؟» نه مجار «دهنگ دیت، دهنگی قیره دیت...». باز له سهر قه نه فه داده نیشیته وه، جگه ره یهک به ده میه وه «کهس نا قیرپۆنی، تۆی ده قیرپۆنی، خه وت دیوه، برۆ بخه وه» نه و به پیوه، یه کجار بیچاره، بئ پایان ترساو «نا، نه و بریندارانه ده قیرپۆن، نه و که سانه ی خوینیان لئ ده پوات، ده قیرپۆن...» نیگای نه و؛ چاوانی شیت، سه یر کردنیکی مات، شیت. نه مجار ته زویهک، له وانه یه - میهره بانییهک له دهروونی بازدا، دل نه رمیهک «کچی من، تۆ گوناخی، هیچ شتیک نابئ، کابووست دیوه، برۆ بخه وه...»

نه مجار دوا ی پۆشتنی نه و بۆ ژوره که ی، باز جگه ره یهک به

دەمیەو، بێرکردنەو، هەر وەک ئەوێ مادەر پێی وت، لە نەفرەت و ئەوین. لە توندوتیژی و میهره بانی. بێرکردنەو. بەلێ لەو نەفرەتە ی که ژانی خواردوو، لەو توندوتیژییە ی که ئەمی کردۆتە ئەسیری تاریکی شەوان. قسە ی ناتەواو و بیتاوانی کچیکی ترساو، پوانینی پوخساریکی ساکار وەک پوانینی مندالیک، پووت، بێ دەمامک، بێ فەرت و فیل، بێ غرور. کابووس... ژانی کچیکی بریندار که ژانی بوو تە کابووسی؟ گەلۆ ژانی ئەو خۆیەتی؟

باز کۆلانی تەنگی مائی مادەر بەجێ دەهێلێ و دێتە سەر بولوارە گەورەکە. تاکسی بێ ئەژمار، کامیۆنی بچووک، گەورە، جیپ و هەموو جۆرە ئۆتۆمبیلێک دێن و دەپۆن. قەرەبەلغییەکی زۆر لە هەر دوو لای بولوار، ئەوانە ی که لە سەر پیادەپەوی پانی بولوار بە خێزایی دەپۆن. لەم سەر لە بەیانینی پووناکەدا، ئەو هەموو خەلکە! باز کەمێک بە سەر پیادەپەودا دەپوات. پاشان لە تەنیشست ستوونی یەک لە گلۆپەکانی بولوار پادەوه ستێ و دەست هەلدینێ تاوێ کوو تاکسییەک پاییگرتێ. تاکسیەک لە بەردەمیدا دەوه ستێ. باز دەرگای تەنیشست شۆفێر دەکاتەو و سوار دەبێ و دەلێ «با بچین بۆ نەخۆشخانە ی سەربازی.» ئەوان دەکەوێ نە پێ. ترافیکیکی خنکاو و قورسی ئۆتۆمبیل و مۆفەکان، وەک بارانی بەهاری هەموو کۆلانیان، بولوار، شەقام، کووچە و شارێ گرتۆتەو. ئەو هەموو ئینسانە، جەماوەریکی ئەوێ نەدە زۆر که ئێستا لە هەلاتن و پەلە کردندان. باز لە پەنجەرە ی تاکسییەو، جانتا و کلۆ لە سەر چۆکی، بە مەراقەرە، کەمێک ماتماو، تماشای هەر دوو لای پیادەپەو دەکات و بێر لە ئەوانە و ژانی ئەوان و ژانی خۆی دەکاتەو. کێ ئێستا ئاگای لە بازە؟ کێ دەزانێ باز کێیە و چی دەکات؟ کێ نرخیکی ئاشکرا دەداتە ئیش و کار، هەلات هەلات، لە خۆ بردوویی، ماندووییەتی و وەفاداریی باز؟ زیاتر لە بیست ساڵ

که نهو لهو ولاته، لهو لایه له بیرکراوهی جهه نه نه، سهره پای مردن، کوشتن، سووتان و ترس، به شهو و پوژ خه بات دهکات. نهو ژيانی خوی بو ولات، دهولته، میلله، واتا نه م ئینسانانهی ئیستا له هه لات هه لاتدان، بو نهوهی نه مان ناسووده بن و به نارامی و بن ترس بژین، بخون و بخونه به فیرو داوه. نه شهوی ماوه، نه پوژ، نه ژیانیکی کومه لایه تی ماوه، نه ماله که ی، نه دوستیک، نه یاریک. هه موو شتیکی، هه موو شتی له پیتاوه نه م ئینسانانه دا فیدا کرد. به لام کئ پئ ده زانی! نه جامی نهو له خو بردوویانه؟ هیچ، هیچ شتیکی. به ته نیا مه عاشیکی مانگانه و داهاتیکی که م، به ته نیا دهره تی ژیانیکی شاراهوی شه وانه. به ته نیا ناویکی نه فسانه یی له ترس، سام، پق و نه فرهت. به لام ئینسان، وهک ئینسانیکی زیندوو، وهک ئینسانی دی، له ناو پیوه ندیی ئینسانیدا؟ وهک نه م مروفانه به پوژ ده چن بو نیش و کار و ئیوارانیش بو بار، مه یخانه، سینه ما، شاق، پستوران، پوسپی خانه؟ له مالیکی گهرم له گهل ژن و مندال و میوان و شهو پابردنیکی گهرم؟ گه شت و پیاسه ی ئیوارانی که ناری پووباری شار؟ به جل و بهرگی مه ده نییه وه هاتن و چوون و خواردن و خواردنه وه؟ نه شق، خو شه ویستی و خه وتن؟ خو ئیندنه وهی شیعر و گوئی گرتن له موسیقای کلاسیک؟ به خواستی دل و پوچ کردن، بیستن، بیرکردنه وه و جموجوئل؟ نازادییه ک بو ژیان، سهر به سته ییه کی ئینسانی؟

نا، نه م شتانه بو باز و ژيانی نهو نه بوون. بو نهو و ژيانی نهو، ده مانچه و فیشه ک، چهک و پهخت، پادگان و شوقه ی سهریازی، جل و بهرگی سهریازی و هی سهره لده ران، خواردن و خواردنه وهی ترش، تیز، سارد، گوشتی قوتووی گه نیوی سهریازی. شه وانی هیرش و کوشتن، پوژانی نووستن و سووتان، پیوه ندیی نه یینی مردن، چیا، شاخ، گاشه به رد، شیو و دۆل، هه لدیتر، چۆل، به فر، بۆران، با، گه رده لوول،

خۆر، تین، ھەلەت ھەلەت، پەلە کردن، بارووت، ئارەقە و تۆز ھەبوو. ترس ھەيە. توندوتیژی ھەيە. سیستەمیکی پتەو، یاسایەکی مسۆگەر ھەيە. ھەمیشە، ھەموو ھەنگاویک، ھەموو پۆژیک تا مردن. ئەو کچ و ژنانە ی تافی لای، ئەو پۆژ و شەو پەشەو ھەتەنە لەگەڵ ئەوان بە سەری دەبرد، ئیستا لەکوین، لە کوێ بەجیماون؟ لە دای ئەو بەدەنە شوخانە، لە دای قوولایی و قەشکی بەدەنی ئافەتی پۆج و دڵ، ئیستا چی ماو؟ دەنگ و سەدای شیرین و ناسکی ئەو کچ و ژنانە کە ئاگریان بەردەدایە پۆج و جەستە ی ئەم، ئیستا لە کوین؟ ئەو ژیا ی تافی لای و سەرەتای ئەفسەری کە وەک ئەمپۆ پووناک بوو، ئەو جۆش و خۆشە، خواستی لای ی ئەو پۆژانە کە وەک تیشکی ھەتای ئەمپۆ بریقە ی دەھات و دەدرەوشایەو، لە کوینی، لە کوین؟

نا، پووناکی و شەوق بۆ باز قەدەغەيە. ژیا نیکی پووناک، کرداری پۆشن، جەستە ی پووناک، قوول و قەشکی نەرم، گەرم و تاریک کە لە پووناکیدا شەوق دەدەنەو و دەدرەوشینەو، بۆ باز قەدەغەيە. بۆ ئەو یاسا ھەيە، دیسیپلین، پاراستن و سیستەم ھەيە. بۆ ئەو ئەرتەش، دەوڵەت، میلەت، ئال، نرخ و شەرەفی ژەنەپال سەردار ھەيە. ژەنەپال سەردار! لە سەرەو خودا، لە خوارەو ئەو. ژەنەپال سەردار! قژی پەش، سمبۆلی بۆر و پەش، پوخساریکی خەر، یۆنیفۆرمی سەربازی، نیگای بازیک و دەسەلاتی ھەموو ولەت، ھەموو کەس و کەسایەتی، ھەموو شوین و ھەرمیک. باز ھی ژەنەپال سەردارە. ھی خیزانی ژەنەپال سەردار واتا ئەرتەشە.

ھەستیکی وەھا بە سەر بازدا دیت و ھەز دەکات ئیستا پەنجەرە بکاتەو و ھاوار بکات و بڵێ: «ئێو، ھۆ جەماوەر کە لە ھەلەت ھەلەتدان، وەھا لەخۆبایی، سەر سارد و بێخەم بێ بەرپرسیاری دلتان بەم ژیا نە دوور لە مردن و کوشتنە خوش کردوو و بیر لە

هیچ شت و هیچ کس ناکه نه وه، من بۆ ئیوه خهبات دهکهم، من بۆ ئیوه نه وه مووهم کردووه...» به لام له بریی نه وهی بقیپیتنی، لا دهکاتهو به لای شۆفیری سمیل بۆردا، که به وردی نیگای له سر تۆتۆمبيلهکانی پیش خۆیه تی و تاکسی لیده خوپی، لیتی دهپرسی: «تۆ دهزانی من کیم؟»

شۆفیر له بهر ئهم پرسیاره له ناکاوه، سه رسوپماو، به خیرایی چاویک له باز دهکات و نیگای دهگه پینیتته وه سه رلیخوپین «من تۆ ناناسم، به لام به جله کانتا دیاره که نهفسه ری.»
«تۆ نازانی که من بۆ تۆ خهبات دهکهم؟»

«بۆ من؟» شۆفیر که میک به توپه ییه وه، پرسیاره که بۆ باز دهگتپیتته وه «بۆچی تۆ بۆ من دهخهبتی؟»

باز وه لامی ناداته وه. پتویست به درێژکردنه وه ناکات. نه و دیسان بێدنگ سهیری ده ره وه، سهیری خه لکانی ناو پیاده په و دهکات. نیستا پووبار له پیشیان وه دیاره، نه وان له و بولوا ره وه ده پۆن که به درێژیایی چه مه که پاکشاره. بێ سووده، باز بیه دهکاته وه و شتی هه ره خراپیش نه وه یه که من ناتوانم له گه ل که سیک قسه بکه م. ناتوانم ژیا نی خۆم، نیش و کاری خۆم، کرده وه کانم، بیه و ههسته کانم به که سیک بلیم، له گه ل که سیک پاویژ بکه م. منیش وهک کۆتر نه سیرم، دا پوو خاوم، ونبووم... نه وه نده ته نیا... نه وه نده غه ریب... غه ریب؟ به لئی، غه ریب، جگه له چه ند نهفسه ر و فره مانده، جگه له چه ند نه دامیکی نه رته ش، کئ ده زانی که من کیم؟ بیه له چی ده که مه وه، چیم ده وئ؟ به لئی، غه ریب له خۆم، له شاری خۆم، له مال و مندالی خۆم، له م بولوار و کۆلانه، له م پووباره، له م ژیا نه به هیزه ی پایته خت. پیش بیست/سی سال وه ها نه بوو، به لام نیستا من غه ریبم، غه ریبی ژیا ن... وهک نه... وهک نه و کچه ی له مردن، ناگر و مژ و دوو که ل هاته ده ر و هات

کەوتە ناو مالهەم، ژيانەم. کچی چيایی، کچیکى خوێندەوار کە دەتوانی بە فەرەنسى بخوینى، بنووسى و شیعەر بلى، کە هەنووکەش سەرەپای هەموو شت بۆنى تازەى ژيانى لى دیت. کچیک کە بە بێدەنگى قوولای خۆى، پوانینی زیز و مەلۇولى خۆى، دەنگى نەرمى، بەدەنى شوخ و شەنگى، دلای پەرترسى، پۆحى ئەسیر و شارارەى، قسە ناشارناکانى، کاریگەرییەکی ئەوەندە سەیری دانا. کچیکى بریندار، شکاو و غەریب.

خۆر، تیشکی خۆر، ئیستا بە سەر ئاوی پووبارەو شەوق دەداتەو. خەلک، ژن و مندال، پیر و بەسالآچو، لە قەراخی پووبار، لە سەر پێگەیهکی تەنگى بە پارک کراودا، دەگەڕێن. ئەوان ئارام ئارام ئیستا هاوتەریبی پووبار دەپۆن. باز بینای سپی نەخۆشخانەى سەربازی دەبینن. ئەو چاوی خۆی دادەخات، سەری دەنیت بە پشتی شوینى دانىشتنەو و گوێ لە دەنگەکان، دەنگى رادیۆى تاکسى، دەنگى ترافیک، هۆرنى ئۆتۆمبیلێک، خەلکانى ناو کۆلەنەکان، دەنگى مندالێک کە دەگرى، رادیۆ، - تاوہ کوو تاکسى لە بەر دەرگای نەخۆشخانە رادەوہست. باز کەمیک پارە دەداتە شۆفێر، لە تاکسى دادەبەزیت، کلۆهەمى لە سەر دەنیت، خۆی گورج دەکاتەو و دەچیتە ژوورەو. لە بەر دەرگا، لە کۆریدۆرى درێژى نەخۆشخانەى سپی، خەلک دیسان لە هەلات هەلاتدان، دین و دەچن. پەلەیان چیبە، هەلات هەلاتیان بۆ چیبە؟ باز دەگەڕێتەو بەرەو دوکانى گول فرۆشى کە لە لای ناوہو و لە بەر دەرگای گەورەیه و لەوێ چەپکێکی گەورە گولای سوورى تازە پشکوتو دەکێن، پاشان دەچیتە بەر پرسیشێن و لە خانمێک پرسىاری بەشى نەخۆشى دل دەکات. خانم پێى دەلن، بەلام وەک ئەوێ دلنیا نەبیت کە باز لێى تێگەشتووە، لە پەنجەرەى پرسیشێنەو سەر دەر دینى و بە دەست هێما بۆ لای چەپی کریدۆرى

دریژ دهکات. باز سپاسی دهکات و نیگای له سهر خه لگ که دین و دهچن، و تابلوکانی ناو نهخوشخانه که به دیواره وهن و شوینه کان نیشان ده دن، ده پوات. به دهستیکیه وه چهکه گول، به دهسته که دیکه شیه وه جانتا. پاش که میگ باز به لای چهپدا ده سوورپته وه دهچته ناو پپه ویکی یه کجار تنگ تاوه کوو ده گاته لای ئاسانسوپ. به ئاسانسوپ دهچته قاتی پینجه م، له وی داهه بزیت، دهچته سالتوینکی دریژ. هه موو نهخوشخانه که، هه موو شوینیک سپیه. نه مجار بوینکی توند و قورس ده گاته لووتی باز. بوئی ده رمان؟ بوئی نهخوشخانه؟ باز له سهره تای سالتونه که دا تووشی په رستاریک ده بیت و پرسی ژووری دهی لی دهکات. په رستاری پیر، قه له و و کورت، به نه نگوست ژووری ده نیشانی باز ده دات. به هه نگای قورس، زور قورس، به ره ژوره که دهچیت. کاتیک ده گاته ژوره که، چه ند خوله کییک له بهر ده رگای ژور پاده وهستی، خوی ریک و پیک دهکات، کراواته که ی راست دهکاته وه، هه ناسه یه کی قوول ده گری و ده داته وه و نه مجار دهچته ناوه وه.

به لی، نه وه، نه فسه ری سمیل قیت. نه فسه ری سمیل قیت؛ پیاویکی پیر، هه ژار، کورته بالا، نه وهنده ی مشتیک ماوه. قژی هه لوه ریوه، به لام هیشتا سمیلی هه یه، هیشتا سمیل قیت. چار نووقاو، له وانه شه خه وتبی. به ته نیا له سهر دونیا، له ژووریک سپی، پروناک و پووتی نهخوشخانه دا. به دیواره وه ته نیا تابلویه کی ژه نه پال سهر دار. باز به ئارامی به هه نگای قورس دهچیت و له سهر کورسییه کی که ناری ته خته که داده نیشیت. نه م روژه پیر و نهخوشه که باوکایه تی ده رحه قی باز کرد، خاوه نداریتی لی کرد، به رده وام باشیی نه می ده خواست. دواجار، نه و جاره ی باز خوی پی پانه گیرا و لییدا. قایم، زور قایم، نه و چرکه ساته. چارانی نه م روژه خوشه ویسته ماتماو و ترساو، و

به ربوونه وهی. تووپه یی، تووپه یی و بیزاری تاریک که هه موو شتیک به مروفان، به باز دهکات. تووپه یی و بیزاری ویرانگر. به لام له به ختی باشه وه، نهو کات ئه م ئینسانه هه ژار و دلسۆزه نه مرد و باز نه بووه هوئی مردنی. نه گهر نهو بهردایه، ئینجا باز له قیبه قیپی نهو دپله قهحه دایکهی که ژنیتهی، نا که ژنی بوو، پزگاری نه ده بوو تا مردن. له وانهش بوو که باز له نه رتهش دهر بکرایه و بکهوتایه ته زیندان. مه گهر باز چ خراپیه کی له م ئینسانه دیوه؟

باز به ئارامی دهستی نه فسه ری سمیل قیت ده گری و پایده مووسی. لهو کاته دا نه فسه ر چاره کانی ده کاته وه. سه ره تا که میک سه ری سووپ ده مینن، دوایی پیکه نینی ده که ویتته سه ر پوخسار. باز کلاره کی داده گری، چه پکه گوڵ داده نیتته بهر پیی نه فسه ر، دهسته کی تریشی ده گری و هه ر دوو دهستی پاده مووسی. نه فسه ر دلگه رمیه کی بی پایان قوول له سه ر پوخسار و چاوانی، له باز ده پوانن. پاشان رقیک ده که ویتته چاوی نه فسه ر و چهند فرمیسک له چاوی بهر ده بنه وه. کوئی گریان قورگی باز پر ده کات، به لام خوی پاده گری. نه وه ندهی چهند خوله کیک، نه وان هه روا به ده نگ، دهستی نه فسه ر له ناو دهستی بازدا، سهیری به کدی ده که ن.

باز به دهنگی ده شکیتیت و ده لئ «لیم بیوره، من عه فو بکه... من نۆد بیرم لئ کردیتته وه، بیرت لئ ده که مه وه هه میشه...» نه فسه ر به دهنگیکی بیزار وه لام ده داته وه «منیش له تو... کوپی من تو چۆنی؟ باسی خۆت بکه، من له پۆژنامه دا پووداوه کانی نهو ولاته ده خوینمه وه، رهوش چۆنه؟ حالئ تو چۆنه؟»

نه فسه ری سمیل قیت قسه کانی ناهینیتته سه ر پووداوه کی قاوه خانه ی بهرام بهر مائی نه فسه ران. بازیش ئیدی باسی ناکات، به لام هه زیش ناکات باسی «نهو هه ریمانه» بکات. باز لپی ده پرسن «حالئ تو

چۆنه؟ نهشته رگه‌ری چۆن تیپه‌ی بوو؟»

«ماندووم، چوار له ده‌ماره‌کانیان گۆپیم، ده‌رگایه‌کی نوێیان بۆ دانا. به‌لام ئیدی هیوام نییه... من لیڤه، له‌م ژووردام. ئیدی هیچ هیوایه‌کم نییه لیڤه بیمه‌ ده‌ر... نه‌فسه‌ری سمیل قیت که ئیستا سه‌رینتکی خستۆته پشتی خۆ، فرمیسکی چاوان به‌ ده‌سه‌یه‌ک ده‌سه‌پئ و به‌ نیگایه‌کی بالکیش سه‌یری باز ده‌کات. پاش که‌میک، نه‌و ده‌ستی باز ده‌گریت، که‌میک بۆ لای خۆی پایده‌کیشی، ده‌ست ده‌خاته گه‌ردنی و ده‌لئ «کوپی من، من نه‌مویست وه‌ها بیئت، من نه‌مه‌ویست ژيانی تۆ وه‌ها بیئت، هاوسه‌رگیرییه‌که‌ت وه‌ها بیئت، حال و نه‌حوالی تۆ وه‌ها بیئت، من تۆم له‌ مردن پزگار کرد، نه‌ک بۆ نه‌م په‌وشه، من حه‌زم ده‌کرد تۆ له‌گه‌ڵ نه‌و که‌چه زه‌ماوه‌ند بکه‌ی، به‌لام نه‌ک بۆ شه‌پ، قیپه‌ و به‌ گزیه‌کدا چوون.»

«من ده‌زانم» باز سه‌ری خۆی به‌ خواسته‌وه به‌ره‌و لای نه‌و ده‌بات و ده‌لئ «تۆ هه‌رگیز خرابیی منت نه‌ویست، به‌لام ژيان وه‌هایه، نه‌ تۆ هیزت پیتی ده‌شکت، نه‌ منیش... هه‌رچی حالی منیشه ناتوانم درۆ بکه‌م و بلێم باشه، به‌لام من ده‌ژیم. له‌و هه‌ریمانه هه‌ر ته‌نیا ژيانیش هونه‌ریکی گه‌وره‌یه. من ده‌ژیم.»

«من ده‌خوینمه‌وه، ده‌بیستم... نا، ناگۆردی، هیچ شتیکی ناگۆردی. هه‌ر که‌س بلێ که زه‌مه‌ن و پۆزگار، مړوف و هه‌ستی مړوفه‌کان ده‌گۆرئ، راست ناکات. هه‌موو شتیکی وه‌ک خۆیه‌تی. له‌ کاتی ئیمه‌شدا وه‌ها بوو. خوین به‌ پێکه‌وتبوو، مړوف ده‌مردن، گوند ده‌سووتان، شاه و ناله ده‌گه‌یشه ئاسمان. کین و نه‌فره‌ت مړوفه‌کانی تونا ده‌کرد، هه‌روه‌ک پۆزگاری نه‌مړوف. ئیمه سه‌رنه‌که‌وتین کوپه‌که‌م... من نازانم که ناخۆ به‌ تیر و ته‌سه‌ل باسی نه‌و هه‌ریمانه بۆ کردووی؟ منیش له‌وئ نه‌فسه‌ر بووم. ئیمه به‌ نیاز بووین نه‌و هه‌ریمانه بگۆرین، شارستانییه‌ت،

زانست و ئىنسانىيەت بېھىنە ئەو شوپىنە، ئەو ژيانە بەربەرىيە بگۆرپىن
 بۆ ژيانىكى يەگگرتووى ھەموو ولات. بە نياز بووين ولاتىكى مەزن،
 پىشكە وتو، دەولە مەند و بەھىز پىك بىنن. بە لام ئىستا من دەزانم
 كە سەرنەكە وتين. زۆر خوین پڑا كۆپەكەم، زۆر ئىنسان تىگچوون، زۆر
 پوويار بە پەنگىكى يەكجار سوور، زۆر جار خورتر بوون، ھەر ھەك
 ئەمپۆ. من نازانم بۆچى بە لام ئەوان ناگۆرپىن، ئىمە ناگۆرپىن،
 خوین پاناوەستى، مردن و كوشتن تەواو نابى. شار گۆپان، جل و بەرگ
 گۆپان، تانك و توپ، سەيارە و ئۆتۆمبىل گۆپان، بە لام مرقوف ھەر ھەك
 خۆى ما، پق و كىن و سەرپىچى كردنى ئىنسان ھەر ھەك خۆى ما...»
 باز كەمىكى دى كورسىيەكەى بەرەو تەختەكە دىنى و دەستى
 ئەفسەرى سەمىل قىت دەخاتە ناو دەستى خۆى و جارجارە ماچى
 دەكات، پاشان بە نىگايەكى پەر لە پارانەو و تكا، لە چاوانى ئەفسەر
 كە چوو بە قوولا، دەپوانى و لىتى دەپرسى «تۆ چۆن منت پزگار كرد
 لە كوئ؟ لە كوئ؟»

ئەفسەر چاوى دادەخات، سەرى بەرەو ژوور ھەلدىنىت و ئاخىك
 ھەلدەكىشىت و دەلى «مەپرسە كۆپى من، مەپرسە، زەمەنىكى دوور و
 درىژ تىپەپىو، ئىدى نايەتەو ىادم...»

«دەخىلت بىم پىم بلى، ئەوئەندەى كە دىتەو ىادت. ئەم پەرسە
 پەرسى ژيانى منە. پەرسىك كە لە كەسم نەپەرسىو، بە كەسم نەتووە
 و ھەمىشە لە خۆم پەرسىو و ھىچ ھەلامىك ھەرنەگرتووە. پىم بلى،
 بىھىنەو بىرت...»

«ھۆش سەپلەيە كۆپى من، شەكان زوو لە ياد دەچن، لەوانەشە
 ھەر بۆيە مرقوف ناگۆرپىن. نايەتەو ىادم، لە ھەرىمانە، لەناو خوین
 و ناگردا بوو. گەلىك گوند، دار، درەخت، دەو، دارستان، شىو، دۆل
 و ئەشكەوت دەسووتان. زۆر دووكەل و دوومان لەوانە ھەلدەستا. زۆر ژن

بیټوه، منډال هه تیو، نینسان بڼ گوند، ئاژهل بڼ شوین دهمانه وه. من به زه بیم به منډالان، منډالانی بچوکی هه تیودا دهاته وه. به زه بیم به تودا هاته وه، به لام نایه ته وه بیرم...

«یانی تۆ ده لئی... واتا من خه لکی نه وه ریمانه م» باز سهیری کاتژمیره که ی دهکات و به نارامی به لام به هه جانیکی ناشکراوه ده پرسئ «یانی باوک و دایکی من له پووداویکی هات و چودا نه مردن؟ له وه ریمانه... من هه تیو که وتم؟ باوک و دایکی من له وانن؟ من له وانم؟...»

«نا، نا، من وه ها نالیم، به لام نایه ته وه بیرم. تۆ سه ربازی، تۆ له نه رته شی، تۆ کوپی نه رته شی... باوکت، دایکت نه رته شه. له بیرت نه چئ. ئیدی له من مه پرسه. نازارم مه ده. می شکم ماندووه، هوشم له ده ست داوه و ناتوانئ هیچ وه لامیک بداته وه... به لام خودا شاهیده من هه رگیز خراپیی تۆم نه ویستووه...»

نه فسه ری سمیل قیت چاوه کانی داده خات و ئیدی قسه ناکات. گهلۆ باز قسه بکات، شتیکی دی لئ بیرسئ؟ نا، دیاره که نه فسه ر نایه وئ، پی ده چئ ته ندرووستیشی پئ نه دات. باز دیسان سهیری کاتژمیره که ی دهستی دهکات، چهند خوله کیکی دی سهیری نه فسه ر دهکات، دیسان هه ر دوو دهستی دهگرئ و ماچیان دهکات. به نارامی ده لئ «سپاس بۆ هه موو شتیک، ته مه ن دریز بی.»

نه فسه ر قسه ناکات، چاوه کانی ناکاته وه. سینگی هه لده ستیت و داده که ویت، وهک بلئی چوویت ته خه و، به ئاههنگ نه فس دهگرئ و دهیداته وه.

«من ده بڼ بگه مه کۆبوونه وه ی گرنگ» باز وا ده لئیت و هه لده ستیته سه ر پئ «به لام من به یانی دیسان دیمه وه، جارئ کاتیکی خوش...» نه فسه ر قسه کانی باز ده بیسئ؟ باز نازانئ. له بهر ده رگا جارئکی

دی له ئەفسەر دەپوانی، کالۆه‌که‌ی ده‌کاته‌ سه‌ری، جانتا به‌ ده‌ست دیته‌ ده‌روه، به‌ خێرای بی ئه‌وه‌ی سه‌یری ده‌ور و پشته‌ی خۆی بکات، له‌ سالتۆن دیته‌ ده‌ر، ده‌چینه‌ قاتی خواره‌وه، به‌ کۆریدۆری درێژدا تیده‌په‌پێ و خۆی ده‌گه‌یه‌نیته‌ ده‌روه به‌ر پووناکیی هه‌تاو، تینی هه‌تاو. ئیستا؟ دوا‌ی قسه‌کانی ئەفسەر؟

باز کێیه‌؟

بێ باز، تۆ کێی؟ له‌ به‌ر ده‌رگای گه‌وره‌ی نه‌خۆشخانه‌ پاره‌ستاره‌ و به‌ ده‌نگێکی به‌رز له‌ خۆی ده‌پرسێ. ئه‌و له‌ ده‌ور و پشته‌ی خۆی، له‌و خه‌لکانه‌ی که‌ دێن و ده‌چن، له‌و ئۆتۆمبیل و تاکسیانه‌ی که‌ دێن و له‌ به‌ر ده‌رگا پاده‌وه‌ستن، ده‌پوانی. پووناکییه‌کی به‌هێز چاره‌کانی پێ داده‌خات، ئەستێره‌ی سه‌ر جله‌کانی، نیشانه‌ی زێڕینی سه‌ر کالۆه‌که‌ی و قۆچه‌کانی ژاکه‌ته‌که‌ی ده‌برقیته‌وه. له‌ ده‌رگا دوور ده‌که‌وێته‌وه، به‌روه‌و خوار، به‌ره‌و قه‌راخی پوو‌یار ده‌پوات. ئه‌و شوینه‌ی ئەم بۆی ده‌چێ، قه‌رارگه‌ی گه‌ره‌کی سه‌ریازی، که‌مێک له‌ نه‌خۆشخانه‌ دووره. ئه‌و هه‌ز ده‌کات به‌ پیاده، به‌ که‌ناری پوو‌یاردا بپوات. ده‌که‌وێته‌ پێگه، به‌هه‌نگاوی خێرا، سه‌ری له‌ پیش خۆی، ده‌نگی جودای که‌سان، زه‌مه‌ن، شوێن و هه‌ریه‌می جودا له‌ گوێیدا، دلی له‌ ناو شه‌پۆلی دوودلیدا، پۆحی هه‌ر وه‌ک ئەم پوو‌یاره‌ پۆشنه‌ ئاوێته‌ی قسه‌، پووداو، زانیاری و په‌یوه‌ندی نوێ، پێده‌کات.

بیره‌وه‌ری، ئه‌و بیر ده‌کاته‌وه، پۆزانی پابردوو، زه‌مه‌ن، پۆز و پۆزگارانێ تێپه‌ر بوو، قسه‌کانی ئەفسەر، ئه‌و گوندانه‌ی ده‌سووتان، ئه‌و ئینسانانه‌ی ده‌که‌وتن، ئه‌و ژنانه‌ی بێوه‌ ده‌بوون، منداڵ و کو‌ر و کچانێک که‌ هه‌تیو ده‌بوون. هۆش؟ به‌لام ئەم قسانه‌ ه‌ی دوینێن؟ ه‌ی بیره‌وه‌رییه‌کی پیر، ه‌زێکی ماندوون؟ که‌واته‌ ئه‌و گوندانه‌ی ئەمه‌رۆ ده‌سووتین، ئه‌و مرقانه‌ی ئەمه‌رۆ ده‌که‌ون، ئه‌و ژن و منداڵانه‌ی ئەمه‌رۆ

بە شوین مردووەکانی ئاوا دەکەن؟ ئەو شتەنەى باز ھەموو پۆژیک دەژى، شاھیدىەتى، تىیدایە، چىن؟ بىرەوهرى دوى؟ پاستى و واقىعى ئەمپۆ؟ يانیش واقىعى دوینى، ئەمپۆ، پیرى، سبەى؟ ئەو دار و دارستان، شیو و دۆلەنە دینەو بىرى باز. گەلۆ باز، پەگ و پىشەى باز لەو شوینانە شاراووتەو؟ نەکا تۆ خەلکى ئەو شوینانە نەبى؟ باز دیسان بە دەنگەو لە خۆى دەپرسى. بۆچى ھىچ شتىک نایەتەو یادی باز؟ بۆچى بىرەوهرى باز ناتوانى خۆى بگەيەنیتە لایەنى تاریكى سەردەمى مندالیى خۆى؟ باز، لە شوینىكى نەناسیاوى دونیا، شوینىكى بى ناوى ئەو ولاتە ھاتوتە دونیا، باوک و دایكىكى نەناسیاوى ھەبوو، بەلام لە شوینىكى ناسراوگەرە بوو، لە دەبستان و خویندنگەیکە کە ئەمپۆش ھەر ماون و لەم شارەن، خویندوویەتى و پەرورەدە بوو. بەلام مالى ئەو؟ پىشەى ئەو؟ ئەو شوینەى لى ھاتووتە دنیا؟ شوین و جىگەکەى؟ مالى تۆ باز؟ باز دەپرسى، مائەكەت لە کوپى ئەم دونیایەدایە؟

باز پادەوہستى، جگەرەیک لە پاكەتى گیرفانى ناوہو لەگەل چەرخىک دەردىنى، جگەرە دەگیرىنى و زۆر قوول دەیکىشى. ئەو بینایەى ئىستا لە بەرانبەرىدا بەرەو ئاسمان بلند بۆتەو و پۆرتەرەیکى ژەنەپال سەردار لە سەر جاویكى* یەكجار گەرە ساز کراو کە ھەرچى چۆنىک بىت دیوارى بیناکە بە تەواوى پەر دەکاتەو، شوینی کۆبوونەوہ. بینا شوینی ئاشنا بۆ باز، ناوہندى پەيوەندى سەریازى، پیلان و بەرنامەى سەریازى. بینا؛ دلى ولات و ئەرتەش، پەگى بنگەىى ھوكمدارى ژەنەپال سەردار. بینا؛ باوک، دایک، مال و ولاتى باز. ھەر ئەوہندە! بەلام باز جارىكى دیکەش لەگەل ئەفسەرى سمیل قىت قسە دەکات. لەوانەى بە باز بتوانى ھەندىک شتى پوون و مسۆگەر لە زارى

بېنښته ده.

باز تا دهگاته بهر درگای ټاسنی بینا، جگړه یکی دیش ده کیشی، له بهر درگا، نه و جار یکی دی خوی پیک و پیک دهکات. سهیری جل و بهرگ، نه ستیره، قوچه، پیلو و کراواته کی دهکات و دهچته ژوره وه. ناووه هرچون بیت، نه وندهی دهر وه پووناکه. له هه موو لایه ک نالای په نگیسی ولات هه لواسراوه. به دیوارانه وه پورتره ی ژنه پال سهردار به دی ده کریت. سهره نگیک دیت بق لای باز، له بهرانه ری پاده وه ستی، به توندی سالو یکی سهریازی ده داتی و ده لئ «نیمه به هیوای نیوه بووین، هه موو» و ده که ویته پیش باز. باز و سهره نگی به کوریدو یکی کورتدا ده پون، نه مجار به لای راستدا ده سوو پینه وه، له ویشه وه دیسان به کوریدو یکی دریزدا تیده پین و له کوتاییدا له درگایه کی گه وره وه ده چنه ژور. باز سالونه که ده ناسی، سالونی کونفرانس، بریفینگ و کزبونونه و پاوژکارییه کان. که باز دهچته ژوره وه، نه و نه فسه رانه ی له ژوره ون جگه له چنه که سیک له سهره وه که له پلاتفورم، له پشت میزکی دریز و له خواره وهش له یه که م پیزی کورسییه کاندانانیشتون، نه وانی دی هر هه موو هه لده ستنه سهر پی و ده ست به چه پله لیدان ده که ن بق باز، بق فرماندهی نه فسانه یی «نه و هه ریمانه»، بق نه فسه ریک که له مردن و کوشتن دیته وه. بق کوپی دلسوژ و له خو بردوی ده ولت و نه رتهش که گه وره ترین ترسی «نه وان» ه.

باز به شه رمنییه وه سهیری کاتر میزه کی ده ستی دهکات. کات نه ژور، نه که م، وهک هه موو جار باز له کاتی خویدا هاتووه. وهک هه موو جار پیک و پیک و به یاسا و دیسیپلین. به جیددییه و هه ستیاری و قایم. باز به سهر، بزه یه کی به خو به روا و هه غرووران له سهر پوخسار، سهیری نه فسه ران دهکات و پاسته وخو به ره و پلاتفورم ده پوات. کاتیک له پلیکانه کان سهرده که وی و دیته پیش میزه که، به ژنی خوی پاست

دهکاته وه، سینگی ده داته پئش و سلوویکی توند ده داته نه فسه ر و ژنه پال و فرمانده کان که له پشت میژ دانیشتوون، دوایش هر به و توندی و جیددییته سلو له نه فسه رانی دانیشتووی ناو سالوون ده کات. نه فسه ریگ له پشت میزه که هه لده ستی، به ده ست شوینیک نیشانی باز ده دات. باز بهک به بهک له گه ل نه فسه ر و ژنه پاله کان ته و قه ده کات و ده چیت له سر کورسی هیما بوکراو داده نیشت.

سالوون که هه موو په رده ی په نجه ره کانی دادراونه ته وه و که میگ تاریک، سه ره پای قه ره بالفی، بن ده نگه. نزیکه ی سه دوپه نجا نه فسه ری په سمی به جل و بهرگی خاوینی فهرمی ئه رته شه وه دانیشتوون، له پیزی پئشه وه، نزیکه ی ده ژنه پال که پله کانیان له بهک جودایه، دانیشتوون. له م کاته دا چهند نه فسه ر ده رگای سالوون ده که نه وه، به خیرایی له دواوه له ته نیشت دیکه ی نه فسه ران داده نیشن. ژنه پالیکه ی بالابه رز به چاویلکه وه که له لای باز دانیشتووه، هه لده ستیته سه ر پئ و ده چیت بهر تریبۆن و به خیره اتنی نه فسه ران ده کات و ده لئ «کۆبوونه ی گشتی سالانه مان ده ست پیده که ی»، چاویلکه په شه کان له چاوی ده ردینئ، سه یزیک ناو سالوون ده کات و قسه کانی دریزه پیده دات! «هه ره ک ئیوه ش ئاگادارن کۆبوونه وه دوو پۆز به رده وام ده بیئت، ئه م کۆبوونه وه له وانه ی له پابردودا گرتوومانه، زۆر گرنگتره، ئیمه ئیستا گه شتوینه ته قوناغی چاره سه ر کردنی ئاریشه و کیشه کانی به رده ممان. ئیمه به هیواین کۆبوونه وه یارمه تی ئه وه بدات...»

ئه م ژنه پاله که بو باز نمونه ی به میزی و له خو بردوویی و له شه وی زه ماوه ندی بازدا تا کوتایی شه و له گه لی بوو، ماوه یه کی دریز به م شتیه له سه ر یاسا، میتۆد، راپۆرت و بریاره کان، به ده نگیکه قوول به دریزی قسه ده کات. پاشان بانگ له ژنه پالیکه دی ده کات که له پشت میزه که دانیشتووه و دریزه ی قسه بو ژنه پالئ قه له و،

کورته بالا و قوت به جی ده هیلن. ژه نه پالی کورته بالا ده ست به ناخاوتن ده کات. گوپی کی باز له دهنگی ژه نه پال، ده فتهر و کاغه ز و دۆسیه کانی ناو جانتا که ی ده ردینن، له پیش خوی دایانده نن و به پینووسیکی سوور، له پال هه ندیک دیردا که ده ینووسن، نه ستیره یه که ده کیشن. ژه نه پال ده په یفن، باز بیر ده کاته وه. قسه کانی ژه نه پال که به بلای ده که نه گوپی باز؛ ستراتیژ، پاراستن، یاسا، ده زگا، ئاستهنگ، خاوپنی، یه کیه تی، دوژمن، گه مه، فرت و فیل. نه وه ننگانه ی له میشکی بازدا ئۆلان ده ده ن؛ نه وئ، نه وان، دوکه ل و مژ، نه شکوت، بیره وری، بیر، زه مان، ئۆبه و سه ره — زۆر، بۆچی... و نه و، کۆتر، دهنگی نه و، قسه کانی؛ «له بهر بیر و باوه پی جودا، زمان و ناسنامه ی جودا، ده بی مروف نه بیته دوژمنی مروفی دی... مروف به شوناسیک، ئایینیک و زمانیک دیته دنیا و له دایک ده بیته و پتوه ی ده ژی، سوچ و تاوانی مروفه کان له مه دا چییه؟»

ژه نه پال قسه ده کات؛ ئیمه ته دبیری نوئ، چهک و پهختی نوئ، یاسای نوئ، مافی نوئی ناناسایی، فرۆکه و کۆپته ری نویمان پتویسته... دوا ی نه وه ی ژه نه پال ناخاوتنی یه کجار درێژی ته واو ده کات، دهنگی تیژی چه پله له سالتۆن بهرز ده بیته وه. نه وه نده ی چه ند خولهک هه موو کهس به پتوه. ژه نه پال خۆشحال و سه ریلند له شوینه که ی خوی داده نیشیت. نه مجار ناوی باز ده خوینریته وه، باز ده فتهر، کاغه ز و دۆسیه به دهسته وه، هه لده ستیت و به ئارامی به ره وایکرفۆن ده پوا، شته کانی دهستی له سه ر کورسی داده نیت، مایکرفۆن راست ده کاته وه و سه یری ژه نه پال و نه فسه رانی دانیشتوو ده کات. باز زۆربه یان ده ناسیت، له گه ل هه ندیکیان خویندوو یه تی، له گه ل هه ندیکیان خه باتی کردوه. به سه ر چاو و پوخساری هه مو یانه وه، مه راقیک، له نیگاکانیدا، پیز و پیزدارییه که دیاره. هه مووان به ژن راست دانیشتوون و به نیگایه کی به هیز

و وشک له باز ده پوانن و چاوه پښن. نه وان چاوه پټی چین؟ چاوه پټی باسکردنی مردن و کوشتن؟ چاوه پټی سهرفرازی و سرکه وتنی نهرتەش؟ چاوه پټی توندوتیژی و پیاو کوژی، خراپی و پیسای سهره لدان؟ به لئ، باز له نیگا کانیان تیده گات، نه وان به هیوای هه وال و مرگینیی باشن. باز ده لئ «من به هه والیکى خوش دهست به قسه کانم ده که م» سهیری کاغه زه کانی پیش خوئی ده گات، سهری هه لدینئ و به رده وام ده بیئت: «مرگینیی من بو ئیوه؛ سه رده که وین، ده ولئت و نهرتەش سه رده که وئ. له هه موو لایهک ده سه لات ده که ویتە ده سستی ده ولئت و نهرتەش. ئیمه ئه م شه په ده به ینه وه. خه لک دین به لای ئیمه دا، سه ره لده ر که م ده به نه وه، هیژ و توانایان که متر ده بیئت، نه وه هریم، جیگه و شویتانه ی تیییدا جموجوئل ده که ن، ته نگتر ده بیته وه. هیرشه کانی ئیمه وهک شه پۆلانی ده ریایه کی به هه بیته، هه میشه به سه ریانه وه ده بیئت. هیژ به ده سستی ئیمه وه یه، ئیمه سه رده که وین.»

به دواى ئه م قسانه ی کو تایی بازدا، چه پله یه ک بڼ پایان توند، هه موو سالۆن پر ده گات. نه وه نده ی چه ند خوله ک. نه مجار باز به سه رنجه وه چاوی به سالۆندا ده گیتږئ، به ده نگیکى یه کجار نه رم، وهک شه وه ی له به ر خووه قسه بکات، ده لئ «به لام من هه ندیک پرسیاریشم هه یه، ئه م پرسانه له کو تایی قسه کانمدا ده پرسم» باز ده ست به ئامار و نه ژمار ده گات؛ زیاتر له دوو سه ده هزار سه ربار، بڼ نه ژمار پادگان و بنکه ی سه رباری، تانک و توپ و چه کی قورسی شه پی گه وره ی بڼ نه ژمار، نزیکه ی په نجا کو پته ری شه، نه وه نده ی هه فتا فرۆکه ی جهنگی، دام و ده زگای به هیژی پۆلیس، پښه ستنی ئاسایش و زانیاری، نه و سیخو پانه ی له ناو پرزه کانی سه ره لده راندا ده خه بتن، نزیکه ی سه ده هزار له خه لکی گوندیی «نه و هه ریمانه» که چه کیان هه لگرتوه و له گه ل نهرتەش، له دژی جه رده کان شه په ده که ن. به سه دان لاو که

دهستان له سره له داندان هه لگرتووه، دانیان به تاوانی خویاندا ناوه و نیستا له پیزه کانی ئه رته شدا شه پ ده کهن. په یوه نندی به هیژ، قایم و پته و... کئ ده توانئ خوی له به رانه ر ئه م هیژدها پابگری؟

نزیکی کاتژمیتریک به م شیوه باز دانه به دانه باسی ستراتیژ، تاکتیک و هیژشه کان له گه ل ناوی شوین، هه ریم، ژوماره، که س، کومه ل و په یوه نندی به کان ده کات. له کۆتایی قسه کانیدا، که میک پاده وه ستن و دیسان به وردی له ئه فسه ران ده پوانئ و ده لئ «به لام من به لامیکی بچووکم هه یه، ئایا کانی گۆرانی ئه م سیاسه ته، ئه م تیپوانینه نه هاتووه؟ زیاتر له بیست ساله که من له ناو ئه واندام، له گه ل ئه وانم، له دژی ئه وان شه پ ده که م، ئه وان له دوژمن ده پارێزم. من ده توانم بانگه شه ی ئه وه بکه م که ئه وان ده ناسم. ئه زموونی من له م بیست ساله دا، به تایبه تیش له م ماوه ی دوایدا، هه ندیک پرسى بۆ ساز کردووم. بیگومان ئیمه له م شه په دا به سه ر ده که وین، بئ شک ئیمه ئه مجاریش ئه وان ده شکینن، به لام؟ به لام تاکه ی؟ ئیمه به سه ر ئه واندا زال ده بین، به لام ئایا ئیمه ده توانن باوه پیه کی گه رم بده یں به ئه وان، ئه وان بکه ینه دۆستی خۆمان؟ بیگومان ئیمه ده ره قه تی چه ک، تفهنگ و شه پی ئه وان دین، به لام ئایا ئیمه ده توانین به سه ر ئه و ستران و داستانه ی که بۆ ئیمه نا نا شنایه، زال بین؟ به سه ر ئه و سترانه دا سه رکه وین؟ به سه ر وشه پر له پاز و نه پینیه کانیاں، چه چه تا دوا پاده به هیژه کانیاں، ئه و ئه فسانه و چیوکه نه یان که باسی سه ره له داندان ده کهن، سه رکه وین؟ توانا و هیژی هه ره گه وره یان هه ر ئه م شتانه یه؛ زمانه که یان، وشه کانیاں، داستان و چیوکه کانیاں، پوځیاتی ئه وان - بۆ ئیمه - ناشکرا نییه. هیژی ئه وان، نه چه ک و شه پ و پیکدادان و مردنه، به لکوو ئه م شتانه یه که من باسیان ده که م. ئایا ئیمه ده توانین خۆمان به م شتانه، به قوولایی ئه م شتانه بکه یه نین

و به سهریاند زال بین؟ نئیمه دوینن کوشتمان، نئیمه نه مپۆ ده کوژین، به لām نایا نئیمه ده توانین پۆحی نادیار، سهرکesh و ناواشنایان که بووته شهنی به یان و ئیواره یان، که بووته خۆری پۆژ و مانگی شهویان، له ناو پوووار، کانی، چیا، شاخ، دار، دارستان، دۆل، هه لدیر و ئاسمانی نه واند ده که پۆت، بکوژین؟ ... پرسیاره کانم نه مانه ن... زۆر سپاس...

به لām ئیستا دهنگ نایهت، چه پله ناتهن، هه رچی چۆنیک بیت هه موو به سهر سووپمانه وه له باز ده پوانن. باز بئ دهنگ نیگای له سهر کاغه ز و دۆسیه کان، ده که پۆته وه و له شوینن خۆی داده نیشن. بئ دهنگیه کی یه کجار قوول بال به سهر سالتۆندا ده کیشن. که س ناپه یشن. پاش که میتک ژه نه پالی باله برز بئ نه وهی له شوینن خۆی هه ستن، ناو بریک به کۆبوونه وه که ده دات. ژه نه پال، نه فسه ره له سالتۆن دینه ده ره، سالتۆن چۆل ده بئ. به لām باز له شوینن خۆی ناجوولن، نه و کاغه زه کانی پیک و پیک ده کات، ده یان خاته وه ناو جانتا، له په رداخه که ی به رده می چه ند قوم ناو ده خواته وه و داده نیشن. نه مجار ژه نه پالی باله برز دیت بۆ لای نه و. باز هه لده ستن سهر پئ، به ژن راست پاده وه ستن. ژه نه پال ده لن «وه ره، له که ل من وه ره» له پشت پلاتفورمه وه، نه وان، ژه نه پال له پیشه وه و باز به دوایدا ده چنه ناو کۆریدۆر و له به ره یه که م ده رگای کۆریدۆر پاده وه ستن. ژه نه پال به کلیدیک ده رگا ده کاته وه، نه وان ده چنه ئووره وه، ئووریک یه کجار پووناك. ئوور به سهر پووواردا ده پوانن و هه موو پیشه که ی به په نجه ره و شووشه دانراوه. له ئووره که وه، دیمه نیک یه کجار جوانی پوووار و نه ویه ری شار دیاره. ئووره که زۆر جوان پازاوه ته وه، مۆبیلیاتی چه رم، میزی خری شووشه یی، مافووریک تاریک له ناو ئووردا پاخراوه. به دیواری پشت میزشه وه ژه نه پال سهر دار. ژه نه پال ده چینه پشت میز و له سهر کورسی داده نیشن. باز

به پٽوه، به ژن پاست، چاو له پټش، هر دوو دهستی به ره و خوار
 بڼ سهر پانتولۍ خاکی، بڼ دهنګ راده وهستی. «تو ده زانی» ژنه پال
 چاویله کانی در دینن، هر دوو دهستی داده نیتته سهر میزه که، به
 وردی له باز ده پوانن و ده لښ «تو وهک کوپی من وای، ده بڼ له
 بیرت بڼ من هاتبووم بڼ زه ماوه نده که ت. تو ده زانی پاش مانگیکی
 دی، کانی پله وه رگرتنن ټرته شه، با له ئیستاره پیت بلیم، تو ده بڼ
 پله وه ربگری و نیمه ش شوینه که ت ده کوپین. تو له وه ریمان زږ
 ماندوو بویت. پټویست به حسانه وه یه. نیمه ش کوپی وهک تو به لام
 زیندوومان پټویسته، با ناګات لښ بڼ، فرموو بڼو.»

باز ده لښ «سپاس» هر دوو پیلوی ره شی خوی ددات به یه کدا
 و به شیوه ی سآلو راده وهستی. پاشان هه لده که پټه وه تا له ژوره که
 بجټه ده ر، به لام که ده کاته بهر ده رگا، ژنه پال لښ ده پرسن «برا
 حالی ماله وه تان چونه؟ حالی ژن و منداله کانت؟»

باز راده وهستی، ده سوړپټه وه، ساف، سهیری ژنه پال ده کات، به لام
 وه لام ناداته وه. ژنه پال دیسان ده پرسن «ده لښ تو ناچټه وه بڼ مالی
 خوت، نابا رسته؟»

باز به کورتی ده لښ «راسته»

ژنه پال به ده نگیکی وهک فرمان ده لښ «بچوره وه بڼ مالی خوت،
 بڼو ناو منداله کانت، بګه پټه بڼ ماله که ت و له ئیستاره ناماده کاری
 ګه پانه وه بګه، تو نه وه ریمان به جڼ ده میلی. فرموو»

باز ده ست ددات بڼ ده ستګیره ی ده رگا که بټه ده ره وه، نه مجار
 ژنه پال دیسان قسه ده کات «برا له بیرت نه چڼ، نه و کچه که له
 لات، رادهستی فرمانده ی پادګانی شاری بګه. هر ئیستا به زووترین
 کات.»

نه مجار باز وهک نه وه ی برووسکیګ له دلی دایت، له جڼی خوی

پاده وه ستن، ته زوویهک به سهریدا دیت. هر وا بڼ جووله ده میښته وه،
 مه لڼاگه پښته وه، پووی باناداته وه، هر وا پاده وه ستن.
 ژه نه پال قسه که ی دوویاره ده کاته وه «له بیرت نه چی»
 باز ده لڼ «به لام...» لڼ نیدی قسه یه کی له زار نایه ته دهر. نه و
 دیسان ده لڼ «به لام...»
 «نیمه گویمان له به لامه که شت گرت. به لام نییه. تو ده بڼ نه و
 کچه پاده ست بکه ی... هر نه وه نده...»

سەفەر

باز و كۆتر پىگەۋە لە ناو ترىنىكى شەۋدا.

باز و كۆتر ھەر ۋەك زۆر جارى دى، بە پىگەۋە، لە ناو فاگونىكى بچووكى ترىندا.

بە سەرھاتى باز و كۆتر؛ لە سەفەر بە ترىنىكى سەربازىيەۋە بۆ سەفەر بە ترىنىكى پەشى شەۋان. بە لام نە باز ئەمەى دەزانى نە كۆترىش. دويىن؛ سەفەرىكى درىژ بە ترىن، بىست و چەند سال پىش ئىستا، پىگەى دور خستەۋەيكى جەماۋەرى و درىژ، بەرەۋ ولاتى بىابان. ئەۋ كات باز ئەفسەرىك بوو تازە دەستى بە كاركدبوو و بەرپرسيارى فاگونىكى گەۋرە و گەرم و داخراۋى ترىن بوو. لە فاگوندا مرقى جۇراۋجۇرى ولاتى چىا، لە پىگەى دور خستەۋەدا بوون. لە ناو ئەۋ مرقانەدا باۋك و دايكى كۆترىش ھەبوون. ئىستا باز نازانى كە ئەۋ كەسەى لە ناو گەرمەى ترىنى دور خستەۋەدا ھات و داۋاى ئاۋى لىكرد، باۋكى كۆتر و ژنە دور گيانەكەى، دايكى كۆتر بوون. ئىستا كۆتر نازانى فەرماندەى كۆچى دايك و باۋكى — بەر لە لە دايك بوونى ئەۋ باز بوۋە. ئەمىر؛ ديسان ترىن و سەفەرىكى درىژ.

باز و كۆتر؛ دور ناسياۋى يەك، بەر لەۋەى كە ئەۋان ۋەك دور ئىنسانى

تینگه یشتوو له دۆخیکى ناخوشدا تووشى یهک بیټن. ترین؛ په یوه ندییه کی نادیارى ژيان و به سهرهاتى ژيانى نهوان.

باز و کۆتر؛ دوو ئینسان، پیاویک و ژنیک. به لام دوو دوژمن؟ دوو دوست؟ به لى، په یوه ندییه کی نادیار له نىوان ژيانى نهواندا. به لام چۆن په یوه ندییه ک؟

به لى نيمه له ترينیکى دريژ، له فاگونیکى بچوکی چوار که سیدا، به نیوه شهو ده پۆین، له گه ل باز و کۆتر. له سهر پنگه ی په یوه ندی و ژيانى نهوان. نیوه شهوه. کات، کاتى خه وتن و نوستن و خه ونان. به لام شهو پۆشنه، شهویکی پروناکی هاوین. نه ستیره یه کی بن ژومار له لای په نجه ره ی فاگون، له دهره وه، به ئاسمانه وه دهره وشینه وه. نیوه مانگیک وهک نه وه ی سهرى دانه وانديت و پاسه وانى له نه ستیره کان بکات، ده بریقته وه. هه ندیک هه ور وهک چارشیتوکی تاریک، وهک پینه ی سهر جلیک، به هه ندیک شوینى ئاسمانه وه دیارن. ترین به ده نگیکى ترسناکه وه، له ئامیزى شهودا، نه شه وه ی که وهک مافووریکى هه وریشمی دهره وشینه وه، به هاژه هاژ ده پوات. به تنیا ده نگى ترین ده بیسترئ، جگه له وه، نه ده نگ و نه سه دایه ک.

ترین ده پوا، شهو ده پوا، باز و کۆتر ده پۆن. باز و کۆتر له به رانبهر یهک له پال په نجه ره ی گه وه ی ترین دانیشتوون. له فاگونى چوار که سیدا ته نیا نهوان هه ن. پروناکیى بیزارى شه وخه فیک له سهر سهرى کۆتره وه، که میک ناو فاگون پروناک ده کاته وه. جل و بهرگ و پۆشاکیان مه ده ندیه. باز، پانتۆلى بیژ، کراسیکى زهر د و جوتیک پیلآوى سووکى هاوینیش له پيدا. کراسه که ی به سهر پانتۆله کهیدا بهر داوه ته وه تاوه کوو ده مانچه ی پشتى - باریتای کوشتر- دیار نه بیټ. کۆتر کراسیکى دريژى په نگینى که تانى له به ره، له گه ل جوتیک پیلآوى سووکى وه رزشى له پيدا. نهوان به خه بهرن به لام قسه ناکه ن. هیچ ده نگیک له فاگوندا نییه.

باز چاری به ستووه، لاقی که میک پاکیشاوه، سهری خستوته سهر بالیفی
 نه و کورسییهی له سهری دانیشتووه و بیر دهکاتهوه. هرچی کوتریشه
 له پوهپوهی باز لاقی خوئی کیشاوه ته سهر کورسی، دهستیکی ناو ته
 بهر په نجره، دهفته ره که له نامیزدا، سهیری دهره وه، سهیری نهستی ره،
 مانگ، هور و ناسمان دهکات. باز و کوتر له بهرانه بهر یهک دانیشتون،
 له یهک ناروان، هر یهک له دونیای خویندا، بیر له خوین، دهنگ،
 پووداو، هست، لیقه و مان و په یوه ندیه کانیاں ده که نه وه. نیستا کات، کاتی
 بیرکرنه وه و هزانه. وا دیاره نیستا له م شوه بهر دهنگ و پوهنا که
 هاویندا، بیر کړنه وه له په یوه ندیه کان، تپوانین و قسه کان زور باشت
 ده بیت. گله و نه وان بیر له چی ده که نه وه؟ هست به چی ده که نه؟ کوئی
 بۆ کام له دهنگه کان راده گرن؟ دلایان بۆچی له ده دات؟ نه وان له کوئیوه
 دین و بهر و کوئی ده پو؟ ... نیمه نیستا چو و نه لاسی نه م پرسیارانه
 بدهینه وه؟

پیده چیت ناو ها به کراست، که میک بهرش و بلاو، که میک نالوزکاو؛
 باز، نیمه له لای بازین، به لای وها، من ده پوم، نیمه ده پوین، من و
 نه. کچیکی پر نهی که هاتوته سهر پڼگی من و پڼگی که می بهر و
 شوینیکی نادیار که راندوته وه. نیدی کی چ دهکات، کی چ ده لای، به
 لاه وه گرنک نیه. نیدی ته واه، نیدی کوتایی هات، هه موو شتیک
 ته واه بوو. به لای وها، هر وهک نه وهی ماده ورتبوی؛ «بۆ ژین و
 ژیان، هه نگاو پتویسته» نوییونه وه، گوران، ویست و ژیانیکی به خته وه،
 هه نگای نوی، جموجولی نوی پتویسته. که میک به میزی، که میک وه،
 که میک جه ساره ت پتویسته. نه سیر، ترسه توک، کویله، ددانی جه رخیکی
 ترسینه، ناتوانن هه نگای نوی هه لگرن. جموجولی نوی نه نجام بدهن،
 ناتوانن خوین له کو و زنجیری ترس، سام، شهرم، پیوه و خووه کان
 پزگار بکن و پزگار بین. «تا نه کیشی جه فا نابینی سه فا». ماده،

خۆزگه تۆش ئیستا لیتره ده‌بوویت و کوپه‌هه‌تیوه‌که‌ی خۆت ده‌دیت. ئیدی نه‌ئو خوو و پێوه‌رانه‌ی که‌ منی دیل کردبوو، نه‌ئو ترس و نیره‌ی* که‌ له‌ گه‌ردنمدا بوو، نه‌ماون، ته‌واو بوو. من ئازادم، پزگارم، سه‌ربه‌ستم، وهک نه‌ستیره‌یک له‌و نه‌ستیره‌انه، وهک نه‌مانگه‌ی له‌ ده‌ره‌وه‌ بریقه‌ی دیت. ئیدی ته‌واو، هه‌ر نه‌وه‌نده. من سنوور، یاسا و پێوه‌ره‌کانم خسته‌ ژێر پێ. من سنووره‌ نادیاره‌ ژۆر پته‌و و یه‌کجار وشکه‌کانم نایه‌ ژێر پێ. نه‌و سنوورانه‌ی دڵ و می‌شکی منیان خستبووه‌ ناو قالدبیک، ئیدی نین، من نه‌وانه‌م لا‌برد، هه‌لموه‌شاندنه‌وه. ماده‌ر خۆزگه‌ تۆش لیتره‌ ده‌بووی. ماده‌ر لیم‌ بیه‌ره‌ که‌ هه‌والی هه‌لاتنی خۆم پێ نه‌گوتی، به‌لام من ته‌له‌فۆنت بۆ ده‌که‌م، دانه‌ دانه‌ هه‌موو شتیکت پێ ده‌لیم، من ده‌زانم نه‌و کاته‌ تۆ خۆشحال ده‌بی. به‌لام ئیستا نا. ئیستا پر مه‌ترسییه‌. پاش نه‌وه‌ی من/ ئیمه‌ سنووره‌ مه‌ترسیداره‌کانیشمان به‌زاند. سنووره‌ نادیاره‌کان، دوژمه‌نه‌کانی من، دوژمه‌نه‌کانی ژیا‌نی من. سنووره‌ نادیاره‌کان، وهک سنووره‌ نادیاره‌کانی نه‌م ولاته‌، وهک چیا و شاخ، دۆل و شیوه‌کانی نه‌م ولاته‌. به‌زاندنی سنووره‌ نادیاره‌کان؟ کاری هه‌ره‌ دژواری ژیا‌نی من که‌ پر له‌ دژوارییه‌، له‌ به‌زاندنی سنووری شیو، دۆل، پێچکه‌، هه‌لدێر، سه‌رچاوه‌، ئاو و پوو‌یاری نه‌م ولاته‌ش دژوارتر. به‌زاندن، هه‌نگاو به‌ هه‌نگاو، بست به‌ بست، به‌ شه‌و و پۆژ، مانگ و سال، زستان و هاوین، ته‌مه‌ن و ژیا‌ن-تاوه‌کوو مرۆف بتوانی له‌ ناکاو خۆی له‌و دیوی سنووره‌کاندا ببینیته‌وه. وهک ئیستا. ئیستا من ئیدی له‌و دیوی سنووره‌ نادیاریه‌کانم.

ماده‌ر، من به‌ تۆم نه‌گوت، من پێت ده‌لیم، به‌لام مه‌گه‌ر تۆ ده‌زانی که‌ سه‌رۆک و فره‌مانده‌کانم چیا‌ن له‌ من ده‌خواست؟ نه‌م که‌چی که‌ ئیستا له‌ به‌رانبه‌رم دانیشتوو‌ه و سه‌یری ده‌ره‌وه‌ ده‌کات، نه‌و که‌چی که‌

* نه‌و دا‌ره‌ی له‌ کاتی کیلانی زه‌ویدا ده‌خرێته‌ ملی گاجوو‌ت.

من ناویم نه‌برد، به‌لام بۆ تۆم باس کرد، ئه‌وان ده‌یانگوت: «تۆ ده‌بێ ئه‌و پاده‌ست بکه‌ی». بنبه‌پ، له‌ یاسا بنبه‌پرتر. ئه‌وان چه‌زبان ده‌کرد من له‌م ولاته‌ دور بخه‌نه‌وه‌ . دوا‌ی بیست و چه‌ند سالان، دوا‌ی ئه‌و هه‌موو خوین، ئاره‌قه‌، ژان، ئازار، که‌سه‌ر و خه‌باته‌ . دوا‌ی ئه‌و هه‌موو وانه‌ و نه‌زموونانه‌ . پاسته‌، من ماندووم، ژیانم ئالۆزکاوه‌ . پاسته‌، هیوا، مراز و هه‌سته‌کانی من تیک شکاون. به‌لام هۆکار چیه‌، هۆکار کتیه‌؟ وه‌ک ئه‌وه‌ی هیچ شتیک نه‌بووه‌، نه‌قه‌وماوه‌، ئه‌وان دین و ده‌لین «سپاس» و من لیتره‌، له‌و گه‌رده‌لول، به‌فر و بۆران، خۆر و تین، بالنده‌ و باز، جۆگه‌ و پوویار، دار و دره‌خت، شیو و دۆل، مانگ و ئه‌ستیره‌، ده‌نگ و سه‌دا، نان و ئاو، ژن و پیاوی ئه‌و هه‌ریمانه‌ دور ده‌خه‌نه‌وه‌ . بیست و چه‌ند سالی من له‌و هه‌ریمانه‌؟ ژیان، خوین، ئاره‌قه‌، ژان، په‌ژاره‌، خه‌م، خه‌یال و نه‌زموونه‌کانی من له‌و هه‌ریمانه‌؟ ئه‌و ژیا‌نه‌ی من له‌و هه‌ریمانه‌ پام‌بردووه‌، سازم کردوه‌؟ په‌یوه‌ندییه‌کانم؟ ئه‌و که‌سانه‌ی ب‌پوایان به‌ وته‌ و کرده‌وه‌کانی من هه‌یه‌ و به‌ وته‌ی من ژیا‌نی خۆیان ده‌خه‌نه‌ مه‌ترسییه‌وه‌، به‌ره‌و مه‌رگ ده‌پۆن؟ نا، من مافم نییه‌ که‌ ئه‌م شتانه‌ ب‌پرسم، هه‌ست بکه‌م، من ته‌نیا مافی‌کم هه‌یه‌؛ پت‌مل بوون و گوێ‌پایه‌لی. من که‌چه‌که‌ بده‌م به‌ ده‌سته‌وه‌، ته‌مه‌نی خۆم، ژیا‌نی بیست ساله‌م بخه‌مه‌ ژیر پێ و بێ‌ده‌نگ له‌ شه‌ویکی تاریکدا وه‌ک دژیک، وه‌ک چه‌ته‌یه‌ک، ئه‌و هه‌ریمانه‌ به‌جێ به‌ی‌ل‌م و ب‌پۆم!... نا ئیدی قه‌ت، ئیدی به‌سه‌!

کۆتر، با ئی‌مه‌ بی‌ین بۆ لای کۆتر؛ ئی‌مه‌ ئاوه‌ها به‌ره‌و کوێ ده‌پۆین؟ ئه‌م پیاوه‌ که‌ ئاوه‌ها له‌ پ‌ر گۆ‌را، من به‌ره‌و کوێ ده‌بات؟ هیچ شتیک به‌ من نالێ، به‌ ته‌نیا ده‌لێ «قه‌ت، به‌سه‌، ئیدی به‌سه‌». ئی‌مه‌ ده‌پۆین، ئه‌وه‌ حه‌فته‌یه‌که‌ ئی‌مه‌ به‌ پ‌نگه‌وه‌ین. سه‌ره‌تا شاری گه‌وره‌ی ولاتی چیا. نیوه‌شه‌ویک. دیسان ئه‌و، باز له‌ ناکاو له‌ ماله‌وه‌ . ئه‌م پیاوه‌ که‌ ئیستا چاوی خۆی به‌ستووه‌ و خودا ده‌زانێ ب‌یر له‌ چی ده‌کاته‌وه‌، له‌ ماله‌وه‌،

سهرسووپماو، ماندوو، جگه ریهک به ده میه وه، جانتایهک به دهستییه وه، ده مانچه به که مرییه وه، وهک هه میشه سه رخۆش، به لām به پروانینیکی نه رمه وه. «زووکه، زوو خۆت کۆ بکه وه، با بهۆین» به ره و کوئ؟ هیهج وه لامیک نییه، «نیمه ده پۆین، من ده بئ تۆ له مردن پزگار بکه م، من ده بئ خۆم له مردن پزگار بکه م. زووکه با بهۆین، خیراکه». ناماده کردنی جانتایهکی بچووک، به پیکه وتن له تاریکی شه ودا. به جیپیکی سه ربازی تا شاریکی نزیک، هه ر وهک ئیستا له دلی شه ودا. له ویش له هۆتیلێک له ژووری جودادا، هه ندیک له په یوه ندییه نه ئینییه کان، هه ندیک ته له فۆن، داکه ندن و گۆپینی جل و بهرگ و دیسان سه هه ر. له و شاره وه بۆ شاریکی دی، دیسان هۆتیل، له ویش وه بۆ یه کی دی، به مجۆره هه نگاو به هه نگاو، شار به شار، شوین به شوین وهک بلایی ده یه وئ شوین پیتی خۆی ون بکات، پیکه ی پاش خۆ، ون کردن. به جیپیکی سه ربازی، تۆتوبوسی مه ده نی و ترینیکی درێژ. به لām بۆچی؟ چی له م مرقفه شیته، له م دلّه شیته قه وماوه؟

باز؛ ماده ر، خۆزگه تۆ ده تزانێ که نه فسه ری سمیل قیت له نه خوشخانه چی ده گوت، قسه کانی نه فسه ری سمیل قیت؛ «خوینیکی یه کجار زۆر پڅا، کوپی من له و هه ریماننه زۆر ژن بیوه، منداڵ هه تیو ده یوون... من به زه ییم به تۆدا هات...»، زمانم ناگه پئ که چۆن بلیم. من، نه وان، من خه لکی نه و هه ریماننه؟ من له نه وانم؟ که واته ئه ی نه م ژیا نه م؟ نه و کرده، جموجۆل، خوین وئاره قه یه که من ده یپژم؟ هه مووی درۆیه؟ هه مووی پووجه؟ ژیا نی من، ته مه نی من، ژیا ن و ته مه نیکی درۆ و پووجه؟ له وانه یه من بتوانم له گه ل تۆ قسه بکه م، به لām نه ی به مندا له کانم چی بلیم؟ من کیم؟ هه ی کیم؟ نه م هه سته ویرانه ره، نه م دوو دلی و درپونگییه که منی تیکه وتووم، تیکی شکاندووم. ئیستاش، له م شه وه پرووناکه شدا، هه ناسه م له بهر ده بپئ. به م هه ستانه وه من ئیدی ناتوانم

هه لگري هيچ شتيک بڼ، خوږ به شتيک بڼمه نه ژمار، قهت ناتوانم
 بخوږم، ئيدى ناتوانم دهست بدهمه هيچ کارېک. به لآم ئيدى به سه،
 به سه ... ئيدى مالئاوا له هه موو شت، ئيدى چاوه پوانى، پراوه ستان و بير
 کردنه وه نه وندهى يهک چرکesh هه ر زوره. به هاتنه ودهم بؤ پايتهخت،
 پيالکesh به دوا دلؤپ پېرى ئاو بوو. من ئيستاش وهک پيالکيهکى پېرى،
 سه رپژ دهکهم. من ده پؤم، ده ليم مالئاوا و ده پؤم؛ مالئاوا ژيانى سه ريانى
 و هه موو ته منم تا به نه مړؤ؛ مالئاوا پادگان و مه فزه، گه رېک و مالى
 سه ريانى، مالئاوا هيواى پؤژانى سه رها، مرازه کانى ژيانى سه ريانى،
 خه يالکانه پؤژانى داهاتووم، نه وهى پاش ژيانىکى دريژى سه ريانى؛
 به لى مالئان ئاوا، سه ريان، نه فسر، ژنه پال، فرماندار، ديسپلين،
 ياسا، به رنامه، فرمان، نرخ، شهرف، مردن، کوشتن، سووتان، دوژمن،
 نه شکه نجه، زولم، زوردارى، توندوتيژى؛ مالئاوا ژيانى شهو، ژيانى تاريخ،
 چوون، پيکردن، هيرش. مالئاوا هه موو ژيانى من تا به نه مړؤ... ماده ر
 خوژگه تو ليتره ده بووى. نه و شتانهى که ئيستا بيرى له دهکه مه وه، نه م
 قسانهى که ئيستا دهکهم، بؤ توڼ، من نه گه ر هيچم به سه ر نه يهت و
 بتوانم به ساخى له م هه لاتنه پزگار بڼ، پؤژيک نه وانته گشت پې ده ليم؛
 ئيستا من تيده گهم، به نه زمونه کانم، به پروداوه نوښه کان، ده توانم پڼگه،
 ئامانچ و مه به ستى باش و خراب ليک جودا بکه مه وه، من باوه پم هه يه که
 ده توانم، من ده توانم ئيستا تېبگه م له پشت کام ئامانجه وه چ ويست و
 خواستېک هه يه، ئيستا من له پڼگه يهکى نوښ ده گه پم، به جه ساره ته وه،
 نه و جه ساره تهى که تو هه ميشه باست ده کرد، دهکه ومه سه ر پڼگه يهکى
 که ميک پووناک که کوڅا ييه کهى ده توانى مردن بڼ، به لآم با وه ها بيت.
 سه ره پاي هه ر شت من ئيستا که وتوومه ته سه ر پڼگه يهکى نوښ، يه کجار
 نوښ. من پڼگه کوڅه کان به چن ده هيلم، پرده کوڅه کان ده سووتېنم. ترين
 من ده با، له پڼگه و له پرده کوڅه کان دوورم ده خاته وه. با پښت بلېم

گه ر نه م نه کربا، هه نووکه ش تا ئیستا له ناو گومی خویندا ده بووم.
مه گه ر تو هه میشه نه تده گوت «کوپی من، تو شیتی» با پیت بلیم من
شیتیم و شیتییه که شم نه مجار سوودی بوو، بو نه م هه نگاره نوئییه، نه م
پینگه نوئییه شیتی پتویست بوو.

کوتر؛ نه م پینگه ی که ئیمه ی تئیداین به ره و کوئ ده پوا؟ کوتاییه که ی
چون ته واو ده بی؟ کوتر! تو بۆچی مه راقی نه وهت هه یه؟ پینگه بو کوئ
ده پوا با به پوا، چی ده قه ومی با بقه ومی. به تو چی؟ تو چیت له وه داوه؟
مه گه ر هه موو شتیک بو تو ته واو نه بووه؟ مه گه ر تو هه نووکه هیوات
هه یه شتیک به ره و باش بوون به پوات؟ نا، خۆت مه خله تینه. راستی
بلن، بلن که تو ون بووی، تو مردوویت و تو نه فرهت ده که ی. به لن،
کوتر له وتنی نه فرهت نه فرهتی ده کرد، ئیستا له هه موو شت نه فرهت
ده کات. وه هه یه. نه فرهت له و ئینسانانه، له هه موو ئینسانیک، قسه کانیا،
پیکه نین و گه مه کانیا، هه ستان و دانیشتنیان، هزر و گوما نه کانیا، کین
و نه فرهت کانیا، به ره بریهت و چاو پی هه لئه هاتنیا، درۆ و فیله کانیا،
شه پ و پیکه دادانه کانیا، چهک و په خته کانیا، مردن و کوشتنه کانیا،
بۆسه و که مینه کانیا، فرت و فیله کانیا. نه فرهت له م ولاته، له م
ولاته، له دیمه نی به یانیا، له مه غریبی ئیواران، له نیوه شه وان، له
چیا سه رکه شه کان، هه لدیری بن له جه هه تنه م، به فری فریوکار، باران
و توفان، خۆر و گه رمای بیابان، په نگ، تام، خۆشی و ناخۆشی، دهر
و ده شت. نه فرهت له نه م، له نه و، له نه مان، له هه مووان، له هه ر
که سیک. نه فرهت زیاتره له ترس، له خه م، له په ژاره، له دپوونگی،
توراوی، کابووس، سام. به لام ترس، ئیجگار زۆر ترسی ویرانکه ر. که واته؟
ده ی بلن که واته کوتر تو بۆچی مه راقهت هه یه؟

باز؛ نه و کاته، نه و پۆژه ی کۆنفرانسی گرنگی سه ره کیی نه رته ش له
پایته خت. نه و کات، ماده ر، نه و کات، بریار، نه و کات هه ژان، له رزین،

سهره پای تین و تیشکی خۆر، سارد، نا جارجاره سارد وهک سهرمای
 زستان، جارجارهش گهرم وهک تینی ئەم خۆره گهرمه، جگهره، بۆن و
 تامی جگهره، دووکه‌لی جگهره، ناخاوتن، قسه کردن، دهنگ، شه‌پۆلانی
 دهنگ له مێشک و پۆخدا. به‌لام، به‌لام، به‌لام... بکوژه، بکوژه، بکوژه...
 نه جارێک، نه دوو جار، نه ده جار. نه سهد و نه ههزار جار...
 بکوژه، به‌س بکوژه. به‌لام دوایی، به‌لام دوای کوشتن؟ به‌لام مه‌گهر ئیمه
 ناتوانین ئەم پرسه که بووه‌ته کانیای خویڤن، به‌ پێگه‌یه‌کی دی، به
 شیوه‌یه‌کی دی چاره‌سهر بکه‌ین؟ نا، نا، نا... «تۆ ده‌ست له‌ وه‌ریمان،
 له‌ ئه‌وان، له‌ ئه‌وه‌لده‌گری». ههر ئه‌وه‌نده. «تۆ ده‌بی ئه‌و پاده‌ست
 بکه‌ی». ههر ئه‌وه‌نده. من کیم؟ هیچ که‌س، هیچ شتێک، ههر ته‌نیا
 ددانێکی چه‌رخێ گه‌وره. باز، فرمانده، ده‌سه‌لات، وه‌تکانی یاسا، به‌لام
 له‌ ناو چه‌رخه‌که‌دا ته‌نها ددانێک. ده‌رده‌کانی من، هه‌ست و هه‌زه‌کانم،
 ویسته‌کانم، که‌س و که‌سایه‌تی من؟ کێ خه‌مه‌یه‌تی؟ خه‌می هیچ که‌سێک
 نییه. ئەمجار بپریار، ئەمجار تێگه‌یشتن، به‌لام دره‌نگ، دوای ته‌مه‌نێک،
 سه‌ر له‌ ئیواره، دوای یه‌که‌م پۆژی کۆنفراڤانس، له‌ به‌ر پووبار. شه‌وق
 دانه‌وه‌ی ئاوی پووبار، تیشکی سووری خۆر، ئاسمانی سامال، گول و گیا
 دره‌وشاوه‌کانی باخچه‌ی قه‌راخ پووبار، به‌ردی ره‌شی پاخراوی پیاده‌په‌و و
 پوخساری تێکه‌ل و جودای مۆفه‌کان. هه‌ز و گومان؛ ئیمه‌ چیمان کرد،
 چی ده‌که‌ین؟ من چیم کرد، من چی ده‌که‌م و من چی بکه‌م؟ قسه‌کانی
 ئەفسه‌ری سمیل قیت و ماده‌ر، قسه‌کانی تۆ و کۆتر له‌ گوت و له‌ مێشکدا.
 کولێ گریان. کولێ تووڤه‌یی و بیزارییه‌کی سه‌یر قورس. کولێ هه‌ستێکی
 نااشنا. نایه‌ته‌وه‌ یادم به‌لام له‌ وانه‌یه‌ چه‌ند دلوپ فرمێسکیش. هه‌نگاوی
 قورس له‌ که‌ناری پووبار. هه‌نگاو، هه‌نگاوی نوێ. به‌لێ هه‌نگاوی نوێ.
 له‌ سه‌ر پێگه‌یه‌کی نوێ. هه‌نگاو هه‌لگه‌ره! مه‌ترسه! جه‌ساره‌ت! ئەمجار
 بپریار. ئەمجار ئارامی و حوزووریکی نااشنا. ئەمجاریش تووڤه‌یی، خه‌م و

گومان که بوونه ته داوی جالجالوکه یه ک و ژیانی منیان به دیل گرتووه، دوور، یه که مجار، پاش ماوه یه کی یه کجار دريژ.

کوتر؛ من ئیدی به کئی بلیم، من چوڻ باسی خوڻ، ژیانی خوڻ، زیر، پوشتنه کهم، ژیانی خوڻ له وه ریمان، مردن و کوشتن، هه فالان، پیناس، که له بهر من، له بهر ترسی من کوژان، ژینی نوئی خوڻ بکه م؟ چوڻ، به چ زمانیک، که ی؟ کئی گوئی له من ده گری؟ ناگر بکه ویتنه شوینیک ده سووتین. کئی خه می ناگر، سووتان، مردن و کوشتنی هه یه؟ کوشتنی کچ و کوپان، سووتانی درهخت و گوندان، مردنی پوچ و میشکی من کیشی کییه؟ نهو خه م، ژان، په ژاره و خه مگینییه ی من ده کوژن، ده مخنکین، کئی به خه می ده کات؟ نهو ناگره ی که ووتنه نه م دلّه نا نارام و شکاوه ی من، نهو شه پو لانه ی که له هه موو جهستی ماندوو، میشکی نالوژ، سه ری گیزمدا ده ته قینه وه، کئی به خه می ده کات؟ نه م ترسه که منی نه سیر کردوو، نه م سامه که منی پيسوا کردوو، نیستا کئی به خه می ده کات؟ من نیستا وهک خه ویک، وهک خه وینیک له م شه وه پو شنه سیراوییه دا ده پوڻ، به ره و شوینی نا ئاشنا، له وانه شه به ره و مردن. کئی دابران و پو شتن به خه م ده کات؟ جگه له داده، که س، هیچ که سیک... من ده بی بنووسم. نووسین، دیږ، لاپه ره، به ته نیا نه وانه هاوړی منن، به ته نیا نه وانه حال و هه والی من تیده گهن.

باز؛ مردن، ماهر، مردن. مردن و کوشتن. که لک وه رگرتن له مردن و کوشتن بۆ ئامانج و مه بهستان. بۆ پاراستنی ولات، ده ولت، میللت، ئالا، به ها، شه ره ف و سه ربه رزی. بۆ نیشاندانی هیژ و توانا، ده سه لات و هوکمداری. بۆ درووستکردنی یه کده نگي، بۆ سه رکوتکردنی ده نگ، ویست و ئامانجه جودا کانی دی. نهو خویننه ی له مردوو و کوژاوان ده پوا، نهو قیره و هاواری له وان به رز ده بیته وه، له کوژان و شه قامه کان، کووچه ی ته نگه بهر و بولوا ره که و ره کان، له چیا و شاخ، ده شت و کویتستان، له ژیر

دیوار و بنار، شیو و دۆل، له ناو دار و دارستان، نه شکوت و موغاره کاند، به شه و به پۆز، له به فر و سه رما، گه رما و خۆردا. نه و ژيانه ی له سه ر مردن و کوشتن ساز کراوه. ژيانی من، ژيانی هاوپیانی من، ژيانی «خیزانه گه ره که ی من» که له هه موو که س جودایه. پارێزگار و پاسه وانی هه موو شتیکه، حاکی هه موو شوینیکه، نه که له دلی هه موو که سیکدا، به لام به سه ر هه موو که سیکه وه یه. مردن و کوشتن له وانه یه پیگه ی هه ره ئاسان [بیت]. به لام به و هه رگه پان له مردن و کوشتن؟ دژوارترین پیگه، من ئیستا تیده گه م، پی ده زانم، دژوارترین هه نگار. نه وان، سه رۆک و فه رمانده کانی من، داوی پا پۆرتی شه پ، پیکدادان، مردن و کوشتنم له ده که ن، نه که می پاراستنی ژین و ژیان. به لێ کوشتن، به لێ بکوژه، بکوژه، بکوژه. به لام تا که ی، تا چ پاده یه که؟

کوژتر؛ به لام من ده ژیم، من دانیشتووم، بیر ده که مه وه. نه و مانگه پووناکه، نه و نه ستیرانه ده بینم، گه رمای نه وان، شه وق دانه وه یان هه ست پی ده که م. نا، دروست نییه که من نه فره ت له هه موو شتی که ده که م. نا، من له و نه ستیرانه، له و مانگه نه فره ت بکه م؟ نا، من نه فره ت ناکه م، به لام من ده نووسم، نه فره تیش ده نووسم؛ نه فره تی که له دلی تاریکیدا داوی خۆی ناوه ته وه و هه ک پاوچییه کی لیزان، مۆفه کان و پۆهی مۆفه کان ده گریت، مۆفه کان ده کاته نیچیر و نیچیرفان. مۆفایه تی ده کاته گه می پاو و پاوچییه تی. ده نووسمه وه؛ نه و مۆفانه ی له ناو نه فره تدا ده ژین، دونیا که یان به ته نیا نه وه یه، هه ز له نه فره ت، کین، مردن، کوشتن، زۆرداری و توندوتیژی ده که ن. ده نووسمه وه؛ نه م مۆفانه ی ژانیان بۆته دونیا یه کی میکانیکی، ده ستوور و یاسا ده نووسمه وه. من نه گه ر کوتایی نه م سه فره مردن نه بیت، پۆژی که نه م ده فره رم داده نیمه پیش خۆم، به په نجه لاپه ره یه کی نوێ ده که مه وه، پینووسی که سوور ده خمه سه ر لاپه ره ی سپی و ده ست به نووسین ده که م. به وشه ی «ساکار و گه رم،

کوروت و زولال» بهو وشانهی که به ژان و خەم تەنراونەتەو. پسته دروست دەبن، لاپەرە پەر دەبێت، دەفەر دەناخەنێ. دەفەرێکی نوێ، یهکی دیکه. بهو وشانهی که له ناگر و سوتان پزگار بوون، شاهیدی مردن و کوشتن. بهلێ من دەنووسمەو، جارێک به زمانی داده، جارێک به زمانی دی. ئەم زمانه، دلێ غەریب، شپزە و نااشناي ئەم ولاته، ولاتی دادهی بهختپەش دەنووسمەو. تۆله، من تۆله، ئەو تۆلهی که ژیر باسی دەکرد، ئەو تۆلهی که بۆتە نیری گەردنی ئەم ولاته، ئەو تۆلهی که وهک زەهرێک هەموو پەگ و دەمارەکانی ولات و ئینسانەکانی ئەم ولاتە تەنیوەتەو، دەنووسمەو. من ترس، ترسی خۆم، ترسی ئەم ولاتە، ئەو ولاتە، ئەو ئینسانە ترسەتوکانە هەموو پۆزێک به جۆرێک دەجووتنەو و جەیان دیت، دەنووسمەو. بۆ ئەوێ له بیرم نەچیت و هەمیشە له یادم بێت، دەنووسمەو. بۆ سەبر، ئەو سەبری داده، قسەکانی داده، سترانەکانی داده فێری کردم، بۆ سەبوری دلێ خۆم، دەنووسمەو. من ناپەیفم، بێ دەنگ دەبم، هەر وهک ئەم شەو، بهلام من دەنووسم، وشەکان دەپۆنمە سەر کاغەز، هەروەک ئەو پووناکییە لهم شەووە دەپۆت. من پووناکی، پووناکی ئەم مانگ و ئەستێرانه، پووناکیی خۆشەویستی و ئەوین، ئەو پووناکییە له قوولایی پۆجی مۆفەکاندایه، «دەنووسمەو. من تاریکی، تاریکی شەو و پیاوانی شەو، تاریکی کین و نەفەت، ئەو تاریکییە که له قوولایی پۆجی مۆفەکاندا شارداراوتەو، دەنووسمەو. وهک گلگامیش، وهک داستانی گلگامیش. وهک شەپی پووناکی و تاریکی که له داستانی گلگامیشدا باس دەکریت.

باز! لاپەرەبیەکی نوێ، ژيانێکی نوێ، پۆزگارێکی نوێ. بهلێ من ئێستا لهو پێگەیەدام. من ئیدی هەموو شتێک له بیر دەکەم، نه ولات، دەولەت، میلەت، خەلک، ئال، ئەرتەش، ژەنەپال، ئەفسەر، ژەنەپال سەردار، نه بهها و شەرەفی هەموو ئەوانەش ئیدی نایەتەو یادەم. ئیدی

همموه نهوانه له بير دهکړين. هم ترينه ئيستا من دهبات، دهزانم که له هه مان کاتدا من دهکاته ئينسانتيکی دی. ئينسانتيکی نوئ له ژيان، کات و پوژگاريکی نويدا. نه مړو، پيده چي نه مړو، نه مشو، پوژيکی هره گرنگی ژيانی من بيت. هم پڼگيه. هم پڼگيه ئیدی گه پانه وهی نيبه. گه پانه وهی هم پڼگيه ته نيا مردنه. با بزانيں چوڼ دهبي. ههسته کانی من له ئيستادا؟ نهوانه چين؟ ناراميبهک که من ژيانتيکی خويناوی، خوین خوری به چي دههيلم؟ په ردهی نه زانی و له بير کردن که من دهههوي و حه ز دهکم؟ شه پولي خه و که ديت به سهرمدا؟ خو شحالي، به خته وهري، به خته وهر بوون؟ خه ون، خه يال؟ هه توانی نه بينراوی دهردی هه تيوی و ته نيایي، بريني ژان و په ژاره؟ گهلؤ نهوانه ش دهکونه ژيانی من؟ ... وهک نه و کچي که دهفته ره کهي، به ته نيا دهفته ره کهي له ناميز دهگريت و حه زى لیده کات. هم کچي که هه ميشه به شهرمني، به ترس و سام ته ماشای من دهکات. بلتي که ميک خو شحالي و به خته وهري بگه يه نيته من؟ نه و ژن و کچانهی که من به ويست و داخواريکی بي کوتايی و گه وره وه ديتوومن، ناسيومن، بي نه ژمارن. من جهسته و به دهنی نهوان، پوچ و دلئ نهوانم ناسی. به لام هيچ کاميان وهک هم کچه ههستيکی وها قوليان، که من نازانم چيبه، له دل و پوحي مندا پيک نه هيتاوه. هيچ کاميان، جهستهی منيان نه وهنده به جوش نه هيتاوه. به لام نهيتي، نهيتي هم کچه چيبه؟ من دهبي لتي بپرسم، يهک به يهک له گهلي قسه بکم، لتي تيگه م... به لام قسه کانی مادهر...» نهوين، ههستيکی گهرمی نهوين، هه شارگه يهک، هه لاتنيکه، خه يالتيکی خوشی دلبرين، درپونگی، پي لن ونبوو و سه رليشيواو و موسافيرانه «مادهر، نهکا قسه کانت راست نهبي؟ نهکا هم کچي که ناپه يشن، به لام دهنووسن، کم دهخوات و دهخواته وه، به نازه نيني دهجو ليته وه، نهو قره دريژهی شانه دهکات، به پوخساری نارامی کاريگريی مه زن دهخاته سه ر موفان، به نيگای پر

ترس بە لām لە خۆبایی سەیر دەکات، جارجارە دەبیته مندالێک، جارجارە دەبیته زانایەک، جارجارەش دەبیته ئەوانێک (یەک لە ئەوان)، خەونێک، خەیاڵێک بێت؟

کۆتر؛ دادە خەوم دیت، من ماندووم. «دادە من بیرى تۆم کردووە. دادە من دیسان تۆ دەبینمەو؟»

باز؛ بە ئێ وەها بێ خەبەر، لە پەر و ن بوون. مادەر من لە پێگەدام. من موسافیرم، سەفەری ژیا، خۆ تەمەنى من وەها دەستی پێ نەکرد، خۆ ژیاى من سەفەر کردن نییه؟ من لە پێگەى هەڵهاتنێکی بێ گەپانەو دام. لە سەر پێگەى مەترسی، پێگەى پێسک و تیاچوون. بە لām من بۆت دەگێرمەو، دەتبینمەو، کێ دەزانێ تۆ ئیستا بیر لە چى دەکەیتەو؟ کۆرەکان چۆن بیر دەکەنەو؟ ئەفسەری سمیل قیت کە من بپارم دابوو دیسان ببینمەو، بیر لە چى دەکاتەو؟ ئەرتەش، ئەفسەر، ژەنەرال، هاوپی و دۆستانی کاتی شەپ و پێکدادانمان، بیر لە چى دەکەنەو؟ من دەزانم هەندیک دەلێن «باز خائینە، هەلەات و پۆیشت، لە ئەرتەش، دەوڵەت، ئەرکداری و بەرپرسیاریتییهکانى خۆى خەیاڵەتسى کرد و هەلەات.» هەندیک دەلێن «باز مردوو، هاتوو تە کوشتن، شەهیدە» هەندیک دەلێن «حەیف». هەندیک دەلێن «باش بوو». پاستە من نان و ئاوى ئەرتەشم خوارد و خواردەو، پاستە دەوڵەت و ئەرتەش منیان بەخێو کرد، گەورەیان کردم، پاستە دەوڵەت و ئەرتەش بوونە مالى من، خێزانی من. بە لām تا بە ئێرە، ئیدی ئەوەندە بەسە. کێ چى دەلێ، چۆن بیر دەکاتەو ئیدی گرنگ نییه. بە لām کۆرەکانم، بە تەنیا کۆرە بێ تاوانەکانم چۆن بیر دەکەنەو؟ خائین؟ باوکێکی خائین؟ باوکێکی هەلەاتوو، نوێر و ترسەتۆک؟

پووناکی

باز و کۆتر له هەریمی پووناکی، له نار پووناکیدان.

بەلام سەرەتا زانیارییهکی پێویست. زانیارییهک که هەرچی چۆنیک
 بێت پێگەی نووسینی ئەم پۆمانەیی خوش کرد. (پێدەچێ لە سایە
 ئەم زانیارییانەش بە نیازی ئەوە، من، بێژەری ئەم پۆمانە بیرم لە
 نووسینی ئەم پۆمانە کردەوه) زانیارییهکی ئاوه‌ها؛ کاتیکی زۆر بە سەر
 پۆشتنی من بۆ ولاتی مەزن و پایتەختەکی — که من لە یەک لە
 بەشە پێشووه‌کاندا، باسم کرد — تێپەر بێوو. ئەو ولاتە، پووداوه‌کانی ئەو
 ولاتە، نووسەرە گیراوه‌کان، مۆفە ترساوه‌کانی ئەو ولاتە و ئەو کچه
 جوان و دل‌پۆشەیی که من لە پایتەختی ئەو ولاتە بینیبوم، جارجارە
 دەهاتنەوه یادم و مەراقی ئەوانم دەکرد. بەلام لەگەڵ ئەوەش من لە
 سەر پێگەیه‌کی دی بوم، بە قەولی وتەیه‌کی کۆن، سەرم لە سەر
 سەرینێکی دیکە بوو. من پۆمانێکم دەنووسی که باسی سەد سالتیکی
 خوێنخۆر، پیاویکی دێدونگ و تیکشکاو، ئەوینیکی هەلپۆسکاو، پۆژ و
 پۆژگاریکی نازولال، شار و ولاتیکی ئالۆزی دەکرد. سەختییەکانی نووسین
 تەنگیان پێ هەلچنێبوم. پۆژیکی گەرم لە پۆژانی هەرە ماندوو و بێ
 سوودم که بە تەنیا دەتلامەوه، سەر لەبەیانێ تەله‌فۆنی ژووری کارەکم

لئیدا. خانمی سکرتری ناوهندی یهکیهتیی نووسهران بوو. نامهیهک به ناویشانی یهکیهتیی نووسهران بۆ من هاتبوو. پرسپاری کرد که ئایا ئهوان نامهکه به ناویشانی من بنیرن یان من دهچمه ناو شار و له ناوهند نامهکه وهردهگرم؟ له خۆوه پۆژیکیی نهزۆک بوو. شتیکی گرنهگ نهبوو که من له ژووری کارهکه م بنووسیا یان نهجامم دابا. چوومه ناو شار، پۆشتم بۆ یهکیهتیی نووسهران و نامه م وهرگرت. له سه رپاکهتی بچوکی سپی، به پۆزمانی فهپه نسی، یهکه م پیتی ناو، و پاشناوهکه م، به تهواوی به پیتی گهوره نووسرابوو. له پێشه وهش به فهپه نسی M.I. له ژیر ناوی مندا، به تهنیا ناوی یهکیهتیی نووسهران نووسرابوو. هر هه مووی به دهسته تیکی خوار، به لام جوان و به پینووسیکی پهش. من سپاسم کردن و له ناوهند هاتمه دهر، چوومه کافتریای ته نیشته ناوهند. فنجانیکی گهوره قاوهی تالم وهرگرت و له سه ر میزیکیی بچووک دانیشتم و پاکه تم هه لپچپی. کارت پۆستالیکیی تووریستی تیدا بوو. له لای پشته وهی کارت پۆستال به پینووسیکی سوور به فهپه نسی هه ندیک شت نووسرابوو. پیت و دپیری یه کجار ورد له ناو یه کدا، جگه له چهند که وانه، نه پاراگرافیک، نه نوخته یهک و نه ویرگولیکیش هه بوو. وا دیار بوو که کارت پۆستال به په له نووسراوه. سه ره تا هیچ له نووسین و کارت پۆستال تینه گه یشتم. له سه ره تاوه نه ناوی من و نه هیچ ناویکی دی نه بوو. له ژیریشه وه هیچ ناویک نه بوو. به راست نه م کارت پۆستاله بۆ من نیردرا بوو؟ کئ ناردبووی؟ و له کوپه وه؟ وه لامی دوا پرسپار به سه ر پاکه ته که وه بوو. سه یری مۆری سه ر پاکه ته که م کرد. کارت پۆستال ده پۆژیک پێش نه م پۆژه نه زۆکهی من، له ولاتی مه زنه وه به پئی کرابوو. به لام نه مه کئ و بۆچی ناردبووی؟

سئ دانه شه کرم خسته ناو قاوه که، تیکم وهردا، که میکم لئ خوارده وه. تام و بۆنی قاوه که میک هینامیه وه سه ر خۆ. دواي چهند

قومی دی، دیسان گه پامه وه سهر کارت پۆستال. دپړه لار و گپړه کانی کارت پۆستال دانه به دانه زړ به نارامی خوینده وه. نه مجار په یم پئ برد. دپړه کان به گریمانه په کی گه وړه، دپړی داستانی گلگامیش بوون. له پشت کارت پۆستاله که که هیشتا به دهستمه وه بوو، ثاوه ها نووسرابوو:

“Lorsque Gilga(mes) Eut oui cette (adresse) Obtemperant Aux paroles (de l’Homme-Scorpion) Il prit Le Chemin du Soleil Quand il eut parcouru Dix kilometres Profounde etait l’obscurite Sans la moindre lumiere Il n’y pouvait rien (voir) Devant lui ni derriere Quand... Quand il eut parcouru cent dix kilometres Apparut un rayon de soleil Quand il eut parcouru cent vingt kilometres Ce fut le plein jour...(Je suis le chemin du Soleil J’ai besion de votre aid Est-que vous vouliez nous aider Je vais vous ecrire encore...)”

به لن کارت پۆستالیکي وه ها ئالوز، به لام من تیگه یستم که دپړه کانی داستانی گلگامیشه. L’homme scorpion که له م داستانه دا هاتووه و واتای دوویشک مړوف ده دات. کئ له و ولاته پر ترس و سامه وه، کارت پۆستالیکي وه ها که تیایدا باسی داستانی گلگامیش هیه، بۆ من ده نیریت؟ نووسه ریکی گیراو و به ندکراو؟ یه که له و هاوړی و ناسیاوانه ی له پایته خت بینیانم؟ یه که له دوست و ناشناکام له و ولاته؟ نا هیچ کام له وان نه بوون. نه و بوو، بیگومان نه و کچه ی که دوا شه و له پایته خت تووشی من هات، نه م کارت پۆستاله ی نووسیوه. ته نیا نه و باسی گلگامیش و پووناکی و تاریکی کردبوو که له داستانی گلگامیشدا هیه. به لی نه و بوو، کچی قز دریز، چاو جوان، بالآ جوان، به ژن پڼک و پڼک و خه مگین. به لام بۆچی له ئیستادا کارت پۆستالیکي وه ها

سهیری بن ناویشانی ناردبوو؟

دوای خواردنه‌وهی قاوه، هه‌ستام له قاوه‌خانه هاتمه دهر و پروم کرده کتیبخانه‌ی گه‌وره‌ی پاشایه‌تی تاوه‌ک‌وو نه‌و دێرانه بدۆزمه‌وه . له کتیبخانه‌ی یه‌کجار گه‌وره و ده‌وله‌م‌ه‌ند، چوار جور ده‌قی داستانی گلگامیشم به زمانی فه‌ره‌نسی دیته‌وه . نه‌وانه‌م له خانمی پرسیپشین که له دۆزینه‌وه‌ی ده‌قه‌کاندا یارمه‌تی دام، وه‌رگرت و چومه سالتونی بن‌ده‌نگی خۆینده‌وه . کچه چاو جوانه‌که‌ی نه‌و ولاته له کارت پۆستالدا باسی l'homme scorpion کردبوو. من ده‌بوو سهیری نه‌و به‌شی داستان بکه‌م. یه‌ک به‌ یه‌ک و دانه به‌ دانه سهیری هه‌موو ده‌قه‌کانم کرد. له دواییدا دێره‌کانم دیته‌وه . هه‌روه‌ک نه‌وه‌ی که کچه‌که نووسی‌بوو له ده‌قی نه‌ینه‌وای داستان‌ه‌که‌دا بوو. ده‌قی نه‌ینه‌وا که له سه‌ر ناوی "L'epopee de Gilgames" چاپ کرابوو، له زمانی ئا‌که‌دی هات‌بووه وه‌رگێرانه . نه‌و دێرانه‌ی که کچه‌که‌میک شپ‌رز نووسی‌بوو له ته‌بلاتی نۆه‌می داستاندا بوون که باسی پروناکی و تاریکی ده‌کرد. وا دیار بوو که کچه‌ نه‌و دێرانه‌ی له به‌ر بوو، یانیش له کاتی نووسیندا کتیبه‌که له به‌ر ده‌ستیدا بوویت .

من تیگه‌یستم که کچه‌ ده‌یه‌وه‌ی به‌م دێرانه، باسه سه‌رنج‌پراکیشه‌که‌ی پایته‌خت بێنیت‌وه یادم و له‌م پێگه‌شه‌وه خۆیم بیر بخاته‌وه . به‌لام بۆچی؟ وه‌لام له که‌وانه‌ی کۆتایی دێره‌کاندا بوو. چونکه که‌وانه‌ی کۆتایی له دێره‌کانی داستان نه‌بوو. هه‌لبه‌ت پرسته‌کانی ناو که‌وانه له دێره‌کانی داستان نه‌ده‌چوو. به‌ئی پرسته‌کانی کۆتایی ه‌ی کچه‌که‌ بوون (Je suis sur le chemin du Soleil J'ai besoin de votre aid Est-que ...vous vouliez nous aider Je vais vous ecrire encore واتا، من له سه‌ر پێگه‌ی پروناکیم. پێویستم به‌ هاوکاری ئێوه هه‌یه . ئایا ئێوه هه‌ز ده‌که‌ن یارمه‌تی من بده‌ن؟ من جارێکی دی بۆ ئێوه‌ی

ده نووسم...

ديار بوو كه پټويستی به يارمه تیی من هیه، هر بۆیهش ئهم کارت پۆستالهی بهم شپوهیه نووسیوو. دۆخی ئه و هیچ باش نه بوو. ههروهها ئه و ته نیا خۆی نه بوو، چونكه نووسیوی (nous) واتا ئیمه. ئهمجار دواي ئه وهی نهینیی کارت پۆستالم دۆزییه وه، له م سالتونه گه وه دا، له سه م میز و دهقه کانی گلگامیش ژانیکي باریک به سه رمدا هات. خه م دایگرتم. بۆ حالی ئه و خه م دایگرتم. به لام له م کارت پۆستاله دا نه ناویشانیك، نه ژوماره تله فونیک هه بوو تاوه کوو بتوانم له گه ئی په یوه ندیی بگرم. شتیك نه بوو من بتوانم بیکه م. من ده بوو بئ چاره، به هیواي هه والی ئه و ببوايه تم.

هه ره و ژانه باریکه وه دهستم کرد به سه یر کردنی دیمه نی ناو کارت پۆستال. ده ریایه کی که میك شین به گشتی ته وای ناو کارت پۆستاله که ی گرتبۆوه. له سه ووچیکي ده ریادا شه پۆلیکی گه وه کوئیکي له ده ریادا کردۆته وه و شه که وتیکي له گه می و پاپۆر ساز کردوه. شه پۆلانی زه ردی ده ریا تا چاو هه ته ره ده کات درێژ بوونه ته وه و ده پۆن. دوورگه یه کی شینی بچووک، که میك دوور له شه پۆله کان دیاره. چه ند پاپۆری باره لگر و به له می بچووکی جوان له نێوان دوورگه و شه پۆله کاندایه باریکه ئاوێکدا ده گه ین. کارت پۆستال پووناک بوو، به ئاسمانه وه نه په شاییه ک، نه په له هه ورێک نه بوو. به ئی زانیارییه پټويسته که ئه مه بوو.

ئێستاش ئیمه زانیاری، کارت پۆستال، دێره کانی ناوی و دیمه نی جوانی پووه ری کارت پۆستال له لایه ک داده نیتین و ده گه پیتنه وه سه ره به سه رهاتی باز و کۆتر. با بگه پیتنه وه هه ری می ناو کارت پۆستال، بۆ لای باز و کۆتر.

باز و کۆتر، له ولاتی مه زن، له لای ده ریاکان، له که ناری ده ریایه کی که میك شین، له هاوینه هه واریکی گه وه ری که میك له که نار به دوور.

با بلتین سئ حفته پاش سهفر کردن به ترینه که . کات ئیواره یه . باز و کۆتر له شانشینی گه‌وره‌ی هاوینه‌ه‌وار دانشتون . هاوینه‌ه‌وار که به په‌نگیکی سپی سواخ دراوه، دوو قاته . شانشین له سه‌ره‌وه، له قاتی دووه‌می خانودا وهک ده‌نوکی بازیک به‌ره‌و خوار به‌ره‌و ده‌ریا چه‌ماوه‌توه . هاوینه‌ه‌وار له سه‌ر گردیک له گرده‌کانی که‌ناری ده‌ریا به . به ده‌ریه‌وه هیچ بینایه‌کی دی نییه . له لای پاسته‌وه، که‌میک دوو‌تر له هاوینه‌ه‌وار باخچه‌یه‌ک و له تهنیشت باخچه‌که‌شداناوچه‌یه‌کی هاوینه‌ه‌واران هیه . له خواره‌وه له لای چه‌پی هاوینه‌ه‌وار، کۆمه‌لکی بچووک، نیوه گوندیک، شارۆچکه‌یه‌ک که خه‌لکه‌کی به‌کار و باری ماسی و ماسیگریه‌وه سه‌رقالن، ئیستا له ژیر پروناکی گۆپه‌کاندا، شوق ده‌داته‌وه . له پیشه‌وه‌ی هاوینه‌ه‌وار، له سه‌ر ده‌ریا، که ئیستا به‌ئارامی جمه‌ی دیت و شوق ده‌داته‌وه، گه‌می و به‌له‌می جۆریه‌ جۆر ده‌ده‌وشینه‌وه . که‌نداو و که‌نار به‌ گشتی پره‌ له‌ گه‌می .

به‌ئێ ئیمه‌ له ولاتی مه‌زن له هه‌رمیکین که له هه‌رمی ولاتی چیا و ولاتی بیابان یه‌کجار جودایه . ولاتی مه‌زن؛ له‌لایه‌ک ولاتی چیا، له‌لایه‌ک ولاتی بیابان، له دوو لای دیش ده‌ریا و له‌لایه‌کیشت ده‌شت و به‌ریکی بئ‌پایان . ولاتی مه‌زن؛ ولاتیکی گه‌وره، فره‌ په‌هه‌ند، زۆر په‌نگین . ئیمه ئیستا له‌ که‌ناری ده‌ریا له‌ هاوینه‌ه‌واره‌ین که باز و کۆتری لێیه .

ئیواره‌ی گه‌رم تازه ده‌ست پێده‌کات، ئیواره ئیستا بال ده‌کێشێ به‌ سه‌ر ده‌ر و ده‌شتدا . خۆری گه‌رمی پروناک داچووه و نه‌ستێره‌ بئ نه‌ژماره‌کانی ئهم ولاته هه‌شتا هه‌لنه‌هاتوون . نه‌و مانگه‌ی که دونه‌یا ده‌خاته ناو جموجۆلی پروناکی هه‌شتا دیار نییه . به‌لام ئیواره هاتووه . پۆژیکی دی له‌ پۆژانی گه‌رمی باز و کۆتر که هه‌رچی چۆنیک بیت، به‌ گشتی یه‌ک ئاهه‌نگیان هیه، ده‌گاته شه‌و و پۆژیکی نوێ . پاش پۆژیکی

پې چالاكى و خەبات، دونيا ماندووه، كۆمهلى كۆنى خوارەوہ ماندووه، گەمى و گەميوان ماندوون. باز و كۆتر، كە ھەر ماندوون. دونياى ماندوو و ھەناسەلېپراو، ئىستا بى دەنگە. نە دەنگى مەكىنەى گەمى و پاپۆرە گەرەكان، نە دەنگى ئۆتۆمبىل و سەيارە كە بى وچان بە پىگەى گەرەى تەنېشت گونددا دىن و دەپۆن. نە دەنگى خەلك و قەرەبالغىي نۆر كە بۆ ھاوین ھاتوون بۆ ئەم شوپانە، ئىستا نايەت. بە تەنیا لە دوورەوہ، لە لای شارۆچكەوہ دەنگى چەند مندالېك، لە لای سايتيش دەنگى مېلۆدىي پيانۆيەك كە جارېك بەرز و جارېك نزم و ناسك دەبېتەوہ، لە لای دەرپاشەوہ دەنگى ئارامى مەكىنەى گەمىي ماسىگران و دەنگى خرەخرەمى جموجۆلئ بەلەم و گەمى دىت. لە دەور و بەرېش دەنگى مېش، مېشولە، بۆق و ئازەلى شەو دىت. دەنگى مېش و مېشولە، بالندە و پەلەوەر، ھەك گۆرانىي شەو، پەردە بە پەردە خۆي دەگەيەنېتە دەور و بەر. دەنگ، دەنگى تېكەلى ئارامىن، دەنگى ھار و ھاجى ژيانى پۆزانە ھاتۆتە بېرېن.

باز و كۆتر لە بەرانبەر يەك لە پىشت مېزىكى درىژ دانېشتوون و بى دەنگ سەبرى دەريا، ئەو پووناكى و شەوقەى كە لە سەر ئاو و دەور و پىشتى گوند دەبرىقتەوہ، دەكەن. ھەر دوو بى دەنگن. ئەو شىوہى كۆتر سازى كردبوو لە شانشىندا خوراوہ، سىنى و كاسە كۆ كراونەتەوہ. لە سەر مېزەكە چەند جۆر مېوہ لە ئاو سىنبىيەكى گەرە، دوو پەرداخ، دوو شووشە، يەك فۆدكا و ئەويدى جىن، دوو سۆراخى، يەكپان ئاو و ئەوہى دىكە ئاو پرتەقال، دوو پاكەت جگەرە، تەپلەكېكى ژىر جگەرەى نىوہ پېر و ھەندېك كۆتېب دانراوہ. شووشە لە سەر مېزەكەيە بەلام باز ناتوانن بخواتەوہ، باز نەخۆشە، سەرى دېشى، نەخۆشى مىگرېن ھەك سېبەر بە شوپنەوہيە، تواناى لېپىوہ، خرەيەكى ناسك بە سەر شانپەوہ، دەستېكى لە سەر شووشەى دىوارى بەرھەيوان، بە پوانىنكى

لټل که پټده چی دهره نجامی نه خوشینه که ی بیت، بټ ده نگی سهیری
 گهمی ماسیگران که له دورایی و قولایی دهریاوه دټن و ده چنه ناو
 کنداو، ده ست پټده کات. به لټی، کات کاتی بټ ده نگیه. باز هه موو شته
 پټویسته کانی به کټر وتوو؛ هه لات هه لاتی شه و پټکدادان. نهو، مال
 و منداال، خټزان و نه رته ش، شه پ و پټکدادان، نه فسه ری و فرمانداری
 به جټ هټشتوو و که وتوته پټگه یه کی بټ گه پانه وه. نه وان پټکه وه ولات
 به جټ ده هټلن، به زووترین کات له یه که م دهره فتدا، چونکه نه ویش
 ئیدی دوزمنه، خائینه. دوزمن و خائین به هه موو که سټک، هه موو
 که س دوزمنی نه وه، هه روک کټر. نه نهو و نه کټریش ئیدی ناتوانن
 له م ولاته به وټنه وه، نه وان هه لټین. هر که س به شوټن نه مانه وه یه،
 نه رته ش، پټخراوه یه کی بټ نه ژماری نه رته ش و ده ولت، سیخوړ،
 پولیس، راوټرکاری مه دهنی، شار به شار، شوټن به شوټن، مال به
 مال، به شوټن نهو، به شوټن نه واندا ده گه پټن. هه موو پټگه کان براون،
 هه موو پرده کان سووتان، ته نیا پټگه یه ک ماوه، پوشتن، به جټ هټشتن.
 به لام تاوه کوو پټگه یه ک، دهره فته ټیک بدوزنه وه، لټره له م هاوینه هه واره که
 هی هاوټټیه کی بازه و باز کاتی خوی پیاوه تی زوری له گه ل کردوو،
 به دزییه وه، به شاراو هی ده مټننه وه تاوه کوو پاسپورتي ساخته یان بټ
 دروست بکړئ، بلیته کانیا ن نامه بین و نه م ولاته به جټ به ټلن به ره و
 ولاتی غریب و نه ناسراو. کټر ئیدی ناگای له هه موو شټیک هه یه،
 ئیدی نهو و کټر وهک یه کن، ئیدی نه نیچیر و نه نیچیر فانتیک ماوه.
 باز باسی هه موو شت و هه موو که سی بټ کټر کردوو؛ نه فسه ری
 سمټل قیت که باوکایه تی دهره حق کرد، ماده ری پان گه وره و سمت
 پان، که بټ نه م هه م دایک و هه م یاریش بوو، ژنه چاویرسی و
 لووت به رزه که ی که دنیای لټ تال کردبوو، منداال مل کره کانی که
 خوشه ویستیه کی گهرمیان له باوکیان نه دیوه، ژن، کچ و سوژانی شوخ

که باز لیږه و له وځی جارچاره هه موو به دهنی ته پ و پروتیانی ده ست لیداو، نه فسر، ټیڅو شەر و عه گیدی نه ترس که هه میسه له گه ل باز بوون و له سره فرمانی باز به ره و مرگ ده پوشتن. شهرفانی کون که دهستیان له سره لدان هه لگرتووه، دانیان به تاوانی خویندا ناوه، باز پشتگیری لئ کردوون، خاوه ندریتی لئیان کردووه، باوکیه تی بویان کردووه، چند نه فسر ی هورپی که نیستا به دراو پاره یارمه تی نه م دهن، پوول و پاره ی که می خوی که نه م له ده می خوی گرتووه و کوی کردووه، و هه موو ته منی خوی که تنیا به یاسای سهریازی به ژیانکی پر دیسیپلنی سهریازی ته نراوه ته وه. به لن باز دانه به دانه باسی هه موو شتیکی کردووه بیجگه له دوو شت؛ جموجول و په یوه ندییه نه ټینییه کانی خوی بؤ مردن و کوشتن، و [سهرده می] مندالی و لایوی با بلتین سهرنچاکیشی.

نه وان نیستا لیږه، به شه و پوژ، هه میسه له ناوه وه، له ژووری جودا، جارچاره له قاتی خواره وه، سالتونی هارینه هه وار، زور جاریش له سهره وه، له چیشتخانه، ژووری نووستن و له شانشیني گه وره و پان، له بهر دهریا و ناسمانی بی کوتایی، له گهرما و هه وای قورسی هاویندا. تنیا جارچاره، کاتیک زور پیویست بیت، کوتر ده چیته دهره وه، دهرپا له گوند پیویستی ژیانی پوژانه یان ده کړی و دپته وه سهری، شوینی هه لاتووه کان. به لام خرابترین شت که نیستا پرویداوه؛ باز نه خو شه. باز که نیستا له بهر نه خو شین له پرووناکی، شه و، گلپ و چراکان هه لدیت، باش نابینیت و ده یشاریته وه. ناتوانی بخواته وه به لام خواره نه وه و جگه ره کپشان؛ بؤ باز پڼگه یه کی دیکه ی هه لاتن له بیر و هوش، بیره وه ریبه کان، له هزر و گومانه کان، دوور ده که وپته وه. له بیستنی دهنکی پوژ و پوژگاری پابردوی ته مه نیکی کاول، له دپدونگی و گومانی ژیانیک که له ناکاو که وتو ته سهر پڼگه یه کی نوئی، هه له اتن له

گومان، هول، ترس و سام، له ئیش و ژان، په ژاره و خه می به سهراتی خوین خور. به لئ، خوارده نه وهی فودکا، جین و تونیک، پیاله به پیاله، شووشه به شووشه، کاترمیر به کاترمیر، پوژ به پوژ تاوه کوو خوین، شه پ و پیکدادان، چهک و دیکه ی راستیه کان که ژیانیکی ئالوژیان دالده داوه، له پشت ته م و مژی خوارده نه وه دا بشاریتوه.

به لام ئیستا له پیوستترین کاتدا، ناتوانی بخواته وه، ئیستا کاتی بیده نگی، هزر و خه یاله کانه. بوچی وای لیها؟ باز بیده نگ بیر ده کاته وه. له کوپوه تا به کوئ! له نیوان یهک دوو سالدا، له پر له سر پښه یه کی دی که له هه موو ته مهنی چل و چند ساله ی جودایه. ئیستا جوجول نییه، بیرکرنه وه، هزاندن هیه، ترس و گومان هیه، خوشاردنه وه، خو چاره دیری هیه، په هیه. هه موو نه و شتانه ی که پیشتر باز قهت نهیده ناسین. شتیک که بو که سانی دی هه بو، ئیستا که وتوته ژیانى نه م. بوته هاویه شی ژیانى نه م. ژیانى نه م که هه میسه له پښه ی مردن، دابران، شه پ و پیکدادان بو، ئیستا که وتوته سر ریگای ترس. باز ده ترسئ! بازیک که شه وی کردبووه شیوه ی ژیانى خوئ، شه پی ده کرد، فه رمانده پی شه پ، پیکدادان، سووتان، تیکدان، مردن و کوشتنی ده کرد، ئیستا ده ترسئ. بازیک که ترسیکی بئ کوتایی ده خسته دهر و دهشت، هه ر به ته نیا ناوه که ی و قسه گانی ترسی ده خسته دل و پوچی موفه کان، ئیستا له پښه ی په ودا، نه خوش، داپوخوا و ته نیا، ده ترسئ!

باز هه لده گه رپته وه به لای میزه که دا، جگه ره یهک له پاکهت دهر دینئ، ده گیرینئ و مژیکى لیده دات.

«جگه ره ش باش نییه» له و کاته دا کوتره که نه مه ده لیت؛ «جگه ره

نازارت ده دات»

وهک بلئی له م کاته دا باز هه ست به بوونی کوتر ده کات، دپته وه

سەر خۆ و به وردی لیتی ده پوانی و ده لئی «ئه گهر من جگهره نه کیشم، ده ته قم، تو نازانی من چ ههستیکم ههیه، ناچارم جگهره بکیشم.»

کۆتر ههچ ئالیت، نیگای له سهر ئه و لاده بات، قه ده که کای ده با بۆ لای ده می و له دور له ده ریا ده پوانی. بازیش له و، له پڕۆفایلی ئه و که ئیستا له تهنیشته وه دیاره و دیسان بووه ته پڕۆفایلی مندالیک، ده پوانی. کاتیک کۆتر پوو وه رده سوو پینن، قژی بالۆ ده بیته وه، وه ک ئه سپیکی توندپه و، وه ک شه پۆلیکی ده ریای به رانبهر. باز بیر ده کاته وه، سهیره ئه م کچهی که هه میشه ده ترسا، به رده وام به پوخساریه وه پچکهی ترسیک دیار بوو، ئیستا ئارامه، یانیش ئارام و هه من دیاره. قژی که ئیستا ته واد درێژ بۆته وه، بریقهی دیت. پوخساری که تیکه لای گومان ببوو، ئیستا ئارامه، ئه و لیوانه ی که به ترسه وه ده بزوتن، ئیستا پیده که نن. پیکه نین، سهیره، پیکه نینیش پۆژیک خۆی له سهر ئه م پوخساره جوان به لام پڕ په ژاره دا نیشان دا! ئه م کچهی که هه رچی چۆنیک بیت ههچ قسه ی نه ده کرد، ئیستا پۆژ به پۆژ ده کرێته وه و ده پشکوئ؛ هه رچه نه ده ناچیته ده ره و که س نابینن، قژی شانه ده کات، خۆی ده شوات، کل له چاوانی ده کات، کراسی جوان له بهر ده کات، بۆنی خوشی لیدی و زیاتر به سه ریه ستی، ئازا و شوخ خۆی ده له نگینن، به جۆش و خرۆش، وه ک ئه وه ی شیاویه تی هه بی؛ پینووسه که ی هه لده گرئ و ده نووسی. به ژن و بالای ئیستا زۆر پیکه وته و پیک و پیکتر دیاره، پوخسار و نیگای شیرینتر، مه مک و پانی جوانتر دیارن. ملوانکه ی زیوینی که له ملیه وه به ره و ناو مه مکی بهر بۆته وه، ئه وی کردۆته ژنیکی خه ونی ئه به دی و تاهه تایي.

و سهیره، ئه و ئیستا باشتتر سه رنجی باز ده دات و بیر له نه خوشینه که ی ئه م ده کاته وه.

باز له ناکاو بی ئه وه ی پوو له کۆتر بکات، ده لئی؛ «تو نازانی که

من له مندالی و لاوی خۆمدا چیم کیشاوه.»

کۆتر لیتی دهپرسی «که میک ئاوت دهوئ؟» و بئ ئهوهی چاوهپوانی وهلام بئیت پهرداخهکهی بۆ پڕ دهکات و دهیداتی. کۆتر ههز دهکات باز قسه بکات.

«نه دایکیک، نه باوکیکم ههبوو...» باز پهرداخ وهردهگریت، چهند قومی لیدهخواتهوه و دایدهنیته سهرمیژهکه، مژگی قوول دهوات له جگهره و به ئارامی وهک ئهوهی بیر بکاتهوه، دهلئ: «نه برا و نه خوشکیک، نه مامه و خالۆیهک، نه میمک و پووریکم ههبوو. نه مالیک و شوینیک، ههچ شتیک، ههچ کهسیکم نهبوو...»

«بۆچی؟» «کۆتر به سهرنجهوه لیتی دهپوانی و دهپرسی «بۆچی، چی بووه، چییان لیهاوه؟»

«من نازانم، لیم مهپرسه، هۆشی تههرهسم، زاکیسه و بیرهوهری سیلهم، من ناگهینهنهوه به وهلامی ئه و پرسیارهی که ههیشه له خۆم پرسیهوه. دایک و باوکم، پهگ و پشهم له پشت پهردهی تاریکی نهزانی، نه ناسیاویدا دهمیتهوه. بهلام من ته نیا بووم، نه کهسیکم ههبوو، نه ئهسل و بنهچیهک، نه میژوو و شوناسیک. کاتیک مندال بووم، نه مدهزانی که میژوو، شوناس و شتی لهم چهشنه چیه، بهلام من دایکیک، باوکیک و گهرمی ئهوانم دهویست، پڕ به دل ئهوه به ئاوات دهخواست. دایکیکی قز دریز و دلگهرم، باوکیکی سمیل دریز و پووگهش ههیشه دههاتنه خهونی شهوانی ههتیویم. دایکیک که من بمتوانیبا سهرم بخرمه سهر سینگ و بۆنی مه مکه و جهستهی ئهوه، منی سهرمهست کردبا و له ناو گهرمای باوهشیدا خهوم لئ کهوتبا. باوکیک که دهستی بگرتبام و پئی، شوین، کهس و کومهلی نیشان دابام به تیپوانینی خۆی کاریگهریی خستبایه ته سهرم و پیز و پیزدارییهکی گهوههی دروست بکردبا. بهلام ئهوان نهبوون. دایکم، باوکم، ههسوو

شتيڭم مالى منداڭلى ھەتيو بوو. سەرەتا ئەوي، دواتريش ئەرتەش. ئەرتەش و پرايتنانى ئەرتەش بوو بە باوک و دايگم، بوو بە ھەموو شتيڭم. لە سالانى دەبستان، خويندنگە و ئاكاديميائى سەريازيدا، ھەر كەسيڭ، كۆتايى ھەفتە دەپۆشتەو ھە مالى خۆى، بۆ لاي دايگ و باوكى، بۆ لاي خۆشەويست و ئەويندارى خۆى. بەلام من نا. خويندنگە، ئاكاديميا چۆل دەبوون، بەلام من دەمامەو ھەر كەسيڭ نامەى بۆ دل و دلسۆزى خۆى دەنووسى، بەلام من نا. ھەئال و دۆست و خزم و ناسياري ھەر كەسيڭ دەھاتن بۆ سەردانى ھەقالانى من لە خويندنگە و ئاكاديميا، بەلام بۆ سەردانى من نا.

باز بە ھەمەو جگەرە دەكيشى، كەمىڭ كورسييەكەى راست دەكاتەو، سەرنج دەداتە سەرگەمى و گلۆپى كەمىيەكانى ناو دەريا كە بە شەوقدانەو دەلەرتەو ھەر كەسيڭ بىدەنگ دەبىت و ديسان لە پىر ئارام ئارام، دىرتە بە قسەكانى دەدات: «من تەنيا بووم، پىريش، دويىش، ئەمپۆش، پۆم، مېشك، دلەم بە تەنيا بوو. لە ناو ئور و پارک و باخچەى شىنى منداڭلى، شەوانى زىزى لاي، پۆزانى فير بوون و پەرورەدى دەبستان، شەوانى پىر ئاخ و ئالەى جەستەى تازە بە ھەست ھاتووى كاتى خويندنگە، لە دەرسى شەپ و پىكدادان و ھىرشى دۆژمن و پاراستنى ولات لە ئاكاديميائى سەريازى، تەنانت لە ئامپىزى ئن و كچى جيلووبازى سالانى ئەفسەريدا، من تەنيا بووم. لە سەرەتاي ئەفسەرى و كاتى ھوسەرگيرىشدا من تەنيا بووم. ئەكەم ھىچ پۆزىڭ تەنانت لەو كاتانەشدا كە بە ئاگرى شەھەت لە سەر خۆ دەچوو، بۆ نەبوو ۈن، نەبوو ھوپى و دۆست. ھىچ كەسيڭ نىيە جگە لە ھەر دوو كوپە دلپاكەكەم، ھىچ كەسم لەم دونيايەدا نىيە.

باز پادەووستى، جگەرە دەكيشى و بىر دەكاتەو؛ ئەو ھەموو زىزى، كۆلى گريان، زەھمەتى دۆزىنەو ھەشەى پەژارە، دژواري ئاخوتن

و قسه کردن، په یشین و گێرانه وه . سهیره، ئه مه به سه ر بازدا دیت که هه میسه ده یزانی که چی، چۆن و به چ وشه یه ک بلتی. ئایا له نه خوشیه که نه وه ها سست بووه، به سه ختی قسه ده کات و خۆی دینته زمان؟ باز قه ده که هه لده گرئ، ئاوه که ی ده خواته وه، جگه ره یه کی نوێ ده گیرینئ، کورسییه که ی که میک به ره و به ره یوان ده با، هه ر دوو ده سستی ده خاته سه ر دیواری به ره یوان و ده لئ «له ئاکادیمیاش به ر له وه ی بیه نه فسه ر، نه کات، کاتیگ باران دونیای ده شورده وه، یانیش به فر به په رده ی سپی دونیای داده پوشی، نه مجار من له پشت په نجه ره ی ژووری وانه، یانیش له په نجه ره ی سالتۆنی نووستنه وه سه یری ده ره وه، سه یری باران و یاخود به فرم ده کرد و ده مگوت: «دوای ئه مه به هاره» به هار له پێدایه، ده مگوت: «خۆر، هه تاو، تیریز، چرۆ، گول، بۆن، خوشی، گه شی، جۆش و خرۆش، ژیا نه وه له پێدایه . نه وه به هاره ی که من به هیوای بووم، خه یالی به هار که به گه رمای هیوایه ک ده روونی منی پر ده کرد، ویست و مرازی ژیا نی من بوو. پاش ئاکادیمیا و خویندن و ده رس من ده بوومه نه فسه ر و به هار ده هات. به لام به هار نه هات من بووم به نه فسه ر، به هار نه هات. من ده ستم به کار و نه رکێ گرنه ک کرد و به هار نه هات. من له و ولاتی مه رگه ی تو بوومه فه رماندار و سه رۆک، به هار نه هات. من بۆ خزه ته ی ده ولت و نه رته ش هه موو شتیکم کرد، هه ر شتیگ که مۆفیک ده توانئ نه نجامی بدات، کردم و به هار نه هات. نه باران پاوه ستا، نه به فریش ته واو بوو. به فر و باران له ده رگا و په نجه ره ی مال و شوینی منه وه، له پئ و پێچکه ی نه و ولته دا، له دز و که له به ری دیواری که پر و هه شارگه کانه وه هه موو جارئ خۆیان گه یانده من. هه میسه، به تایبه ت نه م چه ند ساله ی دوایی که به خێرایه پرووسکیگ [تپه یه ی]. له باتیه ی به هار، بارانی به لیژه تر، به فری قورستر کرد. هه سار له من ته نگتر بوو. هاو پئ، دۆست، پێوه ندی، ژیا نیکی

ئاسايى پۆز بە پۆز كەمتر بوو، من كەوتمە ناو ئالۆزىيەكى وەھا كە نە خۆم دەمتوانى باسى بكەم، نە كەسەش ئاگای لى بوو، نە كەسەش بە خەمى دەكرد. پۆزەكانم بىن مانا بوون، پۆزەكان ناوى خۇيان لە دەستدا، پۆزەكانم بوون بە شەوئىكى بىن كۆتايى. من ماندوو بووم، نۆز ماندوو بووم، بە تەواوى تەنيا كەوتم، وەك ناوەكەى خۆم بوومە بالئندە، بازىكى تەنيا...»

باز پادەووستى، چەند مژى دى لە جگەرە دەكەش، قونچكى جگەرە لە تەپلەكى ژىر جگەرەدا دەكۆزىنئەو، هەلئەستىتە سەر پىن بىن ئەوئى تەماشاي كۆتر بكات، دىتە بەر دىوارى هەيوان پادەووستى و دەلئى «من ئىستا تىدەگەم و هەست بە نۆز شت دەكەم، بەلام ئىدى هەچ شتىكى باش نىيە كە من بتوانم لەو ولاتە بىكەم.»

پاشان ئەوئەندەى چەند خولەك بىن دەنگ سەبرى دەريا، گوند، گەمى و دەر و دەشت دەكات. شەوق لە چاوى دەدات، ئەو دەستى راستى دەبا بۆ لای چەپى تەوئلى، كەمىك دەگوشىن و دەگەرپتەو و دەلئى «سەرم نۆز دىش، دەچم پادەكشم» و بە هەنگاوى قورس لە شانەشەن دىتە دەر. بەلام بەر لەوئى بچىتە ژوورەو و بەرەو ژوورى نووستەكەى بچىت، سەر هەلئەگەرپتەو، نۆز بە نەرمى لە كۆتر دەپوانن و دەلئى «بەيانى بە ناچار دەبى بچم بۆ گوند، من پىويستم بە دەرمانىكى قورستر هەيە و پىدەچىن پاسپۆرتەكانمان نامادە بووئىت، ئەگەر تۆيش شتىكت دەوئى لە ئىستاوە بىرى لى بكەو.»

باز دەپوا، كۆتر دەمىنئەو، ئىوارەى هاوین هەيدى هەيدى دەپوا. ئىستا ئەستىرە دانە دانە، جار جارە پىكەو، جار جارەش بە شوئىن يەكدا بە شەوقىكى سوور هەلئىن. نوئى، تازە، جوان، زىندوو. وەك هەموو جارێك. هەموو شەو هەمان شت؛ لە داىك بوون، ژىن و مردن. شەوئىكى دى ديسان. ديسان، ديسان پىك وەك ژيانى مۆشەكان. ئەستىرە؛ شاهەيدى

ژیاڼی مړوف، هی هه موو مړوفان، هه موو مړوفایه تی. نه وهنده دور، نه وهنده نړیک. نه وهنده شیرین، نه وهنده ٲر نهیڼی. نه ستیره، نه شوق و ٲووناکییه ی نه وان ده یرژینه سر دنیا و مړوف، حوزوړ و نارامیه ک که نه وان ده یکه نه دیاری دنیا و مړوفه کان. شوقی نه ستیران؛ هیوا.

هیوا؟ کوتر نیگای له ناسمان، بیر له هیوا ده کاته وه. نه وه مړو سر له به یانی له سر هیوا هه ندیک ٲسته ی ٲهرش و بالوی له ده فته ره کیدا نووسیوو. مه به سستی نه ستیره و شوقه که یان نه بوو، مه به سستی شتیکی دی بوو. کوتر هه لده ستیته سر ٲی، ده چته ناوه وه بو ژوړه که ی خوی، ده فته ر و ٲینووسی سر میزی بچوکی ته نیشت ته ختی نوستن هه لده گریټ، ده که ٲته وه بو شانشین. به لام له گه ل نه وه ی که دنیا ٲووناکه و نه ستیره به دره وشانه وه هه لدین، شانشین که میک تاریکه. کوتر ده ست به ٲلاکی گلٲی شانشین که له ٲال درگایه، ده نیټ، شانشین ٲووناک ده بیته وه. کوتر لٲه ٲه کانی ده فته ر ده کاته وه. نه وه ده فته ره که بووه ته سه بری به ر دلې، ٲر ده بیټ. کوتر ٲیویستی به ده فته ریکی نوئ، هارٲیه کی نوئ هه یه. نه گه ر باز به یانی بچته شار، ده توانئ ده فته ریکی خه تداري گه وړه و دوو ٲینووسی سووری بو بکړئ. کوتر یه ک له لٲه ٲه کوتاییه کانی ده فته ر که سر له به یانی چه ند ٲسته یه کی تیډا نووسیوو، ده کاته وه و له و ٲستانه ده ٲوانئ؛ نیټش، ژان، که سه ر، بیزاری و هیوا. نه ده بیات؛ کات، زه مان، ٲوژ و ٲوژگاری ٲینسانی. نه ده بیات؛ له به رانه بر له بیرکردندا، به بیرهیانه وه، نه ده بیات؛ تاریکی و ٲووناکی. نه ده بیات؛ گلگامیټش. نه ده بیات؛ گیای نه مر، وانا هیوا.

هیوا؟ گه لٲ هیوا ماوه؟ شه و، خه و، خه وتن. نه وه نگانه ی نیټستا له و شه و دا دینه بیستن، ده نگیک که شه و ده گرڼه وه. ده نگیک که خه ونی ٲینسانه کان به ژان و ٲه ژاره، خو شحالی و به خته وه ری، گومان و درٲوونگی

دەنەخشیئەن. دەنگیک کە هیوا دەپژێنیتە سەر خەون و خەیاڵ، ویست و ئاواتەکان پێک دێن. بەلام کوا، بۆچی دەنگیک وەها ئیستا ناگاتە گوێی کۆتر، نابیتە خەو و خەیاڵەکانی کۆتر؟ بۆچی ئەو لەم هاوینە گەرمەدا، لە کەناری دەریادا ناتوانی لە مەل بچیتە دەر، ناتوانی بچیتە ناو ئاو، ناتوانی بچن بۆ گوند، هەر تەنیا وەها لە ژوورەو دادەنیشی، دەخەوێ، دەخوا، دەخواتەو، جار جارەش دەنوسێ، دەخوینیتەو و خەونی خراپ دەبینی؟ بۆچی خەون، ئازادییەک، هیوایەک بە ئەم نابەخشی؟ بۆچی خەون ژانی وەها شاراو، نەینی و بەندکرایی، زۆر زیاتر دەخاتە ناو زیندانی ژێر زەوی؟

کوا هیوا؟ هەرە گرینگیش مەگەر کۆتر هەنووکەش ماف، توانا و هەوێسی هەیە کە بە شوێن هیواوە بیت؟

نا، کۆتر بەرز دەلیت نا. خاک و ولاتی من، هیوای من ئیدی وشەیه، وشەیی دادە، وشەیی ئەدەبیات، قسەیک کە لە هێلانەی هیواوە دەکەوێتە فرین. کۆتر لاپەرەکانی کۆتایی دەفتەر دەگەڕێنیتەو بۆ ئەو چەند رستەیی لەم چەند پۆژەیی دوایدا نووسیویەتی، بە گشتی لە سەر ئەدەبیاتن، وتەیی ئەدەبین. لە شوێنیک ئەو وەهای نووسیوە؛ «ئەدەبیات؛ هێلانەی هیوایە...» بەلێ کۆتر خۆی سپاردۆتە نووسین و نووسینی ئەدەبی. ئەو لاپەرەیی هەرە دواویی دەفتەر کە سێبێ، دەیکاتەو، بە پێنوس، بە پیتی بچووک دەنوسێ «مردن، ئازادی و ئەدەبیات». کەمیک پادەووستن، بێر دەکاتەو و دیسان درێژەیی دەدا؛ «مردن؛ کەسەر و پەژارەیی هەرە کۆن و هەرە نوێی مرۆف و مرۆفایەتی. ئازادی؛ مرازی هەرە کۆن و هەرە نوێی مرۆف و مرۆفایەتی. ئەدەبیات؛ حەشارگەیی هەرە کۆن و هەرە نوێی مرۆف و مرۆفایەتی...»

کۆتر حەز دەکات درێژەیی پێیدا، بەلام پێنوس ئیدی نانوسێ. کۆتر دەکا و ناکا پێنوس نانوسێ. ئەو هەلەدەستێ چەند دەنک تری لە

بۆله تریی سهر سینیی میوهکان لیدهکاتهوه، دهیخاته ده می و دهچینه ژووره وه. کۆتر سهرهتا دهچینه چیشتخانه، گلۆپه که ی دادهگیرسیتن، سهیری سهر میژ و ناو چیشتخانه دهکات، به لام دهست به تال له چیشتخانه دهگه پیتته وه. نه مجار کاتییک به بهر ده رگای ژووری بازدا تیده په پئ، به گوشه ی چاوله ده رگای کراوه و ناو ژوور ده پوانئ. باز به جل و بهرگه وه له سهر ته ختی نووستن پاکشاه و خه وتووه. پروناکیی ناو چیشتخانه وهک تیشکی خۆر، یه کسپه ده که ویتته ناو ژوور و خۆی دهگه یه نیتته سهر پوخساری باز. کۆتر له بهر ده رگا پاده وه ستی و له باز ده پوانئ. باز، سهری له سهر سهرین، له سهر شان پاکشاه و لاقهکانی کۆ کردۆته وه ناو زگی و نارام خه وتووه. پوخسار زۆر بچووکتر، چرچ و لۆچی سهر پوخسار و ته ویلی زۆر قوولتر دیارن. گهلۆ باز، نه و ناوه نه فسانه ییه ی ترس، نیستا نه مه یه؟ کۆتر دلای بۆی ده سووتن. گهلۆ باز له بهر کۆتر نه که وتبیتته سهر نه م پێگه مه ترسیداره؟ گهلۆ نه و گومان و ههولێ که هاتووه و له سهر پوخساری نیشقوته وه، نه و ترس و سامه ی که جار جاره به پوخساریه وه دیاره له بهر کۆتر نییه؟

کۆتر دهچینه ژووره که ی، بهر میژنی بچووک ته نیشته ته ختی نووستن، چاوه ی میژه که دهکاته وه، پینووسیک و کتیبیکی بچووک لیده ردینن و دهگه پیتته وه شانشین. کتیبیکی بچووک بۆ دلیره "les fleurs du mal" i کۆتر نه م کتیبه ی به پێگه وت له دووکانی سهوزه و میوه ی گوند بینی. پیده چی که تووریستیک نه وه ی له دووکانه که له بیر کردبیت. به لام ههر چیه کیش بیت، نه م کتیبه وهک هه توانیک به که لکی کۆتر دیت. نه مه جاری چهنده مه که کۆتر شیعرهکانی ناوی ده خوینیتته وه، کۆتر له سهر کورسییه کی نه رم داده نیشتن، چه ند ده نکسی دی ترچ دهخاته ده می و له پشت بهرگی کتیبه که ده پوانئ. له سهر بهرگی پشته وه دپیری گه و ره

هـن، به لآم دیر، به تایبەتیش پستەى یەكەم؛* "moi, mon ame est felee" وهك ئەوێ بۆدلیتر نەك باسى پۆحى شیتى خۆى كه [باسى پۆحى] كۆتر دەكات.

كۆتر پینوس بە دەستەوه دەگرێ تاوهكوو دێرێكى نوێ لـه شوینەى ماوه لـه دەفتەردا بنوسیت. بە لآم لـه كاتەدا دەنگى قیرەیهك لـه ناوهوه دیت. كۆتر به پرتاوه لـه دەستیت و هەلدیتە ناوهوه بۆ ژووری باز. باز لـه ناو ژووردا، به پتوه، دەمانچه به دەستوه، سەر سوورماو، خه والوو پاوه ستاوه. ترس و گومانێكى ئاشكرا به پوخسارییهوه دیاره. كۆتر گلۆپی ژووره كه داده گیرسین و دیتە لای باز، باز ئاره قەى كردوه. «من دەنگێك، دەنگێكى ناخۆشم بیست» باز مات بوو به دەنگێكى دەرناهاتوو، به خەمگینی وا دەلێت.

«نا» كۆتر به نەرمی دەلێ «دەنگ نەبوو، كەس نییه، دەرگاكان هەموو داخراو و قوفل كراون، لـه وانهیه تۆ خەونیكى ناخۆشت بینیییت.» «لـه وانه شه» باز وا دەلێت و دەستی چهپی كه به تالە دەگرێ به بەر چاوییهوه «گلۆپەكه بكۆژنەوه...»

كۆتر خیرا دەچیت گلۆپ دەكۆژنیتەوه، دهگەریتەوه لای باز، دەست دەبا بۆ دەستی و دەلێ «بخهوه، هیچ نییه، دەررونییه، تۆ ماندوویت» كۆتر به ئارامی هەنگاو به هەنگاو باز به رهو تهختی نووستن دەبات و یارمەتیی پاكشانی دەدات. دواى ئەوێ باز لـه سر جینگە پادهكشی، كۆتر به ئارامی مه لافە دەدات به سەریدا، دەمانچهكەى لـه دەست دەگریت و دایده نیتە سەر میزی بچووكی تەنیشت. كۆتر چەند خولەك به سەر بازوه پادهوهستن و لێى دەپوانی. ئەو پووناکییهى لـه دەرگاوه خۆى دهگەیه نیتە ژوورهوه، دیسان به سەر پوخساری بازوهیه و پوخساری ناشارام، ماندوو و ترساوی پۆشن دەكاتەوه. گەرمایهك كه مرۆف دەتوانی

* په سەندەم بکه، پۆحم ماندووه.

ناوی بنی میهره بانی، له دهروونی کۆتردا دروست ده بیئت.

کۆتر لئی ده پرسن «تۆ هیجت دهوئی؟»

باز به چاوی به ستراره وه ده لئی «که میک ئاو، تۆ ده توانی قومیک

ئامم ده ییتی.»

کۆتر له شانشین پهرداخه کهی باز پر له ئاو ده کات و ده یهینن،
دهیداتن. باز که میک خۆی پاست ده کاته وه، پهرداخ وهرده گرئ و چهند
قومی لئ ده خواته وه. کاتیک کۆتر پهرداخ وهرده گرئ و دایده نیته سهر
میزی ته نیشته، نهجار باز به ئارامی دهستی چهپی ده گرئ، کۆتر
دهستی لئ نادزیته وه. دهست، له ناو بئ دهنگیه کدا نه وهندهی چهند
خولهک ههر بهو شیوه [دهمینیته وه] و گهرمایه کی سهر پاگویری ههر
دوو یان ده کات. دواپی باز بئ نه وهی دهستی بهر دات، دهستی کۆتر
به رهو خوار ده کیشن. کۆتر بئ دهنگ له ته نیشته ته ختی نووستن له
سهر زهوی به نه ژنوه داده نیشیت. باز بئ دهنگ، چاو به ستراره، دهستی
کۆتر به نه نگوست و پهنجهی خۆی زۆر به نه رمی ماساژ ده دات. ئارام
ئارام. کۆتر که نیستا له ته نیشته باز دانیشتوه، هه لم و بۆنیک
که میک ترشاو و قورسی باز ههست پئ ده کات. کۆتر سهری خۆی که میک
هه لدینن و له باز ده پوانن. نیگا و پوانینی کۆتر له م ئیواره هاوینییهی
که ناری ده ریای ولاتی مه زن؛ دل پر نه فرهت، توو پر، گومان، خه مگینی،
میهره بانی، دل گهرمی، لیوه کانی کۆتر ده بزوون، چاو ده پوانن. له
چاواندا ئاسه واری په ژاره. له چاواندا پرس، ویست، چاوه پوانی. پرس
چی؟ ویستی چی؟ چاوه پوانی چی؟ نیستا پوخساری جوانی کۆتر،
بئ پایان ئارام دیاره. به لام به پوخساری شهیه و ئاسه واریکی بئ نه ژمار.
پیکه نین؟ گه لئ پیکه نینیش دیاره؟ به لام سهر پای هه موو شوین پتیهک،
له گه ل هه موو ههسته تیکه له کان، پوانینیکی زیندوو و ژیا به خش، جوان
و پۆشن.

باز چاره‌ګانې ناکاته‌وه، ه‌روا چاو نووقاو، ده‌ست، نه‌نگوست و په‌نجه‌ی خوی له سر ده‌ستی ګوټر، به ناو قامک و په‌نجه‌یدا ده‌ګه‌پټنې. دواى ګه‌میک، نه‌و ده‌ستی خوی به‌رو و ژور، به‌رو مه‌چه‌کی ده‌ستی ګوټر ده‌بات. له مه‌چه‌کی ده‌ستیدا، نیشانه‌یه‌ک، نیشانه‌ی سکومای ګوټر؛ بیست و چند سال پټش نټستا له ولاتى بیابان، دور خستنه‌وه، ګوچی خه‌لکى چیاى له بیابانى سووتاو، له بیابان نه‌فسه‌ریکى لوى تازه پټګه‌یشتوى پر هیوا، له جه‌ماوهرى ګوچیه‌رانیش پیاوړیکى سمیل باریک و ژنه‌کى، منداله‌ک‌یان که تازه هاتوته دونیا، به‌یانیه‌کى پووناک و نه‌فسه‌ری تازه ده‌ست به‌کار بوو، سه‌رسووپماو، سه‌یرى ګوړپه‌ی تازه له دایک بوو ده‌کات که له باوه‌شى باوکیدا‌یه. «مندالیک، به‌شیکى ګیان... چاوه بچوکه‌ګانې ه‌یشتا باش نه‌پشکوټوون، «پوخساریکى بچوکی خر و پووناک، لووتى وه‌ک لووتى که‌رویشک‌یک ده‌له‌رزى. ده‌سته بچوکه‌ګانې ده‌جوړلینه‌وه، ده‌ست و په‌نجه‌ګانې یارى ده‌کن، بوټیکى ګه‌رم، ترشاو و تاییه‌تى لټدټ که نه‌فسه‌ری لاو ه‌رګیز نه‌بییستوه. نه‌فسه‌ر قامکه ګه‌وره‌ی ده‌ستى راستى ده‌با بو ده‌ستى مندال. مندال توند قامکى ده‌ګرځ و ده‌یخاته ده‌ستى چه‌پى که له مه‌چه‌کیدا نیشانه‌یه‌کى بچوکی ره‌ش دیاره...» مندالسى دوټنې؛ ګوټرى نه‌مړو. نه‌فسه‌ری لوى دوټنې؛ بازى نه‌مړو. ده‌ست و په‌نجه‌ی باز نټستا به سر ده‌ست، مه‌چه‌ک و نیشانه‌ی سر مه‌چه‌کدا ده‌ګه‌پن. به‌لام نه‌ناګاى بازى چاو نووقاو، له به‌سه‌ره‌اتى پټشو ه‌یه، نه‌ګوټریش. ژيان به پټچه نادیارى و نه‌ناسراوه‌ګانیه‌وه، که زوړپه‌ی جاران مړوفا ناګاشى لټیان نیه، به‌رده‌وامه.

باز وه‌ک نه‌وه‌ی له سر خو چووېټ، ه‌ر خه‌ریکه، ده‌ست و په‌نجه‌ی ده‌جوړلن و له مه‌چه‌ک و نیشانه‌وه به‌رو و ژور، به‌رو شان و ګه‌ردن

* ه‌ر شټېک که له ګانې له‌دایک‌بوونه‌وه له‌ګه‌ل مړوفا بیت.

دهبنه وه . کۆتر نه خوئی دهجوولئین و نه هیچیش دهلئ . به پېچهوانه وه
که میکی دیش له تهخت نزیك ده بیته وه . ملوانکه کی گهردنی که له ناو
پروناکییه کی تاردا که میک ده بریقته وه ، دهنگیکی ناسک دهردینئ . ده می
دهکریته وه ، لیوی ده بزوون ، به لام نهو هیچ نالئ . دهستی باز به ره و
ژوور ، به ره و مل و گهردن ده بیته وه . شان ، باسک ، گهردن ، گوئ له ژیر
قزی دریژه وه . جار جاره به نهرمی ، پیک و پیک به نارامی . پاش ژیر
بال ، بال و نهو شویتانه ؛ ده م و لیو ، ده می پیک و پیک و لیوی دریژ
و قه له و ، وشک . به لام نارام نارام ته پ . ده ست و په نجه له سهر لیوان ،
وهک نه وهی که سیکي کویر بیه وئ له بهرده لانیکدا پیکه بدوژیته وه . لیو
دهکریته وه ، په نجه به سهر لیودا ده گهرین . هه ناسه یه کی قولی باز ،
یه کی دی . ده ست ، نه نگوست ، په نجه . لیوی سهر وه ، لووت ، گونا ، ژیر
چاو ، بېژانگ ، برۆ ، سهر چاو ، ته ویل ، قز ، قزی شهنگ و به بریسکه ی
وهک شه پۆلی ده ریا . له ویوه به ره و خوار ، دیسان مل ، گهردن ، به ده نیکی
نهرم ، به ده نیکی شوخ و جوان . هیله کشاوه کانی به ده نی کچه ، جوان .
دیسان ته ویل هه رچی چۆنیک بیت ، بن چین ، بن لۆچ . دیسان ده م ،
لیو ؛ نهرم ، ته پ . لووت ، لووت باریک ، دریژ . چاو ، کانی ژین و ژیان ؛
ژیانه وه و گه شان وه ، کانیه ک که دنیا له ویوه ده زئی و لیی هه لده قولئ .
ته واو نه م جموجولانه به بن دهنگی له ژووری ...

کۆتر بن دهنگ له باز ده پوانئ ، باز بن دهنگ ده گری . نه مجار کوئی
گریان به سهر کۆتریشدا زال ده بیت . کۆتر بن دهنگ ده گری .

مردن

باز.

كۆتر.

بەسەرھاتی باز و كۆتر. پۇمانى ئەوان، گىرپانەۋەى چارەنۋوسى ئەوان. پۇمان ئىدى تەۋاۋ دەبىت، ئىدى كۆتايى گىرپانەۋەى. گىرپانەۋەى بەسەرھاتی باز و كۆتر كە بە مردن دەستى پىكرد، ئىستا بە مردن تەۋاۋ دەبىت. كۆتر لە يەكەم بەشى پۇماندا مرد. ئىستاش لە بەشى كۆتايى پۇماندا تۆبەى بازە. ئىمە ئىستا دىسان دەگەپىنەۋە بۇ سەرھەتا. بۇ سالىپۇشى ھوكمدارىي ژەنەپال سەردار و ئەۋ ئىۋارەى كە كۆتر كوژدا. ئىمە بە بىرى دىننەۋە؛ كۆتر لە دەرەۋەى پايتەختى ولاتى مەزن، لە زەۋىيەكى چۆل لە كەنار پووبارى شار، لە ژىر پووناكىي ئەستىرە و مانگدا، بە سىن فىشەك ھاتە كوشتن. ئەۋانەى كۆترىان كوشت، بازى لە پىشتەۋە كەلەبچەكراۋىشيان ھەلگىرت و لەۋى، لەۋ خاكەى بوو بە گۆپ و مەزارى كۆتر، دور كەۋتنەۋە.

ئىستا دۋاى ئەم گەشتە درىژەمان، لە سەر پىگەى بەسەرھاتی باز و كۆتر، دىسان دەگەپىنەۋە بۇ سەرھەتاي پۇمان. بۇ لاي باز و پياۋكوژەكان كە بازىان ھەلگىرتۋە و دەبىن. باز لە نىۋان بكوژانى

کۆتردا ده پوات. مندالی مردن که بووه وهستای مردن و کوشتن، ئیستا دیسان به ره مردن، به ره و نه شوینه لیوهی هاتبوو، ده پوات. باز که میری مردن و کوشتن بوو، ئیستا بووه ته نه سیری مردن. به لای باز که بن ترس به سر مردندا ده چوو، ئیستا دای مردنی کۆتر، له مردن ده ترسی، زۆر ده ترسی.

ئیستا ئیمه له بهری دیکه شارین. کۆتر له بهری سه ره وهی شار هاته کوشتن. بازیش له بهری خواروو [ده کوژی] و دوو هۆگری چاره نووسیک، هه ر یه ک له بهر یگی شار که کاریگری له سه ر چاره نووسیان داناوه، ده مرن.

به لام پیش نه وهی بکه وینه شوین باز و کاته کانی کۆتایی مردن، من، بێژهری ئهم پۆمانه، ده بن زانیارییه کی کۆتایی بدهم؛ دای کارت پۆستالی کۆتر، ئیدی هه والیکم له کۆتر وه رنه گرت. من به هیوای هه والیک بووم، جار جاره ده چووم بۆ ناوه ندی یه کیه تیسی نووسه ران، جار جاره ته له فۆنم ده کرد تا وه کوو بزانی که نامه یه ک، کار پۆستالیک، هه والیک بۆ من نه هاتوو. به لام نه نامه، نه هه والیک نه هات. کارت پۆستال بووه دوا په یوه ندیی من و نه و کچه چاو جوانه. هه رچه ندیه من هه والیکم لێ نه زانی، هه والی مردنی ئوم له پۆژنامه یه کی نه و ولاته دا خوینده وه. پۆژیک، با بلێین نه وه ندی مانگیک دای کارت پۆستالی نه و کچه خویندکاره ی نه ده بیاتی فه ره نسی، من بۆ کاریک چووم بو کتێبخانه ی نه و گه ره که ی لێ ده ژيام. ده بوو ستافی کتێبخانه ببینم. من که مێک زووتر له کاتی دیدار، چوومه کتێبخانه بۆ نه وهی سه یری بریک پۆژنامه و گۆزار بکه م. له و کاته دا، له سالتونی خویندنه وهی کتیب و پۆژنامه، به پرکه وت، له پۆژنامه یه کی پۆژانه ی نه و ولاتی کوشتن و مردنه دا، وهک هه والیکه ی زۆر بچووک، مردنی نه و و بازم خوینده وه. هه والیک له گه ل وینه ی هه ردووکیان که ناویانی هه لدا بوو و باسی مردنی

هر دو کياني کردبوو. هر کام، له بهر يکي شار، له که ناري پوويار. له و کاته دا، به لن، ده توانم بلنم تر ووسکه ي نووسيني هم پوهانه داگيرسا. زانباري هر نه و نه ده.

نيسا چند سال دواي داگيرساني تر ووسکه ي پوهان، نيمه که يشتينه کوتايي پوهان و هر و هه کوتايي به سرهاتي باز. باز ده پوا، بئ نه و ي ناگاي له پکړدنې خوي و هه نگاهه کاني بيت. سرگيژ، سهرې داخستوه و پږده کات. دواي کوشتني کوتر، پياوکوژه کان نه ويان سواړي ميني بوس کرد، ماوه يک به دور و بهرې شاردا که پان، دواتريش هاتن بؤ هم شوينه نيسا پييدا پږده کهن. نيسا نه وان ده پون. هر و هک پوشتنيان له بهرې ژوروي شار. باز و چوار کهس له که لي، پيکه وه. قورس، نارام، به بئ دهنگي، له ناو ناراميه کي بئ پاياندا. نه و دوکه سه ي فرمانده ي ده ستن، ديسان له لاي ميني بوس پراوه ستاون. دنيا بئ دهنگه. باز بئ دهنگه. بکوژان بئ دهنگن. شو و پوشتوه، به لام مانگ و نه ستيره هيشتاش به په ننگي ميه و سور ددره وشينه وه. نيسا له دهنگي هه نگاهه کانيان، دهنگي ناوي پوويار و دهنگي ميش و ميشوله زياتر، دهنگي کي نابيستري. دهنگي قولې شاريش نيسا هاتوته برين. به لام گلپه کاني شار، نه و شوقي له شار بهر ز ده بپته وه، هيشتاش و هک نه و ي گوډه نديان گرتي، ددره وشينه وه. به لام باز نه سهرې نه ستيره و مانگ و نه سهرې شوقي کاني شار دهکات و نه دهنگه کاني شو و ده بيسي.

همو شتيک پارچه بووه، بلو بووه، هيچ شتيک به مسوگري، به نه ووي ديار نيه و ناگاته گوي باز و باز نابيسي. و هک نه و ي همو شتيک، همو زيان نيسا له ناو خه ويک، له ناو خه ونيکدا بيت. سهرنجي نه و له سهر هيچ شتيک نيه. نه و نه يا به سختي، به دوا وري خوي پږده کات. به ترسه وه، ترسيکي ناشکرا، ديار و

یه کجار گه وره. ترسیک که تا ئیستا قهت پئی ناشنا نه بوو، له هیچ شتیکی دی ناچیت.

پووبار، پووباریک که له ژیا نی بازدا جار جاره به باشی، جار جاره ش به خراپی شوینیکی پته وی گرتوو، له به ری خواروی شاره وه ش، که میک دورتر له باز و نه وانی دی، به شه و قیکی بن پایانه وه دیاره. وهک بلئی مانگ و نه ستیره نیشته و نه ته سه ر ئای پووبار، وهک بلئی ئاو و مانگ و نه ستیره پتکه وه بوونه ته یهک. دنیا گهرمه، بۆنیکی تیکه لی گیا و پوش و خاک له دهر و دهشت هه لده ستی.

باز چی بلئی، چی بکات؟ باز لاقه کانی سست و بلاو هه لده گریت و بیر ده کاته وه. باز ده توانی چی بکات؟ ژیا نیکی نه وه نده په نگین، قایم و تیکو شه رانه تا به ئیره هات. لیره به دواوه ئیدی تاریکه، وهک نه و په رده تاریکه ی به سه ر مندالیدا کشاوه. باز چیه ای دیت، چی ژیا، چی نه ژیا! به لام دوا یی، دوا ی نه و هه موو دیتن و ژیا نه، ئیدی په رده ی نه دیتن و ون بوونه. ئیدی هه موو شت، هیواکانی مندالی و لای، فیربوونی گهنجی، جۆش و خروشی ژیا نی تازه، ته مهنی لای، ویست و مرزی لای، درۆ، فیل، فریو، گه مه، په سن، سوور بوون و ئاواتی بلند بوون، گه یشتن به ده سه لات و به ریوه به رایه تی، هه ر هه مووی ده بیته چله پوشیک که ئیستا پئی پیدا ده نیست. کن ده یزانی که هه موو شتیک ئاوه ها ته واو ده بیست؟ شه، تیکوشان ماندوویه تی، وره، سه ختی، ئالۆزی، خه بات، خوین، ئاره قه، توندوتیژی و لیگه رانیکی به سالان. به سالان لیگه ران ئیدی ئیستا ده بیته شتیکی هیچ و پوش، وهک پوش و په لاشی سه ر زه وی. له دوا ی باز چی ده مین؟ بلئی باز. باز بن ده نگ، ماندوو، دل پر بیر ده کاته وه. بلئی جگه له هه ر دوو کوره که ته له دوا ی تو چی ده مین؟ بلئی له دوا ی نه و هه یه جان، جۆش، کول، حه ز، نه شق، خو شه ویستی، تو وره یی، چا و چنۆکی، کین، نه فره ت،

توندوتیژی، زۆرداری، بەرەرییەت، دژایەتی و دوژمنایەتی کە تەمەنێکی تیکەلیان ساز کرد، چی دەمێنێ؟ بەلێ، پیاسەی تەمەنێکی بێکەس، بەلام بەهێز، جوامێر، دڵسۆز و ھەنگاوی سالانێکی درێژ، مروفێکی ھەتیو، بەلام بەوفا، لە خۆ بردو، ئیستا لێرە کوتایی پێدیت. بەلێ، تەمەنێکی بێکەس، بە بێکەسی دەستی پێکرد و بە بێکەسی تەواو دەبێ. بەلێ وەھایە، قوربانییەک کە بوو جەللاد، ئیستا دیسان وەک قوربانی، دڵ پێ، زیز، ماندوو، سەر و دڵ ئازارایی، داشکاو دەپوا. هیچ شتێک نییە کە بتوانێ بیکات، بتوانێ بیلێ، هیچ شتێک نییە.

ئەو کچە شیرینەی لە کوتاییەکانی بازدا ھاتە ناو ژانی، دینەو یادی یادی. چاوەکانی بەر لەوێ فێشەک بە سەریوھە بنێ، دینەو یادی باز. چاو، چاوەکانی کۆتر لە دوا چرکەساتەکاندا؛ چاری کراو، بریقاو، وەک دەنکە ئەلماس، چاوانی کەسیکی سەرسووڕماو، رازی بوو، شیت. چاوانی کەسیک کە شتە ھەرە بنەپەتیەکانی ژیانیک، مان و مردن، پێکەوھ دەژی. چاوانیک کە مردن و ترسی مردن یەکرەست زۆر بە ئاشکراو و کراو دەگوێزێتەوھ ناو دڵ و پۆچی باز. چاوانی لەخۆ بایی، سەرێلند، بەلام ترساو، بێھیوای بە شەپۆلانی لافاوی مەرگ، کە باز ھەرگیز بەو سەیریە نەیدیتبوون.

کۆتر کەوت. ئەستێرە و مانگ بوونە شایەتی کەوتنی. بازیش دەکەوێ. ئەو دەزانێ. ئیستا لەوانەیە پاش کەمێکی دی، نە زۆر، بەلام پاش ماوھێک. ئەو مردنەی لە ئەمی تێدا دەژیا، بەلام زۆر لێی دوور بوو، ئیستا بە دەوریوھ، ئەوھەندە نزیکە لێی. ھەر وەک کۆتر ئەمیش دەکەوێ، بە دەستی ھاوێ و دوستانی مان و نەمانی. ئەستێرە و مانگ دەبنە شایەتی کەوتنی ئەمیش. ئەستێرە و مانگ؛ وەھا لێرە، لەوێ، لە ئاسمانان، لە سەر ھەموو کات، پۆژ، پۆژگار و زەمەنەکان، لە سەر ھەموو تاک و کۆمەلێک، لە سەر ھەموو شەوق

و تاریکیهک. وهها پووناک، درهوشاوه، تاههتایی و نهمر. نهستیره و مانگ؛ شایهتی بیلایه، بیدنگ، بیزار و بیزمانی هه موو ژیانی نهو. نهک هه شایهت، دۆست، هه فال، هاوپئی پووگهش و پووناکی هه موو ژیانی نهو، بوونه وهه هه به بیز زیانهکانی ناو ژیانی نهو.

له ناکاو نیستا باز که له ناو شه پولهکانی دل و میشکی خۆیدا وهک جۆلانه وهیک دیت و دهپوا، گلۆر ده بیته وه و دهکه ویتنه سهر زهوی. لاقی له بهردیک که نایبینی هه لدهکه ویت و ده موو پوو دهکه ویت. بیز پاریز ناله یهکی لئ بهرز ده بیته وه. لووت و ته ویلی ده کزینیتنه وه، به لام شتی سهیر، له زهویدا بۆنی گیا و پسوش و خاک دهگاته لووتی. نهو هیژ له خۆی دهکات که هه لست، به لام ناتوانی. دهسته که له بچه کراوهکانی ناهیلن که خۆی بجوولین. نهوندهی چهند خولهک له زهوی هه روا به بازاره وه له سهر شان پاکشاو ده مینیتنه وه. پاشان دووان له و که سانهی له که لین دین، شانی دهگرن و بهرزی دهکه نه وه، ناوچهوانی دیشن، شتیکی خهست و گهرم له لووتی به ره و خوار به ناو تالهکانی سمیلیدا، به ره و لیوی دیت. باز به زمان، ناوی خهستی سهر لیوی سهره وه و سمیلی تام دهکات، خوینه، تامی ترشاوی خوینه.

باز خۆی کۆ دهکاته وه، سهره تا به بیدنگی سهیری کهسانی دهور و پشتی دهکات، دوایش بۆ دوور، بۆ پوو بار، بۆ پووناکی ناوی پوو بار، بۆ شار و نهو شه وقانهی له سهر شار ده درهوشیتنه وه، دهپوانی. دواتریش تعاشای ئاسمان و مانگ و نهستیره دهکات. سهره پای نیشی پوخسار و ناوچهوان، هیچ نالن، هه روا که میک سهر بهرز دهپوانی. فینکایهکی یه کجار سووکی شنه بایهکی ئارام و نادیار، نهوندهی چهند خولهک به پوخساریدا دهگه پئ. له دووره وه، یه کجار دوور قرووسکه قرووسکی سهگیک دهگاته گوئی. باز ئارام پاده وهستن. سهیره! که وتنه کهی، نیشی ناوچهوان و ته ویل و پوخساری، خوین و گهرمای خوین نهو هیور

دهکاته وه. سه يره ئه و ئیستا ده زانیته؛ که تینووه. «جگه ریه که بدهنه من» باز ئارام و هیور چهند جاران خۆزگه که ی دهخواته وه، زمانی به سه ر لیوی وشکیدا دهگه پێنی و ئه مه ده لێ. به لام که سانی ده ور و پشت هیچ نالین، که س هیچ ناکات. دوا ی ماوه یه که بێ دهنگی، باز دووباره ی دهکاته وه؛ «جگه ریه که بدهنه من...» باز ده په یفتا ئه و له دهنگی خۆی سه یر ده مینێ. دهنگ وه که ئۆلانیکی په کجار به رز دهگاته گوێی ئه و. دهنگ له میشک، پۆخ و دلی ئه ودا ئۆلان ده دات. ئه و دهنگی دوا ی مردنی کۆتر هاتبووه بپین، دهنگیک که دوا ی که میکی دی دیته بپین، ئیستا بانگ دهکات، گازنده دهکات. گازنده؟ نا، تکا و پچا؟ نا، فرمان و ئه مر؟ نا. ئۆلانی دهنگ، نه که له بهر ئه و جۆره دهنگانه یه، ئۆلان له بهر ماندوویه تیی دلی، میشک و پۆخی بازه.

«جگه ریه که بدهنه من...»

ئیستا باز ده مانچه کان، ده مانچه کانی دهستی ئه وان؛ دوو دانه سمیت - ویلسۆن، فالتیریکی ئه لمانی و باریتایه که هاوشیوه ی ده مانچه که ی خۆی، ده بیینی. ده مانچه به دهسته وهن. ئیستا ئه و ده مانچه پووتانه، ده مانچه که ی باز که هه میشه فیشه کی له بهردا بوو، ده سته سه رکردنه که ی ئه و سه ر له به یانییه ی که ناری ده ریا دینیته وه یادی. هه موو شتی که به خیرایی بووسکه یه که پوویدا. هه موو شتی که له بهر ئه و ئازاره ی که سه ری بازی ته زاندبوو، ئه وی گێژ کردبوو، له ناو ته م و مژیکدا بوو. هه موو شت له بهر ده رگای هاوینه هه واره وه دهستی پیکرد، یانیش به پێچه وانه وه هه موو شت هه ر له ویدا کۆتایی پێهات. به لام چه یف کاتیک ئه و پێنج که سه ی که له بهر ده رگای ئه و هاوینه هه واره ی باز و کۆتر خۆیان تیدا شاردبووه، هیرشیان کرده سه ر باز، ئه و ده رفه تی هه لگرتن و کێشانی ده مانچه که ی به ده ست نه هینا. ئه گه ر ئه و ئه وه نده ی چرکه ساتیک ده رفه تی ده ست که وتبا،

بیگومان دهستی دهکردهوه . بهلئ ئه وهکوژا، بهلام هندیک لهوانیشی دهکوشت و پیدهچوو نهوکات کۆتر پزگار بووبا، لهوانهش بوو له ناو ئه ئالۆزییهدا ئه وهلی ههلاتنی دهست کهوتبا . بهلام نهبوو. ژانه سه، میگرتنی وێرانکه به سهریدا زāl بوو. باز بووه هۆکار، گهر ئه و بۆ ههتوان و دهرفهشوی و پرسسیاری پاسپۆرتهکان نهدهچوووه گوند، ئهوان بازیان نهدهدیت و نهدهکهوتنه شوینی و له بهر دههراگی هاوینهههوار دهستهسهریان نهدهکرد. باز بوو به هۆکاری ههم مردنی کۆتر و ههم خۆشی. ئه وهمانچه بئهاوتایه، که ئه وهک یاری خۆی ههمیشه لهگهڵ خۆی دهیگهپاند و ههمیشه ههستیکی بپوا [بهخۆبوون]، بههیزی، مهغرووری، دهسهلات و وریایی دهدايه ئه، ئیستا له کوپیه، له دهستی کیدایه؟ ئهوان گیران و ههموو شتهکانیش لهگهڵیان. له گوند کاتییک ئه و چوو بۆ گوند، دهفتهریکی نوپی گهرویه خهت دار و بهرگ سووریشی کرئ تاکوو کۆتر شیعی نوپی نهوین و نهوینداری تیدا بنووسیا. کاتییک ئه وهستگیر کرا، دهفتهر و دوو پینووسیش له ژیر بالیدا بوون. به دهستیکه وه زهرفی میوه، سهوزه، خواردن و خواردنهوه، له ژیر بالی دهستهکهی دیکهشیدا زهرفیکی باریکی پینووس و دهفتهر، دهزمان، پاکهت و کاغەزی نامه. بار سووک بوو، بهلام ههر ئهوانه بازی له دهست [و پین] خست. لهوانهشه ههر له بهر ئهوانه باز نهیتوانی دهست بکاتهوه .

یهک له کهسانی دهوری، جگههیهکی داگیرساو به دهستهوه دیته پیش باز پادهوستن. به پیز و پیزداری، به ئارامی جگهه دهخاته سهه لئوی باز که به خوین و تف تهپ بووه. لهم کاتهدا چاوی باز به چاوی ئه وه کهسه بالا بهرزه قهلهوه دهکهوئ. چاوانی باز؛ ئارام، ترساو، زیز، ماندوو، لهوانهشه وهک چاوی کۆتر. چاوانی ئه وه کهسه؛ بهتāl، کهمیک بهتāl، نه گهوما و پروناکییهک، نه تووپهیی، کین، نه فرهت، ترس،

گومان یانیش شتیکی دی. هر ته نیا به تال. گلو چاوانی منیش
له ولاته وها بوون؟ باز بیر ده کاته وه، گلو که سانی پیاو کوژ،
خوین پیژ هروه ها به تال، بن هه ست، بن جمه ن؟

باز چند مژ له جگه ره ده کیشی. سه ری خوی که میک به رز
ده کاته وه، قالیچه ی نه ستیزان، سینیی زیړینی مانگ له وی له سه ره وه ن.
هر چنده شه وه نه هوریک، نه په شاییه ک ناکه ویته بهر چاوی باز،
له که ناریشیدا چند نه ستیره ی دی، گه وه و مه یلو سوور. نه ستیره
له دورره وه ژیندار وه ک برووسکه یه ک، پر شوق چه خماخه ده دات.

نایا باز به یقی؟ نه و بیارپته وه؟ ستران بلی وه ک کوتر به لام به
ئاوازی خوی، له بهر خووه ده ربیبری؟ بقیرپنی و بلی «نا، وها نابی،
پیویسته ژیا نی من وها ته واو نه بی! ... وها بی شوپ ون نه بی! ...»
نا، نه و هیچ نالی و هیچ ناکات، ته نیا جگه ره ده کیشیت. نه و
هه ست پیده کات؛ دوکه لی جگه ره شه پۆل شه پۆل به ره و ده روونی
ده پوات، شه پۆل شه پۆل دل و میشکی هیور ده کاته وه. مژیک دی،
نارام چاو له نه ستیزان، و پیده چی که میک خوشحال ... نه م نارامیه،
نه م بن ده نگیه. نه ده نگ، نه سه دا. له هه موو جوړه جموجۆل، هر
شپوه هات و چو به دور، به کجار دور. نه هه س، دوکه ل له ده روونی
نه ودا، له پیش چاوانی، شه پۆل شه پۆل، نارامیه ک ده پژی نی به سه ر
نه و و ده ور و به ریدا.

به لام له م کاته دا ده نگ به رز ده بیته وه، نه مجار ده نگ ته قه یه ک
نارامیه ده ر و ده شت ده شله قینی. نه مجار شه پۆلیکی ناگر له پشت
بازه وه داده گیرسی و بن ده نگ تیک ده دات. له م کاته دا ناگریک
له گهر دنی بازدا داده گیرسی، ئیستا باز به هیزی ناگر ده هه ژئ،
ده نووشتیته وه و ده که ویته سه ر چوک. نه مجار ناگر شه پۆل شه پۆل له
ده روون، دل، میشک و به ده نی بازدا بلاو ده بیته وه.

به لام سهیره جگه ره دانه كه وتوووه، هه نووكهش به ده می بازه وهیه. باز له سهر چۆك پاده وهه ستن، نه وهندهی كه میك بو نه وهی بزانی چی بووه، شتیکی خهست، خوین، خوینی گهرم له ژیر كراسه هاوینییه كه یه وه به ره و خوار ده بیته وه. كراس و پانتولی كه تان ته پ ده بن. به لئ باز تیده گات، خوینیکی زۆری لئ ده پوات. به لام جگه ره... نه و نیگای له ناسمانان. مژیکی یه كجار قوول له جگه ره ده دات، دووكه ل شه پۆل شه پۆل ده پوا، خوین ده پوا، باز توانای نامینئ، هه ناسه ی له بهر ده برئ. باز سهیری پوو یار ده كات كه ئیستا له بهرانبه ریدا بریقه ی دیت. پوو یار شه پۆل شه پۆل شه وق ده داته وه. نا، وه ها نابئ، باز ده بن خۆی بگه یه نیتته پوو یار. باز تینوووه، ده بن له ئاوی چه م بخواته وه. ده بن خۆی بهر بداته وه نامینزی چه می دره وشاوه. ده بن روویار باز له نامینزی خۆیدا بیات به ره و دره یای نا ئاشنا.

باز به هه موو توانا و وره ی خۆیه وه هه وئلی هه ستان ده دات، به لام سه خته، ده سه ته كانی له پشته وه كه له بچه كراون. به لام نه و ده بن هه لستیت. وره، جارێکی دی. نه و لاقی خۆی هه لدینئ. وره. به ئارامی نه وی دیش پاش كه میك هه لدینئ. ئیستا به پێوه پاوه ستاوه. ده به وه ئ برپوات، یه كراست به ره و پوو یار، به ره و ئاو، به ره و شه وق و پوو ناکی. ژانیکی بئ كۆتایی به سه ریدا دیت، چه ند جاران به توندی ده هه ژئ، به لام به پێوه یه، ده بن برپوات. بئ نه وه ی سهیری ده ور و بهر و كه سانی ده ور و بهری بكات، یان هه لگه پێته وه، هه نگاوێك به ره و پیش هه لده گرئ، هه نگاوێکی دی، یه کی دی، یه کی دی. به لام له م كاته دا دهنگی ته قه یه کی دی ده ر و ده شت ده گرێته وه. نه مجار باز پاده وهه ستن. هه موو چه سه ته ی باز وهك نه وه ی كه وتبیتته بهر شه پۆلی لافاوێکی به هار، دیت و ده چیت. به لام ناكه وئ، به پێوه، توند پئ به زه ویدا ده نن. جگه رهش داناكه وئ. نه فه سیکی دی، دووكه ل شه پۆل شه پۆل.

ژان شه پۆل شه پۆل. ئاو شه پۆل شه پۆل. پۆشتن، دیسان، جاریکی دی،
ههنگاو به ههنگاو. پووبار، به رهو پووبار. نه مجار چه خماخه یه کی دی.
ته قه یه کی دی زگی بێ دهنگی سرووشت و شهو ده قله شینن. نه مجار باز
ده کهوئ، نه مجار...

نه مجار باز، هه رهک کۆتر له سه ره خاکی دایک، له هاوینی
که رمدا، ئیدی له زهوی هه ئناستن.